DE LA AUTOAREA SERIEI *APOCALIPSA ELEMENTELOR*

REGATUL FOCULUI ȘI AL DORINȚEI

JENNIFER L. ARMENTROUT

LITERA

new MOON

new
MOON

JENNIFER L.
ARMENTROUT

REGATUL FOCULUI ȘI AL DORINȚEI

Traducere din limba engleză
MIRELA-MĂDĂLINA IONESCU

LITERA
București

A Kingdom of Flesh and Fire
Jennifer Armentrout

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Regatul focului şi dorinţei
Jennifer Armentrout

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, Jennifer
Regatul focului şi al dorinţei / Jennifer Armentrout;
trad. din lb. engleză: Ionescu Mirela-Mădălina –
Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–8045–7
I. Mirela-Mădălina, Ionescu (trad.)
821.111

Pentru tine, cititorule

Capitolul unu

— Mergem acasă şi ne căsătorim, Prinţeso.

Adică să mă mărit?

Cu *el?*

Deodată, mi-au venit în minte toate acele iluzii feciorelnice pe care le-am avut înainte să descopăr cine sunt şi ce se aştepta de la mine – reverii născute din dragostea pe care părinţii mei şi-au purtat-o unul altuia.

Niciodată însă visurile acelei fetiţe nu au presupus o cerere în căsătorie care să nu fie una adevărată. Nici nu au plăsmuit că avea să fie făcută la o masă plină de străini, dintre care jumătate m-ar fi vrut moartă. Şi cu siguranţă nu implicaseră ceea ce trebuie să fie cea mai proastă – şi probabil cea mai nebunească – propunere de căsătorie din regat, venită din partea unui bărbat care mă ţinea captivă.

Poate suferеam de vreo afecţiune a creierului. Poate aveam halucinaţii provocate de stres. La urma urmei, a trebuit să procesez atâtea morţi dureroase. Să mă confrunt cu trădarea lui. Şi tocmai aflasem că sunt descendentă a Atlantiei, un regat pe care am fost educată să îl consider sursa tuturor relelor şi a tragediilor din ţinut. Halucinaţiile cauzate de stres păreau a fi un motiv mult mai plauzibil decât ceea ce se întâmpla cu adevărat.

Nu am putut decât să privesc mâna mai mare care ţinea în ea mâna mea mult mai mică. Pielea lui era mai

închisă la culoare, parcă sărutată de soare. Anii de mânuit sabia cu o precizie mortală şi graţioasă îi lăsaseră bătături în palmă.

Mi-a dus mâna înspre gura indecent de bine proporţionată şi plină. Înspre nişte buze care erau oarecum moi, dar totuşi necruţător de ferme. Buze care au înşirat vorbe frumoase şi care au şoptit promisiuni calde şi viclene pe pielea mea goală. Buze care au venerat toate cicatricile care îmi brăzdau trupul şi chipul.

Buze care au rostit minciuni scăldate în sânge.

Acum, gura aceea era lipită de dosul palmei mele într-un gest pe care l-aş fi preţuit pe vecie şi pe care cu doar câteva zile sau săptămâni în urmă îl credeam extraordinar de tandru. Îmi fuseseră interzise lucruri simple precum ţinutul de mână sau sărutările caste. Precum şi a mă simţi dorită şi a simţi dorinţă. De mult timp acceptasem că niciodată nu aveam să experimentez aceste lucruri.

Până la *el.*

Mi-am ridicat privirea de la mâinile noastre împreunate, de la gura care se curba într-o parte formând o gropiţă în obrazul drept şi de la buzele întredeschise ce lăsau la vedere doar o urmă din colţii periculos de ascuţiţi.

Părul îi ajungea până la ceafă şi i se revărsa pe frunte, iar şuviţele groase aveau o nuanţă atât de intensă de negru, încât adesea păreau albastre în razele soarelui. Cu pomeţii săi înalţi şi ascuţiţi, nasul drept şi maxilarul ca sculptat, de multe ori îmi amintea de acea mare şi

graţioasă pisică sălbatică pe care o văzusem odată, pe când eram mică, în palatul reginei Ileana. Era frumoasă, dar în felul în care erau toţi prădătorii sălbatici şi primejdioşi. Inima îmi tremura în momentul în care ochii mei i-au întâlnit pe ai lui, două sfere de culoarea uimitoare a chihlimbarului.

Am ştiut că îl priveam pe Hawke…

Pieptul mi-a fost năpădit de un val de răceală, şi m-am oprit. Acela nu era numele lui. Nu ştiam nici măcar dacă *Hawke Flynn* era un simplu personaj fictiv sau dacă numele aparţinuse cuiva care, cel mai probabil, fusese ucis pentru această identitate. Mă temeam că era vorba despre ultima variantă. Pentru că se presupunea că *Hawke* venea cu recomandări strălucite din Carsodonia, capitala Regatului lui Solis. Dar, din nou, comandantul Gărzilor Regale din Masadonia s-a dovedit a fi susţinător al atlantienilor, un Descendent, aşa că şi aceasta ar fi putut fi o minciună.

În orice caz, gardianul care jurase să mă protejeze cu sabia şi cu preţul vieţii sale nu era real. Cum nu era nici bărbatul care m-a privit pentru cine eram, nu pentru *ce* eram. Fecioara, Aleasa. Hawke Flynn nu era nimic altceva decât o plăsmuire a imaginaţiei, la fel ca iluziile acelei fetiţe.

Cel care mă ţinea acum de mână era cel real: Prinţul Casteel Da'Neer. Înălţimea Sa. Cel Întunecat.

Linia buzelor sale s-a curbat peste mâinile noastre împreunate, iar gropiţa din obrazul lui drept a devenit vizibilă. Se întâmpla rar să îi apară şi gropiţa din stânga.

Numai zâmbetele sincere o scoteau la iveală.

— Poppy, a rostit el, şi fiecare muşchi al trupului meu s-a tensionat.

Nu mi-am dat seama dacă ceea ce m-a făcut să mă încordez a fost faptul că mi-a spus pe numele de alint sau cadenţa profundă şi muzicală a vocii lui.

— Nu cred că te-am văzut vreodată fără cuvinte.

Sclipirea tachinatoare din privirea *lui* m-a smuls din tăcerea mea stupefiată. Mi-am eliberat mâna, detestând faptul că ştiam că, dacă ar fi vrut să mă oprească, ar fi putut-o face cu uşurinţă.

— Căsătorie? am prins eu glas doar pentru a rosti un singur cuvânt.

O scânteie sfidătoare i-a umplut privirea.

— Da, căsătorie. Nu ştii ce înseamnă?

În vreme ce îi susţineam privirea, degetele mi s-au încleştat într-un pumn care a izbit masa de lemn.

— De ce ai crede că nu ştiu ce este căsătoria?

— Ei bine, a răspuns el nepăsător, luând în mână o cupă, ai repetat cuvântul de parcă ţi-ar fi fost neclar. Şi, în calitate de Fecioară, ştiu că ai fost… protejată.

Îmi ardea ceafa pe sub coada împletită şi probabil devenise la fel de roşie precum era părul meu în lumina soarelui.

— A fi Fecioara sau a fi protejată nu e totuna cu a fi proastă, am strigat eu, conştientă de tăcerea care se lăsase la masă şi în întreaga sală de banchet – o încăpere plină de Descendenţi şi de atlantieni.

Toţi cei care ar ucide şi ar muri pentru bărbatul pe

care îl priveam duşmănos în mod vădit.

— Nu.

În timp ce el sorbea din cupă, privirea lui Casteel a alunecat asupra mea.

— Nu e totuna.

— Dar sunt confuză.

Am simţit ceva ascuţit în dreptul pumnului. Coborându-mi privirea, am văzut ceea ce fusesem prea şocată şi tulburată să observ mai devreme. Un cuţit. Unul cu mâner de lemn şi cu lama zimţată, pentru tăiat carne. Nu era pumnalul meu de lemn. Pe acela nu l-am mai văzut de când am fost la grajduri şi m-am simţit profund tulburată de gândul că s-ar putea să nu îl mai văd niciodată. Cuţitul acela nu era doar o armă. Vikter mi-l dăruise când împlinisem 16 ani, şi era singura legătură cu bărbatul care îmi fusese mai mult decât un gardian. El îşi asumase rolul pe care l-ar fi avut tatăl meu dacă ar fi trăit. Acum, pumnalul dispăruse, iar Vikter era mort.

Ucis de cei care îl susţineau pe Casteel.

Şi, având în vedere că înfipsesem adânc în inima lui Casteel ultimul pumnal pe care pusesem mâna, mă îndoiam că cel cu lama din os de vârcolac avea să îmi fie returnat prea curând. Totuşi, cuţitul pentru carne era şi el o armă. Trebuia să meargă.

— Ce te face să fii confuză?

A lăsat cupa jos, iar mie mi s-a părut că privirea i-a devenit la fel de caldă ca atunci când se amuza sau… ca atunci când se simţea într-un anume fel pe care refuzam să îl recunosc.

Darul îmi pulsa sub piele, cerând să îi simtă emoţiile în momentul când am atins cuţitul cu mâna. Am reuşit să îmi înfrânez abilităţile înainte de a forma o legătură cu el. Nu voiam să ştiu dacă în acel moment se simţea amuzat sau… *oricum* altcumva. Nu îmi păsa de *ceea ce* simţea el.

— După cum am mai spus, a continuat Prinţul, trecându-şi un deget lung peste marginea cănii, o căsătorie între doi atlantieni poate avea loc doar dacă cei doi parteneri se află pe pământul lor natal, Prinţeso.

„Prinţesă."

Acel apelativ enervant, dar oarecum afectuos al lui tocmai ce căpătase un sens total diferit. Unul care impunea întrebarea: „Cât de mult a ştiut el încă de la început?" A mărturisit că mă recunoscuse în acea seară la Perla Roşie, dar a susţinut că nu a ştiut că sunt pe jumătate atlantiană până când nu m-a muşcat. Până când nu mi-a gustat sângele. Am simţit furnicături în cicatricea de pe gât, dar am rezistat tentaţiei de a o atinge.

Cât din povestea cu apelativul acela era o coincidenţă? Nu ştiam sigur de ce, dar, dacă şi aceea era o altă minciună, conta.

— Ce parte te derutează? m-a întrebat el, privindu-mă cu ochii aceia de chihlimbar, fără să clipească.

— Cea în care crezi că eu chiar m-aş căsători cu tine.

În faţa mea se auzea sunetul înăbuşit al cuiva care încerca să îşi stăpânească râsul. Am aruncat o privire către chipul frumos al vârcolacului cu tenul măsliniu şi cu ochi albaştri – o creatură care putea să se transforme într-un lup la fel de simplu cum putea să ia forma unui

muritor. Până acum câteva zile, crezusem că vârcolacii dispăruseră cu aproape 400 de ani în urmă, ucişi în timpul Războiului Celor Doi Regi. Dar asta a fost o altă minciună. Kieran era doar unul dintre mulţi alţi vârcolaci aflaţi în viaţă – câţiva dintre ei stăteau chiar la această masă.

— Nu doar *cred* că o vei face, a răspuns Casteel, coborându-şi genele lungi. Sunt sigur de asta. M-a străfulgerat un sentiment de neîncredere.

— Poate nu m-am făcut înţeleasă, aşa că voi încerca să fiu mai explicită. Nu ştiu de ce ai crede că eu m-aş mărita vreodată cu tine. M-am înclinat spre el. Este îndeajuns de clar acum?

— Ca lumina zilei, a spus el, cu ochii lucindu-i într-o nuanţă caldă, ca de miere, dar fără să pară că în privirea sau în tonul vocii lui mai era vreo urmă de supărare.

Era vorba despre cu totul altceva. O privire care m-a făcut să mă gândesc la pielea caldă şi la felul în care acele mâini aspre şi bătătorite s-au simţit pe obrajii mei, alunecând peste abdomenul şi peste coapsele mele, atingând apoi uşor locuri mult mai intime. Gropiţa din obrazul lui s-a accentuat.

— Dar mai vedem noi, nu-i aşa?

O senzaţie fierbinte şi înţepătoare a pus stăpânire pe pielea mea.

— Nu mai e absolut nimic de văzut.

— Pot fi foarte convingător.

— Nu *într-atât* de convingător, am ripostat eu, iar el a scos un murmur neutru, care a trimis prin mine săgeţi de furie pură. Ţi-ai pierdut minţile?

Din josul mesei a răsunat un râset profund, zgomotos. Ştiam că nu era Delano cel cu părul blond. Vârcolacul acela părea că tocmai asistase la un masacru, iar capul lui era următorul la tăiere. Poate că trebuia să mă tem, deoarece vârcolacii nu se speriau cu uşurinţă – şi cu atât mai puţin Delano. Mă apărase atunci când Jericho şi ceilalţi veniseră după mine, cu toate că el şi Naill, atlantianul – care în acest moment stătea lângă el – erau în inferioritate numerică.

Cel Întunecat nu era cineva pe care mulţi ar îndrăzni să îl mânie. Era un atlantian periculos, iute şi incredibil de puternic. Greu de rănit, iar de ucis nici nu mai încape vorbă. Şi, după cum am aflat recent, capabil să recurgă la constrângere pentru a-i supune pe ceilalţi voinţei lui. Îl ucisese pe unul dintre cei mai puternici duci din întregul Solis, trecând prin inima Ascendentului chiar biciul cu care Treeman mă lovea adesea.

Dar nu îmi era deloc frică.

Eram prea furioasă ca să mă tem.

Sursa râsetului pe care tocmai ce-l auzisem se afla în stânga lui Delano. Provenea de la un munte de om pe nume Elijah. Nu credeam că era vârcolac. Din cauza ochilor. Toţi vârcolacii au ochii de un albastru iernatic. Ochii lui Elijah erau căprui, mai mult aurii decât bruni. Nu eram eu singura care se holba la el. Mai multe priviri s-au aţintit asupra lui. Am profitat de ocazie să sustrag cuţitul pentru carne de pe masă şi l-am ascuns în despicătura tunicii.

— Ce? Elijah îşi netezea barba neagră când a întâlnit

acele priviri. Întreabă ce credem cei mai mulţi dintre noi.

Delano a clipit, iar apoi şi-a întors încet privirea către Elijah. Casteel nu a zis nimic. Surâsul lui însă spunea multe în momentul în care greutatea privirii sale pătrunzătoare s-a mutat de la mine înspre un punct mai îndepărtat al mesei.

Cu degetele împietrite pe barbă, Elijah şi-a dres glasul.

— Credeam că planul…

— Este irelevant ce crezi tu, i-a închis gura Prinţul.

— Te referi la cel în care te-ai gândit să mă foloseşti pe mine drept momeală ca să îţi eliberezi fratele? am întrebat eu. Sau asta s-a schimbat în mod miraculos în ultimele două ore?

I s-a încordat un muşchi pe maxilar atunci când toată atenţia lui a revenit asupra mea.

— Ar trebui să mănânci.

Era să mă pierd cu firea şi să azvârl înspre el cuţitul de care făcusem rost.

— Nu îmi e foame.

Privirea i-a alunecat către farfuria mea.

— Abia dacă ai mâncat.

— Ei bine, vezi tu, nu prea mai am poftă de mâncare, *Înălţimea Ta.*

Maxilarul i s-a tensionat când privirea lui mi-a întâlnit şi susţinut privirea. Nuanţa aurie a ochilor săi a devenit rece. Mi s-a făcut pielea de găină, iar atmosfera părea să devină tot mai agasantă şi încărcată, umplând camera. Nu avusesem nici cea mai mică urmă de respect în glas. Îi forţasem prea mult mâna lui Casteel? Dacă aşa

era, nu îmi păsa.

Degetele mi s-au strâns în jurul mânerului cuţitului. Nu mai eram Fecioara, condiţionată de reguli care să mă împiedice să am şi eu un cuvânt de spus în chestiuni ce ţineau de viaţa mea. Nu mai eram sub controlul nimănui. Aş fi putut şi mi-aş fi dorit să insist mai mult.

— Pune o întrebare bine întemeiată, a spus cineva din capătul mesei.

Era un bărbat cu părul negru, scurt. Nu era mai înaintat în vârstă decât Kieran, care, precum Casteel, părea de vreo 20 de ani. Însă Casteel avea peste 200 de ani. Din câte ştiam eu, ar fi putut fi şi mai bătrân de atât.

— S-a schimbat planul de a ne folosi de ea pentru a-l elibera pe Prinţul Malik? a întrebat el.

Casteel nu i-a răspuns şi mă privea în continuare, dar calmul absolut care s-a furişat pe chipul său era un avertisment mai bun decât orice cuvânt.

— Nu încerc să îţi pun la îndoială deciziile, a afirmat bărbatul. Încerc să le înţeleg.

— Ce anume nu înţelegi, Landell?

Casteel s-a lăsat pe spate în jilţ, odihnindu-şi mâinile pe braţele acestuia.

Felul în care stătea aşezat, de parcă era complet în largul său, făcea să mi se ridice părul în cap.

S-a lăsat un moment intens de tăcere, după care Landell a spus:

— Cu toţii te-am urmat aici din Atlantia. Am trăit în haznaua asta arhaică ce se vrea a fi regat, pretinzând loialitate unor regi falşi. Pentru că şi noi, la fel ca tine, nu

vrem nimic altceva decât să îţi eliberăm fratele. El este moştenitorul de drept.

Casteel i-a făcut semn din cap lui Landell să continue.

— Am pierdut oameni – oameni buni, în încercarea de a ne infiltra în templele din Carsodonia, a zis el.

Eram încordată, iar în mintea mea se formau imagini ale acelor construcţii masive şi întunecate.

Dacă tot ce afirmase Casteel era adevărat, atunci scopul templelor era o altă minciună. Cel de-al treilea copil nu era oferit în timpul Ritualului pentru a-i servi pe zei. Dimpotrivă, ei erau daţi Ascendenţilor – vampirilor – pentru a deveni nimic altceva decât sursă de hrană. Multe dintre minciunile care mi se îndrugaseră de-a lungul vieţii erau oribile, însă probabil că aceasta le întrecea pe toate. Şi, oricât de revoltător era ceea ce susţinea Casteel, mă temeam că era adevărul. Cum puteam să neg? Ascendenţii ne spuseseră că sărutul atlantienilor era otrăvitor, că aceştia blestemau muritori nevinovaţi, transformându-i în fantome decăzute ale celor de odinioară. Monştri depravaţi, însetaţi de sânge, cunoscuţi ca Temuţii. Dar ştiam că nu era adevărat. Sărutul atlantienilor nu era nociv. La fel cum nu le era nici muşcătura. Eu eram dovada acestor două lucruri. Eu şi Casteel ne sărutaserăm de multe ori. Îmi dăduse din sângele lui atunci când fusesem rănită mortal. Şi mă muşcase.

Nu m-am dat înapoi.

La fel cum nu m-am dat înapoi nici în toţi aceşti ani când am fost atacată de Temuţi.

Şi nu era ca şi cum nu avusesem bănuielile mele cu

privire la Ascendenţi şi înainte de a intra Casteel în viaţa mea. El doar mi le-a confirmat. Dar erau toate adevărate? Nu aveam cum să ştiu asta. Mă dureau degetele de la cât de strâns ţineam cuţitul în mână.

— Până acum nu am găsit nici un indiciu despre locul în care este ţinut Prinţul nostru, şi sunt prea mulţi aceia care nu se vor mai întoarce acasă la familiile lor, a continuat Landell, controlându-şi la fiecare cuvânt vocea îngroşată de furie, iar eu nu aveam nevoie de darul meu ca să simt asta. Acum însă, avem ceva. În sfârşit, e ceva ce ar putea fi folosit ca să facem rost de informaţii despre locul unde se află fratele tău – pentru a-l elibera, pentru a-l împiedica să mai fie forţat să creeze noi vampiri şi să mai trăiască în acel iad de care nici unul dintre voi nu este străin. În schimb, noi ne întoarcem acasă?

Ştiam câte ceva despre iadul acela.

Văzusem numeroase cicatrici peste tot pe trupul lui Casteel, chiar şi semnul în forma Emblemei Regale înfierat pe coapsa lui, mai jos de şold.

Dar Casteel nu i-a răspuns. Nimeni nu vorbea. Nu era nici o mişcare, nici din partea celor aşezaţi la masă, nici din partea celor de lângă vatra din fundul sălii de banchet.

Landell nu terminase.

— Cei care atârnă pe pereţii holului din afara acestei încăperi merită să fie acolo. Nu doar pentru că ţi-au nesocotit ordinele, ci şi pentru că, dacă ar fi ucis-o pe Fecioară, am fi pierdut singurul lucru ce ne-ar fi fost de folos. L-au pus în pericol pe moştenitor, din răzbunare. De

asta cred eu că îşi merită soarta, chiar dacă unii dintre ei mi-au fost prieteni – şi prieteni ai multora de la această masă.

„Îi voi ucide.”

Aceasta fusese promisiunea făcută de Casteel când văzuse rănile pe care mi le lăsaseră ceilalţi. Şi se ţinuse de cuvânt. În cea mai mare parte. Casteel îi ţintuise în pereţi pe aceia despre care vorbea Landell. Cu toţii erau morţi acum, cu excepţia lui Jericho. Căpetenia lor era pe jumătate mort, supus unui sfârşit lent şi agonizant, pentru a le servi celorlalţi drept memento că eu nu aveam să fiu rănită.

— Te poţi folosi de ea, a izbucnit Landell. Ea este favorita Reginei – Aleasa. Dacă vreodată îl vor elibera pe fratele tău, atunci o vor face pentru ea. Iar noi acum ne întoarcem acasă pentru ca tu să te însori?! A făcut semn cu bărbia spre mine. *Cu ea?*

M-a durut dezgustul din aceste cuvinte, dar am suportat remarci cu mult mai tăioase din partea ducelui Teerman ca să mai am până şi cea mai mică urmă de reacţie acum.

În faţa mea, Kieran şi-a întors brusc capul în direcţia lui Landell.

— Dacă ai fi cât de puţin inteligent, te-ai opri din vorbit. Acum.

— Lasă-l să continue, a intervenit Casteel. Are dreptul să spună ce îl frământă. La fel cum a făcut Elijah. Dar se pare că Landell are mai multe de spus decât acesta şi aş vrea să îl ascult.

Elijah şi-a ţuguiat buzele şi a fluierat încet. A făcut ochii mari şi s-a lăsat în jilţul său, sprijinindu-şi braţul pe spătarul scaunului lui Delano.

— Hei, uneori râd şi vorbesc când nu ar trebui, dar, indiferent de ce pui la cale sau de ce vrei, sunt alături de tine, Casteel.

— Serios? Landell şi-a întors imediat capul spre Elijah şi a sărit în picioare. Eşti de acord să renunţăm la Prinţul Malik? Eşti de acord ca Prinţul Casteel să o aducă acasă, pe tărâmurile noastre, şi să se însoare cu ea, să o facă Prinţesă? Onoare menită să îi aducă împreună pe toţi din neamul nostru, nu să îi dezbine.

Casteel s-a mişcat uşor, iar mâinile i-au alunecat de pe braţele scaunului.

— După cum am mai spus, sunt de partea lui Casteel. Elijah şi-a ridicat privirea spre Landell. Întotdeauna şi indiferent de ce va alege. Şi, dacă o alege pe ea, atunci aşa vom face cu toţii.

Asta a fost… Totul a fost de-a dreptul ridicol, întreaga discuţie. Nu conta. Şi nu îmi păsa de ce trebuia să aducem împreună poporul Atlantiei, tocmai pentru că eu şi Casteel nu aveam să ne căsătorim. Totuşi, nu am avut ocazia să subliniez acest aspect.

— Eu nu o aleg pe ea. Nu o voi alege *niciodată*, a jurat Landell, pielea de pe chip întinzându-i-se şi devenind tot mai întunecată, timp în care îi cerceta atent pe cei din jurul lui.

Vârcolac. El era un vârcolac. Mi-am dat seama. Am strâns şi mai tare cuţitul şi m-am încordat.

— Ştiţi cu toţii asta. Vârcolacii nu o vor accepta. Nu contează dacă are sau nu sânge atlantian în vene. Nici poporul Atlantiei nu o va primi cu căldură. Este o străină crescută şi îngrijită de aceia care ne-au obligat să ne întoarcem într-un ţinut ce devine cu repeziciune mult prea neînsemnat şi pustiu. Şi-a plecat privirea către masă, uitându-se la Casteel. Ea nici măcar nu te-a acceptat, şi se presupune că noi ar trebui să credem că va forma o legătură cu tine?

Legătură?

Am aruncat o privire înspre Kieran, apoi înspre Casteel. Ştiam că unii vârcolaci erau legaţi de atlantienii din anumite clase sociale, şi nu a fost nevoie de multă filosofie să presupun că, în calitate de Prinţ, Casteel era exact ce trebuia. Cei doi păreau cei mai apropiaţi dintre toţi aceia cu care îl văzusem pe Casteel interacţionând, dar nu mai ştiam de vreun alt fel de legătură.

În orice caz, o spun din nou, era irelevant, din moment ce noi nu aveam de gând să ne căsătorim.

— Se presupune că noi ar trebui să credem că e demnă de a ne deveni Prinţesă, deşi te refuză fără ocolişuri în faţa oamenilor tăi în timp ce pielea-i miroase a Ascendent? a întrebat Landell.

Mi-am încreţit nasul. Nu miroseam a… a Ascendent. Nu-i aşa?

— Deşi ea refuză să te aleagă pe tine?

— Ceea ce contează este că eu o aleg pe ea, a răspuns Casteel, moment în care inima mea mult prea *naivă* a tresărit, deşi eu nu îl alesesem pe el. Iar asta e tot ce

contează.

Vârcolacul şi-a desfăcut buzele, iar eu am făcut ochii mari la vederea caninilor lui lungi.

— Fă asta, şi va fi pierzania regatului nostru, a mârâit el. Nu am s-o aleg pe târfa asta cu chipul brăzdat de cicatrici.

Am tresărit.

Chiar *am tresărit,* iar obrajii îmi ardeau de parcă mă plesnise cineva. Mi-am ridicat mâna, atingându-mi pielea neuniformă de pe obraz înainte chiar de a conştientiza ce făceam.

Landell şi-a pus mâna în şolduri.

— Va fi moartă înainte ca eu să stau acolo şi să permit acest lucru.

Câteva secunde, câteva bătăi de inimă s-au scurs între momentul în care aceste cuvinte i-au ieşit lui Landell pe gură şi pala turbată de aer care a făcut să mi se ridice şuviţele de păr de la tâmple.

Locul lui Casteel era gol.

Un strigăt, apoi sunetul a ceva greu spărgând un vas. S-a răsturnat un scaun, iar Landell… nu mai stătea în picioare lângă masă. Farfuria lui nu mai era goală. Pe ea se afla un cuţit îngust, pentru aruncat. Urmăream cu ochii larg deschişi acea ceaţă în care se transformase Casteel, cum îl ţintuise pe vârcolac de perete, sugrumându-l cu antebraţul.

Zeilor, să se mişte atât de iute, de silenţios…

— Vreau doar să ştii că nici măcar nu mă supără în mod deosebit faptul că pui la îndoială intenţiile mele. Nu

mă deranjează felul în care mi-ai vorbit. Nu sunt într-atât de neîncrezător în mine încât să îmi pese de părerile oamenilor simpli. Faţa lui Casteel era la doar câţiva centimetri de cea a vârcolacului cu ochii cât cepele. Dacă asta ar fi fost tot, aş fi trecut cu vederea. Dacă te-ai fi oprit după ce ai făcut prima dată referire la ea, te-aş fi lăsat să pleci de aici cu tot cu sentimentul ăla al tău de mândrie exagerată. Dar apoi ai insultat-o. Ai făcut-o să tresară şi ai ameninţat-o. Nu voi uita asta.

— Eu…

Orice ar fi vrut să spună Landell s-a sfârşit într-un mormăit, pe când braţul drept al lui Casteel îl apăsa şi mai tare.

— Şi nu voi fi în stare să te iert.

Casteel şi-a tras braţul, aruncând ceva pe podea. A aterizat cu un plescăit cărnos. Buzele mi s-au întredeschis încet când am înţeles ce era bucata zgrunţuroasă şi roşie. Oh, zeilor! O inimă. Era o inimă adevărată.

După ce i-a dat drumul vârcolacului, Casteel a făcut câţiva paşi în spate, privind cum Landell aluneca pe perete în jos, iar capul îi atârna într-o parte. S-a întors cu faţa către masă, având mâna dreaptă murdară de sânge.

— Mai are careva ceva de împărtăşit?

Capitolul doi

În sala de banchet a răsunat la unison un murmur de consternare, dar nici unul dintre bărbaţi nu a tresărit pe

scaun. Unii dintre ei chiar chicoteau, iar eu… priveam la sângele roşu care se prelingea pe degetele lui Casteel în jos, picurând pe podea.

Casteel s-a aplecat, smulgându-i lui Landell ştergarul. Întorcându-se alene la locul său, şi-a şters nepăsător mâna.

L-am privit aşezându-se, iar inima îmi bătea ca nebuna când s-a întors spre mine cu privirea-i umbrită de gene dese.

— Probabil crezi că asta a fost prea mult, a spus el, lăsând să-i cadă în farfurie şervetul mototolit şi pătat de sânge. Nu a fost. Nimeni nu poate vorbi cu tine sau despre tine astfel şi să mai apuce să trăiască.

Mă uitam la el. S-a lăsat pe spate.

— Cel puţin, i-am oferit o moarte rapidă. Este o oarecare demnitate în asta.

Habar n-aveam ce să răspund.

Nu aveam idee ce trebuia să simt. Nu mă puteam gândi decât: „Zeilor, tocmai i-a smuls unui vârcolac inima din piept cu mâinile goale”.

Bărbaţii care stăteau la intrare îl ridicau pe Landell, când unul dintre meseni a întrebat:

— Aşadar, când are loc nunta?

Întrebarea a fost primită cu hohote de râs, iar buzele lui Casteel păreau să schiţeze un zâmbet atunci când s-a înclinat înspre mine.

— Nu există o parte din tine care să fie mai frumoasă decât cealaltă. Nici un centimetru din tine care să nu fie uimitor. Şi-a ridicat genele, iar intensitatea din privirea lui

mă ţinea captivă. A fost adevărat prima dată când ţi-am spus-o, este adevărat azi şi va fi adevărat şi mâine.

Mi-am întredeschis buzele ca să inspir scurt. Aproape că mi-am dus din nou mâna la faţă, dar m-am stăpânit. Cumva, în procesul de a mă obişnui cu faptul de a fi văzută fără vălul Fecioarei, uitasem de cicatricile mele – ceva ce nu crezusem că ar fi vreodată posibil. Nu îmi era ruşine cu ele, nu îmi mai fusese de ani întregi. Ele erau dovada puterii mele, a atacului oribil căruia îi supravieţuisem. Dar, când îmi dădusem vălul jos în faţa lui Casteel pentru prima dată, mă temusem că ar putea fi de acord cu ceea ce spunea mereu ducele Teerman. Ceea ce ştiam că ar crede cei mai mulţi dacă m-ar vedea fără văl sau dacă m-ar privi acum.

Că jumătate din chipul meu era o operă de artă, pe când cealaltă jumătate era un coşmar.

Dar când Hawke – *Casteel* – văzuse fâşia rozalie şi zimţată de piele, care începea sub linia părului, crestându-mi tâmpla şi sfârşindu-se în dreptul nasului, şi pe cealaltă, care era mai scurtă, se afla mai sus şi îmi tăia fruntea şi sprânceana, zisese că ambele jumătăţi sunt la fel de frumoase precum întregul.

Atunci, îl crezusem. Şi mă simţisem frumoasă pentru prima dată în viaţa mea, lucru ce îmi fusese, de asemenea, interzis.

Şi să-mi fie cu iertare, Zeilor, dar încă îl credeam.

— Ceea ce a spus el a fost mai mult decât o jignire. A fost o ameninţare pe care eu nu o pot tolera, a încheiat Casteel, lăsându-se din nou pe spate şi luând cupa cu

aceeaşi mână cu care smulsese o inimă de la locul ei cu doar câteva clipe în urmă.

Privirea mi-a alunecat la farfuria pe care încă zăcea pumnalul lui Landell. Nu trebuia să mă şocheze ce ar fi încercat să facă vârcolacul cu acel pumnal. Nu era ca şi cum nu ştiam că mulţi dintre cei aşezaţi la această masă ar fi preferat să mă vadă făcută bucăţele. Ştiam că nu eram în siguranţă aici, dar cu toţii văzuseră holul din exteriorul acestei încăperi. Ştiau cu siguranţă ce se putea întâmpla dacă nu îi dădeau ascultare lui Casteel.

O parte inconştientă din mine subestima încă ura lor faţă de tot ce le amintea de Ascendenţi. Şi aia eram eu, cu toate că, în afară de a mă apăra, nu le făcusem nimic.

Conversaţia s-a reînnodat în jurul mesei. Discuţii liniştite. Altele mai zgomotoase. Râsete. Parcă nu se întâmplase nimic. Asta m-a bulversat. Dar ceea ce m-a tulburat complet a fost ceea ce nu puteam admite nici măcar faţă de mine însămi.

Kieran şi-a dres glasul.

— Doreşti să te întorci în camera ta, Penellaphe?

Scoasă din gândurile mele, mi-a luat un moment până să-i răspund:

— Vrei să spui celula mea?

— Este, de departe, mult mai confortabilă şi mai puţin expusă curentului rece decât temniţa.

— Oricât de confortabilă ar fi, celula este tot celulă, i-am spus eu.

— *Sunt* destul de sigur că este aceeaşi conversaţie pe care am avut-o mai devreme, a comentat Casteel.

Mi-am întors din nou privirea înspre el.

— Sunt destul de sigură că nu-mi pasă.

— De asemenea, sunt sigur şi că am ajuns la concluzia că nu ai fost niciodată liberă, Prinţeso, a adăugat el.

Adevărul acestor cuvinte era la fel de brutal ca atunci când acestea fuseseră rostite prima dată.

— Nu cred că ai putea recunoaşte vreodată libertatea nici dacă ţi-ar fi oferită.

— Ştiu suficient cât să îmi dau seama că nu este ceea ce-mi oferi tu, am ripostat eu, fiind cuprinsă de un val fierbinte şi bine-venit de furie, care îmi încălzea pielea mult prea rece.

Un zâmbet palid s-a ivit pe chipul lui Casteel, deşi nu era acela calculat, cu buzele strâns lipite. Supărarea mea a făcut loc nedumeririi. Mă ispitea intenţionat?

Fiind mai mult decât agitată, m-am concentrat asupra vârcolacului.

— Aş dori să mă întorc în celula mea mult mai confortabilă şi *mai puţin expusă curentului*. Să presupun că nu îmi va fi permis să merg acolo de una singură?

Lui Kieran i-au zvâcnit buzele, însă şi-a corectat destul de rapid expresia feţei, demonstrând că avea atâta minte cât să nu zâmbească şi să nu râdă.

— Ai presupune corect.

Fără să aştept permisiunea Înălţimii Sale, mi-am împins scaunul. Picioarele lui au scârţâit pe podeaua din piatră. Am oftat în sinea mea. Mişcările mele nu era la fel de impunătoare precum mi-aş fi dorit, dar am ţinut capul ridicat când am început să mă întorc cu spatele.

Unul dintre bărbaţii care stăteau la uşă şi care preluaseră cadavrul lui Landell traversa sala de banchet şi se îndrepta direct către Prinţ. S-a aplecat încet, şoptindu-i ceva la ureche lui Casteel, moment în care Kieran s-a ridicat. Fără să-l mai aştept pe Kieran şi fără să privesc pata de sânge de pe perete, am făcut un pas.

Deodată, Casteel era lângă mine, cu mâna pe braţul meu. Nu îl auzisem ridicându-se, aşa că, înăbuşindu-mi un icnet de surpriză, am încercat să îmi eliberez braţul în timp ce bărbatul care vorbise cu el se îndepărta.

— Nu, mi-a şoptit Casteel ţinându-mă de braţ.

Ceva din tonul lui, când a rostit acel cuvânt, m-a oprit. Mi-am ridicat ochii spre el.

— Vom avea companie. Mai târziu, te poţi lupta cu mine cât vrei tu de mult. Probabil că mă voi bucura. Dar nu te lupta cu mine în faţa lui.

Când privirea mea a întâlnit-o pe a lui, mi s-a pus un nod în gât. Din nou, tonul său a trezit nelinişte în mine, şi m-am uitat înspre uşă. Cine venea? Tatăl lui? Regele?

Casteel s-a mutat astfel încât să stea parţial în faţa mea pe când câţiva bărbaţi au ocupat intrarea. Mi-a atras atenţia bărbatul cu părul nisipiu, înalt şi lat în umeri, care păşea spre centru. Am ştiut imediat că la el se referise Casteel. Cu părul său blond bogat atingându-i maxilarul pătrăţos şi puternic, bărbatul părea mult mai bătrân decât Casteel. Dacă ar fi fost muritor, lucru de care mă îndoiam, l-aş fi luat drept cineva aflat în pragul vârstei de mijloc. Nu credeam că omul acela era tatăl lui Casteel. Nu semăna deloc cu el, însă am presupus că asta nu însemna mare

lucru.

Se îndrepta înspre noi cu paşi mari. Mantia grea pe care o purta, presărată cu zăpadă topită, s-a desfăcut, scoţând la iveală o tunică neagră cu două dungi aurii ce se întrepătrundeau peste piept. Pe măsură ce se apropia, am reuşit să nu suspin. Nu fiindcă am văzut ochii aceia de un albastru pal pe care îi asociam cu vârcolacii. Ci din cauza canelurii adânci de pe mijlocul frunţii, de parcă cineva încercase să îi despice ţeasta. Eu ştiam mai bine decât oricine să nu fiu surprinsă de cicatrici. M-am simţit ruşinată şi mi-am întors privirea. Nu pentru că ar fi fost urâtă rana. Bărbatul era chipeş într-un mod dur, care îmi amintea de un leu. A fost vorba doar despre şocul de a vedea pe cineva, un posibil vârcolac, cu cicatrici. Vag, l-am simţit pe Kieran venind în spatele meu.

— Pe toţi zeii, ce se petrece aici? a întrebat el.

Mi s-a tăiat răsuflarea, iar privirea mi-a zburat înapoi la el. Vocea lui… suna atât de familiar.

— Sau oare chiar vreau să ştiu? a continuat el, arcuindu-şi sprâncenele când a văzut sângele de pe perete.

În afară de unul singur, ceilalţi care călătoriseră împreună cu el şi-au făcut loc printre cei aşezaţi la masă. Era mai scund decât Casteel şi mai îndesat. Părul îi era o claie de laţe brune-roşcate, iar ochii îi erau de un galben strălucitor, la fel ca ai lui Casteel. El a rămas aproape de celălalt bărbat, iar privirea lui părea a urmări fiecare respiraţie a mea.

— Tocmai ce am redecorat puţin, i-a răspuns Casteel,

iar vârcolacul a chicotit pe când cei doi bărbaţi îşi strângeau mâna.

Am simţit din nou o apăsare în piept, o strângere de inimă. Râsetul lui… era răguşit şi dur, de parcă gâtul nu ştia prea bine cum să redea emoţia. La fel ca al lui Vikter. M-au trecut fiorii. Acesta era motivul pentru care vocea şi râsetul lui îmi sunau atât de familiar.

— Nu mă aşteptam să fii aici atât de curând, Alastir, a spus Casteel.

— Am călărit din greu ca să ajungem înaintea furtunii ce se îndreaptă încoace. Privirea lui Alastir a alunecat pe lângă Prinţ şi s-a oprit asupra mea. Trăsăturile i-au fost marcate de curiozitate, şi nu de un puseu de furie sau de răceala dezgustului. Deci ea este.

— Da.

Fiecare muşchi din corpul meu s-a încordat când privirea lui Alastir a coborât.

Şi-a înclinat capul într-o parte şi mi-a trebuit un moment să îmi dau seama că îmi privea gâtul.

Afurisita de muşcătură!

Coada împletită îmi alunecase peste umăr, dezvăluindu-mi gâtul.

Pielea din jurul gurii lui Alastir s-a strâns, privirea-i întorcându-se înapoi la Casteel.

— Am senzaţia că s-au întâmplat anumite lucruri de când am vorbit noi ultima dată.

Fusese Alastir cu tatăl lui Casteel atunci când acesta plecase din Eden ca să discute cu el? Dacă da, unde era Regele?

— Multe s-au schimbat, i-a răspuns Casteel. Inclusiv relaţia mea cu Penellaphe.

— Penellaphe? a repetat Alastir surprins, o sprânceană arcuindu-i-se. Numită după zeiţa înţelepciunii, a loialităţii şi a datoriei.

Din moment ce nu puteam doar să stau acolo şi să-l ignor, am încuviinţat din cap.

I s-a format un zâmbet vag.

— Un nume potrivit pentru Fecioară, îmi imaginez.

— N-ai crede asta dacă ai cunoaşte-o, i-a răspuns Casteel, iar eu mi-am ţinut gura bine închisă ca să nu îi dau vreo replică.

— Atunci, abia aştept să o cunosc.

Buzele lui Alastir s-au strâns într-un surâs.

— Va trebui să mai aştepţi puţin. Casteel a aruncat o privire în spate. Ochii lui i-au întâlnit în treacăt pe ai mei, dar a durat suficient de mult încât să îmi dau seama că dorea ca eu să nu contest ceea ce urma să spună. Penellaphe voia să se retragă.

Kieran s-a apropiat, punându-şi mâna pe spatele meu pentru a mă îndemna să merg înainte. Mi-am înfrânat dorinţa de a mă opune, fiind suficient de deşteaptă încât să îmi dau seama că Prinţul nu mă dorea în preajma acestui om – şi probabil că avea un motiv bun pentru asta.

Am mers înainte, fiind foarte conştientă de câteva priviri care mă urmăreau. Am ajuns la jumătatea drumului până la uşă, când l-am auzit pe Alastir întrebând:

— Este înţelept să îi permiţi Fecioarei să se plimbe

liberă?

M-am oprit.

— Continuă să mergi, mi-a spus Kieran şoptit.

Mânerul cuţitului pe care îl furasem parcă îmi împingea în palmă.

— Nu ar fi înţelept să îi refuz asta, a spus Casteel râzând, iar eu a trebuit să mă controlez din toate puterile să nu arunc cuţitul înspre el.

Kieran ţinea pasul cu mine pe când treceam prin dreptul bărbaţilor care se întorseseră să stea de strajă la uşile mari din lemn. Mergând mai departe, mi-am spus să nu ridic privirea, dar ochii mi s-au ridicat oricum în timp ce treceam pe lângă trupul neînsufleţit al domnului Tulis.

Am simţit o presiune în piept. El şi soţia lui veniseră în faţa ducelui şi a ducesei Teerman pentru a implora să îşi păstreze cel de-al treilea fiu născut, singurul lor copil rămas, care fusese predestinat să îi servească pe zei în timpul Ritualului. Le simţisem disperarea şi durerea profundă din suflet, şi m-ar fi afectat chiar şi fără darul meu. Plănuisem să pledez pentru cazul lor în faţa reginei. Să fac ceva, chiar dacă nu aş fi avut succes.

Dar scăpaseră. Întregii lui familii – soţiei şi pruncului – i se dăduse o şansă la o nouă viaţă. Iar el profitase de ocazie ca să îmi facă ceea ce, dacă nu m-ar fi salvat Casteel, ar fi fost o rană mortală.

Voiam să ţip. Voiam să zbier „De ce?” pe când mă uitam la faţa palidă şi la sângele uscat, care îi pătase pieptul. De ce făcuse această alegere? Lăsase totul pentru un sentiment de răzbunare de scurtă durată. Împotriva

mea, care nu le făcusem nimic nici lui, nici familiei sale. În cele din urmă, nu contase nimic din toate acestea. Acum, fiul său avea să crească fără tată.

Dar cel puţin avea să trăiască. Dacă ar fi fost oferit în timpul Ritualului, ar fi avut de înfruntat un viitor mai sumbru decât moartea. Nu aveam idee cât timp supravieţuia cel de-al treilea copil în acele temple. Se… hrăneau cu ei imediat, chiar şi cu pruncii? Cu cei mici? Cel de-al treilea copil al familiilor era oferit în dar anual, pe când fiii şi fiicele care erau cel de-al doilea copil al familiei erau daţi la curte între 13 şi 18 ani. Trăiau – ei bine, majoritatea. Unii au murit la curte din cauza unei boli de sânge care i-a secerat în timpul nopţii. Casteel a spus că vampirii se străduiau să îşi controleze pofta de sânge, iar acum mă îndoiam că fusese vorba despre o boală care îi răpusese. Dimpotrivă, era vorba despre ceea ce se întâmplase şi cu Malessa Axton, care fusese găsită cu gâtul rupt şi cu o muşcătură pe acesta. Nu se confirmase niciodată, dar ştiam că Lord Mazeen, un Ascendent, o ucisese şi îi lăsase corpul acolo, pe jumătate expus, pentru a fi găsit.

„Cel puţin, Mazeen nu va mai răni pe nimeni”, mi-am spus mie însemi, şi m-a străbătut un val de satisfacţie sălbatică. Îmi aminteam fără greutate privirea şocată ce i s-a întipărit pe faţă când i-am tăiat capul. Nu crezusem că m-aş fi putut bucura vreodată să ucid altceva decât Temuţi, dar Lord Mazeen mi-a demonstrat că mă înşelam. Bucuria violentă s-a sfârşit repede, întrucât mi s-a strecurat în minte gândul la copii. Cum putea cineva,

muritor sau nu, să-i rănească pe tineri în felul acela? Şi o făceau de ani în şir – de sute de ani.

Dându-mi seama că ajunsesem într-un punct mort, am început din nou să merg. Cu greutate în piept, nici nu m-am deranjat să mă uit la Jericho. Ştiam că încă era în viaţă după gemetele jalnice pe care le scotea.

Credeam că toată lumea merită demnitate când moare, chiar şi el, însă nu am simţit nici cea mai mică fărâmă de empatie pentru ceea ce îşi făcuse cu mâna lui.

Dar Landell? Îmi părea rău pentru el? Nu neapărat. Ce spunea asta despre mine?

Nu voiam să mă gândesc la asta, aşa că am întrebat:

— Cine era bărbatul acela?

— Se numeşte Alastir Davenwell. Este sfetnicul Regelui şi al Reginei. Un prieten de familie apropiat. Le este ca un unchi lui Casteel şi lui Malik, mi-a răspuns Kieran, iar eu am tresărit când am auzit numele fratelui lui Casteel.

— Acesta este motivul pentru care Casteel nu mă voia în preajma lui? Pentru că Alastir este sfetnicul părinţilor săi? Sau pentru că şi el vrea să mă facă bucăţele?

— În ciuda cicatricilor lui, Alastir nu e un bărbat predispus la violenţă. Şi, în timp ce îşi cunoaşte lungul nasului cu Prinţul, le este loial Regelui şi Reginei. Sunt lucruri pe care Prinţul nu îşi doreşte ca părinţii lui să le afle.

— Precum povestea ridicolă cu mariajul?

— Cam aşa ceva.

Kieran a schimbat subiectul când am cotit şi am intrat

într-o zonă în care aerul nu mai duhnea a moarte.

— Îţi este milă de muritor? Cel pe care Cas l-a ajutat să scape împreună cu familia lui din mâinile Ascendenţilor?

„Cas."

Zeilor, porecla asta părea atât de nevinovată pentru un bărbat atât de periculos.

Am aruncat o privire către Kieran când urcam scările înguste şi, cum mergea în faţa mea, am observat că nu avea asupra lui sabia cea scurtă şi arcul. Dar era departe de a fi lipsit de apărare, având în vedere ce era el de fapt. Nici măcar nu m-am obosit să fug. Ştiam că nu aş fi reuşit să fac mai mult de un pas. Vârcolacii erau incredibil de rapizi.

Kieran s-a oprit pe neaşteptate, întorcându-se atât de brusc, încât m-am dat înapoi, lovindu-mă de perete. A făcut un pas spre mine şi şi-a lipit capul de al meu. Mi s-au blocat toţi muşchii când a inspirat adânc. Era…?

Şi-a înclinat capul, atingându-mi tâmpla cu podul nasului. A inspirat din nou.

— Ce faci? M-am tras într-o parte, lăsând spaţiu între noi. Mă *miroşi?*

Şi-a îndreptat spatele, mijind ochii.

— Miroşi… diferit.

Mi s-au arcuit sprâncenele.

— În regulă? Nu ştiu ce să-ţi spun despre asta.

Nu părea că mă aude, iar ochii îi străluceau.

— Miroşi ca…

— Dacă-mi spui din nou că miros precum Casteel, îţi trag un pumn în faţă, i-am promis eu. O să doară.

— Miroşi ca el, dar nu-i vorba despre asta. A clătinat din cap. Miroşi a moarte.

— Uau! Mulţumesc! Dar, dacă-i aşa, nu e vina mea.

— Nu înţelegi.

Kieran m-a privit un moment îndelungat, apoi s-a întors cu spatele, pornind încă o dată pe scări în sus.

Nu. Nu am înţeles şi chiar nu voiam să o fac. Mi-am adulmecat mâneca tunicii. Mirosea a… friptură.

— Ai spus mai devreme că nu simţi compasiune pentru nici unul dintre ei, mi-a zis el în vreme ce îl urmam.

— Iar asta nu s-a schimbat, i-am răspuns. Mă voiau moartă.

Am ajuns sus şi am intrat pe coridorul acoperit. Am fost întâmpinaţi de un aer jilav şi rece. Dar nu mă pot stăpâni să nu simt milă pentru domnul Tullis.

— Nu ar trebui.

— Dar aşa este. Tremurând, mi-am ferit bărbia de rafala puternică de vânt.

I s-a dat o a doua şansă. Şi-a bătut joc de ea. Îmi pare rău pentru alegerea făcută, pentru soţia şi pentru fiul său. Şi cred că îmi pare rău pentru familiile oricăruia dintre cei care atârnă acolo pe perete.

Kieran mergea alături de mine, apărându-mă de vântul năprasnic.

— Mila faţă de familii este dreaptă.

M-am oprit surprinsă, dar nu am spus nimic.

— Ce?

— Nimic, am murmurat eu.

A râs uşor.

— Crezi că nu sunt capabil de compasiune?

Am aruncat o privire către curtea de jos. Un strat fin de zăpadă strălucea sub lumina lunii. Dincolo de ea, nu vedeam nimic altceva decât întunericul gros al întinderii de pădure. Era ciudat să privesc în sus şi să nu văd Meterezele, peretele muntos, adesea construit din calcarul şi fierul minerit din munţii Elysium. Era unul şi în Eden, oraşul adormit, dar era mult mai mic decât cel cu care fusesem eu obişnuită atât în Masadonia, cât şi în Carsodonia.

— Nu ştiu de ce eşti tu capabil, am recunoscut eu, atingând lemnul rece al balustradei pe când vântul îmi lua şi îmi legăna firele mai scurte de păr care scăpaseră din împletitură. Nu ştiu mai nimic despre vârcolaci.

— Partea mea animală nu o anulează pe cea muritoare, a răspuns el. Nu sunt incapabil să simt emoţii.

Mi-am îndreptat privirea către el.

— Nu am vrut să sune aşa. Eu doar… M-am pierdut. Ce voisem oare să spun? Cred că asta am vrut să spun. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să îţi pară rău. Nu e ca şi când ai mai fi întâlnit mulţi vârcolaci.

— Da, dar asta nu e o scuză. Am apucat balustrada cu o mână. Există o mulţime de oameni diferiţi din diverse locuri, oameni pe care nu i-am întâlnit şi despre care nu ştiu nimic. Asta nu înseamnă că este în regulă să fac presupuneri.

— Adevărat, a răspuns el, iar eu aproape că m-am

crispat.

De câte ori nu mai făcusem presupuneri despre poporul atlantienilor? Despre Descendenţi? Prejudecăţile au fost predate şi învăţate. Poate că nu era vina mea, dar asta nu le făcea să fie acceptabile.

Dar nimeni de la masa aceea nu a tresărit pe scaun când Casteel l-a omorât pe Landell. Ce spunea asta despre ei?

— Este ceva comun ceea ce s-a întâmplat în această seară?

— Care parte? Cererea în căsătorie sau operaţia pe cord deschis?

I-am aruncat lui Kieran o privire întunecată.

— Landell.

M-a studiat o clipă, apoi şi-a întors privirea către curte şi copaci.

— Nu neapărat. Cu toate că încă nu vezi asta sau nu vrei s-o vezi, Cas nu este un tiran sângeros. Cinstit să fiu, este ciudat să se îndoiască cineva de el. Nu pentru că ceea ce face sau nu ar fi întotdeauna rezonabil, ci pentru că nu are nici o problemă cu a-şi murdări mâinile de sânge ca să-şi impună autoritatea pentru a obţine tot ce vrea sau pentru a-i şti în siguranţă pe cei de care-i pasă.

Am simţit o oarecare uşurare să ştiu că Prinţul nu smulgea prea des inimi din piept. Era un lucru bun… bănuiam. Deşi nu îndrăzneam să cred că mă aflam în categoria celor de care îi păsa. Eram cineva de care avea nevoie.

— Ceea ce a făcut Cas nu a fost din cauză că Landell se

îndoia de el. Kieran s-a înclinat înspre mine. Nu a fost totul într-atât de simplu încât să fie vorba doar despre Landell care nu era în stare să înţeleagă cum sau de ce Prinţul te-a ales pe tine. Nu a fost nici măcar vorba despre faptul că l-a provocat pe Cas. Atlantienii şi vârcolacii sunt în stare de orice ca să-şi protejeze casa, şi era clar că Landell te vedea ca pe o ameninţare la adresa acesteia, mi-a spus Kieran, iar eu mă întrebam ce treabă aveam eu cu preocuparea lui Landell faţă de ţinutul care devine neînsemnat şi pustiu. Cas a avut dreptate să facă ce a făcut. Altminteri, Landell ar fi aruncat cu pumnalul ăla pe care îl scosese. Vor mai fi şi alţii care vor dori să facă acelaşi lucru.

Am fost cuprinsă de spaimă.

— Atunci, Landell a fost un alt avertisment? De câte va mai fi nevoie?

— Vor fi câte vor fi necesare.

— Şi asta nu te supără? Unii dintre ei îţi sunt prieteni, nu-i aşa?

— Dacă cineva este atât de idiot încât să te insulte şi să te ameninţe în faţa lui Cas, probabil este cineva de care nu aş fi fost apropiat de la bun început.

Aproape că am râs, cu toate că nimic din toate astea nu era amuzant.

— Cu toţii par atât de plini de emoţii într-un moment, iar în celălalt par complet indiferenţi.

— Nu ai încercat să îmi simţi emoţiile pentru a şti exact ce simt? a întrebat Kieran, oferindu-mi o altă doză de neaşteptat.

Mi-am întors privirea spre el.

Apoi, mi-am amintit că el fusese acolo când îmi folosisem darul ca să alin durerea unui gardian aflat pe moarte. Totuşi, era bizar să discut despre asta cu oricine, mai ales după ce am petrecut atât de mult timp obligată să îmi ascund abilităţile şi să nu vorbesc niciodată despre ele.

— Cas mi-a povestit că a început cu faptul că poţi simţi şi alina durerea. Dar a mai spus şi că asta s-a schimbat.

Am dat aprobator din cap.

— S-a schimbat cu puţin timp în urmă. Nu ştiu de ce. Am întrebat-o pe ducesă, pentru că m-am gândit că poate şi prima Fecioară trecuse prin asta. Gâtul mi s-a încordat. Ducesa Teerman mi-a spus că darul primei Fecioare a crescut de la a simţi durerea la a citi emoţiile, iar această evoluţie se datorase faptului că era aproape de Ascensiune – la fel ca mine. Ca să fiu sinceră, nu se cunoşteau multe despre prima Fecioară. Nici măcar numele ei sau epoca în care a trăit. Dar ducesa a insinuat că a fost ucisă de Cel Întunecat.

Casteel.

Tremuram, dar nu credeam că avea vreo legătură cu frigul.

— Nu am încercat să îţi citesc emoţiile. Încerc să nu fac asta deoarece pare ca o invadare.

— Poate că este o încălcare a intimităţii, a acceptat el. Dar ţi-ar oferi şi un avantaj atunci când ai avea de-a face cu alţi oameni.

Probabil.

— Crezi că le-a spus şi celorlalţi? l-am întrebat.

— Cas? Nu. Cu cât ştiu ceilalţi mai puţin despre tine, cu atât mai bine, mi-a răspuns el, iar sprâncenele mi s-au ridicat întrebător. Nu mai cunosc nici un alt atlantian în viaţă care să poată simţi ce simt ceilalţi.

— Ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigur încă. A început să meargă. Vii? Sau ai de gând să rămâi aici şi să te transformi într-un cub de gheaţă?

Oftând, m-am îndepărtat de balustradă şi m-am dus în faţa uşii unde era el.

A scos o cheie din buzunar.

— Abilitatea ta ţi-ar fi de ajutor mai ales atunci când interacţionezi cu Casteel.

— Nu am nici cea mai mică intenţie să am de-a face cu el.

A schiţat un mic zâmbet când a deschis uşa. Am intrat în camera încălzită de focul din şemineu.

— Dar el are toate intenţiile să aibă de-a face cu tine.

Ţinând ascuns cuţitul de carne pe dedesubtul tunicii, l-am înfruntat pe Kieran:

— Vrei să spui că are toate intenţiile să mă folosească.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Nu am spus asta, Penellaphe.

— De ce nu? Chiar crezi că el a renunţat la fratele său? Eu, nu. A mai spus şi că sunt favorita reginei. Aproape că am scuipat aceste ultime cuvinte, care mi-au fost ca un acid pe limbă. Chestia asta cu căsătoria trebuie să facă parte din planul de a-şi aduce fratele înapoi. Nu

am idee de ce nu a recunoscut, pur şi simplu, asta la masă.

— Cred că nici unul din voi nu cunoaşte adevărul.

Am devenit rigidă.

— Ce vrea să însemne asta?

Kieran s-a uitat la mine. A rămas în tăcere atât de mult timp, încât neliniştea din mine s-a triplat.

— Ţi-a spus adevărul despre Ascendenţi, nu-i aşa?

Nu înţelegeam ce legătură aveau toate acestea cu ce spusese el, dar i-am răspuns:

— Ascendenţii sunt… vampirii, şi tot ce am fost învăţată – ceea ce cred cu toţii în Solis – e o minciună. Zeii nu le-au oferit niciodată Binecuvântarea regelui Jalara şi reginei Ileana. Zeii nici măcar…

— Nu, zeii sunt reali. Ei sunt zeii *noştri*, iar acum se odihnesc, m-a corectat el.

Ştii că Ascendenţii nu au primit Binecuvântarea. Sunt la fel de blestemaţi precum cei muşcaţi de un Temut. Însă ei nu decad. Ştii asta, dar poţi înţelege?

Cuvintele lui cădeau ca un pumn în piept.

— Fratele meu… M-am oprit. Nu era nevoie să vorbesc despre Ian. Înţeleg.

— Şi crezi ce ţi-a spus Cas despre Ascendenţi?

Am privit spre foc fără să îi răspund. Pe de o parte, am văzut dovada a ceea ce susţinea Casteel – am văzut-o marcată pe pielea lui. Ascendenţii îl ţinuseră pe el captiv înainte să îl ia pe fratele lui. A fost torturat, forţat să facă şi să ia parte la lucruri despre care, bazându-mă pe câteva mici detalii pe care mi le împărtăşise, ştiam că erau absolut înfiorătoare. Ceea ce simţeam când mă gândeam

la asta era prea greu şi prea toxic pentru a se chema dezgust. Şi durerea din inima mea era doar începutul, ştiind că fratele lui Casteel fusese capturat atunci când el fusese eliberat.

Aş fi putut fi furioasă pe Casteel.

Ba chiar l-aş fi putut urî.

Dar asta nu însemna că nu îmi venea să urlu pentru întreaga agonie în care trăise Casteel şi pentru ceea ce cu siguranţă îndura fratele lui în acel moment.

Asta însemna că toţi Ascendenţii erau malefici? Fiecare în parte, inclusiv fratele meu? Credeam ceea ce văzusem dovedit. Dar Casteel... Nu îl puteam crede decât pe jumătate, şi nu era ca şi cum toţi atlantienii erau complet inocenţi.

— Dacă îl crezi, pentru ce lupţi să te întorci? m-a întrebat Kieran, iar privirea mi-a zburat către el. Nu asta faci refuzându-l pe Cas?

— Refuzul de a mă căsători cu el nu are deloc de-a face cu Ascendenţii, ci are de-a face în totalitate cu el, i-am spus. M-a minţit în legătură *cu toate.*

— Nu a minţit în legătură cu toate.

— Cum poţi şti asta? l-am provocat eu. Ştii ceva? Nici nu-mi răspunde. Nu contează. Ceea ce contează e că urmează să mă ofere drept răscumpărare chiar celor care i-au făcut lui şi altora aceste lucruri groaznice. Plănuieşte să mă predea unor oameni care, cel mai probabil, mă vor folosi ca pe un sac de sânge până când voi muri. Şi chiar *dacă,* din întâmplare, planurile acelea s-au schimbat... a fost doar pentru că şi-a dat seama că sunt pe jumătate

atlantiană. Cum se poate să fie mai bine? De ce m-aş mărita cu el?

— De ce s-ar însura cu cineva pe care plănuieşte să o dea drept răscumpărare? m-a întrebat el.

— Exact!

Exasperată, mi-am închis gura, concentrându-mă la noaptea întunecată de dincolo de Kieran.

— Nici măcar nu ştiu de ce purtăm această discuţie.

A tăcut din nou.

— Chiar şi după tot ce ai văzut, tu îl provoci de parcă nici nu ţi-ar fi frică?

— Ar trebui să îmi fie frică de el? am întrebat.

O parte din mine, incredibil de proastă, aproape că nu voia să ştie răspunsul.

Îi încredinţasem lui Hawke secretele mele, dorinţele mele, trupul meu, inima mea… viaţa mea. I-am încredinţat *totul*, dar nimic din el nu a fost real. Nici măcar numele Hawke.

M-am poticnit şi m-am împiedicat de dragul lui, şi îmi era teamă că, în ciuda trădării sale, aş fi continuat să cad. *De asta* mă temeam.

— A făcut lucruri pe care unii le-ar putea considera de neiertat. Lucruri care ţi-ar bântui somnul şi ţi-ar da coşmaruri mult timp după ce te trezeşti. Poate că detestă să i se spună Cel Întunecat, dar şi-a câştigat acest nume. Ochii palizi ai lui Kieran i-au întâlnit pe ai mei şi am simţit cum mă trec fiorii. Dar el este singurul din regate de care tu – şi numai tu – nu trebuie să te temi vreodată.

Capitolul trei

Dacă vorbele lui Kieran erau menite să mă liniştească, au reuşit exact opusul.

Plimbându-mă prin faţa ferestrei înguste, care era prea mică pentru o evadare, am privit spre uşă. Fusese încuiată din exterior. La fel ca o celulă.

Mi-am strâns degetele în pumni şi am mai trecut o dată prin faţa ferestrei; simţeam furie amestecată cu neliniştea mea omniprezentă. Nu din cauza a ceea ce spusese Kieran despre Casteel, cum că îşi câştigase titlul de Cel Întunecat. După cât de eficient şi cu cât sânge-rece îl ucisese pe Phillips, gardianul care călătorise cu noi din Masadonia, ştiam deja cum căpătase acest renume. Văzând cum l-a doborât pe Landell a fost doar o dovadă în plus că putea – şi voia – să ucidă fără ezitare, dar…

M-am oprit brusc. Şi eu puteam ucide fără prea multă şovăială. Nu demonstrasem asta cu Lord Mazeen? Când Jericho şi ceilalţi au venit după mine, eram pregătită să ucid. Mi-am coborât privirea înspre mâini. Erau şi ele pătate de sânge, şi nu puteam spune că doar din motive de autoapărare şi din nevoia de a supravieţui. Lord Mazeen şi-a meritat sfârşitul. Ascendentul căpătase aceeaşi bucurie perversă pe care o avea ducele în timpul *lecţiilor* mele, dar el nu m-a atacat atunci când m-am întors împotriva lui. Îl jignise pe Vikter la doar câteva clipe după ce gardianul şi prietenul meu îşi dăduse ultima suflare, şi nu simţeam nici o fărâmă de vinovăţie pentru felul în care

am acţionat. Chiar dacă nu era un vampir, tot era un monstru. Poate că din acest motiv nu fusesem şocată de ceea ce făcuse Casteel în hol.

Şi asta probabil însemna că era ceva în neregulă cu mine. În orice caz, ce m-a înfuriat a fost ce a spus Kieran înainte să închidă uşa.

Că singura persoană de care nu trebuia să mă tem era Casteel.

Kieran nu se putea înşela mai mult de atât.

Atunci, m-am uitat către pat, şi am simţit că mi se face rău, de parcă m-aş fi aflat pe marginea Meterezelor. Aproape că ne vedeam pe noi, cu membrele încolăcite şi cu trupurile împreunate. Când mi-am atins muşcătura de pe gât, m-a străbătut un fior dureros. M-am cutremurat şi am căutat o urmă de dezgust sau chiar de frică. Nu am găsit.

Mă muşcase.

Şi muşcătura lui m-a durut, însă doar la început şi doar preţ de câteva clipe. Apoi, am simţit... am simţit de parcă mă scufundam în căldură lichidă. Nu mai simţisem în viaţa mea ceva atât de intens – nici măcar nu ştiam că era posibil aşa ceva. Dar nu efectele muşcăturii au dus la ceea ce am făcut în pădure, în vreme ce zăpada se cernea peste tot în jurul nostru. Trupurile noastre s-au unit datorită atracţiei pe care o simţeam pentru el. Pentru că ceea ce simţeam pentru el era mai puternic decât adevărul despre cine şi ce era. De aici pleca şi nevoia mea de a înţelege cum de ajunsese în acest punct din viaţa lui şi de ce făcea tot ce făcea acum. Acesta era lucrul care

alimenta dorinţa mea de a uita totul, mai puţin fericirea pe care o simţeam în braţele lui – simţindu-i buzele pe pielea mea –, dar şi pacea şi prietenia pe care le experimentasem atunci când, pur şi simplu, vorbeam unul cu celălalt.

Dar nu eram în siguranţă cu el.

Deşi Casteel nu ar fi ridicat niciodată mâna la mine, nu aş fi putut uita ce era el. Ce a provocat. Poate că Vikter nu a fost omorât de vârful sabiei lui Casteel, dar tot de lamele zimţate ale oamenilor acestuia a murit. Şi ce s-a întâmplat cu Loren şi Dafina, doamnele de onoare, care au murit în timpul atacului de la Ritual? Fuseseră încântate să facă Ascensiunea, însă mă îndoiam că aflaseră adevărul. Nu meritaseră să moară în felul acela, ucise de Descendenţi care, cel mai probabil, nu le ştiau nici măcar numele. Încă o dată, nu au murit de mâna lui Casteel, însă fapta a fost săvârşită în numele lui. Cum i-aş putea ierta vreodată asta?

Ceea ce mă durea cel mai tare de fiecare dată când mă gândeam la el era că ştia cât de mult îmi doream să am libertate. Să am posibilitatea de a alege pur şi simplu ceva – orice – pentru mine. Fie că era ceva la fel de banal precum a mă plimba pe unde voiam, fără să port văl, sau a vorbi cu oricine voiam. Sau ceva atât de important cum este a alege cu cine să îmi împărtăşesc trupul. Ştia cât de mult însemna asta pentru mine, iar el încerca să mă priveze de acest lucru. Inima mi se chircea de durere, încât mă simţeam de parcă cineva îmi răsucea un pumnal în piept.

Ce anume, dacă era ceva, simţea el pentru mine?

Mă *durea* profund inima, de parcă aş fi suferit după cineva care murise. Într-un fel, aşa era. Jeleam pierderea lui Hawke, şi nu conta că era încă în viaţă. Hawke cel în care ajunsesem să am încredere, cel căruia îi spusesem secretele mele dispăruse. În locul lui se afla Prinţul Casteel Da'Neer, însă eu încă eram atrasă de el. Încă simţeam acea dorinţă, nevoie şi…

De aceea el era cel mai periculos din orice regat. Pentru că nici o părticică din mine nu se îndoia de faptul că plănuia să mă folosească pentru a-şi elibera fratele, ducându-mă aceloraşi Ascendenţi care îl ţinuseră pe el captiv timp de cinci decenii şi care acum îl ţineau prizonier pe fratele lui.

Simţeam o apăsare în piept, şi am început să umblu din nou, iar mintea mi-a zburat la regina Ileana. Ea şi mama mea fuseseră apropiate. Atât de apropiate, încât, atunci când mama l-a ales pe tata în detrimentul Ascensiunii, regina a încuviinţat. A fost ceva nemaiauzit. Şi mai neobişnuit era modul în care regina a avut grijă de mine după atacul Temuţilor, de parcă aş fi fost propriul său copil. Mi-a schimbat bandajele, a stat cu mine când am avut coşmaruri din pricina atacului şi m-a ţinut în braţe atunci când tot ce-mi doream era să fiu îmbrăţişată de părinţii mei. A fost prima care m-a învăţat să nu îmi fie ruşine de cicatricile mele pe când alţii şuşoteau ascunzându-se după mâinile lor înmănuşate. În acei ani, înainte de a fi trimisă în Masadonia, a făcut mai mult decât să aibă grijă de mine. Şi, potrivit lui Casteel, ea

fusese cea care îi înfierase Emblema Regală.

Îmi aminteam cu uşurinţă cum, ţinându-mă de mână, străbăteam Grădinile Regale pe sub cerul plin de stele. Răbdarea şi bunătatea ei păreau infinite, şi, cu toate acestea, aceeaşi mână care o ţinea pe a mea tăiase în carnea lui Casteel. Dacă ceea ce spunea Casteel era adevărat, vocea duioasă care îmi spusese poveşti despre mama de pe vremea când era mică, de când alerga pe aceleaşi poteci pe care ne plimbam şi noi, era aceeaşi care hrănise un întreg regat cu minciuni sângeroase. Dacă el spunea adevărul, regina se folosise de frica oamenilor faţă de creaturile pe care ea şi alţii ca ea le inventaseră ca să-i poată controla pe toţi muritorii.

Iar dacă toate astea erau adevărate, atunci ea ştiuse în tot acest timp că eram pe jumătate atlantiană?

Zeilor, asta era mult prea greu de asimilat. Dar Ian? Cum se putea să fi făcut Ascensiunea? Casteel mi-a spus că Ian putea fi văzut doar noaptea şi credea că făcuse Ascensiunea. Să fi fost aşa cum sugerase cineva în timpul cinei? Să fi fost Ian fratele meu vitreg? Îmi era greu să cred că oricare din părinţii mei ar fi putut avea copii cu altcineva. Dragostea lor era, ei bine, era precum cea la care oamenii doar visează.

Sau poate că eram eu prea naivă. Pentru că, dacă Ian nu era copilul lor, de unde să-l fi luat? De pe marginea drumului?

Probabil Casteel mă credea proastă.

Nu că m-ar fi interesat ce credea el. Pentru mine nu conta nici ce credea regina, nici dacă Ian era fratele meu

vitreg. Privirea mi-a alunecat din nou spre uşă.

Trebuia să evadez.

Chiar şi cu avertismentul pe care Casteel îl atârnase în hol, era evident că oamenii lui mă priveau în continuare ca pe o marionetă a Ascendenţilor. Nu credeam că Landell minţise când zisese că strămoşii mei nu contau pentru poporul atlantian. Mă îndoiam că nou-veniţii ar fi vrut altceva decât ceilalţi. Alastir păruse să considere că trebuia să fiu într-o celulă, nu să umblu liberă.

De parcă îmi era permis să o fac.

Şi, odată ce m-ar fi dus în Atlantia, dacă asta plănuia cu adevărat Casteel, aş fi fost înconjurată, aflându-mă într-o poziţie şi mai precară.

Un mic grăunte de emoţie a prins rădăcini în inima mea atunci când m-am gândit la Atlantia. Nu m-am putut abţine să nu-mi doresc să văd regatul. Probabil pentru că în toată viaţa mea nu văzusem mai nimic. Dar să pot merge într-un loc ce nu trebuia să existe? Era ceva ce foarte puţini oameni puteau să facă.

Oftând, mi-am alungat toate acele gânduri şi sentimente. Nu aş mai fi avut nici o scăpare în cazul în care Casteel reuşea să mă ducă în Atlantia.

Kieran s-a înşelat când a presupus că eu mă luptam cu Casteel ca să mă întorc la Ascendenţi. Mă luptam cu el ca să mă întorc la fratele meu.

Trebuia să ajung la Ian, dar după regulile mele. Dacă într-un fel sau altul aş fi trăit suficient de mult încât Casteel să mă dea la schimb, aş fi intrat direct dintr-o cuşcă în alta. Asta putea să fie doar ultima opţiune.

Aşadar, trebuia să ajung la Ian în felul meu.

Iar apoi, ce urma?

Ştiam că nu aş fi fost în siguranţă printre Ascendenţi, dar mai *erau* sate şi oraşe îndepărtate în care aş fi putut să îmi croiesc un fel de viaţă.

Încet, mi-am dus mâna la faţă, degetele-mi dibuind cicatricea mai alungită. Era greu de ascuns, nu-i aşa? Oricum, trebuia să încerc. Pentru că refuzam să îmi mai ascund vreodată chipul. Nu puteam trăi aşa.

Dar acesta era un pod pe care nici nu puteam începe să-l trec până nu mă gândeam cum să evadez, cum să ajung în capitală şi cum să îl găsesc pe Ian, fără să fiu prinsă ori ucisă.

Am scăpa împreună din mâinile Ascendenţilor. Pentru că Ian nu putea fi la fel ca restul, chiar dacă mi-ar fi frate vitreg şi chiar dacă făcuse Ascensiunea. Refuzam să cred asta. Nu era posibil ca el să se fi hrănit cu oameni nevinovaţi şi cu *copii.* Nu era posibil ca toţi Ascendenţii să fie malefici. Unii păreau destul de normali.

Dar, dacă nu se hrăneau cu fiii şi fiicele născuţi drept cel de-al treilea copil al familiilor şi care erau oferiţi zeilor în timpul Ritualului, atunci cum supravieţuiau? Aveau nevoie de sânge. Dacă nu, în cele din urmă, s-ar fi stins din cauza oricărei răni mortale care îi chinuise înainte de Ascensiune. Ian fusese sănătos tun, dar se poate să fi fost golit de sânge înainte de a se hrăni cu un atlantian pentru a face Ascensiunea. Asta l-ar fi ucis, şi *încă* l-ar putea ucide dacă nu se hrănea.

Voiam să văd cu ochii mei în ce se transformase sau

nu Ian. Aş fi făcut orice ca să îl ajut. Dar dacă devenise un monstru care se înfrupta din alţii? Din copii? Atunci, ce urma? Mi s-a făcut inima cât un purice, dar am tras adânc şi încet aer în piept. Ştiam ce aveam de făcut.

Trebuia să îi aduc sfârşitul, şi *aşa aveam să fac.* Pentru că Ian era un suflet bun şi nobil – întotdeauna a fost aşa. Era un visător, menit să creeze poveşti pentru tot restul vieţii lui. Nu să devină un monstru. Nu se putea ca el să îşi fi dorit să devină ceva atât de diabolic. Să pun capăt acelui coşmar pentru el era lucrul onorabil de făcut.

Chiar dacă omora o parte din mine.

Muşchii mi s-au încordat gata de acţiune, iar încăperea părea de trei ori mai mică decât înainte. Nu puteam să mai stau nici o secundă în plus aici cu toate gândurile astea, fără a putea mişca un deget.

Nu eram convinsă că i-aş fi putut rezista lui Casteel.

Dacă el avea dreptate, nu credeam că aş fi putut supravieţui în Atlantia.

Dar îmi puteam găsi fratele.

— Şi nu voi mai sta nici o afurisită de secundă în încăperea asta, am spus eu cu voce tare, pândind la uşă. M-am apropiat de ea, ascultând sunetele de afară. Cum nu se auzea nimic, am bătut în uşă. Kieran?

Linişte.

Kieran nu stătea de pază la uşă. Se gândise probabil că, ascunsă în cameră, eram în siguranţă. Nu era ca şi cum aş fi putut-o dărâma sau aş fi putut coborî pe fereastra asta stupidă şi inutilă. Probabil se gândise că nu era nici o ieşire. Şi nici nu era – dacă cineva nu ar fi avut un frate

mai mare care să o fi învăţat cum să spargă încuietori.

Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet, şi m-am răsucit pe călcâie. Am luat cuţitul pentru carne de pe masă şi l-am dus la uşă. Lama era groasă înspre mâner, însă marginea era îndeajuns de subţire pentru a pătrunde în încuietoare. Îngenunchind, am strecurat vârful acestuia în gaura cheii. Ian m-a învăţat cum să îl mişc, creând presiune spre dreapta, apoi spre stânga, repetând mişcarea până auzeam un clic uşor. Înainte de a solicita să fiu mutată în aripa veche a castelului Teerman, unde era fosta intrare a slujitorilor, pe unde puteam să ies fără să fiu văzută, eram adesea închisă în dormitor, pe când Ian avea voie să meargă la şcoală, să iasă la joacă şi să facă orice dorea. Nu mi-a spus niciodată cum a învăţat să spargă o încuietoare, dar a pierdut multe, multe după-amiezi învăţându-mă şi pe mine „Trebuie să ai răbdare”, Poppy, îmi zisese el, aşezându-se în genunchi lângă mine, timp în care eu băgam cuţitul în gaura cheii. Râdea, punându-şi mâna peste a mea. „Acum, uşor. Nu ai voie să îl înfigi ca pe un berbece de asediu.”

Aşa că am fost răbdătoare şi blândă. Am mişcat cuţitul până am auzit sunetul moale şi ascuţit al vârfului acestuia ajungând în broască. Apucând mânerul cu cealaltă mână, am expirat adânc, iar mecanismul a cedat un pic. Mi-am dorit să am mâna fermă în timp ce l-am învârtit în sens invers acelor de ceasornic.

Mânerul s-a răsucit, iar uşa s-a întredeschis. Aerul rece a pătruns înăuntru cât timp eu am tras cu ochiul la coridorul pustiu.

Închizând uşa şi cercetând încăperea, m-a cuprins un val de euforie. În tolba de piele erau deja împachetate cele câteva lucruri pe care le adusesem cu mine. M-am dus să o iau, dar privirea mi-a fugit către pat, către cămaşa de noapte din flanel lăsată de cineva acolo pentru ca eu să o îmbrac. După ce am înşfăcat-o de pe pat, am început să o îndes în tolbă, dar am dat cu ochii de teaca aflată chiar deasupra. Am prins-o imediat la curea, respirând în ciuda junghiului pe care l-am simţit gândindu-mă la pumnalul meu din os de vârcolac şi hematit. Se putea afla încă în grajduri, pierdut pe sub grămezile de paie şi fân?

Am îndesat cămaşa de noapte în tolbă şi mi-am trecut cureaua pe după cap, de-a curmezişul pieptului. Întorcându-mă, am luat mantia grea, îmblănită. Era cenuşie spre maro-închis, aleasă atunci când am părăsit Masadonia pentru că nu atrăgea atenţia. Aruncând-o pe umeri, degetele mi-au rămas ferme pe măsură ce îmi închideam nasturii de la gât, cu toate că inima îmi bătea cu putere. Mi-am pus mănuşile, sperând să mai fie provizii în cameră, altele decât ce se afla pe masa de la fereastră şi despre care credeam că ar putea fi lichior. Dar mai rezistasem fără mâncare şi înainte, de obicei atunci când ducele Teerman era dezamăgit de ceva ce făcusem sau nu făcusem. Aş putea rezista din nou.

Nu prea aveam un plan, iar cunoştinţele mele despre locurile din împrejurimi erau limitate, însă ştiam că, dacă o apucam spre răsărit, ajungeam mai aproape de munţii Skotos. Se presupunea că Atlantia se întindea – şi prospera – dincolo de vârfurile acoperite de nori şi de văile

cufundate-n ceaţă.

Dacă o luam prin oraş, puteam apuca din nou drumul înapoi spre Masadonia, dar m-ar fi purtat direct prin Pădurea Sângerie. Dacă mergeam către sud-vest, aş fi ajuns, în cele din urmă, în… Care era oraşul? Mi-am încreţit nasul în încercarea de a-mi aminti una dintre hărţile pe care le văzusem în ateneul oraşului. Era veche, cerneala de pe ea se estompase, dar avea trasat un pod…

Podul Alb.

Oraşul Podul Alb era înspre miazăzi, dar habar n-aveam la ce distanţă de mers pe jos se afla. Blestemându-mi lipsa de experienţă în călărie, am înaintat, deschizând uşa. Coridorul era încă liber, aşa că m-am strecurat afară şi am închis uşa în urma mea. Aş fi putut să o încui la loc pe dinafară, dar timpul pe care l-aş fi irosit făcând asta nu merita secundele ce i-ar fi luat altcuiva să o descuie.

M-am grăbit spre casa scărilor, ţinându-mă aproape de perete. Oprindu-mă în dreptul uşii, am ascultat dacă erau semne de mişcare. Am intrat şi am luat-o la fugă pe scări, fiind cuprinsă de o senzaţie ireală de déjà-vu atunci când am ajuns jos. M-am întors spre uşa ce dădea către exterior, la fel cum procedasem şi când îl înjunghiasem pe Casteel.

Speram ca rezultatul să fie diferit de această dată; mi-am ridicat gluga, m-am apropiat de uşă şi am deschis-o încet.

Un strat subţire de zăpadă a scârţâit sub cizmele mele când am păşit în curte, şi, deşi era un sunet slab, pentru mine semăna cu urletul unui tunet. Trăgând adânc aer în

piept, mi-am amintit de toate momentele în care mă furişam pe Metereze fără să fiu văzută şi de momentele când mă plimbam prin castel sau prin oraş fără să fiu prinsă nici măcar o dată – până la Casteel.

Nu plănuiam să mă gândesc fix acum la asta, ci la cât de bine mă pricepeam să mă furişez afară, chiar pe sub nasul multora.

Puteam s-o fac.

Aerul pe care îl expiram forma norişori, iar eu mă uitam la dreapta, înspre grajduri. Putea fi acolo pumnalul din os de vârcolac?

Puteam fi atât de proastă încât să verific?

Da?

Pumnalul însemna… ei bine, însemna totul pentru mine. Dar Ian era mai important – *libertatea* mea era mai importantă. Ar fi fost un risc prea mare să merg la grajduri. Acolo, erau grăjdarii – adică Descendenţi – şi poate chiar atlantieni sau vârcolaci.

Nu eram *atât* de proastă.

— La naiba, am murmurat eu şi m-am îndepărtat de zid.

Am alergat să mă ascund în umbră, marginile mantiei curgând în urma mea în timp ce încercam să evit torţele aprinse şi strălucirea lor untoasă.

Nici nu am conştientizat că ajunsesem în pădure până când lumina argintie a lunii nu a devenit întreruptă, suficientă doar cât să nu mă izbesc de vreun copac. Nu am încetinit. Am alergat mai repede ca niciodată, păstrând ritmul ca să mă îndepărtez cât mai mult posibil de

fortăreaţă. Când cizma mi s-a agăţat de rădăcina unui copac, am luat o căzătură zdravănă, lovindu-mi genunchii de pământul îngheţat, dar m-am ridicat din nou şi am continuat să fug, trecând peste durere şi frig, în vreme ce aerul umed îmi înţepa obrajii. Am alergat până când durerea mea surdă dintr-o parte s-a transformat într-o înţepătură care m-a forţat să încetinesc. În acel moment, nu aveam habar cât de departe ajunsesem, dar copacii nu mai erau atât de deşi, iar zăpada ce acoperea pământul era intactă.

Gâfâind, mi-am masat locul dureros şi am înaintat. Nu avea cum să fie mai mult de o zi călare între Eden şi Podul Alb. Deci, pe jos? O zi şi jumătate, poate două dacă mă şi odihneam. Odată ajunsă acolo, aş putea da de următorul grup de oameni care călătoreau spre capitală. Poate aveam noroc. Poate nu urma să aştept mult. Dar dacă nu? Aş fi nevoită să mă descurc, cu toate că adevărata problemă era dacă nu cumva Podul Alb se afla sub acelaşi control strict al Descendenţilor precum Eden. Dacă aşa era, aveau să ştie cine sunt? Nu prea credeam asta. Puţini oameni ştiau că aveam cicatrici.

Dar dacă totuşi Casteel trimitea vorbă, la fel cum aveau să facă Ascendenţii dacă nu apăream în următorul punct stabilit, aveam să fiu recunoscută. Din câte ştiam eu, nu plănuiserăm să ne oprim la Podul Alb, dar, oricare ar fi fost planurile cunoscute de ducesă, nu erau cele reale. Însă îmi puteam folosi identitatea? Dacă aş putea dovedi în faţa oricărui muritor sau posibil Ascendent că eram Fecioara, atunci aveam certitudinea că puteam

călători în siguranţă până în capitală şi, odată ce ajungeam acolo, aş fi putut fugi. Era riscant, dar nimic din toate acestea nu era sigur. Numai zeii ştiau ce creaturi trăiau în aceste păduri. La ce noroc aveam eu, probabil o familie arţăgoasă de urşi mari şi înfometaţi. Nu mai văzusem un urs până atunci, aşa că ar fi fost o privelişte uimitoare pe care să o am în faţa ochilor înainte să mă sfârtece. Dar cel puţin mă îndoiam că…

Am început să mă caţăr într-un copac căzut, dar trosnetul unei crengi m-a făcut să rămân pe loc. Privind în jos, nu am văzut nimic în afară de zăpada netedă şi de ace de pin împrăştiate. Mi-am ţinut respiraţia şi simţeam furnicături pe piele în timp ce mă chinuiam să aud şi alte zgomote. Am auzit din nou un trosnet, mai aproape de această dată, şi m-am simţit cuprinsă de un val de precauţie. Întorcându-mă, am studiat cu privirea copacii şi crengile lor ce atârnau în jos, împovărate de zăpadă şi de gheaţă. Asta era sursa zgomotului? Crengile care se rupeau? M-am răsucit încet de această dată, descriind un cerc complet, iar ochii îmi lăcrimau din cauza aerului îngheţat. Mi-am întors capul spre dreapta. M-am uitat cu atenţie la umbrele dese, adânci, unde lumina lunii nu pătrundea deloc. Ducându-mi mâna între pliurile mantiei, am scos cuţitul de tăiat carne. Speram cu ardoare să nu fie un urs. Nu voiam să fiu nevoită să îl ucid. Aproape că am râs, fiindcă mă îndoiam că acest cuţit ar face mare lucru împotriva unui urs. Mi s-au încordat muşchii în momentul în care umbra a dispărut, furişându-se afară din beznă. M-am dat un pas în spate la vederea staturii sale aproape la

fel de înalte ca a unui om, blana întunecată fiindu-i cernită cu zăpadă.

Inima mi-a ajuns până-n vârfurile degetelor mele îngheţate când l-am văzut pe vârcolac dând târcoale, cu muşchii adunându-i-se şi întinzându-i-se sub blana grea, cafenie.

Kieran.

— La naiba, am mârâit eu, simţind furie în fundul gâtului.

Căţărându-se până la jumătatea copacului, cu urechile pleoştite, şi-a înfipt ghearele labelor din faţă în scoarţa acestuia. Cu bărbia în piept, mă privea atent cu acei ochi de un albastru pal. Probabil aştepta ca eu să fug, dar ştiam că nu s-ar fi sfârşit bine pentru mine. Sentimentul de deznădejde, de cât de nedrept era totul, aproape că m-a îngenuncheat.

Dar m-am ţinut tare.

Nu mă dădeam bătută.

Simţeam mânerul cuţitului în palma mea înmănuşată, pe când inima îmi bubuia în piept.

— Nu mă întorc în fortăreaţă, i-am spus lui Kieran. Va trebui să mă obligi, iar eu nu voi ceda cu una, cu două. Voi lupta cu tine.

— Dacă luptă cauţi…, am auzit o voce care mi-a dat fiori pe şira spinării şi peste tot pe piele.

Mi-am întors capul înspre direcţia din care venea sunetul.

— Vei lupta cu mine, Prinţeso.

Capitolul patru

Casteel, îmbrăcat în negru şi cu o figură impunătoare ce se creiona în contrast cu zăpada, înainta cu aroganţă. A venit lângă Kieran, şi am văzut că era înarmat cu cele două săbii scurte ale sale, cu mânerul din crom, iar lama din hematit rubiniu.

Cuţitul pe care îl ţineam în mână nu se simţise niciodată mai patetic decât în acel moment.

— Presupun că va trebui să adaug şi spargerea încuietorilor la lista tot mai mare de calităţi, a vorbit tărăgănat Casteel. Dar ce talent atipic pentru o Fecioară mai ai şi tu! Pe de altă parte, nu ar trebui să fiu surprins. Ai multe talente atipice, nu-i aşa?

Nu am spus nimic, dar inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul.

— Chiar ai crezut că o să scapi de mine? m-a întrebat Casteel cu blândeţe.

Furia era mai ascuţită decât tăişul oricărei săbii şi de departe mai bine-venită decât deznădejdea.

— Aproape am făcut-o.

— *Aproape* nu înseamnă nimic, Prinţeso. Ar trebui să ştii asta.

Ştiam.

— Eu nu merg înapoi în fortăreaţă.

— Ai prefera să te duc eu în braţe? mi-a propus el.

— Aş *prefera* să nu-ţi mai văd niciodată faţa.

— Ei bine, toţi trei ştim că asta e o minciună.

Kieran a pufnit, iar eu am luat în consideraţie să-i arunc vârcolacului cuţitul în faţă.

— Îţi voi face o propunere.

Am rămas în alertă când a păşit peste copacul căzut de parcă nu era decât o creangă.

— Nu sunt interesată de nici o propunere. Sunt interesată doar de libertatea mea.

— Dar nu ai auzit ce am de oferit. Ducându-şi mâna de-a curmezişul pieptului, a scos una dintre săbii. Luptă cu mine. Dacă vei câştiga, vei fi *liberă*.

A aruncat sabia astfel încât să aterizeze în faţa mea. Privind către armă, am râs, un sunet pe care l-am resimţit dur pe pielea mea.

— De parcă el mă va lăsa să-ţi fac vreun rău.

Mi-am întors capul spre Kieran.

Casteel a înclinat din cap, iar vârcolacul a ciulit urechile.

— Întoarce-te în fortăreaţă, Kieran. Vreau să mă asigur că Poppy simte că e un târg corect.

— Corect?

Fierbeam de mânie pe când Kieran a ezitat pentru un moment, după care s-a îndepărtat de copac. Întorcându-se cu toată graţia unui animal, a plecat.

— Eşti un atlantian. Cum ar putea fi corect să mă lupt cu tine?

— Aşadar, te temi că vei pierde? Sau te temi să lupţi cu mine?

— Niciodată, m-am jurat eu.

El a rânjit, iar ochii i-au strălucit într-o nuanţă caldă

de ocru.

— Atunci, luptă-te cu mine! Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai devreme? Vreau să mă înfrunţi. Abia aştept să o faci. Îmi face plăcere. Nimic din ce ţi-am spus mai devreme nu era neadevărat. Atacă-mă!

Sigur că îmi aminteam ce îmi spusese, dar nu aveam nici o şansă să îl înving. Eu ştiam asta. *El* ştia asta. Totuşi, sub nici o formă nu mă mai întorceam în cuşca aceea. Nu când îmi trăisem întreaga viaţă într-una.

Ţintuindu-l cu privirea, mi-am strecurat cuţitul înapoi în teacă şi mi-am desfăcut mantia, lăsând-o să cadă la pământ. Am simţit pe dată absenţa căldurii, însă veşmântul ar fi fost mult prea periculos. Mi-am scos şi tolba, aruncând-o peste mantie.

Casteel şi-a arcuit una din sprâncene.

— Numai cu asta plănuiai tu să fugi? Doar cu câteva haine? Fără alte provizii? Fără apă sau mâncare?

— Nu puteam risca să fiu prinsă luându-mi provizii din cămară, nu-i aşa?

Cu ochii la el, m-am aplecat şi am luat de jos sabia cea scurtă, pe care o ţineam cu ambele mâini. Nu avea nici pe departe greutatea unui paloş, dar, aşa uşoară cum era, tot nu aveam suficientă forţă în partea de sus a corpului, aşa cum aveau cei care se antrenau ani la rând cu ele. Vikter exclusese rapid posibilitatea ca eu să pot ajunge să mânuiesc cu o singură mână o astfel de sabie, indiferent cât de lungă ar fi fost perioada de antrenament.

— Acesta a fost mai degrabă un plan prost gândit, născut din panică.

— Nu a fost născut din panică.

Nu chiar. Poate doar puţin.

— Nu cred. Eşti mai inteligentă de atât, Poppy. A tras şi cealaltă sabie afară din teacă. Mult prea inteligentă ca să fugi în toiul nopţii fără apă, fără mâncare şi cu nimic altceva în afară de un amărât de cuţit pentru carne ca mijloc de protecţie.

Mi-am strâns buzele, simţindu-mi pielea înfierbântată de un val de furie.

— Ştii cât îţi ia să ajungi pe jos la Podul Alb? Într-acolo te îndreptai, nu? Te-ai gândit la cât de frig se face în timpul nopţii? a întrebat el pe un ton ce se înăsprea de furie. Te-ai oprit măcar o dată să te gândeşti la tot ce ar putea să existe în pădurea asta?

Nu mă gândisem. Nu chiar. Şi avea dreptate. Planul meu nu fusese chiar atât de bine gândit.

— Ai terminat de vorbit? Sau îţi e mult prea teamă că eu realmente te-aş putea înfrânge şi de aceea nu vrei să taci?

— Îmi place să mă aud vorbind.

— Sunt convinsă de asta. Zăpada s-a ridicat în spirală deasupra pământului.

— Pregătită? m-a întrebat el.

— Dar tu?

— Întotdeauna.

Mi-am coborât privirea către sabia lui. O ţinea îndreptată în jos, nepregătită.

Aceea era o insultă, fie că voia, fie că nu. O furie ameţitoare şi fumegândă ardea în mine, îndemnându-mă

la acţiune. Atacându-l, am dat să îi înfig sabia în abdomen, dar Casteel a fost rapid şi mi-a respins mişcarea cu o simplă lovitură de spadă.

— Ar trebui să ţinteşti spre gât, Prinţeso. Sau sabia e prea grea pentru tine?

Cu buzele-mi strânse a batjocură, am ridicat sabia. El mi-a parat mişcarea şi a atacat, dar nici pe departe la fel de iute pe cât era în stare, având în vedere că m-aş fi putut strecura cu uşurinţă în afara ariei sale de atac.

— Ai uitat multe din câte ţi-am spus eu. Apoi s-a înclinat, blocându-mi următoarea mişcare cu o lovitură de sabie.

— Poate că am ales să ignor orice-ai avut de spus.

Mijind ochii, m-am dat într-o parte.

— În orice caz, îţi voi face o favoare şi voi repeta.

— Nu e necesar.

I-am urmărit mişcările în timp ce îmi dădea roată. Era mult mai îndemânatic la mânuit sabia decât mine, la fel cum era Vikter atunci când mă antrena. Ce mă învăţase? Nu uita niciodată de cea mai importantă armă: elementul-surpriză. Casteel mă urmărea cu privirea, ţinând sabia în mână.

— Dacă e să mă uit la comportamentul tău prostesc, mie mi se pare absolut necesar să repet.

Aveam să-i arăt eu lui comportament prostesc.

— Luptă-te cu mine! Ceartă-te cu mine! Nu am să te opresc. Dar nu-ţi voi permite să-ţi pui viaţa în pericol. Iar asta?! Seara asta?! Este întruchiparea comportamentului tău nesăbuit şi primejdios.

— Nu ai vrut să mă cert cu tine mai devreme, i-am amintit eu, privindu-l cu atenţie.

— Pentru că, după cum am mai spus, te poţi lupta cu mine, dar nu când asta îţi pune viaţa în pericol.

— Aşadar, viaţa mea era în pericol cu Alastir?

— Lucram la a mă asigura că nu avea să fie cazul. În schimb, mă aflu totuşi aici, asigurându-mă că nu vei fi omorâtă.

— Doar pentru că ai nevoie de mine în viaţă, nu-i aşa? La ce ar mai fi bună o Fecioară moartă ca obiect de troc atunci când ar trebui să-ţi eliberezi fratele?

I s-a încordat maxilarul.

— Deci preferi să fii ucisă?

— Prefer să fiu liberă, am spus eu printre dinţi, în timp ce vântul mi-a suflat o şuviţă de păr peste faţă.

Buza de sus i s-a ridicat, dezvăluind un colţ.

— Dacă tu crezi că fugind înapoi la Ascendenţi îţi vei căpăta libertatea înseamnă că ţi-am supraevaluat abilităţile de gândire critică.

— Dacă tu crezi că asta plănuiam, atunci eu ţi le-am supraevaluat pe ale tale, i-am răspuns eu.

Casteel şi-a făcut atunci mişcarea, legănându-se puternic. Bănuiam că plănuia să mă lovească, astfel încât să dau drumul sabiei. Dacă ar fi lovit, aşa s-ar fi întâmplat, dar eu am ţâşnit pe traiectoria sabiei. I s-au mărit ochii a mirare când şi-a retras sabia, aşa cum ştiam că avea să facă. Nu îi eram de nici un folos moartă.

M-am năpustit sub braţul lui şi m-am răsucit, lovindu-l cu piciorul. Cizma mea l-a izbit în stomac, făcându-l să

blesteme aprig. Îndreptându-mă, am fluturat sabia în aer. Casteel s-a tras într-o parte, evitând la limită o tăietură pe piept.

— Bine lucrat, a remarcat el pe un ton nebatjocoritor.

— Nu ţi-am cerut părerea.

Tăişurile săbiilor noastre s-au încleştat cu sunet de hematit. Preţ de câteva clipe tensionate, pe măsură ce noi atacam şi param, acestea au fost singurele zgomote din pădure. În ciuda frigului, o urmă fină de transpiraţie mi-a umezit fruntea. Şi, deşi tot alergatul acesta a făcut ca muşchii mei să plângă acum de durere, am refuzat să mă dau bătută. Aceasta nu era o luptă până la moarte. În subconştientul meu, ştiam că nici măcar o luptă pentru libertate nu era, deoarece, indiferent de ce înţelegere făcusem cu Casteel, nu mi-ar fi dat drumul. Lupta asta era despre cine dezarma mai întâi pe cine. Cine vărsa mai întâi sânge. Era despre a mă elibera de furia reprimată şi de sentimentul de neputinţă care mă măcina şi care sălăşluise în mine de mai mult timp decât m-aş fi simţit confortabil să recunosc. Şi poate, doar poate, de asta permitea Casteel aşa ceva.

Ascuţişul sabiei mele aproape că i-a zgâriat obrazul stâng în momentul când a împins lama într-o parte, deturnare ce a trimis un tremur dureros în susul braţului meu. Respiram repede pe când el nu arăta nici urmă de oboseală. Se mişca lent în jurul meu şi şi-a plecat încă o dată sabia.

— Te-am speriat în seara asta? Cu Landell? m-a întrebat.

Aroganţa care îi marca trăsăturile a dispărut, dezvăluind o cu totul altă persoană.

— De asta ai fugit? Îţi este frică de mine?

Luată prin surprindere de întrebarea lui – de faptul că el arăta de parcă se temea să îmi audă răspunsul –, am lăsat puţin sabia în jos.

A fost o greşeală.

Casteel a atacat la fel de iute precum un uliu la vederea prăzii. M-a apucat de braţ, învârtindu-mă astfel încât să ajung cu spatele la el. Am încercat să mă răsucesc, dar braţul său mi-a cuprins talia, trăgându-mă şi mai aproape de pieptul lui. Mi-a strâns încheietura între degetele lui, forţându-mi mâna să se descleşteze. Sabia a căzut la pământ.

— A trebuit să o fac, a spus el, cuibărindu-şi capul astfel încât obrazul lui să se lipească de al meu. Nimeni, şi vreau să spun *nimeni*, nu are voie să vorbească aşa despre tine. Să te ameninţe şi să mai trăiască după.

Inima mea naivă şi ridicolă a uitat să mai bată.

— Ce drăguţ, am spus eu, simţind cum îşi slăbea strânsoarea braţului din jurul taliei mele. Dar ai trişat.

Smucindu-mă într-o parte, i-am tras cât am putut de tare un cot în stomac. Casteel a gemut, dându-mi drumul. M-am învârtit, lovindu-l repede în loc să merg să iau sabia pe care el încă o ţinea în mână. Pumnul meu l-a nimerit în colţul gurii. Şocul durerii i se citea în ochi. M-am răsucit, m-am lăsat în jos şi mi-am rotit piciorul. El a sărit, dar i-am agăţat piciorul cu al meu şi i l-am tras de sub el. S-a prăbuşit la pământ, iar eu am scos un strigăt de victorie,

ridicându-mă şi respirând greoi.

Casteel a lăsat sabia jos şi s-a ridicat într-un cot, ducându-şi mâna la gură în timp ce se uita în sus, la mine. Podul palmei îi era murdar de roşeaţă, şi un sentiment de plăcere violentă s-a scurs prin mine. El mă dezarmase primul, dar eu l-am făcut să sângereze.

— Doar ca să ştii, aş face-o din nou – aş ucide o mie de versiuni ale lui Landell, a spus el, diminuând puţin din satisfacţia resimţită atunci când m-am uitat la sabia pe care o aruncase. Şi nici nu mi-aş pierde somnul din cauza asta. Dar tu nu trebuie să te temi niciodată de mine. Niciodată.

Privirea mi-a ţâşnit către el. În vorbele lui nu era îngâmfare, iar în privirea lui nu era nici un semn de tachinare.

— Nu îmi este frică de tine.

A ridicat confuz din sprâncene, iar eu am profitat de moment şi m-am repezit spre sabie. Nici măcar nu eram sigură ce urma să fac cu aceasta după ce puneam mâna pe ea.

Nu am apucat să aflu.

Casteel mi-a cuprins talia cu braţul, mişcându-se atât de silenţios, încât nici măcar nu l-am auzit ridicându-se sau apropiindu-se de mine. M-a tras la pământ şi s-a răsucit astfel încât a suportat el greul căzăturii. Am ajuns deasupra lui.

— Asta îmi aminteşte de cele petrecute la grajduri, mi-a şoptit el în ceafă, şi orice urmă de vulnerabilitate pe care o avusese în glas cu doar câteva momente în urmă

dispăruse.

Ne-am rostogolit şi am ajuns sub el.

— Ai fost şi atunci la fel de brutală ca acum.

Greutatea şi căldura trupului său pe spatele meu, precum şi răceala zăpezii simţite din faţă a fost un şoc pentru simţurile mele, m-a uimit.

— Majoritatea nu ar considera asta o calitate atractivă.

Vocea lui era o şoaptă caldă la urechea mea, producându-mi gânduri despre aşternuturi şifonate şi arome luxuriante.

Nu era nici măcar un milimetru între noi. Îl simţeam de-a lungul spatelui, peste rotunjimea posteriorului meu, împingându-şi piciorul printre picioarele mele. Mireasma lui decadentă şi frigul zăpezii au umplut fiecare respiraţie prea scurtă şi prea superficială a mea, iar fiecare parte a trupului meu a devenit conştientă de trupul său.

— Dar…, a spus el, mângâindu-mi maxilarul cu buzele, mângâiere urmată de atingerea dinţilor săi ascuţiţi, care mi-a provocat o plăcere nepermisă.

Avea să mă muşte? O apăsare dureroasă mi-a cuprins pieptul şi a alunecat mai jos, provocând o explozie de stupoare. Am… Am vrut ca el să facă asta? Nu, sigur că nu. Nu puteam. Buzele i s-au arcuit peste pielea mea, peste semnul care se vindeca.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

— Majoritatea oamenilor nu sunt la fel de nebuni ca tine, am răspuns eu cu o voce guturală, ce nu îmi aparţinea.

— Nu-i frumos ce spui.

M-a zgâriat mai adânc cu dinţii lui ascuţiţi, chiar sub locul de care mă muşcase înainte, iar eu am icnit, şi trupul mi-a tresăltat. Şi adevărul este că îţi place doza mea de nebunie.

Sângele pompa prin mine cu o forţă ameţitoare.

— Nu îmi place nimic la tine.

A râs, iar buzele sale îmi dezmierdau gâtul pe o parte.

— Ador cum minţi.

— Nu mint, am negat eu, întrebându-mă dacă el îmi întorsese astfel capul sau dacă eu o făcusem.

Nu avea cum să fiu eu.

— Hmm? Buzele sale pluteau peste locul unde pulsul îmi zvâcnea sălbatic. Înclinaţia ta spre violenţă nu e ceva de care să îţi fie ruşine. Nu în preajma mea. Nu ţi-am mai spus că mă excită?

— De prea multe ori, i-am răspuns eu, sprijinindu-mă pe pământ şi împingând în Casteel.

L-am simţit lipit de mine doar pentru o clipă, am simţit dovada cuvintelor lui. Tremurul pe care l-am simţit m-a făcut să îmi pun la îndoială sănătatea mintală.

Casteel nu se aştepta la această mişcare şi s-a dat într-o parte – sau poate doar îmi făcea pe plac. Probabil ultima variantă. În orice caz, m-am ridicat în genunchi şi m-am întors spre el, ameninţându-l cu un pumn zdravăn. Casteel m-a prins de mână.

— În acest caz, presupun că va fi redundant să-ţi spun cât de mult mă exciţi acum?

— Şi asta, dar şi cât de deranjant este.

Mi-a zâmbit, iar ochii îi erau două văpăi aurii.

— Prefer luptele corp la corp cu tine, a spus el, prinzându-mi cealaltă încheietură în momentul în care mi-am lăsat pumnul în jos. Îmi place cât de aproape ne aduc unul de celălalt, Prinţeso.

Am ţipat de frustrare – de exasperare – la el. La mine.

— E ceva în neregulă cu tine.

— Probabil, dar ştii ceva? Şi-a ridicat capul de la pământ. Asta e partea care îţi place cel mai mult.

— Nimic… Răspunsul mi-a murit pe vârful limbii. Sub creştetul său, zăpada părea că se ridică în văzduh, dar asta… asta nu era normal. Mi-am ridicat privirea şi am văzut nori albi de ceaţă rostogolindu-se uşor peste întinderea de zăpadă. *Ceaţă.* Tu vezi asta?

— Ce? Casteel şi-a întors capul. La dracu'! Temuţi.

Inima mi-a stat.

— Credeam că aici nu sunt Temuţi.

— De ce ai crede că nu sunt Temuţi aici? I se simţea consternarea în voce. Eşti în Regatul lui Solis. Sunt Temuţi peste tot.

— Dar aici nu sunt Ascendenţi, am argumentat eu cât timp ceaţa se răspândea şi devenea tot mai deasă. Cum de sunt Temuţi?

— Cândva, erau şi Ascendenţi aici. S-a ridicat în şezut şi m-a tras mai aproape de el. Se hrăneau, şi se hrăneau mult. Elijah împreună cu alţii îi ţin pe Temuţi la distanţă, dar, cu Podul Alb de cealaltă parte a pădurii şi cu fete tinere şi frumoase care aleargă orbeşte prin ea în toiul nopţii, nu e ca şi cum nu ar avea sursă de hrană.

— Nu am fugit orbeşte prin pădure, m-am răstit eu.

— Dar ai făcut-o şi nici măcar nu ţi-ai dat seama că sunt Temuţi în această pădure. Vocea i s-a înăsprit de supărare la fel ca mai devreme. Şi tot ce aveai asupra ta era un cuţit de tăiat carne. De ce ai fugit, Poppy?

Un icnet ascuţit mi-a provocat un sentiment de spaimă.

— Crezi că e un moment potrivit să purtăm această conversaţie?

— Da.

L-am privit cu scepticism.

— Nu? a spus el cu un oftat.

S-a ridicat la fel de iute ca vântul, obligându-mă şi pe mine să mă ridic. Eliberându-mi un braţ, s-a aplecat şi a luat sabia pe care o aruncase.

S-a auzit un alt strigăt strident, urmat de trosnetul crengilor, făcând să-mi îngheţe sângele în vene.

— Cred…

Casteel m-a tras brusc la pieptul său. Înainte ca măcar să îmi dau seama de ce avea de gând să facă, buzele lui erau peste ale mele, tăindu-mi respiraţia şi risipindu-mi gândurile. Sărutul era fierbinte şi brutal, o încleştare de buze şi dinţi. Mi-am amintit din nou cum, pe când îşi zicea Hawke, era reţinut când mă săruta şi se ascundea. Nu doar în privinţa colţilor, ci şi în privinţa puterii – puterea *lui*.

Şi-a depărtat buzele de ale mele, iar ochii săi aproape luminoşi priveau în ochii mei larg deschişi.

— Dar vom purta mai târziu această conversaţie, a

promis el, punându-mi sabia în mână. Fă-mă să mă simt ca un nepriceput şi omoară mai mulţi decât mine, Prinţeso!

Preţ de o clipă, am rămas împietrită în locul unde stăteam, simţind în palmă mânerul rece al sabiei. Urletele Temuţilor m-au scos din letargie. M-am întors chiar când Casteel lua de jos cealaltă sabie. Nu aveam timp să mă gândesc la nimic, în special nu la sărut. Ceaţa creştea, ajungându-ne până la genunchi…

Dintr-un pâlc de copaci a ţâşnit un val de leşuri gri, găunoase, având colţii dezveliţi şi ochii roşii ca para focului. Nu mai văzusem Temuţi atât de… descompuşi. Ţestele lor erau lipsite de păr sau presărate cu smocuri răzleţe. Printre hainele zdrenţăroase pe care le purtau, li se vedea cutia toracică. Erau atât de vlăguiţi, atât de ofiliţi, încât nu m-am putut abţine să nu îmi fie milă de muritorii care au fost odată şi de stârvurile putrezite în care se transformaseră.

Mă pregăteam în timp ce ei se revărsau peste crengile căzute şi peste bolovani. Deoarece, în ciuda stării lor, erau rapizi şi ne-ar fi fost fatali din cauza setei lor de sânge.

Primul care a ajuns la mine se poate să fi fost femeie odinioară, date fiind rochia de un galben decolorat şi inelul cu pietre preţioase pe care încă îl avea pe deget. Urla şi se apropia de mine târându-şi picioarele acelea ca băţul de subţiri, cu braţele întinse, degetele terminându-se cu nişte gheare ascuţite ce-ţi puteau face cu uşurinţă pielea bucăţi.

Eram dovada acestui fapt.

Stătea cu gura căscată, dezvăluind doi canini lungi în partea de sus şi alţi doi care răsăreau din partea de jos. Ne-am întâlnit la jumătatea drumului şi i-am înfipt sabia în piept. Sângele putred i-a ţâşnit peste tot, împrăştiind duhoarea în aer. Dacă lama sabiei nu ar fi fost din hematit sau vreun ţăruş confecţionat din copacii aflaţi în Pădurea Sângerie, ea ar fi continuat să se apropie, frângându-se în două ca să pună mâna pe mine. Am mai văzut un Temut făcând asta. Dar lama chiar *era* din hematit, iar ea a murit în secunda în care aceasta i-a străpuns inima. Eliberând arma, m-am întors în timp ce ea se prăbuşea la pământ. Casteel decapitase un Temut, o altă modalitate sigură de a-i ucide. Nu îmi făceam griji pentru el. Îmi închipuiam că era nevoie de o duzină de Temuţi, dacă nu chiar mai mulţi, ca să răpună un atlantian.

Străpungând pieptul altui Temut, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la faptul că, dacă ar fi existat vreun sâmbure de adevăr în afirmaţiile făcute de Ascendenţi cum că Cel Întunecat îi controla pe Temuţi, mă îndoiam că ar fi încercat să-i sfâşie pielea chiar în acel moment. Ştiam deja asta, îi mai văzusem pe Temuţi urmărindu-l prin Pădurea Sângerie şi înainte. Asta era o dovadă în plus a adevărului pe care îl spunea el. Şi a minciunilor ce îmi fuseseră spuse.

Cuprinsă de furie, mi-am trecut spada de hematit prin gâtul unui Temut, retezându-i ţeasta. M-am îndepărtat valvârtej de băltoaca de sânge, doar ca să ajung faţă în faţă cu o pereche de ochi înfiorători, inumani şi cu nişte dinţi clămpănind. În clipa în care privirea mea s-a

intersectat cu a Temutului, am fost copleşită de un moment de teroare pură, veritabilă. Ameninţa să mă împingă înapoi în anii în care nu puteam să îmi ţin mâna strâns în jurul mâinii alunecoase, murdare de sânge a mamei, atunci când prima gheară, iar apoi prima muşcătură se transformaseră într-un coşmar fără de sfârşit.

Nu eram un copil mic, incapabil să se apere singur. Nu eram slabă. Nu eram o pradă.

Cu un strigăt plin de furie, pe care aproape că nu l-am recunoscut ca fiind al meu, am înfipt tăişul sabiei în pieptul găunos al Temutului. I-a pierit din ochi lumina diavolească, ultima scânteie de viaţă.

— Şase, a strigat Casteel. Tu?

— Patru, i-am răspuns eu, liniştindu-mă pe mine însămi în acel moment în care aproape că îmi doream să nu fi ştiut ce însemna asta.

M-am avântat pe sub braţele unui alt Temut şi i-am împlântat sabia adânc în spate.

— Cinci.

— Ruşinos, m-a tachinat el, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Un Temut care mugea m-a făcut să îmi întorc privirea către el. Gonea spre mine, iar eu am păşit înainte şi, ţinând mânerul cu ambele mâini, i-am înfipt tăişul în bărbie. Trăgând sabia, am văzut că ceaţa dispăruse cu totul.

Am lăsat sabia în jos, cu inima bătându-mi nebuneşte, când Casteel şi-a trecut sabia prin ultimul Temut. Dându-

mă un pas în spate, am tras adânc aer în piept. Când şi-a eliberat sabia, şi-a întors capul în direcţia mea. Nu am ştiut dacă s-a uitat să vadă dacă mai eram încă în picioare sau ca să se asigure că nu fugeam – sau că nu mă repezeam cu sabia la el.

Nu trebuia să-şi facă griji din pricina ultimelor două variante. Eram mult prea obosită ca să fug undeva.

— Speram să am ocazia să te salvez. Casteel s-a înclinat, ştergându-şi sabia de pantalonii celui căzut. Dar nu ai avut nevoie de ajutorul meu.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Privirea mi-a alunecat asupra Temutului din faţa mea. Nu purta cămaşă, şi de aceea îi puteam vedea rana din stomac, patru scobituri adânci de-a lungul mijlocului, care dăduseră într-o nuanţă urâtă de mov, pe când restul pielii îi era de culoarea morţii. Nici un Ascendent nu se hrănise din el. Mă întreb câţi ani avusese înainte să fie blestemat de muşcătura unui Temut. Din ce trăise? Fusese gardian sau hăitaş? Bancher? Fermier? Avusese familie? Avusese copii care îi fuseseră sfâşiaţi în faţa ochilor?

— Ţi-am spus că am fost muşcată de un Temut?

— Nu, a răspuns el calm. Unde?

— De picior. După cicatricile de acum, arată ca şi cum ar fi fost făcute de nişte gheare, dar au fost făcute de colţi, am răspuns eu, neştiind de ce vorbeam sau mă gândeam la asta. Nu am înţeles niciodată de ce eu am supravieţuit, pe când toţi cei muşcaţi sunt blestemaţi. Aveam de gând să îţi spun despre asta după ce am fost… împreună, dar s-au petrecut tot felul de lucruri. Nu ţi-am spus nimic

înainte pentru că este încă un lucru asupra căruia mi s-a cerut să păstrez tăcerea. Regina mi-a explicat că a fost aşa pentru că eram Fecioara, cea Aleasă de zei. De asta nu m-am transformat. Dar nu am fost aleasă de nimeni şi de nimic. M-am uitat la el. Este pentru că sunt pe jumătate atlantiană, nu-i aşa?

Apropiindu-se de mine, şi-a strecurat sabia în teacă şi s-a oprit în dreptul meu.

— Muşcătura unui Temut nu poate blestema un atlantian, dar într-un număr suficient de mare, şi presupun că în funcţie de reuşita lor de a ne tăia capetele, ne-ar putea ucide.

— Cred că motivul pentru care nu mi-a fost niciodată permis să îmi folosesc darul sau să spun cuiva despre muşcături este faptul că sunt trăsături atlantiene, am spus eu. Poate că Ascendenţii s-au temut că, dacă oamenii ar afla, cineva şi-ar putea da seama de ceea ce se întâmplă.

— Ştia cineva? m-a întrebat el.

— Vikter ştia şi despre muşcături, şi despre darul meu, dar Tawny, nu. Fratele meu ştia – adică, *încă o face.* El ştie. M-am încruntat. Şi ducii Teerman.

— Sunt şi atlantieni printre Descendenţi. Dacă vreunul dintre ei ar fi devenit conştient de darul tău, ar fi ştiut şi ei.

Şi-a dus mâna la obrazul meu. Am devenit tensionată când şi-a trecut uşor degetul mare peste chipul meu, mai jos de cicatrice.

— Sânge de Temut, a explicat el, ştergându-mă. Ochii săi i-au întâlnit pe ai mei. Dacă aş fi ştiut că aceste semne

sunt muşcături, aş fi înţeles imediat cine eşti.

— Ei bine, da…, am spus eu tărăgănat. Ar fi schimbat asta ceva?

Nu mi-a răspuns preţ de un moment îndelungat.

— Nu, Poppy. Fie că erai muritoare, fie că erai pe jumătate atlantiană nu ar fi schimbat cursul lucrurilor.

— Cel puţin eşti sincer.

Am simţit o durere înţepătoare în piept când mi-am desprins privirea dintr-a lui şi m-am uitat la Temuţi. Veneau din direcţia în care mă îndreptam eu. Am răsuflat prelung, ştiind că nu aş fi supravieţuit. Mi-ar fi fost imposibil să dobor doisprezece Temuţi de una singură. Şi doar cu un cuţit de carne. Recunoşteam asta. Aş fi murit în această seară, iar acesta nu era genul de libertate pe care îl căutam.

Dintr-un motiv sau altul, m-am gândit la ce îmi spusese în ceea ce părea să fie o altă viaţă.

— Îţi aminteşti că mi-ai spus, atunci când ne-am întâlnit, că aveai senzaţia că mă cunoşti?

— Da

— A fost o minciună?

Trăsăturile i s-au încordat, după care s-au relaxat.

— A fost o minciună pentru tine?

Am clătinat din cap.

— Atunci, de ce?

Şi-a coborât genele dese.

— Cred că este vorba despre sângele atlantian din noi, care arată legătura aceasta printr-un sentiment ce ar putea trece cu uşurinţă neobservat, mi-a răspuns Casteel,

şi am simţit mâna lui peste mâna mea, peste cea în care ţineam sabia.

A tras-o uşor din strânsoarea mea, însă nu am încercat să opun rezistenţă. L-am privit cum i-a şters lama şi cum a băgat-o în teacă.

I-am întâlnit din nou privirea.

— Nu voi preda cuţitul pentru carne.

— Nu mă aşteptam să o faci. Între noi s-a scurs un moment lung de linişte. Este timpul.

Ştiam ce voia să spună. Era timpul să ne întoarcem. Şi chiar era. Îmi mai rămăsese de purtat *această* luptă.

— Voi încerca din nou să evadez.

— Îmi imaginam eu.

— Nu mă voi opri din a mă lupta cu tine.

— Nici nu mi-aş dori s-o faci.

Asta mi s-a părut ciudat.

— Şi nu am de gând să mă căsătoresc cu tine.

— Despre asta vorbim mai târziu.

— Nu, am spus eu, mergând cu paşi obosiţi spre mantia mea.

Am blestemat scurt, înfundat.

— Ce este? a întrebat Casteel.

— Am un Temut mort pe mantie.

Am oftat adânc.

— A căzut într-un loc absolut nepotrivit.

L-a dat la o parte de pe mantie, dar răul fusese deja făcut. Vedeam şi simţeam sângele putred ce îmi pătase haina.

— Vomit dacă o pun pe mine, l-am avertizat eu.

Luându-mi tolba, şi-a pus-o pe umăr şi s-a ridicat.

— Ai ajuns departe. Mai departe decât mă gândeam eu că poţi, a spus el.

Pentru că nu se uita la mine, mi-am permis un mic zâmbet.

— Dar nu cred că o să mori de frig pe drumul de întoarcere. Apoi, te vei odihni, a adăugat el, întorcându-se cu faţa către mine. Vei avea nevoie de toată puterea ta pentru luptele ce vor urma, Prinţeso.

Capitolul cinci

Drumul înapoi spre fortăreaţă a fost lung şi tăcut. Vântul se înteţise, biciuindu-ne pe amândoi. Începusem să mă întreb dacă zeii se treziseră şi dacă asta era pedeapsa dată de ei. La urma urmei, dacă toate cele susţinute de Casteel şi de ceilalţi erau adevărate, nu eram şi eu la fel de falsă precum regele şi regina din Solis? Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să mă descurc singură cu frigul care începuse să mă afecteze, dar părea imposibil să ascund ceva de Casteel. Pe la jumătatea călătoriei, a sfârşit prin a-şi trece braţul peste umerii mei, trăgându-mă mai aproape de el în timp ce înaintam, trupul său fiind cel care îndura vântul năprasnic.

Zeilor, nu rezistam. Am pus-o pe seama faptului că eram obosită şi că îmi era frig. Nu avea nimic de-a face cu aroma lui bogată, care masca duhoarea Temuţilor. Nu avea nimic de-a face cu… cât de bine se simţea să mă pot

sprijini pe cineva, să îndure el toată asprimea vântului, să-şi poarte atât greutatea lui, cât şi pe a mea. Şi nici nu avea vreo legătură cu simplul lux de a-mi fi permisă o astfel de apropiere de cineva, fără teama de a fi mustrată sau de a fi considerată nedemnă.

Casteel era pur şi simplu… cald.

Nu ştiam ce oră era când am ajuns într-un final în fortăreaţă. Dar, în ciuda eşecului meu, m-am bucurat de căldura camerei. Eram un cub de gheaţă ambulant, nu îmi mai simţeam nasul şi nici nu eram sigură dacă îl mai aveam.

Ceea ce nu m-a bucurat a fost să îl găsesc pe Kieran aşteptând în cameră, stând în fotoliul de lângă foc.

S-a uitat la mine, arcuindu-şi o sprânceană.

— Ce v-a luat atât de mult? De fapt, începusem să mă întreb dacă nu cumva te-a bătut ea.

— După cum stai aici, pari foarte îngrijorat, i-a răspuns Casteel, îndemnându-mă să mă apropii de şemineu.

I-am permis asta pentru că tremuram serios – aş fi putut jura că îmi tremurau şi oasele.

Kieran a rânjit.

— Am fost peste măsură de îngrijorat.

Casteel a pufnit.

— Am lămurit lucrurile.

— Nu, nu am făcut-o, am şuierat eu printre dinţii care îmi clănţăneau.

Ignorându-mă, Casteel mi-a despărţit mâinile încleştate.

— Am dat peste nişte Temuţi, i-a spus el lui Kieran în timp ce îmi scotea mănuşile. Le-a pus pe şemineu. Puţin peste doisprezece.

Kieran şi-a întors capul spre mine în timp ce Casteel s-a răsucit în lateral, lăsând jos tolba mea.

— Mă întreb cum ai fi ieşit din asta doar cu acel cuţit de carne.

— T-taci din gură, m-am bâlbâit eu, ţinându-mi degetele cât mai aproape cu putinţă de foc, fără să le împing totuşi în flăcări.

— Ştie că nu i-ar fi mers prea bine.

Casteel şi-a trecut o mână prin părul sărutat de ninsoare, dându-şi pe spate şuviţele groase.

— De asta este morocănoasă.

— Mă îndoiesc că ăsta este singurul motiv, a remarcat Kieran.

I-am aruncat o privire care l-ar fi putut nimici pe loc dacă i-ar fi păsat.

Aparent, nu îi păsa, cel puţin dacă mă luam după felul în care i s-a mărit rânjetul.

— Am pregătit baia. Apa ar fi fost mai caldă dacă v-aţi fi întors pur şi simplu, fără prea multe bătăi de cap.

Aproape că am fugit în camera de baie, dar felul în care a spus el „prea multe bătăi de cap” era plin de umor.

— Aştepţi un *mulţumesc?*

— Ar fi frumos, mi-a răspuns el. Deşi mă îndoiesc că voi primi unul.

Căldura mi-a revenit în degete într-o goană înţepătoare, în timp ce am aruncat înspre baie o privire

scurtă şi nerăbdătoare.

— Atunci, aşteptările tale ar fi corecte.

— De obicei sunt. M-a studiat pentru un moment, după care s-a ridicat de pe scaun. Voi face rost de nişte oameni, apoi vom ieşi şi ne vom ocupa de Temuţi.

— Vin cu tine, a spus Casteel, iar eu m-am uitat surprinsă la el.

Mi-a surprins privirea înainte să mă pot uita în altă parte.

— Nu îi lăsăm să zacă şi să putrezească acolo. Cândva au fost muritori, mi-a explicat el. Îi ardem.

Se proceda la fel şi în Masadonia de fiecare dată când Temuţii ajungeau pe Metereze, dar m-a şocat faptul că *el* s-a oferit voluntar să se întoarcă acolo. M-aş fi aşteptat la asta din partea lui Hawke, dar acesta era Prinţul. Iar afară era ger. Şi, din nou, nu părea câtuşi de puţin deranjat de frig.

Mi-am muşcat buza ca să mă opresc din a mai întreba, dar nu a funcţionat. Curiozitatea scotea întotdeauna tot ce era mai bun în mine.

— Nu te afectează frigul?

— Am pielea groasă, mi-a răspuns el, iar eu m-am încruntat, neştiind dacă era adevărat. Ca să se asorteze cu ţeasta mea rezistentă.

Acum, asta era ceva de care eram sigură.

— Te-aş ruga să te abţii de la alte tentative de evadare în această seară. Foloseşte baia şi odihneşte-te, mi-a spus Casteel şi am scrâşnit din dinţi. Dar în cazul în care ai chef să testezi cât frig poate îndura corpul tău, să ştii că Delano

va sta de pază la uşă.

„Bietul Delano”, m-am gândit eu. Ultima dată când a făcut de pază, nu i-a fost prea uşor – şi nici mie.

Casteel s-a dus la uşă, lângă Kieran. Era pe jumătate ieşit când l-am auzit spunând:

— Să te porţi frumos, Prinţeso!

Mi-au venit pe limbă o mie de replici şi mi-am întors capul spre el, dar închidea deja uşa. Mi-a scăpat o înjurătură vulgară, iar, când uşa a fost încuiată, l-am auzit râzând. În loc să mă grăbesc şi să lovesc cu picioarele în uşă, după cum îmi doream, lucru ce nu ar fi servit la nimic în afară de a-mi învineţi degetele îngheţate, m-am îndepărtat de şemineu. Desfăcându-mi teaca, am aşezat-o lângă foc pentru a se usca. Am pus cuţitul pe măsuţa mică din lemn de lângă pat, iar apoi mi-am dezbrăcat iute hainele aproape congelate. Lăsându-le teanc lângă foc, m-am grăbit să ajung în camera de baie. Fuseseră aprinse mai multe lămpi cu ulei care împrăştiau o lumină slabă peste cadă şi peste cele câteva urcioare pline cu apă proaspătă. Mi-am vârât degetele în apă şi am fost uşurată să constat că încă era caldă.

Probabil ar fi trebuit să îi fi mulţumit lui Kieran fiindcă fusese drăguţ din partea lui să facă asta.

Dar şi el era o parte din captivitatea mea, aşa că nu trebuia să îi fiu prea recunoscătoare. *Nu îi eram.*

Dându-mi ochii peste cap, am intrat în cadă. Scufundându-mă în apa caldă, am tresărit în momentul când aceasta mi-a întâlnit pielea rece şi genunchii juliţi, iar realitatea din această seară mă apăsa ca nişte bile de

plumb. Nici Casteel, nici Kieran nu se aflau în apropierea camerei când am evadat, şi tot au descoperit că lipseam. Poate că aşteptasem prea mult ca să plec, iar unul din ei era deja în drum spre mine.

Mi-am dat coada peste umăr în timp ce am luat săpunul cu aromă de liliac şi am început să îmi frec bine pielea. Nu ar fi contat dacă aş fi plecat mai devreme. Tot m-ar fi găsit, fie vie, fie… făcută bucăţele de Temuţi.

Evadarea mea a fost nechibzuită şi prost plănuită, născută din dorinţa de a-mi găsi fratele şi… da, din panică. Nu din cauza a ceea ce făcuse Casteel în sala de banchet, ci din cauza unui sentiment chinuitor de deznădejde şi…

Lăsând săpunul să îmi alunece printre degete, mi-am dus mâna la muşcătura de pe gât. Am simţit o pulsaţie dureroasă în stomac. *Asta.* Asta avea mult de-a face cu motivul pentru care am fugit.

Am deschis ochii, pescuind săpunul din apă. În încremenirea silenţioasă a camerei, am recunoscut adevărul situaţiei mele. Mi-ar fi fost aproape imposibil să evadez, chiar şi cu o perioadă mai lungă de pregătire, cu provizii ce includeau hematit şi cu o vreme mai prietenoasă.

Kieran m-ar fi localizat.

Casteel ar fi venit după mine.

Oftând, m-am lăsat pe spate în cadă şi am stat aşa în apă până când am uitat cât de frig îmi fusese. În cele din urmă, am ieşit. După ce m-am şters, mi-am scos din geantă cămaşa de noapte, simţindu-mă bucuroasă că era uscată. Am îmbrăcat-o şi m-am urcat în pat, despletindu-mi

coada. Părul îmi era ud la vârfuri, dar avea să se usuce. M-am ghemuit pe o parte, cu faţa înspre uşă.

În ciuda gândurilor mele împrăştiate, căldura păturii m-a îmbiat la somn. A trecut mai bine de o oră, şi un râset profund ce venea din exterior m-a trezit din somn.

Casteel.

Era acolo, în afara dormitorului. De ce? Mintea mi-a zburat imediat în mai multe direcţii. Una dintre acestea mi-a adus fulgerător în faţa ochilor o imagine cu mine şi cu el încolăciţi…

Am sărit din pat de parcă ar fi luat foc salteaua şi am apucat cuţitul.

Nu putea fi acolo doar pentru a se asigura că eram încă înăuntru, nu cât timp Delano stătea de pază afară. De ce era acolo, în loc să fie în apartamentul său, din moment ce probabil era extenuat după evenimentele de azi-noapte?

Mi s-a făcut inima cât un purice.

Cu siguranţă are propriul dormitor… corect? Am privit în jur, cu inima bătându-mi cu putere. *Acesta* era dormitorul lui.

Auzind scrâşnetul încuietorii, m-am întors.

Uşa s-a deschis, lăsând să pătrundă o pală de aer rece, umed, care a făcut să pâlpâie flăcările din şemineu. Iar el…

Casteel a intrat de parcă avea tot dreptul să o facă. S-a oprit în momentul când m-a văzut atât pe mine, cât şi ce ţineam în mână şi a oftat adânc. A închis uşa în urma lui şi a fost suficient de înţelept încât să nu îşi ia privirea de

la mine.

— Poppy, a început el. După cum ştii, a fost o noapte lungă. Şi, deşi mă simt uşurat să văd că nu ai reuşit să evadezi pe tura lui Delano şi cu toate că eşti adorabilă în cămaşa aceea, ţinând în mână cuţitaşul ăla minuscul…

Am aruncat cuţitul, ţintindu-i capul, exact cum îmi spusese să fac.

Dându-se în lateral, Casteel a înşfăcat cuţitul din zbor. Ştiam cât de rapid era, însă tot era şocant să văd asta. Mi s-a tăiat respiraţia chiar dacă o voce furioasă îmi şoptea în adâncul sufletului că *ştiusem* că el avea să se ferească.

A scăpat o înjurătură printre dinţi în timp ce degetele i s-au încleştat în jurul lamei. Sângele i se prelingea printre ele, dar eu nu am simţit nici măcar o fărâmă de remuşcare când l-am văzut privindu-şi mâna. Ei bine, poate că simţeam o urmă de vinovăţie – dar cam ca de mărimea unei musculiţe. *Fix în acel moment*, nu făcuse nimic care să merite să îi arunc un cuţit în faţă, dar eram sigură că urma să merite cu vârf şi îndesat în următoarele minute.

Încetişor, şi-a desfăcut degetele, aruncând cuţitul pe podea. Lama plină de sânge s-a izbit de lemn.

— Este a doua oară când verşi sânge azi.

S-a uitat la mine. S-a scurs un moment încordat, după care a ridicat dintr-o sprânceană neagră.

— Eşti incredibil de violentă.

— Numai în preajma ta, am ripostat eu.

Buzele aproape că i s-au arcuit într-un rânjet, dezvăluind gropiţa din obrazul drept.

— Doar ştii că nu e deloc adevărat.

A mers înspre chiuveta din interiorul camerei de baie şi şi-a spălat mâna.

— Dar ştii ce *e* adevărat?

Mă durea maxilarul de la cât de tare îl încleştasem ca să nu îl întreb. Poate că, dacă îl ignoram, avea să plece. Puţin probabil, dar speranţa moare ultima.

Casteel m-a privit peste umăr, aşteptând.

Am fost cuprinsă de frustrare.

— Ce? am întrebat eu. Ce este adevărat?

Atunci, a zâmbit, a zâmbit sincer. Ambele gropiţe s-au arătat în toată splendoarea lor, şi nu era doar asta. Nemaifiind nevoit să ascundă ceea ce era el în spatele unui zâmbet reţinut, vedeam şi o urmă de colţi. Mi s-a tăiat răsuflarea. Nu ştiam dacă era din cauza colţilor sau a gropiţelor. Sau poate din cauza căldurii autentice din zâmbetul lui – şi îi văzusem toate zâmbetele, aşa că ştiam care erau reale: cel cu jumătate de gură, care spunea că era amuzat. Cel de prădător, care îmi amintea de o pisică uriaşă a cărei pradă făcuse o greşeală prostească. Zâmbetul rece, care niciodată nu i se reflecta în privire. Rânjetul plin de violenţă, ce era o promisiune pentru vărsare de sânge. Poate că acele zâmbete nu îmi fuseseră adresate mie, nici măcar în această seară când ne duelaserăm în pădure. Dar le văzusem pe toate.

Însă acesta era zâmbetul care îi îndulcea trăsăturile pronunţate şi care îi transforma nuanţa ochilor din cea a chihlimbarului rece în cea de miere caldă. Şi, pentru mine, acesta era cel mai periculos dintre toate. Deşi nu era

supărat pe mine pentru că îl atacasem cu un cuţit şi pentru că îl făcusem să sângereze, tot mi s-a declanşat în minte un semnal de alarmă. Acest zâmbet al lui mă implora să uit de realitate, de toate minciunile şi de tot sângele vărsat.

Mă făcea să mă gândesc la el ca la *Hawke.*

Deşi zâmbetul lui mi-a ajuns la inimă, mi s-a activat instinctul de autoconservare, iar senzaţia a alunecat în jos, ca un vârtej.

Casteel s-a întors spre mine cu mâna întinsă. Nu era nici urmă de sânge. Nici o rană, cu excepţia unei dunguliţe rozalii de-a curmezişul palmei.

— Încă mă excită asta, Prinţeso.

Am răsuflat adânc.

— Am impresia că ţi-am mai spus-o de o sută de ori, dar tot trebuie să ţi-o mai spun o dată. E ceva în neregulă cu tine.

A ridicat din umeri.

— Unii cred că e ceva în neregulă cu noi toţi, iar eu tind să fiu de acord cu ei.

— Nu mi-am dat seama de latura ta filosofică.

M-am uitat la cuţitul de pe jos cât timp el a golit apa din chiuvetă într-o găleată.

Nu era posibil să fi uitat că îl aveam sau că zăcea acum pe jos. Aştepta să vadă ce aveam să fac?

— Sunt multe lucruri de care nu îţi dai seama la mine, mi-a răspuns el, întorcându-se în dormitor ca să ia urciorul cu apă fierbinte de pe şemineu. Abia aştept să mă întorc acasă, locul în care tot ceea ce trebuie să faci pentru

a obţine apă caldă este să roteşti de mânerul unui robinet.

— Eu… Cum? M-am întors spre el. Ce vrei să spui?

A zâmbit din nou în colţul gurii.

— În Atlantia, toate gospodăriile au apă caldă care ajunge direct la chiuvetele şi în căzile oamenilor.

— Minţi!

Mi-a aruncat o privire când a aşezat urciorul pe suportul de lângă chiuvetă.

— De ce aş minţi în legătură cu asta?

— Pentru că eşti un mincinos? am replicat eu.

Deschizându-şi gulerul tunicii, a spus suav, ducându-şi mâna la piept:

— Poppy, mă răneşti. În inimă. Din nou.

— Nu te plânge! Se va vindeca. Din nou, am ripostat eu. Din nefericire.

A chicotit.

— Se pare că nu sunt singurul mincinos. Înclinându-se, a apucat tivul tunicii. Ai fi foarte tristă dacă nu m-aş vindeca.

— Nu mi-ar păsa…

Am făcut ochii mari când şi-a tras tunica peste cap.

— Ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? A făcut semn spre chiuvetă. Am pus mâinile pe ceea ce, practic, sunt cadavre în putrefacţie. Mă spăl.

Pentru o secundă, nu mi-am găsit cuvintele, timp în care el s-a întors cu spatele şi a turnat apa fierbinte în cadă. Din neîncredere, pe de o parte, dar şi pentru că era… fir-ar, trupul lui era o operă de artă, chiar şi cu toate acele

crestături şi mici semne pe care abia le puteam zări în lumina palidă a lămpii.

— De ce aici?

— Pentru că aceasta era camera mea. Şi, pentru cât a mai rămas din noapte, adică nu prea mult, este camera noastră.

S-a aplecat peste cadă, luând urciorul de apă pe care nu îl folosisem. Muşchii umerilor şi ai spatelui i s-au mişcat în moduri interesante pe sub pielea întinsă.

Inima mea a protestat.

— Am folosit apa din cadă…

— Este îndeajuns de curată, m-a întrerupt el. Şi am împărţit ape şi mai murdare de atât cu oameni mult mai puţin interesanţi.

— Nu ai putea să mergi într-o altă încăpere şi să ai o baie doar pentru tine? Cu apă curată? i-am sugerat eu. Sunt ferm convinsă că mulţi ar fi gata să îşi servească Prinţul.

— Sunt mulţi care m-ar servi cu plăcere. M-a privit, arcuindu-şi sprâncenele. Dar să te las singură? Când ai putea face tot felul de lucruri nesăbuite, dar totuşi palpitante? Nu prea cred. Nu pot să pun pe cineva să stea de pază în faţa uşii tale toată noaptea. Au nevoie de odihnă. Eu am nevoie de odihnă.

— De ce? Pentru că plecăm mâine?

— Nu cu furtuna care vine. Ar face călătoria prea dificilă, mi-a spus el. Ştii, aceeaşi furtună care te-ar fi ajuns şi pe tine dacă ai fi reuşit să fugi.

Şi-a coborât mâinile în dreptul nasturilor de la

pantalonii de călărie…

Mi-am întors repede privirea.

— Nu pot să cred că faci asta.

Casteel a râs.

— Nu e ca şi când nu ai văzut totul deja.

— Asta nu înseamnă că e nevoie să văd din nou, i-am răspuns eu, auzind foşnetul moale al stofei care cădea pe podeaua de piatră.

— Interesantă alegere de cuvinte!

Spunându-mi mie însemi că nu ar trebui, dar fiind oarecum incapabilă să rezist, am tras cu ochiul în camera de baie – i-am văzut pielea bronzată, presărată cu păr negru, coapsele puternice şi curba mlădioasă şi musculoasă a spatelui. Trupul lui era cu adevărat o operă de artă, iar toate acele crestături îi completau în mod misterios perfecţiunea.

— Ai fi putut spune că nu *vrei* să vezi nimic, a continuat Casteel, luându-mă prin surprindere până într-atât încât, cu obrajii arzând, mi-am întors privirea. Intrând în cadă, a împroşcat cu apă pereţii acesteia. Te poţi uita acum. Sunt… oarecum decent.

Mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Totuşi, poate nu atât de decent pentru ochii tăi de aproape fostă Fecioară, a continuat el.

De această dată, m-am întors cu faţa către camera de baie. Îi vedeam doar capul şi lăţimea umerilor, ceea ce era mai mult decât suficient.

— Dar îmi imaginez că problema ta nu are deloc de-a face cu ceea ce este potrivit sau cu ceea ce se aşteaptă de

la tine, nu-i aşa? Nu ai fost niciodată cea care să respecte regulile.

Am clătinat din cap, cu toate că nu mă vedea, timp în care el a luat săpunul şi l-a frecat între palme. Avea dreptate. Nu-mi păsa de ce era potrivit sau de ce se dorea de la mine, iar asta se întâmpla cu mult înainte ca el să intre în viaţa mea precum o furtună cumplită. Dar nu era posibil să rămână în cameră cu mine. Luându-mi privirea de la el, m-am întors…

— Du-te şi ia cuţitul!

Vocea lui Casteel m-a oprit. M-am uitat din nou în spate, spre el, dar săreau stropi de apă. Cum de ştiuse?

— Asta este ceea ce îţi doreşti, corect? Dacă te face să te simţi în siguranţă, eu nu am o problemă cu asta. S-a stropit pe faţă. Apa i se prelingea pe gât şi pe linia umerilor. Ia-l, Poppy!

Mi s-a uscat gura.

— Nu te temi că îl voi folosi împotriva ta cât timp te îmbăiezi?

— Contez pe faptul că îl vei folosi din nou. Dacă nu ai face-o, aş fi şocat. De asta nici nu mi-am adus săbiile în cameră. M-am gândit eu că ai pune mâna pe una dintre ele.

Aş fi făcut-o dacă ar fi fost pe aproape. Mi-am deschis palmele şi mi-am lăsat mâinile pe lângă corp. Îmi oferea un oarecare nivel de protecţie, un sentiment de siguranţă, iar unora chiar li s-ar părea un lucru pozitiv. Nu şi mie. Era ofensator şi inutil. Şi eu, şi el ştiam că acel cuţit l-ar face doar să sângereze temporar. M-am grăbit totuşi spre

locul unde se afla cuţitul şi l-am luat, însă irascibilitatea mea crescândă s-a oprit când am văzut sângele de pe lamă. Sângele lui. Mi s-a întors stomacul pe dos, şi m-am ridicat.

— Vrei să afli mai multe despre tărâmul cu apă caldă, care curge la răsucirea unui mâner? m-a întrebat el printre sunetele apei curgând.

Da, voiam, chiar dacă nu eram sigură dacă o asemenea chestie exista. Dar nu am spus nimic şi am luat prosopul pe care îl folosisem mai devreme. Am şters cuţitul.

— Este vorba despre nişte cazane şi un sistem de conducte, a continuat el să explice. Conductele pleacă de la cazanele care se află, de obicei, într-o cameră de lângă bucătărie. De acolo, ele duc apa fierbinte oriunde este nevoie.

Deşi reticentă, îmi stârnise interesul şi eram şocată.

— Ce vrei să spui prin cazane?

— Sunt precum… nişte cuptoare uriaşe în care materialul combustibil încălzeşte un rezervor cu apă.

S-a ridicat brusc, şi toată apa care îi aluneca în jos pe pielea strălucitoare a spatelui, printre…

Cu inima bătându-mi ca nebuna, am ieşit valvârtej din camera de baie. Peste câteva secunde, l-am privit peste umăr ieşind din acea încăpere mai mică, cu un prosop strâns în jurul mijlocului. Era… Nu aveam cuvinte să descriu gradul lui de indecenţă. Sau poate aveam prea multe cuvinte în minte…

Casteel mi-a zâmbit în timp ce traversa cu paşi mari

încăperea, deschizând un dulap îngust, fixat în perete, pe care nu îl cercetasem. A scos din el ceea ce păreau a fi nişte pantaloni negri.

— Electricitatea facilitează existenţa cazanelor, şi da, în Atlantia, toate gospodăriile şi întreprinderile, indiferent de cine sunt locuite, au curent electric.

Uitându-mă în gol spre foc, m-am gândit la ce îmi spusese. Îmi doream ca afirmaţiile lui să fie adevărate. Probabil acesta avea să fie primul dintr-o serie de lucruri ce diferenţia regatul lor de cel în care crescusem. În Solis, numai cei extraordinar de bogaţi sau cei cu relaţii suspuse aveau acces la electricitate.

— Cum este posibil aşa ceva?

— Se poate să fie resurse limitate aici, dar nu trebuie să se întâmple astfel. Ascendenţii fac să fie aşa, a spus el.

O privire rapidă mi-a confirmat că a renunţat la prosop în favoarea pantalonilor din dulap. Erau mai largi decât pantalonii de călărie, atârnându-i indecent pe şolduri şi fiind prinşi cu un fel de şnur ce părea să sfideze gravitaţia. A strâns hainele noastre şi le-a pus într-un coş de rufe pe care l-a scos apoi la uşă. Închizând uşa, mi-a spus:

— O componentă importantă a controlului lor absolut este crearea unei rupturi între muritorii care au şi muritorii care nu au. S-a aşezat pe fotoliul din colţul camerei şi s-a lăsat pe spate, sprijinindu-şi o gleznă pe genunchi. Îmbrăcat cum era doar în pantalonii aceia ciudaţi şi largi, nu mai văzusem vreun bărbat mai arogant şi mai relaxat. Lovea uşor cu degetele în braţul fotoliului.

Deci aceia care abia dacă au ce mânca îşi revarsă furia asupra acelora care au mai mult decât ar putea avea nevoie vreodată. Şi niciodată asupra Ascendenţilor.

Nu puteam să contrazic acea observaţie. În Masadonia, ruptura era evidentă şi la fel de adâncă precum era şi în capitală. Pe când Strada Radiantă, unde locuiau anumiţi Ascendenţi şi cei bogaţi, şi care era formată doar din câteva case, reprezenta un oraş întreg în interiorul Carsodoniei, toate celelalte erau precum casele din apropierea Meterezelor din Masadonia, mici şi înghesuite.

— Dar Atlantia este guvernată în mod diferit? l-am provocat eu, ţinând la piept cuţitul.

— Este.

M-am gândit la ce spusese Landell.

— Sună de parcă ar fi probleme în Atlantia.

Degetele i-au încremenit.

— Sunt probleme peste tot, Poppy.

— Şi cu ce probleme legate de teritoriul limitat şi de pământul inutil se confruntă Atlantia?

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Odinioară, Atlantia a fost toată această regiune întinsă de la Marea de Lână până dincolo de munţii Skotos. Poporul meu a construit oraşele şi a cultivat pământurile peste care stăpânesc acum Ascendenţii. La sfârşitul Războiului Celor Doi Regi, când oamenii noştri s-au retras, au pierdut tot acel ţinut. Acum, rămânem pur şi simplu fără pământ.

— Şi ce se întâmplă dacă rămâneţi fără pământ?

— Nu voi permite să se întâmple asta, mi-a răspuns el, îndreptându-şi capul. Am crezut că vei adormi până mă întorc eu. Probabil că ai avut o zi mai obositoare decât majoritatea dintre noi.

— Dormeam, dar...

Privirea mi-a alunecat peste pieptul lui, peste muşchii bine conturaţi ai abdomenului.

Strălucirea împrăştiată de focul din şemineu lăsa puţin loc imaginaţiei.

— Te-am trezit? Îmi pare rău, a spus el, părând îndeajuns de sincer. Sunt multe despre care trebuie să vorbim, Poppy.

— Sunt. Şi anume, toată tâmpenia legată de căsătorie. Dar nu este necesar să fii la bustul gol când discutăm.

— Nu este deloc necesar să purtăm haine în timpul discuţiei. I-a revenit zâmbetul lui cel înfumurat. Îţi jur că unele dintre cele mai interesante conversaţii au loc fără haine despre care să poţi vorbi.

Un val de fierbinţeală mi-a cuprins obrajii.

— Sunt convinsă că ai foarte multă experienţă cu acest gen de conversaţii.

— Geloasă?

Proptindu-şi cotul în braţul fotoliului, îşi sprijinea bărbia în palmă.

— Deloc.

Zâmbetul i s-a lărgit, şi, cu toate că nu îi vedeam gropiţa ascunsă în spatele degetelor răsfirate de-a lungul maxilarului şi al obrazului, ştiam că era acolo.

— Atunci... tulburată?

— Nu, am minţit eu, după care am minţit şi mai mult: Nici pe departe.

— Aha, înţeleg. Eşti fascinată.

— Fascinată?

Aproape că am râs surprinsă. Şi iată-l din nou lărgindu-şi mai mult ochii, întredeschizându-şi uşor buzele şi lipsit de aroganţă. Era de parcă îl priveam dându-şi jos o mască, însă habar n-aveam dacă ceea ce dezvăluise era doar o altă mască, în special când înfăţişarea aceea a dispărut şi a devenit din nou indescifrabilă.

Am expirat încet.

— Nu e nevoie să vorbim despre egoul tău mult prea mare. Am stabilit de mult timp asta. Trebuie să vorbim despre căsătorie. Nu e nici o şansă ca eu…

— Trebuie să vorbim despre asta, despre viitorul nostru. Dar nu acum. E târziu. Sunt obosit. Iar dacă eu sunt obosit, tu eşti cu siguranţă epuizată, a spus el, iar eu am mijit ochii. Acesta este genul de conversaţie pentru care amândoi trebuie să fim plini de energie.

— Această conversaţie va dura suficient timp cât să îţi spun că nu mă căsătoresc cu tine. Prin urmare, nu există un viitor al nostru despre care să vorbim. Acum, am încheiat definitiv discuţia. Vezi cât de simplu a fost?

— Dar nu este atât de simplu, mi-a spus el cu blândeţe. De ce ai fugit în această seară?

Frustrarea a început să pună stăpânire pe mine.

— Poate pentru că încerci să mă obligi să mă căsătoresc cu tine? Nu te-ai gândit deloc la asta?

— Posibil. S-a scurs un moment de tăcere în care m-a fixat cu privirea. Ştii de ce am ales numele de Hawke?

Inima mi-a tresăltat la schimbarea bruscă a subiectului.

— Mă gândeam că este numele vreunui biet suflet pe care, cel mai probabil, l-ai ucis.

A râs, dar nu era amuzat. Deodată, mi-am dat seama că râsetul lui, dar şi expresia feţei şi chiar zâmbetul său erau toate nişte măşti – fiecare reprezentând un alt Casteel, un alt adevăr sau un alt neadevăr.

— Nu a fost nici un biet suflet care să poarte acest nume. Cel puţin nu din câte ştiu eu. Dacă este sau dacă a fost, ar fi o simplă coincidenţă. Dar am ales Hawke dintr-un anumit motiv.

Îmi doream să îi spun că nu mă interesa, dar chiar eram curioasă. Oh, zeilor, voiam să ştiu.

Şi-a lăsat mâna în jos.

— În Atlantia, există tradiţia de a primi şi un al doilea nume, o poreclă, ca să spun aşa. Este dată în onoarea unui membru din familie sau a unui prieten drag şi de obicei este ales de mamă. Este un secret bine păstrat, împărtăşit doar celor mai apropiaţi prieteni sau celor care ocupă un loc special în viaţa cuiva. Mama mi-a dat acest nume în onoarea fratelui ei. Numele lui era Hawkethrone. Numele meu complet este Casteel Hawkethrone Da'Neer. Când eram mic, mama s-a obişnuit să mă strige cu o formă prescurtată a acelui nume. La fel a făcut şi fratele meu. Ei, şi numai ei, m-au cunoscut ca Hawke, mi-a spus el. Până la tine.

Capitolul şase

„Hawke…”

Numele nu aparţinuse altcuiva. Era real. Hawke era real?

— Ca să fiu sincer, singurul moment în care mama mă strigă Casteel, îmi pronunţă, în general, numele de familie şi toate prenumele, ceea ce înseamnă că este furioasă din cauza a ceva ce am făcut sau nu, a continuat el. Deşi Kieran nu mă strigă Hawke, el cunoaşte originea numelui. El a fost cel care mi-a ales cel de-al doilea nume mijlociu, Flynn. S-a gândit că s-ar potrivi cu Hawke.

— Noi… noi nu avem nume mijlocii, m-am auzit spunând.

— Ştiu.

— Îmi spui adevărul acum?

I s-au încordat trăsăturile feţei de parcă ar fi fost străbătut de un fel de emoţie.

— Spun adevărul, Poppy.

Darul îmi pulsa sub piele, şi mi-a venit din nou în minte ceea ce mi-a zis Kieran despre abilităţile mele. Spusesem că nu intenţionam să îl manipulez pe Prinţ, însă darul meu îmi comunica ce simţea el şi poate mă ajuta să aflu dacă minţea sau nu. Adevărurile şi minciunile erau adesea legate de emoţii, iar unii puteau încerca să ascundă ceea ce simţeau. Uneori, reuşeau, în ciuda celei mai cumplite suferinţe mentale. Dar dacă ei îi puteau

minţi pe ceilalţi în legătură cu sentimentele lor, pe ei înşişi nu se puteau minţi.

Întotdeauna îmi era uşor să îmi deschid simţurile. Nu presupunea nici un efort. Mi-am deschis simţurile, şi s-a format o conexiune între mine şi Casteel, unindu-ne. Nu era tot timpul la fel, atât de neobişnuit. Uneori, mulţimile de oameni mă copleşeau şi mă absorbeau. Unii oameni erau ca nişte proiectoare, agonia lor fiind atât de profundă şi de neîmblânzită, încât formau imediat o legătură cu mine, fără ca măcar să încerc. În cazul lui Casteel, mi-a luat câteva secunde să procesez ceea ce am preluat de la el. Pentru mine, emoţiile aveau un anumit gust şi o anumită senzaţie, iar în acel moment am simţit pe limbă un gust acru, astringent.

Disconfort şi… tristeţe.

Durerea lui îmi era cunoscută. Era mereu prezentă, umbrindu-i fiecare pas, fiecare răsuflare. Întotdeauna m-am gândit la cum putea el să râdă şi să tachineze. Cum de putea fi ridicol de enervant când simţea o asemenea durere. Mă întrebam dacă tachinările lui şi râsul acela frivol nu erau şi ele nişte măşti, pentru că ştiam că suferinţa lui începuse şi probabil se termina cu fratele lui.

Nu ştiam ce îi provoca acel disconfort, însă nu am simţit nimic care să mă facă să cred că nu îmi spunea adevărul.

Şi poate… poate asta însemna că numele de Hawke era real. Că nu era o minciună. Am simţit că rămân fără aer.

— De ce îmi spui asta despre numele tău? De ce

contează?

A rămas în tăcere, iar trăsăturile i s-au destins.

— Fiindcă pentru tine contează să ştii că Hawke este o parte din numele meu, o parte din mine.

— Poţi citi gânduri? l-am întrebat eu, închipuindu-mi că, probabil, îi mai adresasem această întrebare, însă am simţit nevoia să îl mai întreb o dată.

Având în vedere că îşi putea exercita voinţa asupra celorlalţi şi, mai ales, că ceea ce spusese era adevărat, citirea minţii nu ar fi fost exagerată. Conta pentru mine. De ce? Habar n-aveam. Pentru că *ce* s-a schimbat? La sfârşitul zilei… nimic.

I-a apărut un zâmbet slab pe chip.

— Nu, nu pot, ceea ce este o dezamăgire atunci când vine vorba despre tine. Mi-ar plăcea să ştiu ce gândeşti – ce simţi cu adevărat.

Mulţumesc zeilor că nu ştia, pentru că ceea ce simţeam eu era mai încâlcit decât atunci când încercam să tricotez.

— Sunt Hawke, a spus el după o clipă. Şi sunt şi Casteel. Nu sunt doi oameni diferiţi, oricât de mult ţi-ai dori să crezi asta.

M-am încordat, strângând şi mai mult mânerul cuţitului. Uram că mă cunoştea atât de bine.

— Ştiu asta.

— Chiar ştii?

Am simţit că îmi ardea pielea de frustrare pentru că mă gândeam adesea la el ca la două persoane diferite, dar, în special, că erau doar nişte măşti diferite pe care le

purta, iar Hawke era una dintre acestea.

Dar nu conta. Nu putea să conteze.

— Ştiu că eşti unul şi acelaşi, i-am spus. Tu eşti cel care m-a minţit încă de la început şi tot tu eşti cel care mă ţine prizonieră acum. Nu contează numele pe care îl foloseşti cât timp faci asta.

Şi-a arcuit o sprânceană neagră.

— Şi totuşi, nu m-ai mai strigat Hawke de când ai aflat cine sunt.

Frustrarea s-a preschimbat iute în mânie.

— Şi de ce ar conta asta, Hawke?

I s-a furişat un zâmbet pe buze, unul care lăsa la vedere o urmă de colţi.

— Pentru că îmi este dor să te aud spunându-mi aşa.

L-am privit pentru o mică eternitate.

— Eşti ridicol, *Casteel*.

A râs, iar sunetul acesta era cald, profund şi real. Am simţit prin intermediul legăturii formate că se amuza, adică un strop de dulce pe limbă. Acest lucru m-a înfuriat îndeajuns de mult încât să fac un gest nesăbuit cu acel cuţit. Într-un fel sau altul, am reuşit să fac faţă acestui impuls care demonstra cât de agresivă puteam fi.

Starea sa de spirit bună s-a năruit.

— Nu te-am mai minţit de când ai aflat cine sunt.

— Cum aş putea crede asta? am întrebat. Şi, chiar dacă nu ai mai făcut-o, asta nu şterge cu buretele celelalte minciuni.

— Ai dreptate. Nu mă aştept să mă crezi şi nici să uiţi vreodată acele minciuni, a spus el.

Prin intermediul legăturii pe care o lăsasem deschisă am simţit tristeţe amestecată cu o stare de amuzament estompată.

— Dar acum, nu am nimic de câştigat din minciuni. Am tot ce vreau. Pe tine.

— Pe mine nu mă ai.

A zâmbit din colţul gurii.

— Va trebui să acceptăm că nu ne vom pune de acord în legătură cu asta. Întreabă-mă ceva, Prinţeso! Întreabă-mă orice, şi îţi voi spune adevărul!

Mi-au venit în minte o mulţime de întrebări diferite. Puteam să îl întreb atâtea. Două lucruri erau mai importante.

„Ai ţinut vreodată la mine?”

„A fost ceva real în toate astea?”

Nu aş mai fi pus acele întrebări din nou.

— Şi se presupune că ar trebui să te cred?

— Depinde de tine dacă mă crezi sau nu.

Nu era doar o chestiune de a alege dacă să îl cred sau nu, însă nu am subliniat acest lucru. Aveam o altă întrebare ce se ridica în prim-plan, ceva la care mă gândisem mai devreme.

— Tu ai ucis-o pe prima Fecioară? l-am întrebat.

— Ce?

I s-a citit surpriza în voce, şi am simţit-o şi eu datorită conexiunii formate – rece ca gheaţa.

I-am povestit ce afirmase ducesa cu privire la abilităţile celei dintâi Fecioare:

— Mi-a spus că Fecioara fusese nedemnă, deşi tot

urma să fie oferită zeilor în dar. Dar deciziile şi alegerile ei au condus-o la Cel Întunecat. La tine. „La fel ca mine." Practic, ducesa a spus că Cel Întunecat a omorât-o.

— Nu ştiu de ce ţi-ar spune ducesa asta. Tu eşti singura Fecioară pe care am întâlnit-o, mi-a răspuns el, iar eu am simţit cum un val de furie fierbinte, acidă radia dinspre el. Nici măcar nu ştiu dacă a existat cu adevărat o altă Fecioară.

Eu… nu luasem în calcul posibilitatea ca o altă Fecioară să nu fi existat. Asta ar fi explicat de ce nu era nimic scris despre ea, nici măcar un nume. Dar să nu fi existat deloc?

— Am mâinile mânjite de mult sânge, Poppy. Uneori, e atât de mult încât nu cred că vor fi vreodată curate. Atât de mult, încât nu ştiu dacă vreau să fie vreodată curate.

Mi-am întors privirea către ochii lui.

— Şi sunt convins că ai auzit multe despre mine – Cel Întunecat. Unele dintre ele sunt adevărate. Îi ucid pe Ascendenţi de fiecare dată când am ocazia, atât în Carsodonia, cât şi în fiecare oraş prin care am trecut. Şi, da, descopăr modalităţi unice de a le curma viaţa. Mă scald în sângele lor.

Mi s-a făcut pielea de găină, fiind incapabilă de a-mi întoarce privirea în altă parte.

— Tu ai fost vinovat de evenimentele de la conacul Creasta de Aur – de cele întâmplate cu ducele Everton?

— Ducele Everton nu mai era în viaţă când am părăsit eu oraşul Trei Râuri. La fel cum nu mai erau nici muritorii care îl ajutau să îşi satisfacă pofta de a se hrăni cu băieţi –

o predilecţie care a mers mai departe de atât. Şi, după cum sunt sigur că ţi-ai dat seama, unii dintre muritori cunosc adevărul, dar au ajutat la acoperirea celor întâmplate în Templu şi a celor săvârşite de ei în afara Ritualului.

Îmi imaginam eu că Ascendenţii aveau ajutoare. Cu siguranţă. Preoţii şi preotesele de la Templu trebuiau să ştie. Marchizele, precum şi cei care îi slujeau îndeaproape pe Ascendenţi.

— Şi sunt sigur că ai auzit zvonul potrivit căruia aventura mea cu ducesa Everton mi-a permis să intru în conac, a spus el.

Auzisem asta.

— Recunosc că am folosit toate armele pe care le-am avut. La urma urmei, Ascendenţii m-au învăţat asta.

Am tresărit.

— Era renumită pentru aventurile ei. Slujitorii o ajutau să îşi furişeze amanţii înăuntru. Unii nu au mai plecat niciodată, dar eu m-am asigurat că mă remarcă. În cele din urmă, m-a invitat în patul ei, şi astfel mi-am făcut intrarea în conac. Dar nu m-am atins de ea în felul acela. Niciodată. Avea o urmă de nemulţumire în ton. Şi, dacă nu ar fi fugit în momentul când a izbucnit incendiul, nici ea nu ar fi scăpat.

Nu m-am îndoit nici o secundă de asta.

S-a înclinat în faţă şi mi-a susţinut privirea.

— Nu mi-am pătat mâinile doar cu sângele Ascendenţilor. Au fost şi oameni nevinovaţi. Muritori şi urmaşi ai atlantienilor deopotrivă, prinşi între mine şi

ceea ce vreau eu. Gardianul tău, Rylan, a fost unul dintre ei.

Mi s-a îngustat gâtul.

— La fel ca aceia care au călătorit cu noi până aici şi mulţi alţii. Ucişi fie de săgeată, fie prin otrăvire, fie spintecaţi. Orice a stat între noi doi. Nu şi-a mutat privirea nici măcar pentru o secundă. Şi Vikter? Acele doamne de onoare de la Ritual? Nu le-am ucis eu, dar ai avut dreptate. Cei care mă susţin au acţionat pe cont propriu, dar au procedat astfel înflăcăraţi fiind de vorbele mele, îndemnaţi de exemplul meu. Deci mâinile-mi sunt pătate şi cu sângele lor. Ar fi trebuit să îmi asum răspunderea pentru asta încă de la început.

Am fost străbătută de un fior, unul de durere şi suferinţă.

— Este ceva din toate astea care să îţi fi pătat sufletul? am şoptit eu.

— Cea mai mare parte. S-a dat în spate. Dar această Fecioară nu face parte din asta. Dacă ea chiar a trăit şi dacă a fost la fel ca tine – jumătate atlantiană – şi dacă a avut aceleaşi daruri ca tine sau ceva similar, nu a fost oferită în dar zeilor. Cel mai probabil, a fost folosită în acelaşi fel în care ei plănuiesc să te folosească şi pe tine.

Am răsuflat epuizată:

— Dacă… dacă îl aveau pe fratele tău, de ce ar fi avut nevoie de ea?

M-a fixat cu privirea de pe fotoliu.

— Atlantienii au nevoie de sânge atlantian ca să supravieţuiască. Cineva care este doar pe jumătate

atlantian le poate asigura necesarul de hrană. În acest fel m-au ţinut în viaţă pe mine.

Am înghiţit în sec şi, în ciuda tuturor, sufeream pentru el. Sufeream pentru ea, o femeie pe care nici măcar nu o ştiam, despre care nici măcar nu eram sigură că exista.

— Ar putea fi ţinută captivă ca să… ca să îl hrănească pe el? Ca să îl ţină în viaţă?

— Noi nu murim din lipsă de sânge atlantian, a spus el.

M-am încruntat.

— Cum se poate să nu supravieţuiţi, dar totuşi să trăiţi?

— Pentru că devenim ceva ce nu aş putea compara cu a fi în viaţă, mi-a răspuns el. Înainte să îl întreb eu despre asta, a vorbit el: Dacă ar exista cea dintâi Fecioară, fie l-ar ţine pe fratele meu în viaţă, fie a fost folosită în acelaşi fel ca el. Posibil amândouă. Dar, în orice caz, îmi imaginez că a pierit de mult. Ceea ce ar trebui tu să te întrebi este de ce au nevoie de tine. De ce te-ar face Fecioară, te-ar ţine ascunsă, te-ar pune sub protecţia lor şi sub privirea lor mereu vigilentă? De ce au aşteptat până acum pentru *Ascensiunea* ta? a scuipat el aceste ultime cuvinte. Mai devreme, după lupta cu Temuţii, aveai dreptate în legătură cu motivul pentru care te-au forţat să păstrezi tăcerea asupra faptului că ai fost muşcată şi pentru care ţi-au spus să nu îţi foloseşti niciodată abilităţile. Cineva ar fi putut descoperi cine erai, iar asta ar fi făcut ca tot acel lăcaş al oaselor să se prăbuşească peste ei. Deci de ce au

aşteptat atât de mult şi de ce şi-au asumat acest risc? Spune-mi, te rog, că ţi-ai pus aceste întrebări.

M-au trecut fiori reci.

— Da. Ei… ei vor să mă folosească pentru a crea mai mulţi vampiri. Dar de ce? Ei au…

— Şi de ce crezi că au aşteptat atât de mult? a repetat el. De ce această presupusă primă Fecioară a dispărut în mod convenabil cam în aceeaşi perioadă în care abilităţile ei au început să evolueze? Nu te aşteaptă nici o Ascensiune. Zeii nu au nevoie să fie serviţi. Ascendenţii au aşteptat să le poţi fi de folos. A spus mai departe. Există un motiv pentru care Ascendenţii aşteaptă până la o anumită vârstă pentru a face Ascensiunea? Ştii ce se întâmplă atunci când un atlantian împlineşte vârsta de 19 ani?

Ştiam. Citisem despre asta în *Istoria Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Solis.* Răspunsul se afla în cartea aceea afurisită, pe care fusesem obligată să o citesc de o sută de ori. Probabil singura parte care era adevărată.

— Atlantienii ating un stadiu de maturizare – voi îi spuneţi… Sacrificiu – atunci când trec prin transformări fizice.

— Şi când, pentru unii, încep să se manifeste sau să se consolideze anumite alte abilităţi, a adăugat el, iar ochii îi străluceau în încăperea slab luminată. În cazul meu, a fost constrângerea. Când eram mic, eram oarecum persuasiv, dar, odată ce am trecut prin Sacrificiu, îmi puteam exercita voinţa asupra celorlalţi dacă voiam.

Am simţit un gol în stomac.

— Atunci, de ce nu m-ai făcut pur şi simplu să fiu de

acord cu orice vrei tu să fac?

Şi-a încruntat sprâncenele.

— Pentru că poate sunt eu un monstru, dar nu sunt genul *acela* de monstru, Poppy.

Mi s-a pus un nod în piept când mi-am întors privirea în altă parte.

— În plus, constrângerile sunt temporare, utile doar pentru câştiguri imediate, a spus el. Când m-am uitat din nou la el, se destinsese. Şi, în mod interesant, cum tu nu poţi simţi emoţiile Ascendenţilor, nici constrângerile nu funcţionează asupra lor.

Mi-am dres vocea.

— Ştii de ce?

— Unii cred că este pentru că nu au suflet.

M-am gândit la Ian, după care mi-am alungat acele gânduri.

— Deci tu crezi că abilităţile mele suferă schimbări pentru că trec prin Sacrificiu?

— Printr-o versiune a sa, da. Sângele tău nu le-ar fi fost de folos până nu atingeai cel puţin vârsta de 19 ani, chiar dacă ar mai fi fost nevoie de încă doi ani pentru ca abilităţile tale să se transforme.

Procesând ceea ce-mi spunea, mintea mea a zburat într-o anumită direcţie.

— Îmi vor creşte… colţi?

A ridicat din sprâncene.

— Puţin probabil. Cei care sunt pe jumătate atlantieni nu au nevoie de sânge, deci nu au nevoie nici de colţi.

— Dar cum rămâne cu… nemurirea?

— Nu ţi-ai dori asta?

M-am gândit la Ascendenţi, la cât de mult trăiau, şi mă întrebam dacă nu cumva absenţa umanităţii la ei se datora lucrurilor pe care le făceau pentru a supravieţui sau faptului că trăiau să îi vadă pe cei din jurul lor cum mor generaţie după generaţie.

— Nu ştiu, am răspuns eu sincer. Voi fi nemuritoare?

A scuturat din cap.

— Numai atlantienii de sânge pur au ceea ce muritorii ar considera ca fiind nemurire.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să mă simt sau nu uşurată.

— Pot măcar să fac Ascensiunea? Să mă transform într-un vampir? l-am întrebat eu, gândindu-mă la Ian. Dacă şi el era pe jumătate atlantian, la fel ca mine…

— Chiar nu ştiu, Poppy. Tuturor atlantienilor cu un strop de sânge muritor în ei le este interzis să facă Ascensiunea. Nici cei care sunt pe jumătate atlantieni şi care trăiesc în Atlantia nu fac Ascensiunea. Ei trăiesc şi mor precum muritorii, mi-a explicat el, iar acest lucru era ceva ce eu nu ştiam despre locuitorii Atlantiei. Că nu toţi atlantienii erau ca el. Îmi imaginez că în cazul cuiva pe jumătate atlantian şi care ar face Ascensiunea ar fi ca în cazul muritorilor. Ar deveni un vampir.

Ceea ce însemna că s-ar lăsa conduşi de pofta de sânge.

— Alţi vampiri s-ar hrăni cu ei, după care ar fi aduşi în pragul morţii din cauza pierderii de sânge, ca apoi să fie hrăniţi cu sânge atlantian. Uneori, schimbarea este

imediată. Alteori, pot părea morţi ore în şir. Dar se trezesc… şi sunt înfometaţi. Fiind la fel de incontrolabili precum un Temut, uneori este nevoie de mai mulţi atlantieni ca să îi subjuge. Maxilarul său a continuat să se mişte în timp ce şi-a mutat privirea înspre foc. Chiar şi după ce sunt hrăniţi, sunt mistuiţi de foame. Am auzit că poate dura câteva săptămâni, uneori luni bune, pentru ca un vampir să îşi poată controla setea de sânge.

Am avut senzaţia că mă înghite podeaua. După ce Ian a făcut Ascensiunea, nu am mai primit veşti de la el o bună perioadă. Până când s-a căsătorit, adică peste câteva luni.

— Şi ştiu asta de la cei care nu s-au putut împăca nicicum cu ceea ce erau nevoiţi să facă şi care s-au asigurat că nu aveau să mai facă rău nimănui, a adăugat el repede.

— Cum? am întrebat eu, iar instinctul îmi spunea că răspunsul avea să fie unul dur.

— Aleg să se plimbe atunci când soarele arde cel mai aprig. Nu durează mult, dar nici nu e deloc rapid. Ori lipsit de durere.

Oh, zeilor!

Acum, asta… *asta* suna a ceva ce ar fi făcut Ian. Dar el era în viaţă. Îmi tot trimitea scrisori. Trebuia să fie în viaţă.

Am înghiţit.

— Cei pe care i-ai văzut tu s-au întors? Toţi păreau conştienţi de ceea ce se petrecea?

Şi-a întors din nou privirea către mine.

— Ştiu unde vrei să ajungi cu asta, dar nu cred că răspunsul ar schimba lucrurile în felul în care îţi doreşti tu.

— Mi-ai putea răspunde la întrebare?

Şi-a strâns buzele.

— Ascendenţii au oficiat o ceremonie pentru asta. Au fost aduşi muritori îmbrăcaţi în robe şi purtând măşti. S-au incantat cuvinte fără noimă şi s-au aprins lumânări. Unii păreau a înţelege ce se petrecea. Dar cei mai mulţi păreau a fi în lumea lor. Habar n-am dacă ştiau exact ce se întâmpla acolo. Unii păreau drogaţi. Pieptul i s-a ridicat, inspirând adânc. Mă îndoiesc că ştiau măcar dacă erau sau nu treji.

Îl priveam, prinsă în acest loc oribil între alinare şi groază. Brusc, am înţeles de ce nu voise el să îmi răspundă la întrebare. Dacă Ian fusese drogat într-atât de rău încât să nu mai fie conştient – dacă nici alţii nu erau conştienţi de ceea ce se întâmpla –, era cu mult mai rău decât credeam.

Casteel s-a uitat tăcut la mine.

— Nu există nici un motiv pentru care Ascendenţii să permită cuiva pe jumătate atlantian să facă Ascensiunea. Dacă ar proceda astfel, le-ar pângări sângele – exact partea de care au nevoie fie pentru a face Ascensiunea cuiva, fie pentru a ţine în viaţă un atlantian. De asta s-au asigurat că eşti sănătoasă şi în siguranţă, de asta regina ta adorată avea grijă de tine cu atâta blândeţe, mi-a spus el.

Întregul meu trup s-a tensionat precum coarda de arc.

— Sângele tău nu a însemnat nimic pentru ei până

acum şi ar fi însemnat şi mai puţin dacă ai fi făcut Ascensiunea.

Se părea că eu şi Ian aveam părinţi diferiţi – fie doar unul, fie amândoi. Pentru că el cu siguranţă făcuse Ascensiunea. Îmi scrisese scrisori, iar Casteel susţinea că Ian putea fi văzut doar pe timp de noapte. Doar dacă…

Doar dacă nu cumva Casteel văzuse pe altcineva, iar acele scrisori nu îmi fuseseră trimise de Ian.

Presiunea resimţită în interiorul meu crescuse şi se mutase în stomac, iar eu am înghiţit în sec. Nici măcar nu eram în stare să mă gândesc la aceste posibilităţi acum, când eram atât de departe de Ian. Întrebările şi îndoielile m-ar fi distrus.

Şi mă simţeam deja distrusă.

Am ştiut de dinainte ce plănuiseră pentru mine, dar m-a afectat până în punctul în care aş fi putut-o lua razna să aflu de ce aşteptaseră, de ce făcuseră tot ce făcuseră.

Mă ţineau în viaţă numai până…

Am simţit că mă sufoc rostind acele cuvinte a căror greutate ameninţa să mă zdrobească.

Casteel stătea acolo şi nu spunea nimic, dar probabil că aşa era cel mai bine în acel moment. Mă simţeam ca un butoi de pulbere ce fusese aprins. Consternarea şi furia mocneau în sufletul meu. Mă ţinuseră la adăpost şi realmente captivă, avuseseră grijă de mine ca de o cireadă preţioasă de vite până când sângele meu avea să ajungă la vârsta potrivită. Până când le-ar fi fost de folos – fie să creeze mai mulţi vampiri, fie să îi ţină pe alţii în viaţă pentru a continua să facă tot mai mulţi.

— Nu sunt o sticlă de vin, am şoptit eu.

— Nu, a spus el încet. Nu eşti o sticlă de vin, Poppy.

Am ridicat capul.

— Şi tu nu ştiai asta când ai venit după mine? Juri? Juri aici şi acum că nu ştiai că eram pe jumătate atlantiană? Că din acest motiv m-au făcut Fecioară. Că eram ţinută în viaţă şi la adăpost de orice pericol până când aveam să fiu… utilă?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Îţi jur, Poppy! Nu am ştiut că eşti atlantiană până în momentul în care ţi-am gustat sângele. Nici măcar nu m-am aşteptat să fii altceva decât erai atunci când am aflat despre darul tău. Poate că ar fi trebuit. O umbră i-a străbătut chipul, dar a dispărut atât de repede, încât nici nu eram sigură că o văzusem. Dar nici un atlantian nu a mai fost în stare de aşa ceva de… ei bine, câteva sute de ani. Nu am ştiut.

Simţurile mele erau încă deschise, şi mi-a luat câteva clipe să îi filtrez emoţiile sau să i le înţeleg măcar. Încă simţeam gustul acid al furiei, aroma înţepătoare a ceea ce asociasem cu nesiguranţa şi cu tristeţea ce persistau mereu în preajma lui.

Darul meu nu era un detector de minciuni, dar nu credeam că mă minţea. Cea mai grea parte era să îmi închid simţurile, iar asta pentru că nu se simţea deloc natural. Ceea ce se simţea natural, în schimb, era să merg la el şi să îi îndepărtez tristeţea, oferindu-i o pace sufletească temporară. Simţeam furnicături pe piele din dorinţa de a face asta, şi nu doar pentru că era vorba

despre el.

Darul cerea să fie folosit, să vindece. M-am luptat cu el, răsuflând greoi când m-am aşezat pe marginea patului.

— Acum, că înţelegi pe deplin de ce ţi-au făcut tot ce ţi-au făcut şi ştii ce planuri au, de ce naiba fugi înapoi la ei, Poppy? a spus Casteel, iar vocea i-a devenit dură cum foarte rar i-am auzit-o în conversaţiile cu mine. Lăsând la o parte problema căsătoriei cu mine.

M-am uitat la Casteel, slăbind strânsoarea din jurul cuţitului.

— Ţi-am spus mai devreme că nu fugeam înapoi la ei.

— Atunci, unde fugeai? Şi fără provizii, aş putea adăuga.

— Nu e nevie să menţionezi asta. Sunt conştientă de cum am plecat de aici.

— Dacă nu te întorceai la Ascendenţi, unde te gândiseşi să mergi? Te îndreptai spre Podul Alb – spre sud. Ochii îi erau ca două cioburi de chihlimbar. Nu te întorceai în Masadonia. Îmi imaginez că te îndreptai spre capitală. De ce? De ce ai făcut-o ştiind tot ce ştiai?

— De ce? Am fost cuprinsă de o furie la fel de fierbinte şi de strălucitoare precum flăcările. Chiar mă întrebi asta?

— Ţi se pare că glumesc?

Am fost mută de uimire pentru o clipă.

— De ce aş rămâne aici şi ţi-aş permite să mă predai lor? Oamenilor despre care mi-ai spus că vor să mă folosească – oamenilor care te-au torturat şi care te-au abuzat? Celor care îi fac asta fratelui tău? Cum te face asta

pe tine diferit de ei? Mai bun decât ei? Faci exact ce mi-au făcut şi ei! Mi se pusese un nod de emoţii urâte, dureroase în gât, care mă ardea. Mă ţii în siguranţă, bine hrănită şi captivă până când mă vei putea folosi.

I s-a încordat un muşchi pe maxilar.

— Iar apoi anunţi că te căsătoreşti cu mine. Am scuturat din cap, tremurând. Ce naiba te-a făcut să spui un asemenea lucru ofensator?

— Ofensator? Haide, Poppy! Ştiu că eşti entuziasmată în adâncul sufletului tău. Nu oricine ajunge să devină o Prinţesă adevărată.

— Nu sunt nici pe departe…

Am închis gura, dându-mi seama că el mă tachina *de fapt*. Oare pentru el toată povestea asta era doar o glumă?

— În Atlantia, este o mare onoare să fii primită în sânul nobilei familii conducătoare, a continuat el. Cred că mama te va plăcea.

Am sărit în picioare.

— Nu ne căsătorim!

Am aruncat cuţitul, care s-a implântat adânc în lemnul mesei de lângă pat, făcând să îi vibreze mânerul din cauza impactului.

— Dacă mă gândesc mai bine, mama te va plăcea categoric, a murmurat Hawke, şi chiar *a fost* Hawke în acel moment.

Acela era tonul confuz pe care îl cunoşteam prea bine, şi m-a izbit atât de mult, încât mi-a luat câteva clipe să îmi revin, să îmi amintesc că era pur şi simplu o altă mască.

— De ce? Pentru că nu ţi l-am azvârlit în faţă de data

asta?

— Cel mai probabil i se va părea amuzant că ai făcut exact asta, a spus el, iar eu m-am încruntat. Şi va fi fericită să afle că poţi fi cumpătată.

— Acum, îmi doresc să nu fi fost cumpătată.

El a chicotit, lucru ce mi s-a părut şi el foarte familiar, însă zâmbetul lui Casteel a fost cel care s-a şters. În ochii lui era privirea aceea de intensă fascinaţie. El era şi Hawke, şi Casteel, însă cu cel din urmă aveam eu de-a face acum. S-a înclinat în faţă pe fotoliu, atingând podeaua cu picioarele goale.

— Eşti incredibil de frumoasă când eşti furioasă.

Refuzam să mă simt flatată de un astfel de compliment straniu.

— Iar tu eşti incredibil de ţicnit.

— Mi s-au spus şi chestii mai rele.

— Sunt convinsă de asta.

Mi-am încrucişat braţele pe piept. S-a ridicat de pe fotoliu, şi, pentru o clipă, m-am pierdut puţin în pielea aceea bronzată, lăsată la vedere.

— Vorbim mâine despre viitorul nostru…

— Nu avem despre ce viitor să vorbim. Nu ne căsătorim, l-am întrerupt eu.

— Cred că-mi vei găsi raţionamentul imposibil de refuzat.

— Nimic nu este imposibil.

— Vom vedea.

— Nu, noi… Ce faci? l-am întrebat în timp ce el se îndrepta înspre cealaltă parte a patului.

— Mă pun în pat.

— De ce? am ridicat vocea.

Şi-a arcuit o sprânceană cât timp dădea pătura la o parte.

— Ca să mă culc.

— Mi-am dat seama de asta, mulţumesc. Dar de ce crezi că te vei culca în acelaşi dormitor cu mine, ca să nu mai vorbesc despre acelaşi *pat*?

— Pentru că, după cum ţi-am spus mai devreme, acesta este dormitorul meu.

— Atunci, voi căuta o altă cameră.

— Nu mai sunt camere libere, Prinţeso.

Mi-am băgat mâinile sub pătură, iar mintea mi-a fugit în altă parte.

— Asta nu se cade. Eu sunt Fecioara. Sau am fost. În fine. Sunt definiţia decenţei.

M-a fixat cu privirea.

— Pe lângă faptul că nu eşti definiţia decenţei, toţi cei din această fortăreaţă ştiu că am împărţit deja un pat, Poppy.

— Ei bine, asta este… Îmi ardea faţa. Asta-i grozav.

— Nu te las singură.

— Nu voi încerca să fug! Îţi promit!

— Sper că nu crezi că sunt într-atât de prost încât să am încredere în promisiunea ta. Casteel a ales o pernă destul de netedă şi a înfoiat-o. Aşadar, ori rămân eu înăuntru, ori Kieran. Îl preferi pe el? Dacă da, îl voi chema pentru tine. A azvârlit perna la capătul patului. Dar să ştii că adesea ia forma lui de vârcolac când doarme şi are şi

obiceiul de a lovi cu picioarele în somn.

Mi s-au întredeschis uşor buzele.

— Ce? Aşteaptă! Nu am nevoie de astfel de explicaţii. Nu îl vreau pe Kieran aici.

Era ticăloşie pură în acea urmă de zâmbet.

— Mă vrei pe mine.

— Nu am spus asta. Poţi dormi pe podea.

— Nu dorm pe podea. Şi, înainte să o spui, nici tu nu vei dormi pe jos. S-a strecurat în pat cu o graţie de invidiat. Indiferent de ce crezi că ştii despre mine, sper să îţi dai seama că nu te-aş necinsti niciodată şi nici nu te-aş constrânge să faci asta. Nu voi face niciodată ceva ce nu îţi doreşti, şi nu doar pentru că ştiu cum se simte asta, a spus-o el pe un ton impasibil, şi mi s-a strâns inima. Ci pentru că nu am fost niciodată o astfel de persoană.

— Nu cred că ai face aşa ceva, am zis eu repede. Şi nu e că vreau să ştiu. Trebuie să ştiu. Ce ţi-au făcut?

— Acesta e un lucru despre care chiar nu vreau să vorbesc, Poppy.

Am deschis gura, după care am închis-o la loc. Înţelegeam asta. Îi respectam dorinţa. Şi, rămânând acolo unde eram, m-am gândit la ce îmi spusese Kieran mai devreme în legătură cu faptul că eram în siguranţă lângă Prinţ. Din păcate, mi-am amintit şi de efectele sângelui său şi de cum îl imploram să mă atingă.

Nu fusese unul dintre cele mai bune momente ale mele.

Casteel refuzase. Ar fi putut profita de situaţie cu uşurinţă, dar ce zisese el? Că nu era un om bun, dar că

încerca să fie unul. M-am gândit la ruşinea pe care o simţisem în sufletul său. Era atât răufăcătorul, cât şi eroul, atât monstrul, cât şi vânătorul de monştri.

Dar nu mă temeam că el ar fi putut încerca ceva cu mine. Îmi era mai mult teamă de mine însămi – eram îngrozită de cât de tare îmi bătea inima. În noaptea în care fuseserăm împreună, când adormisem în braţele lui fusese… fusese la fel de frumos precum ceea ce trăisem împreună şi înainte de asta.

Doar că nu fusese real.

Problema era că inima mea nu părea să înţeleagă asta – cel puţin, nu tot timpul. Tocmai din acest motiv bătea atât de repede acum. Pentru unii – probabil că pentru majoritatea celor din regat – a dormi alături de cineva nu însemna mai nimic. Dar pentru mine? Era la fel de semnificativ precum a te ţine de mână cu cineva, a avea posibilitatea să-l atingi deschis pe celălalt sau să iei cina cu el – lucruri pe care alţi oameni le luau ca atare.

De aceea era atât de periculos să împart patul cu Casteel.

L-am văzut coborându-şi pătura până la brâu, apoi încrucişându-şi braţele sub cap. Odată ce s-a făcut comod, a spus:

— Dar, ca să ştii, dacă vrei să-mi simţi buzele oriunde pe corpul tău, sunt mai mult decât dispus să-ţi fac pe plac.

Am rămas cu gura căscată.

— Iar bunăvoinţa mea de a mă conforma se întinde până la mâini, degete şi penis…

— Oh, zeilor! l-am întrerupt eu. Nu trebuie să-ţi faci

griji pentru asta. Nu am să apelez la… la serviciile tale.

— Servicii? Şi-a întors capul spre mine. Sună atât de murdar.

Am ignorat acel comentariu.

— Noi doi nu vom mai face niciodată ce am făcut înainte.

— Niciodată?

— Niciodată.

— Vrei să spui că ar fi… imposibil?

— Da. Este categoric imposibil.

Hawke a zâmbit atunci, şi *era* zâmbetul lui Hawke. I-au apărut ambele gropiţe în obraji, şi am detestat nodul care mi s-a pus în gât când le-am văzut. Uram faptul că mă făceau să îl văd ca fiind Hawke.

— Dar nu ai spus tu că nimic nu e imposibil? a rostit el mieros.

L-am pironit cu privirea, rămânând complet fără cuvinte.

— Vreau să îţi înfig cuţitul în inimă chiar în acest moment.

— Sunt sigur că vrei, mi-a răspuns el, închizând ochii.

— În fine, am mormăit eu, acceptând că trebuia să îl suport.

Cel puţin pe timpul nopţii sau până îmi dădeam seama cum să evadez. M-am întors cu spatele şi mi-am băgat picioarele sub pătură. M-am trântit pe spate cu suficient de multă forţă încât să zgudui patul.

— Eşti bine? Sună de parcă te-ai fi putut răni.

— Taci din gură!

A râs.

Cu spatele la el, mă uitam la cuţit. Lama era îndoită. Am oftat. Peste o clipă, s-a auzit un clic, iar camera s-a întunecat. Stinsese lampa cu ulei de lângă partea lui de pat.

Partea lui de pat?

Nu aveam părţi de pat.

Mi-am tras pătura până sub bărbie şi m-am concentrat asupra şemineului. Mi-a zburat mintea la ceva ce nu trebuia să conteze, dar care conta.

— De ce mi-ai spus? am şoptit eu, nefiind măcar sigură dacă mai era treaz sau de ce întrebam. De ce a trebuit să îmi spui că Hawke este numele tău mijlociu?

Focul trosnea, scuipând scântei, iar eu am închis ochii.

Câteva secunde, poate chiar minute mai târziu, Casteel a spus:

— Pentru că trebuia să ştii că nu a fost totul o minciună.

Capitolul şapte

Cu tot stresul şi traumele trăite în ultimele câteva zile, nu ar fi trebuit să mă surprindă faptul că trecutul m-a găsit în somn. Totuşi, a fost un şoc pentru simţuri.

Era sânge peste tot. Împroşcat pe pereţi, scurgându-se pe ei în jos în şuvoaie subţiri şi adunându-se pe podeaua prăfuită din lemn – pe sub umflăturile acesteia, strâmbe şi

denivelate. Aerul mirosea puternic a metal. Mi-a atras privirea o pată albastră lăsată la vedere de lumina lămpii. O cămaşă. Omul glumeţ, care ne-a servit cina în acea seară, nu purta o cămaşă albastră? Domnul La… Lacoste? Ne-a povestit despre familia de şoareci care trăia în hambarul din spatele casei şi care se împrietenise cu pisoii. Voiam să îi văd, dar tata ne-a dus înapoi în camerele noastre. Nu zâmbise şi nici nu râsese pe durata cinei. Nu mai făcuse asta de când plecaserăm de acasă. S-a aşezat la masă, dar îşi arunca privirea spre fereastră în intervalul dintre fiecare înghiţitură rapidă.

Dar, cum stăteam eu acolo în picioare, tremurând, burta domnului Lacoste îmi părea ciudată. Nu mai era rotofeie, ci suptă, colţuroasă…

— Nu te uita, Poppy! Nu te uita acolo, s-a auzit glasul înăbuşit al mamei în timp ce mă trăgea de mână. Trebuie să ne ascundem. Grăbeşte-te!

M-a tras după ea pe coridorul îngust, şi îi simţeam mâinile transpirate peste mâinile mele.

— Vreau la tata…

— Şşşttt! Trebuie să facem linişte.

Vocea îi tremura, sunând prea subţire. Mânecile rochiei ei erau sfâşiate, iar pe acel roz pal erau dâre stacojii. Mama era rănită, şi nu ştiam ce să fac. Trebuie să păstrăm tăcerea pentru ca tata să ne găsească.

Nu am înţeles cum anume îl ajutam pe tata să vină la noi dacă tăceam. În camera în care am intrat era întuneric, dar răsuflările greoaie şi tânguielile, ţipetele şi strigătele se auzeau tare. Tata a mers afară când au venit

ei, a ieşit împreună cu bărbatul ciudat, care părea să îl cunoască. Îl voiam pe tata. Îl voiam pe Ian, dar el plecase împreună cu femeia care mirosea a zahăr şi a vanilie…

Un sunet strident a străpuns întunericul. Mama m-a strâns tare de mână, trăgându-mă jos, unde se ghemuise ea. A deschis un dulap mare în spatele meu în timp ce cineva ţipa. Vasele au căzut cu zgomot pe podea când mama le-a tras afară din dulap.

— Treci înăuntru, Poppy! Vreau să intri aici şi să fii foarte tăcută, da? Orice s-ar întâmpla, să taci mâlc. Înţelegi?

Uitându-mă în spate, la acea gaură întunecată, am scuturat din cap. Mama nu ar fi încăput acolo.

— Vreau să rămân cu tine.

— Voi fi chiar aici. Mi-a atins obrazul cu mâna. I-am simţit pielea umedă când mi-a întors capul spre ea. Fii fată mare şi ascultă-mă! Trebuie să te ascunzi…

S-a auzit din nou acel urlet strident, iar eu am strigat-o, prinzându-mă de mijlocul ei. Mi s-au adâncit degetele în talia lipicioasă a rochiei ei.

— Trebuie să îmi dai drumul, puiule! Trebuie să te ascunzi, Poppy!

Am strâns-o şi mai tare, simţind o căldură umedă prelingându-mi-se pe obraji în jos.

Mama s-a smucit de lângă mine la auzul unui sunet – o voce. Cineva vorbea, dar inima îmi bătea prea tare ca să pot auzi. Suna precum o curgere grăbită de apă, iar sunetele acelea coşmareşti erau tot mai puternice, mai aproape. Apoi s-a auzit din nou o voce. Iar mama…

mâinile ei erau şi mai umede, şi mai lipicioase…

Cineva a trântit o lampă pe undeva. Sticla s-a sfărâmat. Mama a ţipat, strângându-şi braţele în jurul meu, iar cuvintele s-au împreunat, nemaiavând sens, cu excepţia unuia…

Ţipete. Cineva ţipa. Mama? A fost smulsă de lângă mine, mâinile îi alunecau de pe braţele mele, prinzându-mi degetele cu degetele ei, iar apoi alunecând şi ele. Un corp s-a izbit de noi – de mine – şi m-a împins într-o parte, făcându-mă să scap mâna mamei. O durere arzătoare mi-a crestat faţa, uluindu-mă. Am căzut pe spate. Nişte mâini m-au înhăţat. Mâini care erau prea grele. Mâini care mă *răneau.* Am ţipat…

S-a auzit din nou o voce, undeva în întuneric, persistând în noianul de zgomote.

Ce floricică frumoasă!
Ce mac drăguţ!
Culege-l şi priveşte-l sângerând!
Nu mai e aşa frumos…
Poppy.

M-am trezit brusc cu un ţipăt care îmi ţiuia în urechi; gâtul îmi ardea şi gâfâiam după aer, chinuindu-mă să mă mişc, dar nefiind în stare. Braţele îmi erau imobilizate pe lângă corp, iar picioarele – prinse în ceva moale şi cald. Am deschis ochii, şi mi-a luat un moment până când am priceput unde eram. M-am concentrat asupra bătăilor constante de sub obraz pe când îmi scoteam încetişor

spinii panicii şi ai fricii din suflet.

O lumină gri slabă s-a prelins înăuntru prin fereastra îngustă de lângă pat. Nu mă aflam la han, unde eram spintecată şi sfâşiată. Mă aflam în fortăreaţă, în pat, cu obrazul lipit de un piept cald şi puternic, o mână îmi mângâia neîntrerupt părul, iar o voce îmi şoptea numele la nesfârşit, spunându-mi că totul era bine, asigurându-mă că eram în siguranţă. Eram cuibărită în poala lui, mă strângea tare la pieptul său, de parcă încerca să ţină tremurul la distanţă doar cu acea îmbrăţişare.

Casteel.

Am revenit treptat la realitate, pe măsură ce dezorientarea din coşmar se domolea, şi mi-am dat seama că el ne legăna uşor pe amândoi.

Ştiam că trebuia să mă îndepărtez, trebuia să pun o oarecare distanţă între noi, însă ceva din îmbrăţişarea lui era liniştitor. Ceva ce se simţea inexplicabil de potrivit după atâta sânge şi groază. Poate era pentru că mă trezeam adesea singură după ce aveam coşmaruri, cutremurată şi înfricoşată, în special după ce Ian plecase în capitală. Şi, chiar dacă ţipetele mele o trezeau deseori pe Tawny, nu mi-am permis niciodată un asemenea… confort. Îmi era adesea prea ruşine să îl caut la servitoarea mea. Dar acum, nu aveam o altă opţiune, şi a fost pentru prima dată când m-am bucurat că nu am avut dreptul de a alege. Am închis ochii, lăsând căldura trupului lui Casteel să mi se impregneze în trup.

Cu toate că el ştia despre coşmaruri, am simţit o urmă de ruşine. Vikter îl avertizase despre ele, şi ştiam că nu

procedase astfel spre binele lui Casteel, ci spre binele meu. Pieptul mi-a fost străpuns de durere. Îmi era dor de Vikter, îmi era atât de dor de el, şi, trezindu-mă din aceste coşmaruri însângerate, pierderea lui părea şi mai dură.

Dar s-a făcut prezentă şi jena. Cât de prostuţă mă credea, probabil, Casteel pentru că încă aveam aceste coşmaruri după atâţia ani! Am început să mă desprind din îmbrăţişarea lui.

— Îmi pare rău, am spus eu, ruşinându-mă de răguşeala din vocea mea. Numai zeii puteau şti ce sunete am scos de îmi zgâriaseră gâtul atât de rău. Nu am vrut să te trezesc.

— Când eram mai tânăr şi am plecat pentru prima dată din Atlantia, am văzut un Temut lângă un sătuc. Nu văzusem ceva mai înfricoşător în toată viaţa mea. Nu credeam că putea exista ceva mai rău de atât. Braţele lui Casteel s-au strâns în jurul meu. Fiindcă era de mai mult timp în starea aceea, părea un cadavru umblător. A fost cu mult mai înspăimântător decât orice rod al imaginaţiei mele din vremea copilăriei. Şi când l-am auzit tânguindu-se? Aş fi putut să jur că avea să îmi bântuie visele, şi chiar aşa s-a întâmplat. Timp de săptămâni întregi, chiar dacă mă aflam departe de orice Temut, mă trezeam în toiul nopţii, jurând că îl auzisem urlând. Tremurul se domolea, iar el mi-a pus mâna pe ceafă. Dar atunci am fost luat prizonier. Şi cea mai proastă parte? A fost din vina mea. Eram încă tânăr şi naiv. Am crezut că aş fi putut rezolva totul dacă i-aş fi doborât de unul singur pe regele Jalara şi pe regina Ileana. Am crezut sincer că puteam să o fac. M-

am apropiat – suficient de mult încât să fac următoarea mişcare. Evident că am eşuat. Iar apoi, am aflat ce însemna adevărata teroare. M-ai întrebat mai devreme ce mi-au făcut. Mi-au refuzat dreptul la sânge, m-au ţinut la limită, dându-mi suficient cât să supravieţuiesc – uneori, nici atât, dar o alimentaţie săracă în mod constant îmi afecta abilitatea de a mă vindeca.

Mi s-a făcut rău, dar nu am spus nimic cât am stat în braţele lui.

— Durează mult până să se întâmple asta, iar ei ştiau. Nu m-au înfierat înainte să fie siguri că semnul avea să rămână. I s-a umflat pieptul. Când cei pe care îi aduceau înăuntru ca să mă hrănesc cu ei erau în pragul morţii, când nu le mai serveau nici unui scop, îi ucideau chiar în faţa mea. Uneori, lent, făcându-le aceleaşi semne şi crestături pe piele până când mureau. Alteori, le rupeau gâtul. Dar erau dăţi când eram atât de înfometat încât… A înghiţit. Eu eram cel care se repezea la gâtul lor şi îi omora. Şi le lăsau trupurile să putrezească acolo înăuntru. Zile la rând. Săptămâni întregi. Fără să pot privi nimic altceva în afara persoanei pe care o ucisesem. Fără să mă pot gândi la nimic altceva în afară de viaţa pe care o trăise până în acel moment şi de viitorul pe care i-l furasem. Uneori, se formau grămezi de cadavre, şi erau lăsate acolo mult timp după ce duhoarea dispăruse.

Oh, zeilor!

Ascultându-l, ţineam ochii deschişi, dar nu vedeam nimic. Era şi aceasta o parte din suferinţa pe care o purta mereu cu el? Dacă da, înţelegeam de ce. Toate lucrurile

acelea oribile pe care le făcuse sau pe care le cauzase nu mai contau în acel moment. Nu-mi puteam imagina chinul prin care trecuse. Nimeni nu merita aşa ceva. Nici măcar aceia ale căror acţiuni le justificau moartea nu meritau să fie torturaţi, folosiţi şi abuzaţi.

Şi să fii bântuit de coşmaruri zeci de ani mai târziu? Secole mai târziu? Nu credeam că aş putea suporta să retrăiesc timp de o sută de ani noaptea atacului Temuţilor.

Vocea îi era goală când a continuat:

— Şi mi-au făcut anumite lucruri – lucruri care au produs reacţii pe care nu le puteam controla. Femei. Bărbaţi. M-au făcut... S-a oprit, şi l-am simţit tremurând. Am învăţat ce este adevărata frică.

Am oftat profund:

— Îmi... îmi pare rău. Îmi doresc...

— Nu trebuie să îţi pară rău. Nu a fost vina ta, şi nu asta îmi doresc de la tine.

Degetele lui se jucau prin părul meu. Nu vreau milă.

— Nu îmi este milă de tine, i-am spus eu. Şi ştiu că nu sunt responsabilă pentru ce ţi s-a întâmplat – şi nici tu nu eşti, chiar dacă acţiunile tale au dus la prinderea ta. Dar tot mă simt îngrozitor pentru ce ţi-au făcut.

— Nu vreau să simţi asta. Vreau doar să ştii că şi eu am avut coşmaruri, Poppy. Ani în şir după ce am fost eliberat mă trezeam în toiul nopţii, crezând că eram tot în cuşca aceea, cu mâinile şi picioarele legate. Uneori, mă urmăreau în somn lucrurile pe care le-am făcut după ce am fost eliberat. Mâna i-a alunecat pe obrazul meu, ghidându-mi capul în aşa fel încât privirile noastre să se

întâlnească. Aşadar, ştiu totul despre cum trecutul nu rămâne la locul lui. Cum îi place să te viziteze când eşti vulnerabil. Niciodată nu trebuie să te scuzi pentru asta, şi nu trebuie să îţi mai fie vreodată ruşine de asta.

Mi s-a strâns inima, cu toate că senzaţia de disconfort se diminuase.

— Cum… cum ai putut trăi cu asta?

— Nu cred că îţi va plăcea răspunsul, a spus după un moment, cu privirea în altă parte. Mi-am jurat că, atunci când voi fi eliberat, în cele din urmă, voi ajunge să privesc viaţa scurgându-se din ochii lipsiţi de suflet ai reginei Ileana şi ai regelui Jalara. Şi-a lăsat mâna în jos. Aşa am supravieţuit.

Mi-am înghiţit nodul din gât la auzul răcelii din tonul lui.

— Răzbunare, deci.

Când a încuviinţat din cap, nu eram sigură cum trebuia să mă simt în legătură cu ceea ce spusese. Trebuia să am o părere proastă despre el? Încă nu ştiam cum să potrivesc ceea ce îmi spusese el despre regină şi ceea ce cunoşteam eu, ce văzusem.

— Tu cum ai supravieţuit, Poppy? Şi-a întors din nou privirea înspre mine, coborându-şi genele până la jumătate. Cum de nu ai permis ca noaptea atacului să te facă să îţi fie frică de orice? Pentru că eşti neînfricată, chiar dacă este vorba despre a înfrunta o gloată de Temuţi, despre a privi în ochii unui vârcolac sau despre a-mi forţa mie mâna, cu toate că ştii ce sunt.

Întrebările lui m-au luat pe nepregătite, la fel precum

conştientizarea faptului că mă vedea ca fiind neînfricată.

— Eu… nu pot spune că sunt neînfricată. Mie îmi este teamă.

Avea o scânteie de interes în ochii lui aurii.

— Nu cred asta.

Nu se punea problema ca eu să recunosc în faţa lui că mă temeam de mine însămi mai mult decât m-aş fi putut teme vreodată de orice Temut, vârcolac sau chiar de el.

— Am supravieţuit pentru că am refuzat să mai fiu neajutorată vreodată. Asta m-a împiedicat să mă dau bătută în faţa fricii. M-a ajutat să îndur chinul antrenamentelor cu Vikter – durerea şi vânătăile.

M-am gândit la cicatricea de pe coapsa lui Casteel, la durerea pe care fusese nevoit să o suporte pentru ca acea chestie să îi lase semn pe piele, când el se vindeca atât de repede.

— Pot înţelege cum nevoia de răzbunare este cea care te-a ajutat să supravieţuieşti. Şi-a înclinat capul înspre mine şi a deschis ochii mari, dezvăluind o privire intensă şi strălucitoare Aşa supravieţuieşti tu acum? Imaginându-ţi toate felurile în care m-ai putea ucide?

Nu. Nu mă gândeam deloc la asta. Poate că trebuia, dar nu o făceam.

Desprinzându-mă din îmbrăţişarea lui, m-am dus la loc în partea mea de pat.

— Presupun că ai să aştepţi şi ai să vezi.

A zâmbit cu jumătate de gură, lăsând la vedere gropiţa din obrazul drept. Însă a dispărut mult prea devreme.

— Îţi mai aminteşti ceva din coşmar?

— Chiar încerc să nu mă gândesc la asta, am recunoscut eu, trăgându-mi pătura grea până la piept.

S-a întins, rezemându-se într-un cot, iar eu mi-am plimbat privirea de la ochii lui la lungimea abdomenului său suplu.

— Vorbeai în somn.

— Poftim?

Mi-am întors ochii trădători înapoi spre el. Casteel a încuviinţat din cap.

— Spuneai ceva care mi-a amintit de un… cântec de leagăn supărător, ca să fiu sincer. Ceva despre o floare drăguţă.

În momentul în care a rostit acele cuvinte, coşmarul a revenit cu o claritate tulburătoare:

— *Ce mac drăguţ! Culege-l şi priveşte-l sângerând,* am murmurat eu. *Nu mai e aşa frumos…*

— Da. Asta. Şi-a arcuit o sprânceană. Şi este la fel de deranjant ca prima dată.

— Nu-mi vine să cred că am spus asta.

— Nici mie nu mi-a venit să cred când te-am auzit, a comentat el. Ţi-a mai spus-o cineva înainte?

— Eu… Am scuturat din cap şi mi-am încruntat sprâncenele. Nu ştiu. Uneori, în coşmarurile pe care le am despre acea noapte, lucrurile nu se întâmplă aşa cum au fost, însă nu îmi amintesc să mai fi auzit asta înainte. Mi-am strâns degetele în jurul gulerului de la cămaşa de noapte. Şi… încerc să nu mă gândesc la ele când mă trezesc. Se poate să fi auzit asta înainte şi să fi uitat.

Uneori este…

— Derutant, a completat el pentru mine.

Am încuviinţat din cap, căutând prin ceea ce îmi aminteam. M-a luat cu ameţeală făcând asta. Aproape că simţeam mirosul sângelui, simţeam mâna umedă a mamei…

— Cineva vorbea cu mama. Auzeam o voce chiar înainte ca Temuţii să ajungă la noi. Am deschis larg ochii. Cred că a fost cel care spunea chestia cu floarea, iar mama i-a răspuns. Dar eu… Mă omora acea frustrare în timp ce încercam să înţeleg sensul cuvintelor incoerente pe care credeam că le spusese ea. Se poate să fi fost mai mult de un cuvânt. Aproape că îi vedeam buzele mişcându-se, dar putea foarte bine să fie şi o amintire falsă. Eu nu… nu îmi pot aduce aminte.

— Poate îţi vei aminti mai târziu.

— Poate. Am oftat. Dar nici măcar nu ştiu dacă ce am auzit este real sau nu.

— S-ar putea să nu fie. Uneori, evenimentele din trecut par să se suprapună în vis. Momentul capturării mele se confundă adesea cu momentul capturării lui Malik. S-a întins pe spate, privind grinzile tavanului. Noaptea atacului Temuţilor nu este singurul calvar prin care ai trecut.

Degetele mi-au alunecat de pe gulerul cămăşii de noapte. Am ştiut imediat că se referea la duce. Am simţit un val de căldură pe gâtul meu în sus, şi detestam ruşinea care o provocase – umilinţa la care mă supusese şi pe care fusesem incapabilă să o opresc. Şi, după cum aflasem mai

devreme, dacă cineva ştia cum se simţea asta acela era Casteel. O ştia mai bine decât mine.

— Cum ai aflat despre duce? Nu ţi-am spus niciodată.

— Despre *lecţiile* lui? S-a încordat. Ducele Teerman a fost temut, dar nu respectat de Gărzile Regale. A fost nevoie doar de cea mai firavă constrângere pentru ca unul dintre ei să spună ceea ce ştia.

Mi s-a uscat gura când am auzit că apelase la constrângere, dar nu asta mi-a cauzat reacţia. Ci amintirea a ceea ce putea el să facă. Acel tip de abilitate era înfricoşătoare – şi copleşitoare. Şi faptul că nu o folosea de fiecare dată când ar fi putut era impresionant. Mă îndoiam că eu aveam o asemenea tărie de caracter.

M-am încruntat.

Oare chiar îi complimentam caracterul? Bărbatului care m-a minţit, m-a răpit şi care mă ţinea captivă?

Era evident că aveam nevoie să mă odihnesc.

— Chestia pe care ai repetat-o în somn? a rostit el, trezindu-mă din gândurile mele. Suna precum ceva ce ţi-ar fi putut spune ducele. Este îndeajuns de perversă pentru nenorocitul ăla.

Casteel avea dreptate. *Era* suficient de perversă pentru ducele Teerman. Vocea îmi părea cunoscută. Oare avea dreptate? Se… se suprapuneau cele două nenorociri? Aveam momente în care nu îmi aminteam chiar tot din timpul petrecut în birourile sale private, când durerea biciuirii mă lăsa într-o stare de semiconştienţă.

— Cât de des o făcea? m-a întrebat Casteel în şoaptă. Când îţi ţinea lecţii?

Mi-am ţinut gura închisă. Casteel şi-a întors capul înspre mine.

— Ştiu ce a făcut. Ştiu că nu era întotdeauna singur. Şi ştiu că, uneori, dura doar o jumătate de oră. Alteori, gardienii pierdeau noţiunea timpului. Trăsăturile îi erau tăioase şi aspre. Şi ştiu că îi plăcea să folosească biciul pe pielea goală.

Am simţit o presiune în piept când am văzut imaginea lui Lord Mazeen ţinându-mi mâinile lipite de masă, împiedicându-mă să îmi acopăr pieptul şi refuzându-mi orice strop de demnitate.

— De fiecare dată când era dezamăgit de mine, i-am răspuns eu brutal. Era adesea dezamăgit.

A strâns din dinţi.

— Dacă aş fi ştiut că Lord Mazeen îl ajuta, ar fi fost şi el ţintuit de perete alături de duce.

Mi-am ridicat privirea către a lui:

— Mă bucur că nu ai făcut-o. Dacă ai fi făcut asta, eu nu aş mai fi ajuns să îi văd privirea pe care a făcut-o când i-am retezat mai întâi mâna, iar apoi capul.

Casteel m-a pironit cu privirea, zâmbind. I s-au întredeschis buzele şi i-am văzut puţin din colţi. I-a apărut o gropiţă în obrazul drept, iar apoi în cel stâng. Am simţit o senzaţie unduitoare în stomac.

— Eşti incredibil de violentă, Prinţesa mea.

Senzaţia a coborât mai jos.

— Nu sunt Prinţesa ta.

A chicotit şi şi-a mutat privirea de la mine.

— Crezi că poţi să adormi la loc? a întrebat el.

Probabil mai avem doar vreo două ore până când Kieran sau altcineva va bate la uşă ca să se asigure că nu ai descoperit vreo modalitate prin care să mă omori în somn.

Mi-am dat ochii peste cap.

— De îndată ce se sfârşeşte furtuna, pornim spre Capul Spessa.

Ştiam foarte puţine despre Capul Spessa. Doar că era un oraş mic, asemănător cu Eden, situat pe malul golfului Stygian. Era oraşul cel mai apropiat de Pompay, ultima redută atlantiană din timpul războiului. Una dintre preotese îmi spusese că golful Stygian era poarta către Templele Eternităţii, care erau păzite de Rhain, zeul omului de rând şi al sfârşitului. Ea descrisese golful ca fiind la fel de întunecat precum cerul nopţii.

M-am întins şi m-am întors pe o parte, însă nu am adormit. În schimb, priveam focul aflat pe terminate, gândindu-mă la duce, la coşmar, la faptul că aveam şanse mici de evadare între fortăreaţă şi Capul Spessa.

— Nu dormi, nu-i aşa? a întrebat Casteel puţin mai târziu.

— Cum de ai ştiut?

— Te foieşti de parcă ai fi un copil care încearcă să adoarmă.

— Nu mă foiesc… Mi-am înghiţit cuvintele când mi-am dat seama că făceam exact asta. Mi-am potolit jumătatea inferioară. Scuze! E un vechi obicei de când eram copil. De obicei nu pot dormi după ce am coşmaruri, am recunoscut eu peste câteva secunde.

— Este partea când te furişezi afară şi explorezi oraşul? Fiindcă nu mă vedea, am zâmbit.

— Uneori. În funcţie de cât era de târziu.

— Ei bine, nu există un oraş pe care să îl poţi explora acum, a spus el, şi am simţit patul mişcându-se odată cu el. Dar sunt încrezător că îţi aminteşti cât sunt de priceput ca ajutor de somn.

Strălucirea flăcărilor îmi dansa pe piele. Sigur că mi-am amintit noaptea petrecută în Pădurea Sângerie, când îşi strecurase mâna între coapsele mele şi când descoperisem pentru prima dată în viaţa mea ce era plăcerea pură. Am încercat să blochez acele imagini.

— Nu e necesar.

— Dezamăgitor.

— Asta-i problema ta.

Am tras aer în piept şi l-am simţit brusc la spatele meu. M-am întors.

— Ce faci?

— Te ţin în braţe, mi-a răspuns el, trecându-şi un braţ peste talia mea.

Inima îmi sărea în piept precum mingea unui copil.

— Nu…

— Asta e tot ce fac, m-a întrerupt el. Uneori, cred că apropierea de cineva mă ajută să adorm.

Mă întrebam cum aflase el asta. În schimb, am întrebat:

— Atunci, de ce nu ai sugerat asta în Pădurea Sângerie?

— Pentru că nu e nici pe departe la fel de distractiv

precum ce am făcut atunci, mi-a răspuns el. Am jurnalul acela pe aici, pe undeva. Ştii, cel despre chestia pulsatilă…

— Ştiu exact despre ce jurnal vorbeşti. Şi nu e necesar nici el.

— Este atât de dezamăgitor. Şi-a apropiat creştetul de al meu şi m-a tras în jos. Am nevoie de somn, iar asta nu se poate întâmpla când mă simt ca într-o barcă. A făcut pauză. Una şubredă.

— Nu mă foiam atât de rău!

Am negat, mişcându-mă în aşa fel încât să las spaţiu între noi.

— Nu te-aş sfătui să faci asta, a spus el cu voce dură, încordându-şi braţul.

— De ce?

— Mai lasă-te câţiva centimetri în jos, şi sunt convins că vei afla.

Am făcut ochii mari şi am rămas foarte, foarte încremenită. Era..? Era înfierbântat? Doar pentru că stătea lângă mine în pat? Doar de atât avusese nevoie? După tot ce vorbiserăm?

Mi-am muşcat buza de jos. Uneori, aveam nevoie doar să îl privesc şi mă simţeam într-un anume fel. Era o uşurare că putea să experimenteze toate dorinţele şi plăcerile după ce trecuse prin tot ce trecuse. Ceea ce simţea acum nu avea nici o legătură cu ceea ce îi făcuseră. Ceea ce simţeam când mă atingea el nu avea nici o legătură cu ce simţeam când ducele punea mâna pe mine. Ştiam asta. Şi nu trebuia să fiu şocată să descopăr că el era atras de mine. Asta fusese foarte clar, doar dacă nu…

fusese şi asta o prefăcătorie.

Nu, nu credeam că se prefăcea.

Nu ar fi avut nici un motiv să forţeze acea atracţie acum, în special nu când eram numai noi doi…

— Practic, îţi aud rotiţele creierului întorcându-se, Prinţeso, a spus el.

— De ce crezi că mă gândesc la ceva? l-am întrebat.

— Pentru că nu ai putea fi mai rigidă. Dormi, Poppy! Avem multe de discutat mâine.

Căsătoria.

Viitorul.

Două lucruri care erau irelevante, pentru că, din moment ce primul nu avea să se întâmple niciodată, noi doi nu aveam nici un viitor comun.

În plus, cum aş fi putut să dorm când el era încolăcit în jurul meu precum animăluţele acelea pufoase care trăiau în copacii din apropierea capitalei? Nu îmi aminteam. Văzusem o singură dată nişte desene cu ele într-o carte de colorat pentru copii. Erau drăguţe şi păreau catifelate, dar Vikter îmi spusese la un moment dat că erau nişte creaturi mici şi rele.

— Ştii cum se numesc animalele acelea pufoase care trăiesc în copacii de lângă capitală? l-am întrebat.

— Care?

— Cele care atârnă de membre, i-am explicate eu. Sunt pufoase şi simpatice, dar se presupune că sunt agresive.

— Zeilor, oare chiar vreau să ştiu de ce te gândeşti la urşii de copac?

— Urşi de copac? M-am încruntat. Acesta e numele lor?

— Poppy, a oftat el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Îmi aminteşti de un urs de copac.

— Ţi-aş spune că mă simt ofensat, dar asta ar implica o discuţie, ceea ce ar însemna ca nici unul din noi să nu doarmă.

— În fine, am murmurat eu.

Cum stăteam acolo întinsă, dezbăteam în sinea mea dacă să pun mâna pe cuţit şi să i-l înfig în braţ. Părea o reacţie puţin exagerată, dar mă bucuram de ea, cel puţin pe moment.

Nu am ştiut exact cum s-a scurs timpul, dar, cumva, printre privirile aruncate cuţitului şi efortul de a nu mă foi, mi s-au îngreunat pleoapele şi, în cele din urmă, am adormit.

Şi nu am mai visat.

Capitolul opt

Următoarea dată când aveam să îl văd pe Casteel aveam de gând să îi înfig cuţitul ăla stupid atât de adânc în piept, încât ar fi fost nevoie să sape ca să îl scoată de acolo.

Am aruncat o privire către uşă şi, fiind păzită din exterior, mi-am înghiţit un urlet de furie şi frustrare. Cu excepţia momentului în care Delano mi-a adus prânzul,

am fost închisă întreaga zi singură în cameră şi aproape că am luat-o razna.

Casteel plecase când m-am trezit eu, iar aceasta a fost o descoperire bine-venită, deoarece a mă trezi în braţele lui era o experienţă pe care nu îmi doream să o repet. Aceste amintiri erau deja dificil de uitat. Dar orice sentiment de gratitudine s-a ofilit şi a pierit în doar câteva ore, pe când zăpada cădea necontenit şi vântul vuia la fereastra îngustă.

Delano stătuse de pază la uşă aproape întreaga zi. Ştiam asta pentru că ultima dată când bătusem în uşă îmi răspunsese de pe cealaltă parte a lemnului masiv. Practic, mi-a răspuns în acelaşi fel de fiecare dată când am cerut să fiu eliberată.

„Nimeni nu îşi doreşte să te urmărească printr-o furtună de zăpadă."

„Prefer să nu fiu căsăpit de Prinţ, deci nu."

„Prinţul se va întoarce în curând."

Replica mea favorită a fost când i-am comunicat că voiam să iau o gură de aer proaspăt: „Nu o lua personal, dar literalmente nu e nici o şansă ca eu să am suficientă încredere în tine încât să deschid uşa şi să permit măcar unui gram de aer să pătrundă în încăpere".

Cum să nu o iau personal?

M-am îndreptat spre uşă, plănuind să izbesc cu pumnul în ea până când întreaga fortăreaţă avea să se prăbuşească.

Uşa s-a deschis brusc, iar Delano a intrat grăbit, cu mâna pe mânerul sabiei. S-a apropiat, iar cu ochii săi

strălucitori m-a cercetat şi a studiat camera.

— Eşti bine? m-a întrebat el.

Delano avea genul de chip care te păcălea adesea. Cu excepţia cutelor aproape permanente dintre sprâncenele sale deschise la culoare, trăsăturile lui aveau un aspect copilăresc. De parcă rânjea în secunda în care credea că nu te uiţi. Dar, în acel moment, cu maxilarul încordat şi cu oţelul din privire, pe care nu-l mai văzusem până atunci, părea că se afla la un pas de a tăia capul cuiva.

— În afară de faptul că sunt furioasă fiindcă mă ţineţi captivă aici? Da.

A mijit ochii.

— Nu tu ţipai?

Am ridicat din sprâncene.

— Nu la exterior. M-ai auzit ţipând?

Delano şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ce vrei să spui prin… nu la exterior?

— Probabil ţipam în interiorul meu, pentru că sunt închisă aici.

— Deci nu tu ţipai?

— Nu. Nu cu voce tare.

Mi-am încrucişat braţele pe piept. Chipul lui deja alb părea şi mai palid.

— Mi s-a părut… că te-am auzit strigându-mi numele. Încreţitura dintre sprâncene i s-a adâncit. Strigând după ajutor. A dat drumul mânerului sabiei şi şi-a trecut o mână prin părul blond-deschis. Probabil că a fost vântul.

— Sau conştiinţa ta încărcată.

— Probabil vântul.

Mă îndreptam spre el. Şi iată-l rânjind.

— Scuze pentru întrerupere!

— Care întrerupere? Sunt blocată în camera asta. Ce puteam…?

Am răcnit când a închis şi a încuiat uşa.

— Acum ţip!

— E doar vântul, a strigat şi el prin uşă.

În loc să cedez nevoii de a urla, am bătut din picior o dată şi încă o dată.

M-am aruncat în pat şi mi-am imaginat toate locurile în care îl puteam înjunghia pe Delano, dar apoi m-am simţit puţin prost pentru asta. Nu era vina lui. Era vina lui Casteel. Aşa că mi-am imaginat cum îl ciuruiam, până când am început să moţăi. Nu am opus rezistenţă. Era cu mult mai bine să fiu inconştientă decât să mă plimb furioasă prin cameră. Habar n-am cât timp am dormit, dacă au fost ore sau minute, dar, când am deschis ochii înceţoşaţi, aveam o pătură peticită trasă peste picioare şi am văzut că nu eram singură. Kieran stătea în faţa patului, în acelaşi fotoliu ca în noaptea precedentă şi, practic, în aceeaşi poziţie – un picior încălţat sprijinit pe un genunchi îndoit.

— Bună seara, a spus el în timp ce eu clipeam lent, uitându-mă când la pătură, când la el. Nu eu te-am acoperit. Ci Cas.

Fusese aici? În timp ce dormeam? Ticălosul…

— Mă bucur că te-ai trezit în sfârşit. Aveam de gând să îţi mai acord cinci minute înainte să îmi risc viaţa trezindu-te. Spre deosebire de Cas, eu nu găsesc nimic

interesant în a te privi dormind.

Casteel mă privise dormind? Stai! De cât timp era Kieran aici?

— Ce cauţi aici? am vorbit eu răguşit.

— Te interesează altceva decât alegerile făcute de mine în viaţă şi care m-au adus fix în acest moment? m-a întrebat Kieran.

Am mijit ochii.

— Da, altceva.

— M-am gândit că lui Delano i-ar prinde bine o pauză şi mă întrebam dacă nu îţi este foame. Sper că îţi este, pentru că aş vrea şi eu să mănânc.

Stomacul meu a hotărât imediat că i-ar plăcea să mănânce şi a chiorăit.

— Voi lua asta ca pe un da.

Simţind cum mi se înroşesc obrajii, am dat pătura la o parte şi m-am ridicat.

— Chiar am voie să părăsesc această cameră?

— Desigur.

Mi-am arcuit sprâncenele.

— O spui de parcă aş pune o întrebare stupidă. Am fost închisă aici toată ziua!

— Dacă am putea avea încredere în tine că nu fugi, poate că nu ai sta închisă.

— Poate că, dacă nu m-aţi ţine captivă aici, nu ar trebui să încerc să fug.

— Bine punctat.

Am clipit.

— Dar aşa stau lucrurile.

Kieran şi-a arcuit o sprânceană.

— Vrei să ieşi din cameră şi să mănânci sau preferi să te agiţi singură pe aici? Este alegerea ta.

Alegerea mea? Aproape că am râs.

— Trebuie să folosesc baia mai întâi.

— Nu te grăbi! Eu stau aici şi mă holbez la… nimic.

Dându-mi ochii peste cap, m-am întors cu spatele şi am deschis gura mea proastă.

— Unde este Înălţimea Sa?

— Înălţimea Sa? Frate, pun pariu că lui Cas îi place să i se spună astfel.

Kieran a chicotit. Deja îţi e dor de el?

— Oh, da. Fix de asta întreb.

A rânjit.

— Vorbea cu Alastir şi cu ceilalţi din oraş. Dacă nu ar fi Prinţul Atlantiei şi nu ar avea toate aceste îndatoriri princiare, sunt convins că ar fi fost aici… Ochii lui palizi au licărit… Şi te-ar fi privit dormind.

— Slăviţi fie zeii că are ceva cu care să îşi ocupe timpul, am mormăit eu.

Ignorându-l, m-am grăbit să intru în camera de baie. După ce mi-am făcut nevoile, am luat peria de pe măsuţa de toaletă. Aveam părul răvăşit din cauză că dormisem pe el şi exista posibilitatea să îmi smulg mai mult de jumătate din el în încercarea de a-l descâlci. Odată ce am terminat, am pus peria la locul ei şi m-am privit în oglinda mică, dându-mi capul într-o parte.

Nu mă uitam la cicatrici, deşi mi se părea că erau mai puţin vizibile acum – poate de la lumină. Îmi priveam mai

degrabă ochii. Erau verzi. Atât eu, cât şi Ian îi moşteniserăm de la tata. Ai mamei erau căprui, şi m-am gândit că ochii atlantienilor erau aurii sau căprui-verzui. Oare ochii mamei aveau o nuanţă simplă de maro? Sau erau de un maro-auriu? Era doar o bănuială a mea că în ochii tuturor atlantienilor era o nuanţă de auriu?

Întorcându-mi capul în cealaltă parte, am văzut că urma de muşcătură devenise o vânătaie albastră, ştearsă. Semăna cu una dintre muşcăturile de dragoste despre care citisem în jurnalul domniţei Willa Colyns. M-am înroşit la faţă şi mi-am împletit repede părul. Când am terminat, mi-am lăsat coada împletită pe umăr în jos, sperând să stea locului şi să mascheze semnul.

Privirea mi s-a oprit asupra mâinilor. „Am mâinile mânjite de mult sânge.” Oricât de supărată eram pe Casteel, cuvintele lui încă mă bântuiau, la fel cum o făcea şi ceea ce îmi povestise despre perioada când fusese ţinut captiv. Nu meritase asta.

O parte din mine tot nu putea să creadă că îşi asumase răspunderea pentru moartea lui Vikter şi a celorlalţi, şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă moartea lor era printre evenimentele care îi pângăriseră sufletul.

M-am întrebat şi dacă sufletul îi fusese întunecat şi de ceea ce nu putuse controla cât timp fusese ţinut captiv.

Dacă aşa era, îmi apăsa şi mai greu pe inimă şi nu ştiam ce să fac cu nimic din toate astea. I se făcuseră lucruri oribile. Făcuse lucruri groaznice. Nu se anulau reciproc. Cel puţin Kieran stătea în picioare când am ieşit

din baie. Privea focul arzând mocnind, iar eu m-am întrebat dacă doar atât de departe se deplasase.

— Te plictiseşti vreodată? l-am întrebat.

— De ce? a replicat el, părând cât se putea de neinteresat.

— Să stai degeaba şi să aştepţi după mine? Se pare că îţi este atribuită adesea această sarcină.

— De fapt, este o onoare să păzesc ceea ce Prinţul preţuieşte atât de mult, mi-a spus el. Şi, din moment ce nu sunt niciodată sigur de ce ai tu de gând să faci de la o secundă la alta, nu e câtuşi de puţin plictisitor. Adică, mai puţin atunci când dormi.

Am scrâşnit din dinţi de indignare în timp ce inima mea purta un război cu creierul din pricina motivului pentru care eu eram ceva ce Prinţul preţuia. Inima mea, care tresălta de fericire, era, evident, naivă.

M-am dus la şemineu şi am luat teaca. Bucuroasă să descopăr că pielea aceea elastică se uscase, l-am întrebat:

— Mi-ai văzut pumnalul?

— Cel din os de vârcolac?

— Da, acela.

— Nu.

Chinuită de remuşcări şi simţindu-mă insensibilă, m-am întors înspre el.

— Despre… mâner. Habar n-am când sau cum a fost făcut. Mi-a fost oferit în dar…

— Ştiu, m-a întrerupt el. Dacă nu eşti tu cea care l-a cioplit din os de vârcolac, nu trebuie să îţi ceri scuze. Îmi imaginez că a fost creat la scurt timp după Războiul Celor

Doi Regi. Mulţi din neamul meu au pierit în timpul bătăliilor, însă nu toate cadavrele au putut fi recuperate.

Am vrut să îmi exprim din nou părerea de rău, în special când m-am gândit la familiile care nu avuseseră şansa de a-i onora pe cei dragi lor în cadrul oricăror ritualuri de înmormântare practicate de ei. Am rezistat dorinţei de a comenta în timp ce am strecurat cuţitul cu lama îndoită în teacă, jumătate din mine aşteptând ca Kieran să spună ceva – însă nu a făcut decât să zâmbească slab când m-am uitat la el.

— Gata? m-a întrebat el. Când am aprobat din cap, s-a îndepărtat de lângă perete. După tine!

Am luat-o înainte şi am simţit o mare satisfacţie făcând asta. Deschizând uşa, am ieşit şi am mers în jos pe coridor. De ce nu se simţise niciodată atât de frig când ninsese?

Mi-am amintit o întrebare mai bună când am deschis uşa către casa scării.

— Ochii tuturor atlantienilor sunt într-o nuanţă de auriu?

— Asta este o întrebare incredibil de neaşteptată, a spus el, prinzând uşa înainte să i se închidă în faţă. Dar, da, majoritatea atlantienilor au o nuanţă de auriu în ochi. Doar cei din linia fundamentală au ochii complet aurii.

Aproape că am ratat o treaptă.

— Linie fundamentală? am întrebat eu, uitându-mă peste umăr.

— Nu toţi atlantienii sunt la fel, a remarcat el. Cărţile tale de istorie au omis asta?

— Da, am mormăit eu, privind în faţă. În texte se preciza că vârcolacii fac parte din Atlantia, dar nimic nu a sugerat că există linii de sânge… diferite. Ce este o linie fundamentală?

— Cei al căror sânge este pur atlantian şi se trag din primii atlantieni cunoscuţi, a răspuns el. Nu descendenţi de sânge, ci de creaţie.

— Au fost creaţi de alţi… atlantieni?

— Da, dar de zeităţi, copiii zeilor.

— Serios? am întrebat cu îndoială. Zeităţi?

— Serios.

Îmi apăruseră cute de încruntare pe frunte când am ajuns la destinaţie. Nu eram sigură dacă credeam povestea aceea, dar ce ştiam eu? M-am uitat în spate, la el.

— Încă sunt în Atlantia?

— Dacă ar mai fi, Cas nu ar fi Prinţul nostru. Un muşchi de pe maxilarul lui Kieran s-a încordat. Ultimul din neamul lor s-a stins la sfârşitul războiului.

— Ce înseamnă asta? Casteel nu ar fi Prinţ?

— Erau zeităţi, Penellaphe. Cei care i-au creat pe atlantienii puri. Un strop din sângele lor este un strop dat de zei. Ar uzurpa orice linie de descendenţă care ar ocupa tronul.

— Doar pentru că există o legătură între sângele lor şi acele… zeităţi?

— Au condus Atlantia din negura timpurilor până când a pierit şi ultimul dintre ei. Nu au fost doar o linie de descendenţă, a spus el. Ei *au fost* Atlantia.

— Bine, atunci. Şi Casteel este descendent al liniei

fundamentale?

— Este.

Ei bine, dacă cineva ar fi putut avea cumva vreo legătură cu zeii şi zeităţile, el trebuia să fie acela. Asta îi explica aroganţa şi atitudinea despotică.

— Deci mai sunt şi alţii care trăiesc în Atlantia? În afară de vârcolaci?

— Mai sunt, a spus el, luându-mă prin surprindere.

Mă aşteptam, într-o oarecare măsură, să păstreze informaţia confidenţială.

— Cei cu sânge muritor, de obicei din prima sau a doua generaţie, având un părinte atlantian şi unul muritor.

Probabil că aceştia erau cei despre care îmi vorbise Casteel în seara precedentă, cei pe jumătate atlantieni.

— Foarte rar se întâmplă ca aceia din a treia generaţie sau din generaţiile şi mai îndepărtate să aibă sânge sau trăsături atlantiene vizibile. Dar, cu toate că durata lor de viaţă este specifică muritorilor, nu sunt prea des chinuiţi de boală sau de molime.

— Din moment ce sângele lor poate hrăni pe cineva de descendenţă pură şi poate fi folosit pentru a crea vampiri, ei nu mai au nevoie de sânge după Sacrificiu, nu-i aşa? am întrebat, dându-mi seama că nu vorbisem cu Casteel despre această parte.

Kieran a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu. Nu au nevoie de sânge.

Asta a fost o uşurare, deşi gustul sângelui lui Casteel nu a fost deloc aşa cum mi-am imaginat vreodată.

— Cei din linia fundamentală au nevoie de mâncare?

Îl văzusem pe Casteel mâncând. Îi văzusem pe Ascendenţi mâncând. Dar vampirii?

— Ei pot rezista perioade îndelungate fără hrană, dar acest lucru îi face să ia sânge mai des. Vampirii pot mânca, dar nu au nevoie. Mâncarea nu le potoleşte nicicum setea de sânge.

M-am oprit în casa scării.

— Cei care sunt pe jumătate muritori… aceia au ochii căprui, dar mai mult înspre auriu?

— E corect.

— Atunci, ai mei de ce sunt verzi? Nici unul din părinţii mei nu avea ochi căprui-verzui, i-am spus. Se poate ca mama să îi fi avut căprui-aurii, dar sunt destul de sigură că erau doar căprui.

S-a uitat spre uşă.

— Faptul că mama şi tatăl tău aveau sânge atlantian nu înseamnă că erau atlantieni puri. Ar fi putut face parte din a doua generaţie, iar amintirea ta legată de culoarea ochilor lor ar putea fi eronată.

M-am încruntat.

— Îmi amintesc culoarea ochilor lor.

S-a uitat în jos la mine.

— De asemenea, este posibil ca nici unul din ei să nu fi fost părinţii tăi naturali.

Aproape că m-am împiedicat din nou.

— Adică m-au găsit pe un câmp sau pe altundeva şi au decis să mă păstreze?

— Muritorii fac adesea lucruri inexplicabile şi

ciudate, Penellaphe.

— În fine.

Multe lucruri păreau imposibile şi mă străduiam să le accept. Dar posibilitatea ca nici unul din părinţii mei să nu fi fost părinţii mei de sânge nu făcea parte dintre ele.

— Există mai multe… linii de sânge?

— Există.

Am aşteptat în timp ce el se uita la mine.

— Ai de gând să-mi spui care sunt?

I s-a citit plăcerea în ochii lui iernatici.

— Au existat multe linii de sânge la un moment dat. Cu toate acestea, majoritatea au pierit în mod natural ori s-au pierdut în război. Nestatornicii sunt o altă linie de sânge, deşi numărul lor a scăzut semnificativ.

— Nestatornicii? am repetat încet, căci nu mai auzisem cuvântul înainte.

— Majoritatea fac parte din două lumi şi sunt capabili să-şi schimbe forma.

— Ca un vârcolac?

— Da. Unii. Privirea i-a alunecat din nou spre uşă, şi el a făcut ochii mici. Mulţi cred că sunt rude îndepărtate ale vârcolacilor, urmaşii unei zeităţi şi ai unui vârcolac.

— Ce forme pot lua? am întrebat, gândindu-mă la una dintre poveştile pe care mi le trimisese Ian, cea despre oamenii de apă.

Aproape că am întrebat dacă ar putea deveni pe jumătate peşti, dar era mult prea ridicol să rostesc asta.

— Diverse forme. Dar asta va trebui să aştepte. Mi-a apăsat buzele cu degetul când am deschis gura. O

secundă.

M-am încruntat, dar şi-a retras mâna şi a trecut pe lângă mine pentru a deschide uşa. L-am urmat. Când s-a oprit brusc, aproape că m-am ciocnit de spatele lui.

— Kieran.

Acea voce familiară, răguşită mi-a făcut inima să tresalte, chiar dacă ştiam că nu era Vikter. Era Alastir.

— Mă întrebam unde ai fost azi. Mă aşteptam să te văd cu Casteel.

— Am fost ocupat, a răspuns Kieran. Cas s-a întors?

— Încă este cu Elijah, vorbesc despre… despre următoarea mutare.

A făcut o pauză, timp în care am aruncat o privire în jur. Părul lui Alastir era prins într-un nod la ceafă. Nu purta mantia, şi am văzut că era înarmat. Avea un pumnal prins la coapsă şi pe şoldul opus avea o teacă lucrată în aur, care ţinea o sabie. De asemenea, Alastir nu era singur.

Cu el era un bărbat care avea părul castaniu şi aceiaşi ochi de aur viu precum Casteel. Acum, ştiam că era un atlantian fundamental. Privirea lui a alunecat de la vârcolac înspre mine, care stăteam ascunsă în spatele lui Kieran. A zâmbit din colţul gurii.

Kieran s-a dat în lateral, împiedicându-mă să îl mai văd pe cel din linia de sânge pură.

— După cum sunt convins că ştii, există îngrijorări, a continuat Alastir.

— Din partea lui Elijah sau din partea ta? a întrebat Kieran.

— Îngrijorări din partea tuturor, a răspuns Alastir. Formaţi un grup prea numeros pentru a vă deplasa şi a vă menţine sănătoşi şi teferi pe durata călătoriei. Şi odată ajunşi acolo…

Mintea mea a început imediat să analizeze acest lucru. Oamenii care locuiau în Eden se deplasau spre Atlantia? Chiar şi Descendenţii, cei care nu erau urmaşi ai atlantienilor? Am crezut că îngrijorările aveau mai mult de-a face cu teritoriul lor limitat. Dar de ce mergeau acum acolo?

Kieran şi-a încrucişat braţele.

— Trebuie să facem asta.

— Oare? a venit răspunsul liniştit al lui Alastir.

— Cred că, dintre toţi oamenii, tu ştii cel mai bine că e necesar, a spus Kieran în timp ce păşeam încet înspre lateral. Ar fi crud să nu facem nimic.

Chipul lui Alastir a devenit sobru când a spus:

— Sunt de acord. Ar fi crud să nu facem nimic. Ezitarea mea nu vine dintr-un soi de apatie. La dracu', doar ştii că mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii identificându-i pe oamenii noştri şi pe urmaşii lor blocaţi în Solis şi aducându-i acasă. Alastir şi-a pus mâna pe umărul lui Kieran. Ezitarea mea vine dintr-un soi de empatie. Sper că tu şi Casteel înţelegeţi asta.

— Desigur. Kieran şi-a încleştat mâna în jurul braţului vârcolacului mai bătrân. Este doar o situaţie complicată.

— Aşa este. Alastir şi-a întors capul spre locul în care stăteam. Dar nici pe departe la fel de complicată ca asta.

Kieran a încercat să mă ascundă încă o dată, dar eram

sătulă de ridicolul situaţiei.

— Mă vede stând în spatele tău, i-am spus. Poate că eşti un bădăran uriaş, dar nici chiar atât de uriaş.

Pe faţa lui Alastir s-a ivit un zâmbet larg, iar cel din linia pură, aflat în spatele lui, a râs.

Kieran a oftat.

— Speram să avem ocazia să ne intersectăm din nou, fără ca Prinţul să te grăbească să te retragi. Zâmbetul vârcolacului a dispărut. Pare destul de atras de tine.

M-am încordat, dorind imediat să evidenţiez că, bazându-ne pe ceea ce Casteel plănuia să facă, nu putea fi atras de mine. Dar amintindu-mi că tot Casteel zisese că voia să se asigure de faptul că viaţa mea nu era în pericol cu acest om prin preajmă, am reuşit să păstrez comentariul pentru mine.

— Cred că este mult mai îndrăgostit de el însuşi.

Fundamentalul a izbucnit în râs.

— Cred că acum pot fi socotit ca unul dintre cei atraşi de tine.

Mi s-au înroşit obrajii, arzând şi mai adânc atunci când Kieran a spus:

— Te-aş sfătui să nu spui asta de faţă cu Casteel.

— Îmi place să am capul ataşat de trup şi inima în piept, a răspuns el. Nu am de gând să repet asta.

— El ne-a spus că eşti… destul de vocală.

Mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Mai degrabă v-a avertizat?

— Ceva de genul ăsta, dar surprinzător totuşi. În ochii palizi ai lui Alastir se vedea amuzamentul. Nu am avut

ocazia să facem cunoştinţă cum se cuvine ieri. Sunt Alastir Davenwell şi cel din spatele meu este Emil Da'Lahr.

Emil zâmbea în timp ce a dat din cap în direcţia mea.

— Datorită ţie, de acum înainte, mă voi gândi pentru totdeauna la Kieran ca la un bădăran uriaş.

— Grozav, a murmurat vârcolacul care stătea în picioare lângă mine.

Aruncând o privire rapidă la expresia stoică de pe chipul lui Kieran, am spus:

— Sunt Penellaphe… Penellaphe Balfour.

Alastir m-a privit cu atenţie şi s-a încruntat.

— Balfour?

Am încuviinţat din cap.

— Acesta este un nume vechi, unul care datează de câteva sute de ani în Solis, a spus Alastir.

Câţi ani avea acest vârcolac?

— Familia tatălui meu se ocupa de transportul maritim. Erau negustori.

— Casteel mi-a spus că eşti de origine atlantiană, a spus Alastir după un moment. Fapt ce ar explica de ce Ascendenţii te-au considerat Fecioară şi te-au ţinut aproape de ei. Şi-a înclinat capul. Trebuia să fi văzut ceva în expresia mea, pentru că a continuat: Ai aflat ce planuri aveau pentru tine.

O afirmaţie, dar am aprobat oricum din cap.

— Îmi pare rău pentru asta, a rostit încet, plecându-şi uşor capul. Nu-mi pot imagina ce ai simţit când ai aflat că cei care au avut grijă de tine au făcut-o din astfel de motive detestabile.

Am simţit că lumea nu era decât o minciună brutală.

— Mama ta era apropiată de regina vampirilor, iar familia tatălui tău îi era prietenă regelui. Corect?

Am rămas surprinsă.

— Casteel ţi-a spus asta?

I-a apărut un zâmbet slab.

— Cunoşteam o parte din trecutul tău de dinainte să te cunosc, Penellaphe.

Zvonuri despre o Fecioară, despre Aleasa zeilor au ajuns în Atlantia cu mult timp în urmă.

Asta nu m-a făcut să mă simt prea comod.

— Cred că a fost un şoc pentru poporul tău, deoarece zeii voştri sunt adormiţi şi, prin urmare, incapabili să aleagă pe careva.

Emil a chicotit:

— Aşa a fost. Ne întrebam dacă nu cumva s-au trezit şi au uitat de noi.

— Cred că un şoc mai mare a fost să afli că eşti de origine atlantiană, a spus Alastir, cu sprâncenele arcuite. Mai ales că mama şi tatăl tău au fost atât de apropiaţi de Coroana Însângerată.

— Coroana Însângerată?

— Regina şi regele din Solis. Familia regală, mi-a explicat Kieran. Sunt supranumiţi Coroana Însângerată.

Eram sigură că în spatele acestui titlu se ascundea un adevăr tulburător.

— Încă mă întreb cum de eşti acum aici, a spus Alastir.

Kieran şi-a desfăcut braţele.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nu-mi poţi spune că nici tu, nici Prinţul nu v-aţi întrebat cum a fost posibil ca părintele cuiva de origine atlantiană să supravieţuiască atât de mult timp în apropierea Coroanei Însângerate. Alastir s-a uitat la mine. Nu că ne-ar putea simţi, dar fiind atât de aproape, îmi imaginez că i-ar fi descoperit.

— Şi l-ar fi folosit pe unul din ei drept ce? Sac de sânge? am încheiat eu.

Emil a ridicat din sprâncene.

— Şi acesta este un fel de a o spune, dar da.

— Nu ştiu care din ei a fost atlantian, am recunoscut. Kieran tinde să creadă că am fost găsită pe un câmp.

Emil i-a aruncat o privire curioasă lui Kieran, iar acesta din urmă a oftat.

— Nu am spus asta. I-am sugerat doar că se putea ca unul sau, posibil, amândoi părinţii ei să nu fi fost de acelaşi sânge cu ea.

— Este posibil. Lui Alastir i s-a aşternut o expresie gânditoare pe chip. Nu am auzit niciodată ce s-a întâmplat cu părinţii tăi. Sunt încă în capitala Solis? Dacă da, atunci îmi închipui că ei au răspunsul.

— Părinţii mei nu mai sunt în viaţă. Neştiind dacă auzise despre Ian, nu l-am menţionat. Au fost ucişi în timpul unui atac al Temuţilor în afara oraşului.

Alastir s-a albit la faţă când s-a uitat la mine.

— Aşa…?

S-a oprit, cute aspre înconjurându-i gura.

Am avut sentimentul că ştiam ce fusese pe cale să

întrebe.

— Atunci am căpătat cicatricile, i-am spus, susţinându-i privirea.

Liniile din jurul gurii i s-au adâncit.

— Îţi porţi cicatricile cu mândrie, Penellaphe.

— La fel ca tine, am murmurat.

— Îmi pare rău să aud asta despre părinţii tăi, a spus Alastir. Nu ştiu ce altceva pot spune.

— Mulţumesc, am murmurat.

— Trebuie să plecăm. Kieran mi-a atins uşor spatele. Scuzaţi-ne!

Alastir a încuviinţat din cap, în timp ce atât el, cât şi Emil au păşit într-o parte.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Penellaphe.

— Şi mie, am răspuns, zâmbindu-le discret ambilor bărbaţi.

Kieran m-a poftit în sala comună, de altfel goală. M-am uitat peste umăr şi i-am văzut pe cei doi încă stând acolo în picioare, privindu-ne. Mi-am întors privirea înspre hol. Am încetinit pasul când am şoptit:

— Păreau de treabă. Sunt?

— Amândoi sunt oameni buni, loiali Atlantiei şi dinastiei Da'Neer.

— Dinastie.

Asta era familia lui Casteel? O dinastie?

— Vino! M-a atins din nou pe spate. Trebuie să mâncăm. *Tu* trebuie să mănânci.

Mi-am grăbit pasul pentru a merge în ritmul lui Kieran, uitând pe moment de Alastir. Nu vedeam mai

departe de cotitura zidului, dar mi s-a pus un nod în stomac. Nu voiam să mai văd morţii care atârnau pe acei pereţi.

— De ce toată lumea este atât de preocupată ca eu să mănânc?

— Vrem să te ducem în Atlantia. Nu să te înfometăm.

Atlantia. Mi s-a înmuiat stomacul. Ştiam atât de puţine despre ceea ce răsărise din sângele şi cenuşa războiului.

— Chiar este apă caldă curentă acolo, accesibilă la… robinet?

Kieran a clipit o dată şi încă o dată.

— Da. Este. Probabil că e lucrul care îmi lipseşte cel mai mult când sunt aici.

— Sună minunat, am murmurat. Partea cu apa caldă. Nu faptul că îţi lipseşte.

— Mi-am închipuit că asta ai vrut să spui.

Apropiindu-ne de cotitura zidului, m-am pregătit sufleteşte să văd imaginea grotescă a oamenilor pironiţi în pereţi. Mai era Jericho în viaţă? Ceilalţi începuseră să putrezească? Fusese însă suficient de frig pentru ca restul să arate la fel ca înainte, probabil doar mai gri şi mai ceroşi. Mi s-a întors stomacul pe dos în momentul când am păşit în hol şi am ridicat privirea.

Pereţii erau goi.

Fără cadavre. Nici o urmă de sânge, nimic care să se prelingă şi care, dând peste micile crăpături din pereţi, să formeze pârâiaşe. Nu era nimic nici pe podea.

Mi-am apăsat stomacul cu mâna.

— Nu mai sunt.

— Cas le-a dat jos aseară, după cină, m-a informat Kieran.

Am fost surprinsă.

— Şi Jericho?

— Nu mai este. Casteel s-a ocupat de el pe când tu fugeai pentru a începe o viaţă nouă, una care s-ar fi sfârşit în mâinile Temuţilor, cu tine dezmembrată.

Ignorând acea înţepătură, nu ştiam dacă ar trebui să mă simt la fel de uşurată cum mă simţeam.

— Casteel a… a considerat că avertismentul lui a fost auzit?

— Cred că a fost mai preocupat de ceea ce i-ai spus tu decât dacă avertismentul său a fost lansat de suficient de multe ori încât să fie luat în seamă. Kieran a intrat pe uşile deschise. Eu, pe de altă parte, l-aş fi lăsat pe Jericho agăţat acolo pentru cel puţin încă o zi sau cam aşa ceva.

Am căscat gura. Nu ştiam ce mă şoca mai mult. Faptul că Prinţul acţionase în conformitate cu ceea ce îi zisesem eu sau că Kieran l-ar fi lăsat pe vârcolacul trădător să zacă acolo într-o stare dureros de aproape de moarte.

— Moartea ar trebui să fie întotdeauna demnă, am spus odată ce mi-am regăsit vocea. Orice ar fi.

Kieran nu a răspuns şi m-a condus la o masă goală. Scaunele din noaptea precedentă fuseseră înlocuite cu o bancă lungă. M-am aşezat privind în jur, observând că erau doar câţiva oameni în fundul sălii de banchet, lângă vatră şi pe lângă câteva uşi. Unde era toată lumea? Cu Casteel şi Elijah?

M-am întors când Kieran s-a aşezat lângă mine.

— Nu cred că Prinţul a acţionat după cum i-am spus eu, dar, dacă a făcut-o, sunt recunoscătoare să aud asta.

El şi-a rezemat cotul pe masă.

— Nu cred că îţi dai seama de cât de multă influenţă ai asupra lui.

Am început să neg o asemenea afirmaţie, dar o femeie mai în vârstă, cu un halat alb care îi acoperea partea din faţă a rochiei galbene, delicate, s-a grăbit spre masa noastră, ducând două farfurii. Mirosul mâncării mi-a făcut stomacul să-şi anunţe încă o dată prezenţa. Le-a aşezat în faţa noastră – ambele erau pline cu piure de cartofi pufos, carne prăjită şi rulouri strălucitoare. Cât de discret posibil, am observat culoarea ochilor ei. Erau căprui, fără nici o urmă de auriu.

— Mulţumesc, am spus.

Am primit un mormăit de confirmare, dar, când Kieran i-a oferit aceleaşi mulţumiri, a primit un zâmbet cald şi un dulce „Mulţumesc”. Mi-am ţuguiat buzele şi nu mi-am permis să fiu deranjată de acest lucru; am apucat furculiţa şi am început să-mi îndes cartofii în gură. Deşi, pentru mine, era o experienţă unică să pot măcar să privesc pe oricine în faţă, ca ei să mă vadă sau să schimbăm între noi simple politeţuri. Gura de cartofi a devenit rumeguş pe limba mea, aşa că mi-am dat seama că reacţia femeii mă deranjase. Puţin.

Uitându-mă înspre Kieran, am văzut că primise o furculiţă *şi* un cuţit. Am mijit ochii. Era puţin mai subţire, dar mult mai ascuţit decât lama mea jalnică.

După ce am terminat cartofii, mi-am reluat

interogatoriul.

— Era muritoare, nu-i aşa? Femeia care ne-a adus mâncarea?

Tăind carnea prăjită în bucăţi îngrijite, care păreau a fi de aceeaşi dimensiune, el a încuviinţat din cap.

— Da.

Atunci, trebuia să fie o Descendentă, o muritoare din Solis. Obişnuiam să mă întreb cu ce fel de greutăţi ar trebui să se confrunte cineva în această viaţă pentru a ajunge să-l susţină pe Cel Întunecat şi regatul căzut. Dar asta a fost înainte de a cunoaşte adevărul. Acum, mă întrebam ce greutăţi au trezit-o la realitate.

— Oamenii de aici intenţionează să plece în Atlantia? am întrebat.

— Văd că ai pus totul cap la cap.

— Sunt inteligentă.

Şi-a arcuit o sprânceană.

— Deci am dreptate? De ce pleacă de aici?

— De ce ar vrea cineva să rămână sub controlul Ascendenţilor?

Ei bine, ăsta părea un motiv suficient de bun.

— Dar de ce acum?

— Mai devreme sau mai târziu, Ascendenţii îşi vor da seama că Fecioara lor lipseşte şi vor veni să te caute. Vor veni aici, a spus Kieran. Şi avem prea mulţi susţinători în Eden.

Mi-am ridicat privirea spre vatra acum goală, în timp ce mă gândeam la toate casele pline, aşezate de-a lungul străzii pe care intraserăm în oraş.

— Câţi oameni locuiesc aici?

— Câteva sute.

— E loc pentru ei în Atlantia?

Privirea lui a alunecat spre mine, şi mi-am dat seama că el a înţeles că ştiam despre problema lor teritorială.

— Vom face loc.

Aveam sentimentul că nu era atât de simplu. Am vrut să aflu ce urma să se întâmple dacă nu i-ar fi putut muta la timp. M-am oprit înainte să întreb. Nu era problema mea. Problemele lor nu erau ale mele.

După aproximativ zece ani, a terminat şi Kieran de mărunţit mâncarea.

— Îmi poţi da asta? Adică, dacă ai terminat? Nu ştiu de ce, dar ultima bucată este puţin mai tare decât cele de până acum.

S-a uitat la mine.

— Ai vrea să-ţi tai eu mâncarea?

— Ai vrea să te trântesc de pe banca asta?

A râs profund.

— Cas are dreptate. Eşti incredibil de violentă.

— Nu, nu sunt. Mi-am îndreptat furculiţa înspre el. Doar că nu sunt un copil. Nu am nevoie ca altcineva să-mi taie carnea.

— Aha. Mi-a dat cuţitul, şi l-am luat înainte de a se putea răzgândi.

Nu mi-a luat la fel de mult timp cât i-a luat lui să tai carnea, dar nici nu i-am dat cuţitul înapoi. L-am ţinut în mâna stângă în timp ce înfigeam furculiţa în carne.

— Unde-s toţi oamenii?

— Presupun că-şi trăiesc viaţa, a răspuns el destul de melancolic.

I-am aruncat o privire întunecată şi am rămas neînfricată.

— În fine, am rostit eu, revenind la ceea ce vorbeam înainte de a ne întâlni cu Alastir. Cum îi numiţi pe cei care au sânge muritor în ei? Cei care sunt pe jumătate atlantieni? Cum mi-ai spune mie?

— Atlantieni.

— Într-adevăr? i-am răspuns, luând unul din rulouri. Asta face lucrurile derutante.

— Nu şi pentru mine.

Dându-mi ochii peste cap, am muşcat din pâine şi aproape că am gemut. Era atât de untoasă şi avea o urmă de dulceaţă pe care nu ştiam cum să o explic. Orice ar fi fost, era uimitoare.

— Cantitatea de sânge pe care o are cineva nu defineşte un atlantian, a dezvoltat Kieran. Fundamentalii nu sunt mai importanţi decât ceilalţi.

Îmi venea cam greu să cred asta, având în vedere că cei de descendenţă pură erau mai puternici, trăiau mai mult şi fuseseră creaţi de copiii zeilor.

— Nestatornicii au o durată de viaţă mai mare? Presupun că vârcolacii au.

— Noi avem, a oftat el, ridicându-şi cupa. La fel şi ei.

— Cât timp trăiesc în mod normal? Am luat o cârpă şi mi-am şters degetele, apoi m-am aplecat şi mi-am desprins cuţitul defect.

— Mai mult decât poţi înţelege.

Se uita drept înainte, mestecând încet.

— Pot înţelege mult timp. Ascendenţii trăiesc veşnic. Atlantienii – ei bine, cei din linia fundamentală, cam tot aşa.

Am pus cuţitul defect pe masă şi l-am strecurat pe celălalt în teacă.

— Nimic nu trăieşte pentru totdeauna. Orice poate fi ucis dacă te străduieşti îndeajuns.

Peste măsură de mândră de mine, am luat o altă bucată de carne.

— Presupun.

— Dar, oricât de mult te-ai chinui cu acel cuţit pe care l-ai şterpelit, a spus el, iar eu am făcut ochii mari, nu vei putea să îl omori pe Cas.

Mi-am întors capul în direcţia lui.

— Nu am de gând să-l omor cu el.

— Sper că nu. S-a uitat la mine cu coada ochiului. Probabil i-ai deveni şi mai dragă.

Am scuturat din cap.

— Voi ignora această posibilitate incredibil de deranjantă.

— Faptul că ignori un lucru nu îl face mai puţin adevărat, Penellaphe.

— De ce îmi spui Penellaphe?

— De ce pui atâtea întrebări?

Am mijit ochii.

— De ce nu poţi răspunde la întrebare pur şi simplu?

Kieran s-a înclinat, punându-şi bărbia în piept.

— Poreclele sunt adesea rezervate prietenilor. Nu

cred că ne considerі prieteni.

Ceea ce a spus el a avut atât de mult sens, încât nu am ştiut cum să răspund. Când am făcut-o, m-am îndoit că ar fi fericit să afle că era o altă întrebare.

— Cum ar fi faptul că atlantienii împărtăşesc doar cu prietenii numele lor mijlociu?

— Da, cu prietenii *apropiaţi*. M-a studiat o clipă. Cred că ţi-a povestit Casteel.

— Da.

— A făcut asta vreo diferenţă pentru tine?

Nu am răspuns, pentru că încă nu înţelesesem de ce ar fi contat pentru mine. Sau poate o făcusem şi nu voiam să recunosc asta. Kieran nu a insistat, şi am terminat ce ne mai rămăsese din cină în tăcere. Am continuat să mă uit spre uşa deschisă. Nu că l-aş fi căutat pe Casteel, dar... căutam pe oricine. Cei câţiva oameni care se aflaseră în partea din spate a încăperii au dispărut cu toţii.

M-am gândit că Kieran trebuie să se fi bucurat de acest răgaz, dar, din păcate pentru el, a fost de scurtă durată.

— Ştii ce nu înţeleg?

— Încă o întrebare, a spus el şi a scos un oftat asurzitor.

M-am prefăcut că nu-i aud comentariul.

— Alastir a subliniat foarte bine un lucru despre părinţii mei. Eu trebuie să fac parte din a doua generaţie, nu? Întrucât, din câte ştiu eu, nici unul din părinţii mei nu avea sânge pur, adică să se fi născut în Atlantia, i-am spus. Dar regina Ileana ştia ce sunt..., m-am oprit eu,

încruntându-mă.

Nu aveam idee dacă Ascendenţii au ştiut sau nu ce eram eu înainte sau după atacul Temuţilor. Faptul că am supravieţuit muşcăturii Temuţilor şi că nu m-am transformat ar fi putut să mă dea de gol în faţa reginei Ileana.

— Ce? m-a provocat Kieran.

— Eu… sincer nu-mi amintesc să mi se fi spus Fecioara sau Aleasa înainte de moartea părinţilor mei. Dar eram atât de mică şi am rămas cu atât de puţine amintiri. Şi nu puteam avea încredere că ceea ce mi-am amintit despre noaptea în care a avut loc atacul Temuţilor era real. Nu ştiu cum au aflat ce eram eu. Dacă abilităţile mele au existat înainte de atac sau dacă au apărut după aceea.

— Şi nu îţi aminteşti ce i-a făcut pe părinţii tăi să plece din capitală?

— Îmi amintesc cum spuneau că îşi doreau o viaţă mai liniştită, dar dacă… dacă ştiau ce urma să mi se întâmple mie? Copiilor lor?

— Şi încercau să fugă de Ascendenţi? Kieran a luat o înghiţitură. Posibil.

Am tras cu ochiul spre uşă.

— Alastir a ajutat la strămutarea atlantienilor care erau blocaţi în Solis?

— Da, dar, dacă părinţii tăi au făcut parte din prima generaţie şi nu ştiau ce erau, mă îndoiesc că ar fi avut idee cum să-l contacteze pe unul ca Alastir.

— Cum ar fi încercat să îl contacteze?

M-am întors şi m-am uitat în jur.

— Cunoscând pe cineva care cunoştea pe cineva care cunoştea pe altcineva… Ar fi trebuit să aibă încredere deplină în fiecare dintre aceşti oameni.

Având în vedere felul în care erau trataţi Descendenţii, nu îmi puteam imagina pe nimeni care să aibă o asemenea încredere în altcineva. Dar totuşi, dacă ei ar fi căutat pe cineva ca Alastir? Dacă au murit fără să ştie că mai erau şi alţii care i-ar fi putut ajuta? Ar fi schimbat asta cumva deznodământul? Probabil.

— Alastir a punctat foarte bine un alt lucru, a comentat Kieran.

— Că părinţii mei nu au sfârşit prin a fi folosiţi la crearea mai multor vampiri.

— Doar dacă…

Ştiam încotro se îndrepta cu asta.

— În orice caz, să ne întoarcem la problema mea iniţială.

— Ura, a murmurat el.

— Dacă părinţii mei au făcut parte din prima generaţie, eu aş face parte din a doua.

Mi-a cercetat rapid chipul cu privirea, trecând peste cicatrici fără ca măcar să clipească.

— Da, *presupunând* că amândoi sunt părinţii tăi. Abilităţile tale mai că mă fac să cred că faci parte din prima generaţie, dar este posibil să fii din a doua.

— Şi toţi atlantienii au ochii aurii într-un fel sau altul, am spus. După cum cred că ţi-ai dat seama, ochii mei nu sunt aurii.

— Nu, nu sunt aurii. Dar n-am spus niciodată că toţi atlantienii au ochii în această nuanţă. Am zis că la *majoritatea* este aşa, a subliniat Kieran, jucându-se cu furculiţa. Nestatornicii nu au ochii într-o nuanţă de auriu şi nici într-o altă culoare specifică. La fel cum nu aveau nici câteva dintre liniile de sânge despre care credem că s-au stins, a adăugat el, ţinând furculiţa între degete. Poate că ne-am înşelat când am presupus că unele dintre liniile mai vechi de sânge au încetat să mai existe. Poate că tu eşti o dovadă în acest sens.

Capitolul nouă

Crezi că aş putea fi descendenta uneia dintre celelalte linii de sânge? Sau… sau o nestatornică? Dintr-odată, mi-au venit în minte o mie de gânduri. Nu-mi pot schimba forma. Adică, nu am încercat. Ar trebui? Mi-am încreţit nasul. Probabil că nu. La ce noroc am eu, cealaltă formă a mea ar fi a unui guzgan.

M-am cutremurat. Guzganii erau şobolani de mărimea unui urs mai mic.

Kieran se uita la mine, cu buzele zvâcnindu-i.

— Ai memorie selectivă. Am spus că *majoritatea* îşi pot schimba forma, dar nu toţi. Şi ar fi puţin probabil chiar şi pentru un descendent din prima generaţie a liniei de sânge a nestatornicilor să poată face asta.

— Îmi pare foarte rău, m-am concentrat la partea cu schimbarea formei. Ce pot face ceilalţi? Cei care nu îşi

schimbă forma?

— Unii au simţuri ascuţite – abilităţi mentale. Aşa cum au adesea cei de descendenţă pură.

— Cum ar fi… să poţi citi viitorul sau să ştii lucruri despre oameni?

A încuviinţat din cap.

M-am gândit imediat la femeia de la Perla Roşie. Ştia mult prea multe pentru o persoană pe care nu o mai întâlnisem niciodată până atunci, şi m-am întrebat dacă nu era o clarvăzătoare, dar părea mai probabil să fi lucrat cu Casteel. Dar mi-a spus ceva. Mi s-a părut ciudat atunci, dar practic lipsit de sens. Ce era?

„Eşti precum o a doua fiică, dar nu în sensul pe care încerci să îl dai."

Voise să spună a doua fiică adică… a doua generaţie?

În orice caz, cu abilităţile mele, ar fi avut sens să mă fi tras dintr-o astfel de linie de descendenţă. Era un simţ ascuţit să poţi spune ce simt alţii.

— Cum rămâne cu celelalte linii de descendenţă? am întrebat eu. Cei care au murit?

— Erau…

Kieran şi-a întors brusc capul spre uşă. I-am urmărit privirea, descoperind o zonă iniţial goală. Cu toate acestea, în câteva secunde, a apărut *el*.

Aerul pe care l-am inspirat mi-a rămas blocat în piept când l-am văzut pe Casteel. Enervată de reacţia mea şi, de asemenea, oarecum uimită de ideea că simpla vedere a cuiva îmi putea provoca un astfel de răspuns fizic, a trebuit să recunosc că avea o alură impresionantă şi

impozantă, aşa cum era îmbrăcat în pantaloni negri de călărie şi într-o tunică, cu o mantie grea, căptuşită cu blană, trasă peste umeri. În vreme ce se apropia cu paşi mari, marginile pelerinei s-au separat, dezvăluind cele două săbii scurte, băgate în tecile dispuse de-o parte şi de alta a abdomenului său, cu vârfurile lor ascuţite şi fatale ferite de braţele lui, iar lama zimţată lipită de trup. Avea părul dat pe spate de la vânt, ascuţindu-i liniile pometţilor.

Casteel a făcut doar câţiva paşi în sala de banchet când s-a întors în direcţia noastră. Privirea lui a găsit-o pe a mea cu o precizie tulburătoare. Spaţiul dintre noi devenea tot mai mic în timp ce îmi susţinea privirea. Ritmul cardiac mi-a crescut, şi m-am înroşit.

Nu ştiam când am adormit în această dimineaţă, dar îmi aminteam exact cum se simţea braţul lui peste talia mea, pieptul lui la doar câţiva centimetri de spatele meu. Fusese o *experienţă* şi ar fi fost perfectă dacă lucrurile ar fi fost… diferite. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aş fi aşteptat cu nerăbdare numeroasele nopţi şi dimineţi pe care le aveam în faţă. O pulsaţie dureroasă, ascuţită a trecut prin mine.

Casteel a ridicat un colţ al buzelor. Ştiam că, dacă aş fi fost mai aproape, i-aş fi văzut gropiţa din obrazul drept. Era ca şi când el ar fi ştiut pe unde îmi umblau gândurile. Luându-mi privirea de la el, m-am gândit la ceva. Casteel ştia.

M-am uitat la Kieran şi l-am întrebat cu voce joasă:

— Poate cumva să simtă… la fel cum simt eu? Nu cum o fac eu, dar într-un alt mod?

Kieran şi-a înclinat capul spre mine, încruntându-şi, iar apoi relaxându-şi sprâncenele negre, în vreme ce o urmă de amuzament îi juca pe buze.

Oh, nu!

M-am încordat, ştiind instinctiv că, probabil, nu avea să-mi placă răspunsul.

— Atlantienii de descendenţă pură au simţuri fizice ascuţite, mi-a explicat el.

Vederea lor depăşeşte cu mult ceea ce şi-ar putea imagina un muritor, permiţându-le să vadă clar chiar şi în cele mai întunecate ore ale nopţii.

Ştiam asta deja.

— Simţul gustului le este, de asemenea, ascuţit, la fel ca simţul mirosului, a continuat el, cu un zâmbet larg. Ei pot simţi mirosul unic al cuiva, şi acest lucru poate spune multe despre o persoană şi despre corpul ei – unde a fost aceasta, ce a mâncat ultima dată sau de cine s-a apropiat.

Începusem să mă simt uşurată. Toate astea nu au sunat prea rău…

— Unii ar putea spune, în anumite situaţii, dacă o persoană este bolnavă sau rănită ori exact opusul. Cum ar fi, de exemplu, dacă cineva este… S-a oprit. Excitat.

Şi iată că nu scăpasem de ceea ce mă temeam.

Casteel putea simţi *excitarea?*

Mi-am simţit fiecare centimetru din trup cuprins de un val de căldură şi am ştiut că trebuia să fiu la fel de roşie la faţă precum frunzele din Pădurea Sângerie. Oh, zeilor! Asta explica de ce părea că ştia exact când minţeam în legătură cu atracţia pe care o simţeam faţă de

el. Dar putea simţi asta de la distanţă? Mă îndoiam.

— Cum este posibil acest lucru?

— Fiecare persoană are un miros unic. În anumite momente, mirosul este mai puternic. Mai ales când cineva este excitat.

— Aş vrea să nu mai spui acel cuvânt, am mormăit eu.

— De ce? Nu este nimic de care să-ţi fie ruşine, a răspuns el. Este probabil unul dintre cele mai naturale lucruri care există.

Natural sau nu, acum înţelegeam cum se simţea să ştii că cineva ar putea fi martor la astfel de relaţii intime. Simţind cum se răsturnase situaţia, mi-am luat cupa şi am înghiţit sucul dulce.

— Doar vârcolacii au simţuri mai ascuţite, care ne permit să luăm urma cuiva pe distanţe mai lungi, a adăugat Kieran. Şi pentru perioade mai lungi.

Aproape că m-am înecat cu sucul.

Mi-a venit în minte, cu detalii vii, uimitoare, noaptea petrecută în Pădurea Sângerie. Kieran făcea de pază în timp ce Casteel… în timp ce el mă *ajuta* să adorm. În acel moment, crezusem că Kieran se afla prea departe pentru a auzi, a vedea sau a *mirosi* ceva.

Aproape că am scăpat un blestem care l-ar fi şocat pe Vikter şi apoi l-ar fi făcut să râdă.

— Sunt curios, a spus Casteel, făcându-mă să tresar.

Nici măcar nu îl auzisem apropiindu-se.

— Despre ce discutaţi voi doi aici, de a făcut-o pe Poppy să arate de parcă mai are un pic şi se bagă sub masă?

— Nimic, am spus.

— Tocmai îi povesteam despre simţurile tale fizice ascuţite, a răspuns Kieran în acelaşi timp cu mine. Precum abilitatea ta de a vedea mai bine decât ea şi de a-i mirosi excitarea…

— Oh, zeilor!

M-am răsucit pe bancă, repezindu-mă să-l lovesc pe Kieran, dar mi-a evitat pumnul fără nici un efort.

— Scuze!

Kieran nu părea deloc a regreta.

— Am vrut să spun dorinţă. Nu-i place cuvântul excitare.

— Ai grijă, Kieran! a murmurat Casteel, prinzându-mă de mână înainte de a mă repezi din nou la acesta. Urmează să ameninţe că te va înjunghia.

Vârcolacul rânjea.

— Sunt destul de sigur că asta s-a întâmplat deja.

— Te urăsc, am anunţat eu. Vă urăsc pe amândoi!

Casteel chicotea.

— E o minciună. Mi-am întors brusc privirea către el şi mi-am smucit mâna. Nu poţi simţi asta.

Nu mi-a dat drumul la mână.

— Nu prin intermediul simţurilor mele ascuţite, dar totuşi ştiu asta.

— Orice crezi că ştii tu este complet greşit. Detest fără doar şi poate însăşi existenţa ta. M-am uitat la el. Şi îmi poţi da drumul la mână acum? Te rog şi mersi.

— De ce crezi că urăşti că exist?

Ochii îi străluceau, iar urma unui zâmbet îi juca pe

buze.

— Şi, cu toate că m-ai rugat atât de frumos, mă tem că, dacă îţi dau drumul la mână, eu şi Kieran vom fi în mare pericol.

Kieran a aprobat din cap.

— Laşilor, am şuierat eu printre dinţi.

— De asemenea, îmi place să te ţin de mână, mi-a spus Casteel, sugându-şi buza de jos între dinţi – *între colţi.*

— Nu mă interesează ce-ţi place. Şi nici nu-mi vine să cred că tu chiar mă întrebi de ce te-aş detesta. Aveţi probleme de memorie?

— Aş zice că am o memorie impresionantă. Nu crezi, Kieran?

— Uiţi foarte puţine lucruri, a admis vârcolacul.

Probabil scoteam aburi pe urechi.

— Pe lângă faptul că m-ai minţit, m-ai răpit şi ai plănuit să mă dai la schimb, m-ai şi ţinut închisă în cameră întreaga zi. Care este diferenţa dintre asta şi ce mi-au făcut Ascendenţii toată viaţa?

Căldura şi spiritul de glumă au dispărut sub privirea ca de gheaţă a lui Casteel.

— Pentru că, de această dată, este pentru siguranţa ta.

Am râs aspru.

— Nu asta susţineau şi ei?

I-a zvâcnit un muşchi pe maxilar.

— Diferenţa este că ei te minţeau, iar eu, nu.

— Este vorba despre cei care şi-ar risca viaţa pentru a se răzbuna pe Ascendenţi, a adăugat Kieran. Încearcă să te protejeze.

— Pentru ce? Le-am aruncat amândurora câte o privire nimicitoare. Aşadar, rămân în viaţă suficient de mult pentru ca el să mă dea la schimb?

Casteel şi-a arcuit o sprânceană, însă nu a spus nimic.

Furia şi jena erau un amestec periculos. Eram furioasă fiindcă stătusem închisă toată ziua şi jenată de faptul că aceşti doi bărbaţi ştiau cum reacţionam în faţa lui Casteel – cât de uşor corpul meu cânta pentru el.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât Ascendenţii.

Casteel nu s-a mişcat.

Kieran nu a vorbit.

Momentul de tăcere care se lăsase între noi era atât de lung, încât mi-a înflorit în suflet un sentiment de nelinişte ce mi-a făcut inima să bată cu putere. Nu trebuia să fi spus asta. Am ştiut asta încă din clipa în care mi-a ieşit pe gură, dar nu mi-am putut retrage cuvintele.

— Trebuie să-ţi arăt ceva, a zis Casteel, ridicându-mă de pe bancă.

A început să meargă şi m-a tras după el, strângându-mi mâna ferm, dar nu într-un mod dureros.

M-am străduit să ţin pasul cu ritmul său de mers pe când traversa sala de banchet.

— Nu vreau să văd nimic din ce ai tu să-mi arăţi.

— Nu vei vrea să vezi asta. Nimeni nu vrea. Dar *trebuie.*

Confuză din pricina acestei afirmaţii, m-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Kieran lăsat pe spate, cu braţele rezemate de masă şi întinzându-şi picioarele lungi în faţă. Mi-a făcut cu mâna.

Am făcut ceva ce m-a învăţat Ian cândva, ceva ce văzusem că-şi arătau gardienii unii altora – uneori cu umor, alteori cu înverşunare. Era considerat un gest vulgar, iar eu nu îl mai făcusem în viaţa mea.

I-am arătat lui Kieran degetul mijlociu.

Dându-şi capul pe spate, vârcolacul a râs tare şi profund.

Casteel s-a întors şi s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate, după care i-a aruncat o privire lui Kieran.

— Oare chiar vreau să ştiu ce ai mai făcut?

— Nu te priveşte, am mormăit eu, simţindu-mi obrajii arzând.

— Eşti într-o dispoziţie minunată astăzi.

— Încep să mă îndoiesc de abilităţile tale de înţelegere. M-ai ţinut…

— Închisă într-o cameră toată ziua. Ştiu, m-a întrerupt el în timp ce străbăteam holul pustiu. Aş fi preferat să nu. Crezi sau nu, mi se pare dezagreabilă ideea de a te ţine închisă.

Am vrut să-l cred. Chiar îmi doream, dar nu eram atât de naivă.

— Atunci, ai putea pur şi simplu să nu o mai faci.

A râs înfundat.

— Şi să risc să fugi din nou, nepregătită şi neprotejată? Cred că nu.

— Nu voi mai încerca să fug…

Casteel a râs din nou, de data aceasta la fel de profund precum Kieran. M-am gândit că exista o şansă destul de mare să explodez pe când am ajuns în zona comună.

Oamenii zăboveau în acel loc, şi habar n-aveam la ce s-au gândit când ne-au văzut pe mine şi pe Casteel trecând pe lângă ei. Îmi închipuiam că arătam de parcă ne pregăteam de luptă.

În faţa noastră, uşa ne-a fost deschisă de unul dintre oamenii care stăteau de pază. Nu ştiam unde mergeam, iar Casteel m-a condus afară. În orice caz, m-am bucurat că nu mă ducea înapoi în cameră. Aş fi luat-o razna, cu siguranţă.

Zăpada se cernea slab, încet şi se domolise puţin faţă de mai devreme. Am înaintat cu greu prin cei câţiva centimetri de zăpadă aşternută, pentru a traversa curtea.

— De ce mergem în pădure? l-am întrebat eu, gândindu-mă dacă nu cumva trebuia să îmi fac griji, cu toate că ştiam că nu îi eram de nici un folos moartă.

— Nu mergem prea departe. Încetinind pasul pentru ca eu să pot merge alături de el, s-a uitat la mine. Îţi este frig?

Am clătinat din cap.

— Nu vom sta afară pentru prea mult timp, a spus el.

Am ridicat o mână în timp ce mergeam, distrasă momentan de zăpadă. O priveam căzând şi topindu-se pe pielea mea. După un moment, am devenit conştient de privirea intensă a lui Casteel asupra mea. Mi-am lăsat mâna în jos, pe lângă corp.

— Ningea în Masadonia, nu-i aşa? a întrebat el calm pe când am ajuns la marginea pădurii. Te-ai putut bucura vreodată de ea?

— Ar fi fost scandalos pentru o Fecioară să se

zbenguie în zăpadă. M-am încruntat în timp ce păşeam pe sub copaci. Zăpada acoperise suprafeţe mari de sol şi se adunase în grămezi înalte acolo unde copacii erau mai rari. Dar am reuşit să o văd de câteva ori, când m-am strecurat noaptea afară, însă nu s-a întâmplat prea des. De câteva ori cu Ian. O dată cu Tawny.

„Tawny.”

Am simţit un junghi în inimă când m-am gândit la ea – aproape că îmi doream să n-o fi făcut. Ea fusese cea de-a doua fiică a unui comerciant de succes, oferită curţii regale în dar la vârsta de 13 ani, în timpul Ritualului. Fusese desemnată să îmi fie un soi de însoţitoare, dar devenise mult mai mult de atât. De multe ori îmi făcusem griji că prietenia noastră nu era altceva decât o sarcină, o atribuţie a ei. Dar acum ştiam mai bine. Ţinuse cu adevărat la mine.

— Toată lumea părea să meargă afară la zăpadă, am continuat. Aşa că nu era întotdeauna posibil să ies fără să fiu văzută.

— Ce păcat! Sunt puţine lucruri mai liniştitoare decât a sta în zăpadă.

Paşii lui Casteel au încetinit, apoi el s-a oprit, eliberându-mi mâna.

Cu palma încă înfiorată de contactul cu el, mi-am încrucişat braţele peste piept în timp ce el s-a aplecat.

— Ninge în Atlantia?

— În munţi, da.

A ridicat o ramură grea şi apoi a scuturat stratul fin de zăpadă de pe ceea ce părea a fi o uşă de lemn în

pământ.

— Când ştiam că ningea, eu şi fratele meu ne furişam destul de des pentru a merge în munţi. Kieran venea adesea cu noi, la fel ca… alţii, uneori. El a tras de un cârlig de fier, ridicând uşa. Pot face un bulgăre de zăpadă frumuşel.

M-am uitat la acea adâncitură slab luminată. Prin umbră se vedea un rând de trepte din piatră şi lut.

— Ian m-a învăţat cum să fac bulgări de zăpadă, dar nu am mai aruncat unul de ani buni.

S-a uitat la mine, cu un zâmbet slab pe buze.

— Pun pariu că eşti genul ăla care netezeşte atât de tare zăpada din bulgăre, încât acesta lasă vânătăi când loveşte pe cineva.

Mi-au zvâcnit buzele şi mi-am întors privirea, gândindu-mă că masca Prinţului crăpase puţin pe alocuri, dezvăluind fie puţin din Casteel, fie o altă mască.

— Ştiam eu, a mormăit el, apoi şi-a dres glasul. M-am întâlnit cu Alastir înainte de a intra în sala de banchet. Mi-a spus că a vorbit cu tine.

— Da. Scurt. I-am aruncat o privire. Kieran a fost acolo.

— Ştiu. S-a uitat la mine. Ce părere ai despre Alastir?

M-am gândit la asta pentru un moment.

— Pare de treabă, dar nu e ca şi cum l-aş cunoaşte. Mi-am ridicat privirea spre el. Kieran mi-a spus că eşti apropiat de el.

— Îl cunosc de când mă ştiu. E ca un al doilea tată pentru mine şi pentru Malik. Chiar şi pentru Kieran. Când

voiam să fac ceva şi mama nu mă lăsa, iar tatăl meu mă întreba, de obicei, ce a spus mama – i-a apărut un zâmbet slab –, adică era evident că spunea nu, mă duceam la Alastir.

— Şi ce spunea?

— De obicei, da. Şi, dacă era vorba despre ceva nesăbuit sau dacă i se părea că aş putea da de necaz, mă însoţea. Alastir te găseşte foarte… surprinzătoare.

— Am crezut că l-ai avertizat despre cât de sinceră pot fi.

— Aparent, nu suficient de bine.

Am tras adânc aer în piept.

— Sunt încă în pericol cu el?

— Să sperăm că nu pentru multă vreme. Casteel s-a întors spre treptele de lut. A trecut o altă clipă nesfârşită. Ştiu că urăşti să fii închisă într-o cameră, să stai izolată. N-am vrut să te las acolo atât de mult timp.

Fără să spun nimic din toate câte îmi doream, m-am uitat la umărul lui.

— A trebuit să vorbesc cu doamna Tulis despre soţul ei, a continuat el în şoaptă. Despre motivul pentru care a trebuit să moară.

Mi s-a uscat brusc gura, şi mi-am ridicat ochii spre el.

— Era supărată. Normal. Nu-i venea să creadă că a făcut asta. Nu sunt sigur că m-a crezut. Şi-a lăsat capul pe spate, uitându-se chiorâş la zăpada care plutea printre copaci. Nici măcar nu o pot învinovăţi că se îndoieşte de ceea ce am spus. Cât de des a fost minţită de Ascendenţi? Discuţia cu ea mi-a luat mai mult decât mă aşteptam.

Am simţit o urmă de vinovăţie.

— Cum…? E bine acum? am întrebat tresărind.

Sigur că nu era bine. Soţul ei murise.

— I-am zis că poate rămâne cu oamenii din Eden, promiţându-i că nu are să păţească nimic, sau, dacă doreşte, îi pot asigura trecerea în siguranţă într-un alt oraş. Şi-a pus bărbia în piept. Trebuie să mă anunţe.

— Sper că alege să rămână, am şoptit.

— La fel sper şi eu, a răsuflat el. Vezi treptele? Când am încuviinţat din cap, mi-a spus: Te urmez.

Am ezitat şi am înghiţit. Nu îmi era frică de întuneric sau de tuneluri, dar…

— N-am mai fost niciodată în subteran.

— Este foarte asemănător cu a fi la suprafaţa pământului.

I-am aruncat o privire aspră.

— Chiar aşa?

A chicotit, iar sunetul era plăcut şi real.

— Bine. Nu e deloc la fel ca la suprafaţă, dar vom parcurge o distanţă scurtă printr-un tunel îngust, apoi vei uita că suntem în subteran.

— Nu ştiu dacă aşa va fi.

— Vei afla, a spus el pe un ton calm şi apăsător.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui pentru o clipă, apoi am răsuflat, încuviinţând din cap. Habar n-aveam ce făceam, dar eram curioasă. Întotdeauna eram curioasă. Am coborât treptele cu grijă, ţinându-mă de pereţii umezi şi reci. Odată ce am ajuns jos, am încercat să nu mă gândesc că eram în subteran. Cu precauţie, am făcut câţiva paşi

înainte. Torţe aprinse, aflate la câţiva metri distanţă unele de altele, îşi împrăştiau lumina atât pe podeaua din piatră şi pământ, cât şi pe tavanul jos, continuând aşa cât vedeam cu ochii. Nu era atât de frig cum îmi imaginasem că avea să fie.

Uşa s-a închis, apoi Casteel a apărut în spatele meu. M-am întors, întrebându-mă dacă nu cumva sărise de acolo, dar s-a întors şi el cu faţa către mine. Brusc, ne aflam piept în piept. În mijlocul miresmei de sol bogat, se simţea aroma lui. De pin şi condimente. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, şi m-am uitat pe dată în altă parte, tulburată de… tot.

— Ce e asta? am întrebat eu, sperând că vocea mea suna mai fermă decât o simţeam eu.

— Reprezintă diverse lucruri pentru diverşi oameni.

Casteel a păşit lângă mine, atingându-mă cu umărul şi cu şoldul. Ştiam că fiorul de acum nu avea nimic de-a face cu aceste circumstanţe. Mâna lui s-a curbat încă o dată în jurul mâinii mele, şi am simţit cum scânteia produsă de atingerea pielii lui pe pielea mea îmi urca pe braţ în sus.

— Pentru unii oameni, acesta este un loc de reflecţie, a spus el când a început să meargă, iar eu m-am întrebat dacă simţise şi el acea încărcătură de energie. Am continuat să mergem prin tunel. Pentru unii, este un loc care atestă ceea ce mulţi se străduiesc să uite.

Umbrele din faţa noastră dispăreau pe măsură ce ne apropiam de capătul tunelului. O scară de câţiva metri dădea într-un spaţiu care deschidea ceea ce părea a fi un fel de încăpere circulară cu tavane înalte şi… zeilor,

trebuie să fi fost chiar de lungimea fortăreţei. Zeci şi zeci de torţe se zăreau pe zidurile de piatră, aruncând lumină asupra lor. Doar centrul era în umbră. În bezna aceea, păreau să fie mai multe bănci.

— Pentru alţii, este pur şi simplu un mormânt. Tărâm sacru. Casteel mi-a dat drumul la mână. Unul dintre puţinele locuri din Solis unde cei care şi-au pierdut membrii familiei din cauza Ascendenţilor pot jeli.

M-am mişcat înainte să-mi dau seama, coborând scările şi apoi păşind pe podeaua încăperii. Câte un piedestal era aşezat la fiecare două picioare, iar pe acestea se aflau dălţi subţiri şi ciocane.

M-am dus spre dreapta, trecându-mi uşor privirea peste zid – peste ceea ce era scrijelit în piatră. Erau cuvinte. Nume. Vârste. Unele cu mai multe epitete. Altele cu nici unul. Apropiindu-mă, am observat nişte schiţe gravate în piatră. Portrete create de mâini capabile, de artist. Am expirat greoi în timp ce urmăream curba peretelui. Numele… erau atât de multe. Curgeau pe suprafaţa peretelui, din tavan până la podea, însă datele au făcut să mi se pună un nod în piept, fiecare marcând mai întâi naşterea, apoi moartea. Conştientizarea faptului că mulţi împărtăşeau aceeaşi dată a morţii a făcut ca nodul să mi se mute în gât, iar recunoaşterea acelor date a făcut ca sculpturile din perete să se estompeze.

Destul de multe dintre date erau sporadice, unele fiind din urmă cu câteva sute de ani. În timp ce altele erau vechi de doar un deceniu sau de cinci ani, sau de un an, sau… de câteva luni. Dar multe se potriveau cu datele

Ritualurilor din trecut.

Şi vârstele…

Mi-am încleştat mâna pe piept. Doi ani. Şapte luni. Patru ani şi şase luni. Zece ani. Şi aşa mai departe. Erau atât de multe. Mii. Mii şi mii de copii. Bebeluşi.

— Astea… sunt de la Ritualuri, am rupt tăcerea cu voce groasă şi răguşită.

— Aşa este în cazul multora, dar unele sunt şi ale Descendenţilor care au fost ucişi, a răspuns el de undeva din spatele meu. Alţii au murit din cauza a ceea ce Ascendenţii numesc o boală ucigătoare, dar, de fapt, a fost din cauza hrănirilor necontrolate.

Am închis ochii în timp ce domnul şi doamna Tulis mi-au apărut în faţa ochilor minţii. Ei pierduseră doi copii în acest fel. Doi.

— Şi unele dintre aceste nume, unde nu există data încetării din viaţă?

Era mai aproape acum.

— Îi reprezintă pe cei care au dispărut şi despre care se presupune că s-au transformat în Temuţi sau că sunt morţi.

Deschizând ochii, am lăcrimat. M-am apropiat, încercând să urmăresc canelurile care formau obrajii şi ochii, dar m-am oprit brusc. Mai jos, aşezate lângă perete, erau flori vechi, uscate. Altele proaspete. Bijuterii care străluceau slab în lumina focului. Un colier. O brăţară. Un inel. Două verighete aşezate astfel încât să se suprapună. Îmi tremura mâna când am tras-o din nou la piept. M-am oprit în faţa unui animal de pluş. Un urs bătrân cu o

panglică decolorată pe post de coroană. Îmi ardea gâtul.

— Asta este doar o mică frântură din vieţile luate de Ascendenţi. Există încăperi mari, fără nici măcar puţin spaţiu rămas pentru încă un nume. Şi acestea sunt doar numele muritorilor care au fost luaţi de aici. Fiecare cuvânt tăia amar. În Atlantia, sunt ziduri cât vezi cu ochii de întinse, care păstrează numele celor căzuţi.

Înghiţind cu greu, mi-am dus degetele la obraji, îndepărtând umezeala în timp ce mă uitam la ursul de pluş.

— Nu sunt fără de păcat. Sunt convins că sunt cauza pentru care astfel de nume au fost gravate pe diverşi pereţi, dar eu nu sunt ei. Vocea lui se auzea încet în încăpere, totuşi avea ecou. *Noi* nu suntem ei. Şi tot ce îţi cer este ca, data viitoare când vei crede că nu sunt cu nimic diferit faţă de un Ascendent, să te gândeşti la numele de pe aceşti pereţi.

Cuvintele „Ştiu că nu eşti la fel ca ei” mi-au venit pe vârful limbii, dar nu le-am putut rosti. De-abia mai rezistam.

— Te asigur că majoritatea celor pe care i-am ucis, care au sfârşit în morminte sau pe pereţi, au meritat-o. Nu pierd nici un moment de odihnă gândindu-mă la ei. Dar cei care erau nevinovaţi? Casteel a vorbit în continuare, cu vocea scăzută şi la fel de ascuţită precum dălţile care aşteptau degetele tremurând de durere: Cei prinşi la mijloc sau care au fost ucişi de cei care mă susţin? Pentru aceştia îmi bat capul – pentru toate acele Loren şi Dafina din întreaga lume. Pentru toţi acei Vikter…

— Opreşte-te, l-am întrerupt eu, neputând să mă mişc timp de ceea ce mie mi-a părut a fi o mică eternitate.

Casteel a rămas în tăcere şi nu ştiam dacă a fost pentru că spusese tot ce avea de spus sau dacă era un mic dar pe care mi-l oferea.

Îmi tremurau buzele când am reuşit în sfârşit să mă mişc din nou. Am mers mai departe, descoperind flori mai proaspete, date mai recente şi nume mai comune – şi prea multe intervale mult prea scurte, plus alte nume fără data morţii.

Nu ştiu cât timp am stat acolo, dar simţeam că trebuia să străbat fiecare centimetru al camerei, să văd fiecare nume pe care îl puteam citi, să memorez cât mai multe posibil şi să fiu martoră, la fel cum fuseseră şi alţii, la pierderea oribilă şi dureroasă a vieţii.

Casteel a avut dreptate când a spus că asta era ceva ce nimeni nu îşi dorea să vadă. Nu îmi doream, dar aveam nevoie să văd asta. Nimeni nu putea inventa una ca asta. Pur şi simplu, nu se putea.

M-am întors încet. El stătea lângă intrare.

— Eşti gata?

Simţindu-mă ca şi cum m-aş fi luptat cu o legiune de Temuţi, am încuviinţat din cap.

— Bun.

Înainte de a urca scările, a aşteptat până când am ajuns în dreptul lui.

Nici unul din noi nu a vorbit până când nu am ieşit şi nu am descoperit că ziua făcuse de mult timp loc nopţii. L-am privit închizând uşa şi trăgând creanga deasupra ei.

— De ce ai scos cadavrele din hol? am întrebat eu.

El a rămas în genunchi.

— Contează?

— Da, am şoptit.

Ridicându-şi capul, a privit zăpada scăldată de lumina lunii.

— Nu te minţeam când ţi-am spus că i-am ajutat pe cei blestemaţi de un Temut să moară cu demnitate. Am făcut-o. Pentru că eu cred că moartea trebuie să fie demnă, chiar şi pentru cei pe care îi detest. Uitasem asta în furia mea şi în… S-a oprit, iar apoi s-a uitat la mine. Mi-ai amintit că eu, ca Hawke, am crezut în asta.

„Ca Hawke."

— Mulţumesc, am spus eu răguşit.

Nu eram sigură dacă îi mulţumeam pentru că îşi amintise sau pentru că îmi arătase ceea ce nu voisem niciodată, dar trebuia să văd.

Şi-a înclinat capul pentru a se uita la mine, apoi s-a ridicat.

— Vino! a spus el încet. Avem multe de discutat înainte de a se face prea târziu.

Cererea lui în căsătorie care nu era o cerere în căsătorie.

Viitorul nostru despre care chiar nu putea fi vorba.

Nu am spus nimic în timp ce ne întorceam înapoi la fortăreaţă, dar nici nu m-am opus când m-a prins încă o dată de mână. Nu ştiam de ce o făcea. M-am îndoit că se temea că aveam să fug. Poate că pur şi simplu îi plăcea să mă ţină de mână.

Îmi plăcea să fiu ţinută de mână.

Ultima dată când se întâmplase asta atât de des fusese cu Ian – şi doar atunci când nu era nimeni prin preajmă. Dar nu se simţea absolut deloc la fel.

Poate că mi-a plăcut atât de mult pentru că mintea mea era încă în acea cameră – nu, în acea *criptă* fără cadavre, printre toţi acei oameni care nu aveau să se mai ţină niciodată de mână. Poate că a fost pentru că mintea mea era încă în momentul în care Casteel îşi amintise de acea parte din el care era Hawke.

Nu am vorbit tot drumul înapoi spre fortăreaţă sau până în cameră. Odată ce am intrat, m-a condus spre vatră. Am stat lângă el, lăsând focul să-mi încălzească pielea rece.

— Vom pleca mâine? am întrebat eu, rupând tăcerea.

— Furtuna scade în intensitate, dar trebuie să se mai cureţe puţin drumurile. În vreme ce el se uita înspre fereastra zăngănitoare, fulgii de zăpadă se topeau şi dispăreau în şuviţele sale negre de păr. Vântul ar trebui să fie de ajutor… şi, posibil, dacă o mai ţine aşa pentru încă o noapte, va doborî fortăreaţa.

Am râs în hohote, gândindu-mă la povestea despre care îmi spusese Ian că o auzise cândva. Casteel s-a întors şi s-a uitat la mine.

— Îmi pare rău, am spus. Tocmai mă gândeam la o poveste pe care Ian a auzit-o demult. Despre un lup care dărâma casele porcilor. Nu ştiu din ce motiv, dar mi-am imaginat un vârcolac făcând asta.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, a spus el. Eşti frumoasă

când eşti liniştită şi sobră, dar când râzi?! Rivalizezi cu răsăritul soarelui peste munţii Skotos.

Părea atât de sincer, de parcă voia să spună cu adevărat asta, şi nu am putut înţelege.

— De ce spui astfel de lucruri?

Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Pentru că este adevărul.

— Adevărul? Am râs, dându-mă un pas în spate. Am simţit cum acea arsură din gât ameninţa din nou să mă copleşească. Îmi vei grava numele pe pereţi odată ce mă vei preda? Voi muri în cele din urmă. Acesta e adevărul. Deci nu spune lucruri de genul ăsta.

— Dar nu este adevărul. Absolut deloc, a spus el, întâlnindu-mi şi susţinându-mi privirea. De aceea trebuie să ne căsătorim.

— De ce eşti atât de ferm în privinţa căsătoriei? am întrebat. Nu are sens.

— Ba are. Este singura modalitate prin care pot obţine ceea ce vreau şi care îmi garantează că rămâi în viaţă. Să sperăm că, în acest fel, vei trăi o viaţă lungă şi *liberă*.

Capitolul zece

— Ce? am repetat eu abia şoptit de această dată. Să trăiesc o viaţă lungă? Liberă?

Cum era asta posibil dacă el obţinea ceea ce îşi dorea – libertatea fratelui său în schimbul captivităţii mele?

— Vrei să te ajut să înţelegi? Nu-ţi cer să ai încredere

în mine.

— Nu-ţi face griji pentru partea cu încrederea.

S-a aplecat în faţă, iar linia maxilarului i s-a încordat.

— Nici nu-ţi cer iertare, Penellaphe.

Folosirea numelui meu întreg a fost deranjantă, făcându-mi inima să o ia la fugă şi reducând la tăcere toate cuvintele amare care ameninţau să se îngrămădească pe vârful limbii mele.

— Ştiu că ceea ce ţi-am făcut nu este ceva ce poate fi uitat, a continuat el. Tot ce îţi cer este să asculţi ce am de spus. Şi, cu puţin noroc, vom ajunge la un acord.

M-am forţat să încuviinţez din cap. Nevoia mea de a înţelege ce sugera el a depăşit cu mult dorinţa de a mă certa cu el.

— Eu… voi asculta.

A făcut ochii mari, de parcă se aştepta să refuz, apoi şi-a descreţit fruntea.

— Îţi aminteşti când am plecat să vorbesc cu tatăl meu? Desigur, a adăugat el după o clipă. Atunci când Jericho a venit după tine. Linia maxilarului i s-a încordat. Tatăl meu nu a putut să-şi facă apariţia şi l-a trimis pe Alastir în locul lui. Au fost probleme acasă de care a trebuit să se ocupe.

— Probleme cu vârcolacii şi cu insuficienţa pământului? am presupus.

A încuviinţat din cap.

— Nu acum, dar, în curând, din cauza deficitului de teren, vom avea o lipsă de hrană şi de alte resurse.

O mică parte din mine a fost surprinsă că mi-a

răspuns la întrebare.

— Când Alastir a vorbit cu Kieran, părea că oamenii din Eden vor pleca în curând spre Atlantia.

— Aşa este.

— Pentru că m-ai răpit, iar Ascendenţii vor veni aici în căutarea mea.

Privirea lui s-a întâlnit cu a mea.

— Au existat planuri de a-i muta în Atlantia înainte de a te răpi pe tine. Acţiunile mele au mutat acel interval, dar problema lipsei de teren nu avea cum să se fi rezolvat până în acel moment.

M-am gândit la asta.

— Deci resursele sunt şi mai limitate.

— Vor fi, dar situaţia nu e critică. Nu încă, a spus el. Unii preferă o atitudine mai agresivă în ceea ce priveşte atenuarea acestei crize. La fel ca mulţi dintre atlantieni, mulţi vârcolaci fac parte din acest grup. Anumite conversaţii cu privire la ceea ce ar trebui făcut s-au încins, şi de aceea tatăl meu a trebuit să rămână în urmă. Casteel s-a ridicat, mergând către o masă mică de la fereastră. A luat o carafă de sticlă plină cu un lichid de culoarea chihlimbarului, despre care suspectam că era lichior. Vrei ceva de băut? Dacă îmi amintesc bine, îţi plăcea să bei pe furiş un pahar sau două de whisky cu Tawny.

Tawny.

Îmi doream atât de mult să o văd, să mă conving că era bine. Dar, dacă ar fi fost aici…

Am închis ochii, sperând că Tawny era în siguranţă. Mai mult ca niciodată, mă simţeam recunoscătoare că nu

era aici. Ar fi putut deveni o problemă care să fi fost rezolvată în acelaşi mod ca Phillips şi ceilalţi gardieni.

Trăgând adânc aer în piept, am deschis ochii şi l-am întrebat:

— Ai fi ucis-o? Pe Tawny? Dacă ar fi călătorit cu mine, ai fi ucis-o?

Casteel s-a oprit în momentul în care s-a întins după un pahar, apoi l-a apucat, turnând în el whisky până când acesta era pe jumătate plin.

— Nu îmi fac un obicei din a ucide femei nevinovate. A turnat un al doilea pahar. Aş fi făcut tot ce aş fi putut pentru a mă asigura că nu ar fi fost necesar, dar prezenţa ei ar fi putut provoca o complicaţie pe care nu mi-aş fi dorit să o rezolv.

Ceea ce înseamnă că, dacă ar fi trebuit, ar fi făcut-o. Cu toate acestea, el *se asigurase* că această situaţie nu avea să se ivească, interzicându-i lui Tawny să călătorească alături de mine. Nu ştiam cum mă simţeam în legătură cu asta. Ce fusese bine sau rău acolo? Nimic din toate astea nu garanta că Tawny era în siguranţă. Îi era destinat să facă Ascensiunea.

Dar acum, că eu dispărusem, ea sau oricare dintre cavalerii şi doamnele de onoare mai urmau să facă Ascensiunea? Toate Ascensiunile din regat erau legate de a mea. Îl mai aveau încă pe fratele lui Casteel şi trebuiau să mai aibă captiv un alt atlantian pentru a-l ţine pe Prinţ în viaţă. Ei puteau continua cu ascensiunea şi fără mine, doar dacă…

Doar dacă nu i se întâmplase ceva Prinţului Malik?

Am înghiţit cu greu şi am lăsat această întrebare deoparte. Nu era bine să întreb aşa ceva, şi mă îndoiam că Casteel nu se gândise deja la asta.

Mi-a adus paharul de whisky şi l-am luat chiar dacă nu îl cerusem. S-a dus să stea în picioare în faţa şemineului.

Trecându-mi degetul mare de-a lungul paharului rece, l-am dus la buze şi am luat o mică înghiţitură. Lichiorul mi-a ars gâtul, dar a doua înghiţitură a fost mult mai fină. Totuşi, a trebuit să-mi dreg glasul. Eu şi Tawny furişam băutură înăuntru şi serveam câte o înghiţitură sau cinci din când în când, dar tot nu era suficient pentru a mă obişnui cu asta.

— Ce legătură au problemele cu care se confruntă poporul cu această căsătorie?

— Acolo ajung. S-a întors spre mine, rezemându-şi cotul de şemineu. Dar, mai întâi, poporul meu mă va asculta până la moarte, atât atlantienii, cât şi vârcolacii. A învârtit lichidul în pahar. Sper că asta şi măsurile pe care le-am luat pentru a le aminti că nu trebuie să fii rănită vor conta mult în a-i ajuta să facă alegeri de viaţă inteligente. Cu toate astea, acestea nu sunt circumstanţe obişnuite. Nu *eşti* o circumstanţă obişnuită.

— Dar nu am făcut nimic poporului tău. Ba chiar am încercat să-l salvez pe unul dintre ei.

— Mulţi Descendenţi nu ţi-au făcut nimic, dar cândva i-ai văzut pe toţi ca fiind răi şi ucigaşi, mi-a răspuns. Cândva ai crezut că toţi atlantienii nu erau altceva decât monştri şi, cu toate astea, nu te-a rănit niciodată nici un

atlantian.

Am deschis gura.

— Este acelaşi lucru, nu-i aşa? Eu şi Descendenţii reprezentăm moartea şi distrugerea, deşi mulţi dintre ei nu au făcut altceva decât să spună adevărul. Privirea lui a alunecat înspre flăcările care pâlpâiau încet. Tu reprezinţi o dinastie care şi-a subjugat şi decimat familiile, care le-a furat vieţile celor pe care aceştia îi iubeau, le-a furat zeii şi chiar moştenitorul de drept. Tu nu ai făcut nimic din toate astea, dar asta este ceea ce văd ei când te privesc. Ei văd oportunitatea de a-şi face dreptate.

Cuvintele lui atârnau greu precum pietrele în inima mea încălzită de băutură, şi nu m-am putut stăpâni să nu spun:

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? a întrebat încruntat.

Şuierând din cauza înghiţiturii uriaşe de whisky pe care am luat-o, am clipit rapid.

— Pentru ceea ce a suferit poporul tău, i-am spus eu cu vocea răguşită. Pentru familia ta. Pentru tine. Ştiu că am spus-o noaptea trecută şi că nu ai vrut scuzele mele, dar simt nevoia să o spun din nou.

Casteel m-a privit.

— Cred că ai băut destul whisky. S-a oprit. Sau poate ar trebui să serveşti mai mult.

Am pufnit pe nas. Ca un purceluş.

— Ceea ce ai făcut nu înseamnă că nu mai pot simţi compasiune. Am dat să mai beau un pahar, dar m-am gândit de două ori înainte. Orice fel de whisky părea să

aibă un efect mult mai rapid decât orice mai gustasem eu. Ceea ce ai făcut nu mă face ca, dintr-odată, să nu ştiu sau să nu-mi pese de ceea ce este bine şi ce este rău. Ceea ce i-au făcut poporului tău este oribil. Privirea mea a coborât asupra lichidului auriu din paharul meu, gândindu-mă la toate acele nume de pe pereţi. Cine ştia câţi nu apăreau acolo? Şi… şi ceea ce le fac Ascendenţii oamenilor din Solis este oribil. Totul este groaznic.

— Aşa este, a spus el liniştit.

— Cred că înţeleg de ce mă urăsc. M-am gândit la domnul Tulis şi am luat o înghiţitură mai mare de whisky. Aş vrea să nu o facă.

— La fel ca mine. Acesta este unul dintre motivele pentru care trebuie să ne căsătorim.

Privirea mea a zburat spre a lui, şi aproape că m-am înecat.

— Asta e partea pe care nu o înţeleg. Cum ai ajuns la această concluzie sau de ce? Cum îl va aduce asta pe fratele tău înapoi? Cum va fi asta de folos în problema cu resursele limitate? Cum voi fi… liberă?

Atunci, m-a ţintuit cu o privire intensă.

— Există posibilitatea ca unii să nu-mi asculte poruncile. Răzbunarea poate fi un stimulent puternic. Eu, personal, iubesc şi mă bucur de gustul răzbunării, aşa cum ştiu că o faci şi tu.

Am dat să neg asta, dar el fusese acolo când mă răzvrătisem împotriva lui Lord Mazeen. Ar fi ştiut că era o minciună să neg.

— Trebuie să mă întorc acasă pentru a-i linişti pe

ceilalţi, şi vei fi înconjurată de mulţi care cred că oricine din Regatul lui Solis este însăşi *lamaea* în carne şi oase.

— *Lamaea?*

— Este o creatură cu înotătoare în loc de picioare şi cozi în loc de braţe, care se ascunde sub patul copiilor şi aşteaptă să se stingă lumina. În întuneric, iese de sub pat pentru a suge viaţa din ei.

— Oh.

— Nu este reală. Sau cel puţin nu am văzut niciodată una, dar, copii fiind, atât eu, cât şi fratele meu ne străduiam să ţinem luminile aprinse noaptea, a spus el, şi atunci l-am văzut ca pe un copil mic, cu ochi mari şi aurii, ascunzându-se sub o pătură.

Privirea mea a rămas pironită asupra modului în care muşchii braţului său se unduiau în timp ce ducea paharul de whisky la buze. Ei bine, *aproape* că îl puteam vedea ca atare.

— Stai, am spus eu confuză. Cum iese de sub pat dacă are înotătoare drept picioare şi cozi pe post de braţe?

I-au zvâcnit buzele.

— Cred că mama a spus cândva că se mişcă şi alunecă precum un şarpe.

— Este extrem de tulburător.

Nasul meu s-a încreţit în timp ce aruncam o privire la carafa de whisky, întrebându-mă dacă ar trebui să mai beau un pahar.

— De asemenea, nu înţeleg partea cu acele cozi în loc de braţe.

— Nimeni nu o înţelege.

S-a uitat în altă direcţie, lăsându-şi bărbia în piept şi scoţându-şi colţii peste buza inferioară. Privirea mea – întreaga mea fiinţă – părea să fi rămas agăţată de acel gest. Un fior subtil mi-a dansat pe piele din nou şi din nou.

— Ceea ce încerc să subliniez este că, deşi am ordonat ca nimeni să nu îţi facă nici un rău, este posibil să fii în continuare în pericol, a explicat el. Pentru unii, dorinţa de răzbunare este mult mai mare decât teama de moarte sigură.

A durat puţin până mi-am luat gândul de la această creatură numită *lamaea* şi de la imaginea colţilor lui, ca să mă pot concentra asupra subiectului acestei conversaţii.

— Şi căsătoria cu tine mă va ţine departe de pericol?

— Dacă ne asigurăm că oamenii ştiu că eşti pe jumătate atlantiană şi că vei deveni soţia mea, ar trebui să devii de neatins. Mai ales pentru cei care încă au teamă de moarte şi un strop de minte. A luat o înghiţitură. În ochii lor nu vei mai fi Fecioara. Vei fi logodnica mea. În mintea lor, le vei deveni Prinţesă.

Am rumegat la ceea ce spunea, şi nu ştiam dacă a fost din cauza oboselii care mă cuprinsese sau din cauza tăriei care îmi îmblânzea emoţiile, dar am fost capabilă să înţeleg ceea ce mi-a spus fără să arunc cu paharul după el.

Lucru pe care eram sigură că îl aprecia.

Şi probabil motivul pentru care îmi oferise, în primul rând, băutura.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat el.

— Dacă aş putea să mai beau încă un pahar de whisky.

— Poţi bea orice vrei tu.

Orice voiam? M-am uitat la el, dar bogăţia dorinţelor care înfloreau în mine îmi spunea că nu era înţelept să mai iau un alt pahar de whisky.

Aplecându-mă, am aşezat paharul gol pe masă.

— Te căsătoreşti cu mine ca să mă protejezi. Asta vrei să spui?

— Da şi nu.

Deşi vintrea îmi era caldă, îmi simţeam pieptul rece ca gheaţa.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că acest mariaj îţi va oferi siguranţă, iar mie îmi va oferi ceea ce vreau şi ceea ce este nevoie pentru regatul meu.

— Cum va asigura căsătoria cu mine eliberarea fratelui tău sau cum va da regatului tău ceea ce are nevoie?

A mai luat o înghiţitură.

— Ce crezi că preţuiesc cel mai mult cei care conduc Regatul lui Solis? Abilitatea de a crea mai mulţi vampiri sau aceea de a rămâne în viaţă?

Mi-am dat capul pe spate la auzul întrebării.

— Sper că aceasta din urmă.

— Aşa sper şi eu, a aprobat el, şi a mai urmat un moment de linişte. Tatăl meu crede că Malik fie este mort, fie nu mai poate fi salvat.

Am tras repede aer în piept.

— Serios? Când Casteel a încuviinţat din cap, nu am ştiut ce să spun. Asta… asta e teribil de trist.

Linia maxilarului său s-a încordat.

— Este realitatea, şi nu-l pot învinovăţi pentru asta, dar nu cred că Malik este pierdut. *Refuz* să cred, a declarat el cu fermitate, şi am sperat, de dragul lui, că are dreptate. Mulţi atlantieni vor răzbunare. Nu doar pentru ceea ce i-au făcut Ascendenţii Prinţului lor, ci şi pentru nenumăratele vieţi pe care le-au răpus, pentru pământul şi viitorul pe care ni le-au furat. Tatăl meu devine repede unul dintre cei care vor răzbunare. Şi chestia e, Poppy, că ne putem răzbuna. Atlantia s-a ridicat din sânge şi cenuşă. Nu mai suntem un regat căzut. În nici un sens al cuvântului. N-am mai fost de mult timp. Suntem un regat de foc.

Mi s-a zbârlit părul pe mine.

— Poate că ne-am retras după război, dar am făcut-o de dragul poporului nostru şi al vieţii muritorilor prinşi la mijloc, însă asta nu înseamnă că am suferit. Că ne-am împuţinat faţă de câţi eram în regatul de odinioară. De la război încoace, ne-am refăcut numeric şi ne-am întins până departe de Atlantia, înrădăcinându-ne în fiecare oraş din Solis, deschizându-le ochii celor care sunt gata să vadă adevărul.

Pulsul mi s-a accelerat în timp ce îl priveam ridicând paharul la buze încă o dată.

— Mulţi şi-au petrecut ultimii 400 de ani pregătindu-se să recâştige regatele, a spus Casteel, şi se poate ca eu să mă fi oprit din respirat atunci. Vor să pornească un război cu Solis, iar, dacă reuşesc să-l convingă pe tatăl meu, nenumăraţi oameni vor muri. Atlantieni. Vârcolaci.

Muritori. Pământul va fi din nou scăldat în sânge. Dar, de data asta, nu ne vom mai retrage. Dacă tatăl meu este convins să înceapă un război, Atlantia nu va cădea. Nu ne vom opri până când toţi Ascendenţii şi cei care îi susţin nu vor fi altceva decât cenuşă.

— Şi… nu vrei asta? Să recâştigi împărăţia şi să le pui capăt Ascendenţilor?

Aş fi putut înţelege dacă ar fi făcut-o, dar nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la Ian, la Tawny şi la toţi oamenii nevinovaţi care ar fi călcaţi în picioare în acest proces.

M-a privit peste buza paharului său.

— Uneori, vărsarea de sânge este singura opţiune. Dacă se ajunge la asta, nu voi ezita să-mi iau sabia, dar fratele meu va fi una dintre victime. Nu e chip ca el să rămână în viaţă dacă vom merge la război împotriva lor. Trebuie să-l eliberez înainte să se întâmple asta.

— Şi crezi că poporul tău nu va dori să meargă la război dacă el se va întoarce? am întrebat.

— Nu este vorba numai despre el, dar, dacă reuşesc, cred că da. Dacă nu, cel puţin le poate da muritorilor timp să se pregătească. Fie pentru a alege de partea cui sunt, fie pentru a fugi cât de departe pot şi a aştepta să se termine. Aş prefera să nu supun acest pământ unui alt război de câteva sute de ani.

Îi păsa de muritori? Chiar şi de cei care nu susţineau Atlantia? Asta suna a Hawke pe care l-am cunoscut, dar nu cel care şi-a câştigat renumele de Cel Întunecat. Neliniştită, mi-am netezit cu mâinile tivul tunicii.

— Cum va ajuta căsătoria cu mine la realizarea tuturor acestor lucruri? Eu sunt doar Fecioara – şi amândoi ştim că asta nu înseamnă nimic. Nu zeii m-au ales pe mine…

— Dar oamenii din Solis nu ştiu asta, a replicat el. Pentru ei, tu eşti Fecioara. Eşti Aleasa zeilor. La fel cum tu eşti imaginea Ascendenţilor pentru Atlantia, aşa eşti şi simbol al lor pentru oamenii din Solis. A rânjit cu jumătate de gură. Şi eşti favorita reginei.

Am clătinat din cap.

— Poate că sunt adevărate toate acestea, dar nu văd cum pot duce la îndeplinire ceva.

— Nu îţi dai suficient credit, Prinţeso. Eşti incredibil de importantă pentru regat, pentru oameni, dar cu atât mai mult pentru Ascendenţi. Tu eşti liantul care ţine toate minciunile lor laolaltă.

Mi-am îndreptat spatele.

— Imaginează-ţi ce se va întâmpla când oamenii din Solis vor afla că tu – Fecioara, Aleasa – te căsătoreşti cu un prinţ atlantian şi nu te transformi într-un Temut? Nici măcar după un sărut otrăvitor…

Mi-a zâmbit, şi i-a apărut o gropiţă. L-am privit cu ochii mijiţi.

— Numai asta îi va face pe mulţi să înţeleagă. Şi, prin unirea noastră, le-am putea prezenta uşor muritorilor o lume în care poporul atlantian nu este învins şi împrăştiat în vânt. Dar le-ar arăta, de asemenea, că zeii trebuie să aprobe o astfel de uniune. La urma urmei, conform celor spuse de Ascendenţi timp de generaţii întregi, dacă zeii nu

sunt de acord, ei vor căuta răzbunare. Oamenii din Solis nu ştiu că zeii dorm. Iar Ascendenţii se bazează pe faptul că nu vor descoperi niciodată acest adevăr.

Încuviinţând din cap încet, m-am gândit la oameni.

— Oamenii ar crede că zeii sunt de acord.

— Şi ce crezi că ar face oamenii dacă Ascendenţii s-ar întoarce împotriva Alesei zeilor? Aceiaşi zei care, potrivit Ascendenţilor, îi apără pe oamenii din Solis de Temuţi? Dacă Ascendenţii se întorc împotriva ta, acel regat construit pe minciuni va începe să se zdruncine. Va dura foarte puţin până când totul va fi distrus. Şi dacă îmi amintesc ceva despre regina Ileana, acela este că e o femeie foarte inteligentă. Ea ştie asta.

Şocată de faptul că i-a rostit numele, când o făcea foarte rar, i-am observat buzele subţiri.

— Dar nu suficient de inteligentă pentru a şti că regatul Atlantiei a evoluat până a ajuns în punctul în care este o ameninţare considerabilă pentru guvernarea lor? Ei ştiu că Atlantia există încă, aşa că şi-au fortificat armatele – cavalerii.

La menţionarea cavalerilor regali, un fior de gheaţă m-a cutremurat. Ei erau armata lui Solis, puternic blindată, antrenată în mod excepţional şi cu totul impunătoare. I-am văzut doar în capitală, şi, chiar şi atunci, era rar să vezi un cavaler, în special pentru că îşi aveau tabăra la poalele munţilor Elysium. Mulţi au făcut un jurământ de tăcere.

— Dar am fost foarte atenţi să ţinem ascunse evoluţia şi realizările noastre, asigurându-ne că Descendenţii sunt

văzuţi ca un grup de oameni care susţin un prinţ singuratic, hotărât să-şi asigure tronul. De-a lungul anilor, s-au complăcut în asta. El şi-a arcuit o sprânceană cât timp a mai luat o înghiţitură. Şi cred că numeroşi cărturari au spus că egoul este pierzania multor, multor oameni puternici. Cu toţi cavalerii sau cu toate gărzilor regale care le apără spatele, tot nu ar fi suficient pentru ca ei să ne învingă. Aici, intervii tu. Sau, mai exact, intervenim *noi*. Împreună. Căsătoriţi. Uniţi. Noi doi…

— Am înţeles, l-am întrerupt eu cu un mârâit scăzut.

Nuanţa ochilor lui s-a intensificat.

— Cu tot talentul meu demn de luat în seamă, nu mă voi apropia de ei sau de temple. Am încercat de multe ori cât timp am fost în Carsodonia, dar tu… tu eşti calea mea de acces.

Am expirat puternic.

— Crezi că prin intermediul meu – căsătorindu-te cu mine – vei putea negocia eliberarea fratelui tău.

— Şi voi putea negocia cedarea unei părţi din pământul nostru. Vreau tot ce se află la est de Eden.

— Tot ce se află la est de Eden. Asta ar fi… Ţinuturile Pustii şi Pompay. Şi, mai la sud, Capul Spessa…

— Şi multe alte oraşe mici şi câmpuri. Multe dintre locurile care nici măcar nu sunt conduse de vreun Ascendent, a spus el. Multe dintre locurile pe care nici măcar nu le folosesc. Ar fi o cerere corectă.

Era o cerere corectă. Solis şi-ar fi menţinut în continuare, printre altele, marile oraşe comerciale şi terenurile agricole din afara Carsodoniei şi Masadoniei.

Dar…

— Nu va fi aşa simplu de parcă le-am trimite o scrisoare care să anunţe nunta noastră. Odată ce Ascendenţii îşi dau seama că ai dispărut, pot crede că ai sfârşit într-un mod nefericit.

— În mâinile Celui Întunecat?

Şi-a înclinat capul în direcţia mea.

— Sau în ale oricărui grup de oameni răi. Oricum ar fi, nici regina Ileana, şi nici unul dintre Ascendenţi nu vor crede că suntem împreună fără să vadă că eşti încă în viaţă, sănătoasă şi întreagă. Ne vom întâlni cu ei în condiţiile noastre şi le vom prezenta opţiunile pe care le au.

— Adică, fie îţi acceptă termenii, fie vor avea de înfruntat un război? am încheiat eu.

— Războiul va avea loc oricum, dar, dacă ei vor fi de acord, le putem oferi oamenilor din Solis ceva mai mult timp să se pregătească.

Casteel a încuviinţat din cap şi şi-a aşezat braţul înapoi pe şemineu.

— Ceea ce ceri este corect. Îl au pe fratele tău, iar pierderea pământului nu ar afecta atât de mult Regatul lui Solis, am spus. Sper că vor avea atâta minte cât să fie de acord. Este posibil să nu poată face mai mulţi vampiri – dacă nu i-au capturat pe alţii pentru a-i folosi pentru asta. Mi-a venit în minte imaginea lui Ian, şi mi s-a întors stomacul pe dos. Şi, dacă nu sunt de acord, atunci va fi război. Mi-am ridicat privirea spre ochii lui. Şi, dacă te întâlneşti cu regele şi cu regina şi sunt de acord, îi vei lăsa

să trăiască?

Şi-a lăsat bărbia în piept, iar un zâmbet lent şi rece i-a străbătut chipul izbitor.

— Odată ce voi obţine ceea ce vreau şi ceea ce are nevoie regatul meu, ei nu vor mai rămâne pe tronul lui Solis. Nu vor mai respira. Nu ei. Nu ea.

M-am uitat în altă direcţie, încordându-mă împotriva dorinţei de a da înapoi.

Puteam înţelege asta, mai ales după ce îi făcuseră. Dar mi-a fost greu să uit acele luni, acei ani după atac, când i-am avut doar pe Ian şi pe regina Ileana.

Însă văzusem pereţii camerei subterane. Văzusem cicatricile lui Casteel. Avusesem bănuielile mele şi înainte să-l cunosc. Ştiam că ceea ce pretindea era adevărat. Nu aveam nevoie să văd sau să ştiu altceva ca să cred asta.

— Şi aveţi de gând să-i lăsaţi pe Ascendenţi să trăiască? Cine ar conduce Solis atunci?

M-am oprit, pentru că am vrut să întreb: „Cum rămâne cu Ian?”

— Pentru a preveni războiul şi repetarea trecutului, ar trebui să li se permită să trăiască. Lucrurile ar trebui să se schimbe totuşi. Gata cu Ritualurile! Gata cu morţile misterioase! Ar trebui să se controleze.

— Şi tu crezi că asta se poate întâmpla? Ai spus că durează luni întregi, dacă nu chiar mai mult…

— Dar se pot controla. O fac deja în anumite cazuri, şi sunt o mulţime de Ascendenţi îndeajuns de vechi pentru a face acest lucru. Ei pot face ca muşcătura lor să fie una plăcută. Se pot hrăni fără să ucidă. Sunt sigur că mulţi s-ar

oferi voluntari. Sau Ascendenţii ar putea chiar să plătească pentru acest serviciu. Oricum, dacă vor să trăiască, ar trebui să-şi controleze setea de sânge. Faptul că ei înşişi nu sunt Temuţii pe care îi creează este o dovadă că se poate. Doar că nu au avut niciodată un motiv să procedeze astfel.

— Crezi că va funcţiona? am întrebat.

— Este singurul mod în care Ascendenţii au o şansă de supravieţuire, a spus el.

Dar dacă se înşela – dacă dădea greş? Dacă fratele lui era deja mort? M-am uitat la el şi mi-am spus cu sută la sută certitudine că avea să îi ucidă pe toţi sau avea să moară încercând.

Mi s-a contractat gâtul.

— Şi, după aceea, cu sau fără fratele tău, sunt liberă?

Mi-a întâlnit privirea.

— Vei fi liberă să faci ce vrei.

— Deci această căsătorie nu va fi… reală?

Am rămas în linişte pentru un moment înainte ca el să spună:

— Este la fel de reală precum ceea ce crezi tu despre mine.

Nu s-a uitat la mine în acel moment. Atenţia lui s-a concentrat din nou asupra flăcărilor. Linia maxilarului îi era precum marmura.

— Nu am idee ce ar trebui să însemne asta, am recunoscut eu, încrucişându-mi picioarele sub pătură. Cum voi fi liberă dacă ne căsătorim?

— Îţi voi acorda divorţul dacă asta hotărăşti.

Am tresărit înainte să mă pot stăpâni. Divorţurile erau practic nemaiîntâlnite în Solis. Trebuia ca oamenii să meargă în faţa instanţei chiar şi pentru a-l cere, şi, de cele mai multe ori, era respins.

— Este divorţul ceva comun în Atlantia? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns el. Neobişnuit este ca doi atlantieni care nu se iubesc să se căsătorească. Dar, când oamenii se schimbă odată cu dragostea lor, ei pot divorţa.

Am rămas cu gândul la toată partea aceea despre cum căsătoria între oameni care nu se iubesc era ceva ieşit din comun. Dacă era atât de rară, atunci cum de putea intra cu atâta uşurinţă într-o uniune cu o persoană pe care, evident, nu o iubea? Răspunsul era simplu. Ar fi făcut orice pentru fratele său.

— Deci această căsătorie nu este reală.

Am inspirat scurt.

— Şi dacă refuz? Dacă spun nu?

— Sper că nu o vei face, mai ales după tot ce ai văzut. Dar, în acest caz, nu mă voi mai folosi de tine pentru a le transmite un mesaj Ascendenţilor şi nici ei nu te vor mai folosi. E o cale de ieşire. Şi-a trecut o mână prin păr. Nu este una perfectă, dar este o cale de ieşire.

Era… era o cale de ieşire. Una bătută de vânt şi şerpuitoare, dar ştiam că, dacă nu venea el după mine, m-aş fi aflat în Masadonia, acoperită cu un voal şi suspicioasă, dar fără să am idee despre ororile care se întâmplau afară – viitorul pe care aveam să îl descopăr. Casteel nu era o binecuvântare sub acoperire. Nu ştiam ce era, dar nimic nu ar fi fost în regulă dacă nu ar fi intrat în

viaţa mea.

Mi-am ridicat bărbia.

— Şi dacă tot spun nu?

— Nu te voi forţa să te căsătoreşti cu mine, Poppy. Faptul că te forţez deja la anumite lucruri este… destul de dezagreabil, având în vedere tot ce ţi-a fost luat înainte să mă cunoşti. Pieptul lui s-a ridicat în momentul când a inspirat. Dacă refuzi, nu ştiu. Va trebui să găsesc o altă cale să-l eliberez pe fratele meu şi să te ascund cumva, astfel încât nimeni, nici măcar oamenii mei, să nu poată pune mâna pe tine.

M-a surprins, şi, fără să mă gândesc, am format o legătură cu el, citindu-i emoţiile, căutând un indiciu de uneltire sau de viclenie. Orice ar fi indicat faptul că nu era sincer. Ceea ce am simţit a fost tristeţe, mai grea şi mai apăsătoare decât înainte, care m-a făcut să simt ceva acru pe limbă, ceva care mi-a dat senzaţia că voiam să îmi lepăd pielea de pe mine.

Ruşine.

Am simţit ruşine venind din partea lui, şi nu era adânc îngropată. Era acolo, chiar la suprafaţă.

— Ţie… nu-ţi place asta, nu-i aşa ? Situaţia în care sunt… în care suntem.

I-a zvâcnit din nou un muşchi pe maxilar, dar nu a spus nimic.

— De asta nu mă târăşti în capitală chiar în acest moment, cerând să faci schimbul, am spus eu. Asta ar fi mai rapid. Ar fi mai uşor…

— Nu mi-ar fi *deloc* uşor să te predau lor. Ochii lui au

strălucit într-un chihlimbar intens înainte de a privi în altă parte. Şi nu-mi mai citi emoţiile. E un pic nepoliticos.

Mi-am arcuit sprâncenele.

— Şi să mă forţezi să beau din sângele tău nu a fost?

— Ţi-am salvat viaţa, a mormăit el.

— Poate că o salvez şi eu pe a ta citindu-ţi emoţiile, am ripostat eu, închizându-mi simţurile.

Casteel m-a ţintuit cu privirea.

— Te rog să îmi explici cum ai ajuns la această concluzie.

— Pentru că este o uşurare să ştiu că nu m-ai obliga să mă căsătoresc cu tine. O parte din tensiunea ce mi se acumulase în piept dispăruse. Nu schimbă minciunile şi orice altceva, dar, cel puţin, îmi atenuează furia aproape criminală. Precum şi dezamăgirea sfâşietoare din suflet, dar nu aveam de gând să îi împărtăşesc asta. Deci chiar s-ar putea să nu încerc să-ţi despic ţeasta în timp ce dormi.

Buzele i-au zvâcnit.

— Dar fără promisiuni?

Nu am onorat cu un răspuns această întrebare.

— Aşadar, le vei spune tuturor că ne căsătorim, iar eu va trebui să mă comport ca şi cum ar fi adevărat când suntem în preajma celorlalţi? Apoi, de îndată ce ne căsătorim, vom merge în capitală?

Casteel şi-a ridicat capul, fixând cu privirea peretele din faţa lui.

— Da, dar va trebui să fim convingători. Nu este la fel de simplu precum a le spune celorlalţi că urmează să ne căsătorim. Trebuie să ne căsătorim imediat ce ajungem în

Atlantia. Înainte să te duc la părinţii mei.

Aveam un gol în stomac.

— Crezi că este înţelept să ne căsătorim înainte de a le spune Regelui şi Reginei măcar că eşti logodit?

— Nu chiar.

I s-a ivit un rânjet copilăresc pe faţă, unul pe care mi-am imaginat că îl afişa destul de des când era mic şi se pregătea să facă ceva ce ştia că urma să îi cauzeze necazuri.

— Părinţii mei vor fi… nemulţumiţi.

— Nemulţumiţi?

M-am abţinut să nu râd.

— Am sentimentul că va fi vorba despre o emoţie mai puternică.

— Foarte posibil. Dar părinţii mei vor încerca să amâne căsătoria până când vor fi siguri că e adevărat. Nu ne putem permite să pierdem timpul necesar pentru a obţine permisiunea lor – permisiunea de care nu am nevoie, a zis el. Aşa cum am mai spus, oamenii mei vor răzbunare. Dacă ei cred că acesta este un truc pentru a salva un prinţ pe care l-au jelit deja şi dacă preţuiesc răzbunarea mai mult decât preţuiesc viaţa, atunci vor încerca ceva. Odată ce vei deveni soţia mea, vei fi protejată.

— Poporul tău pare…

M-am oprit.

Poporul lui părea barbar, dar nici al meu nu era cu mult mai bun. Fie că pretindeam, fie că nu că Ascendenţii erau poporul meu, fusesem crescută de ei. Şi nu aş fi, oare,

la fel de agresivă dacă aş trăi în fiecare zi cu gândul că Ascendenţii ar putea sosi în orice clipă să mă măcelărească, fără să fie luaţi la rost sau pedepsiţi? Aş fi fost la fel de mânioasă.

M-au trecut fiorii când m-am uitat la chipul lui, la liniile întinse ale feţei şi la umbrele de sub ochi. Mi-am dat seama că eu şi Casteel nu eram atât de diferiţi.

— Înţeleg.

Privirea i-a alunecat asupra mea, având ochii larg deschişi.

— Ce?

— Înţeleg de ce faci asta. Ei îl au pe fratele tău, care a fost capturat în timp ce încerca să te elibereze, i-am spus eu, iar gândul mi-a zburat la Ian. Înţeleg că ai face orice ca să îl salvezi.

S-a întors spre mine.

— Într-adevăr?

Am încuviinţat din cap.

— Şi eu aş face la fel. Aşadar, pot să înţeleg şi totuşi să nu îmi placă. Pot să detest faptul că, pentru tine, nu sunt nimic altceva decât un pion, dar totuşi să înţeleg asta.

— Nu eşti doar un pion pentru mine, Poppy.

— Nu minţi, i-am spus eu cu inima strânsă. Asta nu ne face nici o favoare.

A deschis gura şi apoi a închis-o, părând să regândească tot ceea ce urma să spună.

— Există un motiv pentru care înţeleg asta, i-am spus eu. Tu ai face orice să-l eliberezi pe fratele tău, iar eu aş face orice să mă întorc la al meu. Sunt de acord cu asta

dacă promiţi să mă ajuţi să ajung la Ian.

— Poppy…

— Ştiu ce este şi ştii că trebuie să văd în ce s-a transformat.

S-a întors complet spre mine.

— Şi dacă a devenit precum ceilalţi?

— Faptul că a făcut Ascensiunea nu înseamnă automat că este rău – nu. Mi-am ridicat mâna când a început din nou să vorbească. Mi-ai spus că îşi pot controla setea de sânge dacă vor. Mulţi dintre Ascendenţi sunt răi, dar la fel de mulţi au fost oameni buni înainte de ascensiune şi nu cunoşteau adevărul. Fratele meu… Am tras adânc aer în piept şi mi-am îndreptat umerii. Trebuie să văd cu ochii mei ce a devenit. Deci asta e înţelegerea. Mă voi căsători temporar cu tine şi te voi ajuta să-ţi eliberezi fratele dacă şi tu mă ajuţi să-l eliberez pe al meu.

Casteel şi-a înclinat capul în timp ce s-a uitat la mine preţ de câteva momente. Nu ştiam ce a văzut, dar apoi a încuviinţat din cap.

— Sunt de acord.

— Bine, am şoptit eu.

— Nu te vei lupta cu mine din cauza asta?

M-am gândit la asta.

— Nu în faţa altora. De ce aş face-o? Dacă faptul că ei cred că ne căsătorim mă ţine în viaţă, de ce nu aş fi de acord cu asta? am conchis eu, încruntându-mă uşor. „Nu aş fi ghicit niciodată că whisky-ul are o putere atât de uimitoare de a-ţi limpezi gândurile.” Nu îmi doresc să mor. Nici nu îmi doresc să fiu închisă într-o cuşcă şi

folosită ca sac de sânge.

A tresărit. Un pic, dar l-am văzut.

— Dar, în privat, vei lupta împotriva mea cu dinţii şi cu unghiile? a presupus el.

— Kieran ştie ce ai plănuit, nu-i aşa?

A încuviinţat din cap.

I-am întâlnit privirea.

— În acest caz, în faţa lui şi în privat, voi lupta împotriva ta cu dinţii şi cu unghiile. Nu mă voi preface că sunt logodnica docilă dacă nu voi avea spectatori.

— Este de înţeles. Şi-a trecut degetul mare pe deasupra paharului. Dar, dacă vrei să te prefaci şi în privat…

— Nu se va întâmpla.

Avea o strălucire în ochii aurii.

— Cred că îţi vei da seama că pot fi incredibil de fermecător.

M-am uitat la el.

— Îţi aminteşti ce ai spus despre lucrurile imposibile?

Îmi aminteam.

— Dar asta chiar este cu adevărat imposibil.

— Cred că vom vedea.

— Cred că da, i-am spus eu relaxată.

Am simţit această tachinare ca fiind normală. Cel puţin, pentru noi.

Casteel m-a privit.

— Simt că totul este un truc şi că doar două secunde te despart de o nouă încercare de a-mi azvârli cuţitul acela din nou în inimă.

Am râs sec.

— Ce rost ar avea? Ai fi doar nervos, iar cuţitul nici măcar nu este suficient de ascuţit pentru a-ţi tăia capul sau pentru a-ţi străpunge craniul ăla incredibil de gros.

A zâmbit, terminând whisky-ul lăsat în pahar înainte de a se îndepărta de şemineu.

— Dar ţi-ar oferi o mare satisfacţie.

M-am gândit la asta.

Aşa era.

— Ştiam eu, a murmurat el, punând paharul pe masă.

S-au scurs câteva momente în care am simţit privirea lui Casteel asupra mea.

— Atlantienii cunosc tradiţia inelelor atunci când cer pe cineva în căsătorie? am întrebat eu.

Ascendenţii din Solis nu o cunoşteau, însă mulţi dintre muritori, da. Se oferea un inel cu ocazia logodnei unui cuplu, iar apoi, în timpul căsătoriei, cei doi făceau schimb de panglici.

— Da.

— Atunci, cât de credibil este că ne-am logodit dacă nu am un inel?

— Bine punctat, a murmurat el.

— Vreau un inel, l-am anunţat. Vreau unul obscen de mare, aşa cum am văzut la unele dintre soţiile comercianţilor bogaţi. Diamantele lor sunt atât de mari, încât arată de parcă le-ar trage mâna în jos.

S-a întors spre mine.

— Voi găsi un diamant atât de mare, încât va intra în încăpere înaintea ta.

— Bine.

Mi-a luat un moment până să-mi dau seama că zâmbeam.

Mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să mă preocupe faptul că mă gândisem la toate. Mă simţeam mai în largul meu. Ceea ce îi spusesem cu privire la motivul pentru care înţelegeam de ce făcuse acest lucru era adevărat. Asta nu însemna că trebuia să-mi placă sau că realitatea nu mă înţepa şi nu mă rănea. Dar dacă Vikter m-a învăţat ceva, dacă am învăţat ceva de la regina Ileana şi din timpul meu petrecut ca Fecioară, de când am avut de-a face cu ducele Teerman şi cu Lord Mazeen, acel lucru a fost că a fi pragmatic şi raţional e singura modalitate de a câştiga o bătălie şi de a supravieţui unui război. Acceptam toate astea pentru că astfel rămâneam în viaţă şi aveam să ajung la Ian. Eu, asemenea lui Casteel, aş face orice pentru fratele meu. Şi asta presupunea să mă mut dintr-un cuib de viperă în altul.

Capitolul unsprezece

Urma să mă căsătoresc.

Acesta a fost ultimul gând pe care l-am avut înainte de a adormi şi primul gând cu care m-am trezit – în ambele situaţii, de una singură.

Casteel a plecat la scurt timp după ce am acceptat, fiind chemat de Delano. Am sfârşit prin a adormi şi am ştiut că s-a întors în toiul nopţii doar pentru că m-am

trezit la un moment dat şi i-am simţit căldura trupului la câţiva centimetri de mine. Stătusem acolo întinsă prea mult timp, ascultându-i sunetul constant al respiraţiei, împotrivindu-mă nevoii de a mă întoarce şi de a-l privi. Plecase înainte să mă trezesc, şi mă simţeam uşurată – de data aceasta din alte motive decât înainte.

Trebuia să mă obişnuiesc cu ceea ce acceptasem să fac şi am încercat să fac acest lucru cât timp am stat în faţa măsuţei de toaletă slab luminate din camera de baie, descâlcindu-mi nodurile din păr, de parcă ele aveau răspunsuri la toate întrebările mele.

Căsătoria era reală… şi totuşi nu. Un contract de afaceri care ne-ar fi dat amândurora ceea ce ne doream. Fratele lui. Pământ. Fratele meu. Libertate. Şi poate chiar sfârşitul unui război care nici măcar nu începuse încă.

Ei bine, speram să obţinem ceea ce ne doream.

Cum aş fi putut să nu fiu de acord? Dacă aş fi refuzat şi Casteel m-ar fi lăsat cu adevărat să plec, ascunzându-mă într-un loc unde nimeni nu mă putea găsi – dacă asta era posibil –, tot ar fi trebuit să-l văd pe Ian. În acest fel, nu o făceam de una singură. Poate că eram cheia lui Casteel către rege şi regină, dar aveam destulă inteligenţă şi îndeajuns simţ practic pentru a recunoaşte că el era, de asemenea, cea mai sigură şi mai ingenioasă cale către fratele meu.

Dar acesta nu era singurul motiv pentru care fusesem de acord.

În ciuda minciunilor şi a trădărilor lui Casteel, ştiam că nu aş fi putut să plec, lăsându-l să-şi salveze fratele şi,

eventual, chiar poporul de unul singur, prin diferite mijloace. Deşi am avut puţine ocazii în care să descopăr cine eram ca persoană, ştiam destule despre mine încât să înţeleg că nu m-aş fi bucurat un singur moment de pace, în ciuda libertăţii pe care aş fi avut-o. Nu după tot ce am învăţat şi nu atunci când era ceva ce aş fi putut face.

Dar căsătoria?

Trecuse atât de mult timp de când fanteziile mele de fetiţă conturate în jurul nunţilor, dar şi posibilitatea de a fi legată de un Ascendent – ceva care, la momentul respectiv, nu ştiam că nu avea să se întâmple niciodată – îmi provocau teamă şi panică.

Şi această căsătorie îmi provoca panică şi frică, dar din motive foarte, foarte diferite. Trebuia să ne comportăm ca şi cum ne-am fi dorit unul pe celălalt într-un mod care depăşea dimensiunea fizică a lucrurilor. Trebuia să ne purtăm de parcă am fi fost îndrăgostiţi. Şi asta era periculos. Cu toată lipsa mea de experienţă în orice, ştiam acest lucru. În ciuda tuturor celor întâmplate, ceea ce simţeam pentru el se simţea ca o pantă alunecoasă. Era destul de greu să ne prefacem că eram împreună pentru a-i convinge pe oamenii lui de relaţia noastră fără ca asta să ne afecteze. Trebuia să existe limite. Linii. Eram tot un pion. Doar că acum eram în acţiune.

Nu puteam uita asta.

Nu aveam să uit.

O altă îngrijorare şi-a făcut simţită prezenţa. Cum puteam să convingem pe cineva că aveam o relaţie

amoroasă când îi refuzasem public cererea în căsătorie şi insinuasem destul de vehement că aveam impresia că îşi pierduse minţile?

Cum trebuia să mă comport? Părinţii mei au fost singurii pe care i-am avut drept exemplu şi, din câte îmi amintesc, tot ce avea legătură cu dragostea lor – privirile lungi şi modul în care se tot atingeau unul pe altul – era natural. Ceva ce nu putea fi falsificat sau forţat. Iar restul relaţiilor pe care le văzusem în mod regulat fuseseră cele ale Ascendenţilor, şi nu îi văzusem niciodată pe duce şi pe ducesă atingându-se. Nici măcar Ian nu îmi vorbise niciodată despre soţia sa în nici una dintre scrisorile pe care mi le trimisese. Nimic în afară de anunţarea căsătoriei lor – ceva la care nu mi-a fost permis să particip. În plus, refuzul reginei Ileana de a-mi permite să călătoresc fusese justificat ca fiind o problemă de siguranţă. Dar acum, mă întrebam dacă nu cumva fusese ceva mai mult.

Ar fi trebuit să mă întreb mai multe atunci, dar m-am complăcut în controlul absolut exercitat de Ascendenţi asupra mea. Cum s-a întâmplat asta? Cum de au ajuns oamenii din Solis în punctul în care foarte puţini mai puneau la îndoială oferirea propriilor copii în dar? Unii chiar au făcut-o cu bucurie, simţindu-se onoraţi. Să fi fost vorba despre frică? Dezinformare? Lipsa accesului la educaţie şi la resurse? Existau atât de multe motive pentru care se întâmpla asta, ba chiar şi mai multe pentru cei care au început să suspecteze că lucrurile nu erau aşa cum păreau, dar care totuşi le-au găsit scuze.

Aşa cum am făcut şi eu.

Pentru că era terifiant să vezi adevărul.

Şi dacă planul lui Casteel funcţiona? Aveam să îl văd pe Ian şi… să mă confrunt cu acea situaţie. Apoi, ce? Aveau Ascendenţii să se schimbe cu adevărat? Oamenii din Atlantia aveau să fie mulţumiţi? Şi cum puteam şti dacă Ascendenţii chiar urmau noile reguli, ducând o viaţă mai restrânsă? Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiam că ruptura dintre cei care locuiau în locuri precum Strada Radiantă şi mahalalele de pe lângă Metereze s-ar repara brusc. Roata creată de Ascendenţi avea să continue să se întoarcă, nu-i aşa? Sau poate că pierderea reginei şi a regelui i-ar împrăştia pe restul Ascendenţilor, forţându-i să adopte un nou mod de viaţă?

Nu ştiam răspunsurile la toate astea. Tot ce ştiam era că nu se mai putea să îi prade pe oamenii din Solis. Şi, dacă puteam ajuta la oprirea acestui lucru, atunci aveam să o fac.

Acesta era un scop mult mai măreţ decât cel pentru care am trăit ca Fecioară. Era real. Schimba vieţi. Mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi fost aleasă pentru ceva care *conta*.

Dar nimic din toate astea nu îmi spunea cum trebuia să mă port într-o relaţie *de dragoste*. Ascendenţii păreau întotdeauna oarecum detaşaţi de nevoile fizice, dar ştiam că nu era întotdeauna cazul. Deşi perversiunile ducelui Teerman şi ale lui Lord Mazeen nu erau bune exemple pentru cum să mă comport într-o relaţie.

Inima îmi bătea prea repede, şi am auzit sunetul unui

ciocănit în uşă. Un moment mai târziu, uşa s-a deschis, iar Kieran a strigat:

— Vrei micul dejun?

— Da.

Aruncând peria, m-am grăbit să ies din camera de baie. Kieran a ţinut uşa deschisă pentru mine.

— Cuiva îi este foarte foame.

Nu eram convinsă că puteam lua măcar o gură de mâncare. Am ieşit pe coridor şi am văzut că ninsoarea se oprise, chiar dacă vântul încă bătea printre copaci, făcând zăpada căzută să se ridice în mici vârtejuri prin curte.

— Vom pleca în curând? am întrebat. De când s-a oprit ninsoarea?

— Cred că Alastir şi unii dintre cei care l-au însoţit vor merge mai târziu să verifice drumurile către est, pentru a vedea dacă sunt accesibile. Sper că da, din moment ce furtuna nu s-a extins foarte departe spre vest.

Adică drumurile din Masadonia sau chiar din capitală nu erau chiar imposibil de parcurs.

— Crezi că şi-au dat seama că nu ne-am făcut încă apariţia la următoarea noastră locaţie?

— Nu cred. Avem timp. Nu prea mult, dar avem, a spus el.

A fost ciudat că m-am simţit uşurată, de parcă ar fi fost un fel de trădare, chiar dacă ştiam că nu era.

— Aşadar, Penellaphe. În sfârşit, am o întrebare pentru tine, a spus Kieran tărăgănat în momentul când am pătruns în casa scării.

M-am uitat la el.

— Bine?!

— Cum e să fii pe punctul de a deveni o Prinţesă adevărată?

— Ţi-a spus deja?

Nu ştiam de ce mă surprindea asta. Casteel probabil se întâlnise cu Kieran noaptea trecută.

— Sigur că da. Am ştiut, probabil, că planurile lui s-au schimbat înainte chiar ca el să ştie.

L-am privit cu ochii mijiţi.

— Aş putea paria că planurile lui s-au schimbat când şi-a dat seama că sunt pe jumătate atlantiană.

El a zâmbit, iar expresia lui ascundea o sumedenie de mistere.

— Planurile lui s-au schimbat cu mult înainte de asta. Dar, după cum am spus, nu şi-a dat seama de acest lucru.

— Dar tu ţi-ai dat seama? *Atât* de bine îl cunoşti?

— Da.

— Ei bine, bravo ţie, am mormăit eu.

A chicotit.

— Abia aştept să văd cum o veţi scoate la capăt voi doi.

Pulsul mi-a luat-o la galop precum un cal sălbatic.

— Ce înseamnă asta?

Kieran mi-a aruncat o privire complice când am intrat în zona comună plină de viaţă.

— De când am părăsit Pădurea Sângerie, nu a trecut nici măcar un minut în care să nu îl ameninţi pe Casteel cu moartea.

— Exagerezi. Cu siguranţă au trecut… câteva minute.

M-am crispat, dar Kieran avea dreptate.

— Cred că vom afla în curând.

Eram prea nervoasă să mă întreb dacă cineva îmi arunca priviri pline de ură când am intrat în sala de banchet de altfel goală şi am ocupat locurile la masă. Băncile fuseseră înlocuite cu scaune.

Ne-a fost adusă mâncarea – cârnaţi şi ouă, împreună cu acei biscuiţi uimitori. Cumva, am trecut peste faptul că mi se întorsese stomacul pe dos, pentru a lua un biscuit. Am fost mult mai liniştită în această dimineaţă când mi-am mâncat mâncarea. Motivul pentru care eram aşa şi-a făcut apariţia de îndată ce am terminat de mâncat. Kieran a privit peste umăr, iar eu am ştiut cine a sosit.

Încet, am tras cu ochiul în spatele meu. Casteel a intrat în încăpere împreună cu Alastir şi cu mai mulţi bărbaţi care îi stăteau alături. Alastir i-a vorbit în timp ce Casteel s-a uitat direct la locul unde stăteam eu şi Kieran. Privirile noastre au părut să se unească pentru o clipă, apoi m-am uitat repede în altă direcţie, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Casteel te va anunţa ca logodnică a lui. Kieran şi-a lăsat jos paharul. Va fi înţelept să te comporţi corespunzător.

Mi-am aţintit privirea asupra chipului lui Kieran.

— Crezi că voi ţipa la Casteel şi voi fugi?

I-a apărut urma unui zâmbet.

— Nu aş fi surprins.

Dându-mi ochii peste cap, m-am uitat pe furiş la uşi. Nou-veniţii se opriseră în interiorul camerei şi stăteau de

vorbă cu Naill, care, la fel ca restul, avea obiceiul să apară de nicăieri.

— Crezi că vom fi credibili?

— Încă o întrebare? Kieran s-a lăsat pe spate, încrucişându-şi braţele pe piept. Serios? Nu te plictiseşti niciodată să pui atâtea întrebări?

— Se pare că tu nu te plictiseşti, din moment ce tocmai ai pus trei.

A chicotit atunci.

— Cred că va fi greu să-l convingem pe Alastir.

M-am holbat la el.

— Asta este cu adevărat motivant. Mulţumesc!

— Cu plăcere!

Am aruncat o privire rapidă şi am văzut că se aflau în continuare lângă uşi.

— De unde ştii că va anunţa că am fost de acord cu căsătoria? Ţi-a spus el?

— Nu.

— Atunci, de unde ştii?

— Ştiu anumite lucruri.

L-am ţintuit cu o privire plictisită.

— Ştiu că voi doi sunteţi apropiaţi, dar… Mi-a trecut ceva prin minte.

Legătura. Am citit că atlantienii dintr-o anumită clasă socială şi vârcolacii formează legături.

— Ai citit tu? a murmurat el.

— Da. Se crede că vârcolacii sunt datori să-i protejeze pe atlantienii de care sunt legaţi.

— Ai de gând să mănânci biscuitul ăla? m-a întrebat

el.

Am clătinat încruntată din cap.

— Poţi să-l iei.

Kieran l-a luat şi a început imediat să-l rupă în bucăţi mici, amintindu-mi de rozătoarele pe care vracii le ţineau în cuşti şi care îşi rupeau aşternutul de hârtie.

Mi-am alungat imaginea din minte.

— Cred că lecţiile de istorie prezintă greşit partea despre legătura cu atlantienii dintr-o anumită clasă socială. Este vorba despre o anumită linie genealogică. Cea fundamentală.

— Ai dreptate.

El şi-a îndesat o bucată de pâine în gură. Aş putea trăi doar cu această pâine.

— Pâinea este… gustoasă.

Mi-am dorit oarecum să nu-i fi permis să o ia.

— Legătura dintre voi doi înseamnă mai mult decât să îl protejezi, nu-i aşa?

— Am fost legaţi la naştere, iar legătura înseamnă o mulţime de lucruri, Penellaphe.

Eram pe cale de a cere detalii, cum ar fi dacă el putea cumva simţi ceea ce Casteel era pe cale să facă sau nu, dar sunetul paşilor apropiindu-se mi-au potolit dorinţa. Inima mea, care doar încetinise uşor, a început să bată din nou. Casteel şi acei bărbaţi veneau înspre noi, şi nu aveam habar ce trebuia să fac. Să zâmbesc frumos şi să mă comport ca şi cum Casteel mi-ar oferi luna şi stelele de pe cer în fiecare noapte? Mi s-au încordat umerii în timp ce încercam să mă imaginez făcând asta. Şi, dintr-un motiv

sau altul, cicatricile de pe faţa mea au devenit mai mari şi mai vizibile în mintea mea.

— Te hiperventilezi? m-a întrebat Kieran.

— Ce? M-am uitat în farfuria mea. Nu.

— Respiri foarte repede.

Aşa făceam? Oh, Doamne, aşa făceam. De ce mă comportam ca…?

— Ar trebui să te calmezi, m-a sfătuit el. Aşa cum am mai spus, este foarte puţin probabil ca Alastir să îl creadă pe Casteel. Ceilalţi îi vor urma exemplul.

— Încă o dată, am mormăit eu, nu mă ajuţi.

Nu am avut ocazia să îi cer să-mi spună de ce Alastir deţinea acest tip de influenţă.

Înainte ca Kieran să poată răspunde, l-am auzit pe Alastir spunându-i ceva, şi, sincer, suna ca o altă limbă. Urechile mele au început să proceseze sunete doar când l-am auzit pe Casteel rostindu-mi numele.

Sângele pulsa în mine în ritmul bătăilor de tobe, în timp ce ani la rând de conduită aşteptată şi îngrijire s-au manifestat la un nivel inconştient. Am simţit că stăteam în picioare.

Casteel m-a atins pe spate, şi, cu toate că a fost o atingere uşoară, am simţit-o în aproape fiecare parte a corpului meu. Privirea mea s-a ridicat încet înspre a lui, şi am fost captivată de intensitatea din acele adâncimi de chihlimbar. Mi s-a părut că pe chipul său am observat ceva asemănător cu îngrijorarea. Încă respiram prea repede?

— Penellaphe? a repetat el.

— Îmi pare rău. Am clipit, simţindu-mă puţin ameţită. Ai spus ceva?

— Am întrebat dacă ai terminat de servit micul dejun.

Casteel m-a privit cu atenţie.

— Da.

Am aprobat din cap pentru o confirmare suplimentară.

— Bun.

M-a apucat de mână în timp ce mi-a dat la o parte părul de pe faţă, aşezându-mi şuviţele grele peste umăr. Acest gest a fost unul intim, cu care nu eram obişnuită, iar expresia mea dădea de înţeles că *el* devenea din ce în ce mai îngrijorat.

Trebuia să mă adun.

Dacă am putut sta în picioare şi rămâne tăcută în timpul lecţiilor date de ducele Teerman, mă puteam comporta şi acum de parcă nu eram pe cale să mă prăbuşesc la podea.

Punându-mi un zâmbet pe faţă, m-am întors spre Alastir, în timp ce am scos la iveală manierele învăţate cu mult timp în urmă.

— Bună, Alastir. Sper că ai avut o seară plăcută?

I s-au curbat uşor buzele în timp ce a înclinat capul.

— Aşa a fost. Mulţumesc de întrebare!

El a privit locul în care mâna lui Casteel se împreuna cu a mea, apoi şi-a arcuit o sprânceană în direcţia lui Kieran.

— Este foarte politicos din partea ei să mă întrebe, spre deosebire de voi doi.

Kieran a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat cu aer, iar din cealaltă parte a mea mi s-a părut că aud un pufnet înăbuşit. I-am strâns mâna lui Casteel. Cu putere.

— Descopăr că ei doi nu sunt foarte manieraţi, am spus. Îmi cer scuze pentru lipsa lor de consideraţie.

Privirea lui Alastir a revenit asupra mea, în timp ce Emil zâmbea de unde rămăsese ca să discute cu Naill. Alastir a izbucnit într-un hohot de râs, făcând să i se încreţească pielea din jurul ochilor. Buzele mele s-au întredeschis, şi am expirat uşor. Râsul acela. Nu m-am putut gândi decât la Vikter, iar inima m-a durut teribil.

— Pe aceştia doi cu siguranţă nu i-aş considera manieraţi sub nici o formă, a răspuns Alastir.

Casteel şi-a coborât privirea înspre mine, şi mi s-a părut că am citit o urmă de regret în aceasta, de parcă nu era încântat de felul în care aveau să se desfăşoare lucrurile. Nu a spus nimic, cu toate că Alastir aştepta, iar ceilalţi priveau. Mi-a strâns şi el mâna, dar nici pe departe la fel de zdravăn ca mine. Voia… să-i citesc emoţiile? Mi-am deschis simţurile şi ceea ce am gustat dintr-odată a fost un amestec de acru şi vanilie. Ruşine şi sinceritate. Nu era mândru de asta. Ori asta, ori i-am interpretat greşit emoţiile. Era posibil, dar nu credeam acest lucru. Am încuviinţat din cap, şi şi-a coborât genele, care i-au acoperit ochii pentru un moment foarte scurt.

Şi apoi, am văzut-o.

Masca i s-a aşezat din nou pe chip, iar el şi-a curbat colţul buzei într-un zâmbet arogant. Trăsăturile i-au devenit ascuţite, şi, când a deschis din nou ochii, aceştia

mi-au amintit de cioburile de chihlimbar.

— Am auzit că felicitările sunt în ordine, a spus Alastir, atrăgându-mi atenţia asupra lui.

Râsetele încetaseră de mult.

— Prinţul mi-a spus în această dimineaţă că i-ai acceptat cererea în căsătorie.

— Aşa este.

— Ca să fiu sincer, când mi-a spus, m-am gândit că s-ar putea să fi băut prea mult noaptea trecută. Nu l-am crezut când mi-a zis că se însoară, în nici un caz cu Fecioara.

— Ea nu este Fecioara, a intervenit Casteel iute. Nu *mai* este.

Mi-a dat drumul la mână şi a aşezat-o din nou pe spatele meu. Am simţit o căldură inexplicabilă în piept, care mi-a produs o mare nelinişte.

Alastir a ridicat dintr-o sprânceană.

— Îmi imaginez că nu mai este, a spus el, şi am deschis larg ochii. Dar *ea a fost* Fecioara. Şi-a îndreptat atenţia spre Casteel. Poate că cine a fost ea e de domeniul trecutului, dar asta nu schimbă cu nimic acel trecut.

Mâna de pe spatele meu s-a mişcat, iar Casteel a răspuns:

— Trecutul este irelevant.

— Chiar crezi asta? a întrebat Alastir.

— Nu contează ce cred eu. Palma lui Casteel mi-a alunecat de pe spate, lăsând în urmă un fior. M-a luat de mână încă o dată. Ceea ce contează este că toţi ceilalţi cred asta.

— Ai vorbit ca un adevărat Prinţ. Părinţii tăi ar fi mândri, a mormăit Alastir, scoţând un râset scurt şi sec, în timp ce m-a cercetat încă o dată cu privirea, zăbovind asupra acelei părţi a gâtului meu unde părul îmi căzuse pe umăr.

Nu era nici o îndoială că a văzut semnele decolorate. Linia gurii lui s-a încordat.

— Mă bucur că eşti aici, Penellaphe. Am stat de vorbă numai câteva momente, şi am multe întrebări.

— Îmi imaginez, am murmurat eu.

Casteel m-a tras uşor de mână.

— Stai cu mine?

Încuviinţând din cap, m-am întors spre scaunul de pe care tocmai mă ridicasem, dar Casteel s-a îndreptat spre scaunul din capul mesei. S-a aşezat, şi abia atunci mi-am dat seama unde plănuia să stau. Nu pe scaun, ci în poala sa. Am ezitat. Nu aveam cum să stau în poala lui. Peste umăr, i-am văzut pe ceilalţi ocupându-şi locurile, în timp ce Kieran s-a aşezat în stânga lui Casteel, iar Alastir a ocupat scaunul din dreapta lui, unde mă aşezasem eu mai devreme.

Casteel şi-a ridicat privirea înspre mine şi şi-a curbat discret buzele. Ceea ce i se citea acum în privire era o provocare. Eu am mijit ochii, iar el şi-a arcuit o sprânceană. Nu mai aveam unde să stau. Singura opţiune rămasă ar fi fost să stau în picioare, în spatele lui, ca o slujitoare, şi am refuzat să fac asta. Până la urmă, mai *era* un spaţiu…

— Vrei acest loc, Penellaphe? s-a oferit Alastir.

Conştientă de faptul că ordinea aşezării la masă era adesea o dovadă a poziţiei cuiva, ştiam că nu trebuia să accept oferta.

— Logodnica mea este supărată pe mine, a anunţat Casteel, luându-mă prin surprindere suficient de mult încât să mă întorc spre el.

— Nu mi-o pot imagina pe Penellaphe supărată pe tine, a comentat Kieran, iar eu am simţit dorinţa puternică de a mă apleca pentru a-l pocni.

— Ştiu.

Zâmbetul lui Casteel era acum mai larg, mai real. Gropiţa din obrazul stâng a început să-şi facă apariţia, şi o urmă de colţi m-a făcut să am un gol în stomac, în acelaşi timp în care mânia mă înţepa precum un ghimpe.

— Dar recunosc, o merit.

Am rămas nemişcată, neştiind ce punea la cale.

— Nici măcar nu eşti căsătorit şi deja o superi? a chicotit Emil. Acesta nu este un început promiţător.

— Nu este, motiv pentru care trebuie să îndrept acest lucru imediat. Îmi pare rău, a spus el, iar zâmbetul i s-a şters atunci când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Sincer. Nu a fost planificat.

M-a luat cu furnicături pe piele. Îşi cerea scuze în faţa celorlalţi că eu nu eram pregătită pentru asta?

Casteel s-a mişcat şi şi-a trecut braţul în jurul taliei mele. Deci prinsă fiind cu garda jos de cuvintele sale, am sfârşit prin a sta pe lateral în poala sa. El şi-a pus bărbia în piept şi, abia atingându-mi urechea cu buzele, mi-a şoptit:

— M-am gândit că am timp să vorbesc mai întâi cu

tine.

Am încuviinţat uşor din cap.

Pe obrazul meu, buzele lui erau o mângâiere suavă ca o pană. Apoi a spus mai tare:

— Nu am plănuit cererea în căsătorie, şi, ca să fiu sincer, nu a fost cea mai reuşită, după cum au văzut mulţi dintre cei aflaţi în Eden, chiar şi cei prezenţi la această masă. De fapt, ea chiar a refuzat la început.

— Acesta nu a fost singurul lucru pe care l-a spus, a comentat Naill cu un chicot. I-a spus că şi-a ieşit din minţi. I-a zis multe lucruri.

Oare atlantianul ăla îşi dorea să moară?

Casteel a râs.

— Este adevărat, dar am câştigat, nu-i aşa?

Râsetele masculine care au venit ca răspuns m-au umplut de iritare. M-a luat gura pe dinainte şi nu m-am putut stăpâni:

— Asta a fost după ce am aruncat cu un cuţit în tine.

Alastir a tuşit, pe când farfuria mea şi cea a lui Kieran erau strânse, iar în locul lor era adusă mâncare.

— Poftim?

— Da. Ochii lui Casteel erau ca nişte iazuri calde de aur. Asta a fost după ce ai aruncat cu acel cuţit în mine. Nu am fost cel mai bun dintre pretendenţi, a continuat el, ridicându-mi mâna stângă. I-am promis cel mai mare diamant pe care îl pot găsi de îndată ce ne întoarcem acasă.

— Ei bine, a rostit Alastir în timp ce lua în mână o furculiţă. Acesta este un lucru care poate fi aranjat cu

uşurinţă la întoarcere. Regina noastră păstrează în siguranţă obiectul de care ai tu nevoie.

Mama lui avea un inel cu diamant? Pentru Casteel? Pentru când urma să se căsătorească? Spatele meu nu putea fi mai rigid. De ce am pomenit despre bijuteriile alea stupide? Nici măcar nu îmi păsa de asta, din moment ce… ei bine, nu mi se permisese niciodată să port altceva în afară de lanţurile aurii ale vălului.

— Casteel nu a fost prea comunicativ când a venit vorba despre cum v-aţi întâlnit. Alastir a muşcat din cârnat, fără să-şi ia timp să-l taie şi să-l mărunţească, aşa cum a procedat Kieran. Am vrut să te întreb asta ultima dată când am vorbit. Cum de ai ajuns în mâinile Prinţului nostru, Penellaphe? Mi-am imaginat că cineva cu statutul tău… ar fi fost greu de găsit, în special de cineva ca el.

Casteel a râs înfundat.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în abilităţile mele de a obţine ceea ce îmi doresc.

M-am încordat, simţind că acele cuvinte îmi erau destinate mai degrabă mie decât lui Alastir.

— Fie cum o fi, a spus Alastir cu un rânjet crispat. Cum a găsit el o cale spre tine?

Întrebându-mă cât de sinceră era de aşteptat să fiu şi, mai exact, ce fel de zvonuri auzise, am decis să fiu cât mai sinceră cu putinţă. În trecut, descoperisem că majoritatea minciunilor aveau succes atunci când puţinele informaţii oferite erau adevărate.

— El a devenit gardianul meu.

— Ei bine, nu aşa ne-am întâlnit iniţial.

Mâna lui Casteel, care se odihnea pe curbura şoldului meu, s-a mişcat, făcând să-mi sară inima din piept. A fost, de fapt, într-un bordel.

Cineva de la masă părea să se fi înecat cu mâncarea. Pun pariu că era Emil.

Alastir a ridicat mirat dintr-o sprânceană, în timp ce mesteca încet.

— Asta a fost… neaşteptat.

— Perla Roşie nu este doar un bordel, l-am corectat eu, aruncându-i o privire ameninţătoare.

A rânjit.

— Nu este?

— Acolo se joacă jocuri de cărţi.

— Nu erau singurele jocuri jucate acolo, Prinţeso. Degetul lui se plimba de-a lungul şoldului meu, făcând să mi se strângă stomacul. Penellaphe avea obiceiul să se furişeze afară şi să exploreze oraşul noaptea.

Mi-am muşcat uşor buza pe interior şi mi-am luat privirea de la Casteel. Ştia cât de des făcusem asta? Mi-a spus că stătuse cu ochii pe mine mai mult timp decât îmi dădusem eu seama.

— Din ceea ce ştiu despre Fecioară – şi, da, Casteel, ştiu că nu mai este Fecioară, dar asta este ceea ce a fost – Ascensiunea celorlalţi era legată de Ascensiunea ta, nu-i aşa? Şi, din nou, îmi pare rău că ai fost crescut într-un astfel de păienjeniş de minciuni îndrugate de Ascendenţi.

Mai mulţi dintre cei de la masă au blestemat auzind despre Ascendenţi.

— Mulţumesc. Şi, da, ai dreptate. M-am încruntat

uşor. Sau au fost. Nu ştiu dacă Ascensiunea lor va fi dusă la bun sfârşit acum.

— Să sperăm că nu, a comentat Delano.

— Sunt de acord, am spus eu liniştită, gândindu-mă la Ian.

— Chiar eşti? a întrebat Alastir. Cu adevărat?

— Da, am recunoscut. Nu am ştiut cine sau ce au fost cu adevărat Ascendenţii. Eu, ca majoritatea oamenilor din Regatul lui Solis, am ştiut doar ce mi s-a arătat.

— Atunci, mă aştept ca mulţi să nu vadă ceea ce se află chiar în faţa lor, a comentat un bărbat mai tânăr, cu părul şaten, bogat, aşezat spre capătul mesei.

— Mulţi trăiesc cu teama de a fi sfâşiaţi de Temuţi sau de a-i nemulţumi pe Ascendenţi şi de a-i înfuria pe zei, i-am răspuns eu.

Braţul lui Casteel s-a strâns în jurul taliei mele, iar mâna lui îmi apăsa uşor şoldul. A fost un fel de mesaj? Habar n-aveam, nici nu-mi păsa.

— Oamenii din Solis erau victime, la fel ca atlantienii. Mulţi sunt, de asemenea, mai îngrijoraţi să-şi întreţină familiile şi să le ţină în siguranţă decât să pună la îndoială ce le spun Ascendenţii.

— Sunt oare atât de distraşi de sarcinile lor zilnice încât să nu pună la îndoială oferirea propriilor lor copii în dar curţii sau zeilor pe care nu i-au văzut niciodată? a întrebat Alastir. Sau sunt doar foarte supuşi?

— Nu aş confunda supunerea cu distragerea şi nu aş confunda obedienţa cu prostia, mai ales când este evident că ştii foarte puţine lucruri despre oamenii din Solis, am

spus cu răceală.

Privirea lui Alastir s-a întors la mine.

— Ceea ce li s-a spus despre atlantieni, despre zei şi despre Temuţi este tot ce ştiu ei. Generaţie după generaţie, ei sunt învăţaţi să creadă în Ritual şi cât de mare este onoarea ca al treilea născut al familiei să îi servească pe zei. Sunt educaţi să creadă că numai Ascendenţii şi zeii stau între ei şi Temuţi. Am fost crescută în acelaşi spirit.

M-am înclinat în faţă, puţin surprinsă să îmi dau seama că nu am fost oprită de Casteel. Zeii aparţin oamenilor din Atlantia, nu-i aşa?

— Oamenii tăi nu cred în ei chiar dacă nu i-au văzut niciodată?

Tăcerea s-a lăsat în jurul mesei. Kieran a fost cel care mi-a răspuns:

— Zeii au dormit sute de ani, şi numai cei mai bătrâni dintre atlantieni îşi pot aminti că i-au văzut. Dar noi totuşi credem în ei.

Am zâmbit cu gura închisă.

— Aşa cum cred şi oamenii din Solis în ei.

— Dar nu toţi cei din Solis îi urmează pe regele Jalara şi pe regina Ileana, a subliniat Alastir. Sunt mulţi care au văzut adevărul, care susţin Atlantia.

— Ai dreptate. Descendenţii. Am răsuflat încet. Ştiu că am avut suspiciunile mele de-a lungul vieţii. Sunt sigură că mai sunt mulţi alţii care le au, de asemenea, dar, dintr-un oarecare motiv, ochii lor nu s-au deschis complet. Îmi închipui că multe dintre acestea au legătură cu stabilitatea conferită de ceea ce ştie cineva, chiar dacă nu este

confortabil. Şi presupun că multe au legătură cu teama de a recunoaşte ce se petrece cu adevărat în jurul nostru, ce înseamnă asta pentru noi şi pentru cei de care ne pasă.

Alastir s-a lăsat pe spate, privindu-mă.

— Este admirabilă.

— Ce?

— Absenţa fricii atunci când vorbeşti cu mine, când vorbeşti cu oricare dintre noi – ştiind ce suntem, a spus el. Şi de ce suntem în stare.

I-am întâlnit privirea.

— Nu sunt îndeajuns de naivă încât să nu îmi fie frică şi ştiu că vreunul dintre voi m-ar putea ucide înainte chiar de a putea să trag aer în piept pentru ultima dată. Dar să mă tem de ce eşti tu în stare nu înseamnă că mă tem de tine.

Casteel s-a aplecat şi mi-a şoptit la ureche:

— Atât de incredibil de curajoasă.

Acea căldură inexplicabilă a revenit în pieptul meu.

— Îmi place de ea, i-a spus Alastir lui Casteel cu o bătaie de inimă mai târziu, şi m-am gândit că ar putea să spună sincer asta.

Apoi am făcut ceea ce sugerase Kieran. Mi-am folosit abilităţile încă o dată. Simţurile mele s-au deschis, conectându-mă cu Alastir. Nu am simţit furie, ci o savoare pe care o asociam adesea cu tristeţea. Nu eram sigură ce îi provocase această reacţie, dar credeam că era sincer.

— Dar să revenim la circumstanţele în care tu şi Prinţul v-aţi întâlnit în acel… unic stabiliment. Cum a fost posibil? Degetele lui Alastir au lovit în masă, şi puteam să

jur că s-a auzit un suspin colectiv de uşurare când s-a schimbat subiectul. Având în vedere că toate ascensiunile erau legate de tine, aveam impresia că eşti bine păzită şi ţinută… S-a oprit pentru a căuta cuvântul potrivit de folosit.

— La adăpost? am sugerat eu. Captivă? Am fost. În cea mai mare parte, am adăugat. Nu mi s-a permis să călătoresc liber, ci doar să ies din camera mea însoţită de unul dintre gardieni sau de însoţitoarea mea, iar asta doar pentru a participa la lecţiile ţinute de preotese sau pentru a merge în împrejurimile castelului în anumite momente.

Emil s-a oprit cu paharul în mână, la jumătatea drumului spre gură, şi cu sprâncenele încruntate. Ochii lui erau de un auriu vibrant.

— Şi în restul timpului trebuia să rămâi în camera ta? Chiar şi pentru mese?

Am încuviinţat din cap.

Atlantianul părea uimit, iar cineva murmura inaudibil.

— Dar ai găsit o cale să te furişezi. Îmi imaginez că este un comportament extrem de riscant. Te-ar fi putut răpi cineva în orice moment în timpul acestor incursiuni, a subliniat Alastir.

Ceea ce am simţit din partea lui era ceva… mai rezervat decât cu câteva momente înainte, dar încă nu am detectat arsura acidă a furiei sau a urii. Dacă se schimbase ceva, se schimbase faptul că el era mai reţinut decât ultima dată când vorbiserăm, aşa cum eram şi eu.

— A răpit-o cineva. Evident, a rostit atunci Casteel,

descriind cu degetul lui mare un cerc, într-un mod enervant de lent şi de regulat.

— Ah, da, tu ai răpit-o. Alastir şi-a înclinat bărbia. Dar chiar intenţionezi să o păstrezi?

Capitolul doisprezece

— Nu m-aş căsători cu ea dacă nu aş intenţiona să o păstrez.

Probabil mi se defectase auzul. Să mă păstreze? Ca şi cum aş fi un fel de animal de companie? Punându-mi mâna peste a lui, în timp ce am afişat un zâmbet, mi-am cufundat unghiile în carnea lui.

Degetul lui Casteel a continuat să se joace de-a lungul şoldului meu.

— Nu mă pot abţine. Buzele lui mi-au atins obrazul, şi m-am străduit cât am putut de mult să nu îi trag un cot în gât. Penellaphe m-a intrigat din primul moment în care am vorbit cu ea.

Intrigat. Din nou acel cuvânt.

— Pot înţelege de ce. Alastir şi-a înclinat capul. Este cu totul unică şi, cel mai probabil, nu ceea ce s-ar aştepta cineva de la Fecioară.

— Este unică şi curajoasă, inteligentă şi frumoasă, a consimţit Casteel, aparent fără a se mai mulţumi să mă scoată din minţi doar cu degetul mare. Restul degetelor erau şi ele implicate acum, alunecând înspre exteriorul palmei, apoi retrăgându-se în interiorul acesteia. Şi

complet surprinzătoare. Dar ea nu este Fecioara, Alastir. Mi-a zgâriat umărul cu bărbia când şi-a întors capul spre vârcolac. Şi dacă te vei mai referi încă o dată la ea ca la Fecioară, va fi o problemă. Ai înţeles?

De data aceasta, muşchii mi s-au încordat ca răspuns la cuvintele sale.

— Am înţeles, a murmurat Alastir.

— Bine.

Bărbia lui Casteel a plutit uşor peste curbura maxilarului meu în timp ce s-a lăsat pe spate. Alastir a rămas în linişte pentru o clipă, după care li s-a adresat bărbaţilor:

— Să verificaţi dacă avem caii pregătiţi pentru când vom porni să cercetăm drumurile.

Toată lumea s-a ridicat de la masă – toţi cu excepţia lui Delano şi a lui Naill. Cei doi au rămas chiar şi după ce Alastir şi-a aţintit privirea asupra lor.

— Dacă i-aş chema pe oamenii aceia înapoi, mi-ar da ascultare, a început Casteel, cu degetele încă alunecându-i de-a lungul taliei şi al şoldului meu. Şi cei care rămân se vor ridica de la această masă doar când voi ordona eu.

Alastir l-a privit pe Casteel.

— Ştiu asta.

— Mă bucur să aud acest lucru, căci, pentru un moment, m-am gândit că poate ai uitat cine comandă cui aici.

Am simţit un fior pe şira spinării când mi-am amintit în a cui poală stăteam. Acesta nu era Hawke. Era Prinţul unui regat şi nu accepta să nu i se dea ascultare.

— Nu am uitat, Casteel. Mă cunoşti mai bine de atât. De aceea trebuie să-ţi vorbesc deschis.

— Atunci, vorbeşte, a răspuns calm, şi prin faţa ochilor mei dansau imagini cu el trecându-şi mâna prin pieptul lui Landell.

— Vrei să vorbesc chiar acum? Privirea lui Alastir m-a săgetat scurt. Chiar dacă ceea ce am de spus este ceva despre care s-ar putea să nu doreşti să se discute în acest moment?

Am simţit furnicături de-a lungul coloanei, în timp ce degetele lui Casteel s-au oprit pe şoldul meu. Pentru un moment, am crezut că mă va trimite de acolo.

— Ai fi surprins de ceea ce Penellaphe ştie deja.

Alastir a ridicat din sprâncene.

— A plănuit să mă dea la schimb pentru fratele său, am anunţat eu, hotărând că suna puţin mai bine dacă o spuneam eu.

Ochii lui Alastir s-au lărgit uşor.

— Nu este un secret. Toată lumea de la masa asta ştie.

— Şi asta s-a schimbat? a întrebat Alastir cu blândeţe, dar nici eu, nici Casteel nu am avut ocazia să îi răspundem înainte ca el să continue: Te-am văzut crescând şi evoluând de la băieţelul care stătea lângă mama lui la bărbatul care eşti astăzi, la fel cum l-am văzut şi pe Malik. Şi îmi doresc în fiecare afurisită de zi să fi ajuns să-l văd cum devenea Regele care era menit să devină. Voi doi aţi face orice unul pentru celălalt, aţi sacrifica orice. Cuvintele „aţi sacrifica pe oricine” au rămas nerostite, dar încă în aer. Şi îţi înţeleg sentimentul de îndatorire pe care

îl porţi în tine. Înţeleg mai mult decât majoritatea, după cum sunt sigur că îţi aminteşti.

Trupul lui Casteel s-a tensionat, şi am ştiut că Alastir i-a atins o coardă sensibilă.

— Ştiu că nu este ca şi cum ai renunţa brusc la fratele tău, oricât de intrigat ai fi. Alastir s-a înclinat spre noi, iar vocea îi era gravă. Nici mama ta, nici tatăl tău nu au vrut să pleci când ai făcut-o. Ei înţeleg de ce ai simţit nevoia să procedezi astfel, dar ştii care este părerea lor.

— Ştiu care este părerea lor, a afirmat Casteel, iar instinctul mi-a spus că Alastir se referea la Prinţul Malik. Şi părerea *ta* care este?

— Aceeaşi dintotdeauna, în acord cu regatul Atlantiei, a răspuns Alastir. Dar, de asemenea, nu m-aş aştepta niciodată să renunţi la Malik. N-aş fi în stare să o fac dacă aş fi în locul tău, aşa că trebuie să întreb. Este această… logodnă un alt truc pentru a obţine libertatea fratelui tău?

Faptul că Alastir dibuise exact ceea ce plănuise Casteel mi-a demonstrat că el chiar îl cunoştea atât de bine cum pretindea. Mi-am dat seama atunci că nu eu ar fi trebuit să-l conving pe Alastir de autenticitatea logodnei. Ci Casteel. Şi dacă nu putea? Atunci, ce avea să se întâmple?

— Ce are a face căsătoria noastră cu fratele meu?

Vocea lui Casteel era fermă.

— Aceasta este o întrebare bună. Alastir s-a lăsat pe spate. Poate te gândeşti că, dacă o iei pe cea la care râvneşte Regatul lui Solis şi o aşezi în linia de succesiune ca potenţială Regină a Atlantiei, asta îţi va conferi o mai

mare putere de negociere.

Faptul că Alastir fusese din nou atât de precis cu privire la ceea ce plănuise Casteel ar fi trebuit să mă uimească. Nu s-a întâmplat asta. Ceea ce m-a luat prin surprindere a fost partea cu potenţiala *Regină a Atlantiei.*

Probabil aş fi căzut de pe scaun dacă nu ar fi fost braţul lui Casteel în jurul meu. Atunci mi-am dat seama că el omisese o parte foarte importantă atunci când stabiliserăm înţelegerea noastră.

Urma să devină Rege.

Oh, am avut *atât* de multe de discutat şi nici măcar nu a fost amuzant.

— Poate că acest lucru ne-ar pune pe toţi într-o poziţie de negociere mai favorabilă, a remarcat Casteel.

Mi-am muşcat buza.

— Dar, în timpul petrecut în capitală şi în Masadonia, am ajuns să accept că nu pot ajunge la fratele meu.

Minciună. Era o mare minciună. Dar nu am spus nimic, pentru că până şi eu simţeam că trebuia să tac.

Alastir a rămas în tăcere o vreme, apoi a răsuflat cu putere.

— Oricât de mult urăsc să spun asta, pentru că vă iubesc atât pe tine, cât şi pe Malik ca pe copiii mei, sper că este adevărat. Măcar pentru binele tău şi al regatului. Venise de mult timpul să renunţi.

I-am citit din nou emoţiile, de data aceasta fără să ezit. Sinceritatea răsuna prin cordonul invizibil şi se simţea ca vanilia.

— Da, a spus Casteel, iar darul meu a ajuns la el.

Explozia de agonie era astringentă, copleşindu-mă.

Din instinct, mâna mi-a alunecat peste a lui, oprindu-mă numai în ultima clipă. Ar fi ştiut ce făcusem. Mi-am tras mâna, strângându-le pe amândouă în poală.

— Cum rămâne cu obligaţiile tale? Alastir a venit în întâmpinarea privirii lui Casteel cu propria privire hotărâtă. Ceea ce se aştepta de la tine înainte de a pleca te aşteaptă şi la întoarcere.

Degetele lui Casteel au început să se mişte din nou de-a lungul curburii şoldului meu.

— Lucrurile se schimbă tot timpul.

Ce se aştepta de la Casteel la întoarcerea sa? Întrebările mi-au ajuns până pe vârful limbii, dar le-am ţinut în frâu, imaginându-mi că, în secunda în care aş fi început să întreb, ei ar fi încetat să mai vorbească. Acum, era ca şi cum uitaseră că mă aflam între ei.

— Şi lucrurile chiar s-au schimbat de când ai plecat, Casteel. Eşti plecat de peste doi ani, a spus Alastir, luându-şi paharul în mână. Este nelinişte printre oamenii noştri, în special printre vârcolaci.

— Ştiu asta, a răspuns Casteel, în timp ce eu i-am aruncat o privire la Kieran.

Stătea în picioare, cu mâna pe mânerul sabiei, dar, mai mult decât atât, mă întrebam dacă era posibil să poată dormi cineva în picioare, cu ochii deschişi. Părea atât de plictisit.

— Şi voi face tot ce pot pentru a uşura această nelinişte.

— Prin căsătoria cu cineva care este doar pe jumătate

atlantian? O străină? Alastir s-a întors spre mine. Şi nu vreau să te jignesc, Penellaphe. Sincer.

— Nu mă simt jignită, am spus.

Avea dreptate. Aş fi fost o străină pentru oamenii lui Casteel.

— Poate că e ea doar pe jumătate atlantiană şi crescută în Solis, dar poporul meu o va accepta pentru că *eu* o accept. Casteel a afirmat acest lucru de parcă nu ar mai fi existat o altă opţiune. Ştii, ai avut parţial dreptate când ai spus că mariajul meu cu ea ne-ar conferi putere de negociere. Aşa este. Cu ea de partea mea, avem o şansă mai mare de a ne redobândi pământul.

Alastir s-a aşezat pe scaun.

— Pentru a evita războiul?

— Da. Nu asta vrei? Nu e mai bine decât să-i trimitem pe oamenii noştri să moară cu miile? a întrebat Casteel. Vrei să vezi şi mai mulţi vârcolaci murind?

— Sigur că nu. Alastir a clătinat din cap. Vreau să evit războiul. După cum ştii, am pierdut deja destule în faţa Ascendenţilor.

Am simţit corpul lui Casteel tensionându-se pentru un moment.

— Ştiu. Zeilor, chiar ştiu. El a oftat adânc, s-a relaxat puţin, şi am simţit că erau mai multe lucruri ce nu fuseseră spuse. Partea asupra căreia te-ai înşelat a fost să presupui că singurul motiv pentru care mă căsătoresc cu Penellaphe este pentru puterea de negociere, fie ea în favoarea fratelui meu, fie în favoarea regatului. Dacă n-aş fi simţit ce simt pentru ea, aş fi putut s-o folosesc aşa cum

am plănuit iniţial.

Adevărul m-a înţepat, dar minciunile mă zgâriau ca nişte cuţite fierbinţi. Am păstrat o expresie neutră, fără a schiţa nici o reacţie.

— Este adevărat.

Alastir şi-a prins buza de jos între dinţi.

— Nu pot decât să sper că tulburările sunt uşor de gestionat. Am tot încercat, dar cei tineri… ei au un anumit punct de vedere cu privire la modul în care ar trebui să se desfăşoare lucrurile. Şi tatăl tău a fost tot mai de acord cu ei. Privirea lui Alastir a rămas pironită asupra cupei pe care o ţinea în mână. El speră ca timpul petrecut de tine în Solis să se dovedească profitabil. A aflat că aşa este. Cu toate acestea, are anumite planuri acum, Casteel. Şi încă este Rege.

— Aceste planuri mă implică şi pe mine?

Atunci, am înţeles că ar fi trebuit să tac. Totuşi, nu m-am putut abţine. Timp de prea mulţi ani stătusem în tăcere în timp ce oamenii din jurul meu discutau despre mine, despre viaţa mea şi despre viitorul meu.

Gata!

Expresia de surpriză pe care a avut-o Alastir a lăsat loc unui zâmbet palid.

— Am sentimentul că multe lucruri te implică acum. Trăsăturile lui au devenit serioase, în timp ce privirea i s-a îndreptat spre Prinţ. Aş dori să vorbesc cu Penellaphe.

— Despre? a întrebat Casteel.

— Despre toate astea. Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi, a cerut el.

Casteel s-a aplecat în faţă, apăsându-mi spatele cu pieptul.

— De ce vrei asta?

— Chiar trebuie să pui această întrebare? Alastir s-a întors, iar obrajii i-au devenit roşii din cauza primelor indicii de furie autentică. Vei avea nevoie de sprijinul meu atunci când va trebui să îi convingi pe tatăl tău şi pe vârcolaci că aceasta este o căsătorie demnă – că este în beneficiul regatului şi că ai ales-o cu adevărat. Ştii asta. Crezi că voi fi de acord cu asta dacă ea e forţată să facă acest lucru?

Consideraţia mea pentru vârcolacul cel bătrân era peste măsură de mare.

— Nu, nu cred că ai fi de acord cu asta, a răspuns Casteel. Dacă Penellaphe doreşte să discute cu tine, nu este nici o problemă.

Ritmul inimii era tot mai alert, dar, când Alastir s-a întors spre mine, am aprobat din cap.

— Voi vorbi cu tine.

— Perfect. Alastir mi-a oferit un zâmbet reţinut în timp ce se ridica. Vino! Să ne plimbăm puţin.

Braţul lui Casteel a alunecat din jurul meu, şi m-am ridicat.

— Doar ca să ştii, Penellaphe nu are nevoie de protecţie. Ea este mai mult decât capabilă să se descurce singură. Dar pleci împreună cu viitorul meu. Păzeşte-o bine! Viaţa ta depinde de asta.

ᘐᘏ

— Este adevărat? m-a întrebat Alastir pe când păşeam pe holurile înguste ale fortăreţei, cu mâna prinsă de cotul lui. Lumina slabă a candelabrelor pâlpâia, proiectând umbre de-a lungul zidurilor de piatră. Te poţi apăra? Cu sau fără armă?

— Ambele, i-am răspuns. M-am antrenat să lupt cu pumnalul, cu sabia, dar şi cu arcul. Am fost, de asemenea, instruită cu privire la stilul de luptă corp la corp.

Trăsăturile i-au fost marcate de uimire şi de respect, în timp ce se uita la mine.

— Acest lucru nu este obişnuit pentru femeile din Solis, şi mai ales nu pentru una care a fost Fecioară.

— Nu este, am consimţit eu. Dar am fost atât de neajutorată atunci când părinţii mei au murit! Eram un copil, dar mama mea nu a putut să riposteze. Dacă ar fi putut, poate că ar fi supravieţuit. Eu doar... nu am vrut să mai fiu vreodată atât de neajutorată, şi foarte mulţi oameni, în special femeile, nu au posibilitatea de a învăţa cum să se protejeze. Aşa că trebuie să se bazeze pe alţii – pe Ascendenţi –, şi eu... tocmai ce încep să înţeleg că asta sporeşte controlul absolut al Ascendenţilor.

— Dar ţi-au permis să înveţi cum să lupţi?

Imaginându-mi reacţia Ducesei sau a Ducelui la auzul unor astfel de veşti, am râs încet.

— Nu. Gardienii mei ar fi fost şocaţi. Dar, sincer, întotdeauna am crezut...

— Ce ai crezut? m-a îndemnat el când m-am oprit.

Nu eram sigură dacă ar trebui să îi împărtăşesc acest

lucru, dar ceva la Alastir îmi oferea linişte, şi poate că acel ceva era faptul că îmi amintea de Vikter.

— Întotdeauna am crezut că regina Ileana ar fi aprobat dacă ar fi aflat că pot lupta. Nu ştiu de ce cred asta. Doar că… regina pe care o ştiam…

— Nu este regina pe care ceilalţi o ştiu, a continuat el, şi eu am încuviinţat din cap.

— Oamenii au multe laturi diferite. Chiar şi Ascendenţii. Cum ai învăţat să te lupţi?

— Unul dintre gardienii mei personali m-a învăţat în secret. Numele lui era Vikter. Mi s-a pus un nod în gât şi a rămas acolo cât timp i-am povestit lui Alastir despre el şi riscurile pe care şi le-a asumat. A fost ca un tată pentru mine, şi eu… zeilor, mie îmi e nespus de dor de el.

Alastir s-a oprit din mers pe când eu îi vorbeam despre Vikter, dar tot mă ţinea de braţ.

— Pare că a fost un om uimitor.

— A fost, şi eu…. Am clipit, stăpânindu-mi lacrimile. Trebuia să fie în viaţă astăzi.

Privirea lui o căuta pe a mea, şi el a spus:

— Şi a murit de mâinile Descendenţilor care îl urmau pe Prinţul Casteel? Cum ai reuşit să treci peste asta?

Cum? Mi s-a întors stomacul pe dos. *Nu am trecut* peste asta.

— Nu cred că voi trece vreodată peste asta.

— Şi totuşi, te-ai îndrăgostit de Casteel? Poate că sabia nu a fost în mâna lui…

— Dar ei au ucis în numele lui, am terminat pentru el. Ştiu. Casteel ştie asta. El ştie că este responsabil, şi ştiu că

se simte vinovat. Mi s-a uscat gura spunând asta. Nu a fost uşor, dar ceea ce simt pentru el nu are nici o legătură cu Vikter. Minciuna mi s-a rostogolit foarte uşor de pe limbă. Poate prea uşor. Mi-a tresăltat inima când vântul a început să bată la o fereastră din apropiere. Nimic nu a fost uşor între mine şi Casteel. Am crezut că era cineva cu totul diferit când ne-am întâlnit prima dată, dar am început să mă îndrăgostesc de el chiar şi atunci. Şi, zeilor, acesta era chiar adevărul. Şi astfel, iată-ne aici!

— Da, iată-ne aici! Alastir a zâmbit cu gura închisă în momentul în care şi-a mutat braţul, astfel încât mâna lui să o ţină pe a mea. Îl ştiu pe Casteel de când s-a născut, la fel ca pe fratele său. L-am cunoscut pe tatăl lor înainte de asta, iar pe mama lor chiar cu mult mai devreme de atât. Îmi amintesc când Regina era căsătorită cu un alt Rege, a spus el liniştit, şi numai asta mi-a zis că era mult mai în vârstă decât estimasem eu. Casteel este ca un fiu pentru mine. În realitate, el chiar ar fi fost fiul meu dacă soarta ar fi vrut altfel.

„Ar fi fost fiul meu?"

— Ce vrei să spui?

Pielea din jurul ochilor i s-a încreţit, iar darul meu începuse să pulseze, ca răspuns la schimbarea lui bruscă de emoţii. O agonie atât de puternică şi de crudă, încât a ajuns ea însăşi la mine. Mi-am deschis simţurile, incapabilă să-l opresc, şi am devenit imediat încordată din cauza zbuciumului său interior, luându-l astfel asupra mea. Durerea lui era atât de tăioasă, încât îmi era greu să respir. Am început să-mi folosesc darul în mod diferit,

pentru a-i diminua durerea.

— Ştiai că Prinţul Casteel a fost îndrăgostit înainte?

Întrebarea lui m-a făcut să-mi pierd concentrarea şi să rup legătura cu el. Chiar şi aşa, încă simţeam pe limbă amărăciunea astringentă a suferinţei.

— Da, ştiu asta.

Şi asta era tot ce ştiam. Că fusese îndrăgostit.

— Ţi-a spus că a fost logodit?

Am rămas fără cuvinte. Am clătinat din cap.

I-a apărut pe chip un zâmbet reţinut, trist.

— Nu sunt surprins să aud asta. Nu vorbeşte des despre ea. Indiferent de cât de mult am încercat în trecut. Şi, ca să fiu sincer, nu-mi amintesc când i-a rostit numele ultima dată. Nu-l pot învinovăţi pentru asta, şi nici tu n-ar trebui. Este o rană care s-a vindecat, dar e totuşi o rană. El ar fi… A privit pe hol în jos, încordându-şi umerii, după care i-a relaxat. Ar fi foarte supărat pe mine să ştie că am vorbit despre Shea cu tine. Şi, sincer, chiar am întrecut măsura acum. Dar trebuie să ştii de ce am fost atât de surprins să aflu despre logodna voastră. Sincer, nu credeam că avea să îşi mai permită vreodată să simtă aşa ceva. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Şi trebuie să ştii de ce sper că motivaţiile sale pentru această căsătorie sunt sincere şi înrădăcinate în inima lui, nu sunt doar o încercare disperată de a-şi găsi fratele.

Nu ştiam care parte dintre cele ce mi-a împărtăşit fusese cea mai şocantă. Aceea în care Casteel fusese logodit – cu un vârcolac –, că fusese îndrăgostit de cineva care, evident, nu mai era în viaţă sau că Alastir voia ca

mariajul dintre noi să fie real.

Mi-am dres glasul.

— Shea a fost fiica ta?

Alastir a încuviinţat din cap.

— Da. Şi e ciudat că, deşi abia dacă te cunosc, îmi aminteşti de ea. Obişnuia să spună adesea ce gândeşte, de multe ori spre furia celor din jurul ei. Şi era capabilă să se apere când era nevoie. A râs puţin. Cred că este unul dintre lucrurile care l-au atras pe Casteel la tine. Asta i-a permis să vadă dincolo de văl, ca să zic aşa.

Nu ştiam ce să cred despre asta.

— Când a… murit? Cum?

— A fost cu ceva timp în urmă, cu mulţi ani înainte de a te naşte tu. Cuvintele lui au fost încă un memento pentru cât de mulţi ani de experienţă avea Casteel. A fost fiica mea, dar moartea ei nu este o poveste pe care să o pot împărtăşi eu. Este povestea lui Casteel. Mi-a întâlnit şi susţinut privirea. Şi sper că este una pe care o va împărtăşi într-o bună zi cu tine.

Credeam că sursa durerii lui Casteel era legată de capturarea fratelui său, dar am descoperit deja că o parte din ea fusese cauzată de ceea ce avusese de îndurat. Şi acum, mă întrebam cât de mult avea legătură cu fiica acestui om.

— Îmi pare rău să aud asta despre copilul tău, am spus eu sincer. Şi nu voi spune nimic.

— Nu mă deranjează dacă o faci. Ca să fiu sincer, sper că vorbeşte cu tine – că vorbeşte cu cineva – despre ea.

Eram ultima persoană care ar trebui să discute cu el

despre Shea.

— De ce îmi spui asta, totuşi? Nu pare a fi ceva despre care ar trebui să pomenesc în discuţia cu el.

— Nu este. Cel puţin, nu acum. Sper că-şi va deschide sufletul şi va vorbi cu cineva într-o zi, chiar dacă nu voi fi eu acela. Motivul pentru care îţi spun acest lucru este pentru că Shea nu a fost vreo domniţă. Văd că nici tu nu eşti. Dar sper să nu îi semeni într-atât încât să nu ceri ajutor sau să îl refuzi atunci când vei fi la ananghie. Mi-a mângâiat mâna. Voi rămâne mereu loial regatului meu, zeilor şi dinastiei Da'Neer, dar, chiar dacă nu aş fi avut niciodată o fiică, nu aş putea sta cu mâinile în sân şi să privesc cum o tânără femeie este folosită împotriva voinţei ei într-un asemenea mod. Războiul e crud. Sunt victime. Dar acest lucru ar fi inutil de crud, şi nu l-aş accepta.

Inima îmi bătea din nou cu putere. Putea simţi asta?

— Casteel e hotărât de zeci de ani să-şi găsească fratele, Penellaphe. Suficient timp pentru a umple viaţa unui muritor. Şi sper că, în cele din urmă, a trecut mai departe, că îşi va asuma rolul de care regatul său are disperată nevoie şi, cel mai important, îmi doresc enorm ca în sfârşit să-şi permită să trăiască. Vreau să cred asta. Totuşi, nu o fac.

M-am încordat. Privirea lui Alastir a întâlnit-o pe a mea.

— De aceea îţi ofer ajutorul meu. Dacă eşti forţată să faci asta, te voi ajuta să evadezi. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi asigura trecerea în siguranţă. Nu te voi

trimite înapoi în Solis. Nu te voi preda celor care caută să te abuzeze într-un mod diferit. Dar mă voi asigura că vei ajunge undeva unde nici Ascendenţii, nici Casteel nu te vor putea găsi vreodată. Tot ce trebuie să faci este să-mi spui, iar povestea asta se va sfârşi pentru tine.

Aerul inspirat mi s-a oprit în gât, în timp ce îi procesam cuvintele – oferta. Era libertate. Acelaşi lucru pe care mi-l oferea şi Casteel, dar fără constrângerile căsătoriei, fără să ne prefacem, fără toate riscurile implicite. Şi am crezut în sinceritatea ofertei sale. Acest om care abia mă întâlnise ar fi riscat să îşi atragă mânia Prinţului său, posibil chiar cu consecinţe mult mai grave decât furia, pentru a ajuta o fată pe care abia o cunoştea. Toate pentru că el era…

Pentru că era un om *bun*.

Şi asta era ceva ce văzusem la Vikter. Era ceva ce ştiam că Vikter şi-ar fi dorit să poată face odată ce îşi dăduse seama că ideea de a fi Fecioară mă ucidea puţin câte puţin în fiecare zi. Lacrimile îmi ardeau din nou ochii.

— Zeilor, a rostit Alastir. Cred că ameninţarea lacrimilor îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Îmi pare rău…

— Nu. Nu e asta. I-am strâns mâna. Doar că oferta ta este una neaşteptată. Eşti un om bun şi – şi mai sunt atât de puţini oameni buni. E ceva ce cred că Vikter ar fi făcut, şi m-a făcut să mă gândesc la el.

— Şi asta e tot?

M-a urmărit îndeaproape, punându-şi cealaltă mână peste a mea.

— Da, am spus, susţinându-i privirea. Apreciez oferta ta. Apreciez că eşti dispus să faci asta pentru mine. Dar el nu mă foloseşte. Nu aşa.

— Nu ai nevoie de ajutorul meu, atunci?

— Nu, jur!

Şi nu aveam. Nu acum.

Dacă ar fi venit la mine cu o zi înainte, probabil răspunsul meu ar fi fost diferit. Aş fi spus da. Aş fi fugit. Dar nu îmi putea da ce îmi dădea Casteel. Pe Ian. Şi nu puteam pleca acum, ştiind că aş fi putut ajuta la schimbarea situaţiei oamenilor din Solis. Libertatea oferită de Alastir nu era cea de care aveam nevoie.

Alastir a oftat, şi mi-am putut da seama că el era de părere că făcusem o alegere prostească. Poate asta însemna că nu îl crezuse pe Casteel. Poate însemna că îi părea rău pentru mine tocmai pentru că mă crezuse. Nu ştiam.

— Dacă te răzgândeşti vreodată, a spus el, cu ochii trişti, trebuie doar să-mi spui. Îmi promiţi asta?

În acel moment, chiar am simţit nevoia să plâng.

— Promit!

— Bine.

El a zâmbit, iar eu…

Nici măcar nu am ştiut ce fac până nu am sărit în picioare şi mi-am aruncat braţele în jurul lui Alastir. L-am îmbrăţişat. Gestul l-a uimit. Pentru o clipă, nu s-a mişcat, dar apoi şi-a pus braţele în jurul meu.

— Îmi pare rău, am îngăimat eu, îndepărtându-mă.

Faţa îmi era fierbinte. El a zâmbit atunci, făcând să i

se încreţească pielea din colţurile ochilor.

— Nu trebuie să-ţi ceri niciodată scuze pentru o îmbrăţişare, Penellaphe. A trecut prea mult timp de când n-am mai primit una, ca să fiu sincer. Nici Casteel, nici Kieran nu sunt genul care să facă asta.

Am râs înfundat.

— Cred că, dacă aş încerca să-l îmbrăţişez pe Kieran, ar leşina.

— Cel mai probabil. Ei bine, cred că ştiu tot ce aveam nevoie, a spus el, dar totuşi încă părea trist.

Mă gândeam că emoţia îi era provocată fie de fiica lui, fie de Casteel – sau chiar, posibil, de mine.

— Probabil ar trebui să te duc înapoi la Prinţ.

Am dat să mă întorc cu spatele, dar m-am oprit. Nu ştiam când urma să mai avem ocazia să vorbim între patru ochi.

— Pot să te întreb ceva? Când Alastir a încuviinţat din cap, i-am spus: Tu ai ajutat la strămutarea atlantienilor sau a Descendenţilor lor din Solis?

— Da.

— Mă gândeam la părinţii mei – la motivul pentru care au părăsit capitala. Este posibil ca ei să fi aflat ce planuri aveau Ascendenţii sau să fi aflat că ei înşişi erau Descendenţi. Cel puţin unul din ei. Au mai fost şi alţii care au făcut ce ai făcut tu?

— Au mai fost şi alţii. Nu mulţi. Şi, din păcate, majoritatea nu s-au mai întors niciodată acasă. Şi-a mângâiat bărbia cu degetul mare. Presupunem că au fost capturaţi, aşa că nu sunt mulţi cei cu care ai putea vorbi.

Nici măcar nu îndrăznisem să sper că exista cineva cu care să pot vorbi.

— Mă întrebam doar dacă este posibil ca părinţii mei să fi ştiut că exista cineva ca tine.

— Sigur că este posibil. Regele şi regina ştiau că noi îi căutam în mod activ pe ai noştri, a confirmat el. Este posibil ca unul din părinţii tăi să fi aflat despre noi de la vreun Ascendent. Şi-a înclinat capul. Aşadar, crezi că asta s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am recunoscut, trecându-mi o mână peste locul în care aveam cuţitul prins la coapsă. Nu-mi amintesc prea multe despre noaptea în care am fost atacată, dar îmi aduc aminte că tatăl meu a fost mai tăcut decât de obicei în timpul călătoriei. La fel şi mama. Păreau neliniştiţi în loc să fie încântaţi că aveau să înceapă o viaţă nouă într-un loc mai liniştit. Şi eu… cred că tatăl meu s-a întâlnit cu cineva. Îmi amintesc vag că era o altă persoană acolo.

— Dar amintirile tale nu sunt destul de clare. Este destul de comun după o astfel de traumă, mi-a spus el când am clătinat din cap.

Aşa era. Sau cel puţin aşa mi se spusese.

— După război, mulţi supravieţuitori pretindeau că au uitat bătălii întregi pe care le-au purtat. Emoţiile şi cicatricile erau încă acolo, dar detaliile nu mai erau nimic altceva decât umbre, a explicat el. La fel ca în cazul lui Casteel. Îşi aminteşte foarte puţin din timpul petrecut în captivitate.

Nu era adevărat. Îşi amintea totul – sau cel puţin

suficient pentru a nu fi nevoit să caute detaliile printre umbre –, dar nu i-am spus asta. M-a surprins faptul că el mi-a împărtăşit suficiente detalii cât să ştiu că îşi amintea, dar că nu îi spusese nimic lui Alastir.

— Am vise. Uneori, dezvăluie ceva mai mult. De parcă s-ar deschide un cufăr şi ar dezvălui mai mult din acea noapte. Dar nu ştiu dacă acele amintiri sunt reale sau nu. Adică, cele noi, am spus eu. Oricum, nu am idee dacă mai contează. Vreau doar să ştiu.

— Este de înţeles dorinţa ta de a şti. Înţeleg. Trăsăturile i s-au încordat pentru o clipă, după care s-au relaxat. Majoritatea celor care au ştiut să ne caute au folosit nume de familie false. Care erau prenumele părinţilor tăi?

Am răsuflat cu putere.

— Coralena şi Leopold. Cora şi Leo, am spus, uitându-mă înspre lampă, încercând să-mi amintesc cum arăta tatăl meu. Amintirea lui se estompase. Aşa se strigau unul pe celălalt.

— Coralena, a zis Alastir după un moment, dregându-şi glasul. M-am uitat la el, dar şi el privea înspre lampă. E un nume frumos. Unul suficient de unic, încât, dacă şi-ar fi folosit adevăratele prenume, ar fi fost ţinuţi minte. Când vom ajunge în Atlantia, îi voi întreba pe cei care mai sunt încă printre noi dacă îşi amintesc să fi vorbit vreodată cu sau despre cineva cu aceste nume. Este puţin probabil, dar nu se ştie niciodată. Lumea, oricât de mare ar fi, este adesea mai mică decât ne dăm seama.

Capitolul treisprezece

Alastir m-a condus într-o încăpere în care nu mai fusesem niciodată, în aripa de fortăreaţă opusă sălii de banchet. Mă gândeam că probabil Casteel era înăuntru, având în vedere că uşile erau păzite. În momentul în care uşile s-au deschis, mirosul de praf care m-a izbit a stârnit bucurie în inima mea.

Cărţi.

Rânduri şi rânduri de cărţi.

Am înaintat uluită, abia conştientă de Alastir, care vorbea lângă mine, şi absolut detaşată de orice altceva în afară de posibilităţile care aşteptau în spatele cotoarelor groase sau înguste. Mergeam mai departe de parcă eram constrânsă să o fac…

Un braţ m-a prins de talie. Mi-am înghiţit un icnet de surpriză când am fost trasă în jos. Pentru a doua oară, m-am trezit în poala lui Casteel.

Eram atât de concentrată la cărţi, încât nici măcar nu l-am văzut stând pe divanul pe lângă care trecusem. M-am întors spre el, ignorând saltul din pulsul meu, în timp ce ochii lui pătrunzători, de chihlimbar i-au întâlnit pe ai mei.

— Era necesar?

— Întotdeauna, a răspuns el, slăbind strânsoarea braţelor din jurul meu, în timp ce mai mulţi bărbaţi ieşeau din încăpere.

Privirile lor erau aţintite în faţă, ca şi cum nu

îndrăzneau să privească în direcţia mea.

Uşa s-a închis, lăsându-l doar pe Kieran în urmă, aşezat într-un fotoliu, cu picioarele întinse pe un cufăr din lemn de cedru. Am dat să mă eliberez din braţele lui Casteel. Nu am reuşit mare lucru. Braţele lui s-au strâns şi mai mult.

— Cum a fost discuţia cu Alastir?

— A fost în regulă, am spus, gândindu-mă imediat la femeia cu care fusese logodit Casteel.

Shea.

Voiam să îl întreb despre ea. Voiam să ştiu ce se întâmplase. Voiam să ştiu de ce nu o menţionase niciodată, chiar dacă am înţeles că nu avea nici un motiv pentru care să o amintească de faţă cu mine. Cândva, fuseserăm prieteni. Sau cel puţin aşa credeam. Cum crezusem şi că am putea deveni mai mult de atât. Dar asta fusese înainte să aflu adevărul. Şi, chiar dacă am intrat în acest aranjament, nu eram… ei bine, nu eram atât de importantă pentru el încât să îmi împărtăşească secrete.

„Dar este adevărat?” mi-a şoptit o voce interioară. Casteel îmi împărtăşise toate câte îndurase cât fusese prizonierul Ascendenţilor. El nu îşi deschisese sufletul în faţa lui Alastir, tatăl celei care îi fusese logodnică. Ce însemna asta? În orice caz, era prea… intim să discute despre femeia cu care plănuise să se căsătorească din simplul motiv că o iubea. Era ceva ce ar face numai adevăraţii îndrăgostiţi.

Şi nu eram noi aceia.

Alastir trebuia să-şi fi pus speranţele în altcineva.

— Doar bine?

A ridicat dintr-o sprânceană neagră.

Mi s-a pus în piept o greutate inexplicabilă, în timp ce încuviinţam din cap.

— Ar trebui să fie mai atent la detalii în timpul interogatoriului, a comentat Kieran. Trebuie să ne facem griji că Alastir va încerca să te scoată de aici?

L-am săgetat cu privirea.

— De ce ai crede asta?

— Pentru că amândoi ştim ce fel de om este Alastir, a spus Casteel, atrăgându-mi din nou atenţia asupra lui. Pesemne este îngrijorat că eşti obligată să te căsătoreşti şi, foarte probabil, s-a oferit să te ajute să evadezi.

— Aseară, mi-ai oferit posibilitatea de a alege. Dacă nu aş fi fost de acord cu această căsătorie, nu m-ai fi forţat. Am ajuns la un acord, i-am amintit. Dacă aş fi acceptat oferta lui Alastir, aş mai sta aici?

— Cred că nu. El m-a privit printre genele pe jumătate coborâte. Sau ai putea aştepta momentul când m-ai lua pe nepregătite. Dar, doar ca să ştii, întotdeauna mă aştept să faci ceva neprevăzut.

M-am încruntat.

— Pari paranoic.

— De parcă nu aş avea motive…

— Mă simt ofensată că îţi imaginezi că nu mi-aş ţine cuvântul. Am fost de acord, *Înălţimea Ta*. Am zâmbit când i-am văzut maxilarul încordându-se. Alastir mi-a oferit ajutorul. L-am refuzat.

A trecut o clipă.

— Atunci, îmi cer scuze că sunt paranoic, Prinţeso.

Am pufnit.

— Sigur că da.

— Acum, eu sunt ofensat că te îndoieşti de sinceritatea mea.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Am nişte întrebări pentru tine. Unele mai importante decât ce am discutat eu cu Alastir.

— Ai întrebări? Tonul vocii lui Kieran era unul de ironică surpriză. Sunt absolut şocat.

— Sunt o carte deschisă, a răspuns Casteel. Ce ai vrea să ştii?

O carte deschisă? Puţin probabil.

— Ce planuri are tatăl tău?

Casteel s-a lăsat pe spate în divanul crem, părând incredibil de relaxat.

— Tatăl meu are multe planuri, Poppy.

Privirea lui plutea peste chipul meu. În sinea mea, am conştientizat că nu mi-a spus nici măcar o dată Poppy în timp ce se afla în faţa lui Alastir.

— Dar, dacă te includ pe tine, aceste planuri vor deveni pe dată doar simple născociri ale imaginaţiei.

— Suna de parcă eu am fost cea care ţi-a făcut activitatea acolo *profitabilă.*

— Nu-ţi face griji pentru tatăl meu, a spus Casteel, luându-şi mâna de pe şoldul meu. Mi-a mângâiat buza de jos cu degetul mare, provocându-mi fluturi în stomac. Acum are probleme mai mari.

Am mijit ochii în momentul când i-am prins

încheietura cu mâna.

— Precum problema deficitului de pământ.

I-am dat mâna la o parte. Ochii lui au căpătat profunzimea chihlimbarului cald.

— Sunt convins că asta îi ocupă o mare parte din timp, dar nu va risca să-şi strice relaţia cu mine luând măsuri împotriva ta.

Voiam să cred asta. Pentru a ajunge la Ian, trebuia să rămân vie şi nevătămată. Dar, dacă eram o parte din planul Regelui, asta nu prevestea nimic bun.

Mai ales dacă aveam în vedere că schema implica, probabil, trimiterea mea, făcută bucăţi, înapoi în capitala Regatului lui Solis.

— Cred că ai uitat să-mi spui ceva, i-am spus.

I s-au arcuit sprâncenele.

— Voi avea nevoie de mai multe detalii.

— De ce? Pentru că sunt multe lucruri pe care nu mi le-ai spus?

— Un bărbat trebuie să aibă secretele lui. Nu fac parte din farmecul său?

Străduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea, am încercat să număr până la zece. Am ajuns până la trei.

— Secretele tale sunt exact opusul farmecului. Dacă ar exista o poţiune antifarmec, fix asta ar fi.

— La naiba, a murmurat el, cu ochii strălucindu-i.

— Se aşteaptă ca tu să devii Rege la întoarcere? am întrebat. Asta se aşteaptă de la tine?

Plăcerea din ochi i-a dispărut.

— Unul dintre Regi. Un Rege şi o Regină pot conduce

Atlantia vreme de doar 400 de ani. Este gândit în acest fel pentru a se putea produce anumite schimbări. Dacă un copil de-al lor nu revendică tronul, atunci poate veni oricine să îl conteste. Perioada de domnie a părinţilor mei a depăşit acest termen. Şi, pentru că ei nu cred că Malik se va întoarce, simt că este vremea ca eu să îmi asum acest rol.

— A contestat cineva tronul?

— Din câte ştiu eu, nu.

Dar cum putea şti, când nu mai fusese acasă de ani în şir?

— Nu te-ai gândit că ar fi o idee bună să-mi spui?

— Nu în mod special.

— Oh, zeii mei, am început eu.

— În principal, pentru că ştiam că te-ar speria, a adăugat el.

— Ca acum, a murmurat Kieran.

— Nimeni nu ţi-a cerut părerea, am izbucnit eu, iar vârcolacul a chicotit.

Mi-am întors privirea spre Casteel.

— Indiferent dacă avea sau nu să mă sperie, trebuia să ştiu…

— Asta nu schimbă nimic, m-a întrerupt el. Doar pentru că părinţii mei cred că este timpul ca eu să ocup tronul nu înseamnă că trebuie sau că o voi face. Nu mă pot obliga. Fratele meu este adevăratul moştenitor al tronului Atlantiei. Nu eu. Şi el îl va ocupa de îndată ce îl voi elibera.

Strângând din buze, m-am uitat la Kieran pentru a-i

observa reacţia la ceea ce zisese Casteel, dar el privea drept înainte, expresia lui fiind imposibil de citit. Mă îndoiam că simţurile mele mi-ar fi putut spune ceva mai mult, dar cunoşteam intenţia fermă a lui Casteel de a-şi salva fratele. El nu voia să fie Rege, cu toate că trecuse mai mult timp de când altcineva trebuia să fie încoronat. Acestea fiind spuse, nu trebuia să îmi fac griji că aş fi putut deveni Regină. Am dat să mă ridic.

Braţul lui Casteel s-a strâns în jurul meu.

— Unde te duci? Stăteam atât de comod cu tine în poală.

— Sunt convinsă de asta, dar nu avem public.

— Dar eu? a întrebat Kieran. Eu încă sunt aici.

— Nu se pune.

— Doare, a murmurat el.

— Dar nu suntem în privat, Prinţeso. Nu asta a fost înţelegerea pe care ai făcut-o? Că nu te vei lupta cu mine în public?

Am mijit ochii.

— Nu este nimeni altcineva în această cameră. Uşile sunt închise, iar înţelegerea pe care am făcut-o nu presupune să stau în poala ta.

— Ştiu. Şi-a supt buza de jos plină între dinţi, dezvăluindu-şi marginile colţilor. Dar îmi place foarte mult.

Inima mi s-a făcut ghem, şi chiar nu mi-a păsat de modul în care corpul meu avea să răspundă în faţa privirii lui înfierbântate şi a strălucirii acelor colţi. A răspuns cu o îmbujorare nestăpânită, despre care puteam

doar să sper că nu era la fel de vizibilă precum se simţea. De asemenea, mi-a provocat o pulsaţie ascuţită, intensă, care şi-a făcut loc într-o zonă anume şi m-a făcut să vreau să-mi strâng picioarele. Şi uram că eram conştientă de faptul că el ştia exact cum am reacţionat. I-am dat drumul la încheietură.

— Nu-mi pasă dacă îţi place.

— Minciuni, a murmurat el, dându-mi părul pe spate. Şi ţie ţi-a plăcut.

— Dar ştii ce mi-a plăcut şi mai mult?

M-am înclinat spre el, observându-i licărul de surpriză din privire, care a făcut repede loc fierbinţelii. Mi-a oferit din nou acea privire leneşă, umbrită până la jumătate de gene.

— Am câteva idei.

— Mi-a plăcut să arunc acel cuţit în tine şi să te fac să sângerezi, am spus eu, ferindu-mi chipul de atingerea lui.

De data asta, când m-am ridicat, nu m-a mai oprit. Casteel a râs, coborându-şi mâna pe braţul scaunului.

— Asta era şi una dintre ideile mele.

— Voi doi sunteţi mai convingători acum decât aţi fost în tot timpul petrecut cu Alastir, a comentat Kieran. Şi, dacă nu l-aţi putut convinge pe el că sunteţi atât de îndrăgostiţi unul de celălalt încât l-ai făcut pe Casteel să uite de căutarea fratelui său, ce a durat zeci de ani, sau că i-ai iertat planul de a te da la schimb, atunci nu aveţi nici o şansă să îl convingeţi pe Rege. Şi mai ales nu pe mama ta.

Din păcate, Kieran avea dreptate.

— Alastir nu ne crede. El nu ne-a spus-o drept în faţă,

dar cred că are îndoieli serioase. Probabil are impresia că eu sunt îndrăgostită nebuneşte de tine, iar tu te foloseşti de mine.

Pe faţa lui Casteel a apărut un rânjet care a dispărut când a văzut privirea pe care i-am aruncat-o. Ochii îi străluceau încă.

— Atunci, va trebui să ne străduim mai mult, nu-i aşa?

Mi-am încrucişat braţele.

— Cum ar putea cineva să ne creadă cu adevărat, când te-am întrebat cu doar câteva nopţi în urmă dacă ţi-ai ieşit din minţi?

— Multe se pot întâmpla în câteva nopţi, Poppy. Mai ales cu mine.

— Aroganţa ta nu încetează niciodată să mă uimească, am mormăit eu.

Casteel a ignorat asta.

— Cred că ne va crede. Avem timp să-l convingem, dar acum sunt sigur că trebuie să-l liniştesc înainte să plece să cerceteze drumurile, a zis şi s-a ridicat.

— În legătură cu ce?

— El poate deveni… sensibil. Prin urmare, trebuie să-l liniştesc cu privire la faptul că nu voi pune să fie ucis înainte de a pleca de aici, a răspuns el, şi nu mi-am putut da seama dacă vorbea serios sau nu. Vrei să mai rămâi aici o vreme? Sunt multe cărţi. Deşi nici una la fel de interesantă precum jurnalul domniţei Willa.

Jurnalul ăla blestemat.

— Aş vrea să rămân aici, i-am spus.

Casteel s-a uitat la Kieran, care a spus:

— O să fiu cu ochii pe ea.

— Chiar credeţi cu toţii că sunt într-un pericol atât de mare? Probabil vestea logodnei noastre s-a răspândit prin fortăreaţă până acum.

— Eu nu vreau să îmi asum nici un risc.

Casteel a venit spre mine, mângâindu-mi obrazul chiar sub cicatrice.

— Mulţumesc!

— Pentru ce? Atingerea lui era uşoară, dar tot a făcut să fiu străbătută de un fior.

— Pentru că m-ai ales pe mine.

Mi-am petrecut restul zilei în bibliotecă, luând un prânz târziu la care am servit supă, lângă focul care trosnea în şemineu, în timp ce răsfoiam paginile prăfuite ale poveştilor pentru copii şi ale vechilor consemnări despre cei care au trăit odinioară în Eden. Pe măsură ce parcurgeam rând după rând, nu m-am mai gândit la ceea ce îmi spusese Alastir sau la ce aşteptări avea de la mine odată ce părăseam fortăreaţa. M-am pierdut în libertatea de a putea citi orice carte voiam. Ceea ce îmi era permis să citesc în Masadonia se limita la texte istorice, şi, cu toate că Tawny strecura adesea romane mult mai interesante pentru a mă face fericită, nu era niciodată suficient.

Kieran a fost o prezenţă liniştită în cameră, după ce a luat una dintre cărţile la care renunţasem eu. Am bănuit

că era mulţumit de sarcina sa, doar pentru că eram mult prea ocupată să-i pun întrebări.

Abia după ce am terminat bolul de legume fierte şi am scotocit toate rafturile, cu excepţia rândului de jos din spatele unui birou mare de stejar, am găsit un text de mare interes. Era un roman subţire, legat în piele poleită cu aur, ascuns pe jumătate în spatele a numeroase registre stufoase, aurul fiind acoperit de praf. L-am scos, tuşind atunci când s-a ridicat norul de praf.

— Te rog să nu mori, a comentat Kieran de la locul lui. Casteel ar fi foarte nemulţumit.

Ignorându-l, am şters coperta în timp ce duceam cartea pe birou. Am deschis-o, răsfoind pergamentul gol ce se decolorase într-un galben pal. M-am oprit când am văzut data. Cartea poleită cu aur conţinea un alt set de însemnări, dar unul mult mai vechi decât restul. Data de cel puţin 800 de ani.

Întorcând paginile, am citit datele naşterii şi ale morţii, ocupaţiile şi numerele caselor, observând rapid că aceste înregistrări erau foarte diferite. Mi-a atras atenţia intervalul de ani dintre datele de naştere şi cele de deces.

Sute de ani.

Acestea erau însemnări ale atlantienilor care trăiseră cândva în Eden. Fotoliul uzat a scârţâit când m-am aşezat în el. Multe dintre nume erau ilizibile, la fel precum ocupaţiile, cerneala fiind prea ştearsă. Unele erau mai uşor de descifrat. Brutar. Grăjdar. Fierar. Vraci. Cărturar. Era ciudat să vezi aceste aptitudini comune fiind enumerate lângă datele care sugerau că viaţa lor se

întindea pe zece sau chiar mai multe vieţi de muritor. Dar am presupus că, atunci când Atlantia domnea peste regat, mulţi dintre ei trăiau vieţi lungi şi normale. Mai erau alte ocupaţii sau cuvinte ce îmi erau necunoscute, cele pe care le-am văzut repetate sub coloana în care erau înşiruite locurile de muncă, iar acestea apăreau adesea între paranteze lângă numele pe care le puteam citi.

— Ce este un wivern? l-am întrebat eu, nesigură dacă am pronunţat corect.

— Ce?

Kieran şi-a ridicat privirea din cartea pe care o ţinea în poală.

— Am găsit însemnări de când atlantienii locuiau aici, i-am spus. Cuvântul „wivern" apare frecvent.

Kieran şi-a dat jos picioarele de pe cufăr şi s-a ridicat, lăsând cartea pe locul unde îşi odihnise picioarele. A venit lângă mine.

— Unde?

— Vezi? Am pus degetul sub cerneala neagră, decolorată. Sunt cuvinte pe care nu le cunosc. Ca aici. Mi-am plimbat degetul pe pagină în jos. Ceeren.

— La naiba! Kieran s-a înclinat în faţă, dând paginile înapoi, până a ajuns la pagina de titlu. Sunt însemnările atlantiene.

Am ridicat întrebător dintr-o sprânceană.

— Asta am spus şi eu.

— Sunt surprins că a rămas aici în toţi aceşti ani.

A revenit la pagina la care rămăsesem eu.

— Se afla în spatele altor două registre şi era

acoperită de praf. Probabil a fost uitat acolo.

— Cu siguranţă. Ascendenţii au distrus absolut toate însemnările atlantienilor care au trăit cândva aici. Indiferent dacă erau la fel de neimportante precum un recensământ.

— Deci ce înseamnă wivern?

— A fost o linie de descendenţă atlantiană, nimicită în timpul războiului, mi-a explicat el. Şi ei făceau parte din două lumi, cea a muritorilor şi cea a animalelor.

— Precum vârcolacii şi nestatornicii?

A încuviinţat din cap.

— Doar că aceştia puteau lua forma unei pisici mai mari decât cele care cutreieră peşterile din Ţinuturile Pustii. Aici. Dragonin?

Când s-a apropiat mai mult de mine pentru a-mi indica un loc aflat mai jos pe pagină, braţul lui l-a atins uşor pe al meu.

Kieran a şuierat printre dinţi în timp ce şi-a smucit braţul. M-am întors şi am văzut că stătea la câţiva metri distanţă de mine.

Am ridicat din sprâncene, gândindu-mă că avusese o reacţie un pic exagerată la atingerea braţelor noastre.

— Eşti bine?

S-a uitat la mine, cu ochii mai mari decât am văzut eu vreodată şi nefiresc de luminoşi.

— Nu ai simţit asta?

— Mi-ai atins braţul. Asta e tot ce am simţit. L-am privit frecându-şi braţul. Ce ai simţit?

— Un şoc, a spus el. De parcă am fost lovit de fulger.

— Ai mai fost lovit de fulger?

— Nu. E o figură de stil. A privit spre uşă înainte ca acei ochi prea strălucitori să se oprească asupra mea. Chiar nu ai simţit asta?

Am clătinat din cap.

— Poate că a fost ca energia statică pe care o simţi atunci când îţi târăşti picioarele pe covor. Un zâmbet slab mi s-a aşezat pe buze. Obişnuiam să îi fac asta tot timpul lui Ian.

— De ce nu mă surprinde asta?! Kieran şi-a lăsat mâna în jos. Vine Prinţul.

Am vrut să-i răspund, dar uşa s-a deschis o clipă mai târziu. Chiar atât de ascuţit era auzul lui Kieran?

Casteel a pătruns în încăpere cu paşi mari şi cu părul dat pe spate. Părea că tot aerul se evaporase, biblioteca devenind brusc simţitor mai mică. Era pur şi simplu el, simpla sa prezenţă cucerind imediat spaţiul în care intra.

S-a uitat când la mine, când la Kieran.

— Păreţi că vă distraţi.

M-am îndoit de spusele lui, dat fiind că Kieran arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Am găsit o carte de însemnări de pe vremea când atlantienii locuiau aici.

Am luat cartea.

Sună foarte distractiv, a spus leneş Casteel.

— Sincronizare perfectă. Expresia lui Kieran s-a relaxat. Logodnica ta are întrebări.

Felul în care a spus cuvântul *logodnică* m-a făcut să vreau să-i azvârl cartea în cap.

— Poate că am răspunsuri. Casteel s-a înclinat peste birou. Şi, da, înainte de a mă întreba, eşti liber să faci ce vrei.

— Slavă zeilor! a mormăit Kieran, îndepărtându-se de rafturile de cărţi. A pornit spre uşă. Totul este bine cu Alastir?

Casteel a aprobat din cap.

— El şi alţi câţiva oameni au plecat să cerceteze drumurile.

— Bun. Kieran s-a întors cu spatele. Distracţie plăcută!

L-am privit închizând uşa.

— Se poartă ciudat.

— Chiar aşa?

— A suferit un şoc static din cauza atingerii dintre braţele noastre şi s-a comportat de parcă aş fi făcut-o intenţionat.

— Ştii cum fac unele cabluri scurtcircuit? Scot scântei sau emit încărcături de energie?

Când am încuviinţat din cap, el a spus…

— Vârcolacii îşi pot pierde controlul asupra formei lor dacă intră în contact cu electricitatea, chiar şi la cele mai inofensive niveluri. Uneori, în timpul furtunilor cu fulgere mari, ei sunt adesea afectaţi de acestea.

— Oh. Bine, atunci. M-am oprit. Dar tot e ciudat.

Casteel a râs, iar sunetul a sunat profund, real şi frumos.

— Deci ce întrebări aveai?

Mi-am ridicat privirea către el şi mi-am dorit să nu o fi făcut. Mi-au revenit în minte cuvintele pe care le-a rostit

înainte de a pleca să vorbească cu Alastir: „Mulţumesc că m-ai ales pe mine”. Nu l-am ales. Nu chiar.

Cu fluturi în stomac, mi-am îndreptat din nou atenţia către carte.

— Am dat peste aceste cuvinte pe care nu le-am înţeles. Kieran tocmai ce mi-a explicat faptul că un wivern se putea preschimba într-o pisică mare şi era pe cale să-mi spună ce este un dragonin.

— Ah, asta *este* o carte veche. S-a înclinat, cercetând paginile cu privirea. Mirosul de lemn arzând s-a contopit cu mirosul lui. Dragoninii au reprezentat o linie de sânge puternică, lor le creşteau aripi de mărimea unui cal, şi ghearele le erau la fel de ascuţite precum lama unui cuţit. Puteau zbura. Unii puteau chiar să scuipe foc.

Mi-am ridicat brusc bărbia şi m-am uitat la el.

— Precum… precum un dragon?

Casteel a aprobat din cap.

— Credeam că dragonii sunt doar mituri.

Mi-am amintit că citeam poveşti despre ei în cărţile pe care le împrumutam de la biblioteca oraşului. În unele erau chiar desene ale acelor fiare înspăimântătoare.

— Orice mit îşi are rădăcina într-un fapt real, mi-a răspuns el.

— Dacă au existat dragonini care puteau zbura şi scuipa flăcări, cum naiba a fost posibil ca Ascendenţii să domine Atlantia? am întrebat eu.

— Pentru că, teoretic, dragoninii au dispărut înainte ca primul vampir să fi fost creat. Mi-a luat o şuviţă de păr şi a început să o răsucească în jurul degetului său. Dacă ar

fi fost acolo, numai cenuşa ar mai fi rămas din Ascendenţi.

Am tresărit.

— Ce vrei să spui prin „Teoretic, au dispărut”?

— Ei bine, Prinţesa mea foarte curioasă, legendele spun că mulţi dintre dragonini nu au murit. Că ei dormitează împreună cu zeii sau că păzesc locurile de odihnă ale acestora.

— Legendele sunt adevărate?

El a desfăcut şuviţa de păr.

— La asta nu-ţi pot răspunde. N-am văzut niciodată un dragonin, ceea ce e mare păcat. Mi-ar fi plăcut să văd unul.

— Şi mie, am recunoscut eu, închipuindu-mi că un dragonin trebuia să fie o imagine feroce, dar maiestuoasă.

Casteel şi-a aruncat privirea peste pagina cărţii, în timp ce îmi răsucea încă o dată şuviţa de păr în jurul degetului său.

— Ceerenii au fost aici? Hmm. N-aş fi ghicit asta.

— De ce?

Mi-am tras părul, eliberându-l din mâna lui. S-a bosumflat.

— Pentru că nu este nici mare, nici vreo altă întindere de apă în apropiere.

Ceerenii fac parte, de asemenea, din două lumi, fiind pe jumătate muritori şi…

— Creaturi acvatice? am şoptit eu, cu inima tresăltând.

— Îmi imaginez că aşa le-au numit unii. Lor le creşteau înotătoare – nu ca la *lamaea*. A rânjit, şi i s-a

văzut urma unei gropiţe. Înotătoarele lor se aflau în locurile potrivite, dar această linie de descendenţă s-a stins înainte de război.

Era o coincidenţă că Ian scrisese o poveste despre doi copii care se împrieteneau cu nişte creaturi acvatice? Am crezut că nu erau decât o plăsmuire a imaginaţiei sale. Dar poate că îi descoperise pe ceereni.

— Cum au murit?

— Există o mulţime de dezbateri în jurul acestui aspect. Unii dintre bătrânii atlantieni spun că este pentru că au căzut în depresie odată ce Saion a mers să doarmă şi astfel şi-au pierdut dorinţa de a mai trăi. Alţii sunt de părere că, de-a lungul a generaţii întregi de amestec cu alte linii genealogice, pur şi simplu nu au mai rămas ceereni puri.

— Sper că a fost vorba despre ultima variantă, am spus eu, chiar dacă era un lucru ciudat la care să speri. Ar fi prea trist ca moartea lor să fi fost provocată din cauza unui zeu care a mers la culcare.

— Aşa este. Casteel a dat pagina. Ar trebui ca asta să ţi se pară interesant. Degetul i s-a oprit la jumătatea paginii. Senturion.

M-am concentrat din nou.

— Ce e asta?

— Un termen general pentru mai multe linii genealogice vechi, de războinici înnăscuţi, nu instruiţi. Şi-a pus mâna lângă a mea. Au fost zeci la un moment dat, fiecare linie fiind marcată de propriile abilităţi speciale, care i-au făcut să fie dificil de înfruntat în lupte. Multe

dintre liniile genealogice de războinici au dispărut cu sute de ani înainte de venirea Ascendenţilor.

— Cum?

— Toate regatele sunt construite din sânge. Atlantia nu este diferită, a explicat el. Războiul care a pus capăt majorităţii liniilor războinice a început cu o revoltă a celor de descendenţă pură împotriva liniei conducătoare.

Amintindu-mi ce mi-a spus Kieran, am întrebat:

— Zeităţile?

— Cineva a vorbit cu tine.

— Kieran mi-a spus despre unele dintre ele, dar nu înţeleg. El a făcut să pară că zeităţile deţineau o autoritate incontestabilă – că erau copiii zeilor şi că ei i-au creat pe fundamentali.

— Sunt convins că Kieran ar spune asta. A pufnit. Dar, da, au creat atât linia de descendenţă pură, cât şi majoritatea liniilor războinice, însă întotdeauna vine un moment în care creaţia are tendinţa de a-şi depăşi creatorul. Fundamentalii şi câteva dintre celelalte linii de sânge au orchestrat un masacru, reuşind să ucidă mai multe zeităţi, ceea ce îmi imaginez că nu a fost pe de-a-ntregul uşor. Câteva dintre liniile războinice s-au alăturat descendenţilor puri, iar altele li s-au alăturat zeităţilor. Războiul nu a durat la fel de mult precum cel cu Ascendenţii, dar a fost mult mai distructiv. În cele din urmă, aproape toate zeităţile au fost răpuse, linii întregi de sânge au dispărut, iar o zeitate a ocupat tronul până când a fost, în cele din urmă, dată la o parte şi ucisă – de data aceasta, din motive care au mers dincolo de faptul că

strămoşii mei au decis că erau mai potriviţi la conducere.

— Şi care au fost acelea?

— Ţi-am mai spus o dată de ce. Şi-a înclinat capul când m-am uitat la el. El a creat primul vampir.

— Regele Malec? Era o zeitate?

Casteel a încuviinţat din cap.

Zei buni, asta însemna că mama lui Casteel fusese căsătorită cu o zeitate?

— A fost în viaţă încă de la început? Sau a fost un descendent al zeităţilor?

— El a fost copilul a două zeităţi antice.

Am scuturat din cap, simţindu-mă ca şi cum creierul urma să îmi explodeze. Asta nu m-a împiedicat să pun mai multe întrebări.

— Ce fel de abilităţi au avut aceşti războinici?

Gropiţa i-a devenit şi mai vizibilă, şi a spus:

— Unii puteau să folosească pământul în luptă – invocau vântul sau ploaia. Erau din linia fundamentală. Alţii puteau chema sufletele celor care au fost ucişi de adversar. Cel care apare în partea de sus? Degetul său mic l-a atins pe al meu, trimiţându-mi unde de energie pe care nu le simţisem la contactul cu Kieran. Pryo? Ei puteau invoca focul pe post de săbii. Sub asta este cineva din linia cimeriană?

Degetul lui mic a alunecat peste al meu cât timp eu mă holbam la cuvântul scris cu o cerneală prea decolorată pentru ochii mei. Am încuviinţat din cap.

— Ei puteau chema noaptea, blocând soarele şi lăsându-şi vrăjmaşul orb la mişcările lor.

— Toate astea… toate astea sună prea ireal, am zis eu, pe când degetul lui aluneca peste al meu, făcându-mă să devin conştientă de asta.

— Se poate, dar aşa le par şi vârcolacii muritorilor. Avea dreptate cu asta. Şi îmi imaginez că este la fel şi în cazul empaţilor.

— Empaţii?

— O linie de sânge războinic ce s-a stins la scurt timp după război, dar aceştia erau şi mai aparte, Poppy. Erau cei pe care toată lumea se temea să îi înfrunte în luptă. Degetele lui au alunecat peste ale mele, şi mi-am ridicat privirea către el. Ei au fost favorizaţi de zeităţi, deoarece numai ele puteau face ceea ce făceau empaţii – să citească emoţiile altora, apoi să transforme asta într-o armă, amplificând durerea sau frica.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Aceasta este linia genealogică a cărei descendentă cred că eşti tu, Poppy. Sau cel puţin cea la care m-am gândit eu. Şi-a aşezat din nou mâna pe birou. Războinicii empaţi. Este singura care se potriveşte. Câţiva ar fi putut rămâne pierduţi în Solis, incapabili să se întoarcă în Atlantia la sfârşitul războiului şi, prin urmare, presupuşi morţi. Unul dintre ei ar fi putut întâlni un muritor la un moment dat, ani şi ani mai târziu, sau copilul a doi dintre ei a întâlnit unul, fie creând prima generaţie care ţi-a dat naştere ţie, fie…

— Fie unul din părinţii mei a fost… un războinic empat. Am rămas împietrită de uimire. Aveau o anumită culoare a ochilor? Pentru că ochii mei nu sunt aurii sau

căprui.

— Nu. Ai tăi sunt de culoarea primăverii atlantiene – a frunzelor sărutate de rouă.

Am clipit.

Casteel s-a uitat în altă direcţie, dregându-şi glasul.

— Oricum, descendenţii războinicilor nu aveau trăsături distinctive.

Atunci, mama *sau* tatăl meu ar fi putut fi un astfel de războinic sau copilul unora.

— Este posibil ca regina Ileana sau regele Jalara să fi fost atât de aproape de ei şi să nu fi ştiut?

— Este posibil. Dar ar fi ştiut cine erau Ascendenţii dacă unul din ei ar fi fost războinic empat. Sprijinindu-şi greutatea pe mână, Casteel şi-a plecat capul, aşa că aproape am ajuns la acelaşi nivel. Deci cred că au fost prima generaţie. Şi la fel ca tine, nu înţelegeau de ce nu puteau simţi emoţiile Ascendenţilor.

— Dar eu nu pot folosi asta ca pe o armă sau ceva asemănător.

— Abilităţile se schimbă odată ce intervine sângele muritor.

Privirea lui a trecut peste chipul meu.

— Cum au murit? Am întrebat şi apoi mi-am dat seama imediat de răspuns. Nu şi-au putut folosi abilităţile împotriva Ascendenţilor, nu-i aşa?

— Fie pentru că nu le puteau simţi emoţiile, fie pentru că nu ştiau cum. Erau totuşi luptători excepţionali. Ar explica abilităţile tale aproape înnăscute de a mânui armele. Vocea i s-a înmuiat. Mai îndrăzneţi şi mai curajoşi

decât oricare dintre celelalte linii.

Privirea mea a coborât peste cerneala decolorată. Războinici empaţi. Era oare posibil ca eu să fiu descendenta unei linii genealogice atât de puternice, încât ar fi putut înfrânge o armată înainte chiar ca bătălia să înceapă? Una preferată de copiii zeilor? Era posibil ca eu să fac parte dintr-o astfel de linie de sânge? Suna bine. Mă simţeam ca ultima piesă de puzzle găsită. Mă simţeam *bine*. Colţurile buzelor mele s-au ridicat, şi am zâmbit.

— Frumoasă, a şoptit Casteel.

Surprinsă, mi-au zburat ochii spre el. În momentul în care privirile noastre s-au conectat, nu am mai putut privi în altă parte. Chipul său era atât de aproape de al meu, iar gura îi era chiar mai aproape – îndeajuns de aproape încât, dacă eu îmi ridicam capul şi mă înclinam un centimetru sau doi în faţă, buzele noastre s-ar fi atins. Inima a început să-mi bată cu putere. Voiam asta? Nu voiam? Nu am făcut nici o mişcare pentru a mă îndepărta de el. Ochii mei au început să se închidă…

Casteel s-a tras înapoi, întorcând capul spre uşă. S-a dat jos de pe birou, iar zgomotul unui pumn a răsunat în încăpere.

— Intră!

Naill a intrat, cu mâna pe mânerul sabiei.

— Unul dintre observatori a semnalat că avem companie – vin pe drumurile dinspre vest.

— Cine? a întrebat Casteel.

— Ascendenţii.

Capitolul paisprezece

Eram deja în picioare când Casteel s-a întors spre mine.

— Trebuie să mergem, a spus el scurt.

Am vrut să dau ocol biroului, dar m-am oprit.

— Stai!

Răsucindu-mă pe călcâie, am luat cartea şi am împins-o înapoi în locul ei, în spatele celorlalte registre.

Casteel a observat acţiunile mele în tăcere şi, după ce am ocolit biroul, m-a prins de mână.

Cum puteau şti că am dispărut? Era prea devreme, mai ales având în vedere furtuna. S-a abătut doar asupra părţilor vestice, dar trebuiau să se aştepte că avea să ne încetinească.

— Au intrat deja în curte, ne-a informat Naill când am părăsit biblioteca, făcând să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— Fii deştept, l-a încurajat Casteel.

Naill a încuviinţat scurt din cap şi a plecat.

— Vino, mi-a spus Casteel.

M-a condus în tăcere pe coridoarele slab luminate, şerpuitoare, care se asemănau cu un labirint menit să ne prindă în capcană. Am ajuns în faţa unei uşi vechi de lemn, pe care a deschis-o împingând-o cu un braţ, şi am intrat în bucătărie. Chipurile celor pe lângă care am trecut îmi păreau înceţoşate în momentul când au păşit într-o parte, plecându-se la vederea lui Casteel.

— Ascendenţii sunt aici, a spus el, şi s-au auzit mai multe icnete. Ascundeţi-i pe cei mai tineri şi avertizaţi-i pe ceilalţi. Să nu îi provocaţi pe Ascendenţi.

Un bărbat mai în vârstă a păşit înainte, bătându-se cu pumnul în piept.

— Din sânge şi cenuşă.

Casteel şi-a dus pumnul la inimă.

— Ne vom ridica.

Oamenii s-au împrăştiat înainte să ajungem la uşile care dădeau în exterior. Eram aproape de grajduri, aerul era rece, dar liniştit când mi-am ridicat privirea spre cerul care făcuse acum loc nopţii. Ne-am îndreptat spre zona bogat împădurită, dar nici unul din noi nu a vorbit până când nu ne-am aflat sub crengile grele de zăpadă ale copacilor. Numai atunci am conştientizat cât de mult se schimbase viaţa mea.

Fugeam de Ascendenţi.

Nu spre ei.

Casteel mă ţinea de mână în timp ce înainta prin pădurea întunecată.

— Unde mergem? am întrebat eu, respiraţia mea formând nori de ceaţă.

— Doar afară, până când ştiu sigur ce se întâmplă.

A apucat o creangă dezgolită ce atârna, dând-o la o parte din drum.

M-am ţinut aproape de el pe când străbăteam marginea pădurii. Mi-am dat seama că ne-am afundat mai adânc în pădure în timp ce dădeam ocol fortăreţei, după care am început să ne apropiem. Poate că trecuse o

jumătate de oră până ca frigul să înceapă să ajungă la mine. Tremuram în timp ce îmi îndoiam mâna liberă, astfel încât să fie ascunsă sub mânecă.

— Îmi pare rău, a spus el morocănos. Îmi doresc să fi avut timp să-ţi iau o mantie sau măcar mănuşile.

— E în regulă.

El s-a uitat la mine, dar nu i-am putut descifra expresia. Am continuat, apropiindu-ne şi mai mult de fortăreaţă. Casteel m-a oprit.

— Stai!

Tonul vocii sale m-a făcut să mă alertez.

— Ce?

Şi-a înălţat capul.

— Se întâmplă ceva.

— Ce? Am repetat eu şi i-am urmărit privirea, chinuindu-mă să văd printre copaci. Nu am ochi atlantieni superspeciali.

— Şi sunt convins că asta te umple de invidie pură.

Aşa era.

— Trebuie să facem linişte.

Am ascultat, ceea ce am fost sigură că a venit ca un şoc pentru Casteel. Ne-am strecurat spre marginea pădurii şi, pe măsură ce copacii s-au rărit, am putut vedea curtea puternic luminată, mult mai tare decât o văzusem vreodată.

Şi nu era goală. Nici pe departe.

Casteel s-a oprit din nou, de data aceasta trăgându-mă în genunchi, lângă el. Zăpada rece a trecut prin pânza pantalonilor mei. Am fost cuprinsă de nelinişte pe măsură

ce bărbaţii călare se perindau prin faţa ochilor mei. Erau cu zecile, cel puţin jumătate dintre ei staţionaţi în jurul unei trăsuri fără ferestre, care se vedea aproape neagră în lumina torţelor aprinse. Dar nu aveam nevoie de ochi atlantieni speciali pentru a şti că trăsura nu era neagră şi nici de o lumină mai bună pentru a recunoaşte simbolul gravat pe partea sa laterală. Mantiile trase peste umerii cu armură nu erau albe, ci negre.

Şi trăsura era stacojie.

Emblema era un cerc cu o săgeată care străpunge centrul. Emblema Regală.

Aceşti oameni nu erau din gărzile regale, ci *gardieni*. Membri ai Cavalerilor Regali.

— Au adus cavalerii, i-am şoptit eu lucrul evident, în principal fiindcă trebuia să o spun pentru a crede ceea ce vedeam.

Nu mai văzusem cavaleri în afara capitalei.

— Da, au adus cavalerii, a răspuns Prinţul pe un ton plat, dar extrem de tăios, în clipa în care mi-a dat drumul la mână. Deci ce ai de gând să faci, Prinţeso?

Simţeam intensitatea privirii lui în timp ce mă uitam către porţile larg deschise ale fortăreţei. Cu mâinile pregătite să înşface paloşele, şi-au făcut apariţia doi cavaleri care i-au condus pe locuitorii fortăreţei afară în frig. Am simţit un amestec de neîncredere şi confuzie când am văzut cum cavalerii i-au aşezat pe toţi în rând. I-am recunoscut imediat pe Elijah şi pe Magda, deoarece se aflau aproape de una dintre torţe. Pentru prima oară, bărbatul stătea acolo în linişte, cu braţele încrucişate

peste pieptul său larg. Nu i-am văzut nici pe Kieran, nici pe Naill sau pe Delano, dar erau cel puţin douăzeci de oameni în afara fortăreţei, şi mai erau şi… oh, zeilor, erau copii printre ei, tremurând fără mantiile lor care să-i acopere, pe când fulgii de zăpadă încă pluteau. Cum ar fi fost ca Alastir şi oamenii lui să se întoarcă în toiul acestor evenimente? Trebuia să îi vadă înainte de a fi văzuţi.

— Vei merge la ei? Să strigi şi să-ţi semnalezi prezenţa? a întrebat Casteel calm.

— De ce aş face asta? Mi-am întors capul spre el. Am fost de acord cu propunerea ta. Am refuzat ajutorul lui Alastir.

— Dar asta a fost înainte ca Ascendenţii să fie aici. Chiar în faţa ta.

— Da, a fost înainte, i-am spus eu, frustrarea făcându-mă să recunosc adevărul. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce am decis. Am mai multe şanse de a ajunge la fratele meu prin tine decât prin a-i păcăli pe ei.

Chipul său a schiţat o oarecare emoţie.

— Tot nu-mi vine să cred că aveai de gând să încerci să faci asta de una singură. Nici măcar nu te-ai fi putut apropia de el, Poppy. Şi-a înclinat capul şi a mijit ochii. Cu excepţia cazului în care nu plănuiai să faci asta de una singură. Zeilor, intenţionai să-i laşi pe Ascendenţi să te găsească? Asta aveai de gând să-i spui primei persoane pe care urma să o întâlneşti atunci când ai încercat să evadezi? Că eşti Fecioara? Credeai că te-ar fi dus direct în capitală? La el? Dacă da, atunci eşti mult mai nechibzuită decât te-am crezut.

Am răsuflat cu năduf.

— M-am gândit că, odată ajunsă unde trebuia, mi-ar fi fost mai uşor să scap de ei decât de tine.

S-a uitat la mine de parcă mi-ar mai fi crescut un cap.

— Odată ce ai fi ajuns acolo unde voiai, Poppy, ai fi fost acolo unde vor *ei* să fii, singură şi neprotejată.

— De parcă ar fi diferit cu tine.

Mi s-au subţiat buzele când mi-am întors capul spre fortăreaţă. Unul dintre cavaleri a coborât de pe cal.

— Cu mine eşti protejată şi nu vei fi niciodată singură, a ripostat el.

Simţeam un nod în piept pe care l-am ignorat cu disperare.

— Şi, apropo, în cazul în care te întrebai, planul acesta al tău ar fi ieşit la fel de prost precum mica ta hoinăreală prin pădure, a mârâit el.

— Crezi că acum este cel mai bun moment pentru a relua ceva ce nici măcar nu mai contează? am întrebat eu.

— Contează.

— Ei bine, te înşeli.

— Rareori mă înşel.

— Ah, zeilor, cred că mai degrabă aş risca asta cu ei decât să mai rămân cu tine pentru încă o secundă.

— Ei bine, e ziua ta norocoasă. Sunt chiar acolo. Du-te la ei! Spune-le cine eşti!

— Ca şi cum m-ai lăsa să fac asta, am scuipat eu printre dinţi, întorcându-mă spre el.

— Ca şi cum ai avea idee despre ce aş permite sau nu. Ochii aproape că îi străluceau de furie. Dar ai dreptate. N-

aş permite asta, pentru că refuz să-ţi gravez numele pe peretele din subteran.

M-am cutremurat când ochii mei larg deschişi i-au întâlnit pe ai lui. Casteel a blestemat, privind în direcţia fortăreţei.

Cavalerul care descălecase a vorbit, nefiind, aparent, unul dintre cei care făcuseră jurământul de tăcere.

— Aceştia sunteţi toţi cei care locuiţi în fortăreaţă?

— Toţi, în afară de unii, a răspuns Elijah. Tocmai am luat cina şi stăteam puţin la poveşti.

— Interesant, a răspuns cavalerul, oprindu-se în faţa lui. Şi totuşi, lordul care supraveghează Edenul nu este de găsit nicăieri în fortăreaţă?

Ei… ei nu erau acolo pentru mine? Ci mai degrabă pentru a-l verifica pe Lord Halverston? Mi-am aruncat privirea asupra trăsurii. Dar de ce ar fi venit un Ascendent? Însoţit de cavaleri?

— După cum am spus deja, Lord Halverston este la vânătoare cu mai mulţi dintre oamenii săi, a răspuns Elijah, şi am ştiut că era o minciună.

Lord Halverston, un Ascendent, era mort, aşa cum erau toţi Ascendenţii care trăiseră cândva aici.

— A plecat acum câteva nopţi şi se va întoarce în curând. Are o cabană de vânătoare…

— Am verificat cabana de vânătoare de lângă mlaştini, i-a tăiat vorba cavalerul. Nu era acolo. Arăta de parcă nu ar mai fi fost nimeni pe acolo de ceva vreme.

— Dacă nu este acolo, atunci trebuie să fie la vânătoare şi a decis să campeze în altă parte. Lui Elijah nu

i-a scăpat nimic. Era încântat să meargă. Numai despre asta a vorbit câteva nopţi la rând. Spunea că îi era dor de fiorul vânătorii.

Elijah era un mincinos foarte convingător. Dar nu suficient de persuasiv.

— Chiar aşa?

Tonul cavalerului trăda îndoială.

— Aşa este, a zis Elijah. Şi, ca să spun cinstit, nu îmi place deloc aluzia pe care ai făcut-o cu privire la faptul că nu aş fi sincer cu tine.

Ei bine, nu fusese nici pe departe sincer.

— Şi, de asemenea, nu îmi place nici faptul că tu şi cavalerii tăi în armură neagră, înzorzonată şi cu mantiile voastre şi mai negre, şi mai înzorzonate v-aţi făcut apariţia în acest ceas din noapte, a continuat Elijah. Scoţându-i pe toţi afară în frig – inclusiv pe copii, de parcă ei v-ar putea fi de ajutor.

— Ai grijă, Elijah, a murmurat Casteel.

Uşa trăsurii s-a deschis fără sunet şi s-a auzit o voce armonioasă şi aproape prietenoasă.

— Toţi cei din Eden pot fi de ajutor dacă li se oferă motivaţia corectă. Magda a pus o mână pe braţul lui Elijah, cel mai probabil reducând la tăcere orice era pe cale să iasă din gura lui. La urma urmei, ca supuşi ai Regatului lui Solis, ar trebui să fie necesară o motivaţie minimă dacă le sunt loiali Regelui şi Reginei lor.

Ascendentul a intrat în câmpul meu vizual.

— Cunoşteam acel chip în formă de semilună, cu părul lung, negru ca pana corbului.

— Lord Chaney, am şoptit eu, împingând cu palmele în scoarţa unui copac.

Ascendentul nu purta mantie sau mănuşi, ci doar o tunică grea peste pantalonii negri.

— El e din Masadonia. De ce ar fi venit aici pentru a-l căuta pe Halverston?

Asta nu avea sens decât dacă… mă înşelasem crezând că erau aici pentru lordul din Eden.

Casteel nu mi-a răspuns, iar neliniştea mea creştea pe măsură ce mă uitam la el. Şi-a coborât bărbia şi, cu maxilarul dur, încordat, privea drept în faţă. Mâna i s-a curbat în jurul mânerului sabiei sale scurte.

— Găsesc îngrijorătoare absenţa lui Lord Halverston, şi va trebui tratată în mod corespunzător, a remarcat Chaney, făcându-mă să-mi îndrept privirea înapoi spre el. Dar am venit până aici pentru lucruri mult mai importante, ce trebuie rezolvate mai întâi. Ştiu că nu ne-am întâlnit niciodată, aşa că simt că este crucial să vă anunţ că, spre deosebire de cavaleri, eu nu sunt nici pe departe la fel de răbdător când vine vorba despre a le face pe plac supuşilor neajutoraţi.

— Nu cred că aceşti cavaleri ai tăi sunt chiar atât de răbdători, a răspuns Elijah.

Chaney a chicotit, sunetul fiind la fel de rece ca vântul ce împrăştia zăpada pe pământ. În afara faptului că îl văzusem în cadrul reuniunilor consiliului, nu ştiam prea multe despre Lord Chaney. Uneori, când mă furişam afară din castelul Teerman, îl auzeam adesea conversând cu ducele sau cu ducesa. Toţi Ascendenţii îmi dădeau fiori,

dar Chaney părea destul de plăcut. Mă saluta mereu politicos din cap atunci când ne întâlneam, nu mă privea niciodată prea mult şi, din câte ştiam, se purta frumos cu personalul.

— Ei bine, atunci, te rog să reţii că eu sunt şi mai puţin răbdător.

Ascendentul s-a oprit în faţa unuia dintre copii, un băiat pe care îl văzusem alergând din casă în casă când am ajuns pentru prima dată în Eden. Era în afara grajdurilor în noaptea în care aflasem adevărul despre Casteel.

— Mi s-a spus că au sosit vizitatori nu cu multe zile în urmă.

Spatele mi-a devenit rigid. Probabil veniseră după mine, dar cum descoperiseră atât de repede că eram aici?

— Ai auzit greşit, milord, a răspuns Elijah. Nu am avut vizitatori. Numai cei care se întorc în fortăreaţă.

Lordul se plimba lent pe lângă Elijah, cu mâinile strânse la spate. S-a oprit încă o dată, de data aceasta în faţa unui bărbat în vârstă, care îşi pusese braţul în jurul altuia care părea că abia se putea ţine pe picioare.

— Sunt aici în numele Coroanei. S-a uitat peste umăr la Elijah. Aşadar, chiar sper că nu mă veţi minţi. A face astfel ar fi ca şi când i-aţi minţi pe Rege şi pe Regină, ceea ce ar fi un act de trădare. Deşi ei sunt binefăcătorii noştri şi sunt binevoitori de cele mai multe ori, sunt totuşi conducătorii noştri. Clar?

— Ca lumina zilei, a răspuns Elijah cu stoicism.

— Bun. Chaney s-a răsucit pe călcâie pentru a rămâne

faţă în faţă cu Elijah şi şi-a despreunat mâinile. Cunosc prea bine faptul că un grup a sosit recent. Eu pot să-i numesc vizitatori. Tu te poţi referi la ei ca la „aceia care se întorc în fortăreaţă”. Semantică. Deci voi trece asta cu vederea. O tânără femeie călătorea împreună cu ei. Unde e?

Am răsuflat cu putere şi nu mai simţeam nimic altceva în afara unui sentiment crescând de spaimă.

Magda a vorbit:

— Nici o femeie nu s-a întors recent, milord.

Mi-am înfipt degetele în scoarţa copacului pe când Chaney se uita la ea, aflându-se prea departe de mine pentru a-i putea citi expresia. Cu toate că ştiam deja ce avea să se întâmple, mi-am deschis simţurile şi le-am întins spre el, formând o legătură intangibilă cu lordul.

Nu am simţit nimic. Vast. Infinit. Gol. Şi fusese oare la fel şi pentru războinicii empaţi care erau mult mai puternici decât mine? Ascendenţii nu aveau deloc emoţii muritoare? Mi s-a făcut pielea de găină când mi-am îndreptat simţurile spre Elijah. În momentul în care m-am conectat cu el, am simţit arsura fierbinte şi acidă a furiei, precum şi gustul metalic al hotărârii. Nu-i era frică. Deloc. Mi-am închis simţurile.

Chaney a pocnit din degete, iar unul dintre cavaleri a făcut un pas înainte, deschizând uşa trăsurii. M-am încruntat şi m-am înclinat în faţă pe când o siluetă măruntă, adusă de umeri şi cu capul plecat, devenea vizibilă.

— Oh, zeilor, am şoptit eu, smucindu-mă de lângă

copac atât de repede, încât mi-am pierdut echilibrul.

Casteel m-a prins înainte să cad.

— Uşurel, a murmurat el.

— Este doamna Tulis, i-am spus eu stupefiată.

— Trebuie să te duci în subteran.

A încercat să mă întoarcă, dar m-am proptit în călcâie.

— Nu.

— Nu trebuie să vezi asta, a argumentat el.

Dar trebuia.

Trebuia să văd asta.

Casteel a blestemat, dar nu m-a obligat să plec.

Îmbrăcată doar într-o rochie ponosită şi zdrenţăroasă, femeia s-a oprit la câţiva metri de trăsură. Tremura atât de rău, încât mă întrebam cum de stătea în picioare. Vântul îi bătea prin părul împletit, ridicându-i firele care ieşiseră din împletitură. Avea braţele strânse în jurul pieptului – braţele *goale.*

— Unde este fiul ei? am întrebat.

Casteel a clătinat din cap când m-am uitat la el.

— Spune-mi din nou, doamnă Tulis, a îndemnat-o Chaney, oprindu-se încă o dată. Cine a ajuns aici cu doar câteva zile în urmă?

— Fe-Fecioara, s-a bâlbâit ea, iar mie mi-a stat inima în loc. A-Aleasa. A venit împreună cu alţii din Masadonia. A făcut un pas timid spre Elijah. Îmi pare rău. El…

— Suficient, doamnă Tulis. Asta a fost tot ce a trebuit să spună Chaney, iar ea s-a liniştit dintr-odată, cufundându-se în gândurile sale. Sunt convins că toţi ştiţi cine este Fecioara. Era escortată în capitală. Şi, după cum

sunt sigur că ştiţi deja, Edenul nu face parte din ruta pe care o urmează cineva în mod normal pentru a ajunge acolo. Nu făcea parte din plan să poposească aici.

— Nu e nici o Fecioară aici. În nici un sens al cuvântului, a spus Elijah, iar câţiva dintre cei care stăteau în linie au chicotit.

— Gura lui, a murmurat Casteel, îi va aduce moartea într-o zi.

M-am temut că ziua aceea ar fi putut veni mai devreme decât ne aşteptam când Chaney a părut că inspiră adânc.

— Aşadar, spui că e o mincinoasă? a întrebat el.

— Tot ce spun e că nu se află nici o Fecioară în fortăreaţa asta, a răspuns Elijah, lucru care, practic, nu era o minciună.

— Bine.

Chaney a încuviinţat din cap, apoi s-a mişcat repede, cum o făceau Ascendenţii, aproape la fel de iute precum un atlantian. Într-o clipă, se afla la câţiva metri de doamna Tulis. În cealaltă, era în spatele ei, cu degetele înfipte în părul răvăşit de vânt al acesteia. O trosnitură violentă a răsunat atunci când i-a sucit gâtul.

Clătinându-mă, mi-am acoperit gura cu mâinile pentru a-mi înăbuşi strigătul ce mi se forma în gât. Elijah a făcut o mişcare spre lord, dar el s-a oprit brusc, moment în care mai mulţi cavaleri şi-au scos săbiile.

Cu ochii larg deschişi, fără să-mi vină a crede, l-am privit pe Lord Chaney ridicându-şi mâinile. Doamna Tulis s-a prăbuşit la pământ într-o grămadă moale. Chiar şi

după ce vizitasem încăperea subterană cu toate acele nume, nu am putut… nu m-am putut pregăti pentru ceea ce am văzut. I-a rupt gâtul. Pur şi simplu. A ucis-o ca şi cum nu ar fi însemnat nimic, ca şi cum viaţa ei nu ar fi avut nici o valoare. Încet, mi-am coborât mâinile.

— De ce? a rostit Magda, apăsându-şi cu degetele burta rotunjită. De ce ai face asta?

Lord Chaney a trecut peste corpul doamnei Tulis ca şi cum nu ar fi fost nimic, complet neînsemnată.

— De ce ar rămâne nepedepsită pentru minciună?

Oh, zeilor! Eram cutremurată de fiori. Nu minţise. Magda ştia asta. Toţi ştiau asta.

— Doar dacă nu cumva tu ai fost cel care minte, a spus el. Şi singurul motiv pentru care mă gândesc la asta este că mai mulţi dintre voi – sau toţi – sunteţi Descendenţi. Ca femeia pe care ai acuzat-o de minciună. La urma urmei, ea a trăit cândva în Masadonia, dar a dispărut împreună cu soţul şi cu fiul ei cu puţin timp înainte de Ritual şi după ce le-a fost respinsă cererea publică de a refuza Ritualul. Moartea ei a fost rapidă şi dreaptă.

Moartea ei fusese dreaptă? Nu-mi venea să cred ce auzeam. Şi cum dăduse de ea din moment ce se afla în Eden? Şi unde era Tobias?

— Dar să revenim la problema noastră. Fecioara este foarte importantă pentru regat. Valorează mai mult decât fiecare dintre voi, s-a adresat Chaney şirului de oameni. Unde e?

Nimeni nu a vorbit.

Chaney s-a uitat la singurul cavaler care vorbea. Fără să spună un cuvânt, s-a aruncat înainte, înfigându-şi sabia adânc în burta unui bărbat care stătea în rând.

Am fost cuprinsă de groază, iar Casteel a sărit în picioare, dar s-a oprit, mârâind mocnit. Aerul din jurul lui vibra de furie, iar simţurile mele se accentuau pe măsură ce agonia bărbatului se revărsa peste curte. Mi s-a contractat gâtul în timp ce mă luptam cu nevoia aproape copleşitoare de a mă conecta cu el. Nu puteam permite asta. Ar fi fost prea mult.

Omul s-a împleticit, dar nu a ţipat. Nici măcar nu a urlat de durere. Mi-am imaginat o foarfecă uriaşă, ascuţită, care tăia toate liniile prin care darul meu încerca să se conecteze cu el… cu Casteel… cu toţi ceilalţi. Mânia plutea peste tot , căzând mai greu decât zăpada, iar eu tremuram, forţându-mă să îmi închid simţurile. Să îmi blochez imediat darul, înainte de a fi copleşită de nevoia de a alina suferinţa omului, precum şi frica şi furia celorlalţi.

Înainte să înrăutăţesc lucrurile.

Nici măcar un singur membru al fortăreţei nu a schiţat vreun gest atunci când omul a ridicat capul şi l-a scuipat în faţă pe cavaler.

Cavalerul a răsucit sabia în el înainte de a-i elibera tăişul. Un şuvoi roşu a ţâşnit din stomacul bărbatului, curgând gros pe unul din genunchii lui în jos.

— Du-te dracului! a şuierat bărbatul printre dinţi.

A doua lovitură a sabiei a fost mai degrabă glisată, desprinzându-i omului capul de pe umeri. Se auzeau

gemete. Cel puţin, aşa credeam, dar sângele îmi pulsa prea tare în urechi. Poate că eu am fost cea care a reacţionat.

Casteel s-a ridicat încă o dată, desfăcând şi strângând pumnii pe lângă corp. Un muşchi i s-a încordat de-a lungul maxilarului, apoi şi-a întins gâtul spre stânga şi spre dreapta, după care a îngenuncheat din nou lângă mine.

Mi s-a urcat sângele la cap când cavalerul şi-a şters scuipatul de pe obraz cu dosul mâinii.

— Pe el îl voi ucide, a jurat calm Casteel, cu o voce mai rece decât aerul pe care îl respiram. Îl voi ucide încet şi dureros.

Unul dintre ceilalţi cavaleri a făcut un pas înainte, apucând un băiat – cel care fugea din casă în casă când am ajuns prima dată în Eden. Şi-a lipit vârful sabiei de gâtul copilului.

Mi-a stat inima în loc.

— Aşa sunt ei cu adevărat. Casteel mi-a prins bărbia între degete, ridicându-mi privirea spre el. Asta ai crezut tu că va fi mai uşor de manipulat, de păcălit?

M-am cutremurat. Privirea lui Casteel a căutat-o pe a mea.

— Ştiu. *Înţeleg*. Chiar şi după tot ce ţi-am spus despre Ascendenţi şi după tot ce ţi-am arătat, este şocant să vezi asta. Vocea lui s-a înmuiat, o parte din gheaţa din ea topindu-se. Întotdeauna este diferit când vezi cu ochii tăi.

Era.

Chaney s-a întors la şirul de oameni.

— Dacă aţi ascuns-o pe Fecioară undeva, trebuie doar să-mi spuneţi unde. Dacă alţii au plecat de aici cu

Fecioara, pur şi simplu trebuie să-mi spuneţi încotro. Spuneţi-mi unde este. Atât de simplu. Dovediţi-mi că ţineţi la viaţa voastră.

— Şi apoi, ce? Veţi pleca de aici? De parcă ne-ai lăsa în viaţă dacă ţi-am spune, a mârâit Elijah. Poate că am eu momentele mele de prostie profundă, dar nu sunt chiar atât de tâmpit.

Chaney a chicotit.

— Cred că este discutabil.

— Poate, a răspuns Elijah, şi aproape că i-am putut auzi rânjetul în tonul vocii.

Dar nu sunt eu acela care se ascunde în spatele unui copil.

Ascendentul a încremenit, iar mie mi s-a ridicat părul pe ceafă.

— Sugerezi că sunt laş?

— Tu ai spus-o. Elijah şi-a desfăcut braţele. Nu eu.

Casteel mi-a întors din nou faţa spre el în timp ce şi-a dus cealaltă mână la cizmă.

— Îmi doresc să nu fi fost nevoită să vezi nimic din toate astea.

Nu mi-a dat şansa să-i răspund. Ridicându-se foarte repede, într-o clipită era deja aproape de marginea pădurii.

Mi-a luat un moment să înţeleg că locul unde îngenunchease el lângă mine nu era complet gol.

Zăcând pe o pernă de frunze moarte şi zăpadă, se aflau o lamă de culoarea sângelui şi un mâner din os neted, de fildeş. Un pumnal din os de vârcolac – pumnalul

meu din os de vârcolac.

Încet, l-am luat de jos cu o mână tremurândă, greutatea lui fiindu-mi familiară şi prietenoasă. M-am uitat în direcţia în care Casteel se deplasa ca o umbră printre copaci. De cât timp era la el şi de ce mi-l înapoiase chiar în acel moment?

Pentru că hematitul îi putea ucide pe Ascendenţi.

Mi-a lăsat o armă care mi-ar fi fost de folos în cazul în care Ascendenţii ar fi reuşit să ajungă la mine.

— O cauţi pe Fecioară? a strigat Casteel, şi lordul s-a întors spre el.

Câţiva dintre cavaleri l-au flancat. Chaney şi-a înclinat capul în timp ce Casteel a păşit în poiană.

— Cine naiba eşti tu?

— Cine sunt eu? Casteel chicotea ca şi cum totul ar fi fost o glumă pentru el. Cine crezi că sunt?

Ridicându-mă încet, m-am ţinut cu mâinile de trunchiul unui copac, după care i-am dat ocol. Am rămas pe loc atunci când am zărit o străfulgerare de blană cafenie în zona grajdurilor. *Kieran.* S-a furişat pe lângă clădire, dispărând în umbra acesteia.

— Nu ştiu, a răspuns Chaney. Dar sper că eşti cineva care îmi poate răspunde la întrebare. Nu mi-ar face plăcere să văd cum o viaţă este secerată atât de timpuriu.

Mi-am strâns degetele în jurul mânerului din os al pumnalului în timp ce m-am aplecat încă o dată în faţă, îndreptându-mi privirea spre cavaler. Aş fi putut să ajung în spatele lui înainte să mă vadă cineva? Înainte ca Lord Chaney să treacă la fapte şi ca o altă viaţă să fie curmată?

Nu trebuia decât să dea o dată din cap, şi viaţa copilului se sfârşea.

Freamătul uşor al frunzelor uscate m-a făcut să-mi întorc privirea spre dreapta. Un lup mare şi alb se sprijinea de copacul sub care mă ascundeam, aproape contopindu-se cu zăpada.

O amintire mi-a venit brusc în minte – eu zăcând în celulă după atacul lui Jericho şi sângerând. Un lup cu blană albă mi-a înghiontit obrazul şi apoi a urlat. Am crezut că fusese Kieran, dar fusese acest lup.

Fusese Delano.

S-a uitat la mine cu ochii de un albastru palid ce licăreau dintre smocurile de blană albă. Pufăia încet în timp ce venea agale spre locul unde stăteam eu. Capul îi ajungea puţin deasupra şoldului meu, şi am simţit o nevoie stranie să mă aplec şi să îi scarpin urechea. Am rezistat. Nu mi s-a părut potrivit.

Casteel s-a oprit în mijlocul curţii, cu braţele pe lângă corp.

— Îţi pot răspunde la întrebare. Fecioara este aici.

Am împietrit.

— Da?

Lord Chaney a bătut din palme în timp ce privea de jur-împrejurul curţii, către cei aliniaţi.

— Să vedem, cât de greu a fost asta? Am pus o întrebare şi am primit un răspuns.

— Ar trebui să-l întrebi cum de ştie că Fecioara este aici, a spus Elijah cu un chicot, şi am văzut-o pe Magda dându-se un pas în spate.

Perfect conştientă că Delano stătea la picioarele mele, am înaintat în timp ce Lord Chaney se uita la Casteel. Am ajuns lângă cel din urmă copac, oprindu-mă în clipa în care Chaney a întrebat liniştit:

— Nu ai spus cine eşti. Ai de gând să răspunzi?

— Sunt fiu al primului regat. Vocea lui Casteel s-a propagat precum vântul şi ninsoarea, lovindu-i pe cavalerii care, unul câte unul, se întorceau să privească în direcţia lui. Creat din sângele şi cenuşa tuturor celor care au căzut înaintea mea. M-am ridicat să iau înapoi ce este al meu. Eu sunt cel pe care îl numiţi voi Cel Întunecat, a spus el, iar eu am simţit fiori reci pe piele. Da, o am pe Fecioară şi nu o dau înapoi.

Lord Chaney *s-a preschimbat*.

Dusă i-a fost poleiala de politeţe. Faţa i s-a contorsionat, pometii i s-au ascuţit şi gura i s-a căscat. Ochii îi ardeau precum cărbunele – *ca ai unui Temut*. M-am poticnit şi am dat peste Delano când am văzut – am văzut încă o dată adevărul.

Ascendentul şi-a dezvelit colţii în timp ce şuiera ca un şarpe uriaş, îndoindu-şi genunchii.

— Ai mei sunt mai mari decât ai tăi, a răspuns Casteel la rândul său, dându-i târcoale.

Apoi, s-au *preschimbat* şi cavalerii, cel puţin jumătate dintre ei arătându-şi caninii alungiţi pe când buzele le erau trase înapoi. M-am simţit ca şi cum pământul se cutremura sub picioarele mele, cu toate că întreaga lume părea să se fi oprit în loc. Ascendenţi în Armata Regală. Asta… asta era ceva nemaiauzit. Doar Ascendenţi regali.

Asta ni s-a spus…

Şi asta a fost o altă minciună, un alt fapt expus în faţa tuturor celor care stăteau în acel moment acolo. Am ştiut imediat un alt adevăr. Ascendenţii nu intenţionau să permită nimănui să plece în viaţă din acea curte.

Capitolul cincisprezece

Era… era haos.

Jumătate dintre cavaleri s-au năpustit asupra lui Casteel, iar ceilalţi s-au repezit la cei aflaţi în rând…

Elijah a înşfăcat braţul unui cavaler care ridicase sabia, coborându-i pumnul închis. Frântura osului i-a provocat un urlet de durere în timp ce Elijah a apucat sabia şi a întors-o înspre gardian. Sabia era din hematit şi a făcut ceea ce trebuia să facă străpungând armura neagră şi cufundându-se adânc în pieptul cavalerului. Elijah a eliberat lama acesteia, şi mă aşteptam să-l văd pe cavaler prăbuşindu-se la fel ca un Temut, pe când Elijah s-a răsucit, nimicindu-l pe altul cu sabia. S-au auzit strigăte de durere şi un şuierat infernal, dar nu mi-am putut lua ochii de la cavaler.

El nu a căzut, pur şi simplu, la pământ, aşa cum s-ar fi întâmplat cu un Temut. I-au apărut crăpături de-a lungul obrajilor, i s-au extins pe întreaga faţă, întinzându-se pe gât în jos, formând un păienjeniş de fracturi care au dispărut sub veşmintele şi armura lui. Pielea… i-a *crăpat*. Fâşii de carne s-au descojit şi s-au desprins, fărâmiţându-

se într-un praf ce a fost ridicat şi măturat de vânt. În câteva secunde, nu a mai rămas nimic din Cavaler, în afară de îmbrăcămintea şi armura pe care le purtase mai înainte, făcute grămadă pe pământ.

Temuţii nu mureau aşa. Trupurile lor rămâneau întregi. Ducelui nu i se întâmplase asta, dar el fusese ucis cu un baston făcut dintr-un copac din Pădurea Sângerie. Şi nu se întâmplase astfel nici când îl ucisesem pe Lord Mazeen, dar lama era făcută din oţel. Nu din hematit.

Privirea mi-a căzut asupra pumnalului meu din os de vârcolac. Asta… asta îi făcea hematitul unui Ascendent?

Timp de câteva clipe foarte preţioase, am rămas împietrită în locul unde mă aflam, plimbându-mi privirea peste curte, peste ciocnirea săbiilor şi a corpurilor, peste sângele care stropea zăpada.

Cavalerii… nu doar că se luptau cu Descendenţii. Îi *atacau*. Mulţi aveau încă săbiile în teacă. Doar colţii şi puterea le erau arme. Cu feţele schimonosite de mârâit şi cu ai lor colţi scânteind în lumina lunii, i-au răpus aproape imediat pe muritorii aflaţi în fortăreaţă. Se repezeau asupra lor, sărind pe unii şi doborându-i la pământ la fel… ca Temuţii. Îmi simţeam genunchii surprinzător de slăbiţi în timp ce stăteam acolo.

Sete de sânge.

Poate că nu ţipau precum Temuţii şi nici nu păreau descompuşi şi pe jumătate morţi, dar ceea ce vedeam era în mod clar sete de sânge.

Orice îndoială stăruitoare aş fi avut despre tot ce îmi spusese Casteel aproape că dispăruse când văzusem

încăperea subterană. Dar acum nu mai aveam nici una. Aşa arătau Ascendenţii cu adevărat, iar eu nu mai văzusem niciodată ceva mai înspăimântător.

A apărut Naill. Nu eram sigură de unde. A apucat un cavaler de ceafă, dându-l la o parte de pe un bărbat. El i-a străpuns spatele acestuia cu o sabie scurtă, dar părea să fie prea târziu pentru om. S-a prăvălit la pământ, gâtul fiindu-i sfârtecat în totalitate.

Delano a trecut în grabă pe lângă mine, trezindu-mă din stupoare. Cu o săritură puternică, a doborât un cavaler care înhăţase o femeie şi care îşi îngropase faţa în gâtul ei – *dinţii* în gâtul ei. Femeia s-a clătinat câţiva metri, apăsându-şi rana cu mâna.

Clipind, m-am întors şi l-am văzut pe Casteel înfigând o sabie în pieptul unui cavaler şi apoi rotindu-se, dar lăsând sabia în el. L-a apucat pe un alt cavaler de ceafă şi i-a tras cu putere ţeasta pe spate. Capul Ascendentului a căzut moale, iar Casteel…

Am răsuflat printre buzele întredeschise.

A sfâşiat gâtul cavalerului, spintecându-l. Aruncându-l într-o parte, a scuipat sângele şi a înşfăcat sabia din pieptul celuilalt, eliberând-o cu numai o secundă înainte ca Ascendentul să se transforme în cenuşă.

Am cercetat curtea, dar nu l-am mai văzut pe Lord Chaney, ci am zărit un cavaler care se retrăgea – cel care ţinea copilul. Îl folosea pe băiat pe post de scut, ţinând, în continuare, sabia sub bărbia tânărului.

Pumnalul din os de vârcolac vibra, practic, în mâna mea, şi eram, *în sfârşit*, în mişcare. Instinctul mi-a îngrădit

groaza, şi m-am simţit ca atunci când eram pe Meţereze sau când îi înfruntasem, de curând, pe Temuţi. Un sentiment de concentrare şi calm a pus stăpânire pe mine când am pătruns în curte, alergând spre trăsură. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Kieran sărind pe un cavaler care îl ţintuise pe Elijah cu spatele lipit de zidul fortăreţei. El l-a înhăţat pe cavaler în fălcile sale puternice de lup, trântindu-l la pământ. A venit Magda, înfigând în el una dintre săbiile de hematit.

Am încetinit în timp ce înaintam pe lângă partea din spate a trăsurii, oprindu-mă lângă ea. Privind în jur, l-am văzut pe cavaler trăgându-l spre grajduri pe băiatul care acum se zbătea, având un braţ gros încolăcit în jurul gâtului său. Cu un moment înainte ca Ascendentul să se fi întors cu spatele, ochii mari şi panicaţi ai copilului i-au întâlnit pe ai mei.

— Continuă să te împotriveşti, a mârâit cavalerul. Asta pune sângele în mişcare.

Copilul nu mai era un scut.

Era mâncare.

Furia mi-a pus *mie* sângele în mişcare, aşa că m-am furişat pe după trăsură şi am scurtat distanţa dintre noi, întorcând în aer pumnalul cu mâner greoi, astfel încât să îl ţin de lamă – aşa cum mă învăţase Vikter.

Cavalerul s-a întors brusc, trăgându-l pe băiat după el, de parcă nu ar fi fost nimic altceva decât o păpuşă din cârpe. A ridicat sabia în timp ce m-a cercetat cu privirea aceea neagră-roşiatică în lumina lunii. A făcut ochii mari când m-a recunoscut. Ştia cine sunt. A lăsat braţul moale

şi, într-o fracţiune de secundă, a coborât sabia.

Mi-am văzut şansa.

Am profitat de ea.

Pumnalul mi-a zburat dintre degete, învârtindu-se în aer. Lama a lovit drept, tăind prin ochiul cavalerului şi împlântându-se adânc în creierul lui. Mâna i s-a deschis într-un spasm, eliberând sabia. A căzut la pământ în timp ce fisuri mici i-au brăzdat carnea, răspândindu-i-se pe piele. Erau subţiri, dar adânci, iar când s-a dezintegrat a fost de parcă s-a prăbuşit în el însuşi.

— La naiba, a spus băieţelul, cu ochii larg deschişi. S-a întors, aplecându-se pentru a ridica pumnalul din armură. Mi l-a dat înapoi. L-ai nimerit! L-ai nimerit fix în ochi! Cum ai făcut asta? Îmi arăţi şi mie?

Uşurată să văd că băiatul nu era nici pe departe traumatizat, mi-am mişcat buzele:

— Poate…

— Doi la preţ de unu'? a răsunat o voce din spatele nostru. Perfect.

— Fugi şi ascunde-te, i-am spus băiatului, alungându-l de acolo.

Sperând că m-a ascultat, m-am duelat cu Ascendentul. Sângele îi acoperea gura în cheaguri groase. Începusem să cred că jurământul tăcerii nu se aplica atunci când nu ascundeau ceea ce erau.

Fie nu i se dăduse o descriere a felului în care arătam, ceea ce nu părea probabil, fie era prea însetat de sânge. Asta suna mai plauzibil. Şi-a dezvelit colţii, şuierând în timp ce se apleca. Acum, am văzut că dinţii lor erau ca ai

Temuţilor. Nu aveau doar doi colţi, ci patru. Doi în partea de sus şi doi în partea de jos. Scurţi şi uşor de ascuns, dar nu mai puţin mortali.

Cavalerul m-a atacat cu toată graţia unui guzgan. Ştiind că mi-ar fi fost greu să îi străpung armura chiar şi cu un pumnal din hematit, m-am ţinut bine. În momentul în care degetele lui mi-au zgâriat braţul, am păşit în lateral şi, cu toată puterea, i-am înfipt pumnalul în centrul pieptului. Lovitura mea a întâmpinat rezistenţă, dar greutatea şi avântul cavalerului au lucrat în favoarea mea. Lama i-a străpuns armura, iar apoi pieptul.

Urletul de durere şi de şoc al cavalerului s-a încheiat brusc. Trăgând pumnalul din el, m-am dat înapoi în vreme ce fisurile îi apăreau pe piele. Nu îmi doream absolut deloc să fiu în preajma lui când avea să se dezintegreze. Gândul la cenuşă, la *bucăţi* din el care s-ar fi aşternut pe mine, în părul meu sau pe gură – sau oh, zeilor, în ochii mei – m-a făcut să vreau să vomit.

— Fecioară?

Mi s-a ridicat părul pe ceafă la auzul vocii lui Lord Chaney. M-am întors, iar inima mi s-a urcat în gât. Îşi ascunsese colţii, dar expresia lui paşnică nu îi ascundea uimirea. Îi curgea sânge dintr-o rană din piept. Părea că cineva aproape că îl nimerise cu o sabie sau un pumnal, dar el fusese mai rapid. Ceea ce a făcut să-mi tresalte inima în piept a fost cel pe care îl ţinea acesta lângă el.

Era băiatul.

Copilul fie nu mă ascultase, fie nu fusese suficient de iute. Lord Chaney avea degetele înfăşurate în jurul gâtului

acestuia. Firişoare subţiri de sânge se prelingeau din locul unde unghiile Ascendentului se adânceau în pielea băiatului.

— Mi-au spus că ai cicatrici, a rostit lordul. Ochii lui păreau cel mai negru foc atunci când şi-a aruncat privirea asupra pumnalului. Presupun că au vrut să spună doar una sau două zgârieturi, un defect minor. Dar tu eşti.

— Eu sunt.

Am vizualizat rapid toate scenariile posibile în timp ce băiatul tremura. Aproape toate se încheiau cu moartea copilului, iar eu nu puteam să am asta pe suflet. Prea mulţi oameni muriseră deja sau fuseseră grav răniţi. Numele lor aveau să fie gravate pe pereţii camerei, şi toate astea pentru că Ascendenţii veniseră după mine. Am văzut doar o singură cale prin care băiatul avea să supravieţuiască.

— Eşti aici să mă salvezi. Cuvintele se simţeau precum cenuşa pe limba mea. Slavă zeilor!

Lord Chaney m-a privit cu atenţie.

— Eşti sigură că ai nevoie să fii salvată? Ai ucis doi cavaleri.

— Unul din ei încerca să-l rănească pe băiat, iar celălalt cavaler… m-a speriat, am spus eu forţat. Am crezut că îmi va face rău. Nu ştiam că sunt şi Ascendenţi printre Cavalerii Regali.

O jumătate de zâmbet crispat i s-a ivit pe chip.

— Nu mai trebuie să îţi fie frică acum, Fecioară, a spus el. Eşti în siguranţă. Pune jos hematitul!

Încă îmi simţeam părul ridicat pe ceafă. Pumnalul era

singura mea armă împotriva Ascendenţilor. Fără el, cuţitul acela amărât de carne aproape că nu îmi era de nici un folos. Aşa cum nu mi-ar fi fost nici dacă aş fi reuşit să evadez cu o noapte în urmă. Casteel a avut dureros de multă dreptate cu privire la cât de rău ar fi ieşit lucrurile, dar acum nu era momentul pentru autoînvinuire.

— Îl răneşti pe băiat.

Sprâncenele lordului s-au ridicat în vreme ce sunetul luptelor continua în curte.

— Da?

Am încuviinţat din cap.

— Sângerează.

Nu şi-a luat ochii de la mine. Ştiam că nu mai puteam să arunc pumnalul aşa cum făcusem mai devreme. Dispăruse elementul-surpriză.

— E un Descendent, Fecioară.

— E doar un copil...

— Un copil al celor care au căutat să te răpească. Siguranţa lui ar trebui să fie ultima ta grijă. Mult mai îngrijorător este de ce stai neacoperită înaintea mea, nu doar aflându-te în posesia unui pumnal din hematit, ci şi ştiind cum să îl mânuieşti.

Aproape că am râs. Era de aşteptat din partea unui Ascendent să creadă că faţa mea dezvelită şi abilităţile de a lupta erau mai îngrijorătoare decât soarta unui copil.

— Dar el este doar un băieţel, şi cred că este un al doilea fiu, am minţit repede. Îi este destinat să facă Ascensiunea, iar zeii ar fi foarte nemulţumiţi dacă s-ar întâmpla ceva cu el, nu-i aşa?

— Ah, da. N-aş vrea să-i nemulţumesc pe zei. A slăbit strânsoarea, iar băiatul a şuierat prelung. Lordul şi-a pus mâinile pe umerii mici ai băiatului. Pune jos pumnalul! Nu ai nevoie de el acum. Apoi, îl voi lăsa să plece. Te voi duce departe de aici, înapoi la regina ta. Este foarte îngrijorată pentru tine, Fecioară.

Cu pumnalul, aveam o şansă. Lord Chaney era rapid şi mai deştept decât cavalerul. Nu se repezea la mine ca un mistreţ. Trebuia să fiu inteligentă. Dar fără pumnalul meu din hematit? Nu aveam nici o şansă. Lordul nu m-ar fi ucis. Ascendenţii aveau nevoie de mine. Dar copilul? L-ar fi ucis fără să clipească. Privirea mi-a alunecat asupra băiatului. El fusese la grajduri strigând „Din sânge şi cenuşă” atunci când toţi ceilalţi cereau să fiu trimisă înapoi la regină, făcută bucăţi. Dar era doar un copil.

Oftând uşor, am deschis mâna. Pumnalul mi-a alunecat printre degete. A lovit pământul cu un zgomot uşor, care a sunat ca o uşă ce se închidea.

— Sunt pregătită să merg acasă. Mi-am dres vocea. La regina mea. Te rog?

Lord Chaney a zâmbit din nou, iar eu simţeam cum mi se strângea stomacul de groază. El a făcut un semn din cap, şi acesta a fost singurul semnal de avertizare pe care l-am avut înainte ca o durere turbată să îmi explodeze de-a curmezişul cefei, urmând ca lumea mea să se cufunde în întuneric.

Revenindu-mi în simţiri, m-am trezit simţind că îmi bubuie capul, de parcă îmi crăpa în două, şi având o senzaţie de uscăciune în gură. Hurducăitul continuu şi nemilos m-a forţat să deschid ochii. Totul era o ceaţă stacojie.

Am clipit până mi s-a limpezit vederea. O lampă cu gaz arunca o lumină slabă peste stacojiu. Mă aflam într-o trăsură, întinsă pe o banchetă căptuşită, îmbrăcată în roşu. Am tras adânc aer în piept şi aproape că am tuşit din cauza mirosului puternic şi prea dulce al apei de colonie.

— Te-ai trezit.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Lord Chaney. M-am ridicat şovăielnic, tresărind când am simţit durerea intensă din partea de dinapoi a craniului. Ascendentul a apărut în câmpul meu vizual pe când eu mi-am dus mâna la ceafă şi mi-am atins cu grijă pielea. Era moale şi aveam o mică umflătură, dar nu îmi curgea sânge, cu toate că zona aceea zvâcnea.

— M-ai lovit, am spus eu cu voce răguşită.

— Nu eu te-am lovit, a răspuns Lord Chaney. Se tolănise arogant, întinzându-şi braţele de-a lungul spătarului banchetei. Domnul Terrlynn a fost cel care te-a lovit. A fost dezagreabil, dar necesar.

— De ce? m-am uitat repede prin trăsură. Nu era nimic pe care să îl fi putut folosi drept armă, şi mă îndoiam că era ascuns pe undeva hematit sau vreun ţăruş de lemn din Pădurea Sângerie.

Dar mai aveam... cuţitul. Deşi, ce aveam de gând să fac cu un cuţit de carne împotriva unui Ascendent?

— Trebuia să ne grăbim, şi m-am temut că, într-un fel sau altul, ne-ai putea întârzia… neintenţionat.

S-a mutat pe banchetă, cute de încordare formându-i-se în colţurile gurii.

Mi-am coborât privirea pe când mâna mi-a alunecat pe locul de lângă mine. Rana de pe piept era vizibilă prin ruptura din tunică. Pielea de culoare roz-roşiatică era crestată, iar tăietura părea adâncă. Se ştia că rănile Ascendenţilor se vindecau rapid, la fel ca ale atlantienilor.

— Cât timp am fost inconştientă? am întrebat.

Fără ferestre, nu îmi puteam da seama dacă era zi sau noapte.

— Ai dormit în jur de o oră.

Bătăile inimii mi se acceleraseră. O oră? Zei buni, nu îmi venea să cred că reuşise să scape din fortăreaţă – să-l fenteze pe Casteel. Dar Prinţul trebuie să fi conştientizat că fusesem răpită.

Dacă el a crezut că i-am urmat pe Ascendenţi de bunăvoie, chiar şi după toate câte am văzut şi mi-au fost spuse? Un sentiment de apăsare mi s-a cuibărit în piept, dar nu îmi puteam face griji pentru asta acum. M-am uitat la uşă. Peste hârşâitul roţilor trăsurii, se auzea tropăit de copite. Nu eram singuri.

— Dacă plănuieşti să fugi, te-aş sfătui să nu faci un lucru atât de prostesc, a afirmat Lord Chaney. Călătorim cu o viteză destul de mare, şi mă îndoiesc că vei supravieţui unei astfel de căzături. Dar dacă ai supravieţui, să ştii că nu călătorim singuri. Domnul Terrlynn ne însoţeşte călare, la fel şi câţiva cavaleri şi

gardieni.

Inspirând scurt, am ignorat senzaţia tot mai pregnantă de greaţă în momentul în care am întâlnit ochii negri ca smoala ai vampirului. Un fior mi-a străbătut pielea. Cu toate că nu mă gândisem să mă arunc pe uşa unei trăsuri în viteză, cu siguranţă plănuiam să evadez. Nu ştiam cât timp stătusem în bibliotecă, dar îmi imaginam că mai erau doar câteva ore până la răsărit, când lordul şi cavalerii trebuiau să caute adăpost de soare. Asta era şansa mea de a scăpa.

Şi apoi, ce?

Nu aveam nici o idee, dar urma să îmi dau seama atunci când aveam să ajung în acel punct. Până atunci, ar fi fost mai bine dacă l-aş fi putut convinge pe lord că participam de bunăvoie la asta.

— De ce crezi că aş vrea să fug? am întrebat eu în timp ce mă lăsam pe spate, împreunându-mi mâinile în poală şi încrucişându-mi gleznele. M-am aşezat la fel cum o făceam când purtam vălul. Era ca şi cum mi-aş fi pus o mască – o deghizare sufocantă şi toxică. M-am temut că nu va veni nimeni după mine. Sunt surprinsă că m-ai găsit atât de repede.

— Avem ochi peste tot, Fecioară, a răspuns el, masându-şi zona de deasupra rănii. Chiar şi în locuri unde Descendenţii sunt bine înrădăcinaţi.

— Aşa ai găsit-o pe doamna Tulis? Femeia care… care a fost cu tine?

Chiar în această trăsură, poate chiar în locul pe care stăteam. Şi acum, zăcea moartă pe pământul rece.

— Unde era fiul ei?

I s-a ivit un zâmbet încordat.

— A fost o simplă coincidenţă că ne-am întâlnit cu ea. Mergea pe jos, prin zăpadă, şi se afla la ceva distanţă de Eden. Era aproape îngheţată când am găsit-o. Ce idioată! El a râs aspru, iar eu am vrut să îl pocnesc, făcând să îşi dea ultima suflare odată cu acest râs. Ea susţinea că Cel Întunecat i-a ucis soţul.

Doamna Tulis nu alesese nici una din opţiunile lui Casteel. Cu inima adâncită şi mai mult în durere, mi-am înăbuşit un fior. Casteel ştia că doamna Tulis plecase? Puteam s-o învinovăţesc? Probabil se temea să nu i se întâmple şi ei la fel.

— Eram deja în drum spre Eden, ne aflam cu doar câteva zile în urma ta, mi-a spus el. Am descoperit că mai mulţi dintre cei care te însoţeau nu erau cei care susţineau că sunt. Descendenţii şi-au croit drum chiar şi în rândul celor din cele mai înalte ranguri ale gărzilor noastre.

Se referea la comandantul Jansen? Ar fi avut sens dacă ar fi descoperit că îl ajutase pe Casteel. Dacă da, ştiam că Jansen era mort.

— Deci cu doamna Tulis ne-am întâlnit pe neaşteptate, dar ea ne-a confirmat că împreună cu Cel Întunecat călătorea o femeie, cineva despre care alţii şuşoteau că era Fecioara, mi-a spus el, înghiţind greu. A avut dreptate.

— Dar, dacă ştiai asta, de ce ai ucis-o ? am întrebat eu, o parte din mine vrând să înţeleagă o astfel de acţiune.

— A fugit din oraş în loc să se supună rânduielii Ritualului.

Am aşteptat să spună mai multe, dar nu a mai adăugat altceva. Am tras scurt aer în piept, aproape sufocându-mă din cauza mirosului floral al apei de colonie.

— Şi copilul ei? Fiul ei?

Lord Chaney doar a zâmbit. Nu mi-a oferit nici o explicaţie. Nimic. La vederea curburii reci, inumane a buzelor lui, groaza mi s-a înnodat în piept. Nu putea să-i fi făcut ceva copilului. Nu-i aşa? Am închis ochii pentru o clipă. Refuzul meu nu venea din naivitate, ci din incapacitatea de a înţelege cum ar fi putut cineva să zâmbească dacă ar fi făcut rău unui copil. Însă erau toţi acei copii, unii atât de mici, care erau oferiţi templelor în timpul Ritualului. Dintr-un motiv sau altul, nimeni nu îi mai văzuse vreodată, şi nu avea deloc de-a face cu faptul că îi serveau pe zei.

Era o oarecare uşurare, dar m-am agăţat de ea. Orice care să mă ajute să nu vomit în timp ce îmi fixam pe chip ceea ce speram să fie o expresie senină. O privire de încredere oarbă şi devotată, în timp ce el mă privea, iar eu… îl priveam pe el.

Lord Chaney putea fi considerat un bărbat chipeş. Le auzisem vorbind despre el pe câteva dintre doamnele de onoare, acele fiice de rangul al doilea dăruite curţii pentru a face Ascensiunea. Dar nu mi-l aminteam atât de palid. Pielea lui era lipsită de culoare, şi îi vedeam venele firave şi albăstrui pe sub ea.

— Eşti… bine? am întrebat. Rana pare… destul de serioasă.

— Este o rană foarte… serioasă. A continuat să-şi maseze pieptul. Liniile din jurul gurii i s-au adâncit în momentul în care şi-a depărtat buzele: Penellaphe?

Am tresărit la auzul numelui meu.

— Da, milord.

Tot nu clipise. Nici măcar o dată de când mă trezisem. Oare asta nu era absolut tulburător?

— Poţi să nu te mai prefaci.

Mi-a îngheţat sângele-n vene.

— Să mă prefac?

Chaney s-a aplecat spre mine, iar eu m-am încordat. Degetele lui s-au oprit.

— Spune-mi un lucru, Fecioară! Ai avut parte de muşcătura unui atlantian? Poate chiar te-ai bucurat de sărutul de sânge interzis? Sau te-a forţat el să o faci? Te-a pus la pământ şi ţi-a supt sângele împotriva voinţei tale?

Afurisita aia de muşcătură.

Mi-am înfipt unghiile în palme.

— Nu… nu m-am bucurat.

O pată roşie se zbătea în abisul negru al ochilor lui. Exact ca un Temut. Zeilor.

— Chiar aşa? a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

— Cel Întunecat te-a muşcat, şi totuşi, stai în faţa mea, şi nu sub forma unui Temut. Trebuie să fi fost un şoc pentru tine.

Zeilor, uitasem de asta. Cum se putea să fi uitat că

Ascendenţii ne învăţaseră că muşcătura unui atlantian era otrăvitoare?

— Da, dar eu sunt Aleasa…

— Şi ne-ai văzut în seara aceasta acolo, în curte. Ai văzut ce suntem, m-a întrerupt el. Şi totuşi, nu pari surprinsă. Te-ai arătat mai şocată şi mai îngrijorată cu privire la moartea acelei femei. Şi-a ridicat mâna şi a pus-o pe banca de lângă genunchiul meu. Zici că te simţi uşurată că te-am găsit?

— Sunt.

A râs încet.

— Nu te cred.

Toate simţurile mele au intrat în alertă în momentul în care am aruncat în treacăt o privire înspre mâna lui. Venele îi ieşeau în evidenţă. Nu se simţea bine. Deloc.

Chaney a spus încet:

— Regele şi regina vor fi tare nemulţumiţi.

Nu am avut curaj să-mi iau privirea de la el.

— Nemulţumiţi de ce? De faptul că i-ai ordonat unui cavaler să mă lovească?

— Da, este posibil să nu fie fericiţi să afle asta, dar cred că vor fi şi mai supăraţi să afle că ai fost compromisă. Roşul îi strălucea şi mai tare în ochi. Şi, cel mai probabil, în mai multe moduri, nu doar astfel.

Insinuarea din tonul lui m-a călcat pe nervi, şi, pentru o clipă, mi-am amintit că nu purtam voal.

— Ar trebui să îţi faci mai multe griji pentru tine. I-am întâlnit privirea. Nu arăţi prea bine, Lord Chaney. Poate că rana este mai gravă decât îţi imaginezi.

— Nenorocitul ăla de atlantian aproape că mi-a smuls inima din piept, a spus el, iar trăsăturile de pe chipul lui s-au întunecat. Dar voi supravieţui.

— Mă bucur să aud asta, am mormăit eu.

— Sunt convins că te bucuri.

Trăsura s-a lovit de o piatră, zdruncinându-mă, dar Chaney nu a părut să observe.

— Există un motiv pentru care mi-a fost încredinţată sarcina de a te găsi. Ştii care este acela?

— Răbdarea şi generozitatea ta?

Chicotul lui era precum nişte unghii care zgâriau de-a lungul terminaţiilor mele nervoase.

— Nu ştiam că Fecioara este atât de bătăioasă.

Mi-am arcuit o sprânceană.

— Am fost ales pentru că ştiu ce eşti tu cu adevărat.

Mi-am forţat mâinile să se descleşteze.

— Ştiu ce este cu adevărat în sângele tău şi îndrăznesc să spun că ştiu chiar mai multe decât ştii tu însăţi.

— Chiar aşa?

Şi-a întredeschis buzele, şi, la vederea colţilor lui, mi-a venit să mă dau înapoi de teamă – o reacţie care nu se asemăna deloc cu cea pe care o avusesem când văzusem colţii lui Casteel.

— Nici măcar nu poţi începe să înţelegi de ce ai fost considerată Aleasa, dar nu sunt nici locul, nici momentul pentru asta. Vei afla în curând.

— Şi ce anume voi afla?

Ochii lui, un caleidoscop de roşu şi negru, s-au aţintit asupra mea – la gâtul meu.

— Că vei deschide o nouă eră a Ascendenţilor.

Am fost cuprinsă de dezgust.

— Crezi că nu ştiu deja asta?

— Nu cred că poţi măcar să începi să înţelegi ce înseamnă asta. Dar, oricum ar fi, ai avut dreptate. Rana mea este un pic mai serioasă decât am lăsat să se vadă. Dacă nu ar fi fost făcută cu hematit, s-ar fi vindecat până acum. Le-am spus deja de nenumărate ori regelui şi reginei că trebuie distrus tot hematitul. Dar se tem că, fără ea, Temuţii ar putea sufoca poporul.

— Nu se poate ca sursa ta de hrană să fie distrusă acum, nu-i aşa? am spus eu înainte de a mă putea opri.

— Evident că Cel Întunecat ţi-a şoptit la ureche. Şi-a trecut limba peste buza de jos. Evident că a făcut mai mult de atât.

— Nu contează ce a făcut. Am zâmbit la fel de rece ca el. Ceea ce contează este că ştiu de ce sunt favorita reginei. Ştiu ce plănuiţi voi toţi să faceţi cu mine. Ştiu că nu te vei atinge de mine. Este nevoie de mine în viaţă fie pentru a-l putea hrăni cu mine pe atlantianul pe care îl ţineţi în captivitate, fie pentru a mă folosi ca să creaţi mai mulţi Ascendenţi.

Şi-a înclinat capul.

— Ai dreptate în privinţa unui anumit lucru. Avem nevoie de tine în viaţă. Asta e tot.

Înainte de a putea măcar să procesez ce a spus, că aveam dreptate doar în privinţa unui singur lucru, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre mine.

Iar eu am reacţionat.

Aplecându-mă înapoi, mi-am înfipt piciorul încălţat în pieptul lui şi l-am lovit, împingându-l înapoi pe bancheta sa.

Râzând, a făcut ochii mari.

— Dragă Fecioară, nu era necesar. Am nevoie doar de o înghiţitură. Regele şi regina nu trebuie să afle niciodată. Va fi secretul nostru. Unul pe care ar fi înţelept să-l păstrezi…

Am lovit iar cu piciorul, nimerindu-l din nou în piept.

A şuierat de durere.

— Nu a fost prea drăguţ, a răcnit el, în timp ce eu m-am mişcat, întinzând mâna după cuţit. Asta chiar a durut.

— Asta era şi ideea.

Am scos cuţitul din teacă, ţinându-l ferm.

— Dacă mă cunoşti atât de bine pe cât spui, îţi vei da seama că ştiu cum să folosesc acest cuţit. S-ar putea să nu te ucidă, dar te pot face să-ţi doreşti să o fi făcut.

Ochii lui negri şi arzători s-au mărit în timp ce a ridicat mâinile.

— Haide! Haide! Tonul lui era împăciuitor. Arogant. Nu e nevoie de ameninţări cu violenţa.

— Nu e nevoie?!

Fără să-l pierd din ochi, m-am târât pe banchetă, spre uşă. El mi-a urmărit mişcările.

— Ai uitat de viteza cu care ne deplasăm? De cavaleri?

— Prefer să-mi asum riscul de a muri călcată în picioare. Cel puţin, mă voi duce în mormânt ştiind că tu vei fi, probabil, chiar în spatele meu odată ce regele şi

regina vor afla că am murit din cauza ta.

M-am întins spre uşă…

Chaney a atacat.

Mă aşteptam să îmi ia cuţitul. M-am dat înapoi. În momentul în care i-am simţit mâna în jurul gleznei, mi-am dat seama că făcusem o greşeală fatală de calcul. A tras tare de mine, vrând să mă dea jos de pe banchetă. Spatele mi s-a desprins de pe marginea banchetei şi m-am prăbuşit cu putere în spaţiul îngust, făcând să mi se zdruncine capul deja arzând de durere.

Râzând încontinuu, m-a tras spre el, pe podeaua aspră, murdară şi umedă.

— Nu are rost să ne luptăm…

Apucându-l de genunchi, m-am ridicat şi i-am răsucit cuţitul în piept cu toată puterea mea – în rana inflamată şi sângerândă.

Chaney a urlat, dezlănţuindu-se. M-a nimerit cu pumnul în maxilar, dându-mi capul pe spate. Explozii de lumină strălucitoare mi-au împăienjenit vederea laterală, iar el s-a prăbuşit din nou pe banchetă, ducându-şi mâna la rana din piept. Am încercat să mă ridic. Trăsura s-a zgâlţâit, aruncându-mă înainte şi înapoi. Prinzându-mă de umărul lui pentru a-mi menţine echilibrul, am ajuns peste el. S-a răsucit sub mine, s-a lăsat pe spate, după care s-a rostogolit, aruncându-mă într-o parte. M-am izbit de spătarul banchetei, lovindu-mă de perne, şi apoi am căzut pe podea. Aerul mi-a părăsit plămânii într-o grabă dureroasă. Am dat să mă ridic, dar Chaney a căzut peste mine.

— Nu ştiu cum au reuşit ducii Teerman să stea în preajma ta, ştiind ce eşti cu adevărat. Nu fără să guste măcar o picătură. Poate că eşti doar pe jumătate atlantiană, dar sângele tău este puternic. Greutatea lui şi duhoarea coloniei sale erau insuportabile, sufocante, în timp ce mă trăgea de braţul stâng, îndreptându-l spre gură. Am nevoie doar de un strop. Apoi, blestematele astea de zvâcniri din pieptul meu se vor opri...

— Nu! am strigat, zbătându-mă cu sălbăticie sub el.

Toţi anii mei de antrenament au dispărut într-un val de panică. Am lovit partea de jos a banchetei cu piciorul pe care îl mai aveam liber. L-am lovit pe el, podeaua, bancheta...

Dar n-a fost de nici un folos.

Dinţii vampirului mi-au sfâşiat pielea, adâncindu-se în carnea antebraţului meu.

Capitolul şaisprezece

Îmi ardea braţul.

Flăcările îmi cuprinseseră tot corpul, fiind atât de intense şi de mistuitoare, încât mă temeam că aveau să îmi oprească inima. M-am temut că o făcuseră deja, pentru că ardeam de vie, ţipam în timp ce mă împingeam în podea, încercând să scap de durere, să fug de ceea ce se întâmpla, dar durerea invada fiecare bucăţică din mine. O simţeam – îl simţeam *pe el* sorbindu-mi sângele, rupând bucăţi din mine cu fiecare înghiţitură. Nu era deloc ca

atunci când mă muşcase Casteel. Durerea nu s-a atenuat. Nu a dispărut. Se accentua cu fiecare bătaie a inimii.

A gemut, muşcând mai tare, înfigându-şi dinţii de jos în pielea mea. La fel ca un Temut. La fel ca înainte. Ca în noaptea *aceea* când eram prea mică şi prea tânără ca să ripostez, prea neajutorată.

Trăsura s-a oprit brusc, cu scrâşnet de roţi, făcându-l pe Chaney să-mi dea drumul. A fost un moment de răgaz în care arsura a dat înapoi într-atât, încât creierul meu să poată funcţiona din nou. Gâfâiam, iar degetele mi s-au strâns în jurul mânerului cuţitului. *Cuţitul*. Încă îl ţineam în mână. Nu eram un copil. Nu mai eram neajutorată. „Haide, Poppy! Haide!"

Chaney m-a apucat iarăşi de braţ, iar durerea s-a simţit pe pielea mea ca un cărbune încins, izbindu-mă de şocul acesteia chiar înainte de a mă trage din nou la fund.

Am lăsat cuţitul în jos şi i l-am înfipt în spate din nou şi din nou, până când, în sfârşit, l-a simţit şi a reacţionat cu un urlet de furie în timp ce şi-a descleştat gura. S-a clătinat în spate şi în lateral, întinzând mâna după cuţit. L-am apucat de umăr şi l-am ţinut strâns, înfigându-i cuţitul în rană, în piept, în faţă – oriunde puteam ajunge –, iar el a devenit sălbatic, la fel de sălbatic ca mine. Un nou val de durere s-a revărsat de-a lungul braţului meu, al obrazului, iar lumini strălucitoare, orbitoare, mi-au dansat din nou prin faţa ochilor. Am ţipat, căci părea că se sfâşia ceva în interiorul meu. Simţurile mi s-au deschis, conectându-se cu cele ale Ascendentului. Nimic. Nimic. Nimic în afară de durerea mea, de furia mea. Pulsau şi zvâcneau în mine,

prin mine, prin legătura formată şi prin întreaga trăsură, devenind o a treia entitate tangibilă, chiar în momentul în care eu i-am străpuns obrazul cu acel cuţit. Chaney a tresărit şi s-a dat în spate, zbierând. Sângele îi ţâşnea şi stropea, curgându-i şiroaie din ochi şi din urechi. Nu m-am oprit. Nici măcar atunci când s-a auzit o bufnitură de pe acoperişul trăsurii. Nici măcar atunci când mi s-a părut că aud strigăte de afară. Am înfipt cuţitul în el de cât de multe ori am putut, până când a început să sângereze în mai locuri, mânjindu-mi mâinile cu sângele lui, cu sângele meu, şi continuând să înfig cuţitul în el iar şi iar…

Uşa trăsurii s-a deschis, fiind smulsă din balamale. Aerul rece a pătruns înăuntru odată cu noaptea, iar noaptea era *furioasă*. M-a năpădit cu o intensitate atât de uimitoare, încât m-a copleşit, oprindu-mi simţurile.

Chaney a dispărut apoi, împreună cu greutatea lui zdrobitoare şi cu parfumul greoi, prea dulce, dar tot nu m-am putut opri. Orbită de furie, de durere şi de o panică veche şi mult prea cunoscută, am continuat să înjunghii aerul, noaptea, forma care umplea golul din uşă, apoi ceea ce a apărut deasupra mea. Până când o mână mi-a prins încheietura…

— E în regulă. Şşşttt, e în regulă, Poppy. Opreşte-te! Uită-te la mine, mi-a cerut o voce. Uită-te la mine, Prinţeso!

„Prinţeso.”

Ascendenţii nu mi-ar fi spus astfel.

Cu respiraţia întretăiată, mi-am rotit privirea nebună de jur-împrejurul trăsurii, oprindu-mă doar când l-am

zărit pe el. Plutea deasupra mea, cu obrajii pătaţi de sânge.

— Hawke, am şoptit eu.

— Da. Da. Părea sfârşit şi bătut de vânt. Eu sunt.

— Eu… nu am vrut să merg cu el, i-am spus, simţind nevoia ca el să ştie că *înţelesesem* – că, într-adevăr, îi vedeam pe Ascendenţi drept ceea ce erau chiar de dinainte de a mă trezi în trăsură. Luase un băiat, iar eu…

— Ştiu. Am găsit pumnalul din os de vârcolac lângă grajduri. Ştiam că nu l-ai fi lăsat în urmă dacă ai fi avut de ales. Cu grijă, mi-a luat cuţitul din mână, punându-l pe banchetă. Liniile feţei lui, izbitoare în mod normal, păreau acum vagi. Şi eu care credeam că îmi voi face o intrare grandioasă şi că te voi salva. Nu cred că aveai nevoie să fii salvată.

Eu nu eram atât de sigură de asta. Privirea mi-a căzut pe cuţitul însângerat. Aşa ameţită cum eram şi aşa tulburi cum îmi erau gândurile, tot ştiam că nu l-aş fi ucis pe Chaney. Nici măcar nu ştiam cât de grav îl rănisem. Şi-ar fi revenit repede şi m-ar fi muşcat din nou. Ar fi continuat să mă muşte, s-ar fi hrănit cu mine şi…

— Hei, rămâi cu mine, a răsunat vocea blândă a lui Casteel, punând capăt vârtejului de panică înainte ca eu să conştientizez că mă afundam în el. Degetele lui mi-au atins bărbia, întorcându-mi privirea de la cuţit. Privirea lui mi-a cutreierat chipul, zăbovind acolo unde maxilarul meu pulsa cu vervă, după care a coborât. I s-a încordat maxilarul.

— Te-a rănit.

A fost nevoie de mai mult efort decât mi-am imaginat ca să îmi înalţ capul. Când am privit în jos, l-am simţit neobişnuit de greu. Partea din faţă a tunicii mele era sfâşiată, pătată cu roşu.

— Sângerezi, a spus el cu voce aspră, în timp ce îmi atingea pielea de sub colţul buzei.

Mă durea şi acolo, dar apoi mâinile lui au răsfrânt cu grijă mâneca stângă a tunicii mele. A rămas încremenit la fel ca statuile din interiorul castelului Teerman, de parcă şi el ar fi fost modelat din acelaşi calcar din care erau făcute ele.

Ochii lui străluceau precum cioburile de chihlimbar.

— Ţi-a mai făcut şi alte muşcături?

— Nu. Am înghiţit în sec, iar forţa muşchilor mă părăsea. M-a durut. S-a simţit ca muşcătura unui Temut. Am fost zguduită de un tremur. Nu s-a simţit deloc la fel ca…

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, şi m-a privit preţ de o clipă îndelungată… ca şi cum *îi păsa*, ca şi cum ar fi făcut orice pentru a lua asupra lui durerea pe care o simţeam.

— A vrut să doară.

— Ticălosul, am şoptit eu, lăsându-mi capul să cadă pe spate.

Casteel şi-a strecurat mâna sub capul meu înainte ca acesta să atingă podeaua dură. Am vrut să-i mulţumesc, dar mă durea faţa – mă durea tot corpul, iar braţul îmi pulsa.

— Ar fi putut să te omoare, a spus el, şi, pentru prima dată de când l-am cunoscut, mi s-a părut că era istovit. Eşti

doar pe jumătate atlantiană.

Ceva legat de asta era important – ceva ce îmi spusese Chaney. Dar gândurile mele erau la fel de împrăştiate precum firişoarele de fum.

— Pofta de sânge l-ar fi mistuit, şi nu s-ar fi oprit. Aproape întotdeauna sunt însoţiţi de un vampir pentru a-i face să se oprească. Şi, uneori, nici măcar nu este de ajuns. Nu credeam că… Răsuflarea îi era întretăiată, chinuită. Nu am crezut că vei fi în viaţă când voi ajunge la tine.

Încă o dată, părea îngrijorat, dar asta era, mai mult ca sigur, din cauza loviturii la cap pe care o căpătasem. Sau poate că era adrenalina care dispărea.

Sau poate pierderea de sânge.

— De ce? m-a întrebat el.

— Îl avea pe… băiatul acela. Trebuia să fac ceva. M-am forţat să îmi mişc limba. Pleoapele îmi erau prea grele. Totul era prea greu, chiar şi când l-am simţit pe Casteel cum mă strânge în braţe şi cum mă ridică de pe podeaua trăsurii. Era singura cale prin care îi dădea drumul băiatului.

— Dar nu a făcut-o, a spus Casteel pe când ochii mi se închideau şi am alunecat în uitare. Nu i-a dat drumul.

Drumul înapoi spre fortăreaţă a fost o înlănţuire de imagini neclare, frânturi de vise şi stele învârtindu-se. Faţa lui Casteel era atât de aproape de a mea, încât am crezut că mă va săruta, dar părea un moment ciudat

pentru asta. Erau sunete. Voci pe care le recunoşteam, unele fiind marcate de îngrijorare. Apoi, era un gust straniu, care îmi amintea de condimente, de citrice, de zăpadă şi de Casteel. O căldură precum cea a soarelui de vară mi-a năpădit venele, iar când căldura a început să mi se infiltreze în muşchi şi să mi se răspândească pe piele, mi s-a părut că aud picături de apă şi am simţit un miros dulce, ca de liliac. Dar Casteel a fost o şoaptă grea pe pielea mea, iar apoi nu a mai fost nimic.

Când am deschis din nou ochii, eram confuză. Am recunoscut grinzile de pe tavan, dar şi mirosul puternic de pin şi de condimente, ce persista în pătura înfăşurată în jurul meu, însă nu-mi aminteam cum ajunsesem înapoi aici. Mi-am îndreptat privirea spre lumina cenuşie care se strecura prin fereastra mică. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era cum Casteel mă scosese din trăsură. Erau imagini incoerente, lucruri care, oricât de mult m-aş fi străduit, tot nu aveau sens.

— Poppy?

Mi-a sărit inima din piept şi mi-am întors capul spre locul de unde venea vocea lui.

Casteel era lângă şemineu şi s-a ridicat de pe scaun. Era îmbrăcat la fel ca ultima dată când îl văzusem, tot în negru. Doar săbiile îi lipseau. S-a apropiat încet de pat, dar nu mai avea pete de sânge pe faţă.

— Cum te simţi?

Pentru a-i răspunde la această întrebare, trebuia să smulg pânzele de păianjen care îmi sufocau gândurile.

— Mă… mă simt bine.

Şi aşa era. Mă simţeam de parcă aş fi avut parte de o noapte întreagă de somn odihnitor.

S-a oprit la marginea patului, cu o sprânceană arcuită.

— Nu o spui de parcă ar fi un lucru bun.

— Nu înţeleg. Ar trebui să…

Aerul inhalat mi-a rămas blocat în gât în timp ce mi-am scos braţele de sub pătură. Mânecile largi ale cămăşii de noapte au alunecat, lăsând la vedere… piele, care era doar în două locuri mai roşiatică decât în mod normal, dar nu era o nuanţă supărătoare, nu era sfâşiată. Încet, mi-am dus degetele la gură şi apoi la maxilar. Pielea nu era umflată nici acolo. Simţeam doar o uşoară durere la înghiţire. Mi-am coborât mâinile pe pătura moale în timp ce mi-a venit pe limbă gustul aromat de citrice şi de zăpadă.

— Poppy?

Am înghiţit din nou.

— Cum am ajuns în această cămaşă de noapte?

A fost o clipă de tăcere, cât o bătaie de inimă, şi, când m-am uitat înapoi la Casteel, ambele sprâncene îi erau ridicate. Părea cu totul luat prin surprindere.

— Tu… ai făcut-o?

A clipit şi apoi a clătinat din cap.

— Nu. Magda a făcut-o. Ne-am gândit că te-ai simţi mult mai confortabil.

Asta însemna că Magda era în viaţă.

— Asta e tot ce voiai să întrebi? a spus el.

Privirea mi-a alunecat din nou asupra înţepăturilor abia vizibile.

— Mi-ai dat sângele tău.

— Aşa este.

— Am fost atât de grav rănită?

— Erai plină de vânătăi şi sângerai, ceea ce e destul de grav, a afirmat el, iar eu m-am uitat încă o dată la el. Mai aveai şi o umflătură îngrijorătoare la ceafă. Kieran credea că nu era atât de grav, dar eu… nu vreau să risc. Maxilarul lui s-a încordat. Şi nu putem risca să mai zăbovim aici până te vei vindeca. Vor mai veni şi alţii după tine.

„Alţii.”

— Ne-au urmărit, am spus eu, dregându-mi glasul. Lord Chaney mi-a spus că au descoperit că…

— Ştiu, a zis el, şi i-a apărut pe chip umbra unui zâmbet. Am avut o mică discuţie cu un vampir, şi pot fi foarte convingător când vine vorba despre obţinerea de informaţii.

Încet-încet, frânturi din ceea ce spusese Lord Chaney s-au pus cap la cap.

— El… a văzut urma muşcăturii de pe gâtul meu şi a ştiut că am aflat adevărul. Mi-am încreţit sprâncenele. A spus că nu înţelegea cum de ducele sau ducesa nu se hrăniseră niciodată cu mine – cum au rezistat ştiind ce eram. A spus că sângele meu este puternic.

I s-a încleştat maxilarul.

— Pentru un vampir, sângele atlantian ar avea gustul unui vin de calitate. Un atlantian pur ar fi ca…

— Ca un whisky vechi?

El a schiţat un mic zâmbet.

— Foarte vechi şi foarte fin.

Am clătinat din cap.

— Ei bine, cred că ducii Teerman au rezistat pentru că ştiau că regele şi regina s-ar fi supărat. În plus, ar fi scos la iveală adevărul despre ei. M-am jucat cu tivul păturii. Chaney era rănit.

— Elijah l-a lovit zdravăn înainte ca laşul să fugă.

Îmi doream să fi văzut asta, dar altceva din ceea ce îmi spusese Chaney şi-a croit încet drum prin mintea mea.

— I-am spus… i-am spus că ştiu de ce au nevoie de mine în viaţă. El a insinuat că nu aveam dreptate.

Casteel a zâmbit.

— Bineînţeles că da. Mă îndoiesc că regele sau regina şi-ar dori ca tu să ştii adevărul sau să crezi în el. Ei vor ca tu să fii acolo de bunăvoie, nu să lupţi împotriva lor – pentru ca ei să te poată minţi până când te vor aduce în punctul în care vor dori. Dacă nu ar fi fost rănit, probabil ţi-ar fi spus că totul a fost o minciună. Ar fi lucrat în acest fel pentru a-ţi câştiga încrederea.

— Dar sângele meu a fost o ispită prea mare?

Casteel a aprobat din cap.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— De fiecare dată când îl vedeam pe Lord Chaney, părea întotdeauna… amabil, am spus eu. Şi mai uman decât ducele sau decât Mazeen.

— Ascendenţii sunt maeştri în a-şi ascunde adevărata natură.

Dar la fel era şi Casteel.

Inima îmi bătea şi mai tare, încă neputând să creadă că toţi Ascendenţii erau astfel. M-am gândit la ducesă,

care, atunci când întrebasem dacă aveam să fiu pedepsită sau nu, îmi spusese să nu mai pierd nici măcar o clipă gândindu-mă la Lord Mazeen. Poate că exista un motiv pentru care nu-i văzusem niciodată pe ea şi pe duce atingându-se unul pe celălalt. Doar pentru că ea era vampir nu însemna că era ferită de cruzimea lui. Iar apoi, m-am gândit la Ian.

În tăcerea şi în disperarea de a nu mă gândi la fratele meu, mi-am amintit de cavaler – domnul Terrlynn. În mod intuitiv, ştiam că el fusese cel care vorbise atunci când se aflau în faţa fortăreţei, cel care îl spintecase pe Descendent.

— Tu l-ai ucis pe cavaler?

— Am făcut ce a făcut şi el. L-am spintecat şi l-am lăsat să sângereze. Deşi era un vampir, tot nu a fost scutit de durere. Un foc de aur ardea în ochii lui Casteel. Şi apoi, l-am ucis.

— Bine, am şoptit eu.

O urmă de surpriză i-a licărit pe chip.

— Moartea lui a fost foarte puţin demnă.

Asta era adevărat.

— Dar acum, e mort?

Casteel a încuviinţat din cap.

— Cel puţin, a avut o moarte… relativ rapidă.

Nu îmi părea deloc rău că Ascendentul suferise. Şi poate că asta trebuia să mă îngrijoreze. Probabil că avea să se întâmple mai târziu. Am respirat adânc.

— Câţi au murit?

Câte nume urmau să fie gravate pe ziduri?

— În afară de doamna Tulis, au mai fost ucişi patru. Alţi şase au fost grav răniţi, dar vor supravieţui.

Mă durea inima.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul? E bine, nu-i aşa?

Şi-a ferit privirea şi, deodată, mi-am amintit ceea ce îmi spusese Casteel. „Nu i-a dat drumul băiatului.” M-am ridicat pe coate.

— Băiatul este bine, nu-i aşa? Ăsta e singurul motiv pentru care am lăsat pumnalul jos. Chaney a spus că îi va da drumul.

— A făcut ce fac toţi Ascendenţii. A minţit.

S-a crispat, iar eu am tresărit.

— Ne-am consolat cu faptul că a avut o moarte rapidă. I-au rupt gâtul. Nu s-au hrănit cu el.

Nu m-am putut gândi la nimic preţ de câteva clipe. Nu am fost în stare nici măcar să vorbesc, timp în care mintea îmi era asaltată de imaginea ochilor larg deschişi şi panicaţi ai băiatului. Am fost cuprinsă de groază şi durere.

— De ce? Mi s-a pus un nod în gât. De ce ar fi făcut asta? De ce să-l fi ucis fără ca măcar să se fi hrănit cu el? Ce rost a avut?

— Îmi ceri răspuns la ceva ce nici măcar eu nu pot înţelege pe deplin, a răspuns el calm. Acel vampir a făcut-o pentru că a vrut şi pentru că a putut.

Închizând ochii, am strâns din buze şi am simţit cum mi se frânge inima. Îmi venea să plâng şi voiam să… voiam să urlu. Voiam să zbier gândindu-mă la cât de inutil fusese totul. Nu mi-am dat seama cât timp mi-a luat să mă stăpânesc, să nu izbucnesc în lacrimi sau să nu cad pradă

furiei induse de neputinţă. Făcusem tot ce putusem pentru a-l salva pe acel băiat, dar nu fusese de folos. Avea să fie încă un nume adăugat pe o listă lungă şi nesfârşită. Şi pentru ce? Şi fiul lui Tulis? În sufletul meu, ştiam că şi el era mort. Am respirat sacadat în timp ce m-am întins la loc, trecându-mi uşor mâna peste chip. Obrajii îmi erau umezi.

Casteel a rămas liniştit, tăcut şi vigilent. Când am deschis din nou ochii, am întrebat:

— Cum îl chema?

— Renfern Octis, mi-a spus el.

— Şi părinţii lui? am întrebat cu vocea răguşită.

— Părinţii lui au murit cu ceva timp în urmă. Mama lui a murit de mâna unui Temut, iar tatăl lui – de boală. A fost crescut de unchiul şi de mătuşa lui.

— Zeilor, am şoptit eu, uitându-mă înspre grinzi. Eu… am văzut cum l-a luat cavalerul. Nu puteam să stau deoparte şi să privesc.

— Am sperat să te poţi abţine, dar nu m-aş fi aşteptat la nimic mai prejos din partea ta.

Privirea mea înceţoşată a alunecat asupra lui. Aceste cuvinte nu fuseseră rostite cu supărare. Mi s-a părut că am simţit respect în ele.

— De asta mi-ai dat pumnalul.

Casteel nu a spus nimic.

— Îl… îl ai?

A aprobat din cap.

Am vrut să-l cer înapoi, dar Casteel a spus:

— Oricât de multă moarte am văzut, nu devine

niciodată mai uşor. Şi-a coborât genele, ferindu-şi privirea. Niciodată nu este mai puţin şocant. Mă bucur pentru asta, fiindcă mă gândesc că, dacă ar înceta vreodată să mă şocheze, aş risca să nu mai preţuiesc viaţa. Aşa că mă bucur de acest şoc şi de această durere. Dacă nu, n-aş fi cu nimic mai bun decât Ascendenţii.

Am simţit acru pe limbă din cauza a ceea ce îi spusesem zilele trecute.

— Ştiu că nu eşti ca ei – ca Ascendenţii. N-ar fi trebuit să-ţi spun asta.

Casteel s-a uitat la mine pentru atât de mult timp, încât am început să mă îngrijorez. Dar apoi, a spus:

— Nu ai de gând să mă întrebi dacă te vei transforma într-un Temut acum? Nu eşti supărată că ţi-am dat sângele meu?

— Ştiu că nu mă voi transforma într-un Temut. M-am ridicat uşor şi m-am rezemat de tăblia patului. Ai folosit constrângerea?

— Nu ca să te fac să bei. Ai fost surprinzător de cooperantă în acel punct, ceea ce m-a făcut să mă îngrijorez şi mai mult, mi-a spus el, iar eu m-am simţit brusc recunoscătoare că nu-mi aminteam nimic despre asta. Odată ce ai început să simţi… efectele sângelui meu, am folosit constrângerea pentru a te ajuta să adormi. Am presupus că vei aprecia asta.

Având în vedere felul în care reacţionasem ultima dată, chiar apreciam asta. Mi-am îndoit un picior sub pătură.

— Nu sunt supărată. Nu mă doare, altfel aş fi suferit

mai mult. M-am uitat din nou la braţul meu, încă şocată că nu vedeam nimic mai mult decât nişte vagi semne.

— Cât de des poţi să-mi dai sânge de la tine? Adică, s-ar întâmpla ceva dacă ai continua să o faci?

— Sper că nu va trebui să continui cu asta, dar nu s-ar întâmpla nimic dacă aş face-o. Şi-a strâns buzele. Sau cel puţin nu cred.

— Ce vrea să însemne asta?

— Atlantienii nu-şi împart prea des sângele cu muritorii, nici măcar cu cei care sunt pe jumătate atlantieni. S-a aşezat pe marginea patului. De fapt, este interzis.

— Din cauza liniei tale de sânge?

— Dincolo de proprietăţile sale tămăduitoare şi afrodiziace, sângele nostru nu are un impact prea mare asupra muritorilor. Dar tu nu eşti complet muritoare. Îmi imaginez că ar putea întări acea parte din tine care este atlantiană, cel puţin temporar. S-a întors cu faţa spre mine. Dar există suspiciunea că împărtăşirea sângelui nostru cu cei care au sânge muritor ar putea duce, în cele din urmă, la o Ascensiune.

— Oh. Înţeleg de ce ar fi un motiv de îngrijorare. Ai avea probleme dacă s-ar descoperi?

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

— Ba chiar trebuie, am spus eu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Înseamnă că îţi faci griji pentru mine, Prinţeso?

M-am înroşit.

— Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, atunci asta ar pune în

pericol ceea ce vreau eu.

Şi-a înclinat capul în timp ce mă studia cu privirea. A trecut un moment prea lung de tăcere.

— Nici unul dintre cei care au văzut cât de rănită ai fost în ambele rânduri nu va divulga vreodată faptul că ţi-am dat din sângele meu.

Era bine de ştiut.

— Dar ce s-ar întâmpla?

A suspinat.

— Kieran avea dreptate. Tu chiar pui o mulţime de întrebări.

L-am privit cu ochii mijiţi.

— Curiozitatea este un semn de inteligenţă.

Casteel a zâmbit când am spus asta.

— Aşa am auzit şi eu. I-a dispărut gropiţa din obraz. Regele şi Regina ar fi nemulţumiţi, dar, din moment ce sunt fiul lor, probabil doar ar ţipa la mine şi cam atât.

Nu eram sigură dacă spunea adevărul sau nu.

— M-am gândit că te-ai supăra, a recunoscut el.

— Cum aş putea să mă supăr când te-ai asigurat că nu sufăr? am întrebat eu, şi chiar nu eram supărată. Nu m-a durut. Nici pe tine nu te doare, nu-i aşa? Mă bucur doar că nu am o durere teribilă de cap şi… M-am uitat la semnele abia vizibile. Nu voi mai avea o altă cicatrice.

Două degete mi-au atins bărbia şi mi-au ridicat privirea către a lui.

— Cicatricile tale sunt frumoase, a spus el, iar eu am simţit cum mi se umfla uşor pieptul de bucurie – şi, oricât de mult ţipa creierul meu la el, tot nu se domolea. Dar

refuz să permit ca trupul tău să mai fie marcat vreodată de o altă cicatrice.

Inima mea a început să bată cu putere.

— O spui de parcă ai vorbi serios.

— Pentru că aşa este.

Îmi doream să fie adevărat, lucru pe care l-am privit ca pe un semnal de alarmă. M-am desprins din strânsoarea lui.

— Când… când plecăm?

— Naill s-a dus în recunoaştere pentru a se asigura că nu există călători neaşteptaţi pe drumurile din vest. Nu pot pleca până nu sunt convins că nu mai sunt ameninţări imediate la adresa fortăreţei, mi-a explicat el, iar asta avea sens. Sper că vom putea pleca până mâine-dimineaţă sau poimâine, cel târziu.

Încuviinţând din cap, am închis ochii. Când am început să văd chipul lui Lord Chaney, mi-am trimis gândurile mai departe de atât, la ceea ce aflasem înainte de sosirea Ascendenţilor. Parcă descoperisem din ce linie de sânge descindeam – o linie de războinici.

Nevoia de a mă ridica, de a mă mişca – de a face ceva – m-a cuprins din nou, dar de data asta aveam un scop.

— Cei răniţi au dureri?

Casteel m-a privit încruntat.

— Li s-a dat ce avem la îndemână pentru a le alina durerea. Magda a plecat să facă rost de mai multe.

— Îi pot ajuta.

M-am mutat pe cealaltă parte a patului şi am dat pătura jos de pe mine. El s-a ridicat iute.

— Poppy…

— Pot să ajut, am repetat, ridicându-mă şi eu. Ştii că pot. De ce nu aş face-o? Văzând că nu răspunde, am ridicat din sprâncene. Nu văd nici un motiv pentru care să nu o fac.

— În afară de faptul că tocmai ai fost rănită? a subliniat el.

— Sunt bine mulţumită ţie. Mi-am îndepărtat braţele şi le-am lăsat să cadă pe lângă corp. Ştii că detestam faptul că nu-mi puteam folosi abilităţile, că eram obligată să stau cu mâinile în sân când îi puteam ajuta pe ceilalţi. Nu-mi face asta.

— Nu încerc să-ţi fac asta.

— Atunci, ce încerci să faci? am întrebat. Sunt oamenii tăi. Vreau să-i ajut. Lasă-mă să fac asta!

— Nu înţelegi. Şi-a trecut o mână prin păr. Oamenii de aici nu te cunosc. Ei nu…

— Nu au încredere în mine? Nu mă plac? Ştiam deja asta, Casteel. Nu am nevoie de nici unul dintre aceste lucruri. Nu de asta vreau să-mi folosesc abilităţile.

Casteel a tăcut şi s-a uitat la mine pentru atât de mult timp, încât eram pregătită pentru o ceartă.

— Atunci, ar trebui să te schimbi, a spus el, întorcându-se cu spatele. Voi deveni gelos dacă va vedea şi altcineva ce picioare frumoase ai.

Capitolul şaptesprezece

Atunci când am ieşit din cameră împreună cu Casteel, eram din nou îmbrăcată în haine de împrumut. Puloverul gros era de un verde-închis, intens, fiind călduros şi moale, dar, de data aceasta, pantalonii erau cu o mărime sau două mai mari. Erau strânşi în jurul taliei mele cu o funie aurie şi îmi veneau largi pe picior în jos. Eram sigură că funia era folosită, în mod normal, pentru a strânge perdelele la fereastră. M-am simţit un pic stânjenită, ca un copil care se juca de-a îmbrăcatul în haine de oameni mari, dar nu aveam de gând să mă plâng. Hainele erau calde şi curate, mirosind a lămâiţă.

Când am ajuns în capătul scării, Casteel m-a luat de mână. Prin palmele noastre împreunate a părut că trece o undă de conştientizare, care a luat-o pe braţul meu în sus. M-am uitat cu surprindere la Casteel.

El şi-a coborât privirea înspre mine, cu buzele întredeschise suficient de mult încât să pot vedea urma unor colţi. Ochii săi în nuanţa chihlimbarului străluceau în lumina palidă din casa scării.

— Scântei, a murmurat el.

— Ce?

A clătinat din cap, zâmbind discret.

— Vino! Vreau să-ţi dau ceva când vei termina cu cei răniţi.

Casteel a împins uşa şi a deschis-o înainte ca eu să îl mai pot întreba ce voia să spună sau ce plănuia să îmi dea.

Oamenii se înghesuiau în jurul uşilor deschise ale intrării principale a fortăreţei, privind afară. Vântul suflase înăuntru o pală de zăpadă, dar nimeni nu părea să

ia seama la aerul rece care se strecura înăuntru.

— La ce se uită? am întrebat.

— La ceva neaşteptat, a răspuns Casteel, iar eu m-am încruntat.

Şi mai curioasă, am pornit spre uşi. Casteel nu m-a oprit. Devenind conştienţi de sosirea Prinţului, oamenii s-au dat din calea lui, făcând plecăciuni, apoi şi-au întors din nou chipurile palide şi privirile distrase spre exterior.

Păşind înainte, i-am văzut pe mai mulţi stând afară, cu braţele strânse în jurul taliei. Erau cu faţa spre grajd. Pe când razele strălucitoare ale dimineţii mângâiau pământul acoperit de zăpadă, noi am dat colţul pe după fortăreaţă.

M-am oprit complet, mâna mea rămânând moale în strânsoarea lui Casteel.

În faţa noastră, în locul care fusese gol, acolo unde mă găsise Lord Chaney cu o noapte înainte, se afla un copac.

Mi-am ridicat ochii, urmărind cu privirea scoarţa lată şi sclipitoare, alunecând apoi peste ramurile groase care se ridicau cât fortăreaţa de înalte, împovărate de frunze care străluceau stacojii în soarele aprins al dimineţii.

Acesta nu era un puiet proaspăt plantat. Copacul era bine înrădăcinat, de parcă s-ar fi aflat acolo de zeci, dacă nu chiar sute de ani. Umezeala se infiltra prin scoarţă şi se prelingea, rostogolindu-se încet spre vârfurile frunzelor, apoi cădea cu stropi roşii, picurând pe zăpadă.

Un copac de sânge.

— Cum? am şoptit eu, chiar dacă nimeni nu ştia cum creşteau copacii din Pădurea Sângerie şi de ce sângerau.

De ce crescuse, peste noapte, unul chiar aici, unde nu mai fusese nici unul până atunci?

— Se spune că e un semn, a răspuns Casteel calm.

— Pentru ce?

— Că zeii veghează. M-a strâns şi mai tare de mână, căci tremuram. Deşi încă dorm, anunţă că urmează o mare schimbare.

— Ai uitat cumva de copacul de sânge? l-am întrebat când ne-am întors în fortăreaţă. Şi de aceea nu mi-ai spus nimic despre el?

— Ca să fiu sincer, aveam preocupări mai urgente.

Mi-am arcuit o sprânceană.

— Serios? Ce poate fi mai urgent decât un semn trimis de zei?

— Faptul că te-ai trezit nevătămată mi s-a părut mai urgent decât un mesaj imprecis şi destul de inutil din partea zeilor, mi-a răspuns el în timp ce intram în sala de banchet, iar eu aproape că m-am împiedicat.

— Cred că glumeşti, am comentat eu.

El s-a încruntat.

— Sunt cât se poate de serios.

Nu avea cum să fie cu adevărat sincer. Semnul era mult mai important decât orice avea legătură cu mine. Când trimiseseră zeii ultima oară orice fel de mesaj?! Nu era nimic scris în cărţile de istorie, şi, chiar dacă ar fi fost, era puţin probabil să fi fost corect.

Dar era ceva mai urgent decât copacul de sânge – şi anume, ceea ce ne aştepta aici.

Persoanele rănite fuseseră duse într-o cameră alăturată sălii de banchet. Am simţit durerea care răzbătea prin pereţii de piatră chiar înainte ca uşile să se deschidă. Deşi nu mi-am încetinit paşii, inima mi-a stat în loc.

Casteel a intrat înaintea mea, fiind pe dată întâmpinat de Alastir.

— Văd că te-ai întors, a spus Casteel în timp ce eu analizam încăperea, pe măsură ce gândurile cu privire la copacul de sânge mi se estompau.

Şase paturi de campanie erau aşezate acolo, toate ocupate de bărbaţi, cu excepţia ultimului, unde era o femeie. Bandajul din jurul gâtului ei era pătat cu roşu. Am recunoscut-o. Unul dintre Cavaleri pusese mâna pe ea, iar eu eram surprinsă să văd că supravieţuise. Dar nuanţa pielii ei arăta că era la un pas de moarte, iar ea stătea incredibil de neclintită. Lângă ea se afla o femeie mai în vârstă, cu mâinile împreunate, în timp ce buzele i se mişcau într-o rugăciune mută.

— Şi văd că trebuia să mă fi întors mai devreme, a adăugat Alastir.

— Te-ai întors îndeajuns de repede, după cum spune Elijah. Casteel i-a strâns mâna vârcolacului mai în vârstă. Am auzit că tu şi oamenii tăi v-aţi ocupat de restul cavalerilor.

Alastir a încuviinţat din cap absent în timp ce studia încăperea, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— La naiba cu ei! Oamenii aceştia nu meritau aşa ceva.

— Ascendenţii vor plăti.

— Oare? a întrebat Alastir.

— Este un jurământ care nu va fi încălcat, a răspuns Casteel.

Alastir a răsuflat tremurat în timp ce s-a întors spre mine.

— Mă bucur să văd că te-ai întors în siguranţă, Penellaphe, şi că nu au reuşit în încercarea de a te recupera.

Neştiind ce i se spusese, am înclinat din cap în timp ce am bâiguit nişte mulţumiri. Pielea îmi vibra cu nevoia de a merge mai departe. Doar cineva părea să fi trecut peste durere – şi anume, femeia. M-am răsucit spre Casteel.

Mi-a întâlnit privirea şi a încuviinţat din cap. Am păşit grăbită spre primul bărbat. Era un domn mai în vârstă, cu părul mai mult cărunt decât negru. Nu ştiam ce răni avea, dar ochii lui gri, rătăciţi mă urmăreau. Mi-am deschis simţurile şi am tras aer în piept, în timp ce dinspre paturi şi dinspre cei care stăteau lângă ele venea o angoasă atât mentală, cât şi fizică. Năpădise încăperea, înecându-mă şi sufocându-mă. Privirea mea s-a îndreptat pentru o clipă către femeie, apoi către bătrâna de lângă ea. Unii nu aveau să mai părăsească această cameră. Alţii ştiau asta. Cu mâinile-mi tremurând uşor, m-am concentrat asupra bărbatului din faţa mea.

— Îmi pare rău pentru ce ţi-au făcut, am şoptit eu, însă el nu a scos nici un cuvânt atunci când mi-am pus

mâna peste mâna lui.

În mod normal, îmi trebuiau câteva momente pentru a invoca acel gen de amintiri care duceau la alinarea durerii. Obişnuiam să mă gândesc la plajele nisipoase de la Marea de Lână, la cum o ţineam de mână pe mama mea. Dar, de data aceasta, am simţit căldură în podul palmei. Nu trebuia să atrag nimic, ci doar să îi înlătur durerea. Am ştiut în ce moment darul meu a ajuns la el. Gura i s-a destins, iar pieptul i s-a umflat într-o respiraţie adâncă şi mai regulată. L-am ţinut de mână până când norii din ochii lui s-au risipit. S-a uitat la mine, dar nu a vorbit, şi nici bărbatul de lângă el, unul mult prea tânăr pentru a avea acea privire pierdută. I-am alinat durerea produsă de orice rană care se ascundea sub pătură, dar şi de orice era mai profund de atât. Suferinţă. Crudă şi puternică.

— Pe cine ai pierdut? l-am întrebat după ce s-a oprit din tremurat, conştientă că nimeni nu mai vorbea.

Nici Alastir. Nici Casteel, care mă urmărea cu privirea prin cameră.

— Pe… bunicul meu, a spus el răguşit. Cum ai… cum ai ştiut?

Scuturând din cap, i-am aşezat braţul lângă el.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

Mai multe perechi de ochi m-au urmărit în timp ce m-am îndreptat spre următorul bărbat şi am îngenuncheat. În adâncul sufletului, mă întrebam dacă nu cumva sângele lui Casteel era cel care îmi facilita folosirea darului sau dacă se datora Sacrificiului. În orice caz, m-

am bucurat să constat că funcţiona cu puţin efort. Nu îmi era uşor să continui să mă gândesc la vremuri mai bune atunci când moartea umbrea încăperea.

Bărbatul din faţa mea îşi tot pierdea cunoştinţa şi revenea la viaţă, tresărind şi gemând încet, în timp ce eu mi-am pus mâna pe mâna lui, canalizându-mi energia înspre el. Sprâncenele pline de sudoare i s-au destins în câteva secunde.

— Ce ai făcut? m-a întrebat o tânără în momentul în care a căzut în genunchi lângă patul bărbatului, lăsând să-i scape un braţ de prosoape curate. Ce a făcut ea?

— Este în regulă. Casteel a pus mâna pe umărul ei. Ea doar i-a alinat durerea până când se întoarce Magda.

— Dar cum…? S-a oprit, iar ochii ei căprui s-au mărit, în timp ce şi-a dus o mână la piept.

Întâlnind privirea lui Casteel, m-am ridicat şi m-am dus spre alt rănit, unul cu ochi iernatici. Un vârcolac. Habar n-aveam câţi ani avea, dar, în ani muritori, părea să fie cu vreo zece ani mai mare decât mine, cu pielea lui de culoarea agatului marcată de încordare. Pieptul dezgolit îi era brăzdat de o tăietură adâncă, acolo unde ţesutul şi muşchii îi fuseseră spintecaţi de o sabie.

— Mă voi vindeca, a spus el cu asprime. Ceilalţi, nu la fel de uşor.

— Ştiu. Am îngenuncheat. Asta nu înseamnă că trebuie să suferi.

— Presupun că nu.

A ridicat mâna, şi în privire i s-a strecurat o urmă de curiozitate.

Mi-am pus mâna peste mâna lui şi, din nou, am simţit că exista o durere mai adâncă. Ani şi ani de suferinţă. Palma mi s-a încălzit şi m-a furnicat.

— Şi tu ai pierdut pe cineva.

— Cu mult timp în urmă. I s-a întretăiat răsuflarea în timp ce ritmul respiraţiei i-a încetinit. Acum, înţeleg.

— Ce înţelegi?

Nu se uita la mine. I-am urmărit privirea, care m-a purtat la Casteel. În spatele lui, Alastir stătea ca şi cum nu-i venea să creadă ochilor. Poate că ar fi trebuit să-l prevenim.

— Jasper va fi interesat de asta, a spus vârcolacul cu un zâmbet slab, ce i-a apărut în timp ce stătea pe spate, sprijinindu-şi capul pe perna subţire.

— Sunt convins că aşa va fi, a zis Casteel, iar ochii i s-au luminat. Să te faci bine, Keev!

Vârcolacul a încuviinţat din cap, iar eu m-am ridicat, curioasă să aflu cine era Jasper, în timp ce mă îndreptam spre bărbatul de lângă Keev, cel care mă urmărise în tot acest timp. Am păşit înainte.

— Nu, a mormăit bărbatul, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă. Ochii lui erau de un căprui-auriu. Nu vreau să mă atingi.

M-am oprit.

— Fără supărare, Prinţul meu. Respiraţiile lui prea scurte au umplut tăcerea. Nu vreau asta.

Casteel a încuviinţat din cap.

— E în regulă.

Mi-a atins partea de jos a spatelui, îndemnându-mă să

continui. Am plecat, uitându-mă peste umăr la muritorul cu sânge atlantian. El mă privea, cu faţa deja îmbujorată de febră. M-am conectat cu el şi am întrerupt imediat legătura. Fiorul fierbinte şi acid al urii şi amărăciunea neîncrederii m-au uimit. Privind rapid în altă parte, am înghiţit în sec, în timp ce simţurile mele s-au întins în fiecare colţ al încăperii, făcând să mă împotmolesc sub iureşul de emoţii şi gusturi amestecate. Limonadă cu gheaţă. Fructe acrişoare şi acide. Vanilie. Zahăr. Confuzie şi uimire. Frică şi mirare. Neîncredere. Amuzament. Inima mea a început să bată cu putere.

Mâna lui Casteel s-a lipit de spatele meu în timp ce privea în jos, spre mine.

— Sunt bine, am şoptit eu, întrerupând conexiunile şi concentrându-mă doar asupra celor două femei din faţa mea.

Femeia mai în vârstă s-a uitat la mine cu ochii ei de un brun-auriu ameţitor şi m-a urmărit în timp ce mă deplasam spre femeia rămasă neclintită pe patul de campanie. Ştiam că era muritoare – sau cel puţin parţial. Un atlantian precum Casteel s-ar fi vindecat, dar ea…

Nu putea fi cu mult mai mare decât mine, tenul ei fiind lipsit de riduri şi neatins de vârstă. M-am aplecat, cu toate că nu am simţit… nimic din partea femeii.

— Nu trebuie să faci asta, a spus femeia mai în vârstă.

Oprindu-mi mâna la câţiva centimetri distanţă de mâna ca de ceară şi moale a femeii rănite, am privit spre ea.

— Ştiu.

Ea a înghiţit în sec.

— Doar ţi-ai irosi darul pe fiica mea.

— Eu…

Nu am ştiut ce să spun. S-a uitat în jos la tânără, atingându-i obrazul şi apoi fruntea.

— Am auzit despre tine de dinainte de a veni aici. Am trăit o vreme în Masadonia, acum câţiva ani, a spus ea, luându-mă prin surprindere. Vorbeau despre tine – familiile celor pe care i-ai asistat.

Mi-am retras mâna, conştientă de cât de atent asculta Casteel.

— Spuneau că le-ai dat demnitate celor blestemaţi. Pielea i s-a încreţit în timp ce îi zâmbea fiicei sale. Că le-ai pus capăt durerii înainte de a le pune capăt suferinţei. Eu nu i-am crezut. O lacrimă a picurat pe pieptul femeii. Nu am crezut că cineva crescut de Ascendenţi ar putea oferi ceva de o asemenea valoare. Nu am crezut.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

Mi s-a tăiat respiraţia. Ochii ei…. Petele aurii păreau să ardă mai tare pe măsură ce se uita direct în ochii mei.

— *Eşti* o a doua fiică, a şoptit ea, făcând să mă străbată un fior. Nu o Fecioară, totuşi eşti Aleasa.

Tulburată de emoţiile celor din încăpere şi de umbra morţii care aştepta să o revendice pe tânără, mi-am dorit să merg afară, unde o ploaie torenţială ar fi putut să-mi şteargă acest strat de pe piele.

— Unora dintre ei le era frică de mine, am spus fără să vreau după ce Alastir a închis uşa în urma noastră. Individul acela – cel care nu m-a lăsat să-l ating? Nu avea absolut deloc încredere în mine… Şi le simţeam frica.

Casteel şi-a îndreptat privirea spre uşă.

— Ei nu înţeleg ce poţi face tu.

— Nu au văzut niciodată aşa ceva. Alastir ni s-a alăturat la o masă liberă, încă palid. Nu am mai văzut aşa ceva în…

— Nu de pe vremea războinicilor empaţi? a bănuit Casteel. Cred că din această linie de descendenţă se trage Penellaphe. Câţiva dintre ei trebuie să fi rămas în Solis.

Alastir a aprobat din cap în timp ce se uita la mine.

— Când au aflat părinţii tăi despre abilităţile tale? Sau când ai ştiut tu prima dată de ele?

— Nu ştiu vârsta exactă, dar era înainte de a părăsi capitala. Nu ştiu dacă la acea vreme Ascendenţii ştiau ce puteam face.

— Şi ai un frate? a întrebat Alastir, iar Casteel şi-a întors capul spre el. Era fratele tău de sânge?

— Cred că da, am spus eu, dându-mi seama că cineva îi spusese despre Ian sau că aflase despre el atunci când auzise prima dată despre mine. Dar dacă este ca mine – pe jumătate atlantian –, atunci de ce i-ar fi permis să devină Ascendent?

Alastir i-a aruncat o privire lui Casteel.

— Eşti sigură că este Ascendent?

— Atât de sigură pe cât pot fi fără să fi văzut cu ochii mei Ascensiunea.

Pe chipul lui Alastir a apărut o privire meditativă.

— Este puţin probabil să îi fi permis să facă Ascensiunea dacă ar fi fost de origine atlantiană, dar… s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate. S-a uitat la mine şi apoi s-a întors spre Casteel. A mai manifestat vreo trăsătură empată?

Casteel a clătinat din cap, iar eu am presupus că Alastir se referea la modul în care războinicii empaţi puteau folosi, într-un fel sau altul, ceea ce simţeau împotriva oamenilor.

— Dar de ce le-ar fi frică? am întrebat. Doar m-au văzut ajutând prima persoană.

— Oamenii, chiar şi cei care au trăit în Solis, pot fi suspicioşi faţă de lucrurile pe care nu le-au mai văzut şi pe care nu le înţeleg, mi-a explicat Casteel, şi atunci m-am gândit că poate reacţia lor era şi motivul pentru care el nu fusese de acord să ajut încă de la bun început.

— Unii din Atlantia, cei mai bătrâni dintre noi, cei care au supravieţuit războiului, îşi vor aminti de empaţi. Alastir şi-a odihnit braţul pe spătarul unui scaun, rămânând în tăcere pentru o clipă. Şi asta ar putea fi o problemă. Sunt convins că ai văzut copacul ăla afurisit de acolo. Zeii au trimis un avertisment.

— Haide, Alastir, de când ai devenit atât de fatalist?! Un licăr de iritare i-a marcat trăsăturile. Semnul nu este neapărat un avertisment. Schimbarea poate fi bună în aceeaşi măsură în care poate fi şi rea. Şi, în orice caz, nu are nimic de-a face cu ea.

La naiba, acel semn nu avea nimic de-a face cu mine.

Simpla idee că ar avea legătură cu mine era ridicolă. Mi-am încrucişat braţele.

— De ce ar fi o problemă faptul că cei mai bătrâni dintre atlantieni îşi amintesc despre războinici?

— Tu nu ai nici o legătură cu acel semn. Faptul că se apropie o mare schimbare nu înseamnă neapărat ceva rău. Iar abilităţile războinicilor empaţi erau uneori temute, în special pentru că foarte puţine lucruri puteau fi ţinute ascunse de ei. Şi, dintre toate liniile de sânge, ei erau cei mai apropiaţi de zeităţi.

Alastir şi-a arcuit o sprânceană.

— Şi pentru că puteau să absoarbă energia din spatele emoţiilor, a dezvoltat el. Se puteau hrăni cu alţii în acest fel. Erau adesea numiţi Devoratori de Suflete.

— Devoratori de Suflete? M-am crispat. Dar eu nu pot face asta. Nu primesc nimic de la oamenii pe care îi ajut. Adică, nu primesc energie sau altceva şi nu pot amplifica frica.

— Ştiu asta. Ştim asta, m-a liniştit Casteel.

— Dar ei nu ştiu asta.

Vârcolacul şi-a retras mâna de pe scaun în timp ce mi-a oferit un zâmbet discret. Acesta nu i s-a reflectat în privire.

— Casteel are dreptate. Trebuie doar să ne asigurăm că ei înţeleg că tu nu eşti capabilă de ceea ce puteau face strămoşii tăi. Şi, odată ce vor ajunge să te cunoască, cred că nu se vor mai gândi la acel mic procent din înaintaşii tăi care incitau la teamă.

— Serios? am întrebat, cuprinsă de îndoială.

Alastir a încuviinţat din cap.

— Cu siguranţă. Nu este ceva pentru care trebuie să îţi faci griji.

Chiar speram să fie aşa, din moment ce aveam deja destule motive de îngrijorare. S-a concentrat din nou asupra lui Casteel.

— Şi nu fi atât de sigur că semnul prevestitor nu are nimic de-a face cu ea – cu amândoi. Voi doi urmează să vă căsătoriţi. Nu va aduce asta o mare schimbare?

Casteel a ridicat din sprâncene în timp ce expresia lui a devenit gânditoare.

— Ei bine, aici ai dreptate, a spus el, iar eu am mijit ochii. Plecaţi curând?

Când Alastir a încuviinţat din cap, mi-a luat mâna într-a lui, şi am fost surprinsă de uşurinţa cu care a făcut-o. Pentru el, acest gest părea ceva firesc, dar, de fiecare dată când mă ţinea de mână, era ca o revelaţie pentru mine.

— Drum bun! Ne vom vedea la Capul Spessa.

— Drum bun amândurora! Alastir a pus cu blândeţe mâna pe umărul meu. Mulţumesc că ai venit în ajutorul oamenilor, chiar dacă unii dintre ei nu au înţeles sau nu au apreciat.

Am încuviinţat din cap, simţindu-mă incomod în faţa acestei dovezi de recunoştinţă.

Ne-am despărţit de Alastir şi am traversat sala de banchet.

— Pleacă deja spre Capul Spessa?

— În timp ce te odihneai, am vorbit cu Emil. După cele

întâmplate, ne-am gândit că e mai bine să călătorim spre est în grupuri mai mici, pentru a nu atrage atenţia.

— Are sens, am murmurat eu. Chiar crezi că acest semn este legat de căsătoria noastră?

— Este posibil, a spus el, dar nu ne aflam într-un loc suficient de retras pentru ca eu să pot sublinia faptul că mariajul nu era real.

Nu într-un mod în care să fi provocat vreo mare schimbare.

Doar dacă planul nostru nu funcţiona. Asta ar aduce o mare schimbare.

Gândurile mele au zburat spre ceea ce se mai întâmplase în încăpere, sperând să risipească acea senzaţie uleioasă de pe pielea mea.

— Mama femeii a spus acelaşi lucru precum femeia aceea de la Perla Roşie. Că sunt o a doua fiică, dar nu aşa cum credeam eu. Aruncând o privire peste umăr, l-am văzut pe Alastir la uşă. Bietul om încă arăta de parcă o simplă briză l-ar fi putut doborî. Nu am înţeles atunci, dar acum cred că a vrut să spună că sunt din a doua generaţie.

— Care femeie de la Perla Roşie?

— Cea care m-a trimis în camera în care erai tu. Evident.

Şi-a încruntat sprâncenele când s-a uitat la mine.

— Habar n-am despre ce femeie vorbeşti.

— Serios? i-am răspuns pe un ton sec. Cea pe care ai pus-o să mă trimită în camera ta. Cred că era o clarvăzătoare – o nestatornică.

— Nu am pus nici o femeie să te trimită în camera aia,

mai ales nu o nestatornică, a spus el. Am ştiut cine eşti în momentul în care ţi-am dat gluga pe spate, dar nu am pus pe nimeni să te trimită în camera mea.

L-am privit.

— Vorbeşti serios?

— De ce aş minţi în legătură cu aşa ceva? Ţi-am spus deja că am ştiut cine erai în acea noapte.

— Atunci, cum...?

M-am oprit în momentul când Casteel a luat-o brusc la stânga, împingând o uşă şi trăgându-mă în interiorul unei camere care mirosea a pământ şi a ierburi.

Uşa s-a închis în urma noastră. M-am uitat în jur, zărind cutii de legume, grămezi de cartofi şi saci cu ierburi uscate.

— Tocmai m-ai tras într-o cămară?

— Da.

Casteel şi-a înclinat bărbia când s-a apropiat de mine. Părul negru i-a alunecat în faţă, pe frunte.

Am făcut un pas înapoi, lovindu-mă de un raft. Borcanele au zăngănit. Era atât de înalt, încât a trebuit să-mi întind gâtul pe spate pentru a-i întâlni privirea.

— De ce?

— Voiam să fiu un moment singur. Şi-a pus mâinile pe dulapul de deasupra capului meu. Cu tine.

Cu simţurile hipersensibile, l-am privit cum se apleca spre mine în timp ce un fior ameţitor de anticipare îşi croia drum în jos de-a lungul spatelui meu.

— Şi aveai nevoie de acest moment de singurătate într-o cămară?

Şi-a întors uşor capul, rămânând cu gura în dreptul gurii mele.

— Am simţit *nevoia.*

Fiecare părticică a mea a fost cuprinsă de frisoane mărunte. Am deschis gura pentru a-i spune că orice nevoie ar fi simţit nu ne implica pe noi doi într-o cămară, dar nu am scos nici un sunet. Nici un protest. Nici un avertisment. Pur şi simplu, îl priveam, aşteptând şi… dorind.

— Ştiu cât de greu trebuie să fi fost pentru tine. Şi-a coborât genele în timp ce răsuflarea lui dansa pe buzele mele. Să mergi acolo şi, cu abilităţile tale, să te expui durerii lor.

Mi-am îndoit degetele în jurul marginii unui raft.

— Nu a fost mare lucru.

— Asta e o minciună, Prinţeso.

Gura lui era şi mai aproape, la doar o respiraţie distanţă de a mea. Ai făcut-o, cu toate că le-ai simţit frica şi neîncrederea. A fost mare lucru.

Mi-am simţit buzele despărţindu-se.

— Şi acesta era lucrul pe care simţeai nevoia să mi-l spui în cămară?

A clătinat din cap, făcând să mi se taie respiraţia în momentul când buzele lui au trecut pe lângă colţul buzelor mele.

— Nu terminasem.

— Îmi pare rău, am murmurat eu. Te rog, continuă!

— Mulţumesc pentru permisiune, a răspuns el, iar eu l-am putut auzi zâmbind. Sunt multe momente când simt

o deplină admiraţie faţă de tine.

Am înlemnit. Fiecare parte din mine.

— N-ar trebui să fiu surprins de ceea ce eşti capabilă să faci, a continuat el. De ceea ce eşti dispusă să faci. Dar sunt. Mă uimeşti întotdeauna.

O senzaţie de nod în piept m-a împiedicat să mai respir.

— De asta aveai nevoie când m-ai tras în cămară?

— Încă nu am terminat, Prinţeso.

Inima îmi bătea cu putere.

— Nu?

— Nu. Şi-a lipit fruntea de a mea. Mai am nevoie de un singur lucru. E ceva de care am nevoie de zile întregi. De săptămâni întregi. De luni. Poate dintotdeauna. Mi-a atins nasul cu puntea nasului său. Dar ştiu că nu vei permite asta. Nu aşa.

Bătăile din pieptul meu s-au domolit.

— De ce… de ce anume ai avut nevoie atât de mult timp?

— *De tine.*

Am tresărit.

— Aşa că, poate, doar pentru câteva minute, când nu se uită nimeni – când nu mai e nimeni în afară de noi –, putem să ne prefacem.

M-am rezemat de dulap, căci mă simţeam ameţită, ca şi cum nu-mi ajungea suficient aer în plămâni.

— Să ne prefacem?

— Să ne prefacem că nu există ieri. Nici mâine. Că suntem doar noi, acum, iar eu pot fi Hawke, a spus el în

spaţiul încins dintre noi.

Am tresărit încă o dată. Mi-a atins obrazul, trimiţând un semnal de alarmă prin mine. Degetele i-au alunecat peste bărbia mea, peste buza de jos.

— Tu poţi fi doar Poppy, iar noi putem, pur şi simplu, să ne bucurăm de un sărut.

— Un sărut?

El a încuviinţat din cap.

— Doar să ne prefacem. Buzele lui erau acum o şoaptă pe obrazul meu. Doar un sărut.

Nu trebuia să fac asta.

Trebuie să fi fost o sută de motive pentru care să nu o fac. Ar fi afectat distanţarea dintre noi. Îi spusesem că nu avea să se mai întâmple niciodată. Se folosea de mine. Mă foloseam de el. Sărutul nu era un lucru înţelept. Cu toate că nu ştiam totul, ştiam suficient de multe cât să îmi dau seama că niciodată nu se încheia cu o simplă atingere a buzelor, nici măcar atunci când se întâmpla astfel. Întotdeauna era mai *mult*. Dorinţă. Nevoie.

Şi nici măcar nu eram sigură de ceea ce simţeam pentru el, din moment ce sentimentele mele faţă de el păreau să se schimbe la fiecare cinci minute. Dar, în orice caz, nu trebuia să permit aşa ceva. Dacă aş fi făcut-o, totul ar fi fost mai dificil, chiar mai confuz decât era deja. Tawny ar fi putut rezuma perfect în două cuvinte ceea ce devenisem acum: un dezastru.

Dar o femeie era gata să moară.

Mama ei zisese că încă eram Aleasa.

Un bărbat din încăpere refuzase atingerea mea.

Unii de acolo se temeau de mine.

Mă urau.

Încă simţeam dinţii lui Lord Chaney în carnea mea, chiar dacă nu aveam răni.

Încă vedeam tăciunii din ochii lui şi simţeam că eram un simplu obiect pentru el. Mâncare. Sursă de hrană. Un lucru.

Şi nu voiam să mai simt nimic din toate astea.

Voiam să mă bucur de admiraţia lui Casteel faţă de mine, şi poate… poate că ştiam deja, în adâncul sufletului meu, ce simţeam cu adevărat pentru el.

— Doar să ne prefacem?

Tremuram în vreme ce degetele sale se plimbau pe partea laterală a gâtului meu, până la ceafă.

— Să ne prefacem.

Buzele lui au plutit încă o dată pe deasupra buzelor mele, chiar acolo, tachinându-mă. Am închis ochii, vocea fiindu-mi aproape o şoaptă.

— Da.

Capitolul optsprezece

Nu a pierdut nici o clipă, la fel ca atunci când, în noaptea Ritualului, aflându-ne sub salcia din grădini, i-am cerut să mă sărute.

Doar că atunci era Hawke, şi nu ne-am prefăcut.

Buzele lui le-au atins pe ale mele o dată, de două ori, fiind atât de moi şi de blânde, încât ameninţau să

destrame toate aparenţele. Am tresărit şi i-am simţit buzele curbându-se peste ale mele. Ştiam că zâmbea. Ştiam că, dacă aş fi deschis ochii, aş fi văzut acea gropiţă teribil de seducătoare a lui. Mângâierea de la ceafă şi de pe obraz, chiar sub cicatrice, s-a simţit uşoară ca o pană, în timp ce el părea să îmi guste buzele, care se reacomodau încet, pe îndelete cu ale lui. Am fost cuprinsă de mici fiori.

Dar voiam mai mult. Deja.

Ardeam de nerăbdare. Mi-am desprins mâinile de pe raft şi l-am apucat de partea din faţă a tunicii, trăgându-l înspre mine.

— Credeam că ai de gând să mă săruţi.

— Nu asta fac?

Am clătinat din cap.

— Poţi mai mult de atât.

El a chicotit lângă buzele mele.

— Ai dreptate. Pot mai mult.

Apoi m-a sărutat cu adevărat.

Mi-a revendicat buzele de parcă mi-ar fi revendicat însuşi sufletul. Posibilitatea ca el să fie deja pe cale să facă asta ar fi trebuit să-mi servească drept avertisment cumplit, dar eram mult prea cufundată, mult prea adâncită în senzaţia aceea, fascinată de cât de dornice erau buzele lui. Mi-a tras de buza de jos cu dinţii, forţându-mi gura să se deschidă. Gâfâind, am cedat în faţa lui. Sărutul a devenit tot mai profund, limba lui alunecând peste a mea. Cu respiraţia întretăiată, am scos un mic geamăt peste gura lui fierbinte. Gustul, mirosul lui… tot ce

însemna el m-a invadat, m-a ars.

Ne sărutam şi ne sărutam, iar eu… voiam tot mai mult. Voiam să continui să mă prefac, în timp ce focul lichid se revărsa prin mine, ştergând atingerea de gheaţă a lui Lord Chaney, alungând senzaţia sufocantă a încăperii în care moartea probabil venise şi plecase până atunci, dar şi tot necunoscutul care mă aştepta.

El ştia asta, o simţea, şi mi-a dat lucrul de care aveam nevoie cu disperare.

Mâna lui s-a mutat, în sfârşit, coborând de pe obrazul meu şi alunecându-mi pe piept. Se simţea respect în atingerea lui, ca şi cum m-ar fi venerat, în timp ce îşi strecura mâna pe sub tivul puloverului meu. Carne peste carne. Am tresărit când degetele lui au trecut peste mozaicul de cicatrici, apoi au urcat peste coastele mele, peste rotunjimea unuia din sânii mei. Am gemut cu gura lipită de a lui când mi-a atins cu degetul mare sfârcul umflat. În interiorul meu se răsuceau spini ascuţiţi de plăcere.

A scos un sunet adânc, grav, care a răzbătut prin mine, în timp ce mâna de pe gâtul meu i-a alunecat în partea de jos a spatelui. M-a tras de lângă dulap, lipindu-mă de corpul său dur, şi în continuare mă devora cu buzele, mă marca profund cu atingerea lui. Această foame a lui ar fi trebuit să mă sperie, dar nu a făcut decât să alimenteze aceeaşi nevoie în mine.

Ne prefăceam doar…

Dar părea atât de real.

Se simţea mult prea real, buzele lui peste ale mele, pe

bărbia mea – atingerea lui pe sânul meu, pe spatele şi pe trupul meu. Mi-am lăsat capul pe spate în vreme ce gura lui urma un traseu încins până la muşcătura vindecată. Simţeam umezeala fierbinte a limbii lui, ascuţimea perversă a colţilor lui când îi trecea de-a lungul cărnii mele. Am ţipat, şi tot corpul mi s-a încordat, încremenind de încântare şi nerăbdare interzisă.

— Poppy, a răsuflat el, poate implorând. Nu eram sigură. Şi-a trecut limba peste pielea mea.

Avea oare să mă muşte?

Oare îmi doream asta?

L-aş fi oprit?

Trupul meu ştia deja răspunsul, şi m-am întins, cufundându-mi mâna în şuviţele moi ale părului său.

— Îţi doreşti asta? a şoptit el pe pielea mea sensibilă. Nu-i aşa?

Am tresărit, incapabilă să răspund.

— Îţi doreşti.

Un puls dureros mi-a tăiat răsuflarea, apoi, într-un impresionant act de forţă, el şi-a pus mâinile sub coapsele mele şi m-a ridicat, întorcându-se. Spatele meu s-a izbit de uşă în timp ce el mi-a încolăcit picioarele în jurul mijlocului său. Trupurile noastre s-au întâlnit, şi el s-a lipit de mine, cele mai dure părţi ale lui contra celor mai sensibile părţi ale mele.

Am gemut în momentul când gura i s-a lipit de gâtul meu. Mi-a tras pielea între dinţii lui ascuţiţi, iar şoldurile mi s-au desprins de uşă, împingând în şoldurile lui. Mi-a supt şi mai tare pielea, smulgând un alt strigăt din

străfundul fiinţei mele, dar nu mi-a sfâşiat carnea. Nu mi-a supt sângele. În schimb, m-a provocat şi m-a tachinat până când fiecare terminaţie nervoasă a mea era întinsă la maximum, până când m-am legănat în braţele lui, împreună cu el.

Şi când, în sfârşit, gura lui s-a întors la gura mea, am ştiut că amândoi aveam să ne pierdem rapid controlul.

Ne prefăceam.

Chiar şi când mă săruta de parcă ar fi băut de pe buzele mele. Chiar şi atunci când se izbea de mine, iar eu îmi înfigeam degetele în umerii lui, iar apoi în ţesătura care îi acoperea pieptul. Ne prefăceam.

Uşor, săruturile au încetat, dar încă mă ţintuia de uşă cu şoldurile lui. Când şi-a desprins gura de a mea, respira la fel de sacadat ca mine.

— Cred… cred că e de ajuns.

Era?

Rezemându-mi capul de uşă, am aprobat înghiţind în sec. Trebuia să fie de ajuns, fiindcă asta era o nebunie – şi ducea la şi mai multă nebunie. Pe el părea că doar câteva minute îl despărţeau de a mă dezbrăca şi de a mă pătrunde chiar acolo, lângă uşă. Mie mi se părea că doar câteva secunde mă ţineau departe de a-l implora să o facă. Am deschis ochii şi mi-am lăsat mâna moale pe cămaşa lui.

Casteel mă privea fix, cu buzele umflate de la sărutări, cu ochii de un aur viu, topit. Zeilor, era de o frumuseţe neruşinată şi părea la fel de descumpănit ca mine.

A scos un sunet adânc, ciudat.

— Nu te uita aşa la mine!

— Cum?

Nu mi-am recunoscut vocea guturală.

— De parcă nu crezi că a fost de ajuns. Mâna lui a alunecat pe şoldul meu, cuprinzându-mi posteriorul în timp ce mă trăgea departe de uşă şi înspre acea protuberanţă dură a lui. Mi-a înăbuşit geamătul cu un sărut rapid şi profund, în care voiam să mă cufund.

Dar sărutul s-a încheiat, iar el mi-a lăsat uşor picioarele în jos. A rămas lângă mine preţ de câteva clipe, cu fruntea sprijinită de a mea, în timp ce îmi netezea părul pe spate cu mâinile acelea despre care puteam să jur că tremurau uşor. Mi-am simţit genunchii ciudat de slăbiţi când s-a dat un pas înapoi, lăsând spaţiu între noi. Privirile noastre s-au întâlnit, iar dorinţa dureroasă din mine a bătut împreună cu inima mea.

— Asta a fost…

Mi-am muşcat buza, fără să ştiu ce aveam de gând să spun.

— Nu trebuie să spui nimic.

S-a apropiat de locul unde stăteam, luându-mi între degete o şuviţă de păr şi aşezând-o după ureche.

— Probabil e mai bine să nu vorbim.

— Bine, am şoptit eu, dorind să-mi apăs obrazul de palma lui, dar rezistând cumva.

El a zâmbit discret.

— Am ceva de care ai nevoie. Un cadou. Unul pe care plănuiam să ţi-l dau atunci când am părăsit camera. Înainte de a mă… fi abătut.

Se abătuse? Asta însemnase pentru el? Însemnase mai mult pentru mine?

— Nu e un inel, a spus el. Dar e ceva ce cred că vei aprecia totuşi.

M-am încruntat confuză.

— Ce fel de cadou?

— De cel mai bun fel, a spus el. Răsplata.

Habar n-aveam cum putea Casteel să fie atât de calm şi de liniştit după acel sărut, dar, când m-am uitat la el, părea că tocmai asistase la o lecturare a *Istoriei Războiului Celor Doi Regi şi a Regatului lui Solis*, lucru ce era la fel de interesant precum a privi iarba crescând.

Aproape că părea ca şi cum ceea ce se întâmplase în cămară fusese o născocire a imaginaţiei mele şi, dacă nu ar fi fost sentimentul de neîmplinire dureroasă, m-aş fi îndoit serios de ceea ce se întâmplase. Dar nu fusese aşa. Fusese real. Mă sărutase şi o făcuse de parcă viaţa lui depindea de asta.

Oare chiar atât de indiferent era, şi, dacă da, ce rost mai avea să ne prefacem?

Casteel a deschis o uşă grea, din lemn, înainte ca eu să îmi pot folosi simţurile. Am recunoscut pe dată mirosul de mucegai şi de umezeală.

— Cadoul meu se află în temniţă? am întrebat eu, încetinind pasul în timp ce ne îndreptam spre scara îngustă.

Mi se făcea rău de la mirosul acela.

— Poate părea un loc ciudat pentru un cadou, dar vei înţelege imediat.

Am înaintat ignorând vocea paranoică ce-mi şoptea că era o capcană. Mă îndoiam că plănuia să mă arunce în temniţă după ce am fost de acord cu mariajul. Totuşi, era tulburător să mă aflu din nou aici, în locul unde aproape că murisem.

O umbră s-a îndepărtat de perete când am ajuns în holul luminat de torţe. Era Kieran. Privirea palidă a vârcolacului a alunecat de la Casteel la mine.

— Cum te simţi?

— Bine. Tu? am întrebat dintr-un motiv oarecare, apoi am simţit cum mi se înroşesc obrajii. Nu avea cum să ştie ce se întâmplase în cămară, chiar şi cu puterile lui ultraspeciale de vârcolac…

Doar dacă nu cumva ştia din cauza legăturii.

Chiar trebuia să aflu mai multe despre acea legătură.

Buzele lui s-au curbat într-un zâmbet.

— Pur şi simplu, grozav. S-a uitat la Prinţ. Dar tu?

— Răspunsul este acelaşi ca atunci când ai întrebat ultima dată, a spus Casteel, iar eu am ridicat din sprâncene.

M-am întors spre el.

— Ai fost rănit?

— Ai muri de îngrijorare dacă ar fi fost aşa?

Colţurile buzelor mele au coborât. Nu? Da?

— Nu în mod special.

— Au! Şi-a pus o mână pe piept. M-ai rănit din nou.

— Nu este rănit, a răspuns Kieran. Cel puţin, nu fizic. Din punct de vedere emoţional, cred că l-ai lăsat cam zdruncinat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Atunci, de ce întrebi dacă e bine, din moment ce nu e rănit?

Kieran a dat să răspundă, dar Casteel i-a luat-o înainte:

— Îşi face griji din orice. Se teme în permanenţă ca eu să nu fi fost rănit sau să nu mă suprasolicit. Vrea să ştie dacă mă odihnesc opt ore pe noapte şi dacă mănânc fix trei mese pe zi.

— Da, exact aşa este, a răspuns Kieran cu năduf.

Casteel i-a zâmbit, apoi mi-a făcut semn cu mâna.

— Vino! Cadoul te aşteaptă.

Fără să am nici cea mai vagă idee cu privire la ce puneau ei doi la cale, l-am urmat pe Prinţ, începând să bănuiesc totuşi cam care era darul meu. *Răsplata*. Mirosul intens de fier al sângelui plutea greoi în aer. Proaspăt. Notele florale, bolnăvicios de dulci, care persistau pe sub mirosul de sânge, mi-au confirmat bănuielile înainte chiar de a vedea ce mă aştepta în celula în faţa căreia se oprise Casteel.

Lord Chaney stătea ţintuit de zid, cu braţele larg deschise şi cu picioarele legate. Avusese, cu siguranţă, şi zile mai bune. Nu mai avea un ochi. Faţa îi era brăzdată de urme adânci, produse de cuţitul pe care îl mânuisem. Din gura întredeschisă i se prelingea un firicel continuu de sânge. Cămaşa îi era ruptă, scoţând la iveală faptul că

tăietura pe care o văzusem era doar una dintre alte trei tăieturi şi mai adânci. Ghearele îl zgâriaseră, de asemenea, pe pielea de sub gât şi de-a lungul bustului îngust. Lanţurile din jurul încheieturilor şi al gleznelor erau ţepoase, înfigându-se în piele şi scoţând sânge. Probabil suferea o durere incomensurabilă.

Nu simţeam nici un pic de milă în timp ce îl priveam pe vampir.

— Nu l-ai omorât, am spus eu, iar Ascendentul a deschis un ochi.

Era mai mult roşu decât negru.

— Nu. Casteel şi-a sprijinit şoldul de gratii, înclinându-şi corpul spre al meu. Am vrut să o fac. Încă vreau. Foarte mult. Dar nu pe mine m-a rănit, nu mie mi-a sfâşiat pielea. Nu mie mi-a supt sângele.

Inima îmi bătea din nou cu putere pe măsură ce îmi întorceam privirea de la vampir la Casteel.

— Răzbunarea îţi aparţine dacă o vrei, a spus el. Iar, dacă nu, eu voi fi lama ta, obiectul care va pune capăt existenţei lui mizerabile. Este alegerea ta. Ducându-şi mâna la cizmă, a scos o lamă şi a ţinut-o în mână, între noi. Era pumnalul meu din os de vârcolac. Oricum ar fi, acesta îţi aparţine, indiferent dacă astăzi va ajunge sau nu în inima unui Ascendent.

Fără să scot un sunet, mi-am încolăcit degetele în jurul mânerului de os, simţind încă o dată greutatea rece a acestuia. M-am uitat din nou în celulă.

— Nu mai vorbeşte acum? am întrebat.

Ascendentul nu reuşise să îşi ţină gura mai devreme.

— I-am smuls limba, a spus Kieran, şi atât eu, cât şi Casteel ne-am uitat la el. Ce? a întrebat vârcolacul ridicând din umeri. M-a enervat.

— Ei bine, a murmurat Casteel. Bine, atunci!

Ascendentul a scos un scâncet jalnic, făcându-mă să îmi întorc privirea spre el. Aproape că mă strangula toată empatia care mi se cuibărise în piept.

Dar nu era pentru monstrul din faţa mea.

Ci pentru doamna Tulis, căreia îi frânsese gâtul fără să stea o clipă pe gânduri. Şi pentru fiul ei, Tobias, despre care ştiam că nu mai avea nici un viitor. Era pentru omul pe care cavalerul îl măcelărise la ordinul lui Chaney şi pentru cei care muriseră. Era pentru cei care zăceau în camera alăturată sălii de banchet şi pentru femeia care, cel mai probabil, murise până acum. Senzaţia de arsură din gât şi din ochi era pentru băiatul pe care Ascendentul îl omorâse doar pentru că putea.

Doar pentru că aşa voise.

— Deschide celula, am ordonat.

Kieran a făcut un pas înainte şi a descuiat uşa celulei, iar picioarele m-au purtat înăuntru.

Poate că greşeam. Cu siguranţă, nu era ceva ce ar fi făcut Fecioara, dar eu nu mai eram Fecioara. Ca să fiu sinceră, nu fusesem niciodată. Dar, chiar şi aşa, o viaţă pentru o viaţă nu era corect. Ştiam asta. La fel cum ştiam că mâna care ţinea acum pumnalul ţinuse mâna celui rănit, alinându-i durerea în loc să îi provoace una şi mai mare.

La fel ca oricare dintre cei aflaţi în interiorul

fortăreţei şi cărora li se cuvenea, de asemenea, să aibă parte de o răzbunare, Casteel şi Kieran puteau să pună chiar ei capăt vieţii lui Chaney. Nu era nevoie să îmi pătez eu mâinile cu sânge.

Dar din cauza mea se vărsase sânge.

M-am oprit în faţa lui Lord Chaney şi l-am privit, uitându-mă fix în singurul lui ochi înflăcărat. Era atâta răceală acolo. Aşa cum mă privea, zbătându-se încătuşat, făcând să îi curgă şi mai mult sânge în încercarea de a ajunge la mine, vidul din ochiul lui se căsca imens. Ascendentul a scos un geamăt reverberant, tânguitor. Dacă ar fi reuşit să se elibereze, s-ar fi repezit la mine ca un Temut, scrâşnind din dinţi şi sfâşiindu-mi carnea. În foamea lui, m-ar fi ucis fără a ţine seama de consecinţe. Nu ar fi contat ce eram eu pentru Ascendenţi. Tot ar fi continuat să se hrănească din mine, şi, dacă nu ar fi fost el cel care să fi venit în Eden, ar fi ucis din nou şi din nou. M-am uitat în ochiul lui, dar tot ce am văzut au fost chipurile victimelor sale, conştientă fiind că multe dintre ele aveau să rămână necunoscute.

Pumnalul practic se zbătea în mâna mea.

Ceea ce îi făcusem lui Lord Mazeen fusese un act născut din durere şi furie, dar totuşi un act de răzbunare. Fusese ceva în fiinţa mea care îmi dăduse voie să îl dobor pe Ascendent. Orice ar fi fost fusese ceva ce Casteel recunoscuse în mine. De asta îmi făcuse acest dar. Ştia că eram în stare, şi poate că asta trebuia să mă deranjeze. Probabil avea să mă deranjeze mai târziu.

Sau poate că nu.

Nu mai ştiam ce avea să mă bântuie, dacă era tot ceea ce obişnuia să mă ţină trează nopţile. Se părea că mă schimbam nu doar de la o zi la alta, ci şi de la o oră la alta. Iar ceea ce punea stăpânire pe mine înainte, când purtam vălul, nu mă mai domina acum.

I-am susţinut privirea lui Lord Chaney. Nu am întors capul. Nu am rostit nici un cuvânt atunci când, acceptând darul Prinţului, am înfipt hematitul în inima Ascendentului.

Am privit până când i-a dispărut din ochi acea strălucire roşie. Am privit cum carnea lui a crăpat şi s-a cojit, desfăcându-se de pe el şi împrăştiindu-se, în vreme ce cătuşele se izbeau de peretele de piatră. Nu m-am întors până când nu a mai rămas decât un praf fin de cenuşă, care plutea uşor pe deasupra podelei.

Cândva mai târziu, m-am aşezat la biroul din bibliotecă şi am răsfoit însemnările atlantiene. Abia dacă vedeam literele, chiar şi pe cele pe care le puteam citi. Gândurile mele zburau într-un milion de locuri diferite, şi nu mă puteam concentra deloc. Aşezându-mă din nou pe scaun, am oftat din greu.

— Vrei să vorbim?

Kieran şi-a ridicat privirea din oricare ar fi fost cartea aceea pe care o frunzărea. Casteel îl lăsase pe el să se ocupe de mine în timp ce se întâlnea cu familiile celor care suferiseră pierderea unui om drag. Nu mă întrebase

dacă voiam să fiu părtaşă la asta, dar aveam suficientă minte ca să-mi dau seama că prezenţa mea ar fi fost fie nedorită, fie deranjantă. Ceea ce făcea el acum nu era despre mine.

— Sau ai ceva ce vrei să mă întrebi? a adăugat Kieran. Sunt sigur că vrei să mă întrebi ceva.

M-am încruntat la vârcolac.

— Nu am nimic de întrebat.

— Atunci, de ce oftezi la fiecare cinci minute?

— Nu oftez la fiecare cinci minute. De fapt, chiar vreau să te întreb ceva, mi-am dat eu seama, iar expresia feţei lui a devenit una plictisită. Legătura asta pe care o ai cu Casteel. Ce presupune ea de fapt? Că îi poţi şti gândurile? Că, dacă i s-ar întâmpla lui ceva, ţi s-ar întâmpla şi ţie?

— N-ar trebui să fiu surprins de cât de neaşteptată e întrebarea asta, dar sunt.

— Cu plăcere, am glumit eu.

El a închis cartea.

— Nu îi pot citi gândurile lui Casteel, nici el nu le poate citi pe ale mele.

Slavă zeilor!

— Îi pot simţi emoţiile, probabil într-un fel similar cu modul în care tu le citeşti pe ale altora. Iar el le poate simţi pe ale mele, a continuat. Dacă i s-ar întâmpla ceva, dacă ar fi slăbit, legătura i-ar permite să ia energie de la mine.

M-am înclinat în faţă.

— Şi când a fost ţinut captiv?

Kieran nu a răspuns pentru un moment îndelungat.

— Când a plecat din Atlantia, nu aveam habar ce avea de gând să facă. Nu a vrut să îl însoţesc. De fapt, mi-a interzis în mod direct.

— Şi l-ai ascultat?

— Mi-a interzis-o în calitate de Prinţ al meu. Chiar şi eu trebuie să mă supun din când în când. A zâmbit. Îmi doresc să nu o fi făcut – la naiba, dacă aş fi ştiut ce avea de gând, aş fi făcut tot mi-ar fi stat în putinţă pentru a-l face să înţeleagă cât de prostesc era. Şi, dacă asta nu ar fi funcţionat… Kieran şi-a coborât piciorul de pe măsuţa de cafea. Am ştiut că era rănit când m-am îmbolnăvit brusc, pe neaşteptate. Am ştiut că nu era o simplă rană când boala mi-a secătuit toate puterile. Am ştiut că a fost capturat atunci când nu am mai putut să merg şi când, oricât de mult mâncam şi oricâtă apă beam, foamea nu mi se domolea şi slăbeam încontinuu.

— Zeilor, am şoptit eu. A fost ţinut captiv timp de…

— Cinci decenii, a spus Kieran.

— Şi tu ai fost… ai fost bolnav în tot acest timp?

El a încuviinţat din cap.

— Fratele lui… Prinţul Malik are o legătură cu cineva?

Trăsăturile lui Kieran s-au înăsprit, apoi au devenit din nou blajine.

— Vârcolacul de care era legat a murit încercând să-l elibereze.

Lăsându-mă pe spate, mi-am trecut mâinile peste chip.

— Ce s-ar întâmpla dacă el ar muri? Dacă ai muri tu?

— Dacă unul din noi ar muri, celălalt s-ar simţi slăbit,

dar şi-ar reveni în cele din urmă.

— Deci ce face, mai exact, legătura? Transmite energia unuia din voi celuilalt atunci când aveţi nevoie de ea?

El a încuviinţat din cap.

— Legătura este un jurământ care îmi cere să mă supun lui şi să îl protejez, chiar şi cu preţul propriei vieţi. Nimeni nu poate trece peste aceste legături.

— El ar face acelaşi lucru pentru tine?

— Ar face. Nu este obligatoriu, dar toţi descendenţii de sânge pur şi care au o astfel de legătură ar face-o.

Gândindu-mă la asta, am închis cu grijă cartea de însemnări.

— Cum au început legăturile?

— Zeii, a răspuns el. Când copiii lor – zeităţile – s-au născut pentru prima dată pe acest tărâm, zeii au invocat lupii *kiyou*, odinioară sălbatici, şi le-au dat forme umane, pentru ca aceştia să le poată servi drept protectori şi călăuze într-o lume care le era necunoscută. Ei au fost primii vârcolaci. În cele din urmă, pe măsură ce fundamentalii au început să fie mai numeroşi decât zeităţile, legăturile au trecut asupra lor. S-a înclinat, rezemându-şi braţele pe genunchi. Nu toţi fundamentalii sunt legaţi de cineva. Delano nu a format o legătură cu nici unul dintre ei.

— Dar părinţii lui Casteel?

— Vârcolacii lor au murit în război.

— Zeilor, am şoptit. Şi Alastir? El nu este legat de nimeni?

— A fost, până la război, a spus el, şi asta mi-a fost suficient pentru a înţelege că oricine ar fi fost cel de care fusese legat… nu supravieţuise. Legăturile astea nu se mai formează des în prezent. Nu li se impun vârcolacilor, iar mulţi au ales să nu o facă. Şi, chiar dacă ar mai fi obligatorii, pur şi simplu nu mai sunt destui vârcolaci pentru ca acest lucru să se întâmple la scară largă.

— Din cauza războiului?

Kieran a încuviinţat din cap.

Mi-am lăsat capul pe spate, rezemat de spătarul scaunului.

— De asta lupii sunt cei mai vocali cu privire la recucerirea pământului?

— Aşa este.

— Ei nu vor război. Mi-am aţintit privirea în tavan. Ei vor răzbunare.

Nu am primit nici un răspuns. Nu era nevoie de unul. Ştiam deja răspunsul.

— Dar tu? am întrebat. Ce vrei tu?

— Vreau ce vrea şi Casteel.

— Din cauza legăturii?

— Pentru că războiul ar trebui să fie doar un ultim resort, a răspuns el. Şi, la fel precum Casteel, dacă se va ajunge la asta, va trebui să trag sabia din teacă, dar sper să nu se întâmple astfel.

— La fel şi eu, am şoptit, lăsându-mi gândurile să zburde. Ai văzut copacul de sânge?

— Da.

— Casteel mi-a zis că se zvoneşte că este un semn de

mare schimbare. Alastir a spus că, probabil, are legătură cu mariajul meu cu Casteel. M-am gândit la prima lui reacţie. Crezi că este un avertisment?

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Cred că are dreptate. Într-un fel sau altul, căsătoria voastră va aduce schimbări în ambele regate.

Într-un fel sau altul. Fie că aveam să reuşim şi să prevenim un război, fie că aveam să eşuăm. M-am cutremurat. Nici unul din noi nu a mai vorbit după aceea. Nu până când m-am ridicat după ceea ce mi-a părut a fi o mică eternitate.

— Vreau să fac ceva.

Kieran m-a privit în ochi şi apoi s-a ridicat şi el.

— Arată-mi drumul!

M-a urmat în afara bibliotecii şi pe hol. Cei pe lângă care am trecut în drumul spre zona comună ne ocoleau, iar eu le simţeam privirile – unele scurte, altele mai stăruitoare. Nu era nevoie să-mi deschid simţurile pentru a şti că unele priviri erau pline de neîncredere. Vestea despre ce făcusem mai devreme probabil se împrăştiase deja.

Am ţinut capul sus, în timp ce oamenii aflaţi în grupuri şuşoteau între ei. Dacă totuşi Kieran i-a auzit, nu a avut nici o reacţie în timp ce păşeam afară, sub cerul umbrit de violet şi de albastrul adânc al nopţii care se apropia. Fiindcă nu voiam să văd copacul de sânge, nu m-am uitat înspre grajduri. Vântul se potolise, iar singurul sunet era cel al zăpezii care îmi scârţâia sub cizme.

Plimbarea prin pădure şi până la încăperea numelor

din subteran a fost una tăcută. Kieran nu a spus nimic în timp ce eu am luat dalta şi ciocanul şi am început să caut un spaţiu gol, găsindu-l după câteva minute. La jumătatea peretelui, în stânga intrării, fuseseră sculptate noi nume, gravurile fiind încă acoperite de un strat de praf de piatră.

Ultimul nume era Renfern Octis.

Cu durere în suflet, i-am urmărit cu privirea numele, apoi datele de sub el. Avea doar 11 ani.

11 ani.

Am fixat dalta pe piatră şi am bătut cu ciocanul un nume, apoi încă unul, ultimele înainte să cred că am încheiat. Nu cunoşteam nici o dată de naştere, dar am adăugat data morţii.

Doamna Tulis.

Fiul ei, Tobias.

Şi apoi, am gravat pe perete numele domnului Tulis. Poate că nu de mâna Ascendenţilor murise el, dar ei fuseseră cei care îl împinseseră spre moarte.

Capitolul nouăsprezece

Cum era posibil…?

Mama!

Ridicându-mă în şezut şi înăbuşind un strigăt, am întins mâna orbeşte, lovindu-mă de noptieră, până când degetele mi s-au încleştat în jurul mânerului pumnalului din os de vârcolac.

— Poppy, am auzit de lângă mine vocea somnoroasă a

lui Casteel şi am fost surprinsă. Când se întorsese? Probabil după ce adormisem. Un coşmar?

Înghiţind în sec, am încuviinţat din cap şi am închis ochii. Am văzut imediat chipul îngrozit al mamei şi durerea din privirea ei. Atât de mult sânge – se prelingea pe partea din faţă a rochiei ei, curgând din rănile din piept. Nu erau muşcături. Nu…

Nodul care mi se formase în piept era tot mai apăsător, şi răsuflam gâfâit. Am deschis brusc ochii, dar puteam jura că auzisem ţipetele. Nu urlete. Ci ţipete, şi mirosul… mirosul de lemn arzând.

Casteel s-a ridicat, făcând ca patul să se mişte. Mi-a desprins uşor degetele de pe pumnal.

— O să pun ăsta jos. E încă la îndemână, în caz că vrei să mă înjunghii.

L-am privit aplecându-se peste mine, aşezându-l de cealaltă parte a mea.

— Nu vreau să te înjunghii, am răcnit eu.

— Asta ar fi o premieră, m-a tachinat el, iar eu am râs tremurat. Încearcă să-ţi aminteşti că ai spus asta şi mai târziu, când sigur îţi voi da vreun motiv să mă înjunghii.

Am scuturat din cap, ducându-mi mâinile tremurânde la faţă.

— Îmi pare rău! Mi-am dat părul pe spate. Nu am vrut să te trezesc. Ştiu că trebuie să plecăm devreme.

Delano se întorsese după cina stânjenitoare din sala de banchet, unde oamenii fie se holbau, fie şuşoteau, până când privirea rece a lui Casteel îi redusese pe toţi la tăcere. Drumurile erau suficient de libere încât Casteel să

considere că era sigur să plecăm din Eden.

— Ce ţi-am mai spus? a întrebat Casteel. Să nu-ţi ceri scuze. Nu este vina ta. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Uşor de zis, greu de făcut.

— Crezi că te mai poţi culca?

— Da.

M-am întins la loc, ghemuită pe o parte. Flăcările din şemineu se unduiau uşor şi, cu cât mă uitam mai mult la ele, cu atât mai multe imagini din coşmar începeau să se lege. Ceaţa… era la fel de groasă ca fumul. Aproape că mirosea a lemn arzând şi a ceva înţepător. Nu asta crezuserăm iniţial eu şi Ian că era? De aceea plecasem să-l caut pe tata? Am încercat să-mi imaginez chipul lui, să-i văd ochii, dar, oricât de mult m-am străduit, nu am putut. Vedeam doar roşu. Atât de mult roşu – pe pereţi şi împrăştiat pe podea, trupuri sfârtecate. Dar nici un Temut. Nici un Temut nu se hrănise cu acele cadavre. De ce? De ce era atât de mult sânge…?

Un puseu de energie tulburătoare a trecut prin mine, alimentând frica şi panica rămase. Nu puteam să stau întinsă. Nu puteam să închid ochii. Ridicându-mă în capul oaselor, am dat să cobor din pat, dar am simţit braţul lui Casteel în jurul taliei mele.

— Nu pot sta întinsă aici. Nu pot să dorm. Simt doar nevoia să…

— Să uiţi. În lumina focului, mi-a atins obrazul, ridicându-mi privirea spre a lui. Ştiu. Înţeleg. Chiar înţeleg.

Trăgând sacadat aer în piept, am ştiut că el, dintre toţi

oamenii, chiar înţelegea. Mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Nu vreau să mă gândesc la acea noapte.

Simţeam cum lacrimile făceau să îmi ardă gâtul, iar eu le uram – uram acea manifestare de slăbiciune.

— Vreau să uit.

— Dar trebuie să simţi că vrei să faci asta. Trebuie să înlocuieşti acea frică. De asta obişnuiai să explorezi oraşul noaptea, a spus el, îndepărtându-mi mâinile de pe faţă. Dar nu ai în ce oraş să fugi. Nu mă ai decât pe mine.

„Nu mă ai decât pe mine."

Inima mi s-a făcut cât un purice.

— Lasă-mă să te ajut să înlocuieşti frica şi neputinţa. Pot să le şterg. Promit, a şoptit el, ajutându-mă să mă întind din nou. Lasă-mă să-ţi fiu de ajuns, cel puţin în această seară.

— Eu…

Am rămas fără cuvinte, iar el s-a poziţionat în aşa fel încât să blocheze strălucirea focului, lăsându-mă în întunericul camerei.

— Suntem doar noi doi. Nimeni altcineva.

Buzele lui mi-au atins obrazul, făcându-mă să tresar.

— Ne putem preface ca mai devreme, în cămară.

Am închis ochii.

— În acest moment, în întuneric, sunt doar Hawke. Braţul lui s-a desprins de pe talia mea, urmând ca mâna să îi alunece pe şoldul şi pe coapsa mea, până acolo unde rochia mi se încurca în jurul picioarelor. Tu eşti doar Poppy, iar eu te pot ajuta.

Poate că era din cauza coşmarului. Poate că din cauza

întunericului şi a durerii bruşte şi crâncene ce reapăruse. Sau poate pentru că, în întuneric, puteam fi Hawke şi Poppy, fără trecut şi fără viitor. Şi prefăcându-ne… prefăcându-ne că nimic din toate astea nu era real. Poate că toate aceste lucruri reprezentau motivul pentru care mi-am întors capul spre el. Buzele noastre s-au atins.

— Ne prefacem, am şoptit eu şi… l-am sărutat.

Casteel m-a lăsat să-i explorez gura, rămânând absolut nemişcat, cu excepţia mâinii. Şi-a trecut uşor palma peste şoldul meu, în sus, peste abdomen, ajungând între sânii mei, ridicând de tivul cămăşii până când aceasta mi s-a strâns sub gât. Am simţit imediat aerul rece gâdilându-mi pielea expusă.

L-am sărutat, tremurând când i-am simţit palma pe pieptul meu. Sfârcul mi s-a întărit până într-un punct aproape dureros. Degetul lui mare se mişca lent pe unul, iar apoi pe celălalt sfârc, în vreme ce el spunea:

— Aş vrea să vezi ce mă pregătesc să fac.

Mi-am umezit buzele, iar el s-a îndepărtat de mine, degetul său mare alunecând peste pielea rozalie şi încreţită. Apoi, a făcut ceva cu degetul mare şi cu cel arătător, ceva ce m-a făcut să tresar cu toată fiinţa mea, urmând ca un val de fierbinţeală umedă să se adune între coapsele mele.

— Zeilor, am suspinat.

— Mmm. Buzele lui rătăceau din nou de-a lungul gâtului meu. Îţi place asta?

Nu avea rost să-i răspund. Ştia, şi a făcut-o din nou. Şoldurile mi se mişcau din reflex, stimulate de dorinţa

crescândă dintre coapse. El nu mă... noi nu ne mai atinseserăm aşa de când fuseserăm în pădure, după ce îl înjunghiasem, dar trupul meu nu uitase. Mă topeam de căldură.

Gura lui s-a încleştat pe sânul meu, iar alăturarea dintre limbă şi acei colţi ascuţiţi ai lui m-a făcut să-mi las capul pe spate. Am scos un geamăt şoptit şi am deschis larg ochii. Trăgea cu gura de pielea mea, în timp ce mâna i-a trecut uşor peste abdomenul meu, apoi mai jos, peste însuşi centrul meu. A fost cea mai uşoară, cea mai delicată atingere, care mă gâdila şi mă provoca.

— Eşti foarte umedă, Poppy, a murmurat el lângă sfârcul dureros. Îmi place. Foarte mult.

Incapabilă să mă simt ruşinată sau să fiu şocată de naturaleţea cuvintelor lui, nu am putut decât să gem, pe când degetul lui se angajase în mângâieri lente, leneşe.

— Îmi place şi cât de repede răspunzi la atingerea mea. A ciupit pielea celuilalt sân, plimbându-şi degetul mare în jurul cărnii sensibile. Vrei să fac ceva în privinţa asta?

Am răsuflat gâfâit.

— Da.

Casteel a răspuns cerinţei mele strângându-mi în palmă mănunchiul de nervi. Ţipând, m-am arcuit sub mâna lui şi am simţit că eram udă, că mă înecam deja. În momentul în care gura lui s-a închis din nou peste sânul meu, a strecurat un deget în interiorul meu. Am scos un soi de geamăt sugrumat, şi în mintea mea nu mai era loc de gânduri despre acea noapte de demult sau de griji

pentru dimineaţa care se apropia cu repeziciune. Inima îmi bubuia în piept.

Ridicându-şi capul, împingea degetul înainte şi înapoi, şi, cu toate că eu nu puteam să văd, ştiam că mă privea. Ştiam că îşi privea mâna poziţionată între coapsele mele depărtate. Ştiam că era concentrat pe ceea ce făcea, pe felul în care îmi ridicam şoldurile pentru a-i întâmpina impulsurile. Mă privea în timp ce mai introducea un deget în umezeala strâmtă. Am închis din nou ochii şi am ştiut că asta fusese ceea ce voise să facă mai devreme, în cămară. M-am lăsat pradă acestui lucru, căldurii umede, întunericului şi cruzimii atingerii lui. Casteel a gemut în vreme ce eu îmi legănam şoldurile contra mâinii lui.

— Exact. Vocea lui suna aspru. Leagănă-te!

Chiar asta am făcut, în timp ce senzaţiile eliberării se intensificau. Apoi, tensiunea, încă dureros de necunoscută, se rotea şi se rotea, până când am simţit că era prea mult.

— Ah, zeilor, nu pot…

Mi-am apăsat şoldurile în pat.

— Ba poţi. El a continuat, împingându-şi degetele în mine. Vei putea.

Era prea mult, prea intens, şi nu aveam cum să evadez. Şi-a înfipt degetele adânc în mine, făcând să îmi curgă lavă prin sânge. Şi, tocmai când credeam că voi izbucni în flăcări…

— Asta e.

Vocea lui era aspră şi groasă.

Muşcându-mi buza în timp ce tensiunea se încolăcea

şi se răsucea mai adânc, mai intens, mi-am îngropat faţa în scobitura cotului său. Buzele lui mi-au mângâiat obrazul în timp ce, cu degetul mare, îmi apăsa mănunchiul mic de nervi. Şoldurile mi s-au relaxat şi toată tensiunea s-a spulberat. Se simţise ca un fulger prin venele mele. Cea mai dulce agonie, care îmi risipea gândurile pe măsură ce senzaţia de eliberare se unduia şi se domolea, în timp ce el îşi retrăgea degetele. Satisfăcută şi uluită, am rămas complet slăbită, epuizată şi fără vlagă, în timp ce Casteel mă trăgea lângă el. A aşternut pătura peste mine – peste noi – chiar în clipa în care m-a aşezat la pieptul lui. Inima îi bătea necontenit sub obrazul meu.

Inima pe care o înjunghiasem nu cu mult timp în urmă.

Casteel mă ţinea strâns în braţe, mâna lui alunecând continuu în sus şi în jos, de-a lungul coloanei mele vertebrale. Nu ştiam dacă el conştientiza ce fel de confort îmi oferea apropierea sau atingerea lui. Poate că da, şi de aceea rămăsese în cameră, chiar dacă ştia că îl puteam trezi în orice moment al nopţii. Mai erau şi alte camere, şi alte paturi mult mai liniştite şi cu siguranţă cu mult mai puţine complicaţii, dar el era aici. Mă ţinea în braţe, calmându-mi nervii zdruncinaţi după ce alungase oroarea stăruitoare a unei nopţi pe care nu-mi doream decât să o uit. M-a ajutat să uit, oferindu-mi în acelaşi timp plăcere şi fericire pentru a înlocui frica şi disperarea, şi a făcut asta fără să ia nimic în schimb.

Am adormit din nou, în întunericul în care eu eram doar Poppy, iar el era, pur şi simplu, Hawke.

ꙮ

Plecam.

Spre Atlantia.

Acele clipe întunecate şi intime din miezul nopţii păreau a se fi petrecut în urmă cu o eternitate, nu doar cu puţine ore înainte. Am tras adânc aer în piept. I-am studiat atent pe cei care erau cu noi. Naill şi Delano erau cu Elijah, dar nu aveam nici o idee dacă erau la curent cu planul pus la cale de Casteel, aşa că am rămas în tăcere. Îmi petrecusem cea mai mare parte a dimineţii stresându-mă cu privire la modul în care trebuia să mă port. Neliniştea care se risipise după sosirea Ascendenţilor şi după toate celelalte lucruri revenise în forţă.

— Mai doreşti ceva înainte de a porni la drum? m-a întrebat Casteel, apoi am simţit o uşoară smucitură în coada împletită. Poppy?

Dându-mi seama că vorbea cu mine, am clătinat din cap.

— Nu, sunt bine. Mulţumesc!

Atât Kieran, cât şi Casteel se holbau la mine, iar momentul de tăcere a durat atât de mult, încât am fost nevoită să verific dacă mai erau acolo. Privind peste umăr, i-am zărit pe amândoi uitându-se la mine, expresiile lor reflectând mirarea.

— Ce este? am întrebat.

— Nimic.

Casteel a clipit.

— Eşti gata?

Am încuviinţat din cap.

Privindu-mă de parcă aş fi fost un şarpe încolăcit pregătit să muşte, mi-a întins mâna. Am dat să mă ridic fără să-i accept mâna, dar m-am oprit. Aruncând o privire rapidă, am observat că ceilalţi aşteptau lângă uşă. Gândindu-mă că refuzul unui gest atât de simplu nu ar fi fost un bun început pentru a-i convinge pe ceilalţi că eram împreună, mi-am pus mâna în mâna lui.

Contactul pielii lui cu pielea mea a transmis o altă undă electrică prin mine. Ochii mei au alunecat spre ai lui, dar, de data aceasta, pe când mă ajuta să mă ridic, nu am putut afla nimic din privirea lui bine acoperită de gene.

— Este totul pregătit? a întrebat Kieran.

— Da, a răspuns el. Elijah crede că vom ajunge la Capul Spessa până la sfârşitul săptămânii dacă nu vom face prea multe opriri.

— Este realizabil, a fost de acord Kieran. Şi recomandabil.

— Oamenii de aici au la dispoziţie doar câteva zile înainte ca Ascendenţii să îi trimită pe alţii în căutarea ei, a spus Casteel în timp ce s-a aşezat între noi, trăgându-mi de vârful împletiturii. Vor trimite iscoade şi, probabil, şi mai mulţi cavaleri.

Lăsându-mi împletitura pe umăr, a întins mâna spre tolba mea. Kieran a încuviinţat din cap.

— Magda s-a întors mai devreme în această dimineaţă. A spus că ea crede că majoritatea vor fi gata de

călătorie într-o zi sau două.

— Bine.

Casteel şi-a coborât privirea înspre mine.

Neştiind ce să fac, am decis că tăcerea era cea mai bună cale de acţiune. La urma urmei, îmi fusese cea de-a doua natură, chiar dacă făcusem un efort să rămân tăcută atunci când purtasem pentru prima dată vălul. Kieran era de părere că pun prea multe întrebări acum, dar, dacă m-ar fi cunoscut pe când eram mai mică, cu siguranţă că, în disperarea lui de a scăpa de mine, ar fi făcut o gaură în formă de vârcolac în vreun perete.

Privindu-mă curios, Casteel s-a îndreptat spre ceilalţi. Naill şi Delano au făcut semn din cap în direcţia mea, fără să spună nimic. Elijah a fost cel care a vorbit:

— Nu am apucat să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut ieri – i-ai ajutat pe cei care au acceptat.

Mişcându-mă incomod, mi-am dres glasul.

— Sper doar că am fost de ajutor.

— Ai fost. Durerea este cel mai mare obstacol pe care îl înfruntă vindecarea, iar faptul că ai intervenit atunci când ai făcut-o este unul dintre motivele importante pentru care nu vom rămâne aici mai mult decât ar trebui. Un zâmbet mare i-a luminat faţa. De asemenea, nu am apucat să vă felicit pe nici unul din voi pentru nunta care urmează. Ca să fiu sincer, în fiecare zi mă cam aşteptam să-l găsesc pe Prinţ tranşat în toate modurile de care se teme un bărbat.

Am clipit lent.

Casteel a râs profund.

— Nu eşti singurul. Mă aşteptam să adun bucăţi din mine însumi. S-a uitat în jos, la mine, cu buzele uşor întredeschise. Dar cineva mi-a spus cândva că cele mai bune relaţii sunt cele în care pasiunea atinge cote nebănuite.

Am început să îmi arcuiesc sprâncenele.

— Mă întreb cine ţi-a spus asta, a zis Kieran.

— Eu.

Elijah râdea în timp ce îl bătea pe Kieran pe umăr, făcându-l pe vârcolac să se clatine. Chiar dacă mi-aş fi dorit ca subiectul să fie oricare altul în afară de acesta, după tot ce se întâmplase aici, m-am simţit bucuroasă să îl văd zâmbind şi râzând, cu pielea încreţită în jurul ochilor săi bruni-aurii. Dar m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era din cauză că se obişnuise atât de mult cu moartea, încât efectele nu erau de lungă durată.

— I-am spus că, dacă o femeie luptă cu o asemenea pasiune şi te face să depui atât de mult efort pentru a-i câştiga măcar un zâmbet, atunci acela este genul de femeie pe care o vrei lângă tine, atât în dormitor, cât şi în afara lui.

Am deschis gura, dar chiar nu aveam nimic de spus.

— Întotdeauna am crezut că neamul tău se trage şi dintr-un vârcolac, a comentat Kieran.

Elijah a izbucnit în râs.

— Ţi-am mai spus, neamul meu nu se trage decât din whisky şi din pişat.

— Poate că tu chiar te tragi din neamul ăsta, a murmurat Casteel în timp ce mă conducea pe lângă ei.

Am ridicat din sprâncene, dar nu am spus nimic în timp ce am intrat în sala pustie şi apoi am ieşit în curte. Ninsoarea contenise, dar răsuflarea mea forma nori de abur în aer. Aveam să regret că renunţasem la mantie, chiar şi îmbibată cu duhoarea sângelui de Temut.

În timp ce ne îndreptam spre grajduri, am fost cuprinsă de nelinişte la vederea frunzelor ce străluceau precum rubinele în lumina soarelui. În această dimineaţă, nimeni nu mai stătea afară să se holbeze la ele, dar puteam să jur că arborele de sânge crescuse chiar mai mare decât fusese cu o zi înainte. Seva stacojie se mai prelingea încă pe zăpadă, într-un păienjeniş de linii subţiri de culoare roşie, amintindu-mi de nişte vene sau de rădăcini.

Trei cai erau deja pregătiţi afară, stând cu urechile ciulite în timp ce un grăjdar le ţinea frâiele şi arunca priviri îngrijorate spre copacul de sânge. Casteel m-a condus pe lângă ei, şi în grajd ne aştepta Setti. Calul negru, impunător fusese numit după calul de luptă al zeului războiului. Obişnuiam să cred că minunatul cal avea potcoave mari, dar acum, ştiind adevărul, îmi imaginam că şi lui Setti i se potriveau foarte bine.

Când ne-am apropiat de cal, Casteel mi-a dat drumul la mână. Palmei mele i-a lipsit pe dată căldura lui, lucru pe care nu aveam să-l recunosc niciodată. M-am apropiat de Setti, în timp ce Casteel a dat ocol pentru a-mi fixa tolba în locul unde atârna propria sa tolbă. Privirea mea s-a plimbat prin hambar, oprindu-se asupra unui stâlp cu o scobitură adâncă. Ştiind ce anume provocase acea urmă,

m-am împotrivit dorinţei de a-mi întoarce privirea de la locul unde Phillips fusese ucis cu o săgeată trasă de Casteel. Dar m-am forţat să privesc tocmai ca să-mi amintesc. Cumva, Phillips îşi dăduse seama de adevăr sau cel puţin de faptul că Prinţul nu era cine pretindea că era. Încercase să mă ajute să evadez, dar eu nu îl ascultasem. Habar n-aveam dacă Phillips ştia adevărul despre Ascendenţi. Posibil, dar asta nu conta. Era oricum mort.

Expirând încet, am zărit acelaşi arc prins pe partea laterală a lui Setti. Era curbat precum cele pe care le mânuiam eu, dar acesta avea mâner şi o săgeată deja fixate la locul lor. Arma nu semăna cu nici una dintre cele pe care le-am mai văzut eu vreodată. Trebuia să fie atlantiană.

Am întins mâna spre cal, lăsându-l să mă adulmece.

— Îţi aminteşti de mine?

Setti m-a adulmecat în timp ce Casteel a terminat de prins curelele. Mi-a atins degetele, iar eu am zâmbit şi l-am mângâiat cu blândeţe pe bot.

— Cred că i-a fost dor de tine. Casteel a venit lângă mine. Şi cred că l-ai răsfăţat cu toată atenţia pe care i-ai acordat-o.

Nu credeam că era posibil să răsfeţi prea mult un animal. L-am scărpinat după ureche. Casteel era mai aproape, şi am văzut cu coada ochiului cum îi mângâia coama lui Setti. Privind spre fundul grajdului, şi-a coborât mâna.

— Mă întorc imediat.

Muşcându-mi buza de jos, am aruncat o privire peste

umăr. Casteel a traversat hambarul, mergând în întâmpinarea unei femei mai în vârstă. Ţinea în mâini ceva închis la culoare. Setti m-a înghiontit din nou, cerându-mi atenţia.

— Bine, bine. Am început din nou să-l mângâi. Îmi pare foarte rău!

În vreme ce îi dezmierdam grumazul lung şi graţios, am văzut că Delano şi Naill erau deja călare. Kieran se îndrepta şi el spre calul său, dar se părea că Elijah nu avea să ne însoţească.

O clipă mai târziu, s-a întors şi Casteel.

— Poftim, a spus el. Vei avea nevoie de asta până să ajungem la Capul Spessa.

S-a dovedit a fi o mantie, una neagră, căptuşită cu blană moale. M-am întors să o iau, dar Casteel a venit în spatele meu şi mi-a aşezat-o pe umeri.

— Am pus-o pe una dintre croitorese să o confecţioneze, fiindcă nu se mai punea problema să o salveze pe cea veche, a continuat el apropiindu-se de mine.

Nu am îndrăznit să trag prea adânc aer în piept, căci degetele lui îmi încheiau nasturii de la gât. Am încercat să nu fiu atentă la cât de aproape era – mi-am înăbuşit un suspin în momentul când dosul degetelor lui mi-a atins sânii, amintindu-mi de noaptea trecută. Chiar nu aveam nevoie să mă gândesc la asta.

Braţele lui îmi atingeau pieptul. Câţi nasturi mai erau? Am privit în jos şi aproape că am gemut. Rândul de dischete negre, strălucitoare se termina chiar sub piept.

— Ca să ştii, am ars-o laolaltă cu Temutul, a continuat el, şi mi-a crescut pulsul când mi-a atins obrazul cu bărbia. Am avut noroc că una dintre croitorese o avea deja aproape gata pe asta. Iată, acum e şi mai puţin probabil să îşi petreci întreaga călătorie cerşind căldura trupului meu. Cu toate că aş fi mai mult decât bucuros să duc la îndeplinire o astfel de cerere.

Eram convinsă că s-ar fi bucurat.

— Mulţumesc, am murmurat.

Mâinile lui au alunecat de la nasturi la umeri, apoi pe braţe în jos, lăsând fiori în urma lor. Frisoane care s-au răspândit prin corpul meu. Ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Elijah îndreptându-se spre noi şi, de uşurare, aproape că i-am făcut cu mâna.

— Un moment, a strigat Casteel, iar Elijah a rămas pe loc. O clipă mai târziu, m-a răsucit în braţele lui, astfel încât să ajung cu faţa spre el. Eşti bine?

Ridicându-mi privirea spre el, m-am întrebat pentru o clipă cum de avea genele acelea incredibil de stufoase.

— Da.

Ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— Eşti foarte tăcută.

Eram, dar cum puteam să-i spun că asta se întâmpla doar pentru că nu aveam habar de cum trebuia să mă comport. Eram convinsă că i s-ar fi părut o prostie, lipsa mea de cunoştinţe în această privinţă fiind atât de mare, încât nu aveam idee cum să mă prefac.

— Este din cauza a ceea ce s-a întâmplat în celulă? a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns repede.

— Este din cauza oamenilor de aici?

Am clătinat din cap. Pe chip i s-a citit tensiunea.

— Atunci, este vorba de noaptea trecută?

— Nu, am spus fără ezitare. Probabil prea repede, dacă mă ghidam după sclipirea bruscă din ochii lui. Sunt doar puţin obosită.

Mă privea cu atenţie.

— Nu sunt convins că despre asta e vorba.

— Ba da, i-am spus eu. Nu e vorba nici despre ce s-a întâmplat aseară, nici despre altceva. Doar ştii că nu am dormit prea mult.

M-a privit într-un mod care îmi spunea că nu era foarte sigur dacă să creadă sau nu răspunsul meu, dar, după un moment, a încuviinţat din cap. Făcând un pas înapoi, i-a făcut semn lui Elijah să se apropie.

— Tot cred că veţi ajunge la timp, a spus Elijah apucând frâiele lui Setti.

— Să sperăm.

Casteel şi-a pus mâinile pe şoldurile mele. Am încremenit.

— Pune un picior pe scară, mi-a reamintit el cu blândeţe. Şi apoi, te prinzi cu mâna de căpăstru. O să te ridic eu.

Simţindu-mă teribil de incomod, am întins mâna şi am apucat căpăstrul. Cei mai mulţi oameni învăţau să călărească până în adolescenţă.

— Nu te pricepi la cai, nu-i aşa? m-a întrebat Elijah.

Am clătinat din cap, aşteptându-mă să aud batjocură

sau cel puţin neîncredere în tonul lui. Nu am auzit însă nimic din toate astea.

— N-aş fi ghicit niciodată, mai ales când văd cât eşti de relaxată alături de mârţoaga asta ţâfnoasă.

— Hei, a spus Casteel. Faptul că faci asemenea afirmaţii este motivul pentru care se poartă ca o mârţoagă ţâfnoasă cu tine.

Elijah a râs, pe când Setti şi-a aplecat urechile.

— Asigură-te că te va învăţa să călăreşti, a zis el în timp ce Casteel m-a ridicat cu uşurinţă. Pari a fi un talent înnăscut.

— Este inclusă pe o listă extrem de lungă cu lucruri pe care plănuiesc să o învăţ, a răspuns Casteel după ce m-am aşezat în şa.

Chiar avea de gând să facă asta? Am fost cuprinsă de emoţie. Dacă puteam călări şi stăpâni un cal, odată ce deveneam liberă, aveam posibilitatea să călătoresc cu uşurinţă. Ca să fiu sinceră, era o abilitate necesară.

Stai aşa!

Ce altceva mai plănuia?

Rânjetul pe care Elijah i l-a dresat lui Casteel nu a trecut neobservat.

— Sunt convins.

Cu toate că aveam doar o vagă bănuială legată de ce insinua el, un val de fierbinţeală mi-a năpădit faţa.

— Tot crezi că primul grup va putea pleca în două zile? a întrebat Casteel în timp ce s-a strecurat în spatele meu cu o uşurinţă uimitoare.

Eram sigur că, dacă aş fi încercat eu asta, aş fi sfârşit

prin a mă rostogoli peste şa, urmând să alunec şi să cad de pe ea.

— Sper să reuşim să scoatem primul grup de aici până mâine-dimineaţă, i-a răspuns Elijah.

— Bine. Îi voi aştepta la Capul Spessa înainte de a o porni din nou înspre Atlantia. Măcar voi fi puţin mai liniştit în legătură cu traversarea munţilor Skotos, a spus el. Dar nu vreau să zăboviţi prea mult, iar asta doar pentru că drumurile din vest sunt libere acum, şi ştii prea bine că nu vor rămâne aşa pentru mult timp.

— Şi tu ştii că nu voi pleca până când nu vor fi toţi, până la ultimul, în drum spre casă.

M-am întristat gândindu-mă la toţi oamenii aceştia care erau nevoiţi să-şi abandoneze casele. Cu toate că fusese plănuit cu mult înainte de sosirea mea, eu grăbisem acele planuri.

— Ştiu. De aceea ţi-au fost încredinţaţi aceşti oameni.

Casteel a apucat frâiele pe care i le-a întins Elijah.

— Ne vedem acasă, prietene!

— Ne vedem acasă!

Elijah s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Ţine-l pe Prinţ în frâu şi fă-o cu vigilenţă! Mă aştept să aud multe poveşti despre cum dai cu el de pământ.

— Chiar nu e nevoie să o încurajezi.

Casteel şi-a încolăcit braţul în jurul taliei mele, şi, o bătaie de inimă mai târziu, eram cuibărită între coapsele lui, cu spatele lipit de pieptul său.

Deşi nu uitasem de lipsa spaţiului personal din timpul drumului călare, amintirile mele despre asta se

estompaseră. Nu eram sigură că aveam nevoie de mantie, dar ştiam că nu avea rost să stau dreaptă ca lumânarea. Aş fi reuşit doar să-mi provoc dureri de spate şi să îmi zdruncin oasele. Şi, în plus, nu credeam că o… logodnică fericită ar fi stat departe de viitorul ei soţ.

Şi, sincer, nici nu voiam să o fac. Habar nu aveam dacă această dorinţă avea de-a face cu evitarea unei poziţii incomode sau dacă era din cauza nopţii trecute, a cadoului său, a cămării, a secretelor pe care mi le împărtăşise şi a tuturor celorlalte momente.

Elijah şi-a îndoit braţul, ducându-şi pumnul în dreptul inimii.

— Din sânge şi cenuşă.

— Ne vom ridica, a încheiat Casteel, iar eu am simţit un ghem în stomac.

Acele cuvinte erau strigătul de luptă al Celui Întunecat, promisiunea făcută poporului şi susţinătorilor lui răspândiţi prin regat de a se ridica din nou.

Acele cuvinte fuseseră cândva o prevestire a haosului, aducătoare de durere şi de moarte. Iar acum, Cel Întunecat stătea în spatele meu.

Trebuia să mă căsătoresc cu el.

Temporar.

Şi îi permisesem să mă sărute. Să mă atingă.

Pentru că ne prefăceam.

Nimic din toate astea nu era real.

— Pe curând!

Elijah a făcut o plecăciune în direcţia mea.

— Sper să ai parte de călătorii ferite de evenimente

neplăcute, am spus eu, surprinzându-mă pe mine însămi, poate chiar şi pe Casteel, căci, ca răspuns, braţul lui s-a strâns mai tare în jurul meu.

Chiar vorbeam serios, pentru că... ei bine, îmi plăcea felul în care Elijah râdea mereu. Chiar şi atunci când mă enerva.

Şi nu trebuia ca oamenii de aici să mai îndure cruzime sau suferinţă.

— Asemenea vă doresc şi eu! Elijah a zâmbit, făcând un pas în spate. Deşi nu cred că e cazul, ai grijă de ea, Prinţul meu!

— Întotdeauna am grijă de ceea ce este al meu, a murmurat Casteel, iar eu am mijit ochii când el i-a dat pinteni lui Setti.

Setti a luat-o la galop. Ceilalţi trei ne aşteptau, iar noi am ajuns în mijlocul grupului, ieşind astfel în curte şi trecând pe lângă semnul sinistru ce ne fusese trimis de zei. Inima îmi bătea în ritmul tropăitului constant al copitelor lui Setti, şi m-am apucat de oblânc.

— Unde îţi sunt mănuşile? a întrebat Casteel.

Mi-am regăsit vocea o clipă mai târziu.

— În tolbă.

— Nu îţi vor fi de nici un folos acolo.

A trecut frâiele în mâna care era încolăcită în jurul taliei mele, apoi mi le-a dat.

— Capul Spessa e mai la sud. Acolo va fi mai cald.

Am luat mănuşile, trăgându-le încet pe mâini, iar inima mi-a tresăltat. În faţă se vedeau acoperişurile caselor. Aruncând o privire în urmă, am mai zărit doar

marginile fortăreţei de piatră înainte ca şi acestea să dispară. Am revenit în poziţia iniţială, iar amalgamul de nelinişte şi nerăbdare care îmi dădea târcoale mi-a fost un tovarăş ciudat. În câteva minute, odată ce lăsam în urmă meterezele ce înconjurau Edenul, şi să fi vrut şi nu mai aveam nici o şansă de scăpare. Am fi ajuns mult prea departe spre est. Trebuia să mă supun pe deplin acelei înţelegeri pe care o încheiasem cu Casteel – planului său. Pentru că acum nu mai era cale de întoarcere.

— Apropo, nu sunt a ta, i-am spus. Nu aparţin nimănui în afară de mine. Nimic nu schimbă asta.

— Şi dacă aş vrea doar o parte din tine? A mutat frâiele în cealaltă mână. O părticică doar a mea? Mă gândesc la câteva pe care mi-ar plăcea să le am, Prinţeso.

Mi s-au aprins obrajii.

— Sunt convinsă de asta.

A râs aspru şi profund.

— Spune-mi ce părticică din tine aş putea avea. Poate fi oricare, la alegerea ta. Orice ar fi, o voi accepta. Bărbia lui mi-a atins obrazul. Va fi cea mai de preţ posesiune a mea.

Nu i-am oferit lui Casteel o bucată din mine în timp ce înaintam, alăturându-ne celorlalţi. Nu aveam nici un motiv să o fac, pentru că ceea ce nu ştia el, de fapt, era că deţinea deja prea multe părţi din mine.

Capitolul douăzeci

— Ai fost mult prea tăcută astăzi, a subliniat din nou Casteel, după câteva ore de mers spre Capul Spessa.

— Da? am întrebat eu, ştiind foarte bine că nu avea rost să neg asta.

Am simţit o încordare la ceafă. Conversaţia zumzăise în jurul meu. Se spuseseră glume. Adesea, se adresaseră insulte jucăuşe, şi, deşi Casteel era Prinţul lor, statutul lui nu-i conferea imunitate. Câteva întrebări şi comentarii mă vizaseră pe mine, majoritatea fiind despre antrenamentul meu şi despre cum reuşisem să îl ţin secret. În afară de a le povesti cum mă antrenasem cu Vikter, am rămas tăcută.

Aveam mai puţine şanse să o dau în bară în felul acesta.

— Da, a spus el.

Conştientă de cât de aproape erau Delano şi Naill, care călăreau la doar câţiva paşi în spatele nostru, am spus:

— Am fost… absorbită de peisaj.

— De peisaj? a repetat el. Ai fost ocupată să te holbezi la… copaci?

Am aprobat din cap, încruntându-mă. Pini înalţi se înghesuiau pe drumul spre Capul Spessa, crescând atât de aproape unii de alţii, încât crengile lor se întindeau de la un copac la altul. Dincolo de ei se vedea foarte puţin.

— Nu ştiam că eşti atât de fascinată de copacii veşnic verzi, atât de comuni.

Mi-am coborât colţurile gurii şi m-am încordat, dezlipindu-mă de Casteel.

— Credeam că îmi eşti recunoscător fiindcă sunt liniştită.

— De ce naiba ai crede că îţi sunt recunoscător pentru asta?

Arcuindu-mi o sprânceană, l-am privit peste umăr.

— Serios? am rostit cu voce joasă.

A mijit ochii, iar eu m-am întors să privesc pinii cu vârfuri înzăpezite, moment în care el i-a dat pinteni lui Setti să înainteze. Calul a reacţionat imediat, ajungând în faţa grupului.

— Ce se întâmplă, de fapt, cu tine? m-a întrebat el încet.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Auzind fâlfâit de aripi, am ridicat capul. O pasăre mai mare decât văzusem eu vreodată îşi luase zborul din vârful unuia dintre pini, înălţându-se graţioasă pe cer. Deschiderea aripilor sale era enormă, de cel puţin câţiva metri.

— Zeilor, ce fel de pasăre este asta?

— Cred că este un şoim argintiu. Se ştie că răpesc animale mici, chiar şi copii, dacă sunt prea înfometaţi.

Am făcut ochii mari.

— Am mai auzit poveşti despre păsări care pot răpi copii, dar credeam că sunt doar basme.

— Sunt sigur că multe lucruri din aceste păduri reprezintă subiectul unor astfel de poveşti, dar este una singură pe care sunt interesat să o aud. Cu ajutorul braţului încolăcit în jurul taliei mele m-a tras din nou înspre el, aşa că i-am auzit vocea chiar deasupra urechii

mele când a adăugat: Şi acesta este motivul pentru care ai rămas dintr-odată tăcută ca o fantomă.

— E nevoie să mă strângi atât de tare în braţe ca să mă întrebi asta? am răbufnit.

El a chicotit.

— Iat-o – Prinţesa mea!

— Am fost aici în tot acest timp, şi nu sunt Prinţesa ta.

— Tehnic vorbind, eşti Prinţesa mea şi, nu, nu ai fost aici în tot acest timp, a răspuns el. Poppy pe care o cunosc eu nu este liniştită şi docilă. Cel puţin, nu cea fără văl.

Am privit înainte cu reţinere, căci observaţia lui lovea prea aproape de ţintă pentru a mă mai putea consola.

— Iar această Poppy care nu spune nimic a apărut abia azi-dimineaţă, a continuat el. Spui că nu este din cauză că ai ales să îi curmi viaţa ticălosului ăluia de Ascendent. Te cunosc îndeajuns de bine cât să mă gândesc la asta.

— Nu ştiu de ce crezi că mă cunoşti atât de bine, am răspuns eu, chiar dacă el ştia mai multe despre mine decât oricine altcineva, până şi decât Vikter, Tawny sau fratele meu.

— Ştiu că ai făcut ceea ce ai simţit că este corect, şi cu asta, basta! Nu eşti genul care să se complacă în alegerile proprii, a spus el, şi avea dreptate. Uf! Ai spus că nu e nici din cauza nopţii trecute, şi înclin să cred că acesta este adevărul.

— Dacă ţi-aş spune că nu mă interesează ce crezi, ar face vreo diferenţă şi te-ar obliga să taci?

— Nu.

Am oftat.

— Sunt genul de om care pune pariuri, aşa că pot să pariez că are legătură cu înţelegerea noastră.

M-am aprins de iritare. De ce trebuia să fie atât de perspicace? Mă enerva.

— Aşa că, în loc să-mi spui că totul e bine, sper că vei fi sinceră cu mine.

— Sper ca şoimul ăla să se întoarcă şi, în loc să înhaţe biete animale şi copii neajutoraţi, să te înşface pe tine.

Casteel a râs, sunetul reverberând prin mine. Ştiam că, dacă m-aş fi întors, aş fi văzut o urmă de colţi şi gropiţele alea blestemate.

— Mă tem că speranţele tale vor rămâne fără răspuns.

— Ca de obicei, am murmurat.

M-a ignorat.

— Nu am de gând să renunţ aşa uşor, şi tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii cel mai bine că sunt perseverent când vreau ceva.

Am simţit un fior pe şira spinării, iar mâna care ajunsese între faldurile mantiei mele la un moment dat în timpul călătoriei a alunecat de pe şold pe abdomen. Înghiţind în sec, m-am forţat să mă gândesc la orice altceva în afară de cât de jos zăbovea mâna lui pe abdomenul meu.

— Vorbeşte cu mine, Poppy, mi-a şoptit la ureche, în timp ce degetele lui începeau să se mişte, şi fiecare celulă din corpul meu părea să se concentreze asupra lor. Te rog?

„Te rog.”

Rugămintea suavă m-a luat prin surprindere. Auzisem atât de rar aceste cuvinte curgându-i de pe buze, chiar şi înainte de a-şi dezvălui identitatea. Am clătinat scurt din cap.

— Eu… nu ştiu cum să mă comport.

Şi-a înclinat capul într-o parte pentru a mă putea privi.

— Ce vrei să spui?

Degetele lui se mişcau în continuare, trasând cercuri care treceau mai întâi pe deasupra buricului meu, apoi pe dedesubt. Mi s-a înfierbântat faţa, şi nu eram sigură dacă era din cauza jenei sau a ritmului lent şi leneş al mişcărilor lui, care îmi amintea prea mult de acele ore întunecate, din timpul dimineţii.

— Nu ştiu cum ar trebui să mă comport astfel încât să-i conving pe ceilalţi că suntem… împreună.

Degetele lui s-au oprit pentru o clipă şi apoi au început să se mişte din nou.

— Trebuie doar să fii tu însăţi, Poppy.

Era mai uşor de zis decât de făcut.

— Să fiu eu însămi ar însemna, probabil, să mă ciondănesc cu tine în mod constant…

— Şi să mă ameninţi că mă înjunghii, a intervenit el. Ştiu.

— Cum o să conving pe cineva că această logodnă este reală dacă te ameninţ că te înjunghii?

— Recunosc, o persoană obişnuită ar putea să creadă că nu ne leagă sentimente autentice, dar nimeni nu ar crede că aş alege o Fecioară supusă în locul fratelui meu.

S-ar aştepta ca eu să mă îndrăgostesc de cineva care este la fel de înflăcărată pe cât este de amabilă, curajoasă… chiar până în punctul în care greşeşte. Cineva care se împotriveşte. Degetele lui se mişcau acum în sus şi în jos, în linie dreaptă, dar cuvintele lui erau cu mult mai tulburătoare. S-ar aştepta la cineva ca tine, ca să fiu sincer. Nu la Fecioara ascunsă sub văl. Nu asta eşti tu.

Nedumerită de ceea ce tocmai spusese, am strâns şi mai tare oblâncul.

— Ai dreptate. Nu sunt Fecioara ascunsă sub văl. Nu mai sunt, dar eu… Privirea mea s-a ridicat către peticul de cer cenuşiu. Aşa m-am obişnuit, cred. Nu sunt obişnuită cu asta.

— Îmi imaginez că nu eşti obişnuită cu nimic din toate astea, şi nu mă refer la partea cu răpirea.

Mi-am curbat buzele într-un zâmbet ironic.

— Toate astea sunt noi. Absenţa vălului şi faptul că mi se permite să vorbesc oricând vreau, cu cine vreau. Sau faptul că pot să-mi folosesc abilităţile fără să mă ascund. Nici măcar nu-mi aduc aminte când am luat ultima dată cina la o masă cu mai mult de una sau două persoane. Nu sunt obişnuită să mă aflu într-o încăpere plină de oameni, să fiu în centrul atenţiei oamenilor, dar cumva încă invizibilă pentru ei. Eu…

M-am oprit înainte de a recunoaşte ceea ce îşi croise drum la suprafaţă. Nu eram sigură nici măcar dacă ştiam cine eram eu cea fără de văl şi fără toate limitările impuse de el, pentru că, deşi reguli încă existau – şi erau unele noi de urmat –, nu se asemuiau cu nimic din ce ştiusem până

atunci.

— Cred că ceea ce am fost eu ca Fecioară…

— Ceea ce erai forţată să fii ca Fecioară, m-a corectat el cu blândeţe.

Am încuviinţat din cap.

— Cred că mă simt confortabil astfel atunci când nu ştiu ce se aşteaptă de la mine. Iar tăcerea – docilitatea – a fost întotdeauna dorită.

— Dar ţi-a fost uşor?

Traseul urmat de degetele lui, care alunecau tot mai jos, mi-a atras atenţia, trimiţând un val de căldură topită prin mine şi făcându-mă să mă întreb dacă aveam capacitatea de a impune limite în această înţelegere. Desigur, ceea ce făcea cu mâna nu ar fi convins pe nimeni de relaţia noastră, din moment ce era ascunsă sub mantie.

— Prinţeso? a murmurat el, atingându-mi urechea cu buzele.

Am expirat tremurat, sperând că ceea ce spusese Kieran despre Casteel şi despre abilitatea vârcolacilor de a simţi dorinţa să fi fost o exagerare.

— Eu… de multe ori voiam să ţip – să ţip fără nici un motiv întemeiat, în mijlocul Sălii Mari, în timpul şedinţelor consiliului orăşenesc. Mi-ar fi plăcut să-i urlu în faţă înseşi preotesei Analia.

A izbucnit într-un râs scurt, aspru.

— M-aş fi aşteptat la o dorinţă mult mai aprigă atunci când vine vorba despre jigodia aia. Şi, cu toate că nu folosesc des acest cuvânt, îl spun cu mândrie la adresa ei.

Am rânjit, simţind o bucurie sălbatică amintindu-mi

cum preoteasa făcuse ochii mari când Hawke o pusese la punct.

— Şi… detestam să stau acolo şi să-l ascult pe duce cum se înfuria fiindcă nu păşeam îndeajuns de silenţios…

— Ţi-a ţinut o predică serioasă din pricina asta?

— Da, am zis şi am râs, cu toate că nu era nimic amuzant în toată povestea asta. Îmi ţinea predici despre orice. Găsea orice motiv pentru o *lecţie*. Că nu stăteam suficient de dreaptă. Că eram prea tăcută. Că nu răspundeam suficient de repede când mi se vorbea – atunci când aveam voie să răspund, ceea ce se schimba mereu. Eu… Am clătinat din cap. Voiam să-i ţip în faţă – nu, nu e adevărat. Voiam să-l pocnesc. Adesea. Cu pumnii. Am făcut o pauză. Cu pumnalul.

Casteel a rămas în tăcere pentru o clipă.

— Cum te-ai descurcat cu el? Asta e ceva ce nu pot să înţeleg. Tu nu eşti slabă. Nu eşti uşor de manipulat. Asta este în mod inerent opusul a ceea ce eşti tu. Cum de nu ai ripostat niciodată?

M-am încordat, simţind cum se instalează jena.

— Nu am putut.

— Ştiu asta, m-a liniştit el imediat. Nu am vrut să sugerez că ai fi putut. Erai captivă. La fel cum am fost şi eu, iar dacă cineva crede că ar fi trebuit să o faci, înseamnă că nu a fost niciodată pus în situaţia de a lupta pentru a supravieţui.

M-am relaxat puţin.

— Doar că… ştii, a fost nevoie doar de câteva ocazii ca să învăţ cum să mă detaşez de asta. Eram acolo, dar mă

gândeam la altceva – la orice altceva. Uneori, mă gândeam la cum aveam să îl fac într-o zi să plătească pentru fiecare lucru josnic pe care l-a făcut sau l-a spus. Alteori, îmi imaginam cum mă antrenam cu Vikter. Când îmi era prea greu să mă concentrez, pur şi simplu număram. Număram cât de mult puteam.

El părea că nu mai respira.

— Mă bucur că l-am omorât.

— Şi eu. Mi-am dres glasul. Oricum, nu era întotdeauna uşor, dar, uneori, era… mai uşor să faci ceea ce voiau ei, să fii ceea ce se aşteptau ei. Ştiu că sună oribil.

— Poate pentru cei care nu au simţit niciodată un bici pe piele. Vocea i se înăsprise. Cu toţii facem ceea ce este nevoie pentru a supravieţui. Am făcut numeroase lucruri pe care nu credeam că le voi face vreodată, a recunoscut el, fără nici un dram de ruşine.

Îl invidiam, dar lucrurile stătuseră diferit în cazul lui. La el se punea problema de supravieţuire, era o chestie pe viaţă şi pe moarte. La mine nu fusese aşa.

— Dar cred că tocmai fiindcă am ales calea mai uşoară mi-am ignorat suspiciunile cu privire la Ascendenţi – sau cel puţin asta m-a ajutat să le resping.

— Nu cred că ai fost singura care a ales această cale. Sunt convins că mulţi alţii din Solis ţi-au împărtăşit suspiciunile, dar le-a fost mai uşor să le ignore, chiar dacă asta însemna suferinţă sau sacrificiu.

Am încuviinţat din cap.

— Pentru că alternativa era răsturnarea a tot ce credeai că era adevărat. Şi nu numai asta, ci şi

conştientizarea rolului pe care l-ai jucat. Cel puţin, aşa a fost pentru mine. Am fost dusă în faţa oamenilor, expusă pentru a le reaminti tuturor că zeii pot alege pe oricine – că şi ei pot primi Binecuvântarea într-o bună zi. Şi am ştiut întotdeauna că nu fusesem Aleasa… Am şoptit ultimele cuvinte simţindu-mi pieptul greu. Dar am continuat cu asta. Şi în tot acest timp ei răpeau copii cu care se hrăneau. Luau oameni cumsecade şi îi transformau în monştri. Adesea, am făcut alegerea uşoară, calea care nu mă făcea să mă simt parte din problemă.

Casteel nu a spus nimic, dar degetele lui se mişcau în continuare lent.

— Dar am devenit parte din sistemul care a ferecat un întreg regat în lanţuri de frică şi credinţe false. Mi-am întors obrazul spre el. Ştii că e adevărat.

— Da. Răsuflarea lui dansa pe colţul buzelor mele. Este adevărat.

Mi-am coborât privirea spre pământul întărit de pe drum.

— Dar ştii ce altceva mai este adevărat? Chiar acum, distrugi o parte complexă a acelui sistem care a înlănţuit un întreg regat timp de sute de ani, a adăugat el. Nu ar trebui să uiţi niciodată că ai fost cândva un instrument, dar nici nu ar trebui să uiţi din ce faci parte acum.

Am privit înainte, la drumul îngust din faţă şi la ramurile încărcate de zăpadă.

— Dar oare prezentul compensează cu adevărat trecutul?

Casteel nu a răspuns imediat.

— Cine este cel care judecă asta? Zeii?! Ei dorm. Oamenii?! Cum ar putea lua decizii în mod imparţial, când sunt subjugaţi de propriile păcate? a întrebat el, iar eu nu am găsit nici un răspuns. Permite-mi să te întreb. Îl învinovăţeşti pe Vikter?

M-am încruntat.

— Pentru ce?

— Ţi-a fost ca un tată, Poppy. Probabil ştia cât de mult te chinuia toată povestea asta cu Fecioara. Şi, chiar dacă nu a conştientizat cât de mult te-ai zbătut, trebuie să fi observat ceva.

Ultima conversaţie pe care o avusesem cu Vikter, chiar înainte de atacul din timpul Ritualului, fusese despre cum mă simţeam eu de fapt în calitate de Fecioară.

— Şi el ştia ce îţi făcea ducele, nu-i aşa? Dar nu l-a oprit, a adăugat el calm.

Mi-am întors capul într-o parte.

— Ce ar fi putut să facă? Dacă ar fi rostit un cuvânt sau dacă intervenea, ar fi fost dat afară şi ostracizat, iar o astfel de soartă este la fel de bună precum o condamnare la moarte. Sau ar fi fost omorât. Şi atunci, nu m-ar mai fi antrenat. Nu aş fi învăţat niciodată cum să mă apăr. Vikter a făcut tot ce a putut, l-am apărat eu cu vehemenţă. La fel cum au făcut şi părinţii mei în noaptea în care au fost ucişi.

— Dar unii ar putea spune că cel mai bine ar fi fost să intervină. Să-l împiedice pe duce să te rănească, a spus el. Şi ştiu că nu sunt în măsură să vorbesc despre a face ceea

ce trebuie, dar ar fi putut alege calea mai dificilă. În orice caz, nu-i porţi pică. Şi, chiar dacă ai făcut-o, l-ai iertat, nu-i aşa?

Cu inima îndurerată, am privit înainte.

— Nu era nimic de iertat. Dar el… ai auzit ce mi-a spus înainte de a muri.

— Şi-a cerut iertare pentru că te-a dezamăgit, a confirmat Casteel.

Lacrimile îmi ardeau ochii. Ultimele cuvinte rostite vreodată de el fuseseră brutale. Nu regretasem ce îi spusesem înainte de atac, dar acum?! Acum, îmi doream să nu fi vorbit atât de liber. Aş fi dat orice pentru ca Vikter să fi murit simţind că făcuse ceea ce trebuia pentru mine. Şi el chiar asta făcuse, cât de bine putuse. El era motivul pentru care eram în stare să ţin o sabie în mână şi să trag cu arcul, să lupt cu mâinile şi cu mintea.

— Cred că Vikter ştia că nu i-ai reproşat niciodată lipsa de reacţie, dar numai el poate şti dacă a crezut sau nu că a făcut tot ce i-a stat în putinţă, a continuat Casteel cu blândeţe. Cred că totul ţine de cât de împăcat eşti tu cu tine însuţi.

Înţelegeam ce voia să spună, dar nu ştiam dacă orice aş fi făcut din acest moment înainte ar fi fost suficient pentru a şterge faptul că fusesem parte a Ascendenţilor în mod tacit.

— Între timp, în vreme ce încerci să-ţi dai seama dacă poţi să te împaci cu tine însuţi, este de ajutor să găseşti pe cineva pe care să dai vina. Iar în cazul tău – şi al lui Vikter –, vina poate fi comună.

— Cu a Ascendenţilor? am presupus.

— Nu eşti de acord?

Ascendenţii creaseră sistemul din care Vikter, eu şi toţi ceilalţi deveniserăm parte, pe care îl consolidaserăm involuntar şi căruia, în cele din urmă, îi deveniserăm victime în diferite moduri. Mama mea nu fusese capabilă să se apere sau să mă apere pe mine din cauza limitărilor pe care Ascendenţii li le impuneau femeilor. Familiile îşi predau copiii curţii sau templelor pentru că Ascendenţii îi învăţaseră că aceasta era singura cale de a-i linişti pe zei, apoi se folosiseră chiar de monştrii pe care îi creaseră pentru a întări acele temeri. Domnul Tulis alesese să înfigă un cuţit adânc în mine, dar regatul creat de Ascendenţi fusese cel care îl împinsese la asta. Vikter nu putuse niciodată să-l înfrunte pe duce fără repercusiuni care fie l-ar fi îndepărtat complet din viaţa mea, fie ar fi pus capăt vieţii lui. Iar eu…

Fusesem lipsită de libertate şi fusesem ţinută atât de izolată, încât nu putusem să împărtăşesc nimănui suspiciunile mele. Iar regina, cea care avusese grijă de mine cu atâta afecţiune, era baza acestui sistem. Nu puteam nega asta. Şi nici nu puteam nega faptul că sistemul avea să se consolideze şi să crească doar dacă nu li se bloca accesul la atlantieni. Chiar şi fără posibilitatea de a crea şi mai mulţi Ascendenţi, ei tot erau puternici dacă deţineau controlul. Dacă tatăl lui Casteel nu pornea un război împotriva lor.

Dar războiul nu era niciodată unilateral. Victimele se adunau întotdeauna de ambele părţi, şi, întotdeauna, cei

nevinovaţi sufereau cele mai mari pierderi. Mulţi dintre cei care ar fi fost liberi dacă Atlantia ar fi intrat în război cu Solis ar fi murit înainte de a-şi da seama de cât de înlănţuiţi fuseseră.

— Da. Ei sunt de vină, am spus în cele din urmă, sacadat.

Habar n-aveam cum de ne îndepărtaserăm atât de mult de la subiect. Dându-mi la o parte o şuviţă de păr rătăcită de pe faţă, mi-am dres glasul.

— Aşadar, iată motivul pentru care am fost tăcută. Dacă aş fi ştiut că insultele şi ameninţările la adresa ta i-ar convinge pe ceilalţi de înţelegerea noastră, chiar dis-de-dimineaţă, în sala de banchet, te-aş fi ameninţat cu vreun cuţit.

— Ei bine, nu aş merge atât de departe, a spus el, strângându-mă în braţe. Dar îmi permiţi să fac o sugestie? Aş înceta să mai numesc logodna noastră un acord sau o înţelegere. Sună prea mult a afacere. De parcă am discuta despre comerţul cu vaci de lapte.

— Dar nu despre asta este vorba?

— Eu aş spune că noi am făcut o înţelegere foarte intimă. Deci nu.

— Ceea ce am făcut este pur şi simplu un acord formal, nimic mai mult.

— Formal? Chiar aşa? Mâna lui a alunecat mai jos, spre nasturii de la pantalonii mei.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Da.

— Chiar aşa?

— Da, am şuierat.

— Interesant. Nu părea formal aseară, a murmurat el, apoi mi-a prins lobul urechii între dinţi. Am tresărit, cu ochii larg deschişi, în timp ce mica ciupitură îmi înfierbânta sângele. Eliberând încet carnea sensibilă, a chicotit când buzele lui m-au atins în spatele urechii, apoi am simţit fiorul indecent al dinţilor lui ascuţiţi târându-se pe pielea gâtului meu.

Pentru o clipă, toate gândurile mi s-au risipit. Sângele clocotitor îmi urla în urechi, prin corp, întărindu-mi sânii şi rămânând între picioarele mele, unde degetele lui se aventurau periculos de mult. Descriau cercuri minuscule care trăgeau de cusătura pantalonilor mei, făcând ca aceasta să se frece de centrul meu. Spatele mi s-a arcuit fără să mă gândesc, iar o parte ascunsă şi nesăbuită din mine îşi dorea să pot face ca acele degete să coboare şi mai mult…

— Şi acum? a repetat el. Cu siguranţă nu pare formal.

Am reacţionat fără să mă gândesc, lovind cu cotul în abdomenul lui. Casteel a mormăit o înjurătură.

— Vă rog să nu vă bateţi pe spinarea calului, a strigat Delano de undeva din spatele nostru. Nici unul dintre noi nu îşi doreşte să vadă cum Setti vă calcă în picioare.

— Vorbeşte în numele tău, s-a auzit vocea ironică a lui Kieran.

Casteel şi-a îndreptat spatele.

— Nu vă faceţi griji! Nici unul din noi nu va cădea. A fost doar o lovitură din iubire.

— Nu arăta aşa, a comentat Naill.

— Asta pentru că a fost una foarte pasională, a răspuns Casteel.

— Eşti pe cale să primeşti o lovitură din iubire fix în faţă, am rostit eu în barbă.

Casteel, râzând, şi-a încolăcit şi mai strâns braţul în jurul taliei mele.

— Iată micuţa creatură nărăvaşă. Mi-a fost dor de ea.

— Mă rog, am mormăit eu.

S-a aplecat spre mine, coborându-şi vocea.

— Revenind la subiectul iniţial, logodna noastră este mult mai credibilă atunci când mă loveşti decât atunci când stai cuminte.

Sprâncenele mele s-au unit.

— Asta sună ca o logodnă… foarte disfuncţională.

— Nici nu poţi spune pe litere cuvântul disfuncţional fără să te distrezi, nu-i aşa?

— Asta… nici măcar nu ştiu cum să reacţionez la asta.

— Ceea ce vreau să spun este că trebuie să fii tu însăţi, Prinţeso. Cuplurile se ceartă. Se luptă. În cele mai multe cazuri, nu se înjunghie sau nu îşi dau pumni unii altora…

— Cei mai mulţi nu încep prin a fi minţiţi sau răpiţi, l-am întrerupt.

— Adevărat, ceea ce a dus la înjunghieri şi pumni, dar oamenii care sunt atât de îndrăgostiţi încât să se căsătorească – cei despre care oamenii ştiu că sunt împreună chiar înainte de a-şi da seama – nu sunt niciodată reprezentaţi de o singură persoană, de o singură personalitate sau de o singură voinţă. Se luptă. Se ceartă. Au disensiuni. Se împacă. Vorbesc. Cad la învoială.

Singurul lucru ce nu îi caracterizează este perfecţiunea.

— Vrei să-mi spui că secretul este să ne certăm şi să ne împăcăm? am întrebat eu, din moment ce nimeni nu avea cum să se uite la noi, să vadă cum ne comportam unul cu celălalt şi să creadă că eram îndrăgostiţi nebuneşte.

Probabil ar fi crezut că suntem ţicniţi.

— Ceea ce îţi spun este că nu există un singur mod în care se poate comporta cineva într-o relaţie. Nu există un manual cu lucruri pe care să le faci sau cum să te comporţi, cu excepţia înjunghierii. Retrag partea cu distracţia din ceea ce am spus despre disfuncţionalitate.

— Slavă zeilor!

— Vreau doar să mă asigur că înţelegi asta, astfel încât, atunci când vei fi liberă şi dacă hotărăşti să pleci…

— Dacă? Vrei să spui *când* voi pleca.

— Da. Îmi cer scuze, s-a eschivat el. Când vei pleca şi vei merge în lumea largă şi îţi vei găsi un partener care nu te-a minţit niciodată…

— Sau care nu m-a răpit?

— Sau care nu te-a răpit, nu ar trebui să existe înjunghieri sau pumni. Doar sărutări şi promisiuni ţinute până la ultima suflare şi dincolo de ea, a spus el. Asta e ceea ce meriţi din partea celui pe care alegi să-l iubeşti.

Nu ştiam ce să înţeleg din asta… El vorbind despre mine… despre mine iubind pe altcineva – iubind cu adevărat pe cineva. Simţeam acidul năvălindu-mi în stomac.

— Chestia e că nu o vei da în bară dacă te superi. Nu

vei face un lucru greşit. Fiecare cuplu este diferit. Unii îşi petrec timpul şoptindu-şi unul altuia vorbe dulci la ureche. Alţii îşi petrec timpul momindu-se unul pe celălalt. Ambii se bucură să fie tigrul în joaca de-a şoarecele şi pisica. Ăştia suntem noi, a spus el. Sau ceea ce părem în ochii celorlalţi. Nu va fi greu. Nu cu pasiunea dintre noi, şi, înainte de a încerca să minţi şi să-mi spui că nu există, să ştii că asta m-ar provoca să-ţi demonstrez că am dreptate.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi demonstreze că avea dreptate. Indiferent dacă era potrivit sau nu, între noi doi exista pasiune, şi presupun că ar fi fost mult mai greu să facem asta dacă nu am fi putut suporta atingerea celuilalt.

Iar ceea ce spunea el avea prea mult sens. Nu prostia aia despre cum amândoi eram pisica în joaca de-a şoarecele şi pisica, ceea ce nu avea nici o noimă. Totuşi, avea sens partea cu privire la faptul că nu exista un manual de instrucţiuni, nici măcar un ghid. Avea atât de mult sens, încât mi s-a părut ceva ce ar fi trebuit să ştiu.

— Probabil crezi că sunt o proastă pentru că nu ştiu…

— Nu cred că eşti proastă. Niciodată nu am… Ei bine, îmi retrag cuvintele. Am crezut că ai fost cam naivă atunci când ai încercat să evadezi, a spus el, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Nu ai fost niciodată într-o relaţie şi nici nu ai fost în preajma prea multor relaţii normale, aşa că înţeleg de ce nu ai fi sigură de cum să te comporţi. Şi nu e ca şi cum asta ar fi o situaţie normală.

Simţindu-mă un pic mai bine, m-am relaxat puţin.

— Dar tu ai fost într-o relaţie. Adică, ai spus că ai mai fost îndrăgostit.

— Am fost.

În drumul nostru, priveam zăpada alunecând de pe crengi şi mă gândeam la fiica lui Alastir. Shea. Era un nume atât de frumos, şi poate că, din moment ce Casteel îmi mai împărtăşise lucruri înainte, ar fi fost dispus să vorbească despre ea.

— Ce… ce s-a întâmplat?

Degetele i s-au oprit, şi a rămas în tăcere atât de mult timp, încât nu credeam că avea să îmi răspundă, ceea ce m-a făcut şi mai curioasă. Dar apoi, a vorbit.

— A plecat.

Chiar dacă ştiam deja asta, am simţit o durere pătrunzătoare în inimă şi mi-am deschis simţurile fără să stau pe gânduri. În momentul în care m-am conectat cu el, un val de angoasă m-a izbit atât de tare, încât aproape că a ascuns firul de furie de dedesubt. Aveam dreptate. Durerea şi tristeţea lui Casteel nu erau doar din cauza fratelui său. Erau şi din cauza acestei femei fără chip.

M-am gândit la ce îmi spusese Casteel în noaptea Ritualului, înainte de atac. Mă dusese la salcia din grădini şi îmi povestise despre un loc în care obişnuia să meargă împreună cu fratele său şi cu cel mai bun prieten al lor. O peşteră pe care o transformaseră în propria lor lume. Îmi spusese că îşi pierduse fratele, iar apoi, câţiva ani mai târziu, pe cel mai bun prieten. Oare cel mai bun prieten al lui să fi fost Shea, această femeie pe care o iubise?

Dar durerea lui…

Înainte ca măcar să-mi dau seama de ceea ce făceam, mi-am desprins mâna de pe şa şi am dat să-mi scot mănuşa…

— Nu, mi-a interzis el cu blândeţe, iar mâinile mi-au îngheţat. Apreciez gestul, dar nu am nevoie de tine ca să-mi alini suferinţa şi nici nu vreau asta.

Conectată încă la el, nu-mi puteam imagina cum era posibil aşa ceva. Agonia care se ascundea sub zâmbetele şi privirile provocatoare – sub toate măştile lui – era aproape insuportabilă. Ameninţa să mă tragă în jos, pe pământul îngheţat. Era de preferat să fii călcat în picioare de Setti decât să simţi ceea ce supura din rănile nevăzute.

— De ce nu ai vrea asta?

— Pentru că durerea este un memento şi un avertisment. Unul pe care am de gând să nu-l uit niciodată.

Am întrerupt legătura, simţind o senzaţie de greaţă pe gât.

— A… a murit din cauza Ascendenţilor?

— Tot ce putrezeşte în viaţa mea are legătură cu Ascendenţii, a spus el, punându-şi din nou mâna pe şoldul meu.

— Eu am legătură cu Ascendenţii, am spus înainte de a mă putea opri, înainte de a putea ignora acea înţepătură ciudată.

Casteel nu a răspuns. Nu a spus nimic. Secundele au trecut şi s-au transformat în minute, iar eu simţeam cum o curea se strângea în jurul pieptului meu. Privind fix înainte, mi-am petrecut următoarele ore întrebându-mă

cum putea suporta să stea lângă mine – să fie aproape de cineva care avea legătură cu Ascendenţii, aşa cum eram eu. Îi luaseră fratele. I-o luaseră pe cea pe care o iubise. Îi luaseră libertatea. Ce altceva puteau să-i mai ia?

Propria viaţă?

Am simţit un fior şi mi-am îndreptat spatele, prinzându-mă cu mâinile de şa. Ideea că el ar putea să moară, că ar putea să nu mai fie acolo, cu acele zâmbete frustrante şi priviri provocatoare, cu răspunsurile sale isteţe şi cu gropiţele alea blestemate şi exasperante ale lui? Nici măcar nu puteam să mă gândesc la asta. Era prea plin de viaţă, prea strălucitor, ca să mă gândesc că putea să nu mai fie acolo.

Dar avea să plece într-o zi. Când totul avea să se sfârşească, iar noi urma să ne despărţim, el avea să dispară din viaţa mea. Asta îmi doream – asta plănuisem.

Atunci, de ce îmi venea brusc să plâng?

Am campat lângă drum, la câteva ore după asfinţitul soarelui. Era frig, dar nu la fel de frig ca în Pădurea Sângerie. În afară de a-mi oferi mâncare sau de a mă întreba dacă aveam nevoie de o pauză, Casteel nu vorbise prea mult. Dar, cum stăteam întinsă acolo, în mijlocul nopţii fără stele, a venit din nou lângă mine, întinzându-se la spatele meu. M-am trezit în braţele lui. Următoarele trei zile au fost la fel. Casteel abia dacă vorbea. Orice simţea el, şi nu mi-am deschis simţurile ca să aflu cu adevărat, era o

umbră mai rece decât noaptea. Am vrut să-l întreb de atâtea ori – am vrut să-i spun că… ştiam despre Shea. Că îmi părea rău că o pierduse. Am vrut să-i pun întrebări despre ea – despre ei. Voiam ca el să facă ceea ce Alastir spusese că nu făcuse. Voiam să vorbească, pentru că ştiam că tăcerea îi alimenta chinul. Totuşi, nu am spus nimic, zicându-mi că nu era treaba mea. Cu cât ştiam mai puţin, cu atât era mai bine.

Dar el a venit lângă mine în timpul nopţii şi a fost acolo când am avut un coşmar, trezindu-mă înainte de a elibera ţipetele care se acumulau în interiorul meu. În tăcere, m-a ţinut în braţe, mângâindu-mă pe spate până când am adormit din nou.

Coşmarurile… erau diferite. Peticite, de parcă intram şi ieşeam din ele, în loc să urmeze, la fel ca înainte, şirul evenimentelor acelei nopţi. Nu aveau nici un sens pentru mine. Nici rănile mamei mele, nici ţipetele sau fumul înecăcios. Nici vocea aceea sinistră, care şoptea despre maci sângerânzi. Era ca şi cum coşmarurile nu mai erau reale.

La asta mă gândeam eu în cea de-a patra zi, când am înşeuat caii şi am pornit-o din nou spre Capul Spessa. Nu ştiam cât timp trecuse când am văzut ceva între copacii din stânga mea. Nu am putut intui ce era şi, chiar când credeam că am vedenii, am zărit-o din nou, la distanţă de câţiva copaci mai în faţă. Atârna de o creangă dezbrăcată de ace de pin şi goală de zăpadă. O frânghie în forma unui fel de simbol – un cerc. M-am răsucit pe şa, dar nu am putut să-l identific în mulţimea de copaci. Braţul din jurul

taliei mele s-a strâns, fiind prima reacţie din partea lui Casteel în câteva zile. Simţeam tensiunea din braţul lui, în timp ce cercetam pădurea.

Forma aceea se regăsea în adâncurile memoriei mele. Semăna cu ceva ce mai văzusem. Am văzut-o din nou la dreapta – o frânghie maro atârnând de o altă ramură goală, aproape luând forma unui ştreang, dar cu un băţ sau ceva care îi traversa centrul.

Văzusem ceva asemănător în Pădurea Sângerie. Doar că fusese creată din pietre şi îmi amintise de Emblema Regală. Dar acum, când îl vedeam mai bine pe acesta, mi-am dat seama că arăta exact ca emblema...

Nu era o linie dreaptă ca o săgeată, aşezată în poziţie oblică, ci era înclinată în direcţia opusă. Iar acela... acela nu era un băţ legat de frânghie. Avea o culoare prea cenuşie, iar capetele erau noduroase.

Ah, zeilor! Era un os.

Setti a încetinit pasul, iar braţul lui Casteel a alunecat de lângă mine.

Încet, mi-am ridicat privirea, iar neliniştea a pus stăpânire pe mine. Zeci de astfel de forme atârnau printre copaci, toate diferite şi la înălţimi ameţitoare.

— Casteel? am spus încet. Vezi ce e în copaci?

— Da.

— Am văzut aceleaşi forme în Pădurea Sângerie.

— Cas...

Vocea lui Kieran era joasă, abia dacă se auzea.

— Ştiu, a răspuns el, şi am auzit pocnitura discretă a unei încuietori.

Când şi-a trecut din nou braţul în jurul meu, ţinea arcul acela ciudat în poala mea. Aşa aproape cum era de mine, am văzut că săgeata fixată era mai groasă decât în mod normal, şi, deşi văzusem ce ravagii putea face aceasta, era totuşi cumva de neimaginat.

Am privit fix la arc şi la săgeata din hematit.

— Sunt Temuţi? am întrebat eu, privind pietrele.

M-am uitat în jos, fără să văd vreo urmă de ceaţă.

— Nu cred că Temuţii au început să decoreze copacii cu proiecte artizanale, Prinţeso, a spus el, iar inima mea a tresăltat ca proasta. Era prima dată în câteva zile când îmi spunea aşa. Mi-a pus arcul în mână. Minunatele decoraţiuni sunt o amabilitate oferită de Clanul Oaselor Moarte.

— Ce?

Mi-am întors capul spre el.

— Locuiau peste tot în Solis, în special acolo unde se află acum Pădurea Sângerie, dar, în ultimele decenii, s-au mutat în aceste păduri şi dealuri.

— Nu am auzit niciodată despre ei.

— Sunt multe lucruri pe care Ascendenţii nu le împărtăşesc cu oamenii din Solis. Cum ar fi faptul că există oameni care trăiesc şi supravieţuiesc în afara protecţiei oferite de metereze.

— Cum? am întrebat.

Multe dintre satele prevăzute cu metereze mai mici erau adesea cotropite de Temuţi.

— Ei supravieţuiesc prin orice mijloace necesare. În cazul acestui clan, unul dintre aceste mijloace este prin

măcelărirea tuturor celor pe care îi văd ca pe o ameninţare. Se presupune că ei îi mănâncă pe cei ucişi şi adesea le folosesc pielea pentru măşti, iar oasele – ei bine, ai văzut deja ce le place să facă apoi cu oasele. Ştii cum se spune – cine nu risipeşte nu duce lipsă.

Am rămas cu gura căscată.

— Eu…

— Da, Prinţeso, chiar nu e nimic de spus. Încercăm să îi evităm atunci când trecem pe aici. În mod normal, nu avem nici o problemă. Dar în caz că avem… Şi-a pus mâna peste a mea. Simţi această bucată de metal? Este declanşatorul. Ţinteşti la fel cum ţinteşti cu un arc obişnuit, dar, în loc să tragi de coardă înapoi, apeşi pe asta şi declanşezi săgeata.

Aveam atât de multe întrebări, dar mi-am încolăcit degetele în jurul mânerului de lemn, simţindu-i greutatea. Instinctul îmi spunea că important era să mă concentrez asupra instrucţiunilor date de el.

— Bine.

— Săgeata stă în acelaşi loc, doar că este fixată pe poziţie. Tot ce trebuie să faci este să ţinteşti şi să apeşi pe declanşator. Săgeţile din hematit ucid şi muritori, mi-a spus el. Ştii ce trebuie să faci dacă avem probleme cu aceşti oameni. Să rămâi în viaţă.

Am dat să răspund, dar Kieran a strigat. Peste nici o secundă, Casteel m-a tras brusc înspre el. Mânerul arcului mi-a apăsat stomacul, în timp ce am simţit ceva vâjâind la doar câţiva centimetri de faţa mea. Mi-am tras capul spre dreapta când o creangă de pe cealaltă parte a drumului s-

a rupt în două, doborâtă de…

— În copaci! a strigat Naill. În stânga!

Casteel l-a făcut pe Setti să se întoarcă, dirijându-l astfel încât să mă aflu cu faţa spre dreapta. S-a răsucit în şa, trupul lui presându-l pe al meu cât de mult s-a putut…

S-a mai auzit o pocnitură, apoi Casteel a dispărut din spinarea lui Setti, doborât la pământ.

Capitolul douăzeci şi unu

— Casteel! am strigat eu, cu inima sărindu-mi din piept.

Răsucindu-mă în şa, am apucat arcul în timp ce priveam în jos. Rostogolindu-se din calea copitelor lui Setti, Casteel s-a ridicat în genunchi. Mi s-a făcut rău la vederea *săgeţilor* care îi ieşeau din spate. Una îi era înfiptă în umărul stâng. Alta era aproape de mijlocul spatelui, puţin mai la dreapta. Sângele îi întunecase deja mantia neagră.

— Ticăloşi din Solis! a strigat cineva din copaci. Astăzi, o să muriţi!

O altă săgeată a zburat pe lângă faţa mea, ratându-mă la doar câţiva centimetri. Mi-am simţit pieptul cuprins de panică, în vreme ce Setti, speriat, se învârtea continuu. „Este bine”, mi-am spus în timp ce am apucat oblâncul şeii cu cealaltă mână. Era atlantian. Nu-l doborau pe el două săgeţi. „E în regulă.” Îl înjunghiasem chiar în inimă, şi era bine. „Este bine…”

Setti s-a ridicat în două picioare. Am scăpat oblâncul din mână. Habar n-aveam cum să controlez un cal, iar, dacă dădeam drumul şeii ca să apuc frâiele, aş fi căzut. Nu eram nici pe departe la fel de rapidă precum Casteel. Privirea sălbatică mi-a zburat la rândul des de copaci, când Naill a blestemat, primind o săgeată în picior. Setti s-a trântit pe copitele din faţă, zdruncinându-mă până în măduva oaselor. Am dat drumul strânsorii şi am alunecat. Cerul se întorcea într-o parte…

Un braţ m-a apucat de spate. M-a învăluit mirosul de condimente bogate şi de citrice în zăpada proaspătă. Casteel m-a tras în jos, în timp ce Delano a apărut brusc de cealaltă parte a lui Setti. Prinzând frâiele lui Setti, s-a ridicat şi a sărit în spinarea acestuia, ţinând frâiele propriului cal cu cealaltă mână. Alunecând în şa, şi-a înfipt călcâiele în el, îndrumându-i pe Setti şi pe calul său spre pădurea din dreapta.

O dâră de blană cafenie a trecut pe lângă noi, spre pădure. *Kieran*. Câteva bătăi de inimă mai târziu, am auzit un urlet şi un ţipăt ascuţit în vreme ce Casteel m-a dus în braţe între copacii din dreapta.

— Nenorocitul de vârcolac! a răcnit un bărbat, răspunsul său entuziast fiind în contradicţie cu ceea ce a ieşit în continuare din gura lui. Asta tocmai ce a devenit ziua noastră norocoasă, băieţi! Zeii sunt buni cu noi!

Casteel s-a răsucit brusc, protejându-mi corpul cu al lui. A tresărit şi a tras o înjurătură zdravănă, iar eu am ştiut că mai încasase o săgeată.

— Chestia asta devine extraordinar de enervantă, a

mârâit el, împingându-mă în spatele unui copac. Mi-a aruncat tolba de săgeţi pe care nu văzusem când o luase. Nu te lăsa nimerită. Ar fi şi mai enervant.

— Ce-ar fi să încerci tu să nu te laşi nimerit *din nou?*

O săgeată i se ivea acum din partea de jos a spatelui, iar el încă stătea acolo, în picioare. În adâncul sufletului, ştiam de ce. Era atlantian. Dar singurul lucru la care m-am putut gândi când am văzut cele trei săgeţi străpungându-l a fost… dacă nu era?

Ar fi fost mort, iar eu…

— Dar eu fac ca săgeţile să arate bine pe mine, nu-i aşa?

Casteel s-a răsucit brusc, cu mâna ridicată. A prins următoarea săgeată care îi era destinată.

Mă holbam la el.

— Nu ştiu de ce credeţi voi că asta e ziua voastră norocoasă, le-a strigat el întorcându-se. A sfărâmat săgeata în pumn. Chiar nu este. Nu când mantia mea a fost distrusă. Şi chiar îmi plăcea. Era călduroasă, iar acum are nişte nenorocite de găuri în ea. Cum o să-mi mai ţină de cald?

Ceva din faptul că era mai supărat pentru mantia sa distrusă decât din cauză că avea el însuşi mai multe găuri în corp a avut un efect ciudat şi liniştitor asupra mea. Mâinile au încetat să îmi mai tremure în timp ce îmi concentram atenţia asupra pinilor de peste drum. Ştiam cum să trag cu arcul. Mă pricepeam foarte bine la asta. Vikter afirmase că eram unul dintre cei mai buni arcaşi pe care îi văzuse. Aveam mâini ferme, ochi vigilenţi şi

reflexele rapide. De aceea îmi dăduse Casteel arcul. Ştia că îl pot folosi.

Şi acum, aveam mâinile ferme.

A început să se audă un zgomot, un val mare de zăngănituri, care mi-a amintit de jucăriile de lemn cu biluţe înăuntru de care se bucurau adesea copiii. Părea să vină din toate direcţiile, ca un zdrăngănit de oase uscate. Mi s-a zbârlit părul la ceafă.

Scrutând iute cu privirea cealaltă parte a drumului, pentru a observa orice mişcare ce nu era de culoare cafenie, am ridicat arcul în vreme ce Naill i se alătura lui Casteel. Degetul mi s-a încolăcit în jurul declanşatorului, iar eu continuam să caut…

O formă de un maro noroios s-a ivit pentru scurt timp între pini, iar eu nu am ezitat. Nici măcar pentru o secundă. Am potrivit arcul chiar în momentul în care ţinta mea şi-a ridicat arma, ţintind, la rândul său, spre Naill. Am apăsat pe declanşator.

Săgeata s-a eliberat cu un şuierat, zburând peste drum. Când am întins mâna după o altă săgeată mai grea şi mai groasă, ştiam deja că îl nimerisem.

O mişcare mi-a atras atenţia. M-am uitat exact la timp pentru a-l vedea pe Casteel propulsându-se în aer. A sărit mai sus de propria înălţime, adică la mai bine de doi metri şi jumătate în aer. Am rămas cu gura căscată când a aterizat pe o creangă, scuturând de pe ea ace de pin şi zăpadă. Tot ce vedeam era braţul lui lovind în umbra ramurii. O secundă mai târziu, a tras de un muritor, aruncându-l la pământ…

Delano a ţâşnit din pădure. În forma sa de lup, nu era decât o dâră de blană albă. L-a prins pe muritor înainte ca acesta să atingă pământul, clătinându-şi capul mare şi scuturându-l pe om exact cum face un câine cu jucăria lui preferată. Am auzit o trosnitură, apoi Delano l-a zdrobit pe muritor. Sângele i-a împroşcat blana în timp ce el s-a repezit să îl înhaţe de gât pe un alt membru al clanului, pe care Casteel îl aruncase din copac de la… zeilor… de la o înălţime şi mai mare.

Întorcându-mi privirea de la ceea ce era puţin probabil că aveam să uit vreodată, am fixat o altă săgeată, trăgând într-un alt muritor care apăruse dintre doi copaci. Încărcând arcul, m-am răsucit, m-am aplecat…

— Ai naibii sugători de sânge! Băieţi, fiţi rapizi! s-a auzit din nou acea primă voce, de undeva dinspre copaci. Nu avem de-a face doar cu nişte vârcolaci! Ţintiţi spre cap!

Bine, faptul că acest Clan al Oaselor Moarte ştia despre vârcolaci şi despre atlantieni era interesant. Şi eu…

O durere arzătoare mi-a străbătut pielea când o săgeată a zburat pe lângă mine, zgâriindu-mi braţul. Am tras adânc aer în piept în timp ce m-am tras în spatele ulmului, scuturând încheietura mâinii ca şi cum astfel aş fi diminuat arsura.

Nu a ajutat prea mult.

Ţipete de durere răsunau printre răcnetele îndepărtate. Strângând din dinţi, am privit peste umăr, fără să-i mai văd pe Casteel sau pe Delano. Naill dispăruse şi el. Am rămas nemişcată până când am zărit un freamăt

de umbre, apoi am văzut o mişcare rapidă în stânga mea. M-am concentrat asupra ei.

Am tras cu săgeata chiar în momentul în care sunetul unor paşi greoi mi-au atras atenţia spre dreapta. Un bărbat alerga spre mine – cel puţin, aşa credeam, că forma înaltă şi lată era un bărbat, dar nu eram sigură. Faţa îi era acoperită de ceva ce părea a fi piele. Bucăţi de păr şaten îi ieşeau de sub mască. Nu era înarmat cu arc şi săgeţi, ci mai degrabă cu un fel de bâtă, şi era chiar rapid pentru cineva de mărimea lui.

— Rahat, am şoptit, întorcându-mă spre tolbă. Am apucat o săgeată şi am fixat-o rapid în arc.

Bărbatul a învârtit bâta în aer înainte ca eu să pot trage. M-am ferit, dar nu am fost suficient de iute. A prins arcul cu bâta, smulgându-l din strânsoarea mea cu o mişcare puternică.

A râs.

— Ce fel de căţea eşti tu? a întrebat în timp ce eu m-am dat înapoi.

Am recunoscut vocea bărbatului. El fusese cel care ţipase, iar acum, că era la doar un metru sau cam aşa ceva de mine, înţelegeam de ce crezusem că masca lui era făcută din piele.

Şi mi-am dat seama, de asemenea, că nu glumise Casteel când spusese că acest Clan al Oaselor Moarte funcţiona după principiul *cine nu risipeşte nu duce lipsă.*

Era piele.

Piele de om, care fusese întinsă astfel încât să i se potrivească pe cap, cusută în bucăţi zimţate, dispuse în

jurul deschiderilor care fuseseră create special pentru ochi şi gură. Mi s-a întors stomacul pe dos, dar nu am cedat în faţa senzaţiei crescânde de greaţă.

— Eşti jumătate câine sau îţi place să sugi chestii? a întrebat el, trecând bâta în mâna stângă. Dacă mă rogi frumos, am ceva ce poţi suge. A întins mâna în jos, apucându-se de lucrul la care eu puteam doar presupune că se referea. Poate că faţa ta e un dezastru, dar gura arată foarte bine.

Cu inima bătându-mi cu putere, am sărit din raza de acţiune a bâtei în timp ce el o flutura din nou. Mi-am strecurat mâna în mantie, desfăcându-mi pumnalul. Am rămas nemişcată, aşteptând ca degetele mele să se deschidă şi să se închidă în jurul mânerului. Trebuia să fiu iute şi isteaţă. Nu aveam decât o singură şansă.

— Pun pariu că eşti una dintre târfele vârcolacilor. Am auzit că le place ca femeile lor să fie ciopârţite. A scos un sunet ce aducea cu cel folosit pentru a chema câinii, iar strânsoarea mea în jurul pumnalului a devenit şi mai sigură. Spune-mi, fato! Ce fel de căţea eşti?

A ridicat din nou bâta, iar eu mi-am făcut mişcarea. Ţâşnind în faţă, m-am strecurat pe sub braţul lui şi l-am apucat de tunica murdară. Împingând pumnalul în sus, mi-am folosit fiecare dram de putere pe care o aveam pentru a i-l înfige adânc sub bărbie.

— Genul ăsta de căţea sunt, am mârâit.

Muşchii de sub masca făcută din piele umană s-au relaxat, iar eu am smuls cuţitul. Sângele a ţâşnit într-un şuvoi fierbinte. Orice ar fi fost pe cale să spună, s-a

terminat cu un gâlgâit. Bâta i-a căzut din mână, iar el s-a prăbuşit ca un copac, drept şi înainte, doborându-mă odată cu el.

M-am izbit cu un geamăt de pământul acoperit de zăpadă şi de ace de pin, în timp ce răsuflam greoi. Bărbatul era inert, proptit în umărul meu cu faţa acoperită de masca grotescă.

— La naiba, am murmurat eu în timp ce greutatea lui mă copleşea. Mirosea a putregai şi a alte lucruri la care nu voiam să mă gândesc. Mi-am lăsat capul din nou pe pământ. E, pur şi simplu, grozav.

Un fâlfâit de aripi mi-a atras privirea spre cer. Am mijit ochii când şoimul acela imens de mai înainte şi-a făcut apariţia pe cer, făcând un cerc graţios înainte de a dispărea între copaci. O aripă, mângâiată de soare, strălucea argintiu. Speram din tot sufletul ca noua mea mantie să nu sfârşească îmbibată în sânge.

Gâfâind, mi-am adunat puterile şi l-am împins pe bărbat, reuşind să-l dau cel puţin parţial jos de pe mine. Am tras adânc aer în piept…

Bărbatul a fost ridicat brusc şi aruncat la o parte ca şi cum nu ar fi fost altceva decât un sac de pietricele. Habar n-aveam unde a aterizat. Nu mai puteam decât să îl privesc pe Casteel.

Stătea deasupra mea, cu faţa murdară de puncte roşii.

— Sângerezi.

— Ai trei săgeţi înfipte în tine.

— Ai fost rănită. Unde?

A îngenuncheat lângă mine, ignorând observaţia mea

oarecum inutilă.

— Sunt bine. M-am ridicat, cu ochii aţintiţi asupra săgeţii care îi ieşea din stomac, în timp ce îmi băgam pumnalul în teacă. Doare?

— Ce?

— *Săgeţile.* Am făcut o pauză în momentul când mi-a apucat braţul stâng, dând mantia la o parte. Săgeţile care îţi ies din corp.

— E doar o chestie deranjantă. Mi-a întors braţul, şi am tresărit. Îmi pare rău, a spus el aspru, în timp ce a descoperit ruptura din mâneca tunicii mele.

— Sunt în corpul tău, am repetat. Cum poate fi asta doar deranjant? Este pentru că te tragi din linia de sânge a fundamentalilor?

— Da. Trăsăturile i s-au ascuţit în vreme ce, cu grijă, îmi ridica marginea puloverului. Rănile se vor vindeca de îndată ce voi scoate săgeţile.

— Atunci, de ce nu ai făcut asta încă?

— Spre deosebire de rana ta, ale mele nu se vor infecta dacă sunt atinse de praf. Şi-a ridicat privirea, iar ochii lui mi-au captat atenţia. Pupilele îi păreau mărite. Eşti îngrijorată pentru mine, Prinţeso?

Mi-am ţinut gura închisă.

— Eşti, nu-i aşa? Te-am auzit cum mi-ai strigat numele când am căzut de pe cal, a continuat el, iar mie mi se părea ciudat să mă tachineze după ce călătoriserăm în tăcere ore întregi – şi când avea şi trei săgeţi înfipte în el. Grija ta încălzeşte aceeaşi inimă pe care ai rănit-o atât de cumplit.

I-am aruncat o privire.

— Nu-mi eşti de nici un folos mort.

Buzele i s-au curbat în timp ce se holba la braţul meu.

— Pare a fi o rană superficială. Vei trăi.

— Ţi-am spus că sunt bine.

— Tot trebuie bandajată. S-a ridicat, luându-mă cu el. Făcând un pas înapoi, şi-a rupt o bucată din mantie. Nu este cea mai igienică opţiune, dar va funcţiona până când vom ajunge la Capul Spessa.

Mi-a atras atenţia freamătul acelor. L-am văzut pe Delano strecurându-se printre pini, încă în forma lui de lup. Dâre roşii îi pătau blana. Privirea lui, cu ochii aceia palizi, a trecut de la Casteel la mine, după care el s-a repezit precum o săgeată, luând-o la goană printre copaci.

— Unde se duce?

— Probabil, să recupereze caii, a răspuns Casteel.

Am ridicat privirea spre el. Stătea lângă mine, ţinându-mi braţul într-o mână şi cârpa în cealaltă, dar nu a făcut nici o mişcare pentru a acoperi rana din care curgea sânge. Stătea, pur şi simplu, acolo, cu scobiturile obrajilor umbrite.

Nu am mai simţit pulsaţiile din braţ, căci îngrijorarea prindea rădăcini.

— Eşti sigur că eşti bine? am întrebat. Poate ar trebui să scoţi săgeţile alea.

A înghiţit vizibil, iar buzele i s-au întredeschis. I-am zărit doar o vagă urmă de colţi.

— Casteel, a strigat Kieran în spatele nostru.

Prinţul a clipit, ridicând capul pentru a privi peste

umărul meu. Pupilele lui păreau şi mai mărite, înghesuindu-i irisul în nuanţa ambrei. Din instinct, am fost străbătută de un fior de avertizare.

— Sunt bine.

— Eşti sigur de asta? l-a întrebat Kieran.

L-am privit atent pe Casteel, întrebându-mă ce era în neregulă cu el.

— Ochii tăi, am şoptit. Ai pupilele foarte mărite.

— Mai fac asta uneori. Şi-a dres glasul, mişcându-se într-un final, în timp ce a repetat mai tare: Sunt bine. A înfăşurat fâşia de mantie în jurul braţului meu. S-ar putea să te doară.

Nu m-am simţit prea grozav în timp ce el strângea bandajul improvizat, legându-l astfel încât să rămână fix. După ce a terminat, mi-a lăsat braţul în jos şi a pus mantia peste el. Încă… ei bine, încă îngrijorată pentru el, l-am privit dându-se înapoi şi uitându-se în jos, la el.

— Mulţumesc!

Privirea i-a ţâşnit spre mine, iar în ochii aceia ciudaţi părea să fie o urmă de surpriză. A aprobat din cap, apoi s-a uitat la Kieran.

— A mai rămas vreunul?

— Cei care au scăpat cu viaţă au luat-o la fugă înapoi spre orice fel de casă pe care şi-au creat-o, a spus Kieran. Naill cercetează drumul din faţă, pentru a se asigura că nu mai dăm şi peste alţii.

Dorind să aflu cum de ştiau oamenii aceia ce erau Kieran şi Casteel, m-am răsucit…

Orice gând mi-a zburat. Am rămas cu gura căscată.

— Eşti dezbrăcat!

— Sunt, a răspuns Kieran.

Şi era.

Vreau să spun, complet dezbrăcat, iar eu am văzut mult prea multă piele cafenie. Mult prea multă. M-am învârtit repede, ochii mei dând peste ai lui Casteel.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa chiar în momentul ăsta. Casteel a apucat săgeata înfiptă în stomac. Arăţi de parcă te-a prins soarele.

— Pentru că e gol, am şuierat. Adică, dezbrăcat de tot.

— Ce crezi tu că se întâmplă când îşi schimbă forma?

— Ultima dată, pantalonii au rămas pe el!

— Şi uneori nu rămân.

Casteel a ridicat din umeri.

— Presupun că pantalonii aceia erau mai largi, a afirmat Kieran. Nu e nevoie să te simţi jenată. Este doar piele.

Ceea ce am văzut nu era doar piele. Era… ei bine, trupul lui semăna foarte mult cu al lui Casteel. Muşchi puternici, duri şi…

Nu aveam de gând să mă gândesc la ceea ce văzusem. Neştiind ce să spun, am scăpat în şoaptă:

— Probabil îi e frig!

— Temperatura corpului unui lup este mai ridicată decât în mod normal. Îmi e doar puţin răcoare, a comentat Kieran. După cum sunt sigur că ai observat.

Casteel a zâmbit.

— Mă îndoiesc că ştie la ce te referi.

Am inspirat adânc pe nas şi am expirat încet.

— Ştiu exact la ce se referă, mersi frumos.

— De unde ştii?

Casteel şi-a arcuit sprâncenele, iar eu am observat că pupilele lui păreau să fi revenit la dimensiunea normală.

— Dacă ştii înseamnă că cineva a fost foarte obraznic.

— Ştiu asta pentru că... Am tras aer în piept în timp ce el a smuls săgeata. Oh, zeilor!

— Arată mai nasol decât este de fapt.

A aruncat săgeata la o parte şi apoi s-a întins spre cea din umărul stâng. Am dat să mă întorc, dar mi-am amintit că ce era în spatele meu era cu mult mai traumatizant.

— Sper că ai un schimb de haine în plus, i-am zis lui Kieran.

— Am. De îndată ce Delano se întoarce cu armăsarii, voi fi din nou ca scos din cutie.

Am tresărit când Casteel a scos cea de-a doua săgeată din el.

— Nu cred că ai fost vreodată ca scos din cutie.

— Adevărat, a spus Kieran, şi mi s-a părut că a venit mai aproape. L-ai eliminat pe cel guraliv? Am încuviinţat din cap în timp ce Casteel a blestemat, căci săgeata de care trăgea i se înfipsese, cel mai probabil, în ceva important. Cum ar fi un organ.

— Cu pumnalul tău?

Kieran părea impresionat.

— Cu asta şi cu personalitatea mea sclipitoare.

Lupul a pufnit.

— Probabil cea din urmă a fost cea care l-a răpus.

Am simţit un gol în stomac când Casteel a smuls a

treia şi ultima săgeată. Am înghiţit în sec. Cu greu.

— Cred că a distrus totuşi arcul.

— Dar nu te-a distrus pe tine. Casteel şi-a aranjat tunica, iar liniile de încordare din jurul gurii i s-au atenuat. Şi asta e tot ce contează.

După ce Delano s-a întors cu armăsarii, iar Naill a raportat că nu păreau să mai fie obstacole, ne-am continuat drumul.

Cu un Kieran complet îmbrăcat, slavă zeilor!

Am călărit în tăcere, cu toţii fiind atenţi şi vigilenţi la orice posibil semn al apariţiei Clanului Oaselor Moarte. Cerul se întuneca, bătând spre bleumarin, până când drumul s-a lărgit într-un final, iar temperaturile au început să scadă. De îndată ce ulmii s-au rărit, m-am gândit că era sigur să vorbesc. Practic, muream de nerăbdare să o fac.

— Am atât de multe întrebări despre Clanul Oaselor Moarte.

— Şocant, a murmurat Kieran, care călărea în stânga noastră.

Casteel a râs uşor, iar acesta era primul sunet pe care îl scotea cu adevărat de când urcase din nou pe cal. M-am întrebat – nu eram îngrijorată – dacă încă îl durea de la săgeţi, dar, dacă întrebam, aş fi fost apoi supusă tachinărilor lui mult prea dramatice.

— Nu pot promite că vom putea răspunde la aceste

întrebări, dar ce ai vrea să ştii? a întrebat el, ţinându-şi braţul lejer în jurul meu.

— De ce ne-au atacat în felul acela? am început eu. Înţeleg că ei îşi duc astfel viaţa în afara meterezelor, dar este evident că noi nu suntem Temuţi.

— Cei din Clanul Oaselor Moarte nu sunt doar împotriva Temuţilor. Ei sunt împotriva… tuturor, a spus Naill din spatele nostru. Uneori, îi lasă pe oameni să treacă pe drum. Alteori, nu-i lasă. Ne mai rămâne doar să sperăm că Alastir şi grupul său au reuşit să treacă, căci erau înarmaţi. Aşa cum vor fi şi cei care vin în urma noastră.

Zeilor, nici măcar nu mă gândisem la ei. Speram că reuşiseră. Îmi plăcea de Alastir, şi chiar speram ca oamenii din Eden să nu mai dea de alte probleme.

— Dacă ar fi pus mâna pe Alastir şi pe grupul lui, probabil nu ar fi venit după noi. Pariez că le este foame, a spus Kieran, iar buzele mi s-au curbat.

— L-am auzit pe unul dintre ei vorbind despre cum voia să-şi facă o mantie din blana mea, a spus Delano, care călărea în dreapta noastră. Avea sprâncenele încruntate. Blana mea ar trebui să fie rezervată pentru ceva mult mai luxos decât o mantie. L-am muşcat zdravăn pentru chestia asta.

Mi-au zvâcnit buzele când Casteel a spus:

— Din câte am aflat despre ei, au fugit în aceste păduri când a izbucnit războiul. Nu cred că mai ştie cineva dacă au avut întotdeauna o înclinaţie pentru carne – să o mănânce şi să o poarte.

Nu voiam să mă gândesc la înclinaţia lor pentru carne.

— Ştiau ce sunteţi cu toţii, am subliniat eu.

— Trebuie să-ţi aduci aminte că sunt rămăşiţe ale unei perioade în care Atlantia domnea peste întregul regat, a spus Casteel. Îmi imaginez că fiecare generaţie a lor a aflat despre noi prin intermediul poveştilor spuse de bătrânii lor. Cum ei se află în afara controlului Ascendenţilor, poveştile noastre nu au fost rescrise sau pierdute.

— Bine, dar tot au încercat să vă ucidă.

— Să *ne* ucidă, m-a corectat Casteel, şi mi s-a întors stomacul pe dos. De-a lungul secolelor, drumul ăsta a fost umblat de o mulţime de atlantieni şi de vârcolaci. Mă îndoiesc că mentalitatea lor de a ataca mai întâi şi de a pune întrebări mai târziu a mai lăsat loc de afecţiune odată ce şi-au dat seama că nu putem fi răpuşi de săgeţi sau de bâte. Şi-a schimbat poziţia, ca şi cum ar fi încercat să se facă mai comod. În plus, din blana de lup se fac mantii foarte frumoase.

Naill a blestemat râzând.

— Dar ei locuiau într-unul dintre oraşele de la marginea Pădurii Sângerii. La un moment dat, în ultimele câteva sute de ani, au ajuns aici, a continuat Casteel. Am mai călătorit pe acest drum şi nu am mai avut de-a face cu ei până acum.

Asta explica de ce văzusem simbolurile acolo, apoi aici.

— Cum de au scăpat din vizorul Ascendenţilor?

— Cine spune că au scăpat? a replicat Naill.

— Ei bine, sunt încă în viaţă, am comentat eu. Deci aş putea crede că au reuşit.

Kieran a trecut în faţă.

— Din cauza faptului că Clanul Oaselor Moarte atacă adesea la vedere şi într-un număr tot mai mic, cred că probabil nu merită timpul Ascendenţilor.

Privind în spate, m-am întrebat câţi locuiau în pădure mai exact. Sute? Mii? Dacă ar fi fost mii, cu siguranţă Ascendenţii ar fi făcut să merite timpul lor. Mii de oameni ar fi putut organiza o revoltă. Poate nu una de succes, dar una care ar fi putut cauza multe probleme, mai ales că acest clan se afla în posesia unor informaţii pe care Ascendenţii nu şi-ar fi dorit să le cunoască.

— Iar Ascendenţii nu trimit prea des oameni aici, a adăugat Delano. Asta s-ar putea schimba odată ce îşi vor da seama că lipseşti, dar numai zeii ştiu care a fost ultima dată când cineva trimis de ei a ajuns atât de departe sau a trecut dincolo de pădure.

Ceva în vocea lui m-a făcut să mă uit la el. În lumina palidă, vedeam liniile dure şi neînduplecate ale feţei sale.

— De ce oare?

— Vei vedea, a răspuns Casteel.

Şi asta a fost tot ce a spus – tot ce a mai spus cineva, în vreme ce se lăsa noaptea şi luna se înălţa, împrăştiind o lumină argintie peste dealurile dintre păduri.

Cu mintea ocupată de toate cele întâmplate şi de toate câte aflasem înainte ca prima săgeată să fie trasă pe acel drum, nu credeam că era posibil să aţipesc. Dar exact asta

s-a întâmplat, căci am simţit deodată că mă relaxam în locul dintre braţele lui Casteel. La un moment dat, mi-am sprijinit spatele de el şi, când mi-am dat seama de asta, am tresărit şi mi-am îndreptat spatele.

— Îmi pare rău, am mormăit eu, cu muşchii osteniţi, în timp ce mă forţam să stau dreaptă.

Am văzut că ne distanţaserăm din nou, Delano şi Naill fiind câţiva metri mai în faţă, iar Kieran ţinând pasul alături de noi.

— Pentru ce?

— Ai fost rănit.

Mi-am înăbuşit un căscat. De cel puţin trei ori.

— Sunt deja vindecat. Este în regulă.

Fiindcă nu am făcut nici o mişcare, m-a tras spre el cu braţul din jurul taliei mele. Zeilor, nu m-am împotrivit.

— Relaxează-te, mi-a şoptit el lângă creştet. Ar trebui să ajungem în curând la Capul Spessa.

Am privit în sus, la stelele sclipitoare, întrebându-mă cum de puteau fi atât de multe. Nu ştiu de ce am întrebat ceea ce am întrebat.

— Te deranjează?

— Ce, Prinţeso?

— Faptul că trebuie să fii atât de aproape de cineva care este reprezentant al Ascendenţilor? am întrebat. După ce aceştia ţi-au luat atât de multe.

S-a scurs o clipă.

— Sunt în stare de orice pentru fratele meu.

Da, mi-am dat seama cu adevărat că aşa era.

— Şi tu eşti pe jumătate atlantiană, a adăugat el. Asta

ajută.

Nu mi-am putut da seama dacă glumea sau nu, dar apoi Kieran a început să vorbească despre norii tot mai mari. Subiectul s-a schimbat, iar eu pluteam şi pluteam…

Am campat pe pajiştile pe care am ajuns, iar dimineaţa, primul lucru de care mi-am dat seama a fost că nu mai aveam nevoie de mantie odată ce răsărea soarele. Ştiam că asta însemna că ne apropiam. Ziua a fost o nebuloasă de câmpuri deschise şi cer albastru infinit. Nici când soarele a asfinţit, nu ne-am oprit. Am continuat să mergem.

Apoi, caii au încetinit. Primul lucru pe care l-am văzut a fost un iaz nesfârşit de un agat profund. Era ca şi cum cerul ar fi sărutat pământul.

— Golful Stygian, am şoptit eu.

— Poarta despre care se zvoneşte că duce la Templele Eternităţii, tărâmul lui Rhain, a răspuns Casteel.

— Sunt adevărate? Zvonurile?

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că da, Prinţeso? M-a tras înapoi, aşa că mi-am sprijinit din nou spatele de el. Eşti caldă, mi-a explicat el.

— Credeam că atlantienilor nu le este frig.

— Nu-mi sublinia neconcordanţele.

Poate pentru că eram obosită. Poate datorită liniştii şi frumuseţii golfului. Nu ştiam de ce, dar am râs.

— Nici măcar nu e atât de frig acum.

A scos un sunet, un zgomot moale pe care mai mult l-am simţit decât l-am auzit.

— Nu faci asta destul de des. Niciodată nu ai făcut-o.

Am simţit o strângere în piept, dar m-am forţat să respir.

— Chiar este golful adevărata poartă de acces către Templele lui Rhain? am întrebat eu în schimb.

I-am simţit respiraţia caldă pe obraz când mi-a spus:

— Golful Stygian este locul în care doarme Rhain, în adâncul adâncurilor. Se învecinează cu Pompay, iar coasta sa sudică atinge Capul Spessa.

Am făcut ochii mari de surpriză. Zeul chiar dormea acolo?

— Suntem la Capul Spessa?

— Nu, a răspuns Kieran. Este la distanţă de o zi de mers călare de aici. Am ajuns la Pompay.

Pompay – ultima redută atlantiană.

Ceea ce am văzut că prindea contur din întunericul nopţii m-a făcut să uit tot ce aveam de gând să spun.

În primul rând, erau meterezele sau ce mai rămăsese din zidurile năruite. Doar secţiunile de lângă intrare stăteau în picioare, acolo unde nu mai exista nici o poartă, şi urcau la înălţimi ameţitoare spre cer. Restul nu erau mai înalte de un metru şi jumătate, iar cea mai mare porţiune era formată din mormane de piatră sfărâmată.

Am intrat călare într-un oraş care nu mai exista. Casele arse se înşirau de-a lungul drumului, cele mai multe dintre ele fiind lipsite de porţiuni întregi de ziduri sau fiind distruse din temelii. Nu era nici un om prin preajmă, nu se vedea lumina nici unei lumânări la ferestrele caselor care mai aveau patru pereţi şi un acoperiş. Se auzea doar sunetul copitelor izbindu-se de

drumul pietruit pe măsură ce mergeam mai departe, trecând pe lângă clădiri mai mari cu stâlpi dărâmaţi – instituţii în care mi-am imaginat că odinioară se ţineau întâlniri sau care ofereau divertisment. Morţi şi în descompunere, copacii nu mai erau decât nişte schelete, iar semne de viaţă nu se vedeau pe nicăieri. Orice se întâmplase aici nu avusese loc în timpul războiului. Dacă ar fi fost aşa, pământul ar fi revendicat până acum construcţiile şi străzile.

— Ce s-a întâmplat aici?

Am tresărit la auzul propriei voci. M-am simţit prost să vorbesc, să destram liniştea a ceea ce părea a fi cimitirul unui oraş.

— Ascendenţii s-au temut că Pompay, cu rădăcinile sale de oraş atlantian, cândva prosper, va deveni un refugiu pentru Descendenţi. Dar nu prea aveau motive să creadă asta, a spus Casteel, cu vocea înăbuşită. Aici trăiau Descendenţi, dar doar pentru că nu au numit pe cineva în funcţie de regent, care să conducă oraşul după război. Erau, în mare parte, muritori – agricultori şi alţii asemenea. Dar nici un Ascendent nu a vrut să guverneze atât de departe la răsărit, aşa că au ras oraşul de pe faţa pământului.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii care au trăit aici? am întrebat, temându-mă că ştiam deja răspunsul.

Casteel nu a vorbit, căci răspunsul la întrebare mi-a apărut chiar în faţa ochilor, când am luat curba. Se întindeau cât vedeai cu ochii, movilă de piatră peste movilă de piatră, luminate doar de lumina argintie a lunii.

Erau sute, atât de multe, încât nu-mi venea să cred ochilor, chiar dacă ştiam că ceea ce vedeam era real. Pompay era un oraş măcelărit, un cimitir în adevăratul sens al cuvântului.

— Au venit în timpul nopţii, cu vreo patruzeci şi ceva de ani în urmă, a spus Delano. O armată de Ascendenţi. Au năpădit oraşul ca o ciumă, hrănindu-se cu fiecare bărbat, femeie şi copil. Cei care nu au fost ucişi s-au transformat în Temuţi şi au plecat din Pompay în căutare de sânge.

Zeilor!

— Cei care au murit au fost lăsaţi în urmă, să putrezească în arşiţa verii şi să îngheţe iarna, a spus Kieran. Trupurile lor au rămas acolo unde au căzut. O persoană căzută lângă un copac, alte zeci pe stradă. Şi-a dres glasul. Cupluri descoperite în propriile paturi. Familii întregi în propriile case, părinţi care îşi strângeau la piept copiii.

— I-am îngropat, mi-a spus Casteel. A durat ceva timp, dar i-am îngropat pe toţi cei care au rămas. 656.

Zei buni!

Am închis ochii în faţa valului de tristeţe şi şoc care mă cuprindea, dar nu puteam să nu văd acele mormane de pietre, ridicate pentru atâtea morţi fără sens.

Casteel a răsuflat brusc.

— Deci acum ştii de ce Ascendenţii nu călătoresc atât de departe prea des.

Chiar ştiam.

Am văzut.

— Eu… nu ştiu cum de sunt şocată, am recunoscut. După tot ce am văzut, nu înţeleg cum de nu-mi vine să cred aşa ceva.

Braţul lui Casteel s-a strâns în jurul meu, dar Naill a fost cel care a vorbit, reluând ceea ce spusese mai devreme Prinţul.

— Nu cred că este ceva cu care te poţi obişnui vreodată. Cel puţin, eu n-aş vrea să o fac. Îmi doresc să fiu şocat. Am nevoie să fiu şocat, mi-a spus atlantianul cu pielea întunecată. Dacă nu, linia care ne separă de vampiri ar fi mult prea subţire.

Capitolul douăzeci şi doi

Am mers în tăcere, trecând pe lângă mormane nesfârşite de pietre şi ruine ale caselor şi gospodăriilor. Ne-am oprit chiar în afara oraşului, pe coasta golfului.

Am dormit puţin în acea noapte, căci vedeam cimitirul de piatră de fiecare dată când închideam ochii. În mod surprinzător, când m-am odihnit, nu am avut coşmaruri. Când am plecat în zorii zilei următoare, am ştiut că obsedantele ruine ale oraşului aveau să rămână cu mine pentru tot restul vieţii. Şi, în timp ce călătoream de-a lungul golfului Stygian, mă temeam de ceea ce ne aştepta la Capul Spessa.

Odată ce soarele îşi începea urcuşul constant, strălucind peste golful albastru, mantiile şi mănuşile au devenit inutile. Cu toate acestea, cu fiecare clădire arsă

sau fermă dărăpănată pe lângă care treceam, mă simţeam din nou înfrigurată.

Când Casteel m-a surprins uitându-mă la nişte coloane de marmură năruite în mijlocul stufărişului roşiatic, m-a întrebat:

— Nu te aşteptai la asta, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiam că e aşa. De fapt, nu ştiam prea multe despre Pompay sau Capul Spessa, dar nu m-am gândit niciodată că ar fi astfel. Credeam că oraşele încă există. La fel credea şi Vikter. Mi-a spus că voia să viziteze golful.

— Sunt atât de puţini cei care călătoresc atât de departe, încât riscul ca oamenii din Solis să descopere vreodată ce s-a întâmplat cu oraşele sau cu oamenii de aici este mic.

— Şi există un risc şi mai mic să descopere ce s-a construit în loc, a adăugat Delano.

În cele din urmă, ziua a făcut loc nopţii, iar aerul se simţea din nou rece. O zonă masiv împădurită a luat locul câmpurilor pustii pe care le mărginea şi de-a lungul cărora călătoream. Începusem să mă întreb dacă oraşul Capul Spessa chiar exista sau unde urma să stăm când aveam să ajungem de cealaltă parte a golfului întunecat, când am auzit trilul suav şi lin al unei păsări cântătoare.

Casteel s-a mişcat în spatele meu, ridicându-şi capul. A imitat şi el trilul. Surprinsă, am dat să mă întorc spre el, când strigătul lui a primit răspuns. Nu era o pasăre cântătoare. Erau semnale. În momentul în care mi-am dat seama de asta, am văzut în sfârşit semnele unui oraş.

Lumina lunii scălda în argintiu pereţii de gresie ai meterezelor. Nici pe departe la fel de înaltă ca acelea care înconjurau oraşele mai mari din Solis, structura se înălţa totuşi câţiva metri în aer, iar eu distingeam numeroase parapete de formă pătrată, aflate la câţiva metri unele faţă de altele.

În faţa noastră, porţile grele de fier s-au zguduit, apoi au gemut, deschizându-se încetul cu încetul. Torţele erau înfipte în zidurile groase şi mari ale meterezelor, împrăştiind lumină în jurul lor. Curtea rămăsese în mare parte în întuneric, dar, mai în faţă, lumina pâlpâia ca o mare de stele tremurândă.

— Nu cumva a fost distrusă? Sau a fost reconstruită? am întrebat în timp ce treceam de metereze.

— Meterezele au suferit unele distrugeri, dar au rămas în mare parte intacte. Am reuşit să reparăm acele secţiuni. Vezi luminile? Aceea este Fortăreaţa Stygian. A aparţinut protectorilor golfului şi a fost consolidată în timpul Războiului Celor Doi Regi, mi-a explicat Casteel. Fortăreaţa a rămas intactă chiar şi după război. Presupun că Ascendenţilor le-a fost teamă să nu provoace mânia lui Rhain prin distrugerea acestui locaş, aşa că au lăsat-o în picioare.

— Şi protectorii? am întrebat temătoare.

— Sunt îngropaţi dincolo, în morminte de piatră, împreună cu restul locuitorilor din Capul Spessa, a răspuns el.

Greaţă – îmi era cu adevărat greaţă. Două oraşe întregi distruse. Şi pentru ce? Totul pentru că Ascendenţii

s-au temut de adevăr şi nu au vrut să guverneze atât de departe la răsărit? Era un fel de cruzime fără sens şi de neconceput, şi ştiam că era foarte posibil ca Pompay şi Capul Spessa să nu fi fost singurele. Cel mai probabil, Eden urma să aibă aceeaşi soartă, iar singura binecuvântare era că Elijah îi muta pe oameni de acolo înainte ca şi aceştia să ajungă să rămână doar cu o grămadă de pietre ca semn al vieţii pe care au trăit-o.

— Dar am recucerit Capul Spessa şi am reconstruit atât cât am putut, a spus Casteel. Iar Ascendenţii habar nu au.

— Ce vrei să spui?

— Vei vedea. Degetul mare al lui Casteel a alunecat de-a lungul şoldului meu. Am găsit o soluţie temporară pentru problemele noastre legate de pământ.

Înainte de a apuca să întreb din nou, o formă s-a conturat pe drum, oprind orice răspuns la întrebările mele. Setti a încetinit pasul, în timp ce eu m-am încordat, mâna mea alunecând din instinct spre pumnalul prins la coapsă.

Mâna lui Casteel s-a îndoit peste a mea.

— Este un prieten.

— Îmi pare rău, am murmurat eu.

— Să nu-ţi pară, a spus el cu voce joasă. Prefer să fii pregătită decât să fii prea încrezătoare.

S-a aprins o torţă, aruncând o strălucire roşiatică pe chipul unui tânăr. Acesta nu era singur. Lângă el stătea un lup, unul mai mic, cu blana de culoarea golfului. Deodată, lupul a sărit spre noi, săltând şi ţopăind ca un… căţeluş

entuziasmat care îi recunoaşte pe vizitatori.

— Cineva se bucură să te vadă, a remarcat Kieran.

Casteel a chicotit în timp ce a tras de frâiele lui Setti.

— Ai grijă, Beckett! Nu te apropia prea mult de cal.

Tânărul vârcolac s-a dat înapoi scuturând frenetic din coadă, înainte de a se îndrepta spre Delano.

— Înălţimea Ta, a spus tânărul care ţinea torţa, cu vocea plină de admiraţie. S-a lăsat într-un genunchi, plecându-şi capul, iar eu aproape că mă temeam că avea să piardă controlul asupra torţei.

— Nu e nevoie de asta, a spus Casteel, ducându-ne mai aproape de tânăr. L-am simţit mişcându-se la spatele meu. Tu eşti, Quentyn?

Bărbatul a încuviinţat din cap.

— Da, Înălţimea Ta – adică, Prinţul meu. Eu sunt.

— Zeilor, ai crescut aproape o jumătate de metru de când te-am văzut ultima oară. Era evident zâmbetul în tonul lui Casteel, şi aproape că m-am întors să îl văd. Alastir te-a târât până aici?

— Am vrut să merg cu el, a răspuns Quentyn. La fel a vrut şi Beckett.

— Poate îi spui să se ridice. Kieran a trecut călare pe lângă băieţandru. Cu cât va continua să îngenuncheze mai mult, cu atât mai mare va creşte egoul tău.

— Nu ştiu dacă e posibil, a spus Naill în barbă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

Casteel a râs.

— Te poţi ridica, Quentyn. Şi spune-mi Casteel, la fel ca toţi ceilalţi.

Quentyn s-a ridicat atât de repede, încât nu ştiu cum de nu şi-a dat foc la cap. Admiraţia i-a cuprins faţa copilăroasă. Era prea întuneric ca să-i pot desluşi ochii în timp ce se uita curios în direcţia mea.

— V-am aşteptat, cu speranţa că veţi ajunge aici în seara asta.

— Unde este Alastir? a întrebat Casteel în timp ce lupul ţopăia între noi şi Delano.

— S-a retras la somn.

Casteel a strâmbat din nas.

— Mai degrabă, a leşinat. Ultima oară când l-am văzut vorbea despre nişte whisky pe care a pus mâna.

— Eu… ăăă, cred că whisky-ul s-ar putea să fi contribuit la incapacitatea lui de a rămâne treaz, a răspuns Quentyn cu sfială.

Am zâmbit, fără să mă pot abţine.

— Dar ne-am asigurat că a fost aprins focul în camere, deoarece noaptea este frig aici, a continuat Quentyn, uitându-se la mine cu curiozitate.

— Permiteţi-mi să v-o prezint pe logodnica mea. Casteel i-a observat privirea întrebătoare. Ea este Penellaphe.

„Logodnică."

Am slăbit strânsoarea mâinii pe oblânc, întrebându-mă dacă ameţeala era doar în imaginaţia mea. Nu credeam că aveam să mă obişnuiesc vreodată să-l aud spunând asta.

— Alastir a spus că va veni cu tine o domniţă – logodnica ta. Torţa se legăna odată cu el. Adică, felicitări!

Amândurora. Ai auzit asta, Beckett? Aceasta este logodnica Prinţului nostru.

Beckett, lupul, a ţopăit fericit peste drum, făcându-se nevăzut în tufişuri.

— Penellaphe, el este Quentyn Da'Lahr. Căţelul peste măsură de entuziasmat este Beckett Davenwill, strănepotul lui Alastir.

„Fii tu însăţi." Asta mă sfătuise Casteel. Ce aş face în mod normal? Să stau acolo holbându-mă la tânăr de parcă nu aş fi avut nimic în cap nu era modul în care m-aş fi comportat eu. Aş fi zâmbit şi l-aş fi salutat. Puteam face asta.

Fixându-mi pe faţă ceea ce speram să fie un zâmbet normal, i-am făcut lui Quentyn un semn discret cu mâna.

— Este o plăcere să te cunosc.

— Este o onoare să te cunosc! Quentyn mi-a oferit în schimb un salut jucăuş cu torţa.

Entuziasmul din voce şi salutul lui mi-au înmuiat zâmbetul, şi nu mai simţeam că îmi stătea forţat pe faţă.

M-am simţit destul de mândră de mine în timp ce treceam pe lângă un crâng de copaci, pe când fortăreaţa a intrat în aria noastră vizuală. Torţele şi felinare luminau piatra de culoarea nisipului a cetăţii antice care se înălţa mai mult decât meterezele. Coloane solide susţineau pasarele care făceau legătura între acoperişul fortăreţei şi metereze.

Ajungând la grajduri, Casteel a descălecat cu uşurinţă, apoi şi-a pus mâinile pe şoldurile mele, ridicându-mă din şa. Pulsul îmi fremăta în timp ce corpul meu aluneca peste

al lui, mantiile noastre groase dovedindu-se a nu fi o barieră reală. Mâinile i s-au strâns pe şoldurile mele. Am ridicat privirea, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Pentru o clipă, nici unul din noi nu s-a mişcat, doar privindu-ne unul pe celălalt. Exista o intenţie în forma buzelor lui, o intenţie pe care corpul meu părea să o recunoască în mod inerent şi să-i răspundă. M-am simţit brusc încordată şi, în acelaşi timp, complet relaxată. Şi-a înclinat capul, făcându-mi sângele să pompeze. Anticiparea a fost rapidă şi dulce, iar eu ştiam că trebuia să mă îndepărtez. Nu trebuia să fim atât de convingători, dar nu m-am mişcat. Nu am putut. Eram încolţită ca un iepure.

— Camerele sunt pe aici, ne-a anunţat Quentyn, rupând vraja.

Casteel s-a întors, luând tolbele, în vreme ce băiatul a luat-o prin stânga noastră. L-am mângâiat pe Setti de noapte bună, apoi l-am urmat pe Quentyn.

— Nici una dintre camerele de la etajele superioare nu este prea practică, dar cele de la parter sunt destul de frumoase. S-a oprit brusc. Oh – o secundă. Mă întorc imediat.

Cu sângele clocotindu-mi încă, l-am privit pe Quentyn cum a pătruns, printr-o uşă deschisă, într-o cameră luminată.

— El… ăă… pare tânăr.

— Tocmai a trecut prin Sacrificiu, mi-a explicat Casteel, şi mi s-a părut că vocea lui era mai groasă, mai profundă.

— Sunt surprins să îl văd aici, a spus Kieran, care

reapăruse. Şi mai ales pe acela… — a făcut semn din cap înspre locul din spatele nostru.

M-am uitat şi l-am zărit pe Delano mânând caii spre grajduri. Micul lup ţopăia pe lângă el, cu urechile ciulite ascultând ce îi spunea Delano şi dând frenetic din coadă.

— Amândoi sunt mult prea tineri. Naill ni s-a alăturat. Aveam impresia că nici unul dintre cei tineri nu s-a mutat aici.

— Şi eu la fel. Casteel a strâmbat din nas. Ultima dată când l-am văzut pe Beckett, abia se putea controla să ia o formă sau alta.

Am clipit.

— E ceva obişnuit?

Kieran a încuviinţat din cap.

— Este nevoie de cel puţin două decenii pentru ca noi să deţinem controlul asupra celor două jumătăţi ale noastre. Orice mică schimbare de emoţie ne poate trimite din patru picioare în doar două.

— Asta trebuie să fie… incomod.

A râs sec.

— Nici nu ai idee.

— Atlantienii s-au mutat în Capul Spessa? am întrebat. La asta te refereai când spuneai că e o soluţie temporară pentru problema teritoriului?

Casteel a încuviinţat din cap.

— Nu a avut un impact uriaş. Nu încă. Dar a eliberat o parte dintre case şi terenuri. Cei care s-au mutat aici au fost selectaţi manual în cea mai mare parte. Suficient de bătrâni şi de instruiţi, pentru cazul în care se întâmplă ca

Ascendenţii să se aventureze în părţile acestea, dar asta nu s-a mai întâmplat de când ei au asediat oraşul.

— Câţi oameni locuiesc acum aici? am întrebat.

— O sută, mai mult sau mai puţin.

M-a cuprins iritarea în timp ce privirea îmi aluneca peste faţada netedă, din piatră, a fortăreţei. De ce îmi spunea Casteel abia acum acest lucru, în loc să mi-l fi spus când îmi vorbise prima dată despre teritoriu şi despre problema populaţiei din Atlantia? Sau oricând după aceea? Mai bine zis, de ce eram iritată că nu o făcuse? Era oare necesar ca eu să ştiu această informaţie? Probabil că nu, dar totuşi… mă frustra.

Tânărul atlantian a revenit cu un pachet în mâini.

— Alastir a spus că s-ar putea să ai nevoie de haine, şi am reuşit să adunăm câteva lucruri. Nu ştiu dacă vreunul dintre acestea îţi va fi de folos, dar sunt curate, şi sunt sigur că vom putea să-ţi aducem mai multe dimineaţă.

Am luat cu grijă pachetul.

— Sunt sigură că îmi vor fi de folos. Mulţumesc!

Quentyn a zâmbit larg înainte de a se răsuci pe călcâie. Kieran a mai zăbovit în urmă, în vreme ce noi îl urmam pe atlantian prin pasarela acoperită. Sporovăia povestindu-ne despre animalele sălbatice pe care le văzuse, în timp ce treceam prin dreptul mai multor încăperi întunecate, după care am continuat să mergem de-a lungul laturii cetăţii, pe unde era evident că nu se aflau camere. Jura că văzuse o pisică de peşteră, cu toate că Alastir îi zisese că nu mai trăia nici una în această zonă.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost o verandă.

Vântul bătea prin perdelele prinse, făcând ca materialul să foşnească uşor. Când Quentyn a descuiat uşa, am putut distinge un şezlong la un capăt şi câteva scaune joase.

Quentyn i-a dat cheia lui Casteel, apoi a deschis uşa.

— Alastir a avut grijă ca încăperea să fie aerisită şi să fie aprins focul, deoarece nopţile sunt cam reci aici. S-a aprins o lampă, împrăştiind lumină în toate colţurile acelei încăperi spaţioase, unde se găseau canapele şi o masă. Lângă şemineu sunt urcioare cu apă proaspătă.

Quentyn a deschis alte uşi, iar eu am simţit aroma de lămâie şi vanilie. Dacă zona de zi fusese o adevărată surpriză pentru mine, dormitorul a fost un şoc total. Şemineul se afla într-un colţ şi, aşa cum precizase Quentyn, mai multe urcioare erau aşezate pe podea, în faţa lui. În mijlocul camerei se afla un pat cu baldachin, cu perdele albe şi vaporoase. Vizavi de el mai erau nişte uşi duble, cu zăbrele, care păreau să dea într-o altă terasă. De cealaltă parte se afla intrarea către camera de baie. Nu puteam decât să mă holbez.

— Dacă doriţi, pot să aduc mai multă apă pentru baie, s-a oferit Quentyn.

Casteel s-a uitat la mine, iar eu am clătinat din cap. Era mult prea târziu pentru atâta muncă.

— Nu va fi necesar, mulţumim.

— Cum spuneţi. Când am încuviinţat din cap, Quentyn a adăugat: Abia aştept să fac un duş într-un loc unde nu trebuie decât să răsucesc un mâner.

— Duş?

Casteel mi-a oferit un mic zâmbet.

— În loc să stai întinsă în cadă, stai în picioare. Din tavan curge apă curată. E ca şi cum ai sta în picioare sub un duş de ploaie – unul cald.

M-am holbat la el.

I-a apărut o gropiţă în obraz în timp ce se întorcea spre celălalt atlantian.

— Nu crede că avem apă caldă curentă în Atlantia.

Ochii lui Quentyn s-au făcut cât cepele.

— Spune adevărul. Întotdeauna am luat-o ca pe un dat. Nu voi mai face asta niciodată.

Fascinată de ideea de a te îmbăia în picioare, nici măcar nu mi-am dat seama că plecase Quentyn până când Casteel nu a vorbit.

— Ţi-e foame? a întrebat el, lăsând tolbele la picioarele patului.

Am clătinat din cap, fiindcă mă săturasem mâncând batoanele coapte şi nucile pe care le adusese Casteel cu noi.

— Nu-mi vine să cred cum sunt aceste camere! Am atins una dintre perdelele de la pat. Sunt frumoase.

— Tatăl meu stătea fie în aceasta, fie în cealaltă cameră, cea care dă spre golf, atunci când călătorea la Capul Spessa. Ambele încăperi au fost modernizate pe cât posibil.

M-am întors spre el.

— Mă aşteptam la camere cu strictul necesar.

— Plănuim ca în cele din urmă să amenajăm şi camerele aflate la cel de-al doilea etaj. Asta le va permite mai multor oameni să stea aici în timp ce casele lor sunt

fie reparate, fie reconstruite. Şi-a plimbat privirea peste mine. Vreau să-ţi verific braţul.

— Nici măcar nu mă doare, i-am spus eu, aşezând micul pachet de haine pe o canapea din colţ, de lângă pat.

— Oricum ar fi, aş vrea totuşi să mă uit.

Ştiind că nu avea să renunţe, mi-am descheiat mantia şi am agăţat-o într-un cuier, lângă şemineu. Apoi, mi-am ridicat mâneca puloverului. Am început să trag de nod, întrebându-mă dacă nu cumva îl legase într-o manieră care necesita o foarfecă pentru a-l desface.

— Lasă-mă pe mine!

S-a apropiat la fel de tăcut ca întotdeauna. Degetele lui calde mi-au atins pielea. A desfăcut nodul într-o clipă.

Bandajul a alunecat, dezvăluind o tăietură subţire care încetase să mai sângereze cu ceva timp în urmă. Degetul lui mare a alunecat pe pielea din apropierea rănii.

— Nu doare?

— Jur că nu.

Mi-am muşcat interiorul obrazului. Nu m-a durut. Nici atingerea lui, nici zona. Mângâierea netedă a degetului său mare se simţea… plăcută şi înfiorătoare.

Pieptul i s-a ridicat într-o respiraţie adâncă, apoi mi-a lăsat braţul în jos, dându-se un pas înapoi.

— Mă duc să mă consult cu Quentyn şi cu ceilalţi. Tu fă-te comodă! Sunt convins că eşti obosită. Asigură-te că îţi cureţi rana!

— Aşa voi face.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, şi nu mă puteam gândi decât la acele momente de afară, după ce mă

ajutase să cobor de pe Setti. Oare m-ar fi sărutat? I-aş fi permis? Mi-am imaginat că trebuia să ne sărutăm în faţa oamenilor.

— Odihneşte-te, Poppy!

Casteel a ieşit înainte ca eu să pot formula un răspuns, şi ştiam că trebuia să mă simt uşurată pentru asta. Dar eu…

Nu eram sigură de cum mă simţeam.

Întorcându-mă spre canapea, m-am îndreptat spre mănunchiul de haine. Erau acolo un halat de dormit subţire, de culoarea liliacului, şi o tunică mai groasă, verde-închis, care cu siguranţă avea să-mi fie de folos.

Desfăcând teaca, am dat la o parte perdeaua de la pat şi am fost întâmpinată de blănuri moi şi de un munte de perne.

— Zeilor, am murmurat eu, aşezând teaca pe pat.

Am luat unul dintre urcioarele încălzite şi l-am cărat în camera alăturată. Oarecum temându-mă că el avea să se întoarcă în timp ce eu eram goală, m-am spălat cât mai repede posibil în încăperea mult prea răcoroasă, având grijă să-mi curăţ rana cu apă proaspătă şi cu un săpun cu aromă de mentă. După ce am terminat, am îmbrăcat halatul moale, legând cordonul în jurul taliei. Mi-am scos peria din geantă, mi-am desfăcut împletitura şi m-am concentrat asupra părului meu încâlcit, în timp ce priveam ţintă la uşa de acces în zona de zi.

Ceva mai târziu, în timp ce mă aflam sub pătură, nu mă gândeam la Clanul Oaselor Moarte, la căsătorie sau la ce se întâmplase la fortăreaţă. Nu mă gândeam nici măcar

la ceea ce soarele avea să-mi dezvăluie dimineaţă despre Capul Spessa sau la cât de ciudat fusese faptul că Prinţul părăsise camera atât de repede. Stăteam întinsă acolo, gândindu-mă la toate acele morminte de piatră, la casele arse şi dărăpănate din Pompay şi de pe câmpurile dintre cele două oraşe. Dacă Tawny ar fi fost aici, ar fi fost convinsă că noaptea cutreierau spirite.

Am tremurat în timp ce ochii mi se închideau, întrebându-mă cum de li se permisese Ascendenţilor să ajungă la o asemenea putere încât să distrugă oraşe întregi, fără nici o cale de scăpare.

Iar singurul răspuns era unul amar.

Atât de puţini fuseseră cei care puseseră la îndoială ceea ce pretindeau Ascendenţii... Chiar eu acceptasem, pur şi simplu, ceea ce spuneau, fără să exprim cu adevărat nici una dintre suspiciunile pe care le aveam. Asta trecuse dincolo de supunere şi ajunsese direct ignoranţă voită.

Am fost năpădită de ruşine, un alt semn doveditor că, în multe feluri neînsemnate, fusesem o parte a problemei. O spiţă în roata sistemului care terorizase sute de mii de oameni, inclusiv pe mine.

Focul trebuie să fi fost alimentat la un moment dat în timpul nopţii, căci o căldură plăcută îmi învăluia trupul. Nici măcar nu-mi aminteam să fi fost atât de cald în dormitorul meu din Masadonia. Acesta a fost primul meu gând în timp ce mă trezeam încet.

Nu voiam să mă trezesc şi să las în urmă căldura patului, nici mirosul îmbătător, întunecat şi luxuriant de condimente şi de pin. Ghemuindu-mă în patul cald şi tare, am scăpat un suspin de încântare.

Stai aşa!

Patul *tare?*

Asta… asta nu avea nici un sens. Patul fusese moale, genul de moliciune în care te afundai. Dar acum, sub obrazul şi mâna mea, se simţea cald, tare şi neted. Şi nu era doar atât, patul era înfăşurat în jurul taliei mele, al şoldului meu…

Am deschis brusc ochii. Particule minuscule de praf pluteau în lumina soarelui de dimineaţă, care se infiltra prin uşile terasei de vizavi de pat. Perdelele fuseseră trase, şi ştiam că nu făcusem asta înainte de a adormi.

Şi nu stăteam întinsă pe pat – cel puţin, nu complet. Ceea ce se afla sub obrazul meu nu era o pernă. Era un piept care se ridica şi cobora constant. Sub mâna mea nu era textura uzată a păturii, ci un abdomen. Nu patul era înfăşurat în jurul meu. Peste talia mea era un braţ greu, iar pe şoldul meu – şoldul meu gol –, o palmă bătătorită.

Zeilor, îl foloseam pe Casteel drept perna mea personală.

Şi, dacă mă luam după faptul că stăteam întinsă pe el, eu eram cea care îl căutase în somn. Când se întorsese în cameră? Mai conta asta acum? Nu conta, deoarece am devenit deodată conştientă de fiecare loc în care corpurile noastre se întâlneau.

Nu era ca atunci când ne ghemuiam împreună în timp

ce campam pe drum. Nu aveam nici o scuză pentru a sta aşa agăţată de el.

Stăteam acolo încremenită, cu un nod în gât. Sânii mei erau lipiţi de partea laterală a corpului lui. Una din coapsele sale era înghesuită între ale mele, iar pielea moale de cerb a pantalonilor lui se cuibărea peste o parte foarte, foarte intimă a mea. Halatul mi se dăduse într-o parte în timpul somnului. Între palma lui şi pielea mea nu era nimic, iar mâna aceea îmi cuprinsese şoldul, pe când vârfurile degetelor lui se odihneau pe curbura posteriorului meu.

M-a cuprins o senzaţie dulce şi fierbinte, şi am închis ochii. Ştiam că nu trebuia să simt asta. Era nesăbuit şi prostesc – şi atât de periculos. În loc să mă bucur de felul cum se simţea trupul lui peste trupul meu, ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a mă desprinde cumva de el fără să-l trezesc, dar creierul meu a luat-o într-o cu totul altă direcţie. Aproape că aş fi putut… să mă prefac din nou. Că asta era în regulă. Că Hawke mă ţinea în braţe în timp ce dormeam şi că aceasta era doar una dintre multele dimineţi în care ne trezeam astfel. Că mă săruta şi mă atingea, unindu-ne trupurile, iar asta se întâmpla doar pentru că eram îndrăgostiţi şi pe cale să ne căsătorim, fără alt motiv decât faptul că voiam, ne doream şi aveam nevoie unul de celălalt. Mi s-a tăiat din nou răsuflarea şi mi s-a accelerat pulsul. Pe pielea mea dansau fulgere fierbinţi, care îmi curgeau prin vene. Aproape că îmi puteam imagina cum mâna de pe şoldul meu aluneca mai mult spre spate, apoi şi mai jos. Acele degete ale lui erau

capabile să provoace senzaţii despre care nici măcar nu ştiusem că existau, nici măcar după ce citisem jurnalul scandalos al domniţei Willa Colyns. Întreaga mea lume se concentra asupra amintirii degetelor lui care se prelingeau pe pielea sensibilă din interiorul coapselor mele şi care apoi alunecau în interiorul meu. O durere pulsândă şi-a făcut loc în centrul meu, iar o mică parte din mine îşi dorea să nu fi experimentat niciodată o asemenea plăcere oferită de mâinile lui. Dacă nu aş fi făcut-o, nu aş fi vrut asta acum, dar asta era doar o mică parte din mine. Restul nu putea să regrete că experimentasem ceva atât de cutremurător şi de frumos, când îmi petrecusem cea mai mare parte a vieţii fiindu-mi interzis să cunosc ce înseamnă plăcerea.

Dar n-ar fi trebuit să mă gândesc la asta – la cum fusese pentru el şi pentru mine şi la cum mă făcea să mă simt chiar şi acum. Pentru că, în zorii zilei, când eram doar eu singură, puteam recunoaşte că ceea ce el stârnea în mine depăşea sfera fizică.

Nu părea să conteze faptul că nu ar trebui să doresc nimic din toate astea, dar corpului meu nu-i păsa de ceea ce era corect sau greşit. Încă tremuram de nevoie pe când degetele de la picioare mi se încovoiau.

Casteel s-a mişcat sub mine, iar inima parcă mi-a stat în loc. El dormea, dar putea încă… să-mi simtă dorinţa? Braţul lui s-a încordat, trăgându-mă şi mai aproape de el. Coapsa lui s-a lipit de coapsa mea. O zvâcnire şocantă, dureroasă a ricoşat prin mine în valuri fierbinţi şi pline de tensiune. Dintr-odată, până şi creierul m-a trădat. Eram

bombardată de imagini şi de senzaţii – amintirea perversă a gurii lui care îmi mângâia gâtul, dinţii lui ascuţiţi care alunecau şi zgâriau, dar şi explozia de durere care se transformase atât de repede în plăcere intensă. Prin sângele meu curgea un foc sălbatic, care se aduna în miezul meu. În cele mai îndepărtate cotloane ale minţii mele, ştiam că aceasta era panta alunecoasă de care mă temeam că avea să vină odată cu acest… aranjament al nostru. Împărţind un pat. Prefăcându-ne că eram… îndrăgostiţi. Atingându-ne şi sărutându-ne. Prefăcându-ne…

Să mă prefac că nu alunecam deja pe acea pantă.

Braţul lui s-a relaxat, dar eu eram încă lipită de el, cu inima-mi bătând atât de repede, încât aş fi fost surprinsă dacă nu ar fi simţit-o. Oare încă dormea? Fiecare gură de aer îmi ardea plămânii, în timp ce îmi ridicam cu grijă obrazul.

Capul îi era uşor întors de la mine. Un tumult de valuri întunecate îi cădea pe frunte. Fruntea şi linia maxilarului îi erau relaxate. Genele groase îi protejau ochii, iar buzele îi erau depărtate, în timp ce pieptul lui continua să se ridice şi să coboare în respiraţii adânci şi constante.

Neputând să-mi întorc privirea, am fost surprinsă de cât de liniştit părea Casteel în timp ce dormea, de cât de tânăr şi de vulnerabil. Văzându-l aşa, n-aş fi ghicit niciodată că avea peste 200 de ani sau că era capabil de acţiuni atât de sălbatice şi mortale.

Privirea mea a alunecat peste trăsăturile lui, oprindu-

se asupra gurii lui pline. Ar fi trebuit să-mi dau seama de prima dată când îl văzusem că nu era muritor. Nimeni nu arăta ca el. Cel puţin, nimeni din Regatul lui Solis, nici măcar cei mai frumoşi Ascendenţi. De ce mă voia pe mine? De ce mă dorea în continuare? Dar, în noaptea în care mă ajutase să înlocuiesc panica şi frica provocate de coşmar cu ceva bun, ceva ce *îmi doream,* nu căutase nici o plăcere pentru el. Asta însemna că nu mai dorea asta… de la mine?

Întrebările astea nu veneau din acea picătură de nesiguranţă, pe care aş fi dat orice să o ţin ascunsă, ci pur şi simplu din pură logică. Ştiam cum arăta jumătate din mine. Ştiam cum vedeau oamenii cealaltă jumătate. Mulţi nu m-ar fi considerat absolut deloc atrăgătoare, chiar dacă auzisem oameni susţinând că atracţia nu este întotdeauna provocată de aspectul fizic. Dar nu eram sigură că era adevărat. Nu era ca şi cum aveam prea multă experienţă cu astfel de lucruri. Regina Ileana îmi spusese cândva că frumuseţea înseamnă mai mult decât linii drepte şi netede, pe când îmi arăta Steaua, un diamant foarte râvnit în tot regatul pentru raritatea sa şi pentru aspectul lui luminos, argintiu.

„Cele mai frumoase lucruri din întregul regat au adesea linii zimţate şi inegale, cicatrici care le intensifică splendoarea în moduri nemaivăzute, pe care nici ochii şi nici mintea noastră nu le pot percepe sau nu pot măcar începe să le înţeleagă”, îmi spunea regina în timp ce întorcea diamantul în mână, pe când lumina bătea pe crestăturile şi vârfurile sale neregulate. „Fără ele, ar fi

doar comun şi obişnuit, la fel ca toate celelalte diamante tăiate uniform şi pe care le poţi vedea oriunde priveşti. Frumuseţea, scumpa mea copilă, este adesea frântă şi ţepoasă – şi întotdeauna neaşteptată.”

Nu eram sigură dacă ceea ce spunea ea era valabil şi pentru oameni. Nu părea aşa, căci Casteel era numai linii drepte şi netede, şi era magnific.

Nu conta de ce mă voia pe mine sau cum putea el să mă vrea pe mine, când existau altele cu linii la fel de netede şi de drepte ca ale lui. Ceea ce conta era faptul că îl priveam în timp ce dormea, iar asta era mai mult decât straniu.

Întorcându-mi privirea, mi-am muşcat buza, hotărând că asta ar fi fost foarte asemănător cu a smulge un bandaj de pe o rană. Trebuia doar să mă mişc. Să o fac repede şi bine şi să sper că nu avea să se trezească până când nu rezolvam cu halatul ăla stupid sau că nu avea să se scoale şi să-şi dea seama că dormeam pe el. Am început să mă mişc…

Deodată, Casteel s-a mişcat. Nici măcar nu am avut timp să reacţionez. M-a rostogolit sub el într-un mod şocant de rapid, ţinând o mână încolăcită în jurul gâtului meu. Gâfâiam şocată.

Ochii îi erau atât de dilataţi, încât doar o dungă subţire de chihlimbar mai strălucea în timp ce buzele i se curbau, lăsând la vedere colţii ascuţiţi, uşor alungiţi. Un mârâit jos, feroce, de avertizare a răsunat din el şi a vibrat prin mine.

— Casteel! Am tras de strânsoarea din jurul gâtului

meu. Ce este în neregulă cu tine?

Mâna din jurul gâtului meu se strângea şi mai mult, forţându-mi o respiraţie chinuită. Instinctul a preluat controlul, trecând de momentul de surpriză în timp ce mi-am îndreptat pumnul spre el, plănuind să îl lovesc în braţ, slăbind strânsoarea pe care o avea asupra mea. Nu s-a întâmplat.

Mi-a prins mâna, împingând-o în jos, pe pat. Am opus rezistenţă, dar mâna lui era ca o bandă de oţel. Ridicându-mi mâna stângă, mi-am înfipt degetele în părul lui şi am tras tare, dându-i capul pe spate.

— Dă-mi drumul!

Sunetul care a ieşit din el mi-a făcut pielea de găină, în timp ce el s-a împotrivit cu uşurinţă, îndreptându-şi din nou capul.

În ochii lui nu se mai vedea nici urmă de chihlimbar, iar felul în care mă privea era ca şi cum… ca şi cum nu avea habar cine eram. Ca şi cum nu m-ar fi văzut.

Inima mi-a stat în loc. Ceva… ceva nu era în regulă.

— Casteel?

Singurul răspuns a fost un mârâit care mi-a amintit de un animal sălbatic foarte mare, încolţit, în timp ce acei ochi aproape negri mă priveau de sus în jos. Nu părea să-şi recunoască numele sau să mă recunoască pe mine.

Mi-am amintit imediat ce-mi spusese. Avea coşmaruri şi, uneori, când se trezea, nu ştia unde se afla. Asta se întâmpla, probabil, acum.

Îmi doream să mi se liniştească inima.

— Casteel, sunt eu…

Avertismentul zgomotos s-a auzit încă o dată. Nările i s-au umflat în vreme ce el a inspirat brusc. La naiba cu jena! Nu-mi păsa că totul, de la brâu în jos, era clar vizibil din cauza unui coşmar sau a altceva, căci, orice ar fi fost, pusese stăpânire pe el. Aveam oribila bănuială că eram la câteva secunde distanţă de a mă transforma în micul lui dejun.

Amintindu-mi de pumnalul pe care îl aşezasem sub pernă, am întins mâna în spatele meu, apucând mânerul acestuia, în timp ce Casteel se mişca deasupra mea, mâna lui părăsindu-mi gâtul pentru a se încolăci în jurul şoldului meu…

Am fost cuprinsă de şoc când am simţit curbura bărbiei lui pe partea inferioară a abdomenului meu. Oh, zeilor, ce făcea? Am înşfăcat pumnalul, ridicându-mă cât de mult am putut, având mâna încă ţintuită pe pat de mâna lui. I-am apăsat gâtul cu pumnalul.

Nu părea să bage de seamă, în timp ce răsuflarea lui caldă dansa şi mai jos. Încordarea mi-a încleştat pieptul şi s-a încolăcit undeva mai jos – în mod neaşteptat şi nebunesc. Pentru că el…

Oh, *zeilor!*

Nu mai conta ce gândeam. Nu mai contau nici pulsaţiile indecente care răsunau din adâncul meu sau felul în care întregul meu corp părea să se strângă cu putere când respiraţia lui se apropia de spaţiul dintre coapsele mele. Un alt mârâit a ieşit la suprafaţă din adâncul gâtului lui, dar acesta era diferit, mai profund şi mai aspru.

— Nu ştiu ce e în neregulă cu tine, Casteel, dar trebuie să-mi dai drumul. Am apăsat cu lama pe gâtul lui. Sau vom afla ce se întâmplă cu un atlantian atunci când i se taie gâtul.

Asta a părut să-i atragă atenţia, pentru că s-a liniştit şi şi-a ridicat privirea. Ochii aceia complet negri m-au cutremurat. Mi-am dorit ca mâna mea să rămână nemişcată. Ştiam că, dacă se hotăra să lovească, nu prea aveam ce să fac pentru a-l opri. L-aş fi putut face să sângereze dacă aveam ocazia, poate chiar mai rău.

— Dă-te jos de pe mine! i-am ordonat. Acum!

Stătea incredibil de neclintit şi se holba la mine, ca un prădător care îşi zărise prada şi asupra căreia era pe cale să se năpustească. M-am încordat în timp ce darul meu a prins viaţă, revărsându-se din mine în felul în care o făcea atunci când aveam o mulţime de emoţii exacerbate. Nu mai era posibil să-l opresc. Conexiunea s-a realizat, iar sentimentele lui s-au năpustit asupra mea într-un val de… întuneric mistuitor şi foame insaţiabilă. Genul pe care îl experimentasem şi eu de mai multe ori atunci când ducele Teerman era dezamăgit de ceva ce făcusem sau nu făcusem şi mi se refuza hrana până când învăţam să mă descurc mai bine. Cea mai lungă perioadă fusese de trei zile, iar foamea aceea fusese de genul celor care îţi răsucesc măruntaiele într-o nevoie dureroasă. Nu era singurul lucru pe care îl simţeam. Sub senzaţia de goliciune totală se afla un condiment luxuriant şi întunecat, care îmi acoperea gura şi îmi alimenta flăcările trezite în mine.

Casteel era flămând.

„Flămând."

Avea nevoie de sânge? Spunea că atlantienii aveau nevoie de sângele unuia de-al lor. Se… hrănise? Cu siguranţă. Erau atlantieni aici. Mă muşcase cu câteva zile în urmă. Băuse din mine, dar nu foarte mult. Nu aveam idee cât de puternic era sângele meu, dar, dacă putea crea vampiri, îmi imaginez că exercita un fel de atracţie şi asupra lui. De asemenea, habar nu aveam cât de des avea nevoie un atlantian să se hrănească, dar acea senzaţie ameţitoare şi grea, care străbătea conexiunea, mi-a provocat un soi de cunoaştere primară, care îmi dădea de înţeles că nu era vorba doar despre satisfacerea unei foamete fizice.

Dar, dincolo de foame, nu am simţit alte emoţii. Tristeţea ascuţită ca o lamă şi care îl străpungea întotdeauna era absentă. Nu ştiam dacă vreo parte din Casteel sau chiar din Hawke se afla acum în el.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce trăgeam de braţul stâng, cel care încă era ţintuit de pat, lângă talia mea. Strânsoarea lui a slăbit, dar el nu s-a mişcat. Eram prea conştientă de cât de aproape era respiraţia lui – gura lui – de cea mai sensibilă parte a mea şi de locul unde ştiam că era o arteră majoră. Şi-a întors capul doar un pic, iar bărbia lui a atins pliul coapsei mele. Cu câţiva centimetri mai jos, aproape de genunchi, erau crestăturile din pielea mea care arătau ca nişte urme de gheare, dar care fuseseră făcute de dinţii unui Temut. Nu simţeam nici groaza şi nici frica de atunci, nici repulsia sau

certitudinea morţii. Tot ce simţeam era o durere savuroasă.

Mâna care îi ţinea cuţitul la gât îmi tremura, în timp ce am fost străbătută de o pulsaţie interzisă de excitare. Era greşit, şi nu trebuia să simt fierbinţeala aceea, umezeala care se aduna acolo. Dar mi se părea, de asemenea, corect şi atât de natural, chiar dacă nimic din toate acestea nu părea firesc.

A scos din nou sunetul acela, zgomotul acela puternic, şi tot trupul meu a tresăltat. Abia puteam să respir, darămite să mai gândesc. Deodată, mi s-au aprins simţurile, şi, când şi-a coborât capul, braţul meu a rămas moale, îndoindu-se pentru a se adapta. Degetele mi s-au descleştat spasmodic, iar cuţitul a căzut pe pat, lângă mine.

„Ce faci? Ce se întâmplă cu tine? Ce faci…?”

Mi-a apucat şoldurile cu ambele mâini, ridicându-mă, apoi şi-a lipit gura de mine, anihilând întrebările stârnite de panică. Aerul mi-a părăsit plămânii când limba lui a trecut chiar prin centrul meu. Nu era ca data trecută – ca *singura* dată. Nu au fost nici o mângâiere, nici o explorare lentă care să mă ghideze spre actul pervers. De data aceasta, m-a devorat, capturându-mi carnea cu gura, adâncindu-se în căldura şi umezeala mea cu lovituri ferme şi hotărâte ale limbii. S-a hrănit din mine ca şi cum aş fi fost cel mai dulce nectar, sursa forţei vitale de care avea nevoie. Eram mistuită.

Ţipam în timp ce capul mi se lăsa pe spate şi mă pierdeam în senzaţii brute. Trupul meu se mişca de la sine

– sau încerca să o facă. Mă ţinea ferm pe loc, iar eu nu puteam să mă împotrivesc asaltului păcătos şi, chiar dacă aş fi vrut, nu puteam scăpa de el. Căldura feroce s-a acumulat în interiorul meu, răsucindu-se şi tensionându-se în timp ce toată fiinţa mea părea să se concentreze asupra locului unde se afla el. Spatele mi s-a arcuit, şi m-am prins de cearşafurile întinse pe pat. Buzele lui se mişcau pe pielea mea, limba lui era în mine, iar colţii lui ascuţiţi zgâriau mănunchiul de nervi. Senzaţia s-a resimţit în semnul de muşcătură vindecat de pe gâtul meu. Era prea mult. Ţipam în timp ce mă cutremuram, spărgându-mă în mii de cioburi de plăcere satinată, iar o eliberare intensă şi uluitoare se rostogolea prin mine în valuri unduitoare.

Încă tremuram când l-am simţit ridicându-şi capul. Clipind, am deschis ochii ameţită şi mi-am coborât bărbia, iar puţinul aer care îmi pătrunsese în plămâni m-a părăsit.

Ochii lui erau acum negri ca smoala, nu se mai vedea nici urmă de chihlimbar, dar nu erau goi şi reci precum ai Ascendenţilor. Erau infiniţi şi înfierbântaţi, dar la fel de tulburător de privit. Buzele lui sclipitoare s-au depărtat…

Uşa de la terasă s-a deschis, iar o rafală de vânt a măturat camera, trecând peste pat, în timp ce Kieran a dat buzna înăuntru, cu mâna pe mânerul sabiei.

S-a retras scurt, cu sprâncenele arcuite. Habar n-aveam ce putea să vadă sau cât de mult mă proteja trupul lui Casteel, din moment ce perdelele fuseseră trase.

— Te-am auzit ţipând, a spus Kieran în loc de

explicaţie. Evident, am interpretat greşit situaţia.

Nu a avut timp să simtă arsura ruşinii. Capul lui Casteel s-a înclinat în direcţia lui Kieran. Un mârâit violent de avertisment a stins căldura molcomă din corpul meu. Era un sunet diferit de cele pe care le auzisem de la el, chiar şi atunci când se trezise prima dată. Acesta promitea o moarte îmbibată în sânge.

— Rahat, a murmurat Kieran, şi ochii lui de un albastru palid s-au deschis larg. Cas, fratele meu, te-am avertizat că asta se va întâmpla.

Habar n-aveam ce îl avertizase Kieran pe Casteel, dar puteam să-i văd muşchii încordându-se, pregătindu-se, iar darul meu… oh, zeilor, darul meu era încă deschis, conectat încă la el. Ceea ce am simţit atunci m-a speriat cu adevărat. Înţepătura acidă a furiei se amesteca acum cu un gust carbonizat, pe care nu îl cunoşteam, dar, orice ar fi fost, era suficient de rău încât să mă tem pentru viaţa lui Kieran.

Şi nu ştiam exact când începuse să-mi pese dacă lupul trăia sau murea, dar moartea lui ar fi fost… ar fi fost încă una inutilă. Nu voiam asta.

— Casteel, am încercat eu, sperând că asta avea să îi atragă atenţia, şi nu la modul ucigaş.

Nu părea să mă audă, bărbia lui coborând şi mai mult în timp ce degetele îi alunecau de pe şoldurile mele. Mârâind, şi-a arătat colţii.

— Sper că mă asculţi, Poppy, a spus Kieran, cu voce joasă şi incredibil de calmă, în timp ce dădea drumul mânerului sabiei. Când se năpusteşte asupra mea, vreau

să fugi. Du-te în zona de lângă grajduri! Are uşi duble. Găseşte-i pe Naill sau pe Delano! Pregăteşte-te!

Să mă pregătesc? Se aştepta ca eu să fug? În afară de faptul că rareori alergam după ajutor, mă îndoiam că voi reuşi să ajung până la uşă.

— Casteel, am încercat din nou şi, când am simţit puterea care se aduna în el, am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi. Folosindu-mă de darul meu, m-am întins şi mi-am pus mâna pe braţul lui. M-am gândit la toate sentimentele minunate pe care le simţisem vreodată. Cum mă plimbam pe plajă alături de mama care mă ţinea de o mână şi de tata care mă ţinea de cealaltă, iar Ian dansa în faţa noastră, lovind nisipul cu picioarele. I-am transmis asta prin intermediul conexiunii, prin contactul cărnii mele cu a lui, apelând la aceeaşi tehnică pe care o foloseam pentru a oferi temporar alinare. Nu ştiu din ce motiv am spus ceea ce am spus în continuare, altceva decât ce trebuia.

— E în regulă, Hawke.

Întregul lui corp a tresărit ca şi cum o mână invizibilă l-ar fi apucat de umăr şi l-ar fi tras. Pieptul i se ridica şi cobora, el gâfâia iute şi scurt, iar spatele i s-a îndoit, în timp ce mâinile lui au aterizat de o parte şi de alta a şoldurilor mele. Nu s-a mişcat. Nu preţ de câteva lungi clipe, dar încet, prin intermediul abilităţilor mele, gustul acela carbonizat mi-a dispărut din gură, şi am simţit ceva dincolo de foame – un ciclon de ruşine şi tristeţe.

Încet, şi-a ridicat capul şi a deschis ochii. Respiram sacadat. Erau de culoarea chihlimbarului, singura urmă

de negru fiind în pupilele lui. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, şi între noi s-a scurs o clipă lungă. Înghiţind în sec, mi-am coborât mâna când el a privit în jos.

— Miere, a şoptit Casteel.

Mi-a apucat halatul de ambele părţi, trăgându-l peste şoldurile şi peste coapsele mele. Mâinile lui au zăbovit acolo, fiind străbătute de un tremur slab în timp ce şi-a ridicat din nou privirea spre mine.

— Îmi pare rău!

Apoi, s-a dat jos din pat şi a ieşit pe uşa ce dădea în terasă, trecând pe lângă Kieran, fără să mai spună un cuvânt.

Capitolul douăzeci şi trei

Lumina soarelui a pătruns prin uşile terasei şi, pentru câteva momente, tot ce am putut face a fost să stau acolo şi să privesc la acele uşi deschise. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase, din momentul în care mă trezisem, încolăcită în jurul lui, şi până când părăsise dormitorul. Ce se întâmplase cu el mă lăsase confuză. Iar faptele mele – ceea ce făcusem şi permisesem – mă lăsaseră uimită şi năucită.

Casteel îşi pierduse minţile.

Şi eu îmi pierdusem minţile.

Kieran a închis uşa, punând capăt valului de aer cu parfum dulceag şi smulgându-mă din gândurile mele. Privirea mea s-a îndreptat spre locul în care stătea el, în

faţa şemineului. Flăcările se potoliseră, căci nu mai erau răscolite de vânt.

— Te-a rănit?

— Ce?

Vocea mea era răguşită în timp ce clipeam.

— Te-a rănit, Penellaphe? a repetat Kieran, iar vocea i s-a înmuiat.

— Nu. El…

M-am uitat la picioarele mele dezgolite. Nu mă rănise. Ar fi putut, şi nici măcar nu eram sigură că nu ar fi vrut să o facă, dar ceea ce făcuse era foarte departe de a mă răni. Întinzând mâna după pătură, am tras-o peste mine până în talie.

Un muşchi s-a încordat de-a lungul maxilarului lui Kieran.

— Nu te-a forţat cu nimic?

— Zeilor, nu!

Mi-am dat părul pe spate şi am zărit cuţitul. Rămăsese acolo unde îl lăsasem, pe pat. Casteel nu mă forţase la nimic, iar adevărul era că, dacă aş fi vrut, l-aş fi putut opri în orice moment. L-aş fi putut răni îndeajuns încât să încerc să evadez. Dar nu o făcusem pentru că… îmi dorisem ceea ce se întâmplase. Mă trezisem dorind asta. Şi nu ştiam dacă el îmi simţise dorinţa prin intermediul a orice pusese ghearele pe el, dar, oricum, eu îmi dorisem asta.

Pe el.

Am căutat urme de remuşcări sau de ruşine, orice mi-ar fi indicat că regretam ce se întâmplase, dar nu am găsit

nimic. La fel ca înainte, simţeam doar o confuzie şi o iritare imensă faţă de mine însămi, pentru că ştiam prea bine – ştiam că lucrurile astea nu făceau decât să mă facă să mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult de el. Nu cu mult timp în urmă, îi spusesem că aşa ceva nu avea să se mai întâmple niciodată şi îi demonstrasem că nu mă puteam încrede în mine pentru a face alegeri potrivite în viaţă – nu o dată sau de două ori, ci de trei ori. În cămară. Coşmarul. Şi acum, asta. Cum putusem să-l doresc atât de mult încât să nu-mi pese de ceea ce făcea sau de cine era? Sau de ce mi-ar fi putut face?

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Kieran.

Mi-a luat câteva clipe ca să-mi adun gândurile.

— S-a trezit şi părea că nu mă recunoştea. Mârâia, iar ochii îi erau negri ca smoala. Am omis destul de multe lucruri, în timp ce mă uitam la Kieran, dar eram sigură că ştia deja o mare parte din ceea ce se întâmplase. Ochii lui mi-au amintit de ai unui Ascendent. El… va fi bine?

Faţa lui Kieran era uimitor de inexpresivă, având în vedere ceea ce tocmai se întâmplase.

— Ar trebui să fie în regulă după ce se calmează.

— Să se calmeze? Cred că are nevoie de mai mult de atât. Am aruncat o privire spre uşă. Era pe punctul de a te ataca.

— În acel moment, m-a văzut ca pe o provocare. A făcut o pauză. O ameninţare.

— Pentru cine? Pentru el?

— Pentru tine.

Inima mi s-a răsucit în piept.

— Nu are sens.

Kieran şi-a încrucişat braţele pe pieptul său lat.

— În anumite circumstanţe sau, presupun, în circumstanţe extreme, cei de felul lui pot deveni destul de posesivi.

— Cu ce? Cu mesele lor?

— Te-a muşcat?

— În afară de prima dată? Am rezistat impulsului de a-mi atinge semnul aproape şters de pe gât. Nu.

Chipul i-a fost străbătut de ceva asemănător cu dezamăgirea, şi, fără să mă gândesc, mi-am deschis simţurile şi am ajuns la el. Aveam timp mai târziu să mă simt vinovată pentru că îmi băgasem nasul în treburile lui, când nu părea tocmai necesar. Ceea ce simţisem nu era ce îmi imaginasem eu ca fiind dezamăgire. Era ceva dens şi îmbâcsit, amintindu-mi de o cremă prea greoaie. Îngrijorare. Era îngrijorat. Mi-am închis simţurile.

— Ce este în neregulă cu el? am întrebat eu, chiar dacă bănuiam deja despre ce era vorba.

El m-a privit o clipă.

— Va fi bine. Dar îţi sugerez să profiţi de acest timp pentru a te pregăti, înainte ca el să se întoarcă.

M-a cuprins o senzaţie de frustrare, şi am mijit ochii.

— Mulţumesc pentru sugestie, dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai spus că l-ai avertizat. În legătură cu ce?

Kieran nu a zis nimic.

Neputând niciodată să rămân aşezată când furia începea să-mi pompeze prin sânge, am apucat pumnalul şi am dat pătura la o parte, ridicându-mă.

El a ridicat dintr-o sprânceană spre mine.

— Ai de gând să foloseşti ăla?

— De ce cred toţi că am de gând să-i înjunghii atunci când pun mâna pe ceva ce nu are vârf bont?

— Ei bine, a răspuns Kieran plictisit, tu chiar ai obiceiul de a face exact asta.

Am vrut să mă opun, dar mi-am dat repede seama că, din păcate, avea dreptate.

— Doar când cineva o merită. Am aşezat pumnalul pe măsuţa de lemn. Şi nu este vina mea că unii dintre voi merită să fie înjunghiaţi. În mod repetat.

Şi-a înclinat capul ca şi cum ar fi fost de acord cu punctul meu de vedere.

— N-ar trebui să-ţi faci griji pentru el…

— Şi tu ar trebui să-mi răspunzi la întrebare, l-am înfruntat eu. Este evident că ceva nu era în regulă cu el. Nu era stăpân pe el, şi i-am simţit foamea. Era înfometat.

— Deci ţi-ai folosit abilităţile? I s-a format un zâmbet discret pe chip. Mă bucur că mi-ai urmat sfatul.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştiu că atlantienii se hrănesc cu alţi atlantieni. Mi-a spus că nu au nevoie de sângele muritorilor, ci de cel al semenilor lor. Că au nevoie să se hrănească. Dar nu mi-a zis niciodată de ce. Poate că nu sunt eu vreo mare cunoscătoare într-ale atlantienilor, dar presupun că ochii negri şi faptul că era gata să îţi smulgă capul de pe umeri sunt câteva dintre indiciile că au această nevoie.

— Ochii negri, da. Dar faptul că voia să-mi smulgă capul de pe umeri probabil are mai mult de-a face cu

oricare ar fi fost activitatea aceea de dimineaţă în care vă complăceaţi voi doi.

Mi s-au încins obrajii, şi a fost nevoie de un mare efort ca să ignor asta.

— Trebuie să se hrănească… Mi-am amintit de momentul de mai devreme, după atacul Clanului Oaselor Moarte. De asta se holba la braţul meu în pădure! Când l-ai întrebat dacă e bine. Îi era foame atunci. De aceea era… tot mai ursuz şi voia să te rupă în două.

— O parte din motiv. Da. Kieran s-a uitat în altă parte, trecându-şi dinţii peste buză. S-a scurs un moment lung. Are nevoie să se hrănească. Mi-am dat seama că se apropie de limită, dar că nu e pe cale să treacă dincolo de ea. Nu e atât de aproape.

Neliniştea creştea.

— Cum să nu fie aproape? Nu ne-a recunoscut nici pe tine, nici pe mine.

Privirea lui a alunecat înapoi la mine.

— Dacă ar fi fost mai aproape de limită, mi-ar fi smuls capul, iar tu ai fi făcut Ascensiunea chiar în acest moment, fie că e interzis, fie că nu. Sau ai fi fost moartă. Dacă ar fi fost prea aproape de limită, o picătură din sângele tău l-ar fi aruncat dincolo de ea. Cel mai probabil, ai fi murit, şi, când ar fi conştientizat ce a făcut, ar fi… Nici nu vreau să mă gândesc la ce ar fi făcut.

Am tras adânc aer în piept, neştiind care din cele două variante era mai rea. Ei bine, faptul că i-ar fi smuls capul lui Kieran suna mult mai dureros şi… mai murdar decât ce mi s-ar fi putut întâmpla mie.

Dacă el ar fi fost mai aproape de limită, dacă s-ar fi hrănit şi apoi ar fi sfârşit prin a mă transforma, aş fi devenit… o Ascendentă. Incapabilă să-mi controlez pofta de sânge. Incapabilă să mai umblu prin soare. Practic, nemuritoare. Dar ce fel de viaţă era asta?

Dar ce fel de viaţă aş fi avut alături de Casteel? Când aveam să fiu bătrână şi căruntă, el avea să arate ca acum. Tânăr. Plin de viaţă. El ar fi… Stai aşa! De ce mă gândeam la un viitor – viitorul nostru –, când, de fapt, nu exista unul? Poate că eu chiar îmi pierdusem minţile.

Am simţit că trebuia să mă aşez.

— Dacă acum nu era aproape de limită, atunci nu cred că vreau să-l văd când e.

— Nu, nu vrei. Kieran şi-a lăsat capul pe spate, rezemându-se de perete. S-a trezit în mod normal sau a fost trezit din senin?

Gândindu-mă la ce făcusem şi la ce îmi imaginasem înainte ca el să se trezească, m-am bucurat că Kieran nu se uita la mine.

— Cred că eu l-am trezit. M-am mişcat, şi atunci aproape că s-a năpustit asupra mea.

— Asta are sens, a murmurat el, cu ochii închişi. Nu-mi place să vorbesc despre el – despre astfel de lucruri. Dacă ar şti, probabil m-ar rupe în două. Aş merita-o, fiindcă sunt lucruri pe care numai el ar trebui să aibă voie să le spună. Dar cred că trebuie să ştii asta, chiar dacă nu sunt sigur că meriţi să cunoşti aceste lucruri.

— De ce n-aş merita? am întrebat eu.

Nu era ca şi când eu alergam pe aici şi răpeam

oameni. Casteel făcea asta.

— Pentru că este ceva ce numai prietenii apropiaţi şi cei dragi ar trebui să ştie, iar tu nu eşti nici una, nici alta.

Ei bine, avea dreptate. Dar ştiam deja ceea ce Kieran credea că nu ar fi fost corect să îmi împărtăşească.

— Mi-a mai spus mai demult că are coşmaruri şi că, uneori, când se trezeşte, nu ştie unde se află.

În orice altă situaţie, aş fi râs văzându-l pe Kieran atât de surprins. Dar nimic din toate acestea nu era amuzant.

— Ţi-a spus?

Am încuviinţat din cap.

— Am avut un coşmar – am coşmaruri groaznice –, şi, după ce unul dintre ele l-a trezit din somn, mi-a povestit despre ale lui.

Chipul lui Kieran s-a relaxat.

— Da, are coşmaruri. Ştii câte a îndurat când a fost ţinut captiv de către Ascendenţi. Uneori, se vede din nou acolo în cuşcă, folosit, fără sângele şi trupul care să-i mai aparţină.

De data aceasta, m-am aşezat înainte de a-mi da seama că făceam asta, deşi nu am fost surprinsă. Greutatea cuvintelor lui mă făcuse să mă aşez, iar amintirea agoniei şi a ororii cu care se confruntase Casteel mă ţintuia în loc.

— Când are acele coşmaruri despre care ţi-a povestit, şi dacă este trezit din senin, uneori, mintea lui rămâne blocată în acea nebunie, a continuat Kieran.

Iar dacă ştia cineva cât de rele puteau fi coşmarurile, eu eram aceea.

— Şi, dacă nu se hrăneşte, se poate transforma în animalul în care l-au transformat.

Un monstru.

Tremurând, am închis ochii. Ce îmi spusese când îl numisem monstru? „Nu m-am născut astfel. Am fost făcut aşa.” Dar el nu era astfel. Mă durea inima la fel de tare ca atunci când Casteel îmi povestise despre perioada în care fusese ţinut captiv.

Răsuflând tremurat, am deschis ochii şi l-am văzut pe Kieran privindu-mă.

— Nu este un animal, am spus eu, şi nu eram sigură de ce o zisesem, dar trebuia să o fac. Nu ştiu ce este, dar nu este asta. Nu e un monstru.

— Nu, nu este. Capul i s-a înclinat într-o parte. Cred că l-ai fi plăcut dacă l-ai fi cunoscut înainte de toate astea.

Simţindu-mă incomod gândindu-mă la cât de mult mi-aş fi dorit acest lucru, mi-am aşezat un braţ în jurul taliei. Un zâmbet trist şi ironic s-a format pe chipul lui Kieran, de parcă ar fi ştiut la ce mă gândeam.

— Cred că multe ar fi diferite.

Am încuviinţat uşor din cap, ieşind din puţul de tristeţe în care eram şi care se căsca precum o peşteră în pieptul meu.

— De ce nu s-a hrănit? Erau atlantieni la fortăreaţă, nu-i aşa? Sunt atlantieni şi aici.

Kieran a încuviinţat din cap.

— Sunt mulţi cei din care s-ar fi putut hrăni, dar nu a făcut-o.

— De ce? De ce ar permite să ajungă în acest punct?

El a arcuit o sprânceană.

— Asta e o întrebare teribil de bună, nu-i aşa?

Întrebarea mea teribil de bună nu avea un răspuns, şi mă chinuia în timp ce mă spălam şi mă îmbrăcam în pantalonii largi şi în tunica verde-închis, care se aflau în pachetul pe care mi-l dăduse Quentyn. De asemenea, mă deranjau şi alte întrebări fără răspuns. De ce nu se hrănise Casteel? Oare coşmarurile erau şi ele parţial vinovate de tristeţea cruntă care se agăţa de el? Dacă acesta era el când nu se afla prea aproape de limită, atunci cum devenea când atingea limita? Ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi... ei bine, nu s-ar fi hrănit din mine într-un mod diferit?

Şi de ce naiba îi permisesem, când era evident că nu era în toate minţile, să facă ceea ce făcuse? Şi de ce făcuse el asta? Oare pofta de sânge determinase astfel de acţiuni? Sau fusese pentru că îmi simţise excitarea? Îmi ardeau obrajii, şi nu eram sigură că voiam să cunosc răspunsul la această întrebare.

Oricum ar fi fost, mă înşelasem când spusesem că nu riscasem să mor. Căci, cum ar fi fost dacă ar fi ezitat acolo, la limită, şi şi-ar fi folosit gura pentru altceva?

Mi s-a întors stomacul pe dos, în timp ce mi-am trecut o perie prin părul încâlcit. În lumina blândă a lămpii, şuviţele îmi aminteau mai mult de un vin cu nuanţe rubinii decât de un foc arzând, aşa cum se întâmpla

adesea la soare. Mi-am înclinat capul într-o parte. Urmele muşcăturii nu mai erau vizibile, dar mi-am lăsat oricum părul pe spate, apoi m-am întors înapoi în dormitor.

Kieran stătea lângă uşile de la terasă, uitându-se pe geam. Nu am fost tocmai surprinsă să văd că era încă aici.

— Eşti de serviciu ca dădacă? Am fost de acord cu această căsătorie, am spus eu, în timp ce luam teaca. Cuvântul „căsătorie” încă îmi suna ciudat pe limbă. Nu am de gând să fug.

S-a întors spre mine.

— Aşteptam să văd dacă vrei să luăm micul dejun.

— Ah! Am strecurat pumnalul din os de vârcolac în teacă, apoi mi-am îndreptat tivul tunicii. Partea de sus era mai mulată decât eram eu obişnuită, dar măcar era o haină curată. Am aruncat o privire spre uşă. Ar trebui să… să îl aşteptăm pe Casteel?

S-a întors spre mine.

— Nu va fi necesar. Va veni el la noi când va fi pregătit.

Mi-am muşcat buza inferioară. Nu mi se părea corect să plecăm când el era… ei bine, când trecea prin orice o fi fost asta. Şi, de asemenea, mi se părea ciudat să fiu atât de îngrijorată pentru el.

— Ţi-e foame chiar acum? a întrebat Kieran, atrăgându-mi atenţia asupra lui. Sau ai vrea să vezi golful?

— Golful, am ales, ştiind că aveam mult prea multe noduri în stomac pentru a putea înghiţi ceva.

— Bine.

Kieran s-a întors şi a deschis uşa. Un aer mai cald decât mă aşteptam ne-a întâmpinat când am ieşit şi am traversat curtea. În câteva clipe, mi-am suflecat mânecile puloverului.

— Nu mă aşteptam să fie atât de frumos aici – mă refer la vreme.

— Precum Carsodonia, ne aflăm în cea mai sudică parte a Regatului lui Solis. Noaptea se va răci, mai ales pe măsură ce se schimbă anotimpul, dar zilele vor rămâne plăcute.

— La fel ca în capitală. Mi-am dat capul pe spate, lăsând soarele să-mi scalde chipul, în timp ce auzeam sunetul unor voci îndepărtate şi râsete venind din ceea ce am presupus că era un loc de dincolo de cetate. Ai fost şi tu în capitală cu Casteel?

— Pentru o vreme, da. Nu eram chiar un fan, a spus el, iar eu m-am uitat la el cu o sprânceană arcuită. A ridicat din umeri. Prea mulţi Ascendenţi. Prea mulţi oameni.

— Şi nu sunt prea mulţi oameni în Atlantia? am întrebat în timp ce treceam pe lângă un zid de piatră prăbuşit.

Apele negre ale golfului Stygian străluceau ca o întindere de obsidian, liniştite şi vaste. Se întindeau cât vedeam cu ochii, dispărând la orizont.

— Nu încă, dar, dacă vom continua să ne extindem, oraşele noastre vor fi la fel de aglomerate.

Ajungând în vârful unui deal domol, m-am întors spre el, neputând vedea nimic dincolo de zidurile cetăţii.

— Dar aveţi Capul Spessa.

Kieran a aprobat din cap. Tot nu-mi venea să cred că era ceva aici. Am început să cobor panta, iar iarba a fost înlocuită de nisip. Nu mai simţeam miros de umezeală când ne-am apropiat de pilonii năruiţi, care ieşeau din apă ca nişte degete putrezite. Mirosea a levănţică, doar că nu vedeam nici una dintre plantele cu vârfuri mov. M-am uitat la apele lipsite de viaţă, bleumarin, întrebându-mă când sau dacă zeul care dormea în golf avea să se trezească. Dacă da, ce ar fi gândit Zeul Omului de Rând şi al Sfârşitului despre lumea pe care o lăsase în urmă, despre cele suferite de muritorii de care se îngrijea el după moarte?

Privind în jos, m-am simţit copleşită de o dorinţă bruscă.

— Au trecut ani buni de când nu am mai simţit nisip sub picioare.

— Acum, e un moment mai bun decât oricând să îl simţi din nou, presupun.

Răspunsul lui sec nu m-a descurajat, aşa că mi-am scos cizmele şi şosetele. Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet, în timp ce îmi mişcam degetele de la picioare în nisipul cald şi aspru.

Kieran a pufnit.

— Malik făcea la fel imediat ce ajungea pe nisip. Îşi scotea pantofii ca să îl poată simţi sub picioare.

O mare povară s-a aşternut peste mine pe măsură ce ne îndreptam spre golf, lăsându-mi pantofii şi şosetele în urmă.

— Cum era Malik? Vreau să spun, cum este?

Kieran venea la câţiva paşi în urma mea, dar a rămas tăcut pentru o vreme.

— Era bun şi generos, dar şi un glumeţ fără pereche. Casteel a fost întotdeauna cel mai serios dintre ei. A venit lângă mine. Era fratele despre care ai fi crezut că este născut să devină rege.

Casteel, cel serios? Asta m-a surprins mai mult decât faptul că în golf dormea un zeu. Probabil că gândurile mi s-au reflectat pe faţă, căci Kieran a spus:

— Felul în care Casteel se poartă cu tine – tachinându-te şi încercând să te scoată din sărite – nu este felul lui obişnuit de a se purta.

— Deci e o prefăcătorie.

— Nu, Casteel e doar mai… însufleţit când e cu tine, a spus el, iar eu…

Aveam impresia că am căscat gura până în nisip.

— Iar Malik era sufletul şi viaţa familiei, a continuat Kieran, iar eu m-am adunat. Şi timpul trecut este folosit în mod corect. Chiar dacă va trăi, nu va mai fi cel de dinainte.

— Dar va avea alături familia care să-l ajute să-şi amintească – părinţii lui, Casteel, tu, am replicat eu. Cu toţii îl veţi putea ajuta să-şi aducă aminte cine a fost.

Kieran nu a răspuns. M-am uitat la el.

— Crezi… crezi că mai trăieşte?

— Trebuie să trăiască. Chiar dacă vampirii au capturat atlantieni în toţi aceşti ani, fie ei cu sânge pur, fie pe jumătate, nu ar permite ca Prinţul să moară. Cu el

acolo, este nevoie de mai puţin sânge pentru a finaliza Ascensiunea. Este un premiu prea mare pentru a-l lăsa să se ofilească şi să moară.

Cu stomacul învolburat, am închis ochii pentru o clipă. În timp ce o mare parte din mine spera că încă trăia, o mică parte aproape că îşi dorea ca el să fi murit. Oricum ar fi trăit sub controlul Ascendenţilor, iar aia nu era viaţă. Întrebarea care avea deja un răspuns a ieşit din nou la suprafaţă. Cum li s-ar mai fi permis Ascendenţilor să continue?

Nu ar mai fi avut cum.

Dacă eu şi Casteel am fi reuşit, atunci chiar m-aş fi mulţumit să-mi petrec tot restul vieţii bine ascunsă, pe când Ascendenţii ar fi continuat să conducă prin frică poporul lui Solis? Răpind copii şi cine ştie câţi alţi oameni? Fie că regele şi regina trăiau, fie că mureau, ceilalţi Ascendenţi nu ar fi găsit imediat un alt atlantian pentru a continua să creeze şi mai mulţi Ascendenţi, chiar dacă asta le-ar fi fost interzis?

Casteel voia să evite un război, dar cum putea fi cineva sigur că regii aveau să se schimbe? Că nu aveau să urmărească să se întoarcă la situaţia de dinainte?

Kieran s-a mişcat puţin, privind peste umăr. I-am urmat privirea, mijind ochii. Pe lângă zidurile dărăpănate treceau trei sau patru oameni, hainele lor fiind o gamă vibrantă de auriu şi albastru.

— Ei cine sunt?

— Nu sunt pe deplin sigur, a răspuns Kieran, întorcându-se. Dar majoritatea oamenilor de aici sunt

Descendenţi mai bătrâni, atlantieni şi vârcolaci.

I-am privit până când nu i-am mai văzut, pe când stomacul mi se răsucea în noduri mici. Cum ar fi reacţionat faţă de mine? Ar fi fost prietenoşi şi sociabili ca Elijah şi Alastir sau ar fi fost ca restul?

— Eu şi Casteel am venit aici odată, când eram mai tineri, înainte ca oraşul să fie ras de pe faţa pământului, a spus Kieran, atrăgându-mi atenţia. A fost una dintre primele dăţi când am părăsit Atlantia. Era şi Malik cu noi, iar oamenii care trăiau aici, cei care erau pe jumătate atlantieni sau susţinători ai lor, ştiau cine eram şi se comportau cu noi de parcă Rhain însuşi s-ar fi ridicat din golf.

Probabil stârnise o oarecare vâlvă faptul că nu unul, ci doi Prinţi se aflau în mijlocul lor.

— Se adunaseră o mulţime de oameni pe malul golfului. A mijit ochii, de parcă încerca să vadă ce fusese odinioară acolo. O fetiţă a alunecat de pe dig şi a căzut în apă. A fost un moment de panică şi neputinţă, şi nimeni nu intervenea.

M-am aşezat pe nisip, la câţiva metri de marginea apei.

— Nu a sărit nimeni după ea?

El a scuturat din cap.

— Nici un muritor nu intră în aceste ape şi se mai întoarce. Oamenii credeau că santinelele lui Rhain îi capturau pe toţi cei care îndrăzneau să o facă, apucându-i de glezne şi trăgându-i în jos. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet ironic, în timp ce se aşeza în stânga mea.

— Dar Cas a sărit în apă. Nici măcar nu s-a gândit de două ori la asta. S-a aruncat direct în apă, chiar dacă fata alunecase şi nu mai ieşise la suprafaţă.

Mi-am întors privirea spre golf.

— A găsit-o?

— Da. A tras-o înapoi la mal, unde Malik şi… A inspirat adânc, întinzându-şi un picior. Unul dintre prietenii noştri a reuşit să-i scoată apa din plămâni. Fata a respirat. A trăit. Iar cei care nu ştiau cine erau Malik şi Cas au crezut că sunt cu adevărat nişte zei.

M-am bucurat să aud că fata trăise şi am sperat că ceea ce se întâmplase cu acest oraş venise la mult timp după aceea. Dar creierul meu a rămas blocat la ceva. Kieran aproape că rostise un nume pentru acest prieten, iar eu chiar bănuiam despre cine era vorba.

— Shea a venit şi ea aici cu voi?

— Cum? Kieran şi-a întors imediat capul spre mine. De unde îi ştii numele? Ochii i s-au îngustat şi, înainte ca eu să pot răspunde, a murmurat: Alastir.

Am încuviinţat din cap.

— Alastir mi-a spus despre ea. Casteel a fost odinioară logodit cu fiica lui.

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— Alastir n-ar fi trebuit să spună nimic.

— De ce? Era fiica lui, am argumentat eu. A pierdut-o, şi, înainte să te superi pe Alastir, chiar mi-a spus că probabil nu ar fi trebuit să aducă vorba despre ea. Nu i-am spus nimic lui Casteel.

Ei bine, asta era oarecum adevărat.

— Dar, bineînţeles, ai întrebări.

— Am, am recunoscut.

Privind spre golf, Kieran a încuviinţat uşor din cap.

— Deşi tu nu-mi ceri sfatul, am totuşi de gând să ţi-l dau. De data aceasta, chiar sper să mă asculţi. Ochii lui de un albastru glacial i-au întâlnit pe ai mei. Nu aduce vorba despre Shea de faţă cu el. Acesta este un drum pe care nu vrei să îl parcurgi cu el. Niciodată.

Mi-am arcuit sprâncenele.

— Dar ea este o parte din el, şi…

— Şi de ce contează asta pentru tine? m-a provocat el. Această căsătorie va fi doar temporară, nu-i aşa? De ce trebuie să ştii tu despre cei care l-au făcut să devină cel care este astăzi? Genul acesta de informaţii sunt pentru cei care îşi planifică un viitor împreună.

Mi-am încleştat gura în timp ce frustrarea clocotea în mine. Kieran avea dreptate, dar…

Suspinând, am privit peste umăr, zărind zidurile superioare ale fortăreţei. Oare Casteel se calmase?

— Eşti sigur că va fi bine?

Kieran şi-a înclinat capul, studiindu-mă.

— Vrei un răspuns sincer sau unul care să-ţi uşureze situaţia?

— Ai spus mai devreme că va fi bine, am subliniat eu, în timp ce teama îmi revenea în suflet.

— Va fi. A făcut o pauză. Deocamdată.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Înseamnă că va fi bine pentru încă puţin timp, dar trebuie să se hrănească. E plecat de prea mult timp.

Groaza a pompat prin mine, intensă şi puternică.

— Când s-a hrănit ultima oară?

— Nu sunt sigur, dar trebuie să fi fost când eram în Masadonia.

Şi-a trecut o mână peste cap, apoi a lăsat-o să cadă, uitându-se din nou înspre apă.

— În mod normal, ar fi capabil să reziste săptămâni întregi fără să se hrănească, dar ţi-a dat sânge de două ori, apoi a fost rănit. Asta l-a adus mai aproape de limită.

— Ultima dată nu a fost nevoie să-mi dea din sângele lui.

Privirea i-a ţâşnit din nou la mine.

— Ştiu. I-am spus să nu o facă, dar a făcut-o oricum. Nu a vrut să te vadă suferind.

Am tras scurt aer în piept.

— Şi acum, suferă din cauza asta. Din cauza mea?

— Nu e din cauza ta, Penellaphe. A fost alegerea lui. La fel cum a fost alegerea lui să nu se hrănească.

— Tot nu înţeleg. Frustrată, am luat un pumn de nisip în mână. De ce şi-ar face asta singur? I-am simţit foamea, Kieran. Era intensă, şi, cu cât va aştepta mai mult timp, cu atât va fi mai rău…

— Şi tu vei fi într-un pericol şi mai mare.

M-am calmat, chiar dacă inima îmi bubuia în piept.

— Am crezut că el e singura persoană alături de care sunt în siguranţă. Nu asta ai spus?

— Aşa este, dar, când un atlantian nu se hrăneşte, nimeni nu este în siguranţă. Nici măcar cei la care ţine sau pe care îi iubeşte.

Am expirat profund. Iubire?

— Nu-i pasă de mine.

Kieran s-a uitat la mine.

— Dacă te ajută să crezi asta, n-ai decât. Dar nu înseamnă că e adevărat.

M-am uitat urât la el.

— Şi nici faptul că tu faci afirmaţii vagi nu înseamnă că tot ce spui e adevărat.

— Ţi-a dat sângele lui când nu aveai nevoie de el, doar ca să nu suferi când te trezeşti…

— Şi ca să nu întârzii plecarea din Eden!

— Ciudat că oricum noi nu aveam de gând să plecăm atunci când te-ai trezit tu, a răspuns el. Ceea ce tu uiţi în mod convenabil.

Mi-am încleştat gura.

— Chiar dacă ar fi aşa, dar nu este cazul, dacă nu i-ar păsa, nu ar fi fost îngrijorat de faptul că te-ai fi putut simţi inconfortabil în timpul călătoriilor noastre, nu-i aşa? Şi, dacă nu i-ar păsa, ar fi folosit o sută de feluri de constrângeri până acum pentru a te controla mai bine, lucru care ne-ar fi făcut tuturor viaţa mai uşoară.

Ochii mi s-au îngustat.

— Nu s-ar fi căsătorit cu tine, riscând nu doar furia întregului său Regat, ci şi a părinţilor săi, despre care vei descoperi în curând că nu sunt doi oameni pe care să vrei să-i înfurii doar pentru ca tu să ai o şansă să ieşi în viaţă din asta, scăpând de Ascendenţi şi de el. Dacă asta este ceea ce alegi, a continuat el. Dar, şi mai important, el s-ar fi ţinut de planul pe care l-a ticluit vreme de ani întregi,

iar noi am fi fost deja la jumătatea drumului spre Carsodonia pentru a te da la schimb pentru fratele lui. Şi totuşi, iată-ne aici! Şi singurul motiv pentru care toate astea s-au schimbat este pentru că, odată ce a ajuns să te cunoască, a început să ţină la tine.

Îmi doream ca Kieran să-şi retragă cuvintele, căci au avut efect asupra inimii mele şi, mai rău, aveau un efect periculos asupra minţii mele.

— Eşti enervant, am mormăit.

— Adevărul este adesea enervant. Dar vrei să ştii un adevăr şi mai enervant de atât?

— Nu chiar.

— Păcat, pentru că trebuie să auzi asta. Ţine la tine la fel cum şi tu ţii la el, în ciuda minciunilor şi a trădării, a declarat Kieran. De aceea, chiar şi pe vremea când erai Fecioara, i-ai împărtăşit secretele tale şi i-ai permis lucruri pe care nu le-ai fi permis nimănui altcuiva. De aceea nu ai folosit pumnalul în această dimineaţă, deşi ştiai cum să-l foloseşti împotriva unui atlantian. De aceea vrei să ştii mai multe despre Shea. De aceea, chiar şi acum eşti îngrijorată pentru el.

Ochii lui străluceau într-un albastru intens.

— Şi, ca să ştii, singurul motiv pentru care nu ţi-am curmat viaţa în secunda în care am aflat că l-ai înjunghiat în inimă este pentru că el ţine la tine. Este îndeajuns de clar pentru tine, Penellaphe?

Buzele mi s-au întredeschis pentru a lăsa loc unei răsuflări tremurate. Nu voiam să aud ce spunea. Nu voiam să recunosc adevărul cuvintelor lui. A le recunoaşte…

părea irevocabil.

Pentru că a ţine la Casteel însemna mai mult decât a-l dori. Însemna fie să-i iert, fie să-i uit minciunile şi trădarea, şi nu ştiam dacă asta era bine sau rău. Pentru că faptul că el ţinea la mine însemna mai mult decât o simplă înţelegere sau prefăcătorie, iar consecinţele tuturor acestor lucruri erau… ei bine, erau înspăimântătoare dintr-o multitudine de motive. Kieran s-ar fi putut înşela. Casteel putea să ţină la mine, dar nu profund. În timp ce eu aş… ah, zeilor, ştiam deja ce însemna pentru mine să ţin la el – ceea ce îmi doream cu disperare să nu fie cazul.

Că începusem să mă îndrăgostesc de el din clipa în care ne întâlniserăm prima dată şi că nu încetam să o fac.

Dar, dincolo de asta, eram Fecioara – o persoană pe care poporul lui, familia lui, cel mai probabil, ar fi detestat-o. Eram doar pe jumătate atlantiană. Aş fi îmbătrânit şi aş fi murit, iar el ar fi rămas neschimbat pentru atât de mulţi ani, încât mi s-ar fi părut o eternitate. Priveam nisipul, simţindu-mă mult mai stingheră acum decât m-am simţit vreodată de când începuse povestea asta.

— În noaptea de dinainte de a afla cine era el cu adevărat, decisesem deja că nu mai pot fi Fecioara. Nu a fost doar din cauza lui. Poate că ceea ce simţeam pentru el a reprezentat doar punctul de pornire pentru a-mi da seama că nu voi putea trăi niciodată în pielea Fecioarei, dar mi-am dorit să rămân cu el, am recunoscut eu, cu voce răguşită, aproape şoptită. Chiar dacă eu credeam că era Gardian Regal şi că, practic, ar fi fost forţat să se ascundă

împreună cu mine, tot am vrut să fiu cu el – să rămân cu el într-un fel sau altul. Pentru că el mă făcea să mă simt…. mă făcea să simt că *trăiesc*. Am înghiţit în sec. Chiar am ţinut la el. Am ţinut foarte mult la el.

— El şi atunci era Casteel, la fel cum şi acum este Hawke, a afirmat Kieran calm, făcându-mă să-mi întorc privirea spre el. Iar tu ştii asta. Doar că nu eşti pregătită să accepţi.

Am închis ochii pentru o clipă. Totuşi, să ţin la el ar fi provocat un lanţ de reacţii pe care nu le-aş fi putut împiedica. Să ţin la el se simţea ca şi cum i-aş fi trădat nu doar pe Vikter, pe Rylan şi pe toţi cei care muriseră din cauza lui, ci şi pe mine însămi. Că îi iertasem minciunile şi fărădelegile. Dar faptul că încă ţineam la el însemna…

— Dacă aş mai ţine la el, nu m-aş alege decât cu o inimă frântă, am şoptit eu, ştiind adevărul chiar atunci şi acolo.

Ţineam la el. Nu am încetat niciodată să ţin la el. Şi să recunosc acest lucru era de parcă m-aş fi scufundat în apa neagră.

— Nu trebuie să fie astfel, a spus Kieran. Dar, chiar şi aşa, uneori, durerea de inimă care vine odată cu dragostea cuiva merită, chiar dacă a iubi pe cineva înseamnă, într-un final, să-i spui adio.

Asprimea din tonul vocii lui spunea mai multe decât cuvintele rostite.

— O zici de parcă ai experienţă cu asta.

— Am.

Între noi s-a scurs un moment lung de tăcere.

— Ştii ce se întâmplă atunci când un atlantian ţine la cineva?

Am clătinat din cap, dorindu-mi să aflu mai multe despre această persoană pe care o iubise, dar căreia trebuise să îi spună adio.

Kieran nu mi-a oferit această şansă.

— Li se pare respingătoare ideea de a se hrăni de la altcineva. Este mult prea intim pentru ei ca măcar să se gândească la aşa ceva. Şi dacă partenerul este muritor? De obicei, este nevoie ca muritorul să îi dovedească celuilalt că este în regulă să se hrănească, iar, în unele cazuri, atlantianul se pierde în întunericul foamei. De aceea nu s-a hrănit.

Inima îmi bătea de să-mi spargă pieptul, pe când eu îmi spuneam că nu putea fi cazul lui Casteel. Pur şi simplu, nu se putea.

Kieran a rămas tăcut pentru câteva minute.

— La un moment dat, Cas mi-a spus că simţea că te cunoaşte de dinainte, după ce vorbise cu tine doar de câteva ori.

Mi-am mişcat încă o dată degetele de la picioare în nisip.

— L-am întrebat despre asta.

— Aceasta este faţa mea surprinsă, a murmurat Kieran, şi, când m-am uitat la el, expresia lui era aceeaşi ca întotdeauna – plictisită, cu o urmă de ironie.

În ciuda nebuniei conversaţiei noastre, buzele mi-au tremurat, în timp ce mi-am întors privirea spre apa bleumarin, sclipitoare, scăldată în razele soarelui.

— Mi-a spus că a crezut că era vorba despre sângele lui atlantian care îl recunoştea pe al meu.

— Şi tu ai simţit acelaşi lucru?

Am încuviinţat din cap.

— Se poate?

— Posibil, a spus el după o clipă. Dar nu cred că este cazul. Cred că este ceva mai profund de atât. Ceva intangibil, mult mai rar şi mai puternic decât liniile de sânge şi chiar decât zeii. Ceva atât de măreţ, încât a dus la mari schimbări în trecut.

M-am încordat, şi aveam sentimentul că nu voiam să ştiu la ce se gândea. Că, orice ar fi fost, era chiar mai tulburător decât ce îmi împărtăşise deja. Ar fi fost cuvinte trezite la viaţă, pe care n-aş fi putut să le controlez.

— Cred că sunteţi inimi-pereche.

Capitolul douăzeci şi patru

„Inimi-pereche."

Kieran nu mi-a explicat ce însemna asta, şi nici nu am cerut mai multe informaţii. Nu auzisem niciodată despre aşa ceva şi nici nu voiam să aud. Îmi era şi aşa destul de greu să procesez ideea că el ţinea la mine şi fără să mai pun la socoteală alt element intangibil.

Dar ceea ce spusese Kieran – tot ce spusese – a persistat pe tot parcursul micului dejun, răpindu-i mâncării orice gust, în timp ce privirea mea se tot întorcea spre pancartele albe atârnate pe pereţii sălii de mese,

dispuse la doi metri una de cealaltă. În centrul fiecăreia dintre ele se afla o emblemă incrustată în aur, în forma soarelui şi a razelor lui. Iar în mijlocul soarelui se afla o sabie aşezată în diagonală peste vârful unei săgeţi.

Ştiam că mă uitam la Blazonul Atlantiei.

Am mâncat la o masă îngustă, într-o încăpere care servise cândva locuitorilor din Capul Spessa, dar care acum era goală, cu excepţia lui Quentyn, care ne adusese ouăle, şunca crocantă şi biscuiţii. Acesta a stat de vorbă cu Kieran, iar energia lui din seara precedentă părea la fel de intensă. Am încercat să mă concentrez asupra conversaţiei, conştientă de cât de diferită era această situaţie faţă de ultima dată când eu şi Kieran luaserăm masa împreună. Quentyn nu m-a ignorat şi nici nu m-a tratat cu o antipatie abia stăpânită. Dacă ştia că fusesem cândva Fecioara, nu-i păsa. Şi asta era, ei bine… ar fi fost ceva de care să mă bucur dacă nu m-aş fi tot uitat în jur să văd dacă apare Casteel sau dacă mintea mea nu ar fi fost atât de absorbită de ceea ce spusese Kieran.

Nu puteam să mă concentrez asupra faptului că el ar putea să ţină la mine. Nu puteam nici măcar să mă gândesc la revelaţia mea, aceea că depăşisem de mult stadiul în care ţineam la Casteel. Nu erau nici timpul, nici locul pentru a mă obişnui măcar cu toate astea şi cu ceea ce însemnau ele.

Ceea ce mă preocupa din nou şi din nou era tocmai faptul că el avea nevoie să se hrănească, şi, dacă ceea ce spusese Kieran era adevărat, trebuia să-l conving să facă asta de la altcineva sau… trebuia să-l hrănesc chiar eu.

Dar chiar nu exista o opţiune între cele două. Naill şi Delano ştiau că eram pe jumătate atlantiană, iar dacă ceilalţi, oricine ar mai fi fost aici, nu ştiau, aveau să afle destul de curând. În cazul în care Casteel s-ar hrăni de la altcineva, nimeni nu ar putea fi convins de intenţia noastră de a ne căsători, nu-i aşa?

Trebuia să se hrănească de la mine.

Mi s-a prăbuşit stomacul pe când îmbucătura de şuncă îşi croia drum pe gât în jos. Oare eram de acord cu asta? M-am gândit la cum fusese când mă muşcase înainte, aşa că am luat paharul cu apă şi aproape că l-am băut în întregime. Nu ar fi fost chiar o nenorocire. Ar fi…

Zeilor, ar fi fost intens.

Total diferit de atunci când mă muşcase Lord Chaney. Total diferit de muşcătura unui Temut.

— Singurul lucru pe care nu-l aştept cu nerăbdare este călătoria înapoi prin munţi, a spus Quentyn, scoţându-mă din gândurile mele.

Descoperisem, când îl văzusem prima dată în lumina puternică a lămpii, că avea părul blond, nu blond-albicios ca Delano, ci mai degrabă… auriu. Era tânăr, subţire ca o trestie şi deja mai înalt decât mine. Trăsăturile lui aveau o delicateţe care îţi atrăgea privirea şi o reţinea, şi mi-am imaginat că frumuseţea liniilor feţei lui nu avea decât să sporească pe măsură ce înainta în vârstă. Ochii lui erau în nuanţa vibrantă a chihlimbarului, la fel ca ai lui Casteel, dar se curbau în sus, spre colţurile exterioare, într-un mod care îi făcea să pară că zâmbesc mereu.

— Da, nici eu nu aştept cu nerăbdare acea parte a

călătoriei, a fost de acord Kieran.

— Te referi la munţii Skotos? am întrebat eu, aruncând o privire spre uşi pentru ceea ce probabil trebuia să fie a o suta oară de când eu şi Kieran ne aşezaserăm la masă.

Quentyn a încuviinţat din cap uitându-se la mine. Când mă văzuse prima dată, privirea lui se fixase pe partea stângă a feţei mele, dar asta fusese tot. Nu continuase să se holbeze. Nici nu îşi întorsese iute privirea în semn de ruşine. Le văzuse şi păruse să treacă peste ele, iar eu am apreciat asta.

— Ceaţa, omule. *Ceaţa*. În timpul zilei se mai risipeşte puţin, dar noaptea?! Abia de poţi vedea la câţiva metri în faţa ta.

Mi-am amintit ce spusese Kieran despre lanţul lung de munţi.

— Şi asta e… magia atlantiană?

— Da. Este concepută pentru a pune pe fugă călătorii, făcându-i să creadă că în munţi sălăşluiesc Temuţi, dar nu este aşa, a spus Kieran, uitându-se la farfuria mea. Ai de gând să mai mănânci restul de şuncă?

— Nu. Am împins farfuria spre el. Cum funcţionează magia atlantiană?

— Este o întrebare complicată, cu un răspuns şi mai complicat. Kieran a luat o felie de şuncă din farfuria mea. Şi ştiu că te pregăteşti pentru încă o sută de întrebări.

Desigur.

— Dar cel mai simplu răspuns este că magia e în legătură cu zeii, a spus el.

Ei bine, asta nu a făcut decât să îmi provoace şi mai multe întrebări, făcându-mă să mă gândesc la copacul din Pădurea Sângerie, semnul prevestitor care răsărise din senin în Eden.

— Ba chiar mai mult, ceaţa nu este doar o simplă ceaţă, a adăugat Kieran între două guri de şuncă. Nu-i aşa, Quentyn?

— Nu. Tânărul a făcut ochii mari. Este mai mult un fel de… sistem de alarmă.

Reacţionează la călători, chiar şi la atlantieni, iar modul în care reacţionează este diferit de fiecare dată. Se pare că este declanşată de grupurile mai mari.

Degetele lui Quentyn băteau necontenit în masă.

— De aceea ne împărţim în grupuri nu mai mari de trei persoane.

Toate astea sunau… îngrijorător.

— Şi călătoria prin munţi este singura cale?

— Da, dar nu îţi face griji. Quentyn a zâmbit. Nu am întâmpinat probleme prea mari când am mai trecut prin ea.

Probleme *prea* mari?

— Ceea ce îmi aminteşte că pot să pregătesc nişte şuncă în plus pentru drum. A sărit de pe scaun. Aţi vrea?

Kieran s-a oprit cu cea de-a doua felie la jumătatea drumului spre gură.

— Când vine vorba despre şuncă, răspunsul este întotdeauna da.

Tânărul atlantian a râs, aruncând o privire peste umăr. Uşa s-a deschis, iar inima mi s-a urcat în gât, timp în

care privirea mi-a alunecat peste chipurile bărbaţilor şi ale femeilor care intrau. Fiindcă nici măcar una dintre feţe nu îmi era cunoscută, m-am făcut mică, îndoindu-mă de spate. Erau şase.

— Vă este foame? a strigat Quentyn şi a fost întâmpinat cu câteva răspunsuri entuziaste. Întorcându-se spre noi, a ridicat din umeri, zicând: Îmi place să gătesc.

Şi apoi, făcându-ne un semn din cap, a fugit în zona bucătăriei.

Am privit grupul de nou-veniţi împărţindu-se în două şi aşezându-se la mesele rotunde de lângă uşă. Toţi au dat din cap în semn de salut, dar nici unul nu s-a apropiat de noi. O femeie cu părul brunet a aruncat o privire peste umăr. Avea ochi aurii. O atlantiană. La fel ca bărbatul care ne privea stăruitor de la locul lui de vizavi de ea.

Ignorând fluturii din stomac, le-am oferit un zâmbet. Femeia s-a întors cu spatele, iar bărbatul şi-a întors privirea către un altul de lângă el. Oftând, m-am răsucit spre Kieran.

— Când crezi că vom pleca?

— Dacă Elijah a reuşit să scoată primul grup de oameni la o zi după ce am plecat noi, probabil că în vreo două zile. Dacă grupul este mai mare, nu vor călători la fel de repede ca noi. Şi-a şters luciul de grăsime de pe degete cu un şerveţel. Dar ne aflăm la mai puţin de o jumătate de zi de mers călare de munţi, aşa că ar trebui să ajungem acolo mâine după-amiază, ceea ce ne va permite să parcurgem jumătate de drum înainte de căderea nopţii. Şi apoi, vom fi în Atlantia.

Inima mi-a stat în loc. Nu realizasem că acum ne aflam atât de aproape de ceea ce era practic o linie de demarcaţie neoficială.

— Chiar aşa?

A zâmbit uşor, în timp ce unul dintre bărbaţii mai tineri, cu părul şaten-deschis, şi-a aplecat capul spre femeie, şoptind ceva.

— Aşa, pur şi simplu.

Rezemându-mi spatele de spătarul scaunului, am aruncat o privire spre oameni. Postura lor părea îngrozitor de rigidă. Mi-am muşcat buza pe interior şi mi-am deschis simţurile, lăsându-le să se întindă. În momentul în care emoţiile lor cu gust amar şi acru au ajuns la mine, mi-am dorit imediat să nu-mi fi eliberat darul. Neîncrederea şi antipatia erau adesea greu de deosebit, dar, în unele cazuri, ele se uneau. Asta se întâmpla acum.

Probabil ştiau cine eram. Era singurul motiv pentru care simţeau astfel.

— Ai fost mai tăcută decât mă aşteptam, a comentat Kieran.

Mi-am închis simţurile, ridicând din umeri.

— Mă gândeam.

Ceea ce nu era chiar o minciună. Mă gândisem foarte mult în timpul micului dejun.

— Grozav!

I-am aruncat o privire înţepătoare.

— Apropo, chiar e vina ta.

— Probabil ar fi trebuit să-mi ţin gura.

— Mi-aş fi dorit să o fi făcut.

— Dar n-am făcut-o.

— Nu, am suspinat eu, jucându-mă cu şerveţelul de pe masă. Unde este *el?*

— Cine?

Mi-am întors capul într-o parte.

— De parcă nu ştii.

— Ştiu o mulţime de *eli.*

— *Eli* nu este un cuvânt, am mormăit eu. Unde este Casteel? Este el…

— Este cum? a întrebat calm, văzând că nu continuam.

— Şi dacă nu e bine? L-am fixat cu privirea. Dacă a fost mai aproape de limită decât ţi-ai dat tu seama, dacă e afară, hrănindu-se cu… oameni la întâmplare.

— Nu te cunosc de mult timp. A clătinat din cap, şi m-am gândit că poate căuta răbdare. Dar, uneori, lucrurile pe care şi le imaginează mintea ta mă îngrijorează.

— Cred că preocuparea mea este îndreptăţită, am mormăit.

— Îmi închipui că s-a calmat, s-a pregătit, iar acum vorbeşte cu oamenii. Kieran m-a privit cu coada ochiului. Mă bucur să văd că recunoşti că ţii la el şi că îţi pasă de starea lui.

Am dat să îi spun că nu, dar ar fi fost o minciună evidentă. Kieran ştia. Şi eu ştiam asta. Şi i-am urât pe toţi, dar mai ales pe Kieran.

În acel moment, mi-a trecut ceva prin minte, şi am ajuns foarte aproape de o groază atroce. Habar nu aveam

ce urma să-i spun despre ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă. Nu despre toată chestia cu hrănitul. Acum, ştiam ce trebuia să fac pentru a mă asigura că nu avea să mă mai privească niciodată cu ochii aceia de Ascendent. Dar cealaltă chestie? Mă puteam preface că nu se întâmplase?

Părea un plan reuşit.

Cu umerii lăsaţi, am schimbat subiectul.

— Pot să te întreb ceva?

— Am sentimentul că, şi dacă ţi-aş spune nu, tot nu te-aş putea împiedica.

Avea dreptate. Nu m-ar fi împiedicat. Am vorbit cu o voce incredibil de joasă.

— Casteel a spus că, dacă nu aş fi fost de acord cu mariajul, m-ar fi lăsat să plec. Că m-ar fi dus într-un loc sigur. Spunea adevărul?

Kieran m-a privit cu sprâncenele ridicate.

— Deci practic îmi ceri să-l trădez?

— Nu-ţi cer… În regulă. Ba da.

— Nu minţea, a spus Kieran după o clipă. Dacă ai fi refuzat, te-ar fi lăsat să pleci. Dar mă îndoiesc că te-ai fi eliberat de el.

Colţurile buzelor mi-au coborât.

— Dacă nu m-aş fi eliberat de el, cum m-ar fi lăsat să plec?

Kieran a ridicat din umeri.

— Aceste două lucruri nu se exclud reciproc.

M-am încruntat şi mai mult, apoi am scuturat din cap în timp ce mă uitam spre uşă. Faptul că ştiam că nu

minţea însemna ceva. Însemna foarte mult, căci el era în stare de *orice* pentru a-şi salva fratele.

Doar că nu m-ar fi forţat să mă căsătoresc cu el pentru a obţine ceea ce voia. Nu m-ar fi folosit ca răscumpărare, şi, pentru prima dată de când începuse totul, mi-am dat seama cu adevărat că planurile lui de a mă folosi se schimbaseră cu mult înainte ca eu să ştiu – probabil chiar înainte ca *el* să-şi dea seama. Nu era vorba doar despre ceea ce susţinea el sau despre ceea ce spunea Kieran. Erau toate acestea şi acţiunile lui Casteel. Doar că nu am vrut să accept – să văd sau să înţeleg. Pentru că, deşi Casteel nu era un monstru, era capabil să facă lucruri monstruoase pentru a obţine ceea ce voia. Dar eu eram scutită. El nu era băiatul bun – salvatorul sau sfântul. Ucisese pentru a-şi elibera fratele. Se folosise de nenumăraţi alţii – muritori şi atlantieni deopotrivă – pentru a-şi elibera fratele. Şi avea să continue să o facă. Pentru el, scopul scuza mijloacele.

Dar Casteel trăsese o linie pe care nu avea să o depăşească.

Şi acea linie eram eu.

A fost cu adevărat terifiant să recunosc asta. Inima îmi bătea deja cu putere, iar senzaţia de mai devreme revenise, umplându-mi pieptul. Şi asta mă speria. Să ignor şi să neg ceea ce simţeam pentru el era mai uşor atunci când mă puteam convinge pe mine însămi că nu eram nimic mai mult decât un pion – un alt mijloc justificat prin scop.

Acum, nu mai era posibil să ignor sau să neg nimic.

Nu ştiam dacă asta însemna ceea ce susţinuse Kieran – că eu şi Casteel eram inimi-pereche, dar însemna ceva. Nu ştiam nici ce schimbări presupunea asta pentru mine – pentru noi.

Am tras aer în piept. Nu m-a ajutat nicicum, şi simţeam că podeaua trepida – că întreaga lume se mişca sub mine, chiar dacă stăteam aşezată.

— Am s-o fac.

— Mi-e pe jumătate teamă să întreb ce ai de gând să faci.

Încrucişându-mi braţele la piept, mi-am dat ochii peste cap.

— Am de gând să mă ofer… drept cină, practic. Lui Casteel, am adăugat.

— Drept cină?

— Mda.

I-am aruncat o privire lui Kieran şi mi-am dat seama că se abţinea să nu râdă.

— Doar parţial sunt surprins, dar mă simt uşurat. Şi chiar mi s-a părut că era mai puţin adus de spate. Are nevoie de tine.

Tocmai revenisem în camerele care ne fuseseră repartizate mie şi lui Casteel, cu speranţa că se întorsese, când Alastir a bătut la uşa principală.

Primindu-l înăuntru, mi-am spus să nu mă stresez din cauza absenţei continue a lui Casteel. Probabil că era

bine… binişor, şi era încă destul de devreme.

Alastir era îmbrăcat într-o ţinută mult mai potrivită pentru vremea călduroasă, purtând doar pantaloni şi o cămaşă albă. Aproape că eram tentată să scurtez mânecile puloverului, chiar dacă încă era răcoare în încăperi.

— Nu îţi voi răpi prea mult timp, a spus el, aşezându-se pe marginea divanului şi dându-şi la o parte o şuviţă de păr de pe faţă. După ce am auzit că ai avut parte de o călătorie mult mai plină de peripeţii decât mine, am vrut să văd ce mai faci.

M-am aşezat vizavi de el, într-unul dintre fotoliile căptuşite.

— În cea mai mare parte, a fost destul de lipsită de evenimente, până când am aflat pe propria piele despre existenţa Clanului Oaselor Moarte.

— Nu mi-a venit să cred când Casteel mi-a spus că v-au atacat, a răspuns el, iar sentimentul de uşurare care a venit odată cu asta a fost ridicol. Probabil vorbise cu Alastir în această dimineaţă. Ca să fiu sincer, credeam că, în mare parte, au dispărut până acum.

— Ei bine, cu siguranţă acum le lipsesc câţiva membri. Mi-a venit în minte imaginea lui Casteel aruncându-i pe oamenii aceia din copaci. Tot nu-mi vine să cred că Ascendenţii fie le-au permis să trăiască acolo, fie nu ştiu despre ei. Am privit în jur, clătinând din cap. O parte din mine nu poate crede nici măcar că ei nu ştiu despre toate astea. Am fost şocată când am văzut.

— Solis este un regat puternic, dar este, de asemenea, unul arogant. Nu cred că cei de acolo s-au gândit nici

măcar o dată că Atlantia ar putea să le cucerească în linişte o parte dintre pământuri.

— Casteel a spus odată ceva asemănător – despre aroganţa lor.

El a încuviinţat din cap.

— Nu ţi-a spus Casteel despre Capul Spessa? Că speră ca, în cele din urmă, să mute sute de oameni aici?

Mi-am muşcat buza, neştiind dacă trebuia să mint sau nu, dar am decis că ar fi o prostie să fac asta. Era clar că nu aveam nici o idee.

— Încă nu.

Buzele i s-au strâns într-un semn de uşoară încruntare.

— Sincer, mă aşteptam să o fi făcut. Recucerirea Capului Spessa este incredibil de importantă pentru el şi pentru regat. Mai mult, a fost în întregime ideea sa. Ceva de care i-a convins pe tatăl şi pe mama lui.

A ieşit din nou la iveală iritarea, dar şi ceva mai apăsător de această dată. Stânjenită pentru că părea ceva despre care o logodnică ar fi trebuit să ştie, m-am mişcat incomod pe scaun.

— Sunt sigură că plănuia să-mi spună, dar cu toate câte se întâmplă…

Alastir a încuviinţat din cap, dar i-am putut citi scepticismul din privire.

— Sunt sigur că aşa e şi că a fost o simplă scăpare. Nu o problemă de încredere sau de neatenţie.

Am înţepenit, căci nici măcar nu mă gândisem la o problemă de încredere, dar… avea sens, nu-i aşa? Ceea ce

se petrecea aici, la Capul Spessa, reprezenta o informaţie preţioasă pentru Ascendenţi. Să afle ar fi însemnat încă un raid asupra oraşului şi distrugerea a tot ce construiau ei aici – orice ar fi fost asta. Nu ştiam exact ce anume era, din moment ce nu văzusem decât o parte. Să fi fost acesta motivul pentru care Casteel nu îmi împărtăşise nici o informaţie până când nu aveam să mă aflu suficient de departe de Ascendenţi încât să nu mai reprezint un risc pentru Capul Spessa, în cazul în care eram capturată sau dacă… renegam înţelegerea noastră? Credea că aş fi spus vreodată ceva care ar fi pus în pericol oameni nevinovaţi? Oameni nevinovaţi pe care îi consideram vinovaţi nu cu mult timp în urmă.

Neliniştită de gândurile mele, l-am întrebat pe Alastir despre drumul lui. Apoi, el a vorbit despre călătoria care urma. M-am relaxat în timp ce vorbea, datorită vocii lui şi râsetului său răguşit, atât de familiare şi atât de asemănătoare cu ale lui Vikter. Aveau în ele ceva liniştitor, şi îi eram atât de recunoscătoare pentru vizită, încât, atunci când a devenit clar că avea să plece în curând, am vrut să găsesc o scuză pentru a-l face să rămână.

— Mai era un motiv pentru care voiam să vorbesc cu tine, a spus el în timp ce se înclina spre mine. Când am vorbit cu Casteel în această dimineaţă, părea… ei bine, cam tensionat. Apoi, am aflat că a fost rănit când grupul vostru a fost atacat de Clanul Oaselor Moarte.

Fără a schiţa nici o expresie, am încuviinţat din cap.

— A fost rănit.

— Nu ştiu cât de multe ştii despre atlantieni şi nevoile lor sau despre obiceiuri precum Împreunarea sau ce se întâmplă atunci când aleg să fie cu cineva, dar s-ar putea să aibă nevoie să se hrănească. Şi, cum tu nu eşti obişnuită cu obiceiurile atlantiene, am vrut să mă asigur că ştii asta, a spus el, zâmbetul lui blând făcând să i se încreţească pielea din colţurile ochilor.

Brusc, mi s-a pus un nod în gât, şi era cât pe ce să mă năpustesc asupra bietului om, dar am reuşit cumva să nu repet acel moment stânjenitor.

— Ştiu că are nevoie să se hrănească. O va face. Am simţit cum mi se înfierbântau obrajii. Dar ce este Împreunarea?

Alastir a făcut ochii mari.

— Nu ţi-a spus?

Umerii mei au început să se prăbuşească.

— Ar fi trebuit să-mi spună?

— Cred că da. Ochii i s-au îngustat uşor. Probabil e de aşteptat, mai ales că nu eşti atlantiană de sânge pur, dar… ei bine, nu ar fi tocmai conversaţia cel mai uşor de purtat cu cineva care nu a crescut în Atlantia. A dat să se ridice. Am fost veşnic recunoscător că nu a fost nevoie să port această discuţie cu fiica mea.

— Aşteaptă! Am ridicat o mână. Ce este?

— Ar trebui să-l întrebi pe Casteel.

— Ar trebui să-mi spui tu, din moment ce ai adus vorba, am subliniat eu. Ce este acest lucru? Împreunarea?

Alastir a rămas nemişcat pentru o clipă, apoi a închis ochii.

— Asta va fi o conversaţie incredibil de ciudată.

Am început să rânjesc.

— Acum, chiar mă interesează.

— Şi probabil îţi vei schimba destul de repede părerea. Şi-a frecat bărbia. Zeilor, probabil că nu ţi-a spus niciodată din cauza trecutului tău.

— Trecutul meu? Am ridicat din sprâncene. Ca Fecioară?

El a încuviinţat din cap.

— Ai spus, cu propriile cuvinte, că ai fost destul de protejată, dar, chiar dacă nu ai fi fost, ceea ce urmează să auzi tot şocant va fi.

— Ei bine?

Ardeam de curiozitate.

— Împreunarea este o tradiţie foarte veche – una care nu se practică prea des. Şi slavă zeilor pentru asta! Buza de sus i s-a încreţit a dezgust. Este destul de vulgar.

Probabil că acum nu era un moment bun să admit că devenisem şi mai curioasă.

— Atunci când un fundamental legat îşi alege un partener, legătura poate fi extinsă la acea persoană. Este nevoie de un schimb de sânge între cei trei – sau între cei patru, dacă şi partenerul este legat. Iar schimbul de sânge… ei bine, este destul de… Şi-a dres glasul în timp ce obrajii i se înroşeau. Poate deveni foarte intim. Într-un mod care, cel mai probabil, te-ar face să te simţi foarte inconfortabil.

Au fost multe momente în viaţa mea în care am fost şocată de ceva. În ultimele câteva săptămâni, avusesem

parte de surprize una după alta…

Chiar şi aşa protejată cum eram, aveam o idee destul de bună despre ce încerca Alastir să spună, iar asta datorită jurnalului domniţei Willa Colyns.

— Vrei să spui sex?

Faţa lui era la fel de roşie precum o simţeam şi eu pe a mea.

— Din păcate.

Mă holbam la el, cu gura căscată, dar fără să scot nici măcar un cuvânt.

— Dar, a zis el repede, aşa cum am spus, este o tradiţie foarte veche şi, cu toate că unii dintre fraţii şi surorile mele mai mici sunt mult mai deschişi la tradiţiile arhaice, nu mai este atât de des practicată în zilele noastre din… ei bine, din motive evidente.

— Eu… Îmi era şi cald, şi frig în acelaşi timp. Dar ai spus că s-ar putea să fie de aşteptat, din moment ce nu sunt o atlantiană de sânge pur. De ce?

— De ce? M-a privit clipind, iar apoi expresia i s-a destins. Penellaphe, draga mea, tu şi Casteel nu aţi discutat despre viitor? Deloc?

Privirea lui a făcut să mi se adune acid în stomac. Era una de răbdare părintească, de genul aceleia pe care o are cineva atunci când un copil se simte depăşit de situaţie şi are nevoie de un adult care să-l salveze.

— Vei îmbătrâni, şi, deşi Casteel va îmbătrâni şi el, o va face în aşa fel încât, peste 80 de ani, va arăta neschimbat şi…

— Iar eu voi fi bătrână şi căruntă, dacă voi trăi atât de

mult, l-am întrerupt eu, apoi am spus printre dinţi, minţind: Am mai discutat despre asta.

Privirea lui a căutat-o pe a mea.

— Împreunarea ar garanta faptul că vârcolacul va fi dator să-ţi protejeze viaţa, iar legătura creată ţi-ar lega viaţa atât de a fundamentalului, cât şi de a vârcolacului. Ai trăi la fel de mult precum vârcolacul, oricât de mult ar însemna asta.

Am rămas, din nou, complet fără cuvinte. Atât de multe lucruri îmi treceau prin minte, dar ceea ce a ieşit în evidenţă a fost faptul că ştiam de ce Casteel nu menţionase niciodată acest lucru. Tensiunea mi s-a strecurat în muşchi, iar apăsarea din pieptul meu părea sufocantă. Nu era nevoie ca acest… acest lucru să aibă loc. Indiferent de ce credea Kieran, Casteel nu plănuia ca noi doi să rămânem căsătoriţi.

Capitolul douăzeci şi cinci

Constatarea a avut un efect mult mai înfiorător decât ar fi trebuit, şi asta era numai din vina conversaţiei stupide despre inimile-pereche pe care o avusesem cu Kieran.

Şi, dacă stau să mă gândesc mai bine, de ce naiba nu adusese Kieran asta în discuţie?

Apoi, m-am gândit la cum ar fi fost să am această conversaţie cu Kieran şi mi-a venit să-mi dau cu o perie de sârmă prin creier. Oricât de chipeş îl consideram pe

Kieran, eu pur şi simplu… nu puteam nici măcar să mă imaginez făcând aşa ceva cu el.

Cu el *şi* cu Casteel.

M-am uitat în jur după un pahar cu apă, dar nu era nici unul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Nu cred că el se aşteaptă la aşa ceva. Casteel nu ţine la vechile tradiţii, a spus Alastir.

— Dar vârcolacul s-ar aştepta la aşa ceva? am întrebat eu, apoi am rostit cel mai nasol lucru care mi-a ieşit vreodată pe gură. Shea ar fi făcut-o?

Alastir a făcut ochii mari. Mi-am dorit imediat să nu fi spus nimic.

— Îmi pare rău. Îmi imaginez că, fiind vârcolac, nu ar fi fost de aşteptat din partea ei să o facă. Şi nu ar fi trebuit să o aduc în discuţie…

— Nu, nu, e în regulă. Alastir s-a înclinat în faţă, punându-şi mâna peste mâna mea. Nu-ţi cere scuze. De fapt, mă bucur că eşti dispusă să vorbeşti despre ea. A zâmbit din nou, strângându-mi mâna înainte de a se lăsa din nou pe spate. Deşi era vârcolac, asta este o tradiţie pe care unii o vor respectată, iar jurământul lui Kieran s-ar fi extins şi asupra ei. Ea era… A lipit strâns buzele, şi s-a scurs un moment îndelungat. Shea nu s-a dat niciodată înapoi de la nimic, indiferent dacă altora li se părea de prost gust sau crud. Ar fi făcut orice pentru Casteel.

Şi Casteel ar fi mers până la capăt?

Zeilor, nici nu voiam să mă gândesc la asta.

Am înghiţit în sec, cufundându-mă în scaun. Mintea

mea a început să se precipite din nou.

— Ţi-am răpit destul timp.

Alastir a dat din nou să se ridice.

— Aşteaptă, aproape că am ţipat când mi-a venit altceva în minte. Dacă Împreunarea poate prelungi viaţa unui muritor, atunci de ce regele Malec nu a făcut asta cu Isbeth – amanta lui? În loc să o transforme în vampir? Sau el nu era legat de nimeni?

Alastir s-a holbat la mine de parcă aş fi sugerat că îmbrăţişam din toată inima modul de viaţă al Ascendenţilor.

— Regele Malec a fost legat de un vârcolac. De fapt, de mai mulţi, căci mureau adesea. Dar nu ar fi funcţionat cu un muritor. Partenerul trebuie să aibă sânge atlantian în vene, şi, chiar dacă acea femeie ar fi avut sânge atlantian, asta ar fi fost o gravă insultă la adresa Reginei. O insultă mai înjositoare decât o aventură. Orice vârcolac onorabil ar fi refuzat. Atâta ştiu.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea, şi am rămas aşa.

— Câţi ani crezi că am?

Întrebarea lui m-a pus pe gânduri.

— Eu… nu ştiu. Îmi imaginez că eşti mult mai în vârstă decât arăţi.

— Am trăit 800 de ani.

Zei buni!

— Iar motivul pentru care ştiu că vârcolacul de care era legat ar fi refuzat dacă ar fi fost întrebat? a continuat Alastir. Este pentru că eu am fost ultimul lui vârcolac, tot eu fiind şi cel care a alertat-o pe Regină despre ceea ce

făcuse Malec, rupând un jurământ de nezdruncinat.

La scurt timp după plecarea lui Alastir, cada a fost umplută cu apă caldă, prin bunăvoinţa lui Casteel, după spusele celor doi muritori – un bărbat mai tânăr şi o femeie cu ochi curioşi. Nu au pus întrebări şi nici nu au zăbovit mai mult decât era necesar şi m-au anunţat că, dacă îmi puneam hainele şi cămaşa de noapte în coşul de răchită pe care îl aşezaseră în faţa uşii, acestea aveau să fie spălate. Deşi speram să-l văd pe Casteel, am apreciat gestul şi m-am simţit uşurată că nu se întorsese.

Aveam nevoie de timp pentru a procesa… *totul.*

Aşa că m-am folosit de camera de baie şi mi-am spălat părul, după care mi-am pus halatul, strângându-l în jurul taliei. Soarele era acum sus pe cer, dar în cameră era răcoare, aşa cum nu era afară. M-am aşezat în faţa focului, încercând să-mi descurc părul, în timp ce mintea îmi zbura de la un subiect şocant la altul.

Alastir fusese vârcolacul legat de Malec? Şi Împreunarea? Zeilor, oare oamenii din Atlantia chiar se aşteptau la aşa ceva de la mine – de la noi trei? Fierbinţeala stânjenelii aproape că m-a făcut să mă îndepărtez de foc. Nu era vorba că simţeam dezgust sau repulsie. Ce decideau oamenii să facă, cu cine sau cu câţi era treaba lor. Iar felul în care domniţa Willa scrisese despre faptul că se oferea mai multor parteneri nu fusese niciodată tratat într-un mod care să mă facă să mă simt

inconfortabil.

Ei bine, asta nu era chiar adevărat.

În mare parte, nu înţelegeam cum funcţiona totul. Nu aspectul fizic. Ea intrase în multe detalii în legătură cu asta. Dar, chiar şi aşa, totul părea foarte complicat. Nici nu puteam să-mi dau seama de aşa ceva, când toată povestea cu Casteel era deja atât de complicată.

Şi de ce îmi făceam griji pentru asta? Evident că nu era ceva ce plănuia Casteel. Dar oare cu Shea plănuise să o facă?

— Încetează, am şuierat eu, forţându-mă să mă gândesc la altceva.

În mod firesc, gândurile mele s-au întors imediat la *el*.

Cum era Casteel serios? Era oare o altă mască pe care o purta? Văzusem crâmpeie din acea versiune a lui ori de câte ori îşi afirma autoritatea, dar imediat mă tachina şi făcea glume pe seama mea.

„E mai însufleţit când e cu tine."

Punând peria pe podea, am închis ochii şi m-am gândit la Shea. Oare aşa fusese cu ea? Mă îndoiam că ar fi purtat vreo mască în preajma ei. Cel mai probabil, el fusese o persoană complet diferită atunci.

Ce se întâmplase cu ea? Tot ce ştiam era că Ascendenţii avuseseră de-a face cu soarta ei. Cum murise? Cât timp fuseseră ea şi Casteel împreună? Îl iubise?

Sigur că da.

Chiar şi cu puţină experienţă sau deloc, ştiam prea bine că nu trebuia să merg pe acel drum. Văzusem cum reacţionase Casteel înainte şi, cu toate că nu fusesem

niciodată într-o relaţie sau nu fusesem iubită, tot ştiam că oamenii fie nu voiau, fie nu puteau să vorbească despre anumite lucruri. Lucruri care puteau fi împărtăşite doar cu cei pe care îi iubeai, cu cei în care aveai cu adevărat încredere.

„Cred că sunteţi inimi-pereche.”

Am simţit un junghi în piept şi mi-am muşcat buza de jos. După ce am aflat despre Împreunare, ştiam că era total deplasat din partea lui Kieran să se gândească la treaba cu inimile-pereche, dar tot îmi doream să parcurg acel drum cu Casteel. Voiam să ştiu cine fusese el înainte de a o pierde pe Shea, de a-şi pierde fratele. Şi voiam să ştiu toate astea pentru că... *ţineam* la el. Pentru că nu am încetat niciodată să mă îndrăgostesc.

Zeilor!

Eram într-o mare încurcătură.

Şi era foarte probabil ca, atunci când vorbiserăm, Alastir să fi intuit ce mă chinuia. Casteel nu avusese încredere nici să îmi împărtăşească informaţiile despre Capul Spessa. Şi, mai rău de atât, el nu avea cum să creadă că logodna noastră era reală.

Când a intrat în cameră, Casteel m-a găsit stând cu capul pe spate şi cu ochii închişi. Deşi era imposibil, toate gândurile care mă învăluiseră au dispărut, fiind înlocuite de ceea ce mă hotărâsem să fac.

— Ce faci? m-a întrebat, iar eu am auzit uşa închizându-se în urma lui.

— Mă pieptăn.

Îndreptându-mi spatele, am deschis ochii, dar nu m-

am întors.

— Nu ar trebui să ţii peria în mână pentru asta?

Se auzea mai aproape.

— Ba da.

O sută de şoimi argintii îmi fluturau în piept.

O clipă mai târziu, el stătea lângă mine, cu un genunchi îndoit, iar celălalt sub el, lipit de al meu. Încet, m-am uitat la el. În momentul în care privirile noastre s-au conectat, am rămas fără aer. Nu ştiam dacă avea legătură cu ceea ce îmi spusese Kieran sau cu orice altceva.

— Îmi pare rău, a spus el. Îmi pare rău pentru azi-dimineaţă – pentru că mi-am pierdut controlul în felul acela. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Mi s-a făcut pielea de găină. Scuzele lui erau neaşteptate, dar nu eram sigură că mi le doream. Ceea ce se întâmplase părea să nu depindă de el, iar scuzele oferite… m-au făcut să-l respect. Am încuviinţat din cap.

— Plănuiam să vorbesc cu tine mai devreme. M-am întors după ce… ei bine, m-am întors, şi tu nu mai erai.

— Eram cu Kieran, i-am spus. Ne-am dus pe malul golfului, apoi am luat micul dejun.

A afişat un zâmbet discret.

— Am auzit.

Am ridicat din sprâncene.

— Ai auzit?

El a încuviinţat din cap.

— Mi-au spus oamenii de aici.

Nu am subliniat că oamenii de aici nu mi-au vorbit în

timpul scurtei noastre întâlniri, dar au simţit totuşi nevoia să-i raporteze că m-au văzut.

— M-am întors cât de repede am putut să văd dacă ai revenit în cameră.

— E în ordine. Am înghiţit în sec. Mulţumesc pentru baie!

— Eu ar trebui să fiu cel care îţi mulţumeşte.

— Pentru ce?

— Pentru că ai ştiut cum să dai de mine în această dimineaţă, a spus el, iar un val de căldură mi s-a revărsat pe faţă.

Mă jucam cu capătul cordonului în timp ce mă uitam la el. Cuvintele s-au ivit şi au pierit pe vârful limbii mele. Se uita fix la flăcări, liniile feţei lui nefiind nici pe departe relaxate. În disperarea mea de a nu mă mai gândi la dimineaţa aceea, mi-a venit ceva în minte.

— De ce insişti atât de mult ca nimeni să nu se refere la mine ca la Fecioară de fiecare dată când mă prezinţi cuiva?

— Asta e o întrebare incredibil de neaşteptată şi de spontană.

Era.

— Încep să-mi dau seama că şi eu sunt o persoană incredibil de spontană.

A zâmbit cu jumătate de gură.

— Îmi place asta. Mă forţează să fiu mereu în alertă când sunt în preajma ta. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, cu cât oamenii se vor gândi mai puţin la tine ca fiind Fecioara, cu atât te vor privi mai mult ca fiind

semiatlantiana care mi-a cucerit inima. Vorbele lui aveau o goliciune ciudată, şi, când s-a uitat la mine, am observat că avea umbre slabe, albastre sub ochi. Şi cu atât este mai puţin probabil ca ei să îşi dorească să îţi facă rău.

Am încuviinţat din cap în timp ce mi-am deschis simţurile. Legătura s-a format şocant de rapid, şi, într-o clipă, foamea lui m-a izbit – foamea şi tristeţea lui, cea din urmă fiind mai amară şi mai apăsătoare decât de obicei – teribil de apăsătoare. Nu se simţise aşa mai devreme. Era din cauza a ceea ce se întâmplase azi-dimineaţă sau din alt motiv?

— De asemenea, nu mai eşti tu asta, a adăugat el, iar eu mi-am stăpânit darul, conştientizând că îmi era mai uşor să îl închid de când Casteel îmi dăduse a doua oară sângele lui. Nu ai fost niciodată.

— Nu, aşa este.

— Ai acceptat vreodată asta? A pus o mână pe podea, lângă mine, şi s-a înclinat cu un centimetru sau doi mai în faţă. A existat vreodată un moment în care ai vrut să fii ceea ce te-au făcut ei să devii?

Nu mai fusesem niciodată întrebată aşa ceva, şi mi-a luat ceva timp să îmi dau seama cum să răspund.

— Au fost momente în care îmi doream să o fac pe regină fericită – să-i fac pe ducii Teerman să fie mulţumiţi de mine. Aşa că am încercat să fiu bună – să fiu cum se aşteptau ei să fiu –, dar era ca şi când… purtam o mască. Am încercat, dar masca a crăpat destul de repede.

— Să obligi un războinic să îmbrace vălul supunerii nu avea cum să dureze.

Simţind cum mi se încing obrajii, am privit în altă parte.

— Nu ştiu ce să zic despre partea cu războinicul…

— Ştiu eu, a insistat el. Am ştiut că ai puterea şi curajul unui războinic din momentul în care, în loc să ieşi, ai rămas în camera aia de la Perla Roşie. De aceea te-ai dus la înmormântarea lui Rylan. Este ceea ce te-a determinat să te duci pe Metereze când au atacat Temuţii şi să ripostezi – să te lupţi cu mine. Este motivul pentru care nu te-ai înclinat în faţa remarcilor lui Alastir atunci când l-ai întâlnit prima dată, ci mai degrabă i-ai contestat convingerile. La naiba, este, în primul rând, ceea ce te-a determinat să înveţi să lupţi. I-a apărut o gropiţă în obrazul drept. Este chiar linia ta de sânge – eşti tu însăţi.

Căldura resimţită în piept nu avea prea mult de-a face cu focul.

— Încă sunt puţin supărată că nu provin din linia nestatornicilor şi că nu îmi pot schimba forma.

Casteel a râs, iar sunetul era la fel de real şi de însorit precum senzaţia pe care o aveam eu în piept. Iar când privirea lui a întâlnit-o din nou pe a mea, am găsit în sfârşit curajul războinicului care pretindea el că sunt. Şi am început cu, probabil, cel mai jenant lucru din toate timpurile.

— Am vorbit cu Alastir mai devreme.

— Mi-a spus că va veni în vizită la tine.

— Aşa a făcut, şi mi-a spus despre Împreunare.

Casteel şi-a întors atât de iute capul spre mine, încât am fost surprinsă că nu şi-a rupt gâtul.

— Ce a făcut?!

— Chiar trebuie să repet asta?

— Ce ţi-a spus?

— Mi-a zis ce înseamnă. Mi-am concentrat atenţia asupra periei mele. Că este un schimb de sânge care, adesea, se transformă în ceva mai intim.

— Zeilor, doar nu ţi-a spus asta!

— Ba da.

— Eu…

Brusc, Casteel a izbucnit într-un râs profund şi furtunos. Genul acela care era atât de tare şi de zgomotos, încât părea că doare. Ochii mei larg deschişi s-au îndreptat spre el.

— Îmi pare rău, a oftat el. Doar că aş fi dat bani buni să-l văd încercând să-ţi explice asta.

Am mijit ochii.

— Chiar aşa?

— La naiba, da, aş fi vrut. Ah, zeilor! S-a uitat la mine, trecându-şi o mână prin păr. Lasă-mă să ghicesc! A spus că este crud şi dezgustător?

— Da. Cam aşa ceva.

— Zeilor, ce bătrân alarmist! A râs din nou. Îmi doresc să-ţi fi văzut faţa.

— Ei bine, având în vedere că am aflat asta de la el, şi eu mi-am dorit să-ţi fi dat un pumn în faţă.

— Sunt convins de asta.

— Nu ştiu ce este atât de amuzant. A spus că oamenii ar putea avea astfel de aşteptări din partea noastră – mai ales pentru că eu nu am sânge atlantian pur.

— În primul rând, a spus el făcând un efort să respire, nu cred că cineva s-ar aştepta la asta.

Acel „din partea ta” părea că atârna nespus între noi.

— Şi, cu toate că este un ritual intim, unul care nu se mai face prea des, nu este întotdeauna sexual. Pentru unii, sunt convins că devine astfel în mod natural. Şi, hei, fiecare face cum crede. Sunt oameni maturi, iar tu faci cum vrei, ştii? Nu am de gând să judec.

— Nici eu nu judec.

A arcuit o sprânceană.

— Nu judeci?

— Nu judec, am insistat.

— Deci să înţeleg că eşti interesată? a murmurat el.

— Nu acolo voiam să ajung cu asta.

— Aha.

Am ignorat felul în care a spus asta.

— Este adevărat că un muritor cu sânge atlantian ar avea o durată de viaţă mai lungă?

Casteel a încuviinţat din cap.

— S-a mai făcut asta înainte?

— Nu am cunoscut nici un fundamental legat care să se fi căsătorit cu un muritor purtător de sânge atlantian, a răspuns el. Din câte ştiu eu, nu a existat. Şi e mult să-i ceri asta unui vârcolac. Acest tip de legătură de sânge merge în ambele sensuri. Dacă vârcolacul moare, moare şi celălalt, iar dacă muritorul cu sânge atlantian moare, moare şi vârcolacul.

— Ah. Am clipit încet. Alastir nu a menţionat asta.

— Aşteaptă! Şi-a întors capul spre mine. Ştii măcar ce

s-ar putea întâmpla în timpul acelui ritual de l-ar face atât de crud…

— Ştiu ce s-ar putea întâmpla, am răbufnit.

— Este din cauza jurnalului?

— Taci din gură!

— Ai pus semne de carte la capitolele care detaliază cum Willa îşi petrecea după-amiezile distrând nu unul, ci doi pretendenţi, unul în faţă şi celălalt…

— Se pare că ştii multe despre acea carte.

— Iubesc nenorocita aia de carte, a spus el, iar maxilarul mă durea de la cât de tare îl încleştam. Deci eşti interesată atunci, Prinţeso. Ce latură sălbatică ai!

— Nu asta am spus!

Mi s-au înroşit obrajii.

— Ştiu. El a chicotit. Îmi pare rău. Sunt un nesimţit.

— Cel puţin, o recunoşti.

— Doar că… nu mă aşteptam la asta. Dar ai o personalitate foarte… aventuroasă.

— Te urăsc, am mârâit eu.

— Nu eşti chiar atât de aventuroasă, nu? Casteel a râs din nou. Uite, ştiu că nu doreşti să mergem cu această căsătorie dincolo de cât este nevoie, a spus el, iar acea durere ciudată şi stupidă din pieptul meu a pulsat. Aşa că nici măcar nu e ceva de care trebuie să-ţi faci griji. Dar Împreunarea este menită să întărească legătura care există deja şi să asigure faptul că şi partenerul face parte din această legătură. Nu se face cu uşurinţă şi, din nou, nu este întotdeauna vorba despre ceva sexual. Ştiu că s-a întâmplat şi ca fiecare să-şi păstreze trupul pentru el.

Am ridicat din sprâncene.

— Atunci, de ce a făcut Alastir să sune ca şi cum ar fi fost un…

— Un lucru murdar? El a zâmbit. Pentru că e bătrân, exagerat de dramatic şi crede că e de ajutor.

— De ce… M-am oprit înainte de a-l putea întreba de ce nu adusese niciodată vorba despre asta. Ştiam deja de ce. La fel cum ştiam şi de ce nu-mi spusese despre Capul Spessa.

— Ce?

Am clătinat din cap, schimbând subiectul.

— Alastir mi-a spus că el era vârcolacul legat de Malec.

— Aşa este. Ţi-a zis şi că el i-a spus mamei mele că Malec îi făcuse Ascensiunea lui Isbeth? Când am încuviinţat din cap, Casteel şi-a lăsat capul să cadă pe spate. Alastir şi-a încălcat jurământul, rupându-şi legătura. Asta s-a… ei bine, asta s-a întâmplat foarte rar. Alastir poate spune uneori prea multe, dar este un om bun.

Am încuviinţat încet din cap, privindu-l cum închidea ochii.

— Mama ta nu l-a părăsit atunci?

— Nu.

— A rămas cu el pentru că îl iubea?

— Ştii, chiar nu am idee. Nu vorbeşte despre el, dar începi să te întrebi asta, având în vedere că i-a dat primului ei fiu un nume atât de asemănător cu al lui, a spus el.

M-am întrebat ce părere avea tatăl lor despre asta.

— Când mama l-a confruntat pe Malec, a făcut-o în particular, dar tot s-a aflat ce făcuse. Şi alţii i-au urmat exemplul. Într-un fel, totul s-a întâmplat atât de repede.

— Şi iată-ne aici, am murmurat eu.

— Iată-ne aici, a confirmat el.

Inspirând adânc, am spus ceea ce trebuia spus:

— Ştiu că ai nevoie să te hrăneşti. Ştiu că eşti aproape de limită şi că nu te-ai hrănit de la nimeni altcineva.

— Cineva a vorbit, a răspuns el. Şi mă îndoiesc că a fost Alastir.

— Cineva trebuia să o facă. Ce se întâmplă dacă nu te hrăneşti, în afară de ochii negri? Dacă ajungi la limită? am întrebat eu. Dincolo de faptul că e un lucru rău, nu mi-ai explicat niciodată mai mult.

Şi-a întors privirea, trăgându-şi buza între dinţi.

— E ca şi cum ai fi… mort pe dinăuntru, mai rău decât un Ascendent. Cădem pradă poftei de sânge, dar este o nebunie violentă, ca a unui Temut. Doar că nu ne descompunem şi nu putrezim. A clătinat din cap. Odată ce trecem de limită, devenim mai puternici cu fiecare hrănire, dar este ca o boală a minţii, pentru că nu devenim nimic mai mult decât nişte animale turbate. Foarte puţini îşi revin din asta.

Mi-am amintit ce îmi spusese că îi făcuseră Ascendenţii – refuzau să îi dea sânge până când devenea disperat.

— Ascendenţii te privau adesea de sânge?

— Erau ani în care mă ţineau bine hrănit. Şi-a răsucit

buzele într-un zâmbet de batjocură. Apoi, îmi dădeau îndeajuns cât să nu mor, iar, uneori, asta nu era suficient.

„Ani.”

Inima mi-a fost cuprinsă de durere – pentru el, pentru fratele lui şi pentru oricine altcineva care trecea prin asta. Dar mai ales pentru Casteel, fiindcă ştia exact cu ce se confrunta fratele său.

— Dar te-ai întors.

— Au fost momente când nu credeam că aveam să o fac, Poppy. Se uita ţintă la flăcări, iar vocea lui abia dacă se auzea. Când am uitat cât de mult timp trecuse. Când am uitat cine eram şi ce conta pentru mine. A fost ca şi cum anumite părţi din creierul meu se întunecaseră. Şi-a trecut o mână prin păr, apoi a lăsat-o pe genunchi. Dar m-am întors. Nu acelaşi. Niciodată nu voi mai fi acelaşi. Dar am regăsit părţi din cel care am fost.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Îmi…

— Nu spune că-ţi pare rău.

Mi-a aruncat o privire tăioasă, care mi-ar fi rănit sentimentele înainte, dar pe care acum o înţelegeam – îl înţelegeam pe el. Compasiunea nu era întotdeauna dorită.

— Nu ai făcut nimic pentru care să îţi ceri scuze.

— Ai dreptate. Voiam să spun că mă bucur că te-ai regăsit pe tine.

A izbucnit într-un râs aspru.

— Pe bune, Poppy?! Tu vorbeşti serios?

— Da, cred că da. Am ridicat din umeri. Poate că te-ai regăsit într-un ticălos, dar e mai bine decât să fii pierdut

în propria minte. Nu i-aş dori asta nimănui.

A izbucnit într-un râs blând, care a trecut şi pe buzele mele.

— Adevărat. Şi-a trecut o mână peste faţă. Oricum, ştiu cum e să fii aproape de limită. Am trecut prin asta şi sunt bine.

— Dar nu eşti bine, Casteel.

Ochii i s-au lărgit uşor când s-a uitat la mine.

— Ce? am întrebat.

— Tu abia dacă îmi rosteşti numele.

— Ar trebui să îţi spun Înălţimea Ta?

— Zeilor, a spus el înecat. Nu.

Am zâmbit slab auzind asta, iar el a văzut şi mă privea de parcă tocmai făcusem o ispravă uimitoare. Habar nu aveam cum de un zâmbet din partea mea ar face asta.

Am revenit asupra sarcinii pe care o aveam de îndeplinit.

— Am simţit-o. Ţi-am simţit foamea în această dimineaţă, i-am spus. Ştiu că eşti flămând şi ştiu cum te simţi, cel puţin într-o oarecare măsură. Uneori, când era furios, ducele îmi interzicea să mănânc. Ai nevoie să te hrăneşti.

— În primul rând, ştiind că ducele a făcut asta, mi-aş dori să-l pot omorî din nou. Dar, în al doilea rând, nu doar de sânge eram flămând în dimineaţa asta. Ochii lui erau precum mierea încinsă. Şi cred că ştii asta.

Mi-a tresăltat inima, iar vocea îmi suna mai răguşit decât de obicei atunci când am spus:

— Dacă nu vrei să faci asta – dacă nu poţi –, atunci trebuie să iei sânge de la mine.

Casteel s-a tras înapoi de parcă l-aş fi lovit şi s-a ridicat în clipa următoare.

— Poppy…

— Nu poţi continua aşa. M-am ridicat şi eu, dar nici pe departe la fel de graţios ca el. Ce se va întâmpla dacă vei fi din nou rănit?

— Voi fi bine. S-a dat un pas în spate. Ţi-am spus. Nu îmi voi pierde din nou controlul.

— Nu cred că ai de ales în privinţa asta, nu-i aşa? Este, pur şi simplu, o parte din ceea ce eşti tu. Ai nevoie de sânge atlantian. Nu te-ai hrănit de la nimeni altcineva, aşa că poate o vei face de la mine. Nu e ca şi cum nu m-ai mai fi muşcat până acum.

Trăsăturile ascuţite ale feţei sale ieşeau în evidenţă.

— Nu am uitat asta.

— Atunci, n-ar trebui să fie mare lucru. Tu ai nevoie de sânge. Eu am sângele. Hai să terminăm cu asta!

A râs, dar fără a fi amuzat.

— Să terminăm cu asta? De parcă este doar un alt târg?

Mi-am ridicat bărbia.

— Dacă aşa trebuie să fie, aşa va fi.

— Deci eşti de acord să fie aşa? Să fii sursa puterii mele, având în vedere tot ce ţi-am făcut? Să adaugi şi asta la o listă lungă de lucruri pe care nu vrei să le faci, dar simţi că este necesar să fie făcute?

— Ei bine, când o spui aşa… Mi-am ridicat mâinile,

frustrată. Poate că prefer să fiu sursa sănătăţii tale mintale – ca să nu trebuiască să-mi fac griji, începând din acest moment şi până când totul se va fi încheiat, că îmi vei sfârteca gâtul.

Pieptul i s-a ridicat într-o respiraţie adâncă, tremurândă, pe când umerii i se tensionau.

— Poţi să spui cu adevărat că nu se va mai întâmpla? Priveşte-mă drept în ochi şi spune-mi că tu crezi cu adevărat că te vei putea opri data viitoare, i-am cerut. Când nările i s-au umflat şi nu a spus nimic, am ştiut adevărul. Şi am ştiut şi că trebuia să recunosc un alt adevăr, unul pe care nu aş mai fi putut să îl retrag. Ţi-am simţit foamea, Casteel, şi nu *trebuie* să fac asta. Am încetat să mai fac lucruri pe care nu îmi doream să le fac în momentul în care am renunţat la nenorocitul ăla de văl. Vreau să te ajut. Pentru că, oricât de proastă m-ar face asta să par, şi numai zeii ştiu de ce, ţin la tine! Aşa că, da, nu vreau să-mi sfâşii gâtul şi, de asemenea, nu vreau să ştiu că suferi fără motiv. Tremurând şi cu stomacul întors pe dos, mă simţeam de parcă tocmai mă dezbrăcasem complet. Probabil e ceva în neregulă cu mine – de fapt, cu siguranţă e ceva în neregulă cu mine. Evident. Dar dacă tu… M-am forţat să rostesc cuvintele înainte ca ele să mă sufoce. Dacă ţii măcar puţin la mine, nu vei vrea să mă pui în pericol. Vei accepta ceea ce îţi ofer cu un mulţumesc şi vei înceta să te mai porţi ca un idiot!

Casteel s-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate, apoi, după ceea ce mi s-a părut a fi o eternitate, şi-a coborât umerii.

— Sunt incredibil de nedemn de tine, a şoptit el, iar eu am tresărit, amintindu-mi de singura dată când îmi spusese asta.

Fusese în noaptea în care îi oferisem trupul, inima şi sufletul meu. A ridicat capul şi a părut că inspiră din nou:

— Bine.

Am răsuflat încet.

— Bine.

— Cu o singură condiţie, a spus el. Nu voi face asta singur. Nu după... nu după ce nu m-am hrănit atâta vreme. Nu voi risca. Aş... aş putea lua prea mult. Eşti de acord?

La început, ideea ca altcineva să fie prezent m-a făcut să mă simt inconfortabil, dar apoi mi-am amintit cum se simţise muşcătura lui înainte. Poate că prezenţa cuiva ar putea ameliora situaţia.

Aşa că am încuviinţat din cap.

— Sunt de acord.

Capitolul douăzeci şi şase

Tălpile mele goale se chirceau pe podeaua de lemn, în timp ce Kieran privea printre mine şi Casteel, moment în care chiar mi-am dorit să nu fi aflat despre Împreunare şi despre cum putea deveni uneori... *intimă.*

Mi se părea extrem de intim că se afla Kieran aici în timp ce Casteel se hrănea.

Casteel nu fusese plecat mai mult de câteva minute,

iar eu rămăsesem în acelaşi loc ca atunci când plecase, de parcă aş fi fost lipită de podea. Nu era vorba că aveam îndoieli. Pur şi simplu, nu-mi venea să cred că mă oferisem să fac asta – nu doar că îmi doream să fac asta, dar şi că recunoscusem că ţineam la el. Simţeam că viaţa mea se schimbase din nou, iremediabil, într-un interval de doar câteva minute.

— Nu am nevoie de mult, i-a spus Casteel lui Kieran, care părea că se pregătea să plece la război.

De fapt, se luptaseră unul cu celălalt în ultimele zece minute sau cam aşa ceva. Casteel tot ezita, iar Kieran era pe punctul de a-l împinge spre mine.

Vârcolacul stătea acolo în picioare, cu braţele încrucişate şi ochii strălucitori.

— Trebuie să iei mai mult de una, două înghiţituri. Trebuie să te hrăneşti aşa cum ai face-o în mod normal.

Un muşchi din maxilarul lui Casteel a zvâcnit în timp ce acesta se uita spre locul în care stăteam eu. Am simţit că trebuia să spun ceva, să îl liniştesc, căci părea că mai avea puţin şi o lua la fugă.

— Ia cât de mult ai nevoie, i-am spus, dorind să-mi menţin vocea fermă.

Casteel s-a uitat fix la mine, şi, pentru o clipă, am văzut o sclipire de neîncredere în privirea lui, apoi şi-a coborât genele.

Inima îmi bătea dureros în piept atunci când Casteel a deschis ochii.

A făcut un pas, apoi s-a oprit. Pieptul i s-a ridicat şi a coborât brusc.

— Asta este ultima ta şansă să te răzgândeşti. Eşti sigură?

Înghiţind greu, am încuviinţat din cap.

— Da.

Ochii i s-au închis încă o dată, şi, când s-au redeschis, nu se mai vedea decât cea mai subţire fâşie de chihlimbar. Şi-a coborât bărbia, iar ascuţimea foamei i s-a gravat adânc în trăsături.

— Ştii ce ai de făcut.

Vocea îi era mai aspră, abia recognoscibilă, în timp ce vorbea în direcţia în care se afla Kieran.

— Dacă nu mă opresc.

Dar Kieran ar fi intervenit? Mi-a tresăltat inima. Un fir de teamă s-a încolăcit în jurul vârtejului interzis şi perfid de nerăbdare din mine.

Kieran s-a mişcat în spatele meu, şi i-am simţit degetele pe partea dreaptă a gâtului meu. Am tresărit uşor, impunându-mi să nu mă gândesc la Împreunare. Nici măcar să nu mă duc într-acolo. Pentru că, dacă aş fi făcut-o, eu aş fi fost cea care ar fi fugit din cameră.

— O să-ţi monitorizez pulsul, a spus el liniştit. Doar ca să fiu sigur.

Mi-am aţintit privirea asupra lui Casteel. Îmi amintea de un animal închis, a cărui cuşcă era pe cale să fie descuiată.

— În mod normal, trebuie să faci asta când… când se hrăneşte?

— Nu. Degetele lui se simţeau reci pe gâtul meu. Dar acum e prea aproape de limită.

Prea aproape de limită…

Atunci, era prea târziu pentru îndoieli.

Casteel se afla brusc în faţa mea, copleşindu-mă cu mirosul său de pin şi de condimente exotice. Şi-a înfipt degetele în părul meu, dar nu a tras de el, deşi îi simţeam corpul vibrând de nevoie. Nu ştiu dacă eu am ales în mod conştient să mă conectez cu el în acel moment sau dacă a fost darul meu cel care a preluat controlul. Foamea lui a ajuns imediat la mine, făcându-şi loc în pieptul şi în stomacul meu, cu o durere sfâşietoare, care părea nesfârşită. Şi, sub ea, greutatea îngrijorării.

Obrazul lui l-a atins pe al meu în timp ce mi-a înclinat capul în lateral.

— Va fi doar o clipă de durere. Îi simţeam respiraţia caldă pe gâtul meu, iar vocea îi era răguşită. Îţi jur!

Apoi, s-a repezit.

O durere arzătoare mi-a tăiat respiraţia, şi am tresărit, întrerupând legătura pe care o realizasem cu el. Instinctul m-a împins să fac un pas înapoi, dar m-am lovit de Kieran. Aceasta şi-a pus mâna pe umărul meu, ţinându-mă bine, apoi braţul lui Casteel mi-a cuprins talia. Durerea s-a intensificat, ameţindu-mă, şi apoi…

Bătăile de inimă veneau şi treceau.

Gura lui Casteel îmi sugea pielea, făcându-mă să simt acea smucitură ameţitoare în fiecare parte a corpului meu. Durerea a dispărut la fel de repede cum a venit. Tot ce a mai rămas, tot ce mai exista pe lume era senzaţia gurii lui pe gâtul meu, trăgând adânc şi prelung din sângele care mă părăsea pe mine şi care îl împlinea pe el.

Ochii îmi rămăseseră deschişi, fixaţi pe tencuiala albă şi plictisitoare a tavanului, dar i-am închis, în timp ce buzele mi se despărţeau. El a băut din mine, cu degetele încleştate în părul meu. Şi-a ridicat gura…

— Nu e de ajuns, a spus Kieran. Nu e nici pe departe suficient, Cas.

Fruntea lui Casteel îmi apăsa umărul, pe când mâna de pe spate îmi strângea materialul halatului. Legătura creată zvâcnea intens, iar eu încă îi simţeam foamea. Se mai domolise un pic, dar era în continuare acută. Kieran avea dreptate. Nu luase suficient.

Timid, mi-am ridicat mâinile şi i-am atins braţele. Nu pielea dezgolită. Nu ştiam dacă alinându-i durerea aveam să-l fac să se oprească sau nu.

— Sunt bine. Vocea mea suna sfârşită, de parcă aş fi alergat în cerc în jurul cetăţii. Ai nevoie de mai mult. Ia!

— Spune adevărul! Kieran şi-a aşezat mâna peste a mea, strângând braţul lui Casteel. Hrăneşte-te!

Casteel a tresărit, apoi şi-a ridicat uşor capul. Buzele lui mi-au atins maxilarul, apoi linia gâtului, provocându-mi un fior pe şira spinării şi făcându-mă să îmi muşc interiorul obrazului. Şi-a apăsat buzele de pielea de deasupra muşcăturii, un sărut şoptit care m-a speriat, apoi gura lui s-a închis din nou peste zona care acum mă furnica.

Fiecare parte a corpului meu părea să se concentreze asupra locului în care gura lui era încleştată pe gâtul meu. Gândurile mi s-au risipit în timp ce o nevoie a început să înflorească în stomacul meu şi între coapse. Am încercat

să-mi aduc aminte că era şi Kieran acolo, monitorizându-mi pulsul, şi că ceea ce făceam era aproape ca… ca o procedură de salvare a vieţii, dar nu m-am putut agăţa de nici unul dintre aceste gânduri. De fiecare dată când trăgea de pielea mea, cu fiecare smucitură care părea să-mi ajungă până la degetele de la picioare, pulsaţia vibra, iar nevoia creştea tot mai mult, înfierbântându-mi sângele şi pielea.

Trebuia să mă gândesc la orice altceva numai nu la ceea ce simţeam când îl ştiam pe Casteel lipit de gâtul meu, cu buzele-i mişcându-se, cu muşchii braţelor încordându-se sub palmele mele. Dar nu avea rost, şi – ah, zeilor – legătura cu el era încă deschisă. Îi simţeam foamea, da, dar mai era şi altceva. Am simţit pe gât în jos o aromă picantă, afumată. Gustul, senzaţia erau ameţitoare şi îmi copleşeau simţurile. Am tresărit simţind un potop de dorinţă care mi-a slăbit picioarele. Nu ştiam cum de mai stăteam în picioare sau dacă nu cumva Casteel ori Kieran mă ţinea. Fiecare gură de aer pe care o luam părea insuficientă, pe când durerea mi se muta la sâni. Tensiunea se încolăcea strâns în interiorul meu, ajungând aproape de angoasă – un tip de plăcere ascuţită ca lama unui cuţit, care îmi lăsa propria ei versiune de cicatrici.

Casteel a scos un sunet, un răcnet gutural. Şi apoi, s-a mişcat brusc, lipindu-se strâns de gâtul meu, în timp ce se împingea în mine – mă împingea în spate, înspre Kieran, cu o forţă neaşteptată.

Vârcolacul s-a lovit de peretele din spatele nostru cu

un mârâit în momentul când Casteel ne-a prins pe amândoi. Îi simţeam gura mişcându-se pe gâtul meu în timp ce îşi împingea şoldurile înspre burta mea…

Ah, zeilor!

Îl simţeam lângă mine. Îl simţeam în mine – dorinţa lui şi a mea se contopeau una cu cealaltă. Un urlet surd mi-a invadat urechile, iar eu m-am cufundat brusc într-un torent de senzaţii ce venea în valuri nesfârşite. Nelinişte şi preocupare cu privire la ceea ce se întâmpla pe când nu eram singuri, căci Kieran era acolo, în spatele nostru, pe deplin conştient de ce se petrecea. Jenă cauzată de umezeala alunecoasă la care Casteel a răspuns cu o mişcare a şoldurilor în timp ce mâinile îi coborau pe talia mea. Dorinţa care s-a contopit cumva cu ceva mai profund, ceva irevocabil, dar şi sentimentul de neîncredere din momentul în care mi-am încolăcit braţul în jurul gâtului său, când l-am îmbrăţişat, dorind să mă înec în acest foc. Până când mi-am dat seama că deja mă înecasem.

Nu ştiam când anume lucrurile scăpaseră atât de mult de sub control. Când felul în care mă ţinea şi modul în care se lipea de mine nu mai erau legate de nevoia de a-şi potoli setea, ci mai degrabă de dorinţa de a-şi potoli un alt gen de foame. Nu ştiam exact când pierdusem lupta împotriva trupului meu. Nu ştiam când încetasem să mă mai gândesc la faptul că nu doar trupul lui Casteel mă atingea, că nu pe pieptul lui îmi lăsasem capul.

Să fi fost din cauza muşcăturii? Să fi fost nevoia şi dorinţa care fuseseră trezite la viaţă în noaptea aceea de

la Perla Roşie şi care nu mai dispăruseră niciodată, devenind focul care ardea în sângele meu de fiecare dată când eram aproape de Casteel? Era ceva nechibzuit şi rău în mine, în miezul a ceea ce eram, care îmi permitea să mă las purtată de val şi să uit... de tot? Sau erau toate aceste lucruri combinate? Nu ştiam... nu mai ştiam nimic în vreme ce mâinile lui Casteel alunecau tremurând pe coapsa mea, peste halat. M-a ridicat pe vârfuri, apoi m-a tras mai sus, punându-mi piciorul în jurul mijlocului său. Halatul s-a deschis în partea de jos, iar partea de sus mi-a alunecat pe umărul stâng. Când duritatea lui a apăsat pe cea mai moale parte a mea, tot ce ştiam era că devenisem flăcările din sângele meu, ceva cu totul necunoscut pentru mine, ceva îndrăzneţ şi neruşinat. Eu eram focul, iar Casteel era aerul care îl alimenta.

Şoldurile lui Casteel s-au lipit strâns de ale mele, iar trupul meu a răspuns fără ca eu să gândesc în mod conştient, frecându-se de el, în timp ce el se hrănea şi se hrănea. Tensiunea se încolăcea şi mai strâns. În adâncul sufletului meu, nu ştiam dacă ceea ce mă ducea uşor şi precis spre culme era muşcătura sau sentimentul că el era între coapsele mele.

— Ajunge, a spus Kieran. Vocea lui ar fi trebuit să fie ca un şoc, dar era doar o sursă de frustrare. Ajunge, Casteel!

Tremurând, am deschis năucită ochii în vreme ce pieptul lui Casteel se ridica rapid contra pieptului meu. A trecut o clipă şi, simţind limba lui păcătoasă sub muşcătură, iar apoi peste ea, am rămas şi fără aerul pe

care îl mai aveam. Tensiunea a pulsat din nou, apoi el şi-a ridicat gura de pe gâtul meu. Preţ de câteva clipe, a rămas atât de aproape de mine, după care a făcut un pas înapoi, luându-mă cu el, în timp ce inima şi sângele meu continuau să pompeze, iar eu continuam să simt *dorinţă*. Unul din braţele lui s-a îndoit peste talia mea, iar cealaltă mână a revenit în părul meu, îndemnându-mă să îmi las capul în jos. Mi-am cuibărit faţa la gâtul lui, inhalându-i parfumul şi pur şi simplu *respirând*. Îmi încolăcisem ambele picioare în jurul taliei lui şi nici măcar nu ştiam când se întâmplase asta, dar el mă ţinea acolo, fără nici un fel de spaţiu între trupurile noastre, uitându-se peste umărul meu la Kieran.

— Mulţumesc, a spus el cu răceală.

— Eşti bine? a întrebat Kieran, iar eu am simţit cum Casteel încuviinţa din cap. Penellaphe?

Îmi simţeam limba grea, dar am reuşit să scot un *da* înăbuşit.

— Bine.

Aerul s-a agitat în jurul nostru când Kieran a trecut pe lângă noi. Uşa s-a deschis scârţâind, iar vântul rece mi-a mângâiat pielea dezgolită, fără a face însă nimic pentru a-mi domoli fierbinţeala.

— Mulţumesc! i-a spus Casteel din nou lui Kieran, apoi uşa s-a închis. Şi-a întors capul spre mine. Mulţumesc! a şoptit el.

Nu am spus nimic cât timp îl îmbrăţişam, prinsă într-o furtună de… dorinţă. Casteel s-a mişcat, aplecându-se şi aşezându-mă pe pat. Mi-am odihnit ceafa pe pernă, pe

când mâinile lui se retrăgeau de sub mine. Când a venit lângă mine, am simţit patul afundându-se sub greutatea lui şi am deschis ochii.

Casteel era aproape, cu mâinile de o parte şi de alta a capului meu, plutind deasupra mea. Am văzut că halatul alunecase şi mai mult, dezvăluind rotunjimile sânilor mei. Sfârcurile se vedeau proeminent prin materialul subţire al halatului catifelat. Iar mai jos, tot piciorul îmi era expus, până la pliul format de coapsa şi de şoldul meu. Trebuia să aranjez halatul, să mă acopăr. Trebuia să mă simt jenată, dar nu am mişcat nici un deget. Nu era vorba că nu puteam. Pur şi simplu, nu am făcut-o, şi mi-am mutat privirea asupra lui.

Ochii aceia străluceau ca mierea încinsă, frumoşi şi mistuitori. Nici unul din noi nu vorbea, în timp ce pieptul lui se ridica şi cobora, cu o respiraţie la fel de accelerată precum a mea. Muşchii lui erau rigizi, în vreme ce el se stăpânea. Ştiam că asta făcea, fiindcă încă eram conectată la el, deschisă faţă de el mai mult decât fusesem vreodată faţă de cineva, dar fără a mai simţi foamea chinuitoare. Simţeam un gust bogat şi afumat şi aproape la fel de intens. Mi s-a întretăiat respiraţia, şi ardeam şi mai tare.

Buzele i s-au întredeschis, lăsând la vedere vârfurile colţilor. Muşcătura m-a furnicat atât de tare, încât am fost străbătută de un val de fiori care mi-a făcut coapsele să se strângă şi şoldurile să se contracte.

Casteel a închis ochii, inspirând sacadat.

— Poppy…

Era o bogăţie de dorinţe în acel singur cuvânt, în

numele meu. Am tremurat. Apoi, ochii lui s-au deschis din nou, fiind aproape strălucitori.

— Ai dat atât de mult din tine, ai făcut atât de multe pentru mine, a spus el, şi am avut impresia că nu vorbea doar despre sângele meu. Gura lui a coborât, potenţându-mi nerăbdarea. S-a oprit la doar câţiva centimetri de gura mea, în timp ce mâna i s-a curbat în jurul şoldului meu. Lasă-mă să fac asta pentru tine! Lasă-mă să-ţi alung durerea!

Inima mea a început să se agite, şi întregul meu trup s-a tensionat. Trebuia să spun nu. Existau o sută de motive diferite pentru asta. Dar nu asta a fost ceea ce mi-a ieşit pe gură, cu o voce răguşită care nu era a mea.

— Dar cum rămâne cu durerea ta?

A tremurat uşor.

— Nu e vorba despre mine. Mâna lui a alunecat peste abdomenul meu, până acolo unde şoldul stâng îmi era dezgolit. Lasă-mă să-ţi mulţumesc în singurul mod în care pot acum! Lasă-mă să-ţi arăt recunoştinţa mea!

Abia puteam să respir sau să gândesc. Mi-am închis simţurile, crezând că asta avea să mă ajute să-mi limpezesc mintea, dar dorinţa încă se zbătea în mine, în tandem cu inima mea neliniştită. Şi mi-am dat seama că eu încă eram focul. Încă îmi doream asta, fie că era bine, fie rău, la fel ca în această dimineaţă, ce părea să fi fost cu o veşnicie în urmă.

Am fost vag conştientă de faptul că am încuviinţat din cap. Apoi, Casteel şi-a coborât bărbia, iar buzele lui le-au atins pe ale mele. M-a întors pe o parte, departe de el, în

timp ce se întindea în pat, în spatele meu. Confuză, m-am uitat peste umăr la el, văzându-l rezemându-se în cot, moment în care mi-a întâlnit privirea.

— Eşti atât de curajoasă, a murmurat el, trăgându-mă în leagănul şoldurilor sale.

Halatul alunecase, iar între curbura posteriorului meu şi lungimea lui dură nu mai erau acum decât pantalonii lui. Mi-am muşcat buza, în timp ce mâna lui a alunecat peste coapsa mea, ridicându-mi piciorul, doar cât să strecoare unul de-al lui între ale mele. Şi-a dus mâna pe braţul meu în sus, apoi a coborât din nou.

— Şi puternică.

Halatul a alunecat mai mult, părând să-i urmeze mâna. Am privit doar ca să văd cum materialul se despărţise şi mai mult, lăsând un sân la vedere. Căldura mi-a inundat obrajii când am văzut dovada dorinţei mele în sfârcul umflat. Mâna lui s-a încleştat peste sânul meu, provocându-mi un geamăt atunci când degetul lui mare s-a rotit peste vârful acestuia. Spatele mi s-a arcuit sub atingerea lui, spre el.

— Atât de generoasă, a răcnit el, mutându-şi mâna mai jos, sub buric şi peste şoldul meu dezgolit, apoi şi mai jos.

Degetele lui au întâlnit umezeala care se strânsese acolo, iar apoi m-a cuprins cu palma. Atingerea lui era ca un însemn, în timp ce un deget de-al lui a alunecat cu nesaţ peste centrul meu, cu mângâieri uşoare şi jucăuşe, care mi-au făcut întregul trup să se cutremure. A continuat cu acele atingeri uşoare ca o pană până când

am crezut că mă voi întinde dincolo de pielea mea, că voi lua foc, apoi a adâncit un deget în mine. Mi-am lăsat capul pe pieptul lui şi am scos un sunet murmurat.

— Atât de afurisit de frumoasă, a rostit el printre dinţi, retrăgându-şi degetul până când aproape că s-a eliberat de corpul meu, dar apoi strecurându-l din nou înăuntru.

Şi-a înclinat mâna astfel încât degetul mare să danseze peste mănunchiul sensibil de nervi, în timp ce continua să mă mângâie cu degetul acela lung şi abil al lui, împingându-l încet înăuntru şi retrăgându-l, şi răpindu-mi tot mai mult din răsuflare cu fiecare împingere. Şi-a încolăcit celălalt braţ în jurul meu, îndoindu-l peste piept. A pipăit sânul mult prea încordat în timp ce introducea un al doilea deget, făcându-mă să mă întind şi alimentându-mi şi mai mult focul.

Am ţipat, apăsându-mă de mâna lui, de el. Respiraţia lui venea în reprize neregulate, în timp ce eu am întors capul pentru a-l vedea cum îşi privea mâinile, cum mă privea ridicându-mă şi frecându-mă de el. Am alunecat în senzaţia îmbietoare, căzând nebuneşte în ea. Realitatea a dispărut. Nu fusesem eu prizoniera. Nici el nu fusese răpitorul. Nu eram parteneri într-o înţelegere, fiecare folosindu-se de celălalt. Eram doar noi, degetele şi mâinile lui pricepute, căldura braţelor lui, încordarea glorioasă din mine, şi el cutremurându-se, blestemând în timp ce îi încălecam mâna, în vreme ce îi călăream lungimea tare care mă apăsa din spate. Erau toate aceste lucruri şi fiorul brusc al puterii şi al controlului.

A dat să-şi încline trupul ca să lase spaţiu între noi, dar eu mă lăsasem pradă focului. Mi-am întins mâna şi mi-am încolăcit degetele în jurul şoldului lui, înfigându-mi unghiile, într-o cerere tăcută.

Casteel m-a ascultat.

S-a supus cu o altă înjurătură şi cu o scurtă alunecare fierbinte a buzelor sale peste curbura buzelor mele, în timp ce degetele i se afundau mai tare, mai adânc. Mă legănam, şi nu exista nici un ritm, dar amândoi ne mişcam şi ne încordam. Vârtejul din vintrea mea se învârtea şi se învârtea…

— Poppy, eu…

S-a oprit când mi-am pus cealaltă mână peste a lui, ţinându-l acolo în timp ce eu am continuat să mă mişc.

Şi s-a întâmplat – încordarea şi vârtejul, totul s-a dezlănţuit, zbătându-se prin fiecare muşchi. Am gemut în timp ce eliberarea mă străbătea cu putere, în timp ce mă cutremuram în jurul degetelor lui, iar el se cutremura lipit de mine, mişcând în continuare acele nenorocite de degete şi trezind fiecare val răvăşitor de senzaţii pe care le putea trezi, până când mâinile mele s-au desprins de el, iar eu m-am moleşit. Până când i-am simţit pe obraz respiraţia domolindu-i-se. Apoi, încet, a ieşit din mine.

Mâna lui nu s-a îndepărtat prea mult, dar a urcat uşor şi s-a oprit chiar sub buricul meu. Cu cealaltă mână a tras de cele două părţi ale halatului pentru a le închide, strângându-le chiar sub sânii mei. Era ceva în acest gest care părea… blând.

Încet, am devenit conştientă de o umezeală pe partea

inferioară a spatelui şi pe posteriorul meu. Mi-am lăsat capul pe spate şi în lateral.

Capul lui se odihnea pe perna din spatele meu, având trăsăturile relaxate într-un mod pe care îl văzusem doar când dormea. Când privirea lui a întâlnit-o pe a mea, ochii aceia ai lui erau îngânduraţi şi umbriţi.

Şi apoi, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. O nuanţă de rozaliu i s-a strecurat în obraji, şi el şi-a îndepărtat şoldurile de mine.

— Îmi pare rău, a spus el cu voce groasă, şi un zâmbet copilăresc îi juca pe buze. Asta nu trebuia să se întâmple.

M-am uitat în jos. De-a lungul părţii din faţă a pantalonilor lui se formase o pată de un negru mai închis. Umedă. Mi s-au înroşit obrajii, iar privirea mi-a zburat la el.

— Asta nu s-a mai întâmplat de când... Rânjetul i-a devenit sfios, iar între asta şi roşeaţa slabă care îi păta obrajii, parcă vedeam o cu totul altă persoană. Ei bine, asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— Serios? am întrebat, surprinsă de tonul gutural al vocii mele.

— Serios. Privirea lui a căutat-o pe a mea. Nu voiam... adică, bineînţeles că am vrut asta. Am vrut mai mult. Întotdeauna vreau mai mult când e vorba despre tine.

Nuanţa ochilor lui s-a luminat încă o dată, iar degetele de la picioare mi s-au încovoiat.

— Dar voiam să fie vorba despre tine.

Zeilor, era ceva atât de tandru în felul în care a spus asta.

— A fost despre mine. Ai încercat să pui distanţă între noi. Mi-am întors capul, iar privirea mi-a căzut pe mâinile lui. Eu sunt cea care nu a permis asta.

— Şi asta mi-a plăcut. O pauză. Foarte mult. Evident.

Buzele mi-au zvâcnit.

— Cine ar fi crezut că poţi fi atât de solicitantă? a continuat el, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Mi-a plăcut şi asta. Evident.

Am zâmbit.

Răsuflarea lui era delicată, gâdilându-mi ceafa.

— Dar ceea ce ai făcut tu pentru mine? Oferindu-te să mă hrăneşti? Ştiu că trebuie să fi fost înfricoşător.

Nu fusese. Nu chiar.

— Şi vreau doar să ştii că eu… Şi-a dres glasul. Chiar nu am cuvinte, altele în afară de „mulţumesc".

Mă holbam la degetele şi la tendoanele mâinilor lui, căutând vreo urmă de regret sau de ruşine. Eram sigură că ruşinea urma să vină mai târziu, când aveam să îl văd pe Kieran, dar nu regretam că îi oferisem sângele meu lui Casteel. Şi, la fel ca înainte, nu-mi doream să nu se fi întâmplat ceea ce se întâmplase pe urmă. Nu se simţea ruşinos sau greşit. Mi se păruse firesc, de parcă o cunoaştere inerentă mi-ar fi spus că era normal să se ajungă la acel nivel de intimitate în urma hrănirii. Să se ajungă la mai mult. Că, dacă aş fi crescut în Atlantia, dacă eu şi el am fi fost alţii, ar fi fost firesc ceea ce am împărtăşit după aceea. Încă o dată, am simţit ca şi cum… pământul care ne ţinea se schimbase şi se mişca sub noi.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Am închis ochii. A

fost alegerea mea.

Casteel şi-a eliberat braţul de sub mine, iar patul s-a mişcat când el s-a ridicat. O căldură languroasă a pus stăpânire pe mine în timp ce îl priveam cum se îndrepta spre locul de la picioarele patului unde se afla geanta lui. A scos ceva, apoi s-a făcut nevăzut în camera de baie, închizând uşa în urma lui. Am auzit sunetele vagi ale apei proaspete din urcioare pe care o vărsa în cadă. Apa împroşca, şi mă întrebam cum de reuşea el să reziste răcelii ei.

Degetele de la picioarele mele se jucau cu pătura îngrămădită lângă pat, iar eu mă gândeam că ar trebui să mă ridic sau măcar să trag pătura sus, dar stăteam prea comod ca să depun acest efort. Ochii mi s-au închis lent, şi i-am deschis din nou când am auzit uşa. Casteel a ieşit, purtând doar pantalonii aceia largi de bumbac, care îi atârnau indecent pe şolduri. N-ar fi trebuit să mă uit şi cu siguranţă n-ar fi trebuit să mă holbez, dar m-a absorbit priveliştea muşchilor zvelţi şi încordaţi ai abdomenului său şi a liniilor bine definite ale pieptului şi ale umerilor lui. Forma lui era dovada anilor petrecuţi mânuind sabia şi folosindu-şi corpul ca pe o armă, dar să arăţi aşa…

Trebuia să fie interzis.

Casteel mi-a surprins privirea, iar buzele lui pline s-au curbat. I-a apărut gropiţa din obrazul drept.

Iar apoi, cea din obrazul stâng.

— Îmi place asta, a spus Casteel.

— Ce?

— Că te uiţi la mine.

L-am privit cum a îndesat perechea de pantaloni făcută sul în geantă.

— Nu mă uit la tine.

— Greşeala mea, atunci, a murmurat el, iar gropiţa din obrazul drept a rămas în continuare.

Şi-a îndreptat spatele, iar muşchii de-a lungul coloanei vertebrale au făcut lucruri interesante, fascinante. Mă aşteptam să mă tachineze în legătură cu ceea ce se întâmplase între noi, să sublinieze că o făcuserăm din nou, adică de două ori într-o singură zi, dar mi-a dovedit că mă înşelam în privinţa lui.

Nu m-a tachinat.

A dispărut din raza mea vizuală, iar eu am reuşit cumva să nu mă întorc şi să nu-l privesc. Au trecut câteva momente, iar apoi patul s-a lăsat din nou sub greutatea lui. Am simţit şoapte de surpriză. Ar fi trebuit să-mi dau seama din momentul în care l-am văzut în acei pantaloni că nu avea de gând să plece din cameră, dar cred că nu mă aşteptam să rămână. Era atât de devreme, abia era prânzul.

Întinzând mâna în jos, Casteel a apucat pătura şi a tras-o peste mine – peste noi –, apoi s-a ghemuit în spatele meu, aşa cum făcuse înainte.

S-a lăsat o linişte care a umplut camera

— Pot... pot să te ţin în braţe? m-a întrebat într-un final, şi niciodată nu îl mai auzisem atât de nesigur. Sunt

lucruri pe care ar trebui să le fac, şi ştiu că nu suntem în public şi că ceea ce am împărtăşit nu schimbă nimic, dar… pot… putem să ne prefacem?

Inima îmi bătea din nou cu putere, şi nu ştiam dacă era efectul hrănirii sau a ceea ce făcuserăm după aceea. Sau dacă era blândeţea rugăminţii lui, vulnerabilitatea din ea şi sentimentul că lucrurile se schimbaseră şi mai mult între noi. S-ar putea ca toate aceste lucruri să fie motivul pentru care am spus simplu:

— Poţi.

Răsuflarea lui Casteel era sacadată, dar el nu s-a mişcat. Când l-am privit peste umăr, avea ochii închişi şi buzele întredeschise. M-am întrebat dacă se simţea bine.

— Casteel?

Genele dese s-au ridicat, dezvăluind nişte ochi de chihlimbar extraordinar de strălucitori.

— Eu… nu credeam că mă vei lăsa.

Punând din nou capul jos, mi-am umezit buzele.

— Ar fi trebuit să nu o fac?

— Da? Nu? Nu ştiu.

Atunci, Casteel s-a mişcat, strecurându-şi un braţ sub mine, iar celălalt în jurul meu. M-a tras mai aproape de el, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

— Totuşi, nu mai dai înapoi acum.

Mi-am permis un zâmbet discret în timp ce m-am cufundat în îmbrăţişarea lui, în căldura lui. Şi mi-am mai permis un lucru.

Mi-am permis să mă bucur de asta.

Capitolul douăzeci şi şapte

Îmbrăcând una dintre tunicile curate ale lui Casteel, m-am uitat în jos la mine şi am oftat. Arătam puţin ridicol în pantalonii prea largi şi cămaşa supradimensionată, care aproape că îmi ajungea până la genunchi. Dar cămaşa neagră, simplă era mult mai bună decât puloverul meu prea gros.

Nu dormisem atât de mult, poate puţin peste o oră, până când m-am trezit şi l-am surprins sprijinit pe cot, privindu-mă. Când l-am întrebat ce face, mi-a răspuns simplu:

— Mă bucur de peisaj.

M-am îmbujorat în mii de nuanţe de roşu, iar el a zâmbit înainte de a-şi coborî capul şi de a-mi atinge fruntea cu buzele. Apoi, mi-a spus că avea o idee, şi aşa am ajuns eu să port pantaloni largi şi una dintre cămăşile lui.

Aruncând o privire în oglinda ovală înainte de a ieşi din camera de baie, mi-am zărit partea laterală a gâtului. Porţiunea de piele din jurul celor două înţepături roşii era uşor rozalie. Am atins pielea, constatând că zona era sensibilă, dar nu dureroasă. Când am părăsit patul, am observat că umbrele de sub ochii lui Casteel dispăruseră, la fel şi ascuţimea trăsăturilor sale. Era uimitor cât de repede îşi făcuse efectul sângele meu.

Era, de asemenea, uimitor cum mă afectase muşcătura lui.

În momentul în care gura lui s-a încleştat pe pielea mea şi durerea iniţială a muşcăturii a dispărut, a fost ca şi cum aş fi ajuns într-o lume în care singurul lucru care conta erau el şi senzaţia că trăgea o parte din mine în adâncul lui. Nu a mai contat ce îmi împărtăşise Kieran mai înainte despre inimile-pereche. Nu a mai contat nici conştientizarea faptului că era posibil ca el să-mi fi ascuns adevărul despre Capul Spessa fie pentru că se temea că aş fi spus ceea ce ştiam dacă aş fi fost capturată, fie pentru că nu voia să îmi încredinţeze informaţia până când nu eram suficient de departe de raza de acţiune a Ascendenţilor. Nici şocul de a afla despre Împreunare nu mai era o problemă. Nu am simţit nici o ruşine fiindcă fusesem prinsă între Kieran şi Casteel, căci Kieran fusese aproape lipit de perete de nevoia lui Casteel. Devenisem o flacără, şi nimic din toate astea nu mai conta.

Dar acum?

Acum, mă simţeam jenată când mă gândeam la Kieran – vârcolacul care probabil ştia despre tradiţie. Ceva despre care Casteel nu-mi spusese niciodată, căci, în ceea ce-l privea, nu era relevant. Căsătoria era temporară. Un act despre care nu eram sigură că era atât de inocent pe cât îl făcea Casteel să pară – cel puţin, nu în cea mai mare parte a timpului. Dar nu simţeam ruşine pentru ceea ce văzuse Kieran. Nu ştiam dacă ar fi trebuit, dar nu simţeam că era ceva de care să îmi fie ruşine. Reacţia mea faţă de Casteel fusese naturală şi, chiar dacă ceea ce a venit după aceea, când Casteel şi-a exprimat recunoştinţa, a fost ceva incredibil de nesăbuit pentru inima mea, se

simţise totodată corect.

Înroşindu-mă la gândul aparentei lipse de control a lui Casteel, mi-am scos părul de sub gulerul tunicii şi l-am lăsat în jos. Spusese că nu se mai întâmplase niciodată şi nu puteam înţelege de ce m-ar fi minţit în legătură cu asta. Faptul că se întâmplase cu mine era de neconceput, dar exista şi acolo un sentiment ciudat de putere, unul vechi de când lumea. Tipul de putere pe care mi-am imaginat că domniţa Willa şi femeile de la Perla Roşie, cele care lucrau acolo şi care erau clientele localului, îl stăpâneau.

Auzind paşii lui Casteel în dormitor, mi-am smuls privirea din oglindă şi am glisat uşa. Casteel reuşise să-şi schimbe hainele. Într-o oarecare măsură. Îşi pusese pantalonii şi cizmele, dar tunica albă încă îi atârna pe degete în jos. Ceva legat de liniile dure ale pieptului şi ale abdomenului său era absolut fascinant, dar îndrăzneala de mai devreme mă părăsise.

— Deci în legătură cu ideea mea, a spus el, ridicându-şi cămaşa deasupra capului.

— Îmi e cam teamă să întreb.

M-am îndreptat spre uşile de la terasă. El deschisese una după ce ne treziserăm, iar lumina caldă a soarelui se revărsa pe podeaua de gresie.

A râs înăbuşit în timp ce cămaşa îi aluneca pe cap în jos.

— Mă răneşti.

Am zâmbit, el fiind cu spatele la mine.

— Sunt convinsă.

— Profund.

Întorcându-se cu faţa spre mine, şi-a lăsat cămaşa descheiată.

— Dacă tot e devreme, m-am gândit că am putea face o mică excursie.

Am fost cuprinsă de entuziasm, în timp ce îmi suflecam una din mânecile lungi.

— Unde?

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi cum e cu adevărat Capul Spessa.

Am deschis gura să îl întreb dacă el chiar avea încredere în mine în legătură cu ceea ce vedeam, dar am reuşit cumva să mă opresc.

M-a cercetat cu privirea.

— Ce este?

— Mi-ar plăcea, am spus eu în schimb.

Casteel şi-a înclinat capul şi m-a studiat preţ de un moment, de parcă nu ar fi crezut ce îi răspunsesem.

— Mă bucur să aud asta. A înaintat, oprindu-se în faţa mea. Dar cu un avertisment.

— Care anume? am întrebat în vreme ce el mi-a ridicat braţul.

A răsucit marginile mânecilor, formând o manşetă.

— Continuăm *să ne prefacem*.

Mi-a tresăltat inima.

— Că tu eşti doar Hawke?

— Iar tu eşti doar Poppy. Mi-a răsfrânt mâneca, oprindu-se chiar sub cotul meu. Vrei mânecile mai sus?

Ştiind că mă întreba din cauza cicatricilor palide de pe scobitura cotului, am încuviinţat din cap. În ochi i se

citea o strălucire de aprobare în vreme ce mi-a răsucit mâneca, astfel încât să îmi ajungă mai sus de cot.

— Nu ne vom petrece restul după-amiezii gândindu-ne la trecut.

— Sau preocupându-ne de viitor? am spus eu.

El a încuviinţat din cap, făcându-mi totodată semn să ridic şi celălalt braţ.

— Vom fi doar Hawke şi Poppy. Asta e tot.

L-am privit răsfrângându-mi şi cealaltă mânecă.

— Nimeni altcineva nu te va trata ca fiind Hawke. Nici pe mine nu mă va vedea ca fiind Poppy.

Ochii lui s-au ridicat spre ai mei.

— Nimeni altcineva nu contează. Doar noi doi.

Încă o tresăltare a inimii. Nu puteam nega faptul că ar fi deosebit de nepotrivit din partea mea să mă mai prefac. Totul devenea confuz, iar să mă prefac… ei bine, nu mi se părea că mai era vorba despre asta. Dar nu puteam nega nici faptul că îmi doream exact ceea ce îmi oferea el.

Şi de când mă oprea pe mine un lucru prostesc?

În plus, voiam să văd Capul Spessa. Spunându-mi că acesta era motivul principal, am încuviinţat din cap.

— Sunt de acord cu condiţiile tale.

I-a apărut gropiţa în obrazul drept.

— Deci ne-am înţeles?

— Da.

— Atunci, trebuie să pecetluim înţelegerea, mi-a spus el. Şi ştii cum pecetluiesc atlantienii o înţelegere? Cu un sărut.

— Serios? am întrebat eu cu îndoială. Asta sună

incredibil de problematic.

— Poate.

— Şi sună, de asemenea, a minciună.

Casteel a încuviinţat din cap.

— Este.

Nu mi-am putut stăpâni râsul. A izbucnit din mine. Şi Casteel se mişca incredibil de repede. Şi-a aplecat capul, iar gura lui era peste a mea înainte chiar ca râsul să se stingă. Şocul buzelor lui lipite de buzele mele mi-a dat fiori. Sărutul a fost… a fost la fel de ameţitor precum muşcătura lui, aşa cum era totul la el. Iar când degetele lui mi s-au strecurat în păr, lăsându-mi capul pe spate, nu au mai existat proteste. Sărutul s-a adâncit, iar atingerea colţilor lui, a limbii lui pe a mea mi-a provocat un fior fierbinte şi încordat.

— Îmi pare rău, a şoptit el pe buzele mele. Ştiu că ar fi trebuit să întreb mai întâi, dar râsul tău… mă termină, Poppy.

Şi-a trecut mâinile peste obrajii mei, fără ca degetele lui să ezite când au ajuns în dreptul cicatricilor.

— Eşti mai mult decât bine-venită să mă pocneşti pentru asta.

Nu voiam să-l lovesc. Voiam să mă sărute din nou. Am răsuflat uşor.

— Cred că acum înţelegerea este pecetluită, nu-i aşa?

El a înghiţit în sec sonor.

— Aşa este. Dându-se înapoi, m-a luat de mână. Vino! Dacă mai stăm încă o clipă aici, nu cred că vom reuşi să mai ieşim din cameră.

Am făcut ochii mari. Seriozitatea cuvintelor sale era de netăgăduit, şi un alt fior mi-a dansat pe piele. Casteel m-a condus pe terasă, apoi în curte, cu mâna încă ferm aşezată în jurul meu. Am privit înspre meterezele scăldate de soare şi am mijit ochii.

— Sunt oameni pe metereze.

— Sunt, şi au fost acolo şi noaptea trecută. Doar că nu i-ai putut vedea.

— Vederea de muritor e nasoală, am mormăit eu, iar el a zâmbit. Dar nu am crezut că Ascendenţii reprezintă o ameninţare atât de departe la răsărit.

— Nu sunt, dar paza bună trece primejdia rea.

Cizmele noastre călcau uşor pe peticele de iarbă şi nisip.

— Alastir a spus că reconstruirea Capului Spessa a fost ideea ta.

— În cea mai mare parte, a admis el, şi asta a fost tot ce a spus în timp ce ne apropiam de grajduri.

Am simţit înţepătura dezamăgirii, dar apoi mi-am amintit că astăzi nu era vorba despre viitor.

— Eşti gata să călăreşti? Nu e o distanţă atât de mare de mers pe jos, dar mă simt leneş.

— Nu mă deranjează nici una, nici alta.

— Perfect. Pentru că mai am o idee, a spus el. O clipă mai târziu, un bărbat mai în vârstă a ieşit pe uşa deschisă a magaziei. Ce mai faci, Coulton?

Bărbatul s-a apropiat, trăgându-şi o batistă peste capul chel. Apropiindu-se mai mult, mi-am dat seama că era un vârcolac. Ochii lui erau albaştri precum o

dimineaţă de iarnă.

— Bine.

Şi-a plecat capul în semn de salut.

— Tu?

— Niciodată nu am fost mai bine.

Coulton a zâmbit, iar privirea i-a alunecat spre mine. Zâmbetul i-a împietrit, şi el a făcut brusc un pas înapoi. S-a uitat fix la mine, iar eu am devenit tensionată, mâinile mele încordându-se din reflex – strângând mâna lui Casteel. Am slăbit imediat strânsoarea. Fie erau cicatricile, fie vârcolacul îşi dăduse seama cine eram – cine fusesem înainte. Fecioara. Mi-am reamintit că nu puteam neapărat să-l învinovăţesc pentru reacţia lui.

— E totul bine, Coulton? a întrebat Casteel, pe un ton neutru.

Vârcolacul a clipit, apoi i-a revenit şi zâmbetul.

— Da. Da. Îmi pare rău. Doar că am avut cea mai ciudată senzaţie. S-a uitat la Prinţul său, iar pielea măslinie i s-a făcut roşiatică. Ca o senzaţie de încărcătură statică. Şi-a băgat batista în buzunarul din faţă al cămăşii fără mâneci. Este chiar ea? Logodnica ta?

Deşi voiam să cred că vârcolacul spunea adevărul, ştiam că era mai bine să nu cred ceva doar pentru că voiam să fie adevărat. Mi-am deschis simţurile şi am ajuns la el. Conexiunea invizibilă s-a format, iar eu aşteptam să simt gustul amar, apăsarea sufocantă a neîncrederii şi a antipatiei. Nu asta am simţit. Picăturile reci din josul gâtului meu erau de surpriză, urmate de senzaţia acră de confuzie. Am simţit că spunea adevărul.

— Ea este Penellaphe, a zis Casteel. Logodnica mea.

Simţind răceala din tonul lui Casteel, am făcut un pas înainte şi i-am întins mâna în timp ce zâmbeam.

— Mă bucur să te cunosc, Coulton.

A zâmbit din nou, un zâmbet care i-a cuprins toată faţa.

— Este o onoare să te cunosc.

Vârcolacul mi-a strâns mâna, iar ochii i s-au mărit. Prin intermediul conexiunii, i-am simţit încă o dată surpriza.

— Iată-l din nou! Sentimentul acela de încărcătură statică, a zis el amuzat, ţinându-mă încă de mână în timp ce clătina din cap. Poate că e de la tine, Penellaphe.

Nu am simţit nimic, aşa că am spus:

— Nu prea cred.

— Nu ştiu ce să zic. Te simt ca şi cum ai fi… plină de energie. Am auzit că eşti descendentă a Atlantiei. Mi-a strâns mâna, apoi mi-a dat drumul în timp ce se uita la Casteel. Îmi închipui că provine dintr-o linie de descendenţă puternică.

Casteel şi-a înclinat capul, iar fruntea mi s-a încreţit.

— Cred că da.

— Aţi venit să îl luaţi pe Setti? a întrebat Coulton. Dacă da, e afară, la păşune.

— Nu. Trebuie să se odihnească. Am nevoie de doi cai.

— De doi cai? am întrebat eu.

— Asta e cealaltă idee a mea. Chipul i s-a relaxat, şi buzele i s-au curbat într-un zâmbet. Te învăţ să călăreşti.

— Ce? am şoptit.

— Ah. Am caii perfecţi pentru asta. Coulton s-a întors, îndreptându-se spre boxele din partea dreaptă a grajdurilor. Avem aici două iepe mai bătrâne. Cu un temperament grozav. Nu o vor lua la goană.

— Crezi că e o idee bună? am întrebat.

— Acum, pare a fi un moment mai prielnic decât majoritatea celorlalte, mi-a spus el. Iar tu te vei descurca foarte bine după ce ai fost călare pe Setti.

Nu eram atât de sigură de asta. Coulton a scos din boxă un cal corpolent, alb cu pete maro, împreună cu unul de culoare cafenie. Nici unul din ei nu era la fel de mare ca Setti, dar erau totuşi îndeajuns de mari încât să pot muri călcată în picioare de ei.

— Care crezi că este cel mai potrivit? a întrebat Casteel.

— Molly, aici de faţă, este o fată bună. Coulton a mângâiat-o pe cea cu pete. Va fi blândă.

După ce au fost înşeuate, Casteel m-a împins spre Molly.

— Te vei descurca foarte bine, mi-a spus el, cu voce joasă, în timp ce Coulton ţinea de hăţurile ambilor cai.

— Am să ţin eu de frâiele ei până când vei fi gata.

Deşi eram stresată şi puţin speriată, am trecut peste asta. Întotdeauna îmi dorisem să învăţ să călăresc, fiind o abilitate necesară pe care eu nu o aveam. Acum, era un moment la fel de bun ca oricând.

Am mângâiat botul lui Molly, în timp ce am trecut pe lângă ea, înghiţind în sec. Casteel m-a urmat, iar eu ştiam că avea să mă ajute să mă ridic.

— Dacă voi cădea, încearcă să mă prinzi.

— Pot să fac asta.

— Te rog, nu mă omorî, am murmurat eu în timp ce mi-am întins mâna, apucând şaua. Ar fi jenant să fiu ucisă de un cal pe nume Molly.

Amândoi au chicotit, şi, când am pus piciorul pe scăriţă, Casteel l-a întrebat pe vârcolac:

— Ai tu frâiele?

— Molly nu pleacă nicăieri.

M-am ridicat, amintindu-mi în ultima secundă să-mi balansez piciorul. O clipă mai târziu, eram aşezată în şa, şi o făcusem de una singură. Am privit în jos, la Casteel.

A zâmbit, iar eu am simţit un nod în piept. I-au apărut ambele gropiţe.

— Acum, nu voi mai avea nici o scuză să te ating în mod nepotrivit într-un cadru formal.

— Sunt sigur că vei găsi o altă cale, a remarcat Coulton.

— Adevărat. Casteel şi-a muşcat buza de jos. Sunt foarte inventiv.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar dacă, practic, nu îmi mai încăpeam în piele de mândrie. Poate că multora nu li se părea mare lucru, dar pentru mine era.

Rămânând cu ochii asupra mea, Casteel a încălecat celălalt cal, despre care am aflat că se numea Teddy. Aproape că am râs când Casteel s-a încruntat la auzul acestui nume.

— Gata? a întrebat el odată ce a apucat ambele frâie.

Am încuviinţat din cap, ţinându-mă de oblâncul şeii.

— Sper ca Setti să nu devină gelos.

— Va fi dacă te va vedea.

Luându-ne rămas-bun de la Coulton, Casteel ne-a condus în afara grajdurilor. Primii doi paşi mi-au făcut inima să bată cu putere, căci simţeam că aveam să cad în orice clipă. Dar Casteel m-a îndrumat, amintindu-mi că nu era diferit de atunci când se afla el în spatele meu.

Casteel mi-a explicat elementele de bază pentru a controla un cal în timp ce mă conducea de-a lungul marginii cetăţii şi de-a lungul zidului prăbuşit.

— Pentru a face un cal să se oprească, îţi încleştezi degetele în jurul frâielor, strângi şi tragi uşor înapoi. Calul va simţi smucitura şi va şti să se oprească, a spus el, demonstrându-mi tehnica. Poţi să te foloseşti şi de picioare, mi-a explicat, arătându-mi la ce se referea. Când am încuviinţat din cap, a continuat: Pentru a face un cal să meargă, îl strângi din nou cu picioarele, dar aici. A arătat spre partea laterală a calului. Sau împingi în şa – înclinându-te înainte. Ori de câte ori vrei ca el să asculte o comandă, ridici frâiele. Pentru ei, acesta este semnalul că urmează o comandă. Vrei să încerci?

Am încuviinţat din cap. Ţinându-mă de şa, l-am aşteptat pe Casteel să ridice frâiele, punând o uşoară tensiune pe căpăstrul lui Molly, apoi mi-am apăsat genunchiul de zona pe care el o indicase. Molly a înaintat cu greutate.

Zâmbind, m-am întors spre Casteel.

— Am reuşit.

Se uita la mine.

— Şi acum, vreau să te sărut, dar nu pot pentru că eşti pe propriul cal. Colţurile buzelor lui au coborât. A fost o idee proastă.

Am râs.

— O idee foarte proastă.

În timp ce călătoream în jurul părţii laterale a cetăţii, el mi-a explicat mai multe comenzi de bază, în vreme ce mă făcea să mă opresc şi să o fac pe Molly să o ia din loc. Cu fiecare încercare, am devenit mai încrezătoare, fiind atât de concentrată asupra calului, încât nici măcar nu am observat că am trecut de cetate până când nu am privit în sus şi nu am văzut un pâlc de copaci în faţa noastră. Am pătruns încet printre ei, iar Casteel dirija ambii cai pe potecă.

— Coulton a avut o reacţie ciudată faţă de tine, a spus el în vreme ce frunzele dese ne protejau de soare.

— Aşa este, dar cred că a fost sincer. Reacţia lui nu a fost una negativă. Ştiu pentru că mi-am folosit darul.

— Mi-am dat seama de asta când ai făcut un pas înainte. Foarte inteligent din partea ta să o faci.

— Eu… A fi capabil să citeşti emoţiile cuiva pentru a-i vedea intenţiile nu este ceva infailibil, am spus eu, începând să mă obişnuiesc să fiu singură în şa. Dar majoritatea oamenilor nu-şi pot ascunde emoţiile de ei înşişi.

— Îţi dă un avantaj. Este ceea ce le-a dat empaţilor un avantaj.

— Nu eşti îngrijorat că îţi citesc emoţiile?

I-am aruncat o privire.

— Prefer să foloseşti tot ce ai în arsenal decât să te îngrijorezi pentru ceea ce recepţionezi de la mine.

— Cred că majoritatea oamenilor ar prefera să nu o fac.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Nu, nu era.

— M-ai întrebat mai devreme dacă nu cumva Capul Spessa a fost ideea mea. A fost o combinaţie între ideea mea şi a lui Kieran, a spus el după câteva clipe, şi am fost luată prin surprindere de dorinţa lui de a vorbi acum despre acest loc. Veneam des aici când eram mai tineri, împreună cu fratele meu.

Ştiam deja că acele călătorii o includeau şi pe Shea, dar am ţinut asta pentru mine.

— Este la doar o zi de mers prin munţi de aici, iar de acolo până la Golful lui Saion, un oraş din Atlantia, este doar jumătate din acest drum, a continuat el. Am venit aici de multe ori – eu şi Malik. Mai des decât şi-au dat seama vreodată părinţii noştri. Am cercetat fiecare centimetru al acestui pământ, descoperindu-i toate secretele, în timp ce părinţii noştri credeau că ne aflam în Golful lui Saion. Ne-ar fi luat capetele dacă ar fi ştiut de câte ori am traversat noi munţii către Solis.

— Totuşi, nu era periculos?

— De aceea era atât de ademenitor. I s-a format un zâmbet discret. Dar, chiar şi pe vremea când Capul Spessa era populat, Ascendenţii nu călătoreau prea des spre răsărit. Nu ştiau mulţi cine suntem şi, câtă vreme ne aflam aici, puteam fi doar doi fraţi.

Şi nu Prinţi ai unui regat decăzut.

— Oricum, atât eu, cât şi Kieran ne-am dat seama de potenţialul acestui loc, fortăreaţa şi meterezele fiind în mare parte intacte.

Casteel s-a mişcat în şa, ţinând relaxat frâiele în mâini.

— Având în vedere că acest pământ este atât de aproape de Atlantia, este unul important.

Nu credeam că acesta era singurul motiv pentru care îl considera important.

— A fost nevoie de ceva timp pentru a-i convinge pe părinţii mei. Nu considerau că pământul acesta merita să ne asumăm riscul, dar în cele din urmă au cedat. Deşi tatăl meu a început să susţină tot mai mult recucerirea întregului teren, mama a fost vocea prudenţei. Ea nu doreşte un alt război, dar ştie că nu putem continua în acest fel. Avem nevoie de acest pământ. Avem nevoie de mai mult, dar, deocamdată, sper că va fi de ajuns, astfel încât, dacă într-o zi se va ivi riscul, va merita să ni-l asumăm.

M-am gândit la asta şi mi-a venit ceva în minte.

— În acest caz, Capul Spessa face parte din Atlantia.

— Întregul Solis a fost cândva parte din Atlantia, dar eu am recuperat acest pământ. Acesta este pământ atlantian.

Inima îmi bubuia în timp ce mă uitam la el.

— Asta înseamnă că am putea… că ne-am putea căsători aici?

— Da. Mi-a susţinut o clipă privirea, apoi a privit

înainte. Dar nu despre asta este vorba în această după-amiază, Poppy.

— Ştiu, am spus eu, dar inima încă îmi bătea cu putere ştiind că acesta era pământ atlantian.

Că s-ar putea ca acea căsătorie să vină mai devreme decât mă aşteptam.

Un strigăt venit din faţă m-a speriat, iar saltul meu a făcut-o pe Molly să se arunce pe picioarele din faţă. Casteel a ţinut bine frâiele.

— Eşti bine? a întrebat el.

Am încuviinţat din cap.

— Ce-a fost asta?

— Antrenament, îmi închipui.

— Antrenament?

Şi-a înclinat capul spre mine.

— Chiar dacă riscul este scăzut, noi veghem de pe metereze şi îi antrenăm pe cei care pot apăra oraşul, în caz de nevoie.

Mai mult decât interesată, am întors capul pentru a privi în faţă. Am călărit până la marginea unui câmp care fusese curăţat de iarbă. Un pavilion mare de piatră se afla de cealaltă parte a spaţiului deschis, în imediata apropiere a unui crâng des de copaci. Perdele albe cu auriu se unduiau în vânt, răsucindu-se şi ridicându-se uşor, lăsând la vedere o mână de oameni aşezaţi înăuntru. Dar ceea ce am văzut stând în picioare în mijlocul poienii m-a lăsat fără cuvinte.

Femei care stăteau pe pământul aplatizat, cel puţin douăsprezece, îmbrăcate aşa cum nici o femeie nu ar fi

îndrăznit să o facă în Solis: în pantaloni negri şi tunici fără mâneci; soarele scânteia pe inelele lor aurii din jurul braţelor superioare.

— Cine sunt ele? am întrebat.

— Ele?

Casteel şi-a întors privirea spre grup.

— Îţi mai aduci aminte de femeile despre care ţi-am povestit în noaptea când te-am găsit pe creneluri?

Îmi aminteam.

— Femeile care puteau să taie un om pe din două fără să clipească.

— Ai omis să menţionezi şi cealaltă parte. M-a privit, cu un zâmbet provocator şi intim pe buze. Despre faptul că sunt mai puţin magnifice...

— Nu am uitat, i-am tăiat-o eu. Am ales să nu menţionez asta.

A chicotit, dar, înainte de a-mi putea explica mai mult, mi-a atras atenţia o mişcare. Bărbaţi îmbrăcaţi la fel cum erau şi femeile au răsărit din umbra copacilor din jur, alergând pe câmp. Femeile erau cu mult în inferioritate numerică. Trebuie să fi fost de trei sau patru ori mai mulţi bărbaţi decât ele.

Toate femeile s-au întors spre ei, în afară de una, care stătea la distanţă de celelalte, aflându-se cel mai aproape de bărbaţii care se apropiau. O blondă înaltă, cu părul strâns pe spate într-o împletitură groasă. Ne privea, părând să nu fie conştientă de mastodontul de om, mai mare chiar şi decât Elijah, care se îndrepta spre ea, cu sabia de aur ridicată...

S-a întors în ultima secundă, iar eu am rămas cu buzele întredeschise când l-a prins pe bărbat de gât. Eliberând un strigăt lung şi şovăitor, care a fost preluat de celelalte femei, ea l-a îmbrâncit pe bărbat, izbindu-l de pământ. La impactul cu solul, s-a ridicat praful şi a zăbovit în aer, cât timp ea l-a apucat pe bărbat de braţ şi i l-a răsucit, până când acesta a scăpat sabia din mână. Mi s-a părut că sabia a alunecat în mâna ei întinsă şi, într-o clipă, o ţinea îndreptată înspre gâtul lui.

Am privit spre luminiş, unde doar femeile rămăseseră în picioare, şi, deşi toate fuseseră neînarmate la început, reuşiseră să îi dezarmeze pe bărbaţi. Acum, ele ţineau săbii sau suliţe îndreptate spre gâtul bărbaţilor sau spre zone mult mai interesante.

— Ele sunt elita regatului, una mai pricepută şi mai periculoasă decât cealaltă, a spus Casteel, iar eu îi simţeam privirea aţintită asupra mea. Ele sunt gardienii trupelor atlantiene.

Neputându-mi lua ochii de la femei, le-am privit cum le întindeau mâinile bărbaţilor, ajutându-i să se ridice.

— Sunt ultimele din linia lor de sânge, făcând parte dintr-o lungă succesiune de războinici care vor apăra Atlantia până la ultima suflare.

— Şi toate sunt femei?

— Da.

Femeile şi bărbaţii au luat act de prezenţa noastră. Blonda înaltă a făcut un pas înainte, aşezându-şi pumnul încleştat în dreptul inimii. Celelalte femei i-au urmat exemplul, în timp ce bărbaţii au făcut o plecăciune.

Casteel a apreciat gesturile lor ducându-şi, la rândul său, pumnul în dreptul inimii.

Am rămas absolut uluită, pe când Casteel mâna caii spre marginea câmpului, simţindu-mă recunoscătoare că o controla el pe Molly. Nu-mi puteam lua ochii de la femeile care acum le înmânau bărbaţilor armele. Mie… aproape că nu-mi venea să cred ceea ce îmi văzuseră ochii. Eram uluită, căci crescusem într-o societate în care cel mai ascuţit obiect pe care o femeie avea voie să-l manevreze era andreaua. Şi am fost fascinată când una dintre femei i-a arătat unui bărbat un mod mai bun de a mânui sabia.

— Îi antrenează, nu-i aşa? am întrebat.

— Da, a răspuns Casteel. Femeile-gardian îi antrenează întotdeauna pe războinicii noştri, aici şi dincolo de Skotos.

— Deci sunt mai multe?

Am privit un lup cu blana în alb şi negru cum se furişa din pavilion, apropiindu-se de blondă. Aproape că îi ajungea până la piept.

— Au mai rămas vreo două sute, a spus el, în timp ce femeia îi zâmbea acelui vârcolac. Dar una face cât douăzeci de războinici antrenaţi.

În cele din urmă, mi-am luat privirea uluită de la ele.

— Au… abilităţi unice graţie liniei lor de sânge?

— Numai femeile născute în această linie de descendenţă. Ele sunt ca nişte fundamentale în ceea ce priveşte puterea şi mortalitatea şi au nevoie de sânge.

— Mai există şi alte linii de sânge de războinici în

viaţă? l-am întrebat când am intrat în cealaltă parte a pădurii.

Casteel a clătinat din cap.

— Doar ele au rămas. A făcut o pauză. În afară de tine.

În afară de mine.

A fost ciudat să aud asta, ştiind că eram descendenta unui neam de războinici.

— S-ar putea să nu fiu singura, am spus eu, iar Casteel s-a concentrat la drum. Ştiu că este puţin probabil ca eu şi Ian să fim fraţi de sânge, dar asta nu înseamnă că nu există şi alţii despre care nimeni să nu ştie, nici măcar Ascendenţii.

— Este adevărat, dar cred că este foarte puţin probabil ca vreunul dintre ei să fi trecut neobservat până în acest moment. Privirea lui urmărea o vrabie care zbura de-a lungul cărării. Mă face să mă gândesc la prima Fecioară – dacă a existat – şi la câte altele se poate să mai fi fost descoperite şi despre care nu vom şti niciodată. Şi mă face să mă gândesc, de asemenea, la perioada în care am fost ţinut captiv de către Ascendenţi. Întotdeauna m-au hrănit cu muritori care aveau sânge atlantian.

Am rezistat impulsului de a-mi deschide simţurile în faţa lui, ştiind deja ce aş fi aflat.

— Unii erau tineri, abia trecuţi de maturitate. Alţii erau mai în vârstă, cu părul încărunţit şi cu trupurile deja măcinate de vârstă, a spus el după câteva momente. Am încercat să ţin socoteala celor care au fost aduşi în cuşca mea, dar… nu am fost în stare. Chiar şi aşa, cu mine şi cu Malik acolo, nu ştiu cum ar mai fi putut rămâne prea

mulţi.

Ian fusese ultimul care mai făcuse Ascensiunea. Înainte de asta, trecuseră mai mulţi ani de la ultima Ascensiune. Am fost cuprinsă de groază. Ascensiunile se efectuaseră anual timp de câţiva ani, dar apoi, pe când eram eu mică, se opriseră aproape complet. Tot ce implica acest lucru mi-a readus îngrijorarea pe care o simţisem înainte. Dacă Malik nu mai era în viaţă?

Kieran şi Casteel credeau amândoi că Malik trăia, dar nu existau dovezi în acest sens. Şi am vrut să ştiu dacă el chiar luase asta în consideraţie. Mi-am muşcat buza.

— Arăţi de parcă ai vrea să spui ceva, a observat el.

Voiam, dar cum puteam să întreb asta? Nu credeam că trebuia să o fac, aşa că am spus ceea ce credeam că mai era necesar să spun.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci pentru a supravieţui. Sper că tu crezi asta cu adevărat.

Casteel nu a răspuns, şi, când m-am uitat la el şi i-am văzut golul imens din privire, m-a durut inima.

Pentru că ştiam.

Ştiam că el nu credea.

Şi tot ce îmi doream în acel moment era să-i readuc căldura.

— Încă vreau să te înjunghii.

A întors imediat capul spre mine.

— Doar că nu la fel de des, am precizat.

Un colţ al buzelor i s-a curbat, apoi el a râs. Sunetul era aspru şi un pic răguşit, dar real.

— Aş fi dezamăgit dacă nu ai face-o.

Am privit înainte, zâmbind.

— Este o afirmaţie atât de ciudată!

— Ce pot să spun?! Am o slăbiciune pentru femeile cu tendinţe violente.

— Asta nu sună deloc mai bine, am spus eu, deşi mă întrebam dacă Shea fusese aşa.

Înclinată să-l înjunghie când era furioasă? Nu eram atât de sigură de asta, având în vedere ce-mi spusese el că meritam când totul avea să se sfârşească. O relaţie fără înjunghieri sau lovituri de pumn. Sau răpiri.

Mi-am alungat aceste gânduri înainte ca ele să mă împovăreze. Ne prefăceam, iar asta însemna că nu aveam nici un viitor, chiar dacă nu puteam evada din trecut.

Din fericire, ceva ne-a distras atenţia câteva clipe mai târziu. Părăsind zona împădurită, am văzut în sfârşit ce construise Casteel. Am lăsat mâna moale pe şa, în timp ce admiram o fâşie din Atlantia ascunsă în Regatul lui Solis.

Golful Stygian strălucea în dreapta noastră precum cel mai întunecat albastru al nopţii. În faţa noastră se întindea un oraş de mărimea Edenului. Încă o dată, am rămas fără cuvinte în timp ce străbăteam drumul de pământ. I-am observat doar puţin pe cei care ne-au recunoscut, care fie se înclinau, fie ne strigau.

Peisajul uşor unduitor era presărat de case cu un etaj, făcute din gresie şi lut. Trebuiau să fie în jur de o sută, şi fiecare dintre ele era distanţată de cealaltă pentru a găzdui mici grădini şi terase private. Pe măsură ce ne apropiam de case, am văzut că grădinile erau pline de roşii coapte şi de tulpini înalte de porumb, de varză şi de

alte legume plantate în rânduri regulate. Singurele case din Solis care erau împrejmuite de un teren mai mare decât peticul de pământ ce abia ajungea pentru a creşte un copac erau cele din locuri precum Strada Radiantă.

— Zeilor, am şoptit, privind în jur.

— Sper că este o exclamaţie de aprobare, a spus Casteel în timp ce ne apropiam de creasta unui mic deal.

— Aşa este. Aceste case… Şi grădinile? Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Aprovizionarea cu hrană este mult mai uşor de gestionat atunci când fiecare gospodărie recoltează cât de mult poate, a spus el, trăgând-o pe Molly mai aproape de el atunci când iapa a părut atrasă de un fluture galben şi plin de viaţă. Toate grădinile au fost plantate de fermieri cu experienţă în aceste culturi. Cei care au fost de acord să se stabilească în Capul Spessa au fost obligaţi să facă ucenicie la fermieri pentru a învăţa cum să le menţină sănătoase şi să depisteze bolile. Având în vedere că temperaturile scad rareori sub zero grade noaptea, putem cultiva pământul pentru mai mult timp decât cei din nord.

În Solis, hrana trebuia fie plătită, fie cultivată, dar foarte puţini aveau terenul necesar pentru a cultiva ceva, ceea ce însemna că cei mai mulţi dintre ei îşi cheltuiau o bună parte a veniturilor pentru a achiziţiona mâncare. Dacă nu aveau bani, pur şi simplu nu aveau nimic de mâncat.

De îndată ce am ajuns în vârful dealului, briza dulceagă a fost înlocuită de mirosul de carne la grătar. Atunci, mi-am dat seama că încă nu văzusem nimic cu

adevărat. Centrul oraşului se afla în valea dintre case. Mai erau şi alte clădiri – mai mari decât casele, numeroase pavilioane susţinute de coloane, împodobite cu baldachine sau perdele luminoase, care adăposteau diverse pieţe. Erau afaceri – măcelari, croitorese, fierari şi brutari, iar în centru, şi ridicate mai sus decât oricare dintre celelalte clădiri, se aflau ruinele a ceea ce fusese cândva un colosseum impresionant. Sau cel puţin aşa părea. Doar jumătate din structură mai rămăsese în picioare.

— Pe vremuri, acolo se ţineau concerte şi jocuri, a spus Casteel, urmărindu-mi privirea. Îmi amintesc că stăteam pe scaunele de acolo şi urmăream piese de teatru.

Gândul la toate sufletele care umpluseră cândva masivul colosseum mi-a străpuns inima.

— Va fi reparat?

— Nu ştiu încă, a recunoscut el în timp ce coboram dealul. Nu am intenţionat niciodată să-l dărâm. Într-un fel, a devenit un monument, o amintire a ceea ce a fost cândva aici. Poate că îl vom repara într-o zi.

Erau mai mulţi oameni în centrul oraşului, rătăcind printre pavilioane şi tarabe. Prefăcătoria cum că el era doar Hawke, iar eu eram Poppy a luat sfârşit, deoarece oamenii fie se grăbeau înaintea noastră pentru a-l saluta pe Casteel, fie zăboveau în urmă, până când alţii treceau mai departe.

Printre Descendenţi mai erau vârcolaci şi atlantieni, şi, din acea ceaţă de chipuri, mi-am dat seama că toţi păreau cu adevărat fericiţi să-l vadă pe Casteel. Cei mai

mulţi îl strigau pe nume, nu după titlu, lucru ce nu era tolerat în Solis. Tuturor membrilor Coroanei ne adresam cu apelativul de Lord sau Lady, iar a nu face acest lucru era văzut ca o mare lipsă de respect şi, chiar mai rău, ca un potenţial semn că eram Descendenţi.

L-am privit pe Casteel cum zâmbea sau râdea la ceva ce spunea cineva, întreba despre un membru al familiei sau un prieten, părând la fel de fascinat de ei cum fusesem eu de femeile-gardian. Am zâmbit când m-a prezentat celor care se apropiau. *Logodnica mea. Logodnica mea. Logodnica mea.* L-am ascultat vorbind cu mulţi oameni, adresându-li-se pe nume, fiind atent şi binevoitor în vreme ce înaintam.

Dacă aceasta nu era o altă mască – dacă acesta era el, cel care se purta astfel cu poporul său –, era un Prinţ alături de care oricine ar fi fost onorat să domnească.

Ceva fără de nume şi necunoscut din interiorul meu s-a înmuiat, apoi s-a deschis, chiar în timp ce simţurile mele fremătau sub piele, întinzându-se şi vibrând ca răspuns la ciclonul de emoţii contradictorii care se revărsau dinspre mulţime şi pluteau în aerul din jurul meu.

Am observat că, de cele mai multe ori, reacţia oamenilor faţă de mine era mult mai temperată. Din calde şi naturale, zâmbetele au devenit reci şi crispate. Privirile de bun venit s-au preschimbat în priviri de curiozitate sau în priviri goale. Unele priviri au zăbovit asupra cicatricilor preţ de câteva momente, în timp ce alţi oameni se holbau în mod deschis. Au existat priviri care s-au ferit iute, precum şi salutări mormăite.

Chiar dacă mă străduiam să-mi ţin simţurile sub control – cu toate că ştiam că mulţi dintre oamenii din Atlantia nu mă primeau cu bucurie –, am început să mă prefac din nou.

Dar, de data aceasta, el era Casteel, eu eram Poppy, iar el era cu adevărat Prinţul meu.

Capitolul douăzeci şi opt

— Aş vrea să cunoşti pe cineva, a spus Casteel în timp ce treceam prin centrul oraşului, depăşind mulţimea de oameni.

Tensiunea din piept mi s-a atenuat odată cu dispersarea mulţimii, dar în stomac mi s-au format bile de nelinişte. Oare această persoană avea să fie prietenoasă? Oare avea să se holbeze la mine?

— Eşti bine? m-a întrebat el, îndrumând caii să se oprească în faţa uneia dintre casele în care plante agăţătoare cu flori mici şi rozalii se căţărau pe grilajul terasei.

Am încuviinţat din cap în timp ce privirea mea s-a mutat în susul drumului, atrasă de zgomotul unui ciocan. Se construiau case. Bărbaţii erau pe acoperişuri, cu pielea udă de sudoare, iar femeile dădeau cu nişte unelte pe zidurile exterioare, netezind lutul.

Un lup tânăr a ieşit din casă, jucându-se în jurul picioarelor femeilor şi dând din coadă. Amintindu-mi ce se spusese cu o seară înainte despre faptul că nu erau

mulţi tineri aici, mi-am dat seama că era Beckett. Am schiţat un zâmbet când l-am văzut împingând o lopată cu botul, rostogolind-o înspre una dintre femei.

Casteel a descălecat, iar uşa casei s-a deschis larg. A ieşit Kieran, ridicând din sprâncene când m-a văzut călare pe propriul cal.

Înainte de a putea măcar să mă simt stânjenită de ceea ce se întâmplase în această dimineaţă, el a deschis gura.

— Zeilor, ai pus-o pe propriul cal? În curând, în loc să ne înjunghie, o să înceapă să dea peste vreunul dintre noi.

Am mijit ochii.

— Pe el voiai să îl întâlnesc? am întrebat. Nu ştiu dacă îţi dai sau nu seama, dar ştiu foarte bine cine este.

Casteel a râs, apropiindu-se de mine.

— Nu pe el vreau să îl întâlneşti. A ţinut-o pe Molly nemişcată. Vrei să cobori singură?

Am încuviinţat din cap, ridicându-mă şi trăgând un picior în sus şi peste şa. Am ajuns pe pământ, nici pe departe la fel de graţios, dar am reuşit.

Kieran a aplaudat.

— Bună treabă!

— Taci din gură!

Vârcolacul a râs, iar unul dintre muncitori l-a strigat pe Casteel. Acesta s-a uitat iute înspre el. Mi-a atins partea de jos a spatelui.

— Mă întorc imediat.

Am încuviinţat din cap şi m-am întors spre Molly, scărpinând-o după ureche în timp ce îl priveam pe Casteel

alergând spre casă.

— Apropo, a zis Kieran apropiindu-se de mine, sper că nu îţi este jenă pentru ce s-a întâmplat în dimineaţa asta.

— Nu îmi este, am şoptit eu.

— Nu? Părea că se îndoia. Nu te uiţi la mine.

— Tocmai m-am uitat la tine în urmă cu doar câteva secunde.

— Doar pentru că voiai să-mi faci lucruri violente şi îngrozitoare.

Am zâmbit, căci era adevărat.

— Arăţi de parcă ai vrea să faci asta acum.

Cu sprâncenele ridicate, m-am uitat la el.

— Eşti fericit? Acum, mă uit la tine.

A rânjit cu jumătate de gură.

— Da, dar faţa ta este roşie ca focul.

— Mă rog, am murmurat.

— Şi tot arăţi de parcă ai vrea să mă omori.

Am oftat. El i-a aranjat căpăstrul lui Molly, spunând:

— Ştii că ceea ce ai simţit în timpul hrănirii şi ceea ce cu siguranţă a venit după aceea este firesc.

— Mulţumesc, dar nu e nevoie să-mi spui asta.

— Atunci, poate că ai dori un sfat?

— Nu chiar.

— Am să ţi-l dau oricum.

— Sigur că da.

— Dacă îţi doreşti ca viitoarele hrăniri – şi sunt sigur că îţi dai seama că vor fi şi altele – să fie mai puţin intime, ai putea să-i oferi încheietura mâinii.

M-am întors spre Kieran.

— Ei bine, această informaţie este mai mult decât utilă acum.

Kieran a râs şi nici măcar nu s-a deranjat să se dea la o parte când l-am pocnit în braţ.

— Au, a murmurat el. Asta chiar a durut.

— Oare vreau să ştiu de ce l-ai lovit pe Kieran?! a întrebat Casteel întorcându-se la noi.

Ochii lui Kieran au scânteiat în timp ce deschidea gura.

— Nu, am sărit eu, aruncându-i lui Kieran o privire care îi promitea moartea dacă vorbea, în timp ce Casteel a venit lângă mine. Nu vrei.

Rânjind, Kieran a dat înapoi.

— Când a avut ea vreodată nevoie de vreun motiv pentru a fi violentă?

— Bună observaţie! Casteel s-a uitat în jos la mine, zâmbind cu jumătate de gură. Gropiţa aia afurisită şi-a făcut apariţia. Cred că ar trebui să fiu recunoscător că nu te-a înjunghiat.

— Niciodată nu e prea târziu, am murmurat eu.

Un râs gutural, feminin, m-a făcut să îmi întorc privirea.

— Ai dreptate, Kieran. Îmi place de ea.

În pragul terasei, cu picioarele goale, stătea o femeie uimitoare, îmbrăcată în colanţi negri şi o tunică de un galben aprins, fără mâneci, care i se ajusta perfect pe rotunjimea şoldurilor şi a pieptului ei. Manşete aurii îi înconjurau încheieturile şi partea superioară a braţelor. Părul ei negru ca smoala, împletit în codiţe înguste şi

strânse, îi ajungea până aproape de talie. Ochii de un albastru palid, iernatic, contrastau izbitor cu pielea sa la fel de frumoasă precum negrul bogat al trandafirilor ce înfloreau în timpul nopţii. Mi se părea ceva familiar la scobitura obrajilor ei şi la forma sprâncenelor, dar ştiam că nu o mai întâlnisem până atunci pe femeia-vârcolac.

— Pentru că a insinuat că aş putea fi înjunghiat mai târziu? a murmurat Kieran. Şocant.

Ah, zeilor, chiar trebuia să nu mai vorbesc despre înjunghierea oamenilor.

Femeia a râs.

— Bineînţeles. A păşit afară, iar privirea i-a alunecat asupra lui Casteel. De ce stai acolo atât de liniştit?

— Nu te întrerup. Casteel a ridicat mâinile. Ultima dată când am făcut-o, m-ai pus la pământ.

Am clipit.

— Nu de asta te-am pus la pământ, a răspuns ea. Nu-mi amintesc exact de ce am făcut-o, dar sunt sigură că a fost pentru că ai făcut ceva ca să meriţi asta.

Mi s-au ridicat colţurile buzelor.

— Din moment ce nici unul din ei nu are maniere, o să mă prezint eu. Sunt Vonetta, dar toată lumea îmi spune Netta. Sunt sora lui Kieran.

Am rămas şocată.

— Ai o soră, am rostit eu.

Vonetta i-a aruncat o privire fratelui ei.

— Uau, Kieran!

— Hei, nici Casteel nu a spus niciodată că am una.

— Nu mă băga pe mine în asta, a comentat Casteel.

— Mi-ai rănit sentimentele, iar eu sunt puiul familiei. Sentimentele mele nu ar trebui să fie niciodată rănite, a spus ea privind peste umăr. Mă aştept să primesc încă un rând de fructe confiate.

— Voi face câteva de îndată ce voi avea o oră la dispoziţie pentru asta.

— Ai avut deja destule ore la dispoziţie pentru a face asta.

Întorcându-se cu faţa la mine, mi-a întins mâna. Unghiile îi erau colorate într-un galben la fel de strălucitor precum tunica ei.

— Eu sunt Penellaphe, am spus, strângându-i mâna.

În momentul în care pielea noastră s-a atins, ea a făcut ochii mari.

— Ai simţit ceva ciudat?

— Da. Ca o încărcătură statică, a răspuns ea, în timp ce Casteel se apropia mai mult. Ea mi-a dat drumul la mână. Asta e ciudat.

— Coulton a simţit acelaşi lucru, a spus Casteel.

— Şi eu am simţit ceva asemănător în Eden, mi-a amintit Kieran.

— Aşa este. Mi-am împreunat mâinile. Uitasem.

— Ei bine, acum sunt cam ofensat, a mormăit el.

— Tu simţi ceva de genul ăsta? l-am întrebat pe Casteel, amintindu-mi de o senzaţie similară pe care o avusesem de câteva ori când ne atinseserăm.

— Da, a spus el, cu capul înclinat în timp ce mă examina atent, ca şi cum aş fi fost vreun nou specimen ciudat. Dar am crezut că e doar în imaginaţia mea.

— Am simţit-o şi eu când te-am atins. M-am întors spre fraţi. Dar nu am simţit nimic nici acum, nici când Coulton sau Kieran au simţit ceva mai înainte.

— Se pare că nu suntem la fel de speciali precum Casteel, a comentat Vonetta.

— Ar fi trebuit să ştii deja asta, a replicat el.

Ea l-a fulgerat cu privirea.

— Faptul că ai spus ceva de genul ăsta a fost probabil motivul pentru care te-am pus la pământ data trecută.

Am râs.

— Îmi place de ea.

— Bineînţeles, a zis Casteel şi a oftat, punându-şi mâna pe spatele meu.

Însă, când m-am uitat la el, avea din nou privirea aia. De parcă rămăsese fără suflu. Înghiţind în sec, s-a uitat la sora lui Kieran.

— Ai de gând să ne inviţi înăuntru?

— Ai de gând să fii mai puţin enervant?

— Probabil că nu, dar din moment ce sunt *Prinţul* tău....

— Mă rog. Bine. Apoi a zâmbit. Intraţi! Tocmai am terminat de făcut sendvişuri.

Camera de zi era o zonă circulară, confortabilă şi plină de culoare. În jurul unei mese joase erau perne pufoase, de un albastru precum cerul senin. Alte perne, de un portocaliu aprins şi mov-închis, erau înşirate pe o canapea neagră. Briza, care pătrundea prin ferestrele lăsate deschise şi prin uşile terasei, învârtea leneş de paletele unui ventilator. Mi-a atras atenţia un teanc de

cărţi de pe o măsuţă de lângă canapea, dar Casteel m-a tras în jos, pe una dintre pernele de pe podea, în vreme ce Vonetta şi Kieran s-au făcut nevăzuţi pe sub arcada rotunjită.

— Vreţi limonadă? s-a auzit vocea Vonettei din cealaltă cameră. A făcut-o Kieran, aşa că e mai mult dulce decât acră.

Casteel s-a uitat la mine şi, când am încuviinţat din cap, a strigat:

— Este perfectă.

Câteva clipe mai târziu, Kieran s-a întors cu patru pahare pe care le-a pus pe masă, după care s-a aşezat pe perna aflată de cealaltă parte a lui Casteel.

— Mulţumesc, am spus eu, luând paharul rece.

Cuburile de gheaţă au zăngănit în pahar, şi mi-am dat seama că trebuia să existe o cameră rece undeva în subteran, din moment ce în Capul Spessa părea să nu existe curent electric încă.

— Nu fi aşa politicoasă, a comentat Kieran. Mă sperie.

Am schiţat un zâmbet şi am luat o înghiţitură. Amestecul dulce-acrişor era perfect.

— De fapt, e chiar foarte bună.

— Kieran e un maestru în prepararea băuturilor. Casteel s-a lăsat pe spate, rezemându-se în braţ şi sprijinindu-se uşor de umărul meu. E priceput mai ales la cele care implică alcool.

— Un bărbat trebuie să aibă talentele lui.

— Chiar dacă respectivele talente sunt, în general, inutile, a comentat Vonetta în timp ce intra cu o tavă

argintie, plină cu sendvişuri tăiate în fâşii înguste, şi un bol mare de căpşune pudrate cu zahăr.

— O să-mi amintesc asta data viitoare când îmi vei cere să-ţi pregătesc ceva de băut, a răspuns Kieran.

Vonetta a strâmbat din nas şi s-a aşezat lângă mine.

— Sper să îţi placă sendvişurile cu castraveţi. În afară de gustări reci, este singurul sendviş pe care îl pot face.

— Este unul dintre preferatele mele. Mulţumesc! am spus luând unul. Şi este şi singurul sendviş pe care l-am făcut vreodată, de fapt.

— Serios? a întrebat Casteel, întinzându-mi unul dintre şerveţelele de pe tavă.

Am încuviinţat din cap.

— Nu aveam voie să gătesc sau să învăţ cum se face, dar mă strecuram uneori în bucătărie şi observam, am recunoscut eu, dar m-am simţit prost în momentul în care aceste cuvinte mi-au ieşit pe gură.

Habar nu aveam cât de multe ştia Vonetta despre trecutul meu. Am simţit un val de căldură pe gât în sus şi m-am lăsat puţin pe spate, distanţându-mă de Casteel. Am îndesat repede jumătate din sendviş în gură.

— Kieran mi-a povestit câte ceva despre cum a fost pentru tine, mi-a spus Vonetta pe un ton blând. Dar, ca să fiu sinceră, faptul că nu ai voie să înveţi să găteşti sună uimitor.

Am privit-o confuz, în timp ce Casteel a anulat scurta distanţă care ne despărţea. Când a întins mâna după un sendviş, braţul lui s-a lipit de al meu şi a rămas acolo.

— Nu mă refer la partea în care nu aveai de ales. Asta

sună oribil. Este îngrozitor. A luat o gură de limonadă. Dar, dacă nu aş fi nevoită să învăţ, aş avea şi eu o scuză pentru faptul că sunt atât de nepricepută la gătit. Biata noastră mamă şi-a petrecut luni la rând încercând să mă înveţe să fac pâine. Prefer să pilesc o sabie decât să frământ cocă. Bineînţeles, mama excelează la amândouă.

— La fel ca mine.

Kieran a zâmbit, iar sora lui şi-a dat ochii peste cap.

— Se pare că tu şi Poppy aveţi asta în comun, a spus Casteel, ştergându-şi degetele pe şerveţel.

Faptul că mă numise aşa de faţă cu ea spunea ceva despre relaţia lui cu sora lui Kieran.

— Şi ea are o fascinaţie pentru obiectele ascuţite şi mortale.

— Da, am confirmat eu.

Vonetta a zâmbit.

— Încă un motiv să te plac, a spus ea. Deci ce părere ai până acum despre Capul Spessa?

Terminând de mâncat ultimul sendviş, i-am povestit cum de nu ştiam ce se întâmplase cu Pompay şi Capul Spessa.

— Sunt uimită de lucrurile care s-au făcut aici – casele sunt mult mai frumoase decât ale majorităţii oamenilor din Solis. Şi grădinile?! Nu există aşa ceva acolo. După ce am văzut Pompay, nu mă mai aşteptam decât la ruine.

— Solis pare a fi un loc foarte respingător, a spus ea.

Casteel a strâmbat din nas.

— Asta este subestimarea anului, Netta.

— Sunt şi părţi frumoase, dar sunt atât de puţini cei

care au acces la ele. Am luat o căpşună durdulie. Mai sunt şi oameni buni acolo. Indivizi speriaţi care nu cunosc alt mod de viaţă decât cel în care s-au născut.

Ea a încuviinţat din cap, dându-şi pe spate câteva codiţe împletite.

— Să sperăm că asta se va schimba curând.

Am fost de acord cu asta, iar conversaţia a mers mai departe. Casteel a întrebat de părinţii lui Kieran şi ai Vonettei. Am aflat că mama ei se numea Kirha şi că Vonetta plănuia ca în curând să meargă să îşi vadă părinţii. Se apropia ziua de naştere a mamei lor. Au discutat despre câte case noi credeau că aveau să fie finalizate în următoarele două luni, iar Vonetta a menţionat câteva persoane pe care le cunoştea şi care erau doritoare să se stabilească aici. Ea a întrebat ce şanse erau să aibă energie electrică aici, ceea ce a dus la o conversaţie despre reţelele electrice şi liniile de înaltă tensiune, care mie mi-a părut a fi într-o limbă străină. Am aflat că rolul Vonettei în Capul Spessa era de gardian al meterezelor, iar modul în care Vonetta şi Casteel făceau schimb de insulte mi-a clarificat faptul că cei trei crescuseră împreună. Prietenia dintre ei era atât de reală, încât m-a făcut să tânjesc cu ardoare după acelaşi lucru – şi să mă gândesc la Tawny. Ea ar fi adorat-o pe sora lui Kieran.

Vonetta m-a întrebat apoi cum am învăţat să lupt, şi aşa s-au scurs minutele, au dispărut sendvişurile, şi, pe tot parcursul după-amiezii, nu au trecut mai mult de câteva minute în care corpul meu să nu se fi aflat în contact cu al

lui Casteel. Fie braţul, fie genunchiul lui se rezema de braţul meu, fie se juca cu părul meu, dându-mi-l după ureche, fie îmi aranja mânecile tunicii împrumutate. Contactul constant, micile atingeri mă făceau să uit prea uşor că ne prefăceam.

Şi era greu să treci cu vederea, cel puţin pentru mine, cât de diferit se purta Vonetta cu mine, faţă de cum o făceau ceilalţi. Se putea să fie din cauză că era sora lui Kieran şi prietena lui Casteel, dar vârcolacii, în general, aveau reacţii cu totul diferite faţă de mine. Nu erau neîncrezători şi, deşi mi-am deschis pentru scurt timp simţurile către Vonetta, în momentul când am surprins-o privindu-mă ciudat, tot ce am simţit din partea ei a fost curiozitate.

— Deci toată chestia cu încărcătura statică, a reluat Vonetta discuţia după ce Kieran a strâns masa. Vreau să văd dacă se întâmplă din nou.

Am ridicat din sprâncene, dar eram şi eu curioasă. Am întins mâna şi, o clipă mai târziu, Vonetta şi-a aşezat palma peste palma mea. S-a încruntat uşor.

— Simţi ceva?

— Nu.

Părea dezamăgită.

— Eu am simţit asta o singură dată, a zis Kieran, lăsându-şi braţul să atârne pe genunchiul îndoit.

— De fapt, acum, că mă gândesc mai bine, a ce îţi miroase ea?

Mi-am retras mâna, răsucindu-mă spre Kieran.

— Aşa este. Ai spus că miros ca un mort.

— Nu am spus că miroşi ca un mort, a replicat el. Am spus că miroşi a moarte.

— Care e diferenţa? am întrebat.

— Asta e o întrebare bună.

Casteel şi-a întors capul, ridicând din sprâncene.

— Tu chiar o miroşi, nu-i aşa, Netta?

M-am uitat şi am descoperit capul Vonettei aproape de al meu.

— Te rog să nu spui că miros a moarte.

— Nu. S-a retras. Dar ai un miros unic. Sprâncenele aproape i s-au unit. Miroşi a… *vechi.*

— Hmm.

M-am mişcat stânjenită.

— Nu cred că aşa sună mai bine.

Casteel şi-a plecat capul, iar eu i-am simţit podul nasului pe gâtul meu.

— Mie nu-mi miroşi aşa, a murmurat el, şi m-au trecut fiori pe spate. Miroşi a miere de albine.

Ah, zeilor!

— Nu spun că miroase a naftalină şi a bomboane mentolate stătute, a zis Vonetta, iar Kieran a râs. Doar că… nu ştiu cum să explic ce vreau să spun.

— Cred că înţeleg.

Casteel s-a lăsat pe spate.

— Da? l-am întrebat eu.

El a încuviinţat din cap.

— Mie mi se pare că sângele tău are un gust vechi – vechi în sensul de bogat. Pentru cineva care nu este de sânge atlantian pur, este puternic. Probabil e vorba

despre linia ta de sânge.

Vonetta a înclinat capul.

— Şi ce fel de…

Am fost întrerupţi de o izbitură bruscă şi sonoră, ce venea de afară. S-au auzit strigăte de alarmare, şi toţi trei au fost în picioare în câteva secunde.

— Pare că se aude dinspre strada unde se lucrează la case, a spus Vonetta în timp ce eu mă ridicam.

Casteel ieşise deja pe uşile terasei, iar Kieran îl urma îndeaproape. M-am ţinut după ei prin soarele de după-amiază târzie. Nu a fost nevoie să mergem prea departe. Alastir cobora în grabă pe drumul nepietruit, ducând pe braţe o mogâldeaţă şchioapă, ce părea a fi un lup mic.

„Beckett."

Ştiam deja că suferea. Îi simţeam suferinţa cum se lovea de pielea mea, fierbinte şi ascuţită. Am înghiţit greoi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Casteel.

— Beckett era… Ei bine, era Beckett.

Cu faţa palidă, Alastir şi-a aşezat cu blândeţe nepotul pe un petic de iarbă. Mârâitul vârcolacului s-a sfârşit cu un scâncet.

— S-a prăbuşit o porţiune de acoperiş, iar el nu s-a putut da la o parte suficient de repede.

— La naiba, a mârâit Casteel, îngenunchind lângă Beckett.

Emil a apărut în spatele lui Alastir.

— Unde este tămăduitoarea?

— Talia este pe câmpurile de antrenament, a spus o

muritoare. Cineva a fost rănit în timpul exerciţiilor.

— Du-te şi cheam-o! Spune-i să vină cât de repede poate, i-a ordonat Casteel unuia dintre vârcolaci.

Bărbatul a plecat iute, preschimbându-se în vârcolac într-o clipă.

— Este în regulă, Beckett. Vom primi ajutor.

Pieptul lui Beckett se ridica şi cobora rapid, iar gura îi rămăsese deschisă. În contrast cu blana întunecată, albul ochilor îi ieşea în evidenţă. Simţurile mi se întindeau şi îmi împungeau pielea, iar eu m-am încordat, încercând să mă pregătesc şi să le deschid. Prin intermediul legăturii formate, o durere arzătoare şi acută s-a rostogolit spre mine, tăindu-mi respiraţia. Era pulsatilă şi infinită, pictând iarba moale în nuanţe de roşu şi înecând cerul în flăcări. Cu siguranţă aceasta nu era o durere minoră.

— Cred că are picioarele din spate rupte, a spus Alastir, cu mâinile tremurânde în timp ce le aşeza pe pământ. Trebuie să se preschimbe. Şi trebuie să o facă acum.

— Oh, nu, a şoptit Vonetta.

— Dacă nu o face, oasele vor începe să se vindece înainte să le putem îndrepta.

— Ştiu, a spus Casteel în timp ce eu am întrerupt legătura înainte ca durerea lui fizică să mă copleşească. Beckett, trebuie să te preschimbi. Ştiu că doare, dar trebuie să te preschimbi.

Tânărul vârcolac a gemut, tremurând.

— Suferă prea mult.

Am păşit pe după Vonetta.

— E prea tânăr, a spus Kieran cu voce joasă, dar fără să se adreseze cuiva în mod special. Nu va rezista.

Darul meu fremăta, cerând să fie folosit şi ghidându-mă înspre lup. Degetele îmi furnicau de dorinţă. Vonetta m-a prins de braţ.

— Nu te apropia prea mult, Penellaphe. Îngrijorarea i-a întunecat ochii palizi. Oricât de tânăr ar fi el, un vârcolac rănit este foarte periculos.

— E în regulă. Îl pot ajuta. Am făcut un pas în lateral, eliberându-mă din strânsoarea ei şi căutându-i privirea lui Casteel. Îl pot ajuta.

Casteel a rămas nemişcat pentru o jumătate de secundă, apoi a încuviinţat din cap.

— Vino în spatele lui! Lângă mine şi departe de colţii ăia.

Conştientă că paşii îmi erau urmăriţi de Kieran, dar şi că se aduna lume în jur, m-am lăsat în genunchi. Picioarele din spate ale lui Beckett erau răsucite în unghiuri îngrozitoare, nefireşti. Beckett a mârâit, ridicându-şi capul şi lovind cu piciorul din faţă, ambele fiind încercări slabe de a ne avertiza să ne oprim, dar ştiam că putea lovi mult mai repede.

— Poţi s-o faci? a şoptit Alastir. Ce ai făcut în Eden?

Am încuviinţat din cap.

— Dacă îl poţi ajuta şi va putea să se preschimbe, a zis Casteel încet şi iute, asta îi va uşura munca Taliei.

— Bine, am spus eu în timp ce Casteel s-a înclinat astfel încât, dacă lupul se încolăcea, să ajungă mai întâi la el. Nu am de gând să te rănesc, Beckett. Îţi promit!

Buzele i s-au curbat, dezvăluindu-i caninii suficient de ascuţiţi pentru a străpunge pielea şi suficient de puternici pentru a sfărâma oasele. Am încercat să nu mă gândesc la asta în timp ce am pus mâna pe spatele lui. Deschizându-mi din nou simţurile ca să-i pot monitoriza durerea, am înghiţit nodul care mi se pusese în gât. Durerea lui... mă făcea să-mi vină să vomit. Am început să-mi trezesc amintiri calde şi fericite... În momentul în care degetele mele s-au cufundat în blana moale a lui Beckett, s-a întâmplat ceva... diferit.

Senzaţia de furnicături din palme s-a intensificat, de parcă pe pielea mea dansa energie statică, iar mâinile mi s-au încălzit. Lupul a tresărit scâncind încet, în timp ce o strălucire stinsă a apărut între degetele mele, pierzându-se printre firele de blană ale acestuia, înainte de a se revărsa peste mâinile mele.

Buzele mi s-au întredeschis.

— Uh...

— Asta nu e normal, a observat Casteel, ridicând dintr-o sprânceană neagră. Nu-i aşa?

Am observat, cu coada ochiului, că Emil a rămas cu gura căscată. Am văzut aceeaşi reacţie la majoritatea celor din jurul nostru. Alastir s-a dat în spate, pălind şi mai tare în timp ce se uita la mine. În jurul meu răsunau şoapte şi gemete.

— Ei bine, am auzit-o pe Vonetta spunând, cred că ai uitat să-mi spui ceva, Kieran.

Nu ştiu ce i-a răspuns Kieran. L-am auzit pe Casteel şoptindu-mi numele, dar am clătinat din cap în vreme ce

capul lui Beckett a coborât pe iarbă. Simţeam cum i se alina durerea.

— Funcţionează, dar nu am mai văzut să facă asta până acum.

— Vrei să spui că nu ţi-ai mai văzut niciodată mâinile strălucind? a întrebat el. Ca nişte stele gemene?

— Nu strălucesc atât de tare, am negat eu.

— Ba da, chiar da, a murmurat Kieran, iar Emil a încuviinţat din cap când mi-am ridicat privirea.

— Bine. Mă rog, am murmurat eu. Mâinile mele străluceau puternic acum. O să intru mai târziu în panică din cauza asta.

Respiraţia lui Beckett s-a stabilizat, iar albul ochilor i-a devenit mai puţin vizibil.

— Dragi zei ai milei, a murmurat cineva.

— Prinţeso?

— Hmm?

M-am concentrat asupra lui Beckett. Durerea emoţională era mai greu de străbătut şi orice alinare pe care o aduceam cuiva era incredibil de scurtă, dar durerea fizică era mai greu de domolit. Credeam că avea de-a face cu toţi nervii şi venele importante, iar durerea fizică aproape întotdeauna purta cu ea o angoasă emoţională, mai ales dacă era atât de intensă ca în cazul lui Beckett. Suferinţa lui era de ambele tipuri, dar pulsaţiile se atenuau, durerea ajungând puţin mai intensă decât un disconfort. Mai avea nevoie de doar câteva clipe.

— Poppy, a strigat Casteel, şi de data asta m-am uitat la el. Lumina soarelui îi strălucea pe curbura obrazului, în

timp ce privirea lui mă cerceta atent. Străluceşti. Nu doar mâinile. Ci *tu.*

Capitolul douăzeci şi nouă

Zeilor, *străluceam.*

O strălucire argintie radia de sub mânecile tunicii mele.

— Eşti ca lumina lunii, a şoptit Casteel, şi nu lumina soarelui era cea care se reflecta pe obrazul lui. Eu eram.

Blana s-a subţiat sub degetele mele, fiind înlocuită de o piele umedă, căci Beckett lua forma sa muritoare. Mi-am ridicat mâinile, dându-mă în spate, în timp ce Vonetta s-a apropiat, punând peste talia băiatului o pătură pe care trebuie să o fi apucat în grabă. Picioarele lui… aveau o nuanţă intensă de roşu şi violet, dar erau drepte şi nu se mai răsuceau.

Ajutat de Alastir, Beckett s-a ridicat, cu faţa palidă, înecată în sudoare, dar care căpăta rapid culoare. Cineva vorbea. Poate Casteel îl întreba dacă îl durea ceva? Beckett nu a răspuns, ci se holba la mine, cu ochii mari ca nişte farfurii.

— Încă strălucesc?

Mâinile nu îmi mai străluceau, dar poate faţa mea da?! Pentru că aveam impresia că toată lumea se uita la mine. Casteel a clătinat din cap, apoi şi-a coborât privirea spre Beckett.

— Cred… cred că i-ai vindecat picioarele.

— Nu. M-am uitat în jos la mâinile mele – la palmele mele normale. Nu pot face asta.

— Dar ai făcut-o, a insistat Casteel.

Beckett se holba în continuare la mine. La fel şi Alastir. Şi Emil. Şi toţi ceilalţi.

— Nu pot, am repetat.

— Poţi să-ţi mişti picioarele? a întrebat Kieran şi, când Beckett a continuat să nu facă altceva decât să se holbeze, vârcolacul s-a aplecat peste mine şi a pocnit din degete. Beckett. Concentrează-te! Poţi să-ţi mişti picioarele?

Tânărul vârcolac a clipit de parcă s-ar fi trezit dintr-o vrajă. Şi-a tras piciorul stâng în sus, tresărind, dar apoi l-a întins fără prea mari probleme. După aceea, a procedat la fel cu dreptul.

— Eu... le pot mişca. Simt durere, dar nu e nimic în comparaţie cu durerea de mai devreme. Mulţumesc! Ochii săi miraţi i-au întâlnit pe ai mei. Nu ştiu cum să te răsplătesc. Mulţumesc! Înainte de a-i putea spune că nu era nevoie de răsplată, s-a răsucit spre Prinţ. Îmi pare rău. Nu am vrut să se întâmple asta. Nu este vina nimănui. Nu am fost atent...

— Nu-i nimic. Casteel a pus mâna pe umărul subţire al băiatului. Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Eşti bine, şi asta e tot ce contează.

— Ştiu. Ochii îi străluceau, în timp ce el se lupta cu emoţiile. Ar fi trebuit să...

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, a repetat Casteel.

Beckett a răsuflat greoi în timp ce strângea în pumni pătura întinsă peste el. Şi-a îndoit încă o dată piciorul

stâng, trăgându-şi buza între dinţi. Poate că picioarele lui nu fuseseră atât de rănite pe cât crezuserăm noi.

Casteel s-a dat în spate, în timp ce privirea lui a trecut de la mine la Alastir.

— Crezi că îl poţi duce pe câmpurile de antrenament? Poţi lua unul din caii noştri. Vreau ca Talia să îl examineze.

Alastir a clipit, luându-şi privirea de la mine.

— Bineînţeles.

Trecându-şi un braţ pe sub umerii lui Beckett, Emil l-a ajutat să se ridice. A făcut un pas timid, cu mantia peste mijloc, zâmbind uşurat când picioarele i-au susţinut greutatea.

— Mulţumesc, mi-a spus Alastir.

Nu am putut decât să încuviinţez din cap.

— Cred că nu a fost atât de grav rănit pe cât am crezut noi.

— Da, a admis Alastir, dar nu părea să creadă asta.

Ridicându-se, Casteel s-a întors spre ceilalţi.

— Beckett va fi bine. Îl va examina Talia.

Oamenii, un amalgam de vârcolaci, atlantieni şi muritori, au încuviinţat din cap, dar aerul era apăsător, şi s-a aşezat pe pielea mea ca o pătură aspră. Nu am îndrăznit să ridic privirea când Casteel a făcut grupul să se îndepărteze. Erau palpabile. Emoţiile mulţimii. Brute şi descătuşate. Am închis ochii, tremurând de efortul depus pentru a-mi ţine simţurile blocate, dar a fost inutil. M-am deschis, iar vârtejul de emoţii răscolitoare s-a revărsat în mine. Şoc. Confuzie. Uimire. Şi mai mult şoc. Ceva extrem

de amar. Frică. De ce s-ar teme cineva de mine?

— Poppy. Casteel mi-a atins umărul, scuturându-mă. Eşti bine?

Am deschis ochii, eliberând o răsuflare sacadată de uşurare când am observat că era doar el – el, Kieran şi Vonetta. Nu am îndrăznit să mă uit prea departe. Dacă aş fi făcut-o, n-aş mai fi fost în stare să îmi închid simţurile.

— Tu chiar ai omis nişte detalii destul de importante când mi-ai povestit despre ea, a spus Vonetta, şi aproape că am râs de cât de supărată părea.

— Eu… nu ştiu cum s-a întâmplat asta – cum de l-am vindecat sau cum de am început să strălucesc. Mi-am întins gâtul ca să mă pot uita la Vonetta. Pot alina durerea oamenilor cu atingerea mea, dar numai temporar.

— Şi poţi citi emoţiile, a spus ea, cunoscând, evident, destule despre linia mea de sânge. Eşti un empat.

Am încuviinţat din cap şi m-am uitat spre locul unde Casteel stătea în genunchi lângă mine. Se uita peste umăr la oamenii care se duceau înapoi la casă.

— Dar nu am mai făcut asta niciodată, am spus eu, iar Casteel s-a întors cu faţa spre mine. Sincer, nu cred că a fost atât de grav rănit pe cât ne-am temut.

— Avea picioarele complet rupte, a spus Vonetta. Erau zdrobite şi răsucite.

— Eu… Am clătinat din cap. E imposibil.

— Nu este deloc. Empaţii puteau vindeca.

— Străluceau?

— Nu, din câte ştiu eu, a spus Vonetta. Dar au dispărut cu toţii înainte de a mă naşte.

— Ar putea fi de la Sacrificiu. Cu sprâncenele încreţite, Casteel a pus o mână în iarbă. Şi te afli pe un pământ care a fost revendicat ca Atlantia. Eşti pe pământ atlantian. Asta ar putea avea un impact asupra abilităţilor tale. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. Şi ar putea fi sângele meu. Ce ţi-am dat rămâne în tine.

M-am înclinat în faţă, menţinându-mi vocea joasă.

— Sângele tău mă face să strălucesc?

Buzele i-au tresăltat.

— Nu cred că sângele meu este singurul motiv pentru care străluceai ca lumina lunii.

— Nu e amuzant, am răbufnit eu.

— Nu râd.

— Te străduieşti să nu râzi, l-am acuzat eu. Nici să nu încerci să negi.

Casteel a râs, ridicând din mâini.

— Doar că eşti… adorabil de confuză, iar acum pari adorabil de violentă.

Am clătinat din cap înspre el.

— E ceva atât de greşit cu tine.

El a arcuit o sprânceană, apoi s-a uitat spre Kieran şi Vonetta.

— Poate unul din voi să verifice ce face Beckett? Să vadă cum se simte?

— Bineînţeles, a răspuns Kieran în timp ce eu m-am ridicat. Vin cu tine, a spus sora lui, făcându-mi un mic semn cu mâna. O să am atâtea întrebări pentru tine mai târziu.

Şi eu aveam multe întrebări pentru mine.

I-am privit pornind la drum, apoi m-am întors spre Casteel. Uitându-mă peste el, am văzut că ceilalţi se apucaseră să repare secţiunea de acoperiş care se prăbuşise.

— Le era frică de mine. Nu tuturor, doar unora. Am simţit asta.

Genele lui Casteel erau coborâte, protejându-i ochii în timp ce se uita la mine.

— Îţi mai aminteşti că Alastir era îngrijorat pentru ce ar fi putut crede atlantienii bătrâni dacă ar fi conştientizat din ce linie de sânge descind?

— Îmi amintesc.

M-a luat de mână, conducându-mă spre locul unde rămăsese calul lui.

— Ei cred că eu sunt… cum a spus că îi numeau unii pe empaţi?

— Devoratori de Suflete.

Am tresărit, trăgându-mi mâna din mâna lui.

— Asta cred ei că sunt eu? Că mă hrănesc cu durere?

Sau poate că frica lor izvorâse din faptul că străluceam la propriu. Şi eu m-aş fi îngrijorat dacă aş fi văzut asta.

— Te-ai gândit vreodată la asta atunci când ai aflat că pot alina durerea altora? Că sunt o… o Devoratoare de Suflete?

— Nici măcar o dată. S-a întors din nou spre mine. În acest moment, Devoratorii de Suflete sunt, practic, la egalitate cu un *lamaea.* Pe atunci, nici măcar nu credeam că eşti pe jumătate atlantiană, mai ţii minte?

I-am cercetat faţa, dar nu era nimic ascuns în expresia lui sau în privirea sa neclintită.

— Nu ştiu cum de s-au întâmplat toate astea, am recunoscut în timp ce m-am întors spre Teddy, mângâind coama calului. În mod normal, trebuie să mă gândesc la ceva fericit ca să le pot transmite acest sentiment şi celorlalţi. Dar, de data asta, nu a trebuit decât să pun mâinile pe Beckett. Pielea mă furnica mai mult decât în mod normal, iar mâinile mi se încălzeau, dar altceva nu a fost diferit.

— Când a fost ultima dată când ţi-ai folosit darul în acest fel?

Mi-a luat o şuviţă de păr şi a dat-o pe spate.

— Când… când i-am vindecat pe oamenii din Eden. A fost ultima dată.

— Şi acum, tehnic vorbind, te afli pe pământ atlantian. Stătea lângă mine, sprijinindu-şi braţele pe şa. Îşi suflecase mânecile cămăşii, iar poleiala de păr negru de pe antebraţele sale bronzate părea scandaloasă. Nu ştiu dacă e vorba despre asta sau despre Sacrificiu, dar ar putea fi mai multe schimbări.

Chiar speram ca acele schimbări să nu mai presupună strălucirea în alte culori.

— Poate că nici măcar nu a avut picioarele rupte…

— Picioarele lui erau cu siguranţă rupte. Le-ai văzut.

Am făcut un pas în spate, încrucişându-mi braţele peste talie şi privind perdelele de un albastru-deschis care se unduiau la terasa de peste drum.

— Poporul tău mă dispreţuieşte deja pentru că am

fost Fecioara. Iar acum, oamenii vor crede că sunt o Devoratoare de Suflete. Chiar nu cred că faptul că ne căsătorim va schimba asta.

— Oamenii, pur şi simplu, nu au mai văzut aşa ceva până acum. Au nevoie de timp pentru a se obişnui cu asta, şi te vor accepta, a spus el. Totuşi, cred că ar trebui să te abţii de la a-ţi mai folosi abilităţile…

— Nu am de gând să mă ascund. I-am susţinut privirea cu fermitate. Nu am de gând să-i ignor pe cei care suferă – oamenii pe care îi pot ajuta. Nu voi face asta.

— Nu-ţi cer să-ţi ascunzi abilităţile. Şi-a retras braţele de pe şa. Tot ce îţi cer este să te abţii până când vom înţelege mai multe. Foloseşte-ţi abilităţile atunci când nu eşti înconjurată de o mulţime care să fie martoră la asta. În acest fel, noi controlăm povestea.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— Există o poveste pe care trebuie să o controlăm?

— Întotdeauna există o poveste. Şi-a dat la o parte părul de pe faţă. Valurile rebele i s-au revărsat din nou pe frunte. A fost de-a dreptul uimitor ce ai făcut pentru Beckett, a rostit el, schimbând subiectul. Sper că ştii asta.

Am ridicat din sprâncene:

— Nu pari uimit. Pari supărat.

— Asta pentru că tâmpenia aia afurisită cu Devoratorii de Suflete umbreşte faptul că ai vindecat oase zdrobite cu *atingerea* ta. S-a apropiat mai mult de mine, cu o privire de prădător. Nu cred că înţelegi ce ai făcut pentru acel băiat.

— Ştiu ce am făcut. Mi-am desfăcut braţele. L-am… l-

am vindecat.

— Nu ai făcut doar atât.

A mai făcut un pas, ochii lui fiind acum ca nişte cioburi de chihlimbar.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, mi-am lipit spatele de piatra şi de lutul cald de pe casa Vonettei.

— Nu?

Punându-şi mâinile de o parte şi de alta a capului meu, s-a aplecat spre mine.

— Dacă un vârcolac suferă o fractură de os, trebuie să se preschimbe imediat pentru a preveni deteriorarea permanentă a osului, a nervilor şi a ţesuturilor moi. Are la dispoziţie câteva minute pentru asta, iar el se afla deja în acel punct sau aproape de el.

— Bine?! am şoptit eu, întrebându-mă de ce părea în continuare frustrat.

— Ar fi rămas fără picioare, Poppy. Tu ai împiedicat asta.

— Atunci, de ce pari supărat pe mine? am întrebat.

— Nu sunt, a mârâit el.

— Eşti sigur?

— Sută la sută sigur.

— Îţi este… din nou foame? am întrebat, chiar dacă ochii lui rămăseseră normali şi ştiam că încă nu avea nevoie de sânge.

— Nu de sânge.

Şi-a plecat capul, iar eu am rămas fără aer în plămâni. Gura lui era la doar câţiva milimetri de a mea.

Avea de gând să mă sărute?

Puteam fi văzuţi. Oamenii puteau fi deja cu ochii pe noi. Dar intensitatea din privirea lui mi-a spus că nu asta era ideea. Orice ar fi simţit el nu era pentru spectacol.

— Cred că nu-ţi cunoşti propriile sentimente.

Mi-am lipit palmele de lutul cald.

— Dacă îţi deschizi simţurile faţă de mine chiar acum, vei şti exact ce simt eu. Fă-o!

— Nu vreau să o fac.

— De ce?

Răsuflarea lui caldă dansa pe buzele mele întredeschise.

— Pentru că nu vreau.

Am simţit vibraţii în piept.

— Sau pentru că nu vrei să ştii că mă străduiesc din răsputeri să nu-ţi mai stric încă o pereche de pantaloni smulgându-i de pe tine şi să nu te posed cu atâta înverşunare, încât să simţi şi peste câteva zile cât de mare este recunoştinţa mea.

Niciodată nu am făcut ochii mai mari decât acum. Niciodată vârtejul ascuţit şi iute din adâncul stomacului meu nu s-a simţit mai nesăbuit, mai dornic, mai *însufleţit*.

Am înghiţit – am înghiţit greoi.

— Mi se pare un mod ciudat de a-mi mulţumi.

Şi-a sprijinit fruntea de fruntea mea.

— E singurul mod pe care îl ştiu.

— Un simplu „mulţumesc” ar fi de ajuns.

— Nu, nu ar fi.

Nu mă puteam gândi la ce să răspund, deşi erau multe de zis. Am stat aşa câteva clipe şi, în orice moment, dacă

oricare din noi ar fi întors cât de puţin capul, buzele noastre s-ar fi întâlnit. Iar eu…

Am crezut că aş fi fost pierdută.

Sau poate m-aş fi regăsit.

Casteel a tresărit în timp ce din el a răzbătut un sunet pe care eram sigur că l-ar fi putut face un vârcolac. Fiecare muşchi din corpul meu s-a încordat în mod delicios, dar a făcut un pas înapoi şi m-a luat de mână. Fără să mai spună un cuvânt, m-a condus la cal şi m-a urcat în şa.

Aşezându-se în spatele meu, şi-a încolăcit braţul în jurul taliei mele.

— Oricât de mult mi-aş dori să ne petrecem restul zilei prefăcându-ne, a spus el, atingându-mi maxilarul cu buzele, trebuie să discutăm ceva.

Inspirând profund, am încuviinţat din cap.

— Despre viitorul nostru?

— Pot să subliniez că îmi place cum spui „viitorul nostru”?

— Aş prefera să nu o faci, dar, din moment ce ai făcut-o deja, presupun că este un da?

— Da.

Casteel a îndrumat-o pe iapa cea bătrână pe drum la vale.

— Trebuie să vorbim despre căsătoria noastră.

— Despre ce anume?

— Cred că ştii deja, Prinţeso.

Am privit cu ochii întredeschişi soarele care apunea. Am avut sentimentul că această conversaţie urma să aibă

loc din momentul în care aflasem de recucerirea Capului Spessa.

— Probabil te va îngrijora ceea ce urmează să îţi spun. Nu vreau să se întâmple astfel.

M-am încordat.

— Este imposibil să nu mă îngrijorez când începi conversaţiile în felul ăsta.

— Este de înţeles, dar să ştii că ceea ce îmi influenţează deciziile este o precauţie exagerată şi anticiparea unor potenţiale probleme, a spus el.

— Doar ca să ştii, aceasta este cea mai puţin romantică discuţie despre căsătorie pe care am auzit-o vreodată.

— Nu pot să nu fiu de acord cu asta, a spus el, şi mie mi s-a făcut pielea de găină ca răspuns la seriozitatea din tonul său. Iniţial, plănuisem să ne căsătorim odată ce aveam să ajungem la Golful lui Saion, după care să călătorim spre Euaimon, inima Atlantiei.

— Acolo locuiesc părinţii tăi?

— Da.

— Plănuieşti să ne căsătorim înainte să-ţi cunosc părinţii?

— Lucrurile ar deveni mult mai puţin complicate dacă am face-o, a replicat el.

Poate că fusesem eu protejată toată viaţa mea, dar nu eram proastă.

— Vrei să ne căsătorim înainte ca ei să ne poată opri.

— Ei nu ne pot opri, mi-a reamintit el, trecând frâiele lui Teddy în mâinile mele. Nu am nevoie de permisiunea

lor.

Încolăcindu-mi degetele în jurul frâielor, am spus:

— Dar ţi-ai dori consimţământul lor?

— Bineînţeles. Cine nu şi-ar dori consimţământul părinţilor?! Dar asta nu era necesar pentru noi, căci căsătoria era temporară. După cum am mai spus, cred că vor fi suspicioşi cu privire la intenţiile mele, în special mama. Ea ştie că nu am renunţat la fratele meu. Casteel mi-a arătat cum să-l ghidez pe Teddy, astfel încât să nu mergem direct prin centrul oraşului, ci pe la periferie. Atât ea, cât şi tatăl meu vor încerca să găsească numeroase motive pentru care ar trebui să amânăm căsătoria.

Dacă noi nu eram în stare să-l convingem pe Alastir, chiar nu ştiam cum aveam să îi convingem pe părinţii lui.

— Odată ce vom fi căsătoriţi, nimic nu va mai putea fi amânat.

— Exact. Mâna lui s-a aşezat din nou pe şoldul meu. Asta este o altă parte la care nu vreau să te gândeşti prea mult, chiar dacă ştiu că probabil o vei face.

— Şi probabil voi avea un motiv bine întemeiat să o fac.

— Asta e discutabil, dar, cu toate acestea, simt că ar fi în interesul nostru să ne căsătorim aici, în Capul Spessa.

Deşi bănuiam acest lucru, mi-a tresăltat inima.

— În interesul tău?

— În interesul nostru, a repetat el. Mai devreme sau mai târziu, oamenii tot ar fi aflat despre abilităţile tale de a alina durerea. Dacă nu de la cei care sosesc din Eden,

probabil de la oricine altcineva care s-ar fi rănit – nu neapărat Beckett. Doar că nu mă aşteptam să se întâmple astăzi. Şi, deşi nu cred că mulţi te vor privi cu teamă pentru prea mult timp sau că se vor gândi la tine ca la un Devorator de Suflete, ar fi înţelept să ne căsătorim înainte să se gândească cineva să facă ceva incredibil de prostesc.

Ceva incredibil de prostesc se traducea prin a încerca să mă ucidă.

— Şi aici avem tot ce ne trebuie pentru a ne căsători, a spus Casteel în timp ce urcam dealul în pantă. Sau vom avea în curând.

— Care sunt acele lucruri de care avem nevoie?

— Ei bine, inelele, desigur.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu vorbeam serios în legătură cu inelul.

— Ştiu, dar tot am de gând să-ţi fac cadou cel mai mare diamant pe care l-ai văzut vreodată, a spus el, iar eu puteam să simt zâmbetul din vocea lui. Dar va trebui să te mulţumeşti cu o simplă verighetă atlantiană deocamdată.

Mi-a tresăltat inima în piept.

— Ceremonia poate fi restrânsă. Dar vom avea nevoie de un oficiant, a continuat el. Orice căpetenie a unei linii de sânge poate oficia o căsătorie.

— Alastir?

— Nu. El nu este reprezentantul vârcolacilor, chiar dacă este printre cei mai bătrâni, mi-a explicat Casteel. Cel care o face se numeşte Jasper. Şi, din fericire, va ajunge în Capul Spessa mâine. Ne vom fi căsătorit până mâine-seară.

Am simţit o apăsare în piept. Ne-am putea căsători în puţin peste 24 de ore. M-a lovit o avalanşă de emoţii la fel de contradictorii precum cele pe care le simţiseră oamenii când îl vindecasem pe Beckett.

Trebuia să mă concentrez asupra planului şi la nimic altceva. Aveam gura uscată când am întrebat:

— Şi apoi continuăm drumul spre Atlantia?

— Da.

M-am încruntat uşor.

— Dar care este scopul? Dacă ne căsătorim înainte chiar de a traversa munţii Skotos, nu am putea să trimitem apoi vorbă în Carsodonia?

— În afară de faptul că mama m-ar putea ucide pe bună dreptate pentru că nu îmi duc mireasa acasă pentru a o cunoaşte, căsătoria noastră va trebui să fie recunoscută de Rege şi de Regină. Va trebui să fii încoronată.

— Încoronată?

Am întors capul într-o parte. El a arcuit o sprânceană.

— Vei deveni Prinţesă, Poppy. Va trebui să fii încoronată. Atunci, vei avea aceeaşi autoritate ca mine. Poziţia ta în Atlantia nu va putea fi pusă la îndoială ulterior de regele sau de regina din Solis.

— Asta… pare a fi o chestiune de semantică.

— Mai degrabă, una politică. Şi, din moment ce regele Jalara a trăit în timpul guvernării Atlantiei, el va şti că un Prinţ sau o Prinţesă nerecunoscuţi de Coroană nu deţin nici o putere sau autoritate în Atlantia.

Am clătinat din cap în timp ce am privit din nou în

faţă. Politica mi se părea o aberaţie. Am traversat dealul şi am ajuns în pădure. Odată cu asfinţitul, doar cele mai palide raze de soare mai pătrundeau printre copaci.

— Şi tu crezi că părinţii tăi vor accepta căsătoria noastră?

— O vor accepta.

— Îţi dai seama că Alastir nu prea crede că logodna noastră este autentică, am subliniat eu. Dacă nici părinţii tăi nu ne vor crede, de ce ai impresia că mă vor încorona?

— Pentru că noi îi vom convinge, a spus Casteel, şi a spus-o ca şi cum nu mai existau prea multe alte posibilităţi.

Dar eu nu eram atât de sigură.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Casteel după câteva momente de tăcere.

— Mă gândesc la multe lucruri, am recunoscut eu. Dar ştiu că minţi.

Casteel a devenit încordat.

— Nu...

— Nu vreau să spun că minţi ca să mă induci în eroare, am adăugat repede. Dar minţi ca să mă protejezi. Chestia cu Devoratorul de Suflete te preocupă mai mult decât eşti dispus să recunoşti. Şi eşti mai îngrijorat de reacţiile părinţilor tăi decât eşti dispus să spui. De aceea vrei să ne căsătorim acum.

Casteel rămăsese încordat.

— Îmi citeşti emoţiile?

Am zâmbit discret.

— Nu e nevoie să-ţi citesc gândurile pentru a şti toate

astea.

A rămas tăcut, după care a spus:

— Poppy...

— Nu că m-ai întrebat, şi presupun că într-acolo te îndreptai, dar da, l-am întrerupt eu. Mă voi căsători cu tine în Capul Spessa.

Capitolul treizeci

— Nu cred că e înţelept, a spus Alastir a doua zi, stând pe scaunul de vizavi de mine şi de Casteel.

Casteel şi-a întins picioarele, încrucişându-şi gleznele. Părea absolut liniştit, dar eu ştiam că nu era aşa. Nu-mi deschisesem simţurile. O parte din mine aproape că se temea că, dacă aş fi făcut-o, aş fi început să strălucesc, deşi nu aşa se întâmplase atunci când, cu o seară în urmă, la întoarcerea în camerele noastre, testasem asta pe Casteel.

Dar *ştiam.*

Era ca şi cum mi-aş fi deschis simţurile faţă de el. Nu simţeam nici un gust pe gât în jos, dar ştiam că Alastir îl enerva şi că se străduia să rămână răbdător. Ştiam, de asemenea, că se plictisise de conversaţie la cinci secunde după ce aceasta începuse. Acestea nu erau doar presupuneri. Ştiam că erau adevărate pentru că, atunci când chiar îmi deschisesem simţurile, simţisem exact acele emoţii.

La fel ca atunci când m-am trezit în această dimineaţă, iar Casteel mă privea din locul în care stătea

întins lângă mine, şi ştiam că îi era foame. Nu de sânge. Era flămând, aşa cum fusese pe când ne aflam în faţa casei Vonettei. Ceea ce am simţit venind dinspre el mi-a provocat o reacţie ameţitoare în corp, iar când a părăsit patul fără să mă atingă, i-am simţit confuzia.

Apoi, când Vonetta a venit cu nişte haine la care încă nu am apucat să mă uit şi cu un coş plin cu gogoşi pudrate, am privit-o şi am ştiut că nu avea sentimente ostile faţă de mine. Erau curiozitate şi un freamăt slab de precauţie, dar nu se îndoia de mine şi nici nu mă dispreţuia. Când mi-am deschis simţurile faţă de ea, ceea ce am simţit mi-a confirmat acest lucru.

Iar acum, îi puteam simţi consternarea lui Alastir doar privindu-l. Era la fel de groasă precum laptele covăsit.

Ceea ce simţeam nu era doar în imaginaţia mea, şi eram conştientă de asta. Era vorba despre abilităţile mele care se schimbau din nou, devenind poate chiar mai puternice.

— Nu cred că ar trebui să te căsătoreşti fără permisiunea Regelui şi a Reginei, a spus Alastir.

— Ştii că nu am nevoie de permisiunea lor.

— Dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să o ceri. Puteţi continua cu această căsătorie chiar dacă ei nu vor fi de acord, dar măcar aţi face-o cu ştiinţa lor, a susţinut Alastir. Căsătoria ta aici sau în Golful lui Saion, fără consimţământul sau ştirea lor, va provoca vâlvă, Casteel.

— S-ar întâmpla asta doar dacă oamenii şi-ar da seama că ei nu ştiu. Casteel şi-a încrucişat braţele. Lucru

de care nimeni nu ar trebui să îşi dea seama, din moment ce ar fi posibil ca eu să le fi trimis vorbă acasă.

Alastir s-a înclinat în faţă.

— Casteel, chiar cred…

— Nu îl vei face să-şi schimbe părerea, am intervenit eu, aproape la fel de sătulă de conversaţie precum Casteel.

— Şi cum rămâne cu părerea ta? a întrebat Alastir. Doreşti să îţi cunoşti viitoarea soacră înainte sau după ce te vei căsători cu fiul ei? Sau măcar contează ce doreşti tu?!

Dacă impulsul de furie al lui Casteel a fost doar un avertisment, iritarea resimţită de mine faţă de acea întrebare a fost cea care m-a determinat să spun:

— Dacă nu aş fi fost de acord cu Casteel, nici măcar nu am purta această conversaţie cu tine.

— Penellaphe, crede-mă când îţi spun că acesta nu este un lucru pe care să îl faceţi în pripă, a insistat el, domolindu-şi vocea, dar am simţit un sâmbure de… furie care nu venea nici de la mine, nici de la Casteel. Aveţi timp. Tot timpul din lume.

Dar nu aveam timp.

— Într-o lume perfectă, mi-ar fi plăcut să fiu curtată într-un mod care să nu presupună răpiri sau fuga de Ascendenţi.

— Sau înjunghieri, a rostit Casteel în barbă.

M-am întors spre el. Mi-a făcut cu ochiul.

Chiar mi-a făcut cu ochiul.

Respirând adânc, m-am concentrat asupra lui Alastir.

— Dar asta nu este lumea reală. Realitatea este că aş

prefera să mă căsătoresc înainte să văd toate modurile în care părinţii lui, cel mai probabil, se vor opune, i-am spus eu, iar acesta era purul adevăr.

Temporar sau nu, cine în deplinătatea facultăţilor mintale ar vrea să suporte aşa ceva?

Trăsăturile lui Alastir s-au înmuiat.

— Nu ai cum să ştii că se vor opune.

— Ba da. Ştiu, am afirmat eu, conştientă fiind de privirea lui Casteel şi de absenţa oricărei urme de amuzament. Singurii oameni de aici care au fost cât de cât prietenoşi cu mine sunt vârcolacii şi unii dintre cei care au călătorit cu tine. Nici unul dintre cei din Capul Spessa nu o face, şi ştiu exact ce simt ei faţă de mine.

Orice dezminţire din partea lui Alastir i-a murit acestuia pe limbă.

— Nu am nici un motiv să cred că părinţii lui nu vor împărtăşi aceleaşi griji sau preocupări precum oamenii de aici, am continuat eu. Aş prefera să mă căsătoresc fără să fiu nevoită, de fapt, ca în timpul ceremoniei să derulez în minte toate frământările lor.

Alastir s-a lăsat pe spate, scărpinându-şi o sprânceană.

— Pot să înţeleg asta. Chiar pot, dar Regele şi Regina noastră…

— Vor fi şocaţi şi, probabil, foarte supăraţi că m-am căsătorit cu o femeie pe care ei nu au întâlnit-o, ca să nu mai vorbim despre cineva care este doar pe jumătate atlantiană şi care a fost cândva Fecioară, l-a întrerupt Casteel. Dar, de îndată ce vor ajunge să o cunoască, nimic

din toate acestea nu va mai conta. Vor ajunge să o iubească cu ardoare la fel ca mine.

Inima mi-a bătut mai repede şi s-a făcut cât puricele în timp ce îl priveam pe Casteel, şi ştiam – *ştiam* că nu plănuise să spună această ultimă parte sau cel puţin nu intenţionase să o spună în acest fel. Sentimentul lui de surpriză se simţea tăios şi rece, şi, în momentul în care ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, mi-am întors privirea.

Mi-am înăbuşit răsuflarea zgomotoasă pe care îmi venea să o eliberez.

— Ce mai face Beckett? l-am întrebat.

Vonetta spusese că tânărul vârcolac abia dacă mai şchiopăta, dar era timpul să schimbăm subiectul.

— E ca şi cum nu ar fi fost rănit deloc, a răspuns Alastir. Ceea ce ai făcut pentru el…

— Am încercat doar să-i alin suferinţa, am spus din nou. Nici măcar nu ştiu dacă voi mai putea face aşa ceva.

Alastir a încuviinţat din cap, dar nu părea prea convins de, ei bine, de nimic. Şi apoi, a plecat. Când am rămas singuri, m-am întors spre Casteel.

— A fost distractiv, nu-i aşa? a întrebat el.

Nu ştiam ce anume m-a amuzat la felul în care a spus asta, dar am râs.

— Aproape mai mult decât aş fi putut suporta.

A zâmbit, iar corpul i s-a relaxat în sfârşit pentru a se potrivi cu postura lui.

— Mi-am dat seama.

L-am cercetat cu privirea şi… am ştiut că furia şi frustrarea dispăruseră. Tristeţea era acolo, persistând sub

toate acestea, dar mai era şi un sentiment ciudat de satisfacţie.

— Îmi citeşti emoţiile?

— Nu. Am făcut o pauză. Într-un fel?

— Ce înseamnă asta?

— Nu prea ştiu ce înseamnă. M-am uitat în jos la mâinile mele. De când m-am trezit în această dimineaţă, pot citi emoţiile oamenilor fără să îmi deschid simţurile – fără să mă străduiesc. Mă concentrez şi, dacă vreau să ştiu, ştiu.

— Şi dacă nu vrei să ştii?

M-am încruntat.

— Atunci, nu ştiu. Nu sunt sigură dacă va fi diferit cu mulţimile.

— Pentru că uneori te copleşesc.

Şi-a amintit. Am încuviinţat din cap.

— Asta e… S-a oprit, iar eu m-am uitat la el. Ce simt acum?

— Eu… tu simţi curiozitate. Nu îngrijorare.

Şi-a înclinat capul.

— De ce aş simţi îngrijorare?

— Nu eşti îngrijorat că voi dezvolta mai multe trăsături empate?

— Dacă te gândeşti că sunt îngrijorat că vei deveni o Devoratoare de Suflete şi că te vei hrăni cu emoţiile mele, îţi iroseşti energia.

M-am încruntat la el.

— Aş spera să nu crezi asta.

— Ce cred eu este că totul e uimitor, a spus el. Eşti

uimitoare.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mai ales când îl faci pe Alastir să tacă. Ăsta este un talent pe care nici măcar eu nu am ajuns să îl stăpânesc. A venit în faţa mea, oprindu-se astfel încât ochii noştri să fie la acelaşi nivel. Părinţii mei vor fi probabil nemulţumiţi, dar te vor primi cu bucurie. Nu spun asta ca să te fac să te simţi mai bine. Vorbesc serios. Furia sau dezamăgirea lor nu va fi îndreptată împotriva ta.

Chiar am crezut asta.

Şi aproape că am crezut ce i-a spus lui Alastir despre faptul că părinţii lui aveau să mă iubească cu aceeaşi ardoare ca el. Inimi-pereche.

Casteel şi-a încolăcit degetele în jurul bărbiei mele, atrăgându-mi din nou privirea asupra lui.

— Ce este? Privirea lui a căutat-o pe a mea. La ce te gândeşti? Ştiu că te gândeşti la ceva. Întotdeauna ai această privire când te gândeşti la ceva ce nu vrei să împărtăşeşti.

— Ce fel de privire am?

— Îţi încreţeşti nasul.

— Ce?! Nu-i adevărat.

— Ba da.

Nu mi-am dat seama dacă vorbea serios sau nu.

— Nu mă gândeam la nimic.

— Minciuni. Degetul lui mare a alunecat peste buza mea de jos. Spune-mi!

Mi-a surprins şi mi-a susţinut privirea, iar inima a început să-mi bată cu putere. M-am cufundat în

adâncurile lui calde de chihlimbar şi am simţit cum masca pe care o purtam crăpa.

— Mă gândeam... mă gândeam că poţi fi foarte convingător atunci când le vorbeşti celorlalţi despre ceea ce simţi pentru mine.

— Chiar aşa?

— Da, am şoptit.

Şi-a tras buza de jos printre dinţi în timp ce genele i s-au lăsat în jos.

— Dar nu suficient de convingător.

Ştiam că vorbea despre Alastir, dar mă gândeam că, dacă ar fi fost mai convingător, aş fi început şi eu să-l cred.

Şi-a ridicat genele.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Fiind din nou călare pe Setti, Casteel ţinea frâiele în timp ce ne conducea prin pădure, călătorind într-o linişte plăcută, pe care o mai simţisem alături de puţini oameni până atunci. Nu a ţinut-o drept, spre oraş. A luat-o la stânga, unde coroanele copacilor erau destul de stufoase, iar pădurea era deasă cât vedeai cu ochii.

— Uite, a spus Casteel, făcându-mi semn din cap spre dreapta noastră.

Întorcând privirea, nu mi-am putut reţine zâmbetul care mi-a ridicat colţurile buzelor şi care mi-a cuprins întregul chip. În faţa noastră se întindea un câmp minunat de flori cu petale de un roşu îndrăzneţ şi

împodobite cu spirale negre, care se legănau uşor în bătaia vântului.

— *Maci.* Am râs uşor la vederea acestei privelişti neaşteptate. Nu am mai văzut niciodată atât de mulţi la un loc. Mi-am trecut privirea peste ei. Este superb.

— Da, a afirmat el o clipă mai târziu, dregându-şi glasul în timp ce s-a mişcat în spatele meu. Aşa este.

Calul a început să meargă pe lângă marginea pădurii şi de-a lungul câmpului de maci.

— Sunt cultivaţi aici, pe pajişti, pentru uz medicinal.

Am arcuit o sprânceană.

— Nu-ţi faci griji că oamenii i-ar putea folosi în alte scopuri?

— Ţi se pare că nu e nimeni pe câmpuri? Când am încuviinţat din cap, mi-a bătut uşor şoldul cu degetele. Sunt santinele acolo, camuflate astfel încât să rămână ascunse. Câmpurile sunt monitorizate în permanenţă, aşa că nimeni care are cunoştinţele necesare în cultivarea macului nu le poate folosi pentru câştiguri necuvenite.

— Zeilor, am murmurat, aproape aşteptându-mă să se ivească cineva dintre rânduri. Ce inteligent! Am auzit că a devenit o problemă în unele oraşe.

— Cât timp am fost în Carsodonia, era un fenomen răspândit, şi am văzut că a luat amploare şi în Masadonia. Dar chiar îi poţi învinovăţi pe cei care trăiesc în astfel de condiţii pentru faptul că îşi doresc o evadare, oricât de temporară ar fi ea? Mulţi dintre cei care pierd ore şi zile în bodegile de opiu sunt cei care şi-au dat copiii la curte sau la temple, a spus el. Poate că nu este corect, dar îi

înţeleg.

— Şi eu. Adică ei caută pacea, chiar dacă nu este de durată.

Tristeţea a umbrit frumuseţea câmpului.

— Asta este doar o parte din ce voiam să-ţi arăt. L-a îndemnat pe Setti să înainteze, scoţându-mă din gândurile mele. Ceva ce cred că vei aprecia.

— Am apreciat macii, am recunoscut eu cu o uşoară roşeaţă în obraji.

— Mă bucur să aud asta.

Bărbia lui mi-a atins partea laterală a capului, iar braţul i s-a strâns în jurul taliei mele, trăgându-mă şi mai mult la pieptul lui.

Mişcarea m-a lăsat fără aer. Întotdeauna se întâmpla aşa, şi era ceva ce el făcea adesea. Pe când el ne purta în adâncul pădurii, mă întrebam dacă era conştient de acest gest. Era intenţionat sau era unul de care nici măcar nu era conştient? Gestul mi-a amintit de ceea ce îl văzusem pe tatăl meu făcând. Mereu părea să o tragă pe mama aproape de el, ca şi cum nu suporta să existe spaţiu între ei. Nu credeam că acesta era motivul pentru care o făcea Casteel. Poate că, pentru el, era doar o metodă de comunicare.

Mi-am dat din nou seama că îmi doream ca Tawny să fi fost acolo. Aş fi putut să o întreb. Ea ar fi ştiut.

Suspinând, mi-am permis să mă cufund în lumina soarelui ce pătrundea în pădure, în ciripitul păsărilor din apropiere şi în mirosul de pământ bogat şi… de ceva dulce?

Îndreptându-mi spatele, am zărit flori de liliac în nuanţa albastră a ochilor de vârcolac şi mov pal. Priveliştea era magnifică, florile urcând un deal stâncos şi revărsându-se în spirale groase şi colorate. Abia când ne-am apropiat mai mult mi-am dat seama că exista o deschizătură în deal, un gol întunecat aflat în spatele unei perdele de albastru şi violet.

Inima a început să-mi bată cu putere când Casteel a oprit încă o dată calul, şi am coborât, lăsându-l pe Setti să pască. Credeam că aveam o idee despre ceea ce avea el de gând să-mi arate atunci când m-a luat de mână, conducându-mă spre intrarea aproape ascunsă, pe care, cel mai probabil, nimeni nu ar găsi-o dacă nu ar căuta-o.

— E cam întuneric într-o parte a ei, m-a avertizat el, dând la o parte perdeaua grea de flori. Dar nu pentru mult timp.

„Cam întuneric” s-a dovedit a fi o subestimare atunci când am pătruns în deal. Nu puteam vedea nimic în aerul acela rece. Mi-am strâns şi mai tare mâna în jurul mâinii lui.

— Tu chiar poţi vedea ceva?

— Pot.

— Nu te cred.

Din faţa mea s-a auzit un râset înfundat.

— Îţi încreţeşti nasul chiar în momentul ăsta.

Chiar aşa era.

— În regulă, atunci.

— Îţi aminteşti de peşterile despre care ţi-am spus mai devreme? a întrebat el. Cele în care mergeam împreună

cu fratele meu?

Cele în care fusese şi cu fata pe care o iubise cândva. Da, îmi aminteam, şi era exact ceea ce bănuisem când văzusem intrarea. Chiar şi în întuneric, eram cuprinsă de neîncredere. Oare chiar mă dusese într-un loc pe care îl împărţise cândva cu fratele său – cu Shea, în momentele în care căuta să scape de discuţiile derutante pe care le aveau părinţii lui? Aproape că nu-mi venea să cred că m-ar fi dus acolo.

— Da, am răspuns eu, găsindu-mi vocea. În faţa noastră se vedea o lumină slabă care străpungea întunericul. Credeam că se află în Atlantia.

— Da. Chiar aici. Dar ceea ce tu nu poţi vedea este că din acesta se ramifică mai multe tuneluri. Unele dintre ele se întind pe kilometri întregi, până la munţii Skotos, dar şi dincolo de ei, până la faleza de lângă mare, mi-a explicat el. Eu şi Malik am petrecut ore şi zile întregi încercând să le cartografiem, dar nu am descoperit niciodată tunelurile care treceau prin munţi.

Îmi puteam imagina cu uşurinţă nişte băieţei petrecându-şi întreaga copilărie zburdând prin tuneluri. Fratele meu ar fi făcut la fel.

— Asta este o parte dintre ele, a spus el, în timp ce lumina soarelui începea să se infiltreze prin fisurile din tavanul peşterii. Cea mai bună parte, după părerea mea.

Aerul umed, cu un parfum dulceag, a ajuns până la noi când Casteel s-a întors spre stânga, unde raze de lumină solară scăldau pereţii gri de piatră. Mi-a dat drumul la mână şi a sărit în jos la o adâncime de

aproximativ un metru.

— Aici este o uşoară cădere.

Întorcându-se spre mine, şi-a aşezat mâinile pe şoldurile mele şi m-a coborât.

Nu mi-a dat drumul nici când picioarele îmi erau ferm sprijinite pe stâncă. A rămas aşa, piepturile noastre fiind la câţiva milimetri unul de celălalt. Mi-am ridicat privirea, iar ochii lui s-au pironit într-ai mei. O înfiorătoare senzaţie de conştientizare s-a strecurat între noi, una aproape imposibil de ignorat în timp ce stăteam acolo. El avea umbre în ochi şi în jurul gurii, iar asta a făcut ca inima mea să o ia din nou la goană.

Şi nu a încetinit nici când el s-a dat înapoi, iar mâinile i-au alunecat de pe şoldurile mele. O răsuflare sacadată mi-a părăsit pieptul în vreme ce el s-a întors cu spatele şi a mers mai departe. Când mi-am pus picioarele în mişcare, m-am simţit ca o coardă de arc întinsă la maximum.

Florile de liliac îşi croiseră drum în peşteră, urcând pe pereţi şi revărsându-se pe tavan. Fuioare de aburi dansau în fărâmele de lumină solară. Casteel s-a oprit în faţa a ceea ce părea a fi un fel de iaz.

— Izvoare termale, a spus el, îngenunchind şi trecându-şi degetele prin apă. Apa a făcut bule în semn de răspuns, sfârâind. Nu este singurul din sistemul de peşteri, dar este cel mai mare.

M-am oprit lângă el, privind izvoarele. Era uriaş, cam cât Sala Mare a castelului Teerman, cu margini neregulate. În mai multe locuri, din apa spumoasă ieşeau în relief bucăţi de stâncă.

— Cât de adânc este?

— Probabil că, în cea mai mare parte, îţi va ajunge până la umeri. S-a ridicat cu uşurinţă. Devine puţin mai adâncă mai încolo, către intrarea într-o altă peşteră. Vei vedea că acea zonă este întunecată, aşa că mai bine ai sta departe de ea dacă nu ştii să înoţi.

— Obişnuiam să înot, i-am spus, aplecându-mă. Apa caldă frământa în jurul degetelor mele. Dar nu ştiu dacă îmi amintesc.

— Te pot ajuta să-ţi aminteşti când vom avea mai mult timp la dispoziţie, s-a oferit el, iar eu mi-am înclinat capul pe spate ca să-l privesc. Suntem aşteptaţi la cină diseară, dar mai avem puţin timp pentru a… fi, pur şi simplu.

Noi.

De parcă eram unul, lacătul şi cheia.

Cu o seară în urmă, am luat masa în cameră, în timp ce Casteel plecase să se ocupe, ei bine, de ceva princiar. Nici măcar nu eram convinsă că mâncase când se întorsese după asfinţitul soarelui, dar venise lângă mine pe terasă. Nici atunci nu orbiserăm prea mult, iar asta fusese… reconfortant.

M-am întors spre iaz.

— Cât timp mai avem?

— Cam o oră.

O oră mi se părea cât o viaţă de om.

— N-ar trebui să pierzi nici măcar un minut din ea, a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Mă duc să văd de cal. Mă întorc în câteva minute.

Uitându-mă peste umăr, l-am văzut dispărând în tunel, lăsându-mă singură ca să mă dezbrac.

Era întotdeauna atât de… imprevizibil, acţiunile şi cuvintele lui fiind o contradicţie constantă. Grijuliu, apoi exigent. Mă tachina necontenit, după care devenea rece precum însăşi moartea. Peste putinţă de violent, apoi incredibil de blând. Ştiam că aş fi putut petrece ani la rând alături de el şi tot nu i-aş fi văzut pe deplin toate faţetele – toate măştile pe care le purta.

Trăgând în piept aerul dulceag şi aromat, mi-am luat privirea de la el şi m-am dezbrăcat iute, lăsându-mi hainele şi cizmele într-o grămadă dezordonată. În vreme ce înaintam, iarba se simţea rece sub picioarele mele, iar briza îmi adia caldă pe piele. Apa îmi dezmierda degetele de la picioare, fierbinte şi spumoasă. Am coborât cu grijă treptele de pământ, încântată că apa îmi ajunsese deja până la şolduri, jucându-se pe pielea mea în timp ce mă îndepărtam. Căldura ameţitoare şi plăcută mi s-a strecurat în piele şi în muşchii dureroşi de la orele petrecute călare. Mirosul îmbătător îmi calma nervii, în vreme ce apa se unduia în jurul sânilor mei, ajungând chiar deasupra lor. Oprindu-mă în mijlocul bazinului, mi-am dat capul pe spate şi am lăsat să iasă un oftat uşor.

Într-o clipă, am ştiut de ce Casteel prefera acest loc. Cu lumina soarelui care se infiltra prin crăpăturile de deasupra doar cât să poţi vedea, cu sunetul liniştitor şi ademenitor al păsărilor care ciripeau şi cu parfumul înmiresmat al liliacului care se căţăra pe pereţi, aceasta era o ascunzătoare mistică, intimă, creată parcă din

imaginaţie – un loc în care ţi-ai putea petrece o viaţă întreagă.

Sau cel puţin eu simţeam că aş fi putut sta aici pentru totdeauna, bucurându-mă de toate bulele care îmi gâdilau pielea goală, în timp ce apa spumegândă, cu creste albe, curăţa mai mult decât praful de pe drum. A şters frica de magia din munţi şi a spălat întrebările persistente pe care le aveam despre mine, despre ce se întâmplase când îl atinsesem pe Beckett, despre viitorul meu şi despre el.

M-am întors, agitând apa care tremura uşor. Casteel stătea pe margine. Se retrăsese în linişte în acel loc, aşa că nu aveam idee de cât timp stătea acolo sau ce văzuse. În vreme ce mă privea, avea o duritate în linia maxilarului, iar când vorbea, avea o asprime în voce care nu fusese acolo înainte. Am văzut şi foamea pe care o confundasem cu furia atunci când ne aflam în faţa casei Vonettei.

— Izvoarele sunt pe placul tău?

— Da.

Mi-am târât braţele prin apă, urmărind-o cum fremăta şi forma bule ca răspuns.

— N-am mai văzut aşa ceva.

Ridicându-mi din nou privirea către el, mi-am dus mâna la împletitura mea îmbibată de apă. Am început să desfac coada împletită, în vreme ce el îşi scotea una din cizme.

— Sunt nişte izvoare în Masadonia la care eu şi Tawny ne-am furişat o dată sau de două ori, dar apa era rece, şi nu puteam sta prea mult timp înăuntru. Ei i-ar fi... Am suspinat, iar un fior de melancolie îmi ameninţa

liniştea. I-ar fi plăcut locul ăsta.

— Eşti tristă. O aud în vocea ta. Îmi pare rău că ţi-e dor de ea, a rostit el, trăgând şi cealaltă cizmă din picior. Au urmat şosetele. Ştiu cât de greu este să fii departe de cei la care ţii.

— Ştii.

Iar el ştia mult mai mult decât mine. Am lăsat părul dezlegat să mi se reverse pe umeri.

— Dar ea este în siguranţă deocamdată.

— Deocamdată, a consimţit el, întinzând mâna în spatele capului.

A apucat gulerul tunicii şi a tras-o peste cap, apoi în jos pe braţe, lăsând mai întâi la vedere lăţimea vastă a umerilor, apoi liniile bine conturate ale pieptului şi duritatea fermă a abdomenului său.

Un altfel de emoţie decât înainte a înflorit în mine şi s-a domolit apoi, când el a aruncat ţesătura într-o parte. Se dezbrăca, iar eu trebuia să privesc în altă direcţie. Ar fi trebuit să mă simt jenată de nuditatea lui ce avea să devină în curând flagrantă. Dar nu mi-am abătut privirea nici când mâinile lui au coborât la nasturii de la pantaloni. O fierbinţeală mi s-a strecurat în obraji în timp ce el îi lăsa pe şolduri în jos. Felul în care corpul lui era înclinat oferea numai o imagine ispititoare asupra muşchilor zvelţi. Pantalonii lui au aterizat lângă tunică, apoi Casteel s-a uitat spre locul unde aşteptam eu.

Privirile noastre s-au intersectat şi s-au susţinut, iar eu nu ştiam ce pusese stăpânire pe mine, dacă era apa caldă, frumuseţea senină a iazului şi posibilitatea de vis

de a fi în Atlantia sau poate chiar foamea despre care îmi vorbise el mai devreme. Orice ar fi fost, mi-am plecat ochii şi mi-am dat voie să îl privesc. Privirea mi-a alunecat din nou peste pieptul lui, apoi mai jos, peste muşchii bine definiţi ai abdomenului şi peste crestăturile şi tăieturile palide. M-am oprit puţin asupra cicatricilor aflate de o parte şi de alta a şoldurilor lui, şi respiraţia mi s-a accelerat.

Mă dorea, şi fără ruşine. Nu înţelegeam cum sau de ce. *Ţinea la mine*, dar eu eram doar parţial frumoasă. Nu eram o seducătoare şi, pe deasupra, nici nu aveam experienţă, iar el fusese atras de mine la început doar pentru că îi eram necesară pentru a-şi elibera fratele. Dar mă dorea. Chiar şi eu ştiam asta.

Mi-am forţat privirea să coboare mai mult, spre Emblema Regală înfierată pe pielea lui, chiar sub şold. Mâna i-a alunecat peste însemn, oprindu-se ca şi cum ar fi căutat să o ascundă pentru o clipă, apoi s-a ridicat peste numeroasele tăieturi de pe abdomenul său. Privirea mea a urmat-o.

Am fost năpădită de mânie. Genul acesta de cruzime premeditată era tulburător.

— Eu… Am dat să-mi cer scuze pentru ceea ce îi făcuseră, dar m-am oprit. Ochii mei i-au întâlnit încă o dată pe ai lui. Sper să simtă aceeaşi durere pe care ţi-au provocat-o ţie.

O uşoară licărire de surpriză i-a luminat chipul.

— Chiar şi regina ta, cea care a ţinut atât de mult la tine?

Inima îmi era îndurerată.

— Nu cred că voi putea să o asociez vreodată pe regina pe care tu ai cunoscut-o cu cea care a ţinut la mine. Dar da. Chiar şi ea.

Şi-a înclinat capul.

— Tu vorbeşti serios.

Am încuviinţat din cap, pentru că aşa era. A zâmbit cu jumătate de gură.

— Incredibil de violentă.

De data aceasta, nici măcar nu m-am obosit să-l corectez.

— Poate puţin.

Râsetul lui profund şi copios a răsunat în întreaga peşteră, provocându-mă să uit ce se întâmplase şi ce mă aştepta, dar şi să iau ceea ce îmi doream.

M-am cufundat sub apă, cu ochii închişi. Lichidul învolburat dansa pe chipul şi prin părul meu. Ce îmi doream? *Pe el.* Voiam să-i simt mâinile pe trupul meu, înlăturând toate motivele pentru care nu trebuia să îmi doresc asta. Voiam să-i simt pielea pe pielea mea, să simt cum lumea din jurul nostru dispare. Voiam atingerea buzelor lui, care să alunge orice refuz logic înainte ca acesta să fie spus. Voiam să-i simt gura peste gura mea, ştergând prin sărutări minciunile pe care buzele lui le-au rostit cândva. Voiam să simt mâinile lui pe mine, calmând înţepătura vinovăţiei şi sentimentul că mă trădam pe mine. Voiam să-l simt în mine, ca să nu mai simt nimic altceva în afară de el. Voiam să mă devoreze complet, astfel încât să nu mai fie loc de teama că el avea să devină

o cicatrice pe inima mea care, cu siguranţă, urma să fie frântă. Pentru că… dacă se înşela Kieran? Dacă, după ce Casteel avea să obţină ceea ce îşi dorea, când avea să îşi fi îndeplinit partea lui de înţelegere, tot ce îi rămânea erau minciuni şi trădări?

Voiam să cred că, în ciuda a tot ce făcea ca acest lucru să pară imposibil, noi doi eram inimi-pereche. Am rămas sub apă, căutând cu disperare puterea şi raţiunea. Am stat până când au început să mă ardă plămânii. Când am ieşit la suprafaţă, nu mai simţeam decât dorinţa şi nevoia de el. Cu mâinile tremurânde, mi-am dat la o parte părul de pe faţă, clipind pentru a înlătura umezeala de pe gene, şi am rămas fără suflu, pierzând încă un pic din mine.

Casteel intrase în iaz.

Intrase deja sub apă, iar acum se afla la câţiva metri distanţă de mine. Îşi dăduse pe spate părul de culoarea nopţii, iar apa i se prelingea pe piept în jos. Cum era mult mai înalt decât mine, apa spumoasă îi ajungea doar până deasupra buricului. Semăna foarte mult cu felul în care îmi imaginasem eu că arăta un zeu, iar frânturile de raze solare sclipeau pe pielea lui umedă.

Privirea lui intensă mi-a acaparat privirea, iar acel sentiment de conştientizare de mai înainte a revenit, strecurându-se între noi. A fost ca o lovitură de fulger, încărcând aerul deja îmbătător.

— M-am gândit, a spus el, alunecând prin apă spre mine.

— Te-ai gândit?

Mi-a crescut pulsul.

El a încuviinţat din cap.

— M-am gândit.

A trebuit să-mi înclin capul pe spate, căci s-a oprit la doar câţiva centimetri distanţă de mine.

— Oare vreau să ştiu la ce te-ai gândit?!

— Probabil că vei spune nu. El a înaintat, cu mişcările sale graţioase şi hotărâte, iar eu m-am dat înapoi. Dar asta va fi o minciună.

— De unde ştii?

— Recunosc pe dată o minciună, a răspuns el, lipindu-mă de peretele neted de piatră. Şi, mai important, ştiu când minţi.

Mi s-a tăiat răsuflarea când a pus mâinile pe stâncă, aşa cum făcuse mai devreme. Oare îmi simţea dorinţa? Chiar dacă eram în apă şi înconjuraţi de mirosul puternic de liliac? M-am lipit de piatra caldă, gândindu-mă că era imposibil ca inima mea să bată mai repede de atât.

— La ce te gândeşti?

— La ideea mea. Respiraţia lui a coborât pe obrazul meu. S-ar putea să te intereseze.

— Mă îndoiesc, am murmurat.

— Nici măcar nu ai auzit despre ce este vorba, Prinţeso.

Buzele lui mi-au atins curbura maxilarului, iar marginile părului său umed mi-au mângâiat obrazul, făcându-mă să tresar.

— Da, ştiu că vei fi interesată.

M-a luat cu ameţeală, iar capul mi s-a lăsat pe spate, rezemându-se de stâncă, fără ca eu să gândesc conştient.

— De ce nu-mi spui despre ce este vorba, iar eu îţi voi spune dacă mă interesează sau nu? Râsul lui a fost aspru, în timp ce una din mâinile lui s-a ridicat de pe stâncă. Am simţit un gol în stomac atunci când degetele lui au întâlnit pielea goală a taliei mele. Doar dacă promiţi să nu mă minţi.

— Dacă îţi poţi da seama când mint…

Am răsuflat tremurat când s-a apropiat mai mult de mine, pieptul lui atingându-mă cu fiecare respiraţie. Contactul cu el a făcut ca un val de fiori să alunece prin mine, întărindu-mi sfârcurile până într-un punct aproape dureros.

— Ce spuneai, Prinţeso? a întrebat el, iar eu l-am simţit zâmbind pe obrazul meu.

Ce spuneam? Mi-a luat o clipă ca să-mi amintesc.

— Dacă ştii că mint, de ce ar mai conta dacă aş spune adevărul?

— Pentru că ştii că adevărul este important.

Mâna lui mi-a părăsit talia, urmărind curbura şoldului şi agitând apa. Bulele de apă dansau pe picioarele mele şi între ele. O senzaţie perversă s-a încolăcit jos, în miezul meu.

— Adevărul înseamnă permisiune.

Privirea mea nefocalizată a trecut peste mănunchiurile de flori albastre şi mov.

— Da?

— Da. A făcut o pauză. Ştiai că muşcătura, până când se vindecă pe deplin, rămâne o zonă erogenă? Un punct de plăcere? Îţi poate da aceleaşi senzaţii precum

muşcătura în sine. Aproape. Ştiai?

Credeam că ştiam.

— Nu.

— Vrei să-ţi arăt? s-a oferit el. Ştiu că eşti curioasă de fel.

— Da, am şoptit eu, zăpăcită de nerăbdare.

— Ţine minte, Prinţeso, asta e doar pentru a-ţi linişti curiozitatea. Nimic mai mult.

— Ştiu.

Mi-am lipit degetele de stâncă.

— Bine.

Apoi, gura i s-a încleştat peste muşcătură. A supt pielea, trăgând-o între dinţi. Mi-am arcuit spatele, sfârcurile tari ale sânilor mei alunecând pe pieptul lui. Am tresărit, devenind lichidă.

Zei buni…

— Ţi-am spus vreodată ce gust ai?

Şi-a trecut limba peste semnul sensibil.

— Miere de albine? am şoptit eu, cu ochii închişi, în timp ce mi-am întors capul spre el, căutând ceea ce ştiam că nu ar trebui să vreau.

— Fată rea! Nu despre asta vorbesc.

Mi-a ciupit maxilarul, provocându-mi un alt oftat.

— Vorbesc despre sângele tău, dar acum mi-ai târât mintea în locuri nepotrivite.

— Mintea ta este întotdeauna în locuri nepotrivite.

A râs profund.

— Nu pot să neg asta.

Nasul lui l-a atins pe al meu, iar gura lui se apropia de

buzele mele.

— Mi se pare că sângele tău are un gust vechi puternic, dar totuşi delicat. Ca lumina lunii. Acum, ştiu de ce.

— Cum poate ceva să aibă gustul ca lumina lunii?

— Magie, presupun. Acum, nu îmi mai distrage atenţia când încerc să-ţi spun despre ideea mea.

— Eu nu... Mi-am muşcat buza când mâna lui a alunecat pe coapsa mea. Nu-ţi distrag atenţia.

— Oh, ba da. Întotdeauna eşti afurisit de tulburătoare, m-a mustrat el cu blândeţe.

— Se pare că asta e problema ta.

— Este problema amândurora.

— Pentru ce îmi ceri permisiunea? Păream sfârşită, ca şi cum m-aş fi aflat pe o margine. Care este ideea asta a ta?

— Dacă vrei..., a spus el, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând peste al meu, trimiţând săgeţi de plăcere interzisă prin mine. Putem să ne prefacem din nou.

Mâna lui a alunecat de-a lungul coapsei mele, din ce în ce mai sus... Vârfurile degetelor lui au ajuns la dovada a ceea ce ştiam că el deja simţise. Şoldurile mele au zvâcnit din cauza fiorului interzis, iar buzele mi s-au întredeschis într-un geamăt şoptit.

Gura lui a alunecat peste gura mea. Nu a fost un sărut, ci doar o scurtă întâlnire între buzele noastre.

— Poţi să te prefaci.

Când şi-a ridicat capul, aerul rece s-a strecurat înăuntru.

— Poţi să te prefaci că asta nu se întâmplă pentru că

nu ai nevoie de mine.

Când am deschis ochii, inima mea se simţea ca un fluture prins în capcană. Ochii lui erau înflăcăraţi – o miere încinsă.

— Nu am nevoie de tine.

Rotunjimea buzelor lui era crud de senzuală.

— Poţi să te prefaci că asta… A strecurat un deget în interiorul meu, doar vârful lui, dar eu m-am ridicat pe vârfuri. Ochii i-au devenit luminoşi în timp ce privirea i-a alunecat peste chipul meu, apoi mai jos, până la locul unde sânii mei se ridicaseră deasupra apei învolburate. Şi-a ridicat privirea spre mine, împingând mai mult degetul înăuntru, iar eu simţeam cum muşchii mei interiori se strângeau în jurul lui. Că asta nu are nimic de-a face cu faptul că mă doreşti.

— Nu te doresc, i-am spus, chiar dacă mi-am ridicat şoldurile de pe stâncă, apăsându-mă de mâna lui, de el.

Casteel a şuierat când abdomenul meu i-a atins lungimea fierbinte şi dură. M-a împins înapoi spre stâncă, lăsându-şi mâna între noi, în timp ce pieptul lui se lipea de al meu. Contactul piele pe piele, felul în care îşi mişca încet degetul mi-au scurtcircuitat simţurile.

— Poţi să te prefaci că este doar muşcătura sensibilă de pe gâtul tău cea care te face să te contorsionezi sub atingerea mâinii mele.

Mă răsuceam cât de mult puteam.

— Poţi să te prefaci că ăsta e motivul pentru care ţi-ai fi dorit să fie mădularul meu cel de care te lipeai atât de tare. Capul lui a mai coborât o dată spre al meu.

— Putem să ne prefacem amândoi şi putem…

— Putem să ce? Am răsuflat. Să fim doar Hawke şi Poppy?

Pentru o clipă, rigiditatea gravată pe chipul lui a alunecat, apoi s-a crăpat, dezvăluind nevoia aproape disperată de dedesubt. O nevoie de *mine*. De noi.

Şi dacă avea dreptate Kieran?

Abia puteam să respir, ca să nu mai vorbesc despre gândit, dar ştiam ce voia să spună. Zeilor, sigur că ştiam. Şi, în acest moment, ne doream acelaşi lucru. Poate că aveam nevoie de acelaşi lucru – doar să simţim şi să lăsăm restul deoparte. Să fim, pur şi simplu, aici, în aceste secunde şi minute, şi în nici un alt loc. Puteam face asta? Poate că el putea. Poate că, pentru el, era vorba doar despre satisfacerea unei nevoi fizice, oricât de inexplicabil ar fi fost asta. De ce eu nu puteam? Voiam ceea ce el îmi putea oferi. Plăcere. O evadare momentană. Experienţă. Un sentiment de libertate. Pentru că aşa se simţea eliberarea. Cum putea fi asta o trădare pentru cineva, chiar şi pentru mine? Nu era mai înşelător să neg asta? Sau mă minţeam chiar şi acum? Şi, dacă da, chiar mai conta asta?

Mâna lui a încremenit în timp ce el îmi cerceta faţa în căutarea unui răspuns. Şi, în acel moment, mi-am dat seama că asta era viaţa mea. Ceea ce se întâmpla între mine şi Casteel nu era nici bine, nici rău. Era încâlcit şi complicat, şi poate că aveam să regret asta mai târziu, pe măsură ce îi ofeream tot mai multe bucăţi din mine, dar îl doream.

Şi mă săturasem să îmi refuz *orice.*

Mă săturasem să-l mint pe el şi să mă mint şi pe mine însămi.

— Doar cu o singură condiţie, am spus eu.

— Ai o condiţie de pus acum?

Am încuviinţat din cap, cu inima-mi bubuind.

— Nu vreau să mă prefac, am şoptit. Eu sunt Poppy şi tu eşti Casteel, iar asta e real.

Capitolul treizeci şi unu

— Poţi fi de acord cu asta? am întrebat.

Ochii lui s-au închis pentru o clipă, toate liniile izbitoare ale feţei lui fiind încordate.

— Întotdeauna, a şoptit el. Da.

Am reacţionat îndepărtându-mă de stâncă. Anulând distanţa dintre gurile noastre, l-am sărutat. În clipa în care buzele mele le-au atins pe ale lui Casteel, în secunda în care buzele lui s-au despărţit, am ştiut că acest lucru era real.

Mi-am ridicat mâinile de pe stâncă, încolăcindu-le în jurul gâtului lui, luând ce îmi doream, gustându-l cu vârful limbii, bucurându-mă de fiorul decadent al dinţilor lui ascuţiţi. Nu ştiam ce făceam, dar instinctul mă ghida. Mi-am mişcat buzele pe buzele lui, ciupind, explorând şi învăţând.

Iar Casteel nu părea deloc deranjat de stângăcia mea, dată de lipsa de experienţă. Ba chiar asta părea să-l

înflăcăreze. Mi-a dat ceea ce am vrut. M-a sărutat cu un fel de abandon sălbatic, care era la limita nebuniei.

Când a pus capăt sărutului, respira la fel de greoi ca mine.

— Nu ne prefacem, Poppy? Nu ne mai prefacem? Tu mă vrei pe mine. Ştiind *totul*, tu tot mă vrei.

— Tu ce crezi?!

M-am mişcat înspre mâna lui, cerând mai mult. Cealaltă mână a sa a coborât pe şoldul meu, oprindu-mi mişcările.

— Am nevoie să te aud spunând-o, Prinţeso.

Bineînţeles că avea nevoie.

— Da, aproape că am blestemat. Te doresc.

— Bine. Şi-a retras mâna dintre picioarele mele. Pentru că asta e real.

Înainte să simt pierzania adusă de mâna lui perversă, m-a apucat de coapse şi m-a ridicat. Am gâfâit, iar mâinile mi-au alunecat pe umerii lui, în timp ce mai mult de jumătate din corpul meu ieşea din apă.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, mi-a poruncit el încet. Fă-o!

Am făcut cum mi-a cerut, fără să mă plâng. Asta era ceva rar. Speram că observa.

Şi-a pus din nou mâinile pe şoldurile mele, uitându-se în jos, spre locul unde sânii mei se sprijineau de pieptul lui.

— Mi-ar plăcea să nu mă grăbesc, căci sunt atât de multe şi diferite moduri în care mi-aş dori să fiu *real* cu tine. Să te întind pe stânci şi să gust fiecare centimetru al

corpului tău. Să te fac să simţi plăcerea maximă în felul acesta. Şi apoi, aş vrea să te pun în genunchi, cu gura în jurul mădularului meu.

M-am cutremurat la imaginile depravate pe care mi le aduceau în minte cuvintele lui. Acel act apăruse în jurnalul domniţei Willa şi mi se păruse detestabil când îl citisem. Dar acum? Părea… *incitant.*

— Nu ştiu cum să fac asta.

— Nu cred că ai putea să o faci greşit, mi-a spus el, cu ochii strălucind intens. Dar ţi-aş arăta. Ţi-aş arăta cum să-ţi foloseşti gura şi limba. Dacă am avea timp, ne-am juca. Mâinile lui s-au strâns pe talia mea. Dar nu avem timp, Prinţeso.

— Nu. Inima îmi bătea cu putere. Nu avem.

El îmi susţinea privirea.

— Mă bucur că suntem pe aceeaşi lungime de undă. Muşchii de sub mâinile mele s-au încordat când a spus: Prinţeso?

— Înălţimea Ta?

Ochii lui s-au transformat în chihlimbar topit.

— O să vreau să te ţii de mine şi să nu îmi dai drumul, pentru că sunt pe cale să te posed aşa cum am promis.

Am gâfâit la auzul cuvintelor lui indecente – dar delicioase.

— Da, te rog.

Casteel nu a răspuns prin cuvinte. A făcut-o prin acţiune, ghidându-mă în jos, până când l-am simţit cum îmi împinge intrarea. Mi-am muşcat buza.

— Coboară-ţi picioarele, mi-a cerut el. Doar un pic –

acolo. Aşa e perfect. Buzele lui s-au întors la ale mele. Tu eşti perfectă.

— Eu…

Cuvintele mele au sfârşit într-un strigăt pe care el l-a capturat cu un sărut. M-a pătruns, întinzându-mă până când nu mai eram sigură că această poziţie avea să funcţioneze. Sau dacă *eu* aveam să funcţionez. Mai făcusem asta doar de două ori. *Eu* făcusem asta doar de două ori. Dar am rezistat, degetele mele înfigându-se în pielea lui, pe când el continua să se afunde în mine, din ce în ce mai adânc, până când nu a mai existat nici un spaţiu între noi, iar Casteel s-a cutremurat.

Mâna lui mi-a alunecat pe spate, iar el şi-a încolăcit braţul în jurul meu. Şi apoi… m-a ţinut acolo, lipită de pieptul lui, adânc îngropat în mine.

— Eşti bine? a şuierat el, cu buzele-i atingându-le pe ale mele. Poppy?

Am încuviinţat din cap, slăbindu-mi încleştarea de pe umerii lui.

— Eşti sigură?

— Da, am şoptit eu, cu ochii închişi. Nu m-a durut.

Nu mă simţeam tocmai confortabil, dar ştiam că urma mai mult. M-am mişcat, unduindu-mi şoldurile.

El mi-a gemut numele.

— Poppy…

Am ignorat felul în care inima mi se strângea ca răspuns la vocea lui. Nu-mi doream asta. Îmi doream doar duritatea dintre picioarele mele şi dinlăuntrul meu, aveam nevoie de ceea ce mă făcea asta să simt. Nu voiam

ca inima mea să se implice.

M-am contorsionat gâfâind, în timp ce plăcerea se declanşa.

— Zeilor, Poppy! Încerc… Un sunet a răsunat dinspre el, vibrând prin mine. Încerc să mă asigur că eşti pregătită.

— Sunt pregătită, i-am spus.

Eram pregătită.

A blestemat, dar apoi s-a mişcat, împingându-şi şoldurile în sus în timp ce mâna de pe mine mă trăgea în jos. Am deschis larg ochii la senzaţia brutală că el se mişca în interiorul meu, încet şi profund. Am suspinat, iar muşchii de care nici măcar nu-mi dădusem seama că erau încordaţi s-au relaxat.

— Asta e. Cuvintele lui erau abia o şoaptă. Zeilor, te simt… Mâna care mă ghida s-a mişcat spasmodic, apoi s-a relaxat, în timp ce eu mă ridicam singură pe lungimea lui. Te simt ca pe tot ce mi-aş putea dori vreodată.

Niciodată în viaţa mea nu-mi dorisem să cred în ceva mai mult ca acum, dar această conştientizare ameninţa totul.

— Suntem reali, i-am reamintit, căutându-i gura. Nu mă minţi acum.

El a rămas rigid pentru câteva secunde, apoi a râs aspru.

— Ai dreptate. Mâna lui s-a înfipt în părul meu, trăgându-mi capul pe spate. Nu trebuie să minţim acum.

Gura lui a acoperit-o pe a mea, iar unul dintre colţii lui mi-a zgâriat buza, smulgându-mi un geamăt răguşit. O

bătaie de inimă şovăielnică mai târziu, ne aflam din nou la acea stâncă, cu unul din braţele lui în jurul meu, iar cealaltă mână în părul meu, acestea fiind singurele obstacole între suprafaţa dură şi pielea mea, în timp ce el se afunda în mine, ţintuindu-mi şoldurile.

Şi apoi, a făcut ceea ce a promis.

Casteel *m-a posedat*.

Şoldurile lui s-au năpustit în ale mele, şi, la cum eram ţinută acolo, nu puteam să fac decât orice îmi cerea el. Am rezistat în timp ce apa spumoasă făcea bule şi bolborosea violent în jurul nostru. Fiecare izbitură a şoldurilor lui se simţea la fel de lacomă precum loviturile limbii mele pe limba lui. Fiecare avânt al şoldurilor lui se simţea şi mai mult ca un act de posesiune decât cel de dinainte. Capul meu a căzut pe spate, dar nu a ajuns niciodată pe stâncă datorită mâinii lui, iar lumea era un caleidoscop de raze de soare frânte, de pereţi în culoarea ardeziei şi de petale vibrante. M-am încordat – totul în mine s-a încordat când şi-a pus capul pe umărul meu, iar trupul i s-a lipit de al meu. M-am încolăcit în jurul lui, cufundându-mi faţa în gâtul său, gustând apa dulce şi sarea de pe pielea lui. Pulsul îmi tuna prin mine, al lui simţindu-se la fel de puternic pe obrazul meu. Trupurile noastre se mişcau într-o frenezie, şi aveam impresia că, deodată, el era peste tot, furându-mi respiraţia. Nu a fost nici o ezitare. Nici o încetinire sau dorinţă de a lua aer. Amândoi am fost absorbiţi de nebunie, pierduţi în tensiunea care se încolăcea din ce în ce mai strâns. Am crezut că asta avea să mă spulbere, că avea să ne spulbere pe amândoi, dar el

mi-a dat ceea ce îmi doream atât de mult.

Senzaţia pielii lui pe pielea mea a făcut ca lumea să se estompeze, până când am rămas doar noi doi. Atingerea buzelor lui pe gâtul meu, pe obrazul meu, alungase deja orice refuz. Gura lui a găsit-o încă o dată pe a mea, în timp ce mâinile lui mă ţineau atât de strâns lângă el, cu atâta grijă, împiedicând înţepătura vinovăţiei să se formeze măcar. Se mişca atât de adânc în mine, încât nu mai simţeam nimic altceva în afară de el, iar când eliberarea a ajuns la mine, a ajuns şi la el, devorându-ne pe amândoi, fără să lase loc de teamă pentru ceea ce ne aştepta şi făcând posibil ceea ce părea imposibil.

Mă simţeam uşoară ca un fulg în braţele lui Casteel, cu obrazul lipit de umărul lui şi picioarele plutind la câţiva centimetri deasupra fundului de iaz. Încercasem să mă îndepărtez mai devreme, după ce ultima fărâmă de plăcere dispăruse şi realitatea începuse să se infiltreze odată cu lumina soarelui care se stingea. Nu reuşisem totuşi mare lucru. Casteel nu mă lăsase. Încă îşi ţinea braţele în jurul meu.

— Nu încă, a spus el în timp ce îmi ghida obrazul spre umărul lui.

Mi s-a părut ca o permisiune. Nu m-am împotrivit. Am dat vina pe o mulţime de lucruri pentru asta, chiar dacă nu aveam nici o dorinţă de a mă lupta cu el atunci. Pentru început, căldura iazului şi pielea lui. Felul în care mâna îi

aluneca în sus şi în jos pe coloana mea vertebrală era absolut liniştitor. Şi lâncezeala din corpul meu era de vină, la fel cum era şi adevărul că mă simţeam minunat să fiu ţinută în braţe, mai ales aşa, fără nici o barieră între noi.

După ce atingerea umană îmi fusese interzisă pentru atât de mult timp, goliciunea lui era ca şi cum mi s-ar fi oferit un platou cu cele mai decadente ciocolate şi dulciuri. Am desenat mici cercuri pe celălalt umăr al lui, dorindu-mi să am curajul de a-i explora fermitatea, tăieturile şi cicatricile. În schimb, mi-am satisfăcut curiozitatea cu felul în care pielea lui se simţea sub degetele mele şi cum trupul lui părea oţel învelit în satin.

Iar eu… zeilor, m-am îmbătat cu fiecare moment, fiind cu ochii lipiţi de partea laterală a gâtului său, de buclele umede ale părului său. În camerele secrete ale inimii mele, preţuiam aceste momente.

Nu ştiu cât timp am stat aşa, în jurul nostru nemaiauzindu-se decât sunetul apei şi ciripitul păsărilor de afară. Casteel părea să ştie exact când cineva se apropia de peşteră.

— E Kieran. El este singurul care ar şti să mă găsească aici. S-a desprins uşor de mine, şi mi s-a părut că i-am simţit buzele trecând peste creştetul capului meu. Mă întorc imediat.

M-am cufundat până la umeri în timp ce el aluneca prin apă, apoi s-a ridicat. Am avut parte de o privelişte care nu ar fi trebuit să-mi înfierbânte faţa atât de mult pe cât a făcut-o, având în vedere ceea ce se întâmplase. S-a

oprit să-şi ia pantalonii, dar nu i-a tras pe el.

Casteel a ieşit din peşteră la fel de dezbrăcat ca în ziua în care se născuse, şi, dacă nu se oprea să îşi pună pantalonii pe el, Kieran urma să aibă parte de o imagine pe cinste.

— Bine, atunci, am şoptit eu şi apoi am râs, sunetul răsunând în acel spaţiu.

Mi-am lăsat capul pe spate, privind fărâmele de soare, căutând remuşcări sau ruşine. La fel ca înainte, am găsit doar nesiguranţă. Nu pentru ceea ce împărtăşiserăm, ci pentru ceea ce însemna. Nu ne prefăcuserăm. Ceea ce împărtăşiserăm fusese real. Fără jocuri. Fără prefăcătorie. Fără adevăruri spuse pe jumătate.

Mi-am trecut dinţii peste buza inferioară. O simţeam umflată de la sărutările lui. Mi-am dus degetele la gură, tremurând când m-am gândit la modul în care o revendicase el, la fel de aprig cum făcuse şi cu restul trupului meu.

M-am întors la auzul zgomotului de paşi. Casteel era, slavă zeilor, pe jumătate îmbrăcat. Totuşi, nasturii îi erau desfăcuţi, şi nu aveam nici o idee cum de îi rămăseseră pantalonii pe şolduri. Ţinea în mâini un pachet alb, pe care l-a aşezat cu grijă pe fundul peşterii.

— Kieran s-a gândit că venim aici. Ne-a adus haine curate şi un prosop.

Nici măcar nu puteam să-mi dau seama cum de Kieran intuise aşa bine şi probabil că nici nu voiam să aflu. Casteel a întins o mână, oferindu-mi un prosop alb şi gros.

— Este de la sine înţeles că prefer varianta ta goală şi udă. Dar e timpul să te usuci şi să te faci prezentabilă.

Am clătinat din cap în timp ce înaintam, încetinind atunci când apa clocotitoare a început să treacă mai jos de pieptul meu. De ce ezitam? Nu era ca şi cum el nu-mi văzuse sânii, cicatricile şi tot restul. Aştepta, mă privea, şi oare nu făcusem şi eu la fel mai devreme? Îl privisem dezbrăcându-se fără jenă? Făcându-mi curaj, mi-am continuat drumul, şi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru din lume. Fiecare pas devenea mai uşor, pe măsură ce apa îmi cobora spre buric. Chiar dacă privirea lui Casteel urmărea nivelul apei. Buzele i se întredeschiseseră uşor, şi eram sigură că ar fi putut sosi însuşi Nyktos, iar Casteel tot nu şi-ar fi luat privirea de la mine. Mi-am dat seama că era un soi de putere în asta – să fiu o sursă de distragere a atenţiei pentru el. Vârfurile colţilor lui i-au alunecat de-a lungul buzei de jos, în vreme ce apa fremăta în jurul coapselor mele, apoi mai jos. Că se prefăcea sau nu, se bucura de ceea ce vedea în timp ce urcam treptele de pământ.

— Te ajut. A desfăcut prosopul. Ştiu că nu ai nevoie, dar vreau să o fac.

Nu am spus nimic în timp ce stăteam goală în faţa lui, la fel cum făcuse şi el. A păşit în spatele meu, trecând prosopul peste părul meu ud.

— El trebuie uscat mai întâi, mi-a explicat, iar eu eram pe deplin conştientă că mă privea în timp ce îmi storcea excesul de apă din păr.

Ştiam că îmi văzuse sfârcurile întărite şi că putea

observa roşeaţa pe care o simţeam colorându-mi pielea.

— N-aş vrea să răceşti, a spus el, cu voce aspră. Asta am auzit despre părul ud.

— Aha.

Maxilarul mi s-a mişcat, făcând ca un zâmbet să mi se aştearnă pe buze.

— Sunt doar meticulos. A coborât prosopul pe braţele mele, până în vârful degetelor, apoi pe spate. O să-mi mulţumeşti tu mai târziu.

— Pentru că eşti meticulos?

— Printre altele.

A trecut prosopul peste abdomenul meu, apoi mai sus, ştergând apa dintre sânii mei. Mâinile lui au zăbovit acolo înainte de a mă întoarce spre el.

A îngenuncheat în faţa mea, provocându-mi un gol în stomac, în timp ce prosopul aluneca pe piciorul meu stâng, apoi pe cel drept şi, în cele din urmă, între ele. Am răsuflat sacadat, legănându-mă uşor.

— Sunt doar meticulos, mi-a reamintit el, cu ochii pe jumătate închişi. N-aş vrea să te uzi inutil, Prinţeso.

Aveam senzaţia că se referea la altceva.

Prosopul mi-a mângâiat posteriorul.

— Cred că eşti uscată acum. Privirea lui s-a îndreptat încet către a mea. În mare parte.

Da.

În mare parte.

Zâmbind, şi-a înclinat capul şi a sărutat cicatricea decolorată şi zimţată de pe interiorul coapsei mele. Gestul m-a scos din reveria plăcută. L-am privit ridicându-se, şi o

mie de gânduri diferite mi-au trecut prin cap în timp ce el înfăşura prosopul în jurul meu.

Am apucat marginile.

— Casteel…

— Ştiu. Mi-a pus un deget peste buze. Ce am făcut aici rămâne aici.

Am clipit, împietrită deodată de cuvintele acelea pe care nici măcar nu eram sigură că le înţelegeam. Nu asta voisem să spun. Sincer, nu ştiam ce avusesem de gând să spun.

S-a întors, ridicând cămaşa albă, care contrasta atât de mult cu pielea lui bronzată. O şuviţă de păr negru i-a căzut peste frunte, îndulcindu-i trăsăturile, în timp ce şi-a înclinat capul, încheindu-se la pantaloni. Am simţit un vârtej jos, în vintre. Cum putea face ca o acţiune atât de comună precum îmbrăcatul să pară atât de senzuală?

Sincer, nu aveam nevoie să stau acolo şi să-l privesc îmbrăcându-se. Lăsând prosopul, m-am îmbrăcat rapid.

— Vino!

Casteel mi-a aranjat din nou mânecile.

Nu ştiam exact ce anume din acel moment mă făcuse să mă gândesc la consecinţele a ceea ce tocmai făcuserăm. Faptul că nici măcar nu-mi trecuse asta prin minte până acum arăta că trebuia să fac alegeri mai bune în viaţă.

— Ai spus că te protejezi, am rostit, amintindu-mi că el luase o plantă care îi făcea atât pe bărbaţi, cât şi pe femei temporar infertili. Mai are efect?

— Da. Sunt atent, Poppy, a spus el fără ezitare, adunându-ne hainele şi cizmele. Nu aş risca să fac un

copil.

„Cu tine.”

Nu spusese asta, dar totuşi plutea în aer. Şi mai era o chestie ciudată, iraţională. Una care nu avea nici un sens, pentru că ideea de a avea un copil cu oricine mi se părea mai înspăimântătoare decât aceea de a găsi sub patul meu o creatură adevărată, cu înotătoare în loc de picioare şi cozi în loc de braţe.

Era evident că ceva era în neregulă cu mine fiindcă încă mă durea.

Căci ceea ce era real pentru el nu era şi pentru mine.

Se răspândise vestea despre ce-i făcusem lui Beckett. Ştiam asta pentru că, în vreme ce eu duceam la gură o lingură de supă groasă de ierburi, toată lumea se holba la mine.

Ei bine, nu toată lumea.

Doi atlantieni îi acaparaseră atenţia lui Casteel. Şi Kieran. Habar nu aveam unde dispăruseră Delano şi Naill, dar puteau fi oriunde, din moment ce ne aflam într-una dintre clădirile mari din centrul oraşului. Însă restul fie aruncau priviri furişe în direcţia mea, fie se holbau de-a dreptul.

Muritorii şi atlantienii care stăteau la masa din faţa noastră. Vârcolacii care se împrăştiaseră pe la restul meselor. Cu toţii se holbau. Nu că i-aş fi putut învinovăţi. *Strălucisem* şi vindecasem pe cineva cu atingerea mea. Şi

eu m-aş fi holbat la cineva pe care îl văzusem făcând asta. Ceea ce mă neliniştea se ascundea în spatele acelor priviri. Aerul vibra uşor de emoţie, şi, la fel ca înainte, nu a fost nevoie să mă concentrez sau să mă deschid pentru a simţi ostilitatea majorităţii celor din jurul meu.

Înghiţind supa bogată şi aromată, mi-am ridicat privirea spre pancartele care atârnau de o parte şi de alta a uşii. Se unduiau uşor în briza care pătrundea prin ferestrele deschise, care legăna paletele mai multor ventilatoare, menţinând astfel răcoare în încăperea înghesuită.

O atingere uşoară pe braţ mi-a atras atenţia spre dreapta mea, unde stătea Alastir.

— Doreşti să iei cina în camera ta? a întrebat el uşor. Dacă da, te pot însoţi înapoi la fortăreaţă.

Am lăsat lingura jos şi am aruncat o privire spre capul mesei, unde stătea Casteel. Îl asculta pe un atlantian, răscolind într-o farfurie cu brânzeturi, inspectându-le pe fiecare în parte ca şi cum ar fi căutat una perfectă sau defectă. M-am concentrat din nou asupra lui Alastir.

— Par atât de stânjenită?

Un zâmbet încordat, plin de îngrijorare, i s-a ivit pe chip.

— Abia dacă te-ai atins de mâncare.

Îmi era greu să mănânc când oamenii se holbau. Privirea mi-a trecut peste încăperea aglomerată. O parte din mine voia să se scuze şi să se întoarcă în dormitor, dar acesta era doar unul dintre multele dineuri sau evenimente la care aveam să fiu obiectul de interes. În

plus, poate că să mă ascund în camera mea era opţiunea mai simplă, dar ar fi fost o dovadă de laşitate. Şi, în plus, nimeni nu-şi proiecta emoţiile. Nu era nici unul care să ţipe, aşa că puteam să-i ignor. În mare parte.

— Sunt bine, am decis.

Zâmbetul nu i s-a transmis şi în privire.

— Mă gândesc că îţi e greu să te afli în preajma atâtor oameni care nu te primesc cu căldură, ştiind şi ce simt ei. Nu aş avea o părere proastă despre tine dacă nu ai vrea să te expui la asta. Şi să ştii că oricine a petrecut măcar câteva minute în prezenţa ta nu simte astfel. Restul vor ajunge să te cunoască, sunt convins de asta. Dar, până atunci, îmi cer iertare pentru comportamentul lor. M-a strâns uşor de braţ. Ştiai că acest loc a fost cândva un punct comercial foarte aglomerat?

Am înghiţit nodul pe care cuvintele lui mi-l formau în piept.

— Pe vremea când Atlantia domnea peste întregul regat, acesta era primul şi ultimul oraş important înainte de a traversa munţii Skotos. Erau… mii de oameni care treceau cândva pe aici, a spus el oftând, în timp ce privirea i-a alunecat peste pereţii goi. A fost mare păcat să văd ce s-a ales de acest loc, dar Casteel şi oamenii de aici îl restaurează treptat şi îl readuc la viaţă.

Quentyn şi-a făcut apariţia din zona în care fusese pregătită mâncarea, ducând un urcior mare. În urma lui venea cineva mai scund şi mai tânăr, cu un uşor şchiopătat. Mi-a luat o clipă să îl recunosc pe băiatul cu părul negru şi pielea bronzată. Îl văzusem numai în forma

sa de lup şi doar foarte puţin timp ca muritor, dar atunci pielea îi era palidă şi umedă.

Beckett.

L-am privit umplând din nou paharele din capul mesei şi îndreptându-se spre noi. În timp ce umplea paharul unchiului său, s-a uitat în sfârşit la mine.

— Noi ne-am cunoscut deja, a şoptit el. Într-un fel.

— Beckett, am spus eu. Cum te mai simţi?

— Aproape perfect. Mi-a turnat apă în pahar şi s-a uitat din nou la Alastir înainte de a-şi coborî bărbia. Îţi mulţumesc. Nu îţi pot spune asta îndeajuns.

— Deja ai făcut-o.

Un zâmbet larg, cu toţi dinţii, i-a apărut pe faţă, dar s-a estompat rapid, iar eu am simţit un ghimpe ascuţit de… *frică* înainte ca el să treacă de cealaltă parte a mesei.

Oare acum îi era frică de mine?

M-am lăsat pe spate, simţind cum nodul din piept se mărea. Nu puteam să înţeleg de ce. Îl vindecasem – habar n-aveam cum făcusem asta –, iar Beckett trebuia să ştie că nu eram cineva de care să se teamă.

— Penellaphe? Eşti bine?

Am răsuflat sacadat, uitându-mă la Alastir.

— Da. Sunt bine. Am zâmbit şi mi-am concentrat din nou atenţia asupra lui. Par a fi de mare ajutor. Beckett şi Quentyn.

— Respectul faţă de cei mai în vârstă le este inoculat copiilor de la o vârstă foarte fragedă. În Atlantia, îi vei vedea adesea pe cei mai tineri ajutând la servirea mâncării şi a băuturii la multe dintre mese, a explicat

Casteel, căci mă auzise.

Alastir a strâmbat din nas.

— Cu excepţia ta. Întotdeauna stăteai cu nasul în vreo carte la masă.

Uimirea mi-a distras atenţia de la răspunsul lui Beckett.

— Ce citeai?

— De obicei, cărţi de istorie sau cursurile mele, a răspuns el, ridicând un colţ al gurii. Eram un copil extraordinar de plictisitor în cea mai mare parte a timpului.

Ochii mei i-au întâlnit scurt pe ai lui Kieran, şi mi-am amintit ce îmi spusese el despre faptul că, dintre ei, Casteel era cel serios.

— Ei bine, fratele tău a compensat asta, a spus Alastir, clătinând din cap. Nu acceptai ca Malik să îţi servească nimic la cină.

Privirea mea a ţâşnit din nou la Casteel, şi i-am văzut zâmbetul crescând. Nu ştiam la ce mă aşteptam, dar atât de rar se întâmpla să vorbească cineva despre fratele său.

— Malik făcea deseori… experimente cu băuturile şi mâncarea, a spus Casteel când mi-a surprins privirea. Şi nu îţi doreai să fii cel pe care se făceau acele experimente.

— Aproape că îmi e teamă să întreb, am spus.

— Dar o vei face, a murmurat Kieran.

L-am ignorat pe vârcolac. La fel a făcut şi Casteel.

— Punea lămâie şi piper în sucuri, sare în mâncărurile care trebuiau să fie dulci şi, în general, distrugea orice ar fi fost acel lucru pe care aşteptai cu

nerăbdare să îl mănânci.

— Asta e groaznic, am spus râzând.

El s-a înclinat, cu genele pe jumătate coborâte, şi a spus:

— Şi totuşi, râzi.

— Da.

Casteel şi-a ridicat privirea, iar căldura din ea mi-a provocat un fior care îmi dansa pe piele.

— Probabil pentru că sună a ceva ce ai face tu.

— Posibil.

A chicotit în timp ce şi-a îndreptat spatele, întorcându-se spre cealaltă masă, după care a început din nou să caute prin brânză.

— Câte…

M-am oprit când mâna lui Casteel a atins-o pe a mea. Mi-a aşezat în farfurie o bucată de brânză, una care fusese tăiată în felii subţiri. Am aruncat o privire spre el. Acum, îl asculta pe un alt muritor de la masa din spatele mesei noastre.

— Mulţumesc!

A înclinat din cap.

Am luat brânza, zâmbind uşor înainte de a mânca o bucată din ea. Un hohot de râs brusc mi-a atras atenţia. Kieran se ridicase, ducându-se să se aşeze lângă câţiva bărbaţi din capătul mesei. Râsul venise din locul unde Beckett şi Quentyn stăteau împreună cu Emil şi cu alţi câţiva bărbaţi care călătoriseră cu Alastir. Întrebându-mă ce îl făcuse pe Emil să râdă atât de tare, mi-am mutat atenţia în altă parte.

Privirea mea s-a intersectat cu a doi muritori. Erau mai în vârstă. Bărbaţi. Unul din ei i-a şuşotit celuilalt ceva la ureche. Celălalt bărbat, cu părul blond, tuns îngrijit, a strâmbat din nas. Dispreţul lui a acrit gustul brânzei.

Am băut din pahar, îndepărtând astfel gustul. Nu erau primele priviri sau maniere neprietenoase pe care le suportam, toate făcute atunci când Casteel era distras – ca acum, când se ridicase ca să discute cu o femeie care era numai oase şi piele zbârcită. Am strâns şi mai tare paharul în mână. De fiecare dată când întâlneam câte o privire, îmi venea să îl întreb pe cel care mi-o adresa dacă avea nevoie de ajutor cu ceva. Voiam să le susţin curioşilor privirea până în momentul când ajungeau să se simtă la fel de incomod ca mine, dar nu am spus nimic. Nu am făcut nimic. La fel ca atunci când mă certa preoteasa sau când ducele îmi ţinea vreo lecţie.

— Nu-i băga în seamă, a murmurat calm Alastir.

Am pus paharul pe masă.

— Ei, pur şi simplu, nu te cunosc, a repetat el. Zâmbetul îi era la fel de fals precum cel pe care eu îl purtam adesea ca Fecioară. Neîncrederea sau chiar antipatia lor faţă de tine sunt lucruri cu care trebuie să te obişnuieşti ca Prinţesă a lor şi, în curând, ca viitoare Regină.

„Regină.”

Întregul corp mi-a încremenit. Asta nu avea să se întâmple, mi-am reamintit eu. Chiar dacă imposibilul s-ar fi întâmplat, iar eu şi Casteel… ei bine, nici măcar nu puteam să sfârşesc acest gând. Casteel nu voia să devină

Rege.

— Dacă nu doreşti să dai înapoi şi să te retragi din această situaţie, atunci nu poţi lăsa să se vadă că sentimentele lor te afectează. Nu trebuie să-l laşi pe Casteel să afle, ca nu cumva să ne trezim pe cap cu o altă situaţie precum cea cu Landell, a continuat el. Nu ştiu exact ce simte el pentru tine, dar un lucru este evident. El va acţiona la auzul oricărei insulte la adresa onoarei tale. Ai această putere, Penellaphe. Tu eşti gâtul care învârte capul regatului.

M-am holbat la el.

— Îmi pare rău. Probabil nu înţelegi nimic din toate astea. Nu ai fost pregătită pentru asta. Nu e vina ta, a spus el, şi totuşi suna de parcă era vina mea. Nu eşti vinovată de nimic din toate astea. Logodna lui cu tine este complet neaşteptată.

— Sunt convinsă că antipatia lor faţă de mine are mai mult de-a face cu cine am fost, nu cu faptul că mă căsătoresc cu Prinţul lor. Mă gândisem la asta. Sau este o combinaţie între cele două.

— Asta, plus faptul că au aflat cu toţii că, iniţial, plănuia să te folosească drept răscumpărare. Ei nu înţeleg cum a putut înflori dragostea din asta. Nici eu nu înţeleg, nici măcar după declaraţiile lui de dragoste.

— S-au întâmplat lucruri şi mai ciudate de atât, am murmurat eu, în vreme ce Casteel s-a îndreptat spre intrare, chiar în momentul în care uşa s-a deschis.

Înăuntru a păşit un bărbat înalt, cu cerneală neagră întipărită pe pielea-i mlădioasă a ambelor braţe, până la

umeri. Părul ciufulit îi era într-o nuanţă argintie, care nu avea nimic de-a face cu vârsta lui. Când l-a văzut pe Casteel şi a zâmbit, i s-au format doar vagi riduri în colţurile ochilor.

— Sunt convins că aşa este, a spus Alastir, coborându-şi vocea, pe când Casteel dădea mâna cu bărbatul cu păr argintiu.

Acela era Jasper? Se afla prea departe ca să-i pot vedea ochii.

— Dar eu îl cunosc de o viaţă întreagă. Şi, mai ales, l-am văzut îndrăgostit, Penellaphe.

Printr-un act de pură voinţă, uitându-mă la Alastir, mi-am păstrat o expresie neutră pe chip. Nu puteam… nu-mi venea să cred că îmi spusese asta. Dar tot ce am simţit din partea lui a fost îngrijorare.

— Se aşteptau ca altcineva să fie Prinţesa lor, a continuat el. Nu tu.

— Cineva care nu a fost Fecioara? am presupus eu.

— Ei bine, desigur. Dar, după cum ştii, el trebuia să se căsătorească la întoarcere… A închis gura, încruntându-se. Nu ţi-a spus?

O vibraţie ciudată a început în corpul meu.

— Ce să-mi spună?

Alastir a dat să se uite în altă parte, dar l-am apucat de braţ.

— Ce să-mi spună? am insistat.

— Zei buni, băiatul ăsta idiot! Şi-a ciupit podul nasului, iar eu am simţit o explozie de mâhnire în el. Odată şi-odată voi învăţa să-mi ţin gura.

Speram din tot sufletul să nu fie aşa, căci era clar că, dacă nu ar fi fost el, ar fi fost multe lucruri pe care nu le-aş fi auzit niciodată.

— De ce am senzaţia că eu sunt băiatul idiot despre care vorbeşti? a întrebat Casteel, întorcându-se la locul său. Zâmbetul de pe chip i s-a topit când a sesizat expresia mea şi a lui Alastir. Ce tot şuşoteaţi voi doi?

— Nu cred că acum este momentul…, a început Alastir.

— Cred că acum este momentul perfect, i-am tăiat-o eu, conştientă că cei din jurul nostru începeau să fie atenţi la noi.

— Şi eu la fel. Casteel l-a privit pe Alastir. Vorbeşte!

Acel ordin cerea un răspuns. Alastir a clătinat din cap, cu maxilarul încordat, zicând:

— Nu i-ai spus că erai deja promis alteia.

Capitolul treizeci şi doi

Vuietul brusc din urechi m-a făcut să cred că nu-l auzisem bine pe Alastir. Sau poate inima îmi bătea atât de tare, încât auzisem greşit.

Dar nu auzisem greşit, nu-i aşa? Pentru că, deodată, mi-am amintit tot ce îmi spusese Alastir în dimineaţa în care îl cunoscusem. Vorbise despre obligaţii care îl aşteptau pe Casteel la întoarcere. Căsătoria era, cu siguranţă, o obligaţie.

O durere ascuţită mi-a sfâşiat pieptul. Mi s-a părut că

aud cum trosneşte, şi îmi răsuna ca un tunet în urechi. Nu înţelegeam cum de nu auzise nimeni altcineva.

Uşor, ca şi cum aş fi fost prinsă în starea dintre trezire şi somn, m-am întors spre Casteel. Vorbea, dar nu-l puteam auzi şi nu-mi venea să cred ce auzisem.

Ce tocmai aflasem.

Era promis alteia atunci când îl întâlnisem la Perla Roşie, când îmi dăduse primul meu sărut, când îl cunoscusem ca Hawke şi ajunsesem să am încredere în el, să-l doresc şi să ţin la el. *Era promis alteia* atunci când mă dusese sub salcie şi îmi spusese că nu-i păsa ce eram, ci mai degrabă cine eram. Când îmi arătase ce fel de plăcere puteam împărtăşi noi doi, mai întâi în Pădurea Sângerie, apoi, din nou, în Eden. *Promis alteia* atunci când aflasem adevărul despre cine era şi când ne bucuraserăm unul de celălalt în pădurea din afara fortăreţei, când îl hrănisem, iar apoi *îmi mulţumise.*

Promis alteia când îmi propusese căsătoria ca singura cale de a obţine ceea ce ne doream. Promis alteia când zisese că ne putem preface. *Promis alteia* când Kieran pretinsese că eram inimi-pereche, când eu decisesem să-i dau din sângele meu.

Promis alteia când îi zisesem în peşteră că trebuia să fie real.

Cumva, cu toate că ştiam că înţelegerea dintre noi nu izvorâse din dragoste, şi chiar dacă nu eram convinsă că Kieran avea habar când spunea despre chestia cu inimile-pereche, această trădare tot m-a înjunghiat mai adânc decât toate celelalte trădări ale lui Casteel.

Şi, dacă ăsta nu era un semnal de alarmă care mă atenţiona că alunecasem deja prea departe, nu ştiam ce putea fi.

Durerea pe care nu voiam să o recunosc m-a sfâşiat atât de crâncen, încât am crezut că aveam să mă rup în două, dar în urma ei a izbucnit o furie atât de intensă, încât tot trupul meu a vibrat odată cu ea.

Doar câteva secunde s-au scurs între momentul în care Alastir a vorbit şi arsura amară şi acidă a furiei care se revărsa ca o furtună prin mine.

— Promis alteia? am întrebat eu, cu vocea surprinzător de constantă, dar a naibii de crudă.

Nu-mi păsa că ne aflam într-o încăpere plină de oameni care nu mă plăceau.

— Nu este ceea ce crezi, Penellaphe.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu? Pentru că îmi imaginez că promis alteia înseamnă acelaşi lucru în Atlantia ca în Solis.

— Nu contează ce înseamnă.

Ochii lui erau de un auriu glacial, în timp ce mă privea cu o expresie pe care nu-mi venea să cred că o vedeam. Părea şocat. Părea supărat pe mine. Iar mie nu-mi venea să cred ceea ce auzeam, vedeam sau trăiam.

Şi el se simţea furios. Chiar şi cu propriile emoţii instabile, încă simţeam stropii reci de surpriză din partea lui şi furia înăbuşită.

— Cum ai putut…? a început el, cu maxilarul încordat. Inspirând adânc, pieptul i s-a ridicat. Promisiunea a fost un jurământ pe care nu l-am făcut niciodată. Nu-i aşa,

Alastir? Şi-a mutat privirea de la mine. Poţi să susţii contrariul?

— Era stabilit, a răspuns Alastir.

Îi simţeam furia arzând, pârjolindu-mi pielea.

— Ştii ce plănuieşte tatăl tău de zeci de ani, Casteel.

Zeci de ani.

O parte din mine recunoştea că el negase ceea ce afirmase Alastir şi că Alastir, practic, confirmase asta. Aşadar, am simţit o uşoară diminuare a furiei mele, o oprire a crăpăturii insistente din pieptul meu, însă durerea şi furia erau încă acolo. Se discuta despre asta de zeci de ani? De mai mult timp decât respiram eu pe acest pământ? Oare lui Casteel nu îi trecuse prin cap să-mi spună nimic din toate astea? Să mă avertizeze? Mi-am retras simţurile, închizându-le.

Vag, am devenit conştientă de faptul că bărbatul cu părul argintiu şi Kieran se apropiau. Erau suficient de aproape pentru a auzi totul – suficient de aproape pentru ca eu să observ că nou-venitul era vârcolac, că liniile obrazului său şi curbura maxilarului îmi păreau familiare.

— Vrei să spui că, vreme de zeci de ani, tatăl meu a presupus că, în cele din urmă, voi fi de acord, deşi nici măcar o dată nu i-am dat lui sau altcuiva vreo speranţă în acest sens, a ripostat Casteel. Ştii asta. De ce naiba ai adus asta în discuţie?

— Cum naiba de nu te-ai gândit să-i spui? a întrebat Alastir.

Dinspre mesele Descendenţilor s-a auzit cineva

inspirând uşor, iar bărbatul cu părul argintiu a murmurat:

— Am cea mai bună sincronizare.

Privirea mea s-a îndreptat spre a lui. Ochii săi, de un albastru pal, s-au aprins puternic, devenind aproape luminoşi, iar buzele i s-au întredeschis. Se mişcau, dar nu scoteau nici un sunet. Uimirea lui era ca o ploaie de gheaţă, bruscă şi mistuitoare. A tresărit, făcând un pas înapoi. Era din cauza cicatricilor mele? Sau, cu toate că nu ne atinseserăm, o fi simţit acea încărcătură statică ciudată?

— Crezi că nu ştiu de ce ai adus asta în discuţie? a întrebat Casteel cu o voce prea blândă, atrăgându-mi din nou atenţia asupra lui. Este o dovadă de slăbiciune din partea ta.

Alastir s-a încordat lângă mine.

— Tocmai m-ai făcut slab?

Buzele lui Casteel s-au răsucit într-un rânjet.

— Ai dat dovadă de slăbiciune făcând ceea ce tocmai ai făcut. Dacă tu crezi că acest lucru este echivalent cu slăbiciunea de minte sau de trup, asta e problema ta. Nu a mea.

Vârcolacul îşi revenise după reacţia pe care o avusese faţă de mine. Şi-a pus mâinile pe masă, şi, când a vorbit, vocea îi era joasă.

— Ar trebui să vă calmaţi amândoi.

— Sunt perfect calm, Jasper, a răspuns Casteel.

Acesta *era* Jasper. Vârcolacul care trebuia să ne căsătorească. Grozav.

— Din moment ce sunteţi atât de hotărâţi să purtaţi această conversaţie chiar acum, deşi trebuia să o fi purtat cu mult timp în urmă, în particular, atunci haideţi să o purtăm în public, pentru ca toată lumea de aici să fie martoră, căci cu toţii s-au gândit la asta încă din clipa în care au aflat despre logodna voastră, a răcnit Alastir. Poate că tu nu ai fost de acord, dar un întreg regat, inclusiv Gianna, a crezut că vă veţi căsători când te vei întoarce.

Cine naiba era Gianna? Ăsta era numele ei? Cea cu care Regele şi Regina se aşteptau să se însoare Casteel la întoarcere?

— Asta nu are nimic de-a face cu Gianna, a răspuns Casteel sec.

— De fapt, chiar pot să fiu de acord cu asta, a reluat Alastir. Totul are de-a face cu regatul – pământul, poporul tău şi obligaţia ta faţă de acesta. Căsătoria cu Gianna ar fi întărit relaţia dintre vârcolaci şi atlantieni.

Jasper a întors capul în direcţia lui Alastir.

— Întreci măsura, Alastir. Tu nu vorbeşti în numele întregului nostru popor.

Vârcolacul mai în vârstă ardea de furie lângă mine, dar exista o legătură acolo, una care amintea de Landell, de unul dintre lucrurile pe care le oferise ca răspuns atunci când Casteel îşi manifestase intenţia de a mă face Prinţesă. Zisese că aceasta ar fi trebuit să fie o onoare menită să aducă laolaltă tot poporul lor.

— Îmi cunosc obligaţiile. Cuvintele lui Casteel au căzut ca nişte bucăţi de gheaţă. Şi ştiu exact ce aşteptări

are tatăl meu de la mine. Aceste două lucruri nu se exclud reciproc, şi nici căsătoria cu un vârcolac nu ar şterge brusc moartea a peste jumătate din poporul lor. Oricine crede asta este un prost.

— Nu am spus că sunt de acord cu asta.

Alastir şi-a ridicat paharul.

— Poate că această conversaţie ar trebui să aibă loc altă dată, a subliniat Emil, care venise lângă Alastir.

S-a uitat la Jasper ca şi cum ar fi vrut să spună: „Fă ceva”.

Jasper s-a aşezat pe scaunul pe care îl ocupase Kieran şi, sinceră să fiu, s-a uitat la Alastir ca şi cum ar fi sperat ca bărbatul să continue.

— Adică, atunci când nu va mai fi de faţă *una de-a lor*, a vorbit un bărbat, un atlantian despre care aveam impresia că se aflase în casa unde fusese Beckett rănit. Care a fost crescută în groapa cu vipere şi care, cel mai probabil, este la fel de otrăvitoare precum cuibul în care a trăit? Când suntem *atât* de aproape să ne răzbunăm pe ei?

Casteel a deschis gura, dar ceva s-a deblocat în mine şi a început să se îndrepte spre suprafaţă. Şi, orice ar fi fost, sufla flăcări. Anii de pregătire pentru a rămâne tăcută şi sfioasă, pentru a le permite oamenilor să facă şi să spună tot ce voiau despre mine au luat foc şi au ars făcându-se scrum şi cenuşă. Pur şi simplu, am fost mai rapidă în răspunsul meu.

— Eu nu sunt *una de-a lor*, am spus, iar atenţia întregii încăperi s-a mutat asupra mea.

Mă priveau toţi, cu excepţia lui Casteel. El încă se uita

la atlantian, iar eu aveam o cruntă bănuială că ne aflam la câteva secunde distanţă de a se repeta ceea ce i se întâmplase lui Landell.

— Am fost Fecioara lor şi, chiar dacă bănuiam că Ascendenţii ascundeau lucruri, recunosc faptul că nu am deschis ochii pentru a vedea ce erau ei cu adevărat până când nu l-am întâlnit pe Casteel. Dar nu am fost niciodată una de-a lor. Am întâlnit privirea atlantianului, gustându-i mânia şi neîncrederea, simţindu-le cum se umflă în mine, alimentându-mi furia arzătoare de parcă ar fi fost un chibrit aprins. Şi, data viitoare când vrei să mă numeşti viperă veninoasă, măcar ai curajul să o faci privindu-mă în ochi.

Tăcere.

Ian ar fi spus că era atât de linişte, încât puteai auzi un greier strănutând.

Şi apoi, Jasper a scos un şuierat slab.

Atlantianul s-a trezit din stupoare.

— Tu erai Fecioara lor. Aleasa. Favorita reginei. Nu aşa se spune?!

— Dante, l-a avertizat Emil, aruncându-i o privire tăioasă atlantianului cu părul blond. Nimeni nu ţi-a cerut părerea despre asta.

— Dar mă bucur că şi-a exprimat-o, deoarece sunt conştientă că nu este singurul care gândeşte astfel, am spus eu, trecându-mi privirea peste cei din încăpere. Da, am fost favorita reginei şi am fost crescută într-o cuşcă atât de frumoasă, încât mi-a luat foarte mult timp să o văd aşa cum era ea de fapt. Ascendenţii plănuiau să-mi

folosească sângele pentru a crea mai mulţi vampiri. De aceea am fost Fecioara lor. Tu ai simţi loialitate faţă de răpitorii tăi? Pentru că eu, nu.

Atunci, Casteel s-a uitat la mine, privirea lui fiind încă glacială, dar în acele adâncuri se mişca altceva. Nu aveam timp să-mi dau seama ce era şi, în acel moment, sincer, nu-mi păsa.

— Dacă acesta este adevărul, atunci, te salut.

Dante a ridicat paharul.

— Te salutăm cu toţii, şi vorbesc serios. Rare sunt zilele în care cineva din Solis să deschidă ochii. Fără supărare pentru cei care au făcut-o şi care sunt de faţă. S-a auzit un murmur înainte ca Dante să continue: Faptul că eşti de origine atlantiană explică de ce eşti importantă pentru ei, dar tu…

— Vă sunt mai de folos moartă? l-am întrerupt pe când Quentyn şi Beckett ieşeau din bucătărie, aducând pâine proaspăt coaptă.

Cei doi s-au oprit în loc, cu ochii cât cepele.

Dante şi-a coborât paharul, uitându-se la mine.

— Ştiu că mulţi dintre voi ar prefera să mă trimită înapoi la regina Ileana în bucăţi. La fel şi Regele, sunt convinsă. Am ridicat bărbia, chiar dacă un tremur uşor îmi zguduia mâinile. O parte din mine nu vă poate învinovăţi pe nici unul dintre voi că vreţi asta, mai ales după ce am aflat adevărul despre ei.

Un muşchi s-a încleştat pe maxilarul atlantianului, dar Alastir a fost cel care a vorbit.

— Ţi-am spus, Casteel. Ţi-am spus că vei întâmpina

împotriviri dacă vei continua cu asta.

La fel zisese şi Landell.

— Şi ce ţi-am zis când ai spus asta mai devreme? a întrebat Casteel.

— Că asta este ceea ce vrei. Că o vrei pe ea, a spus Alastir, iar inima mi s-a răsucit în piept. Şi ştii că vreau să cred asta. Toată lumea din această încăpere vrea asta.

Mă îndoiam.

— Regele şi Regina vor dori şi ei să creadă asta, a spus Alastir. Mai ales Eloana. Dar tu ţi-ai petrecut zeci de ani încercând să-ţi eliberezi fratele în loc să accepţi ceea ce noi, ceilalţi, am ajuns să tolerăm. Ţi-ai refuzat îndatoririle faţă de poporul tău, pentru că nu erai pregătit să renunţi la el, lucru pe care l-am înţeles, chiar dacă m-a durut. Ultima dată când ai plecat, probabil ştiai că nu mai era nici o speranţă ca el să se întoarcă la noi, dar totuşi ai plecat, ai plecat ani buni – ai fost plecat atât de mult timp, încât mama ta a început să se teamă că şi tu ai avut aceeaşi soartă ca Malik, a spus el, iar inima mi s-a strâns dintr-un cu totul alt motiv, însă Casteel nu a arătat nici o reacţie. Dar tu te întorci acasă cu cea mai bine păzită bijuterie a Ascendenţilor. Sunt puţini aceia care cred cu adevărat că acest lucru nu are nimic de-a face cu fratele tău.

— Dacă nu aş fi acceptat soarta fratelui meu, nu aş fi plecat din Solis, a spus Casteel, şi numai eu şi Kieran ştiam cât de mult îl costa să rostească acele vorbe. Nu este nici un secret faptul că am plănuit să o folosesc pe Penellaphe ca răscumpărare. Mi-am petrecut acei ani departe de casă

plănuind cum să mă apropii de ea.

Aceste cuvinte nu îi erau adresate doar lui Alastir, ci tuturor celor prezenţi.

— Am reuşit, iar, când a venit momentul potrivit, am făcut mişcarea. Am luat-o. Casteel a spus adevărul care încă era greu de auzit. Am luat-o şi am păstrat-o, dar nu pentru a mă folosi de ea. Undeva, pe parcurs, nu am mai văzut-o ca pe o monedă de schimb sau ca pe un instrument de răzbunare. Am văzut-o aşa cum era. Cum este – această femeie frumoasă, puternică, inteligentă, infinit de curioasă şi bună, care, la fel ca oricare alt atlantian, a fost o victimă a Ascendenţilor. M-am îndrăgostit de ea, probabil cu mult înainte de a-mi da măcar seama că o făcusem.

A râs aspru. Şi, zeilor, suna atât de real, încât mi s-a pus un nod în gât.

— Planurile mele s-au schimbat. Ceea ce credeam despre Malik s-a schimbat. Şi asta a fost înainte să aflu ce era ea de fapt. Că este pe jumătate atlantiană. Ea este motivul pentru care m-am întors acasă.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Kieran, iar el a încuviinţat din cap, confirmând parcă spusele lui Casteel.

Dar cum putea fi posibil?

Când toţi se aşteptaseră vreme de zeci de ani ca el să se căsătorească cu altcineva, iar el nu îmi spusese asta nici măcar o dată? Şi apoi, încă nu îmi spusese cu adevărat nici un cuvânt despre Shea.

Mi-am lipit strâns buzele şi mi-am întors privirea. Îmi doream ca tot ce spunea el să fie adevărat. Viitorul putea

fi diferit. Totul putea fi diferit. Îmi doream să nu fi rostit deloc acele cuvinte.

Bătrâna cu care vorbise el mai devreme a luat cuvântul:

— Şi tu ştiai că iniţial a plănuit să te folosească?

— Nu am ştiut la început, nu înainte de a fi câştigat deja încrederea mea şi a Ascendenţilor care se ocupau de mine. Când am aflat…

M-am oprit, gândindu-mă că era mai bine ca reacţia mea să rămână necunoscută.

— M-a înjunghiat în inimă cu un pumnal din hematit, a completat Casteel.

Bătrâna a clipit, în timp ce Jasper a izbucnit într-un hohot de râs.

— Îmi pare rău, a spus el. Dar la naiba… vorbeşti serios?

— Este adevărat, a confirmat Kieran. S-a gândit că avea să îl ucidă.

Emil a dat să rânjească, dar o privire din partea lui Casteel l-a oprit.

Fâstâcindu-mă în scaunul devenit brusc incomod, m-am întrebat cum naiba era de folos acea informaţie.

— Am fost un pic supărată.

Uitându-se la mine, Casteel a arcuit o sprânceană.

— Un pic?

L-am privit cu ochii mijiţi.

— Fie, am fost foarte supărată.

— Nu ştiam asta, a rostit Alastir de după buza paharului său.

— Evident, Casteel seamănă cu tatăl său când vine vorba despre femei aflate în posesia unor obiecte contondente, a comentat oftând Jasper. Am impresia că îmi lipsesc nişte informaţii vitale, pe care Delano le-a omis în mod convenabil atunci când mi-a ieşit în întâmpinare la jumătatea drumului.

M-am încruntat, dar cel puţin ştiam unde fusese Delano.

— L-ai înjunghiat pe Casteel? a repetat Jasper. În inimă? Cu hematit. Şi ai crezut că asta îl va ucide?

— În apărarea mea, mi-a părut rău apoi.

— A şi plâns, a subliniat Casteel.

Aveam de gând să-l înjunghii din nou.

— Dar am avut încredere în el, iar el mi-a trădat-o, am continuat eu. Eram Fecioara, aproape toată viaţa mea am fost pregătită să rămân pură şi să mă concentrez doar asupra Ascensiunii mele. Am fost aleasă pentru a fi dăruită zeilor, chiar dacă niciodată nu am ales această viaţă. Şi nu am idee ce ştiţi voi despre mine, dar nu aveam nici un control asupra locului unde mergeam, asupra celor cu care vorbeam sau cu care îmi era permis să vorbesc. Eram acoperită de un văl, fără a putea măcar să privesc pe cineva în ochi, dacă persoanei respective i se permitea să discute cu mine. Nu puteam alege ce să mănânc, când să ies din camera mea sau cine avea voie să mă atingă. Dar el a fost primul lucru pe care l-am ales cu adevărat pentru mine. Vocea mi-a cedat uşor, în timp ce nodul din gât devenea mai mare. Am respirat adânc, simţind privirea lui Casteel asupra mea, dar am refuzat să

mă uit la el. Nu puteam, pentru că nu voiam să ştiu ce simţea. L-am ales atunci când l-am cunoscut ca Hawke, m-am forţat eu să continui, să spun ceea ce trebuia să spun, astfel încât toată lumea din încăpere să mă audă, chiar dacă simţeam că îmi zgândăream o rană din piept cu unghii ruginite. În acea perioadă, nu ştiam ce însemna asta, în afară de faptul că voiam pentru mine ceva ce îmi doream cu adevărat. Începusem deja să pun la îndoială anumite lucruri – pe Ascendenţi, dar şi dacă puteam fi sau puteam face ceea ce îşi doreau ei de la mine. Începusem deja să conştientizez că nu mai puteam trăi în felul acela. Că Fecioara nu eram eu şi că eram mai bună, mai puternică de atât, destinată pentru altceva. Dar el… într-un fel, el a fost catalizatorul. Iar eu l-am ales pe el. L-am ales pe el pentru că mă făcea să simt că eram şi altceva decât Fecioara şi pentru că m-a văzut pe mine când nimeni altcineva nu m-a văzut cu adevărat. El m-a făcut să mă simt vie. M-a apreciat pentru ceea ce sunt şi nu a încercat să mă controleze. Şi apoi, când am aflat adevărul despre cine era şi motivul pentru care intrase în viaţa mea, totul mi s-a părut o minciună. Nici Alastir şi nici Jasper nu au vorbit. Încă simţeam privirea lui Casteel. Am înghiţit, dar nodul rămăsese tot acolo. Aşa că, da, eram foarte supărată, dar ceea ce simţisem înainte pentru el a rămas, şi, după ce am aflat întregul adevăr despre Ascendenţi şi despre ce li s-a întâmplat lui şi fratelui său, am putut înţelege de ce a vrut să se folosească de mine. Asta nu înseamnă că a fost în regulă, dar am putut înţelege motivul. Şi, ca să ştiţi, la început, i-am refuzat

cererea în căsătorie. Să îl accept şi… să îmi permit să simt ceea ce simt pentru el a fost o trădare faţă de cei care au murit din cauza acestui plan şi a fost ca o trădare faţă de mine însămi. Dar tot l-am ales pe el, în ciuda a toate. Am închis ochii. Până în acest moment, spusesem adevărul, unele dintre afirmaţii fiind noi chiar şi pentru mine, şi o făcusem pentru prima dată în faţa lui Casteel. Ceea ce a urmat a fost mai uşor, căci era o minciună. Am trecut peste modul în care ne-am cunoscut. Cel puţin, eu am trecut peste. El mă iubeşte, iar eu nu m-aş afla aici, într-o cameră plină de oameni care şi-au petrecut întreaga cină privindu-mă cu dezgust sau neîncredere – am deschis ochii, uitându-mă încet peste masă la cei doi muritori – dacă ceea ce simţim unul pentru celălalt nu ar fi real şi cu siguranţă nu aş fi în drum spre un regat ai cărui oameni probabil vor şuşoti de fiecare dată când mă vor vedea, care vor pune la îndoială tot ce are legătură cu mine şi care mă vor privi ca şi cum nu aş merita nici măcar o fărâmă de respect.

Cei doi bărbaţi şi-au întors privirea, iar obrajii li s-au înroşit.

— Eu… Dante s-a aşezat. Nu ştiu ce să spun.

— Tu… Casteel şi-a dres glasul. Nu trebuie să spui nimic. Voi, voi toţi, trebuie doar să acceptaţi că acest lucru este real.

Real.

Alastir s-a lăsat pe spate, cu privirea grea şi sumbră.

Jasper a fost cel care a vorbit, cu o uşoară ridicare a buzelor.

— Dacă tu ai ales-o pe ea, atunci cum am putea să nu facem şi noi la fel?!

Ură.

Asta era ceea ce simţeam pe gât în jos, ceea ce inhalam cu fiecare respiraţie, în vreme ce stăteam la masă. Venea din direcţii diferite, în momente diferite, răsunând în toată încăperea, chiar dacă cea mai mare parte a tensiunii dispăruse în momentul în care nu mai păruse că Alastir şi Dante erau în pericol de a le fi smulse inimile din piept de către Casteel. Cei mai mulţi reveniseră la cina şi la conversaţia lor. Cu excepţia lui Casteel, care mă privea, şi a vârcolacului cu părul argintiu care mă studia şi el ca şi cum aş fi fost un fel de puzzle.

Dar alţi câţiva din încăpere nu se holbau şi au rămas tăcuţi. Oameni care nu-şi proiectaseră înainte emoţiile, dar care o făceau acum.

Furia lor învăluia cu un gust amar fiecare înghiţitură pe care o sorbeam din pahar sau fiecare îmbucătură pe care o luam. Nu a fost nevoie de vreun efort intelectual pentru a-mi da seama că nu erau mulţumiţi de ceea ce spusese Casteel sau Jasper. Şi nimic din ce zisesem eu nu le schimbase părerea despre mine. Nu era vorba despre toţi, slavă zeilor, dar erau suficienţi cât să ştiu că încă nu eram bine-venită aici.

Neliniştea zumzăia prin mine, un fel de energie aproape vibrantă, în timp ce încercam şi nu reuşeam să

blochez emoţiile celorlalţi. Nu ştiam de ce nu puteam, căci, pe parcursul zilei, citirea emoţiilor devenise mult mai uşoară doar pentru că voisem eu. Să fi fost din cauză că eram obosită? Poate din cauza a ceea ce se întâmplase cu Beckett sau poate chiar din cauza a ceea ce făcusem în peşteră cu Casteel.

Sau poate din cauza faptului că aflasem de încă un lucru pe care Casteel mi-l ascunsese?

Probabil toate aceste lucruri au jucat un rol în eşecul meu brusc de a-mi opri abilităţile.

M-am uitat la farfuria mea cu mâncare, neatinsă în mare parte, şi… pur şi simplu nu voiam să mai stau aici.

Şi obosisem să fac lucruri pe care nu voiam să le fac.

— Mă scuzaţi, am spus eu nimănui în mod special, ridicându-mă de pe scaun.

Jasper m-a privit, dar nu a spus nimic în timp ce am făcut un pas în jurul scaunului. Am trecut pe lângă mese, conştientă fiind de conversaţiile care se opreau pe măsură ce păşeam. Am ţinut bărbia sus, dorindu-mi să fi avut inspiraţia de a mă fi uitat prin hainele aduse de Vonetta. La ieşirea dintr-o încăpere, nimic nu-ţi ştirbea mai mult din demnitate decât să porţi haine cu câteva numere mai mari.

Dar mă îndoiam că, dacă aş fi fost îmbrăcată în tunici frumoase sau chiar în cele mai somptuoase rochii, s-ar fi schimbat ceva.

Am împins una dintre uşi şi am ieşit, trăgând adânc aer în piept, netulburată de emoţiile celorlalţi. Stelele începuseră deja să strălucească pe cerul tot mai întunecat,

iar eu am privit în sus. Am reuşit, în sfârşit, să îmi închid simţurile.

Întorcându-mă, i-am zărit pe Delano şi pe Naill stând pe zidul dărăpănat care ducea spre golf. Nu am încercat să le citesc emoţiile şi a funcţionat. Emoţiile lor nu veneau forţat asupra mea.

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine ceva de băut. Delano mi-a oferit sticla cu lichid maro pe care o ţinea în mână. Este whisky.

M-am apropiat, apucând gâtul sticlei.

— Mulţumesc, am spus eu, ridicând-o.

Aroma lemnoasă era puternică.

— Are gust de pişat de cal, a spus Naill. Te avertizez.

Am încuviinţat din cap, înclinând sticla la gură şi înghiţind îndelung. Licoarea îmi ardea gâtul şi ochii. Tuşind, mi-am apăsat gura cu dosul palmei, înapoindu-i sticla lui Delano.

— Nu ştiu ce gust are pişatul de cal, dar sunt sigură că este o comparaţie potrivită.

Naill a chicotit.

— Ne pregăteam să intrăm. Delano şi-a întins picioarele, încrucişându-le la glezne. Dar ne-am gândit să aşteptăm până când se liniştesc puţin apele.

— Bună alegere, am murmurat eu.

— Se pare că acum se liniştesc.

Privirea lui Naill a alunecat peste umărul meu. Muşchii de la ceafă mi s-au încordat.

— Te rog, spune-mi că nu e *el*.

— Ei bine, presupun că depinde de cine este acel *el*, a

rostit Delano.

M-am întors să-l văd pe Casteel coborând treptele şi reducând distanţa care ne despărţea, cu privirea aţintită asupra mea.

— Am senzaţia că apele vor deveni mai tulburi aici.

Naill a sărit în picioare.

— Cred că e timpul să intrăm.

— Înţeleaptă decizie, a remarcat Casteel, pe când privirea lui, aproape fioroasă, a rămas pironită în ochii mei.

Delano s-a dat şi el jos de pe zid.

— Fără înjunghieri, vă rog. Chestiile astea mă nelinişesc.

Mi-am încrucişat braţele.

— Nu promit nimic.

Casteel a zâmbit, dar nu a spus nimic, în vreme ce Naill şi Delano se îndreptau înapoi spre fortăreaţă. M-a privit.

L-am privit.

— Ai nevoie de ceva?

— Asta e o întrebare profundă.

— Speram să fie una retorică, răspunsul fiind „Evident că nu”, am spus eu.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, a răspuns el. De ce ai plecat?

— Am vrut să am câteva momente cu mine însămi, dar se pare că asta nu se va întâmpla.

Un muşchi i s-a încordat pe maxilar.

— Îmi pare rău, Poppy!

Am ridicat din sprâncene, concentrându-mă asupra lui. Încă era un fir puternic de furie în el, dar nu am săpat mai adânc printre straturile de emoţii.

— În legătură cu ce anume?

— Se pare că în legătură cu mai multe lucruri, a răspuns el, iar eu am mijit ochii. Dar aş vrea să încep cu modul în care poporul meu s-a comportat cu tine. Urăsc faptul că oamenii te-au făcut să te simţi atât de nedorită şi urăsc faptul că ştii cum se simt ei. Îţi pot promite că asta se va schimba.

— Tu… chiar crezi că poţi schimba asta? Nu poţi, i-am spus înainte ca el să răspundă. Fie mă vor accepta, fie nu. În orice caz, mă aşteptam la asta, şi nu se poate ca tu să nu te fi aşteptat. Ai sperat doar că nu le voi citi emoţiile.

— *Am sperat* ca tu să nu fi ştiut, m-a corectat el. Cum aş putea să nu-mi doresc asta? Şi chiar cred că sentimentele lor faţă de tine se vor schimba.

Strângând din buze, am privit în altă parte. Nu credeam că era imposibil ca aceste sentimente să se schimbe. Sentimentele nu erau constante. Nici opiniile sau credinţele nu erau statornice, iar dacă am fi încetat să mai credem că oamenii sunt capabili de schimbare, atunci lumea ar putea fi la fel de bine lăsată să ardă.

— Trebuie să vorbim, şi nu despre oamenii din încăperea aceea, a spus el.

M-am întors cu faţa spre locul unde reflexia lunii se unduia în apele golfului.

— Ăsta este ultimul lucru pe care vreau să-l fac acum.

— Ai idei mai bune? A făcut un pas mai aproape,

căldura şi mirosul lui ajungând până la mine. Că eu am.

Mi-am întors privirea spre el.

— Dacă sugerezi ceea ce cred eu că sugerezi, am să te înjunghii din nou în inimă.

Ochii lui Casteel au sclipit într-o nuanţă caldă de miere.

— Nu mă ispiti cu promisiuni deşarte.

— Eşti bolnav.

— Alastir avea dreptate. Chiar semăn cu tatăl meu când vine vorba despre femei cu obiecte ascuţite, a spus el.

— Nu-mi pasă. M-a ignorat. De-a lungul anilor, mama l-a înjunghiat pe tatăl meu de o grămadă de ori. El pretinde că a meritat-o de fiecare dată şi, sincer, nu a părut niciodată atât de afectat de faptul că a fost înjunghiat. Probabil avea ceva de-a face cu faptul că, după o ceartă, rămâneau zile întregi încuiaţi în dormitoarele lor.

— Mă bucur să ştiu că mărul dereglat nu cade prea departe de copacul nebun.

A chicotit.

Uşa s-a deschis în spatele nostru, iar Kieran a ieşit în grabă.

— Nu ţipa la mine, a spus el pe când uşa se închidea în urma lui. Dar tatăl meu vrea să discute cu tine.

— Tatăl tău? M-am încruntat, apoi mi-am dat seama. Jasper?!

Kieran a încuviinţat din cap, iar acum înţelegeam de ce mi se păruseră cunoscute unele dintre trăsăturile lui

Jasper.

Un muşchi s-a încordat din nou pe maxilarul lui Casteel.

— O să…

— Du-te şi vorbeşte cu Jasper, l-am întrerupt eu. Pentru că, după cum ţi-am spus deja, nu prea vreau să discut cu tine acum.

— Continuă să-ţi spui asta, şi poate se va adeveri.

Casteel s-a întors spre Kieran chiar în momentul când eu eram la un pas de a-i trage un pumn.

— Sper din tot sufletul că tatăl tău are un motiv întemeiat pentru care vrea să vorbească acum cu mine.

— La cum îl cunosc, probabil vrea doar să se amuze pe seama ta, a răspuns Kieran. Aşadar, distracţie plăcută!

Îndreptându-se spre intrare, Casteel i-a arătat degetul mijlociu lui Kieran.

— Foarte princiar, a strigat Kieran la el, după care s-a întors spre mine.

— Vino, Penellaphe! Te voi duce înapoi în camera ta. Apoi, trebuie să mă asigur că nu va ajunge să măcelărească pe careva, căci tatăl meu sigur îl va înnebuni de cap.

— Eu nu… Răsuflând greoi, eram prea irascibilă ca să mă mai pot împotrivi. Cum spui tu.

Kieran mi-a întins un braţ şi a aşteptat. Înghiţind o mulţime de înjurături, am trecut pe lângă el.

— A fost o cină spectaculoasă, a spus el după ce am ocolit fortăreaţa.

— Nu-i aşa?

A pufnit.

În vreme ce mă conducea în camera mea, nici unul din noi nu a vorbit. Abia când a dat să închidă uşa, am întrebat:

— Ce este tatăl tău? Căpetenia vârcolacilor?

— Da, vorbeşte în numele lor. El le aduce la cunoştinţă Regelui şi Reginei orice îngrijorare sau idee a noastră.

Amintindu-mi că Vonetta plănuia să călătorească acasă pentru a o vizita pe mama lor, am întrebat:

— De obicei, tatăl tău stă în Capul Spessa?

— Vine destul de regulat pentru a-i vedea pe vârcolacii de aici. Uneori, îl însoţeşte şi mama, dar trebuie să nască în curând.

Pentru o secundă, vorbele lui nu au avut sens. Apoi, am înţeles.

— Mama voastră este însărcinată?

A zâmbit uşor.

— Pari atât de surprinsă.

— Îmi pare rău. Doar că… eşti cam de vârsta lui Casteel, nu-i aşa?

— Suntem de aceeaşi vârstă. Vonetta – care nu va mai fi pentru multă vreme puiul familiei – s-a născut la şaizeci de ani după mine, a răspuns el. Tatăl meu are aproape 600 de ani – mama, aproape 400. La fel ca Alastir, este unul dintre cei mai bătrâni vârcolaci care trăiesc.

— E o… o diferenţă de vârstă infernală între copii, am murmurat eu.

— Nu şi când te gândeşti la cât de mult durează să

creşti un vârcolac. Poate că Beckett semăna cu un muritor care nu are mai mult de 13 ani, dar, în realitate, este mai mare decât tine cu mulţi ani. La fel şi Quentyn.

Asta avea sens. Casteel spusese că procesul de îmbătrânire încetinea odată ce un atlantian trecea prin Sacrificiu. Quentyn arăta de vârsta mea sau puţin mai tânăr, dar era, cel mai probabil, cu mulţi ani mai în vârstă decât mine.

— Cum de a ajuns tatăl tău să ocupe această poziţie?

— Nu mulţi vârcolaci au supravieţuit războiului, aşa că, pur şi simplu, nu erau prea mulţi dintre care să se aleagă, mi-a explicat el, şi era… trist să te gândeşti la asta. Eşti sigură că despre asta vrei să mă întrebi?

Da.

Şi nu.

Mă ardea o altă întrebare, dar nu aveam de gând să o rostesc.

Kieran a ezitat, apoi a încuviinţat din cap.

— Atunci, noapte bună, Penellaphe!

— Noapte bună, am murmurat eu, rămânând în picioare până când uşa s-a închis. Apoi am rămas singură. Singură cu sentimentele mele, cu propriile gânduri.

„Promis alteia."

Cuprinsă de oboseală, am intrat încet în dormitor. M-am îndreptat spre hainele pe care mi le adusese Vonetta, uşurată fiind că nici măcar un singur articol nu era alb. Am luat o tunică albastru-închis, cu fire fine de aur ţesute la tiv şi pe margine. Era lungă, fără mâneci, cu crăpături pe laterale. Mai era o alta aurie, aproape de culoarea

ochilor unui fundamental. Mâna mi-a alunecat peste materialul moale, ca de bumbac. Mai era o cămaşă de un verde smarald, una cu mâneci cu volane şi cu decolteu elegant. Am pus bluzele deoparte, descoperind două perechi de colanţi negri, la fel de groşi ca pantalonii, şi ambele păreau că mi se potrivesc. O mantie cu glugă, din bumbac, era împăturită peste mai multe lenjerii noi. Vonetta amintise de mantie, iar acum, că o vedeam, ştiam că avusese dreptate când spusese că era mult mai potrivită decât mantiile mai groase, de iarnă.

Dar ceea ce se afla dedesubt mă deruta.

Ceva de un albastru aproape la fel de palid ca ochii unui vârcolac. Am luat materialul alunecos şi mătăsos în mâini şi am făcut ochii mari la vederea bretelelor înguste şi a lungimii ei minuscule.

Chestia asta era indecentă.

Dar cămaşa de noapte pe care o primisem în Eden era mult prea groasă pentru nopţile în care temperaturile nu coborau sub zero grade, iar această... această *cămaşă de noapte* nu avea nevoie, de fapt, de un cordon pentru a sta închisă.

Lăsând-o pe pat, m-am răsucit pe călcâie, şi habar nu am cât timp am stat acolo înainte de a mă repezi şi de a fugi înapoi în camera de zi. M-am dus la uşă, lipindu-mi palmele de ea. Timid, mi-am coborât mâna şi am întors mânerul.

Uşa s-a deschis.

Am închis-o repede şi m-am dat uşor înapoi, aşteptându-l pe Kieran să se întoarcă, dându-mi seama că

lăsase uşa descuiată. Cum nu a făcut-o – şi nu a venit nimeni –, mâinile au început să-mi tremure. Şi, când mi-am dat seama că nimeni nu încuiase uşa în urma mea mai devreme sau poate nici în prima noapte în care ajunseserăm eu şi Casteel, braţele au început, de asemenea, să-mi tremure.

Nu mai eram într-o cuşcă. Captivă de bunăvoie. Doar că nu observasem că nici una dintre uşi nu fusese încuiată pe exterior.

Zeilor!

Faptul că mi-am dat seama de asta mi-a provocat ceva. A deblocat cea mai crudă emoţie din mine, şi aceasta m-a izbit puternic. Prăbuşindu-mă la podea, mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am izbucnit în lacrimi. Uşile erau *descuiate*. Nu existau gardieni, nu era nimeni care să mă controleze. Dacă voiam, puteam, pur şi simplu, să ies şi să mă duc… ei bine, oriunde aş fi vrut. Nu trebuia să mă furişez sau să sparg vreo încuietoare. Lacrimile… erau izvorâte din uşurare şi erau impregnate cu răni mai recente şi cu altele mai vechi, care se cicatrizaseră cu mulţi ani în urmă. Erau îngreunate de cunoaşterea suferinţei viitoare şi picurau din conştientizarea faptului că în seara asta, când mă aşezasem la masa aceea, îmi dădusem jos, în sfârşit, vălul Fecioarei şi mă apărasem. Nu era vorba că nu o mai făcusem înainte. Îmi luasem apărarea în faţa lui Casteel şi a lui Kieran, ba chiar şi în faţa lui Alastir, dar în seara asta fusese diferit. Pentru că nu mai era cale de întoarcere la acea tăcere, la acea supunere. Nu mai conta dacă eram gâtul care întorcea

capul unui regat sau o străină în mijlocul unei încăperi pline de oameni care aveau tot dreptul să nu aibă încredere în mine. A rămâne tăcută era mai uşor decât a spulbera tăcerea, iar conştientizarea acestui lucru era dureroasă. Au ieşit la lumină toate momentele în care aş fi putut vorbi – aş fi putut risca orice consecinţă. Toate aceste lucruri mi-au hrănit lacrimile.

Am plâns. Am plâns până când m-a durut capul. Am plâns până când nu a mai rămas nimic în mine şi am fost doar un vas gol, iar apoi… apoi m-am adunat.

Pentru că nu mai eram o prizonieră.

Nu mai eram Fecioara.

Şi ceea ce simţeam pentru Casteel – ceea ce abia începusem să accept – era ceva ce trebuia să înfrunt.

Ce spusesem în seara asta la cină?! Era adevărat. Tot ce zisesem. Chiar şi ultima parte era adevărată, nu-i aşa? Chiar dacă nu-l iertasem în întregime pentru minciunile sale sau pentru vieţile pe care le curmase, le acceptasem pentru că făceau parte din trecutul lui – trecutul nostru – şi nu schimbau ceea ce simţeam, fie că era corect sau greşit. Acesta era lucrul pe care îl negasem atâta vreme.

Îl iubeam.

Eram îndrăgostită de el, chiar dacă această dragoste era construită pe o fundaţie de minciuni. Îl iubeam, chiar dacă erau atât de multe lucruri pe care nu le ştiam despre el. Îl iubeam, chiar dacă ştiam că, de bunăvoie, eram un pion pentru el.

Şi asta nu s-a întâmplat peste noapte. Nu trebuia să fie un şoc, căci eram deja îndrăgostită de el în momentul în

care mi-a frânt inima atunci când am aflat adevărul despre cine era. M-am îndrăgostit de el când era Hawke şi am continuat să mă îndrăgostesc de el şi după ce am aflat că era Casteel. Şi ştiam că asta nu s-a întâmplat pentru că el a fost primul meu *tot.* Ştiam că nu era din cauza naivităţii mele sau a lipsei de experienţă.

Era pentru că mă făcea să mă simt observată şi vie chiar şi atunci când voiam cu adevărat să-l rănesc fizic. Am continuat să mă îndrăgostesc de el şi atunci când nu mi-a interzis nici măcar o dată să nu iau în mână o sabie sau un arc, ci, în schimb, mi-a oferit el arma. Mă îndrăgosteam din nou şi din nou pe măsură ce îmi dădeam seama că el purta multe măşti din multe motive. Ceea ce simţeam pentru el nu făcuse decât să crească atunci când înţelesesem că, de fapt, ar fi ucis pe oricine m-ar fi insultat, oricât de greşit ar fi fost asta. Iar dragostea aceea… prinsese rădăcini adânci în momentul în care înţelesesem ce fel de putere şi voinţă avusese în el pentru a supravieţui tuturor acelor lucruri, dar şi pentru a *mai* găsi în el bucăţi din ceea ce fusese cândva.

Iar nodul meu din piept, frisoanele şi durerea pe care le simţeam ori de câte ori mă privea, când ochii lui erau ca două flăcări aurii, când mă atingea, treceau dincolo de dorinţă. Nu aveam nevoie de experienţă ca să recunosc diferenţa. El nu avea părţi din mine. Avea toată inima mea, şi o avusese din momentul în care îmi permisese să mă apăr singură, din momentul în care stătuse lângă mine în loc să stea în faţa mea.

Iar această revelaţie era terifiantă. M-a speriat mai

mult decât ar fi putut-o face o armată de Temuţi sau de Ascendenţi criminali. Pentru că trebuia să mă confrunt cu ceea ce simţea şi cu ceea ce nu simţea Casteel.

Motivul pentru care Casteel nu-mi spusese despre această Gianna era acelaşi motiv pentru care nu-mi spusese despre Împreunare sau despre Capul Spessa. Kieran ar fi putut avea dreptate, dar ar fi putut şi să se înşele. Era posibil ca el, Casteel, să ţină la mine – să ţină la mine îndeajuns de mult, încât să nu vrea să vadă că mi se făcea o nedreptate, iar el mă dorea fizic, dar asta nu însemna că eram inimi-pereche. Asta nu însemna că mă iubea. Şi nici un fel de prefăcătorie nu avea să schimbe nici asta, nici sentimentele mele.

Trebuia să mă descurc.

Şi aveam să o fac.

Pentru că înţelegerea mea cu Casteel rămăsese în picioare. Nu aveam de gând să bat în retragere din cauza a ceea ce simţeam sau a faptului că sentimentele mele fuseseră rănite. Fratele meu era mai important decât asta.

Mi-am ridicat capul, pironindu-mi ochii înceţoşaţi asupra zidurilor de piatră antice. Oamenii din Solis erau mai importanţi decât ceea ce simţeam eu, la fel ca toţi aceia care numeau Atlantia acasă. Era mai important fratele lui Casteel, la fel ca toate numele de pe pereţii acelor încăperi subterane.

Eu şi Casteel puteam schimba lucrurile. Îi puteam opri pe Ascendenţi, iar asta era tot ce conta.

Ridicându-mă, m-am îndreptat tremurând spre camera de baie, simţindu-mă recunoscătoare că el nu se

întorsese cât timp avusesem eu această cădere nervoasă şi momentul de revelaţie. Mi-am şters lacrimile care îmi pătau chipul şi m-am dezbrăcat, trăgând pe mine cămaşa de noapte care abia putea fi numită îmbrăcăminte. Materialul vaporos îmi mângâia sânii şi şoldurile, sfârşindu-se chiar sub posteriorul meu. A doua zi aveam de gând să mă întreb dacă femeile chiar dormeau în acest… acest petic de mătase, dar în seara asta eram prea obosită pentru a mă preocupa de asta. După ce am încuiat uşile, mi-am dus pumnalul în pat, aşezându-l sub pernă. Trăgând pătura peste mine, am încercat să nu mă gândesc la faptul că totul mirosea a Casteel. Mi-am închis ochii suferinzi şi, la cât de obosită eram de *toate*, am alunecat imediat în uitare.

M-am trezit mai târziu din cauza patului care se mişca sub o greutate neaşteptată. Rostogolindu-mă într-o parte, am apucat pumnalul de sub pernă.

În penumbra camerei, o mână m-a prins de încheietură, iar o voce mi-a şoptit:

— Ai de gând să mă înjunghii în inimă? Din nou?!

Capitolul treizeci şi trei

În secunda ce a urmat cuvintelor, mirosul de pin şi de condimente bogate a ajuns până la mine.

Casteel.

Inima mea, care bătea ca nebuna, nu a încetinit.

— De ce nu-mi dai drumul la încheietură ca să afli?

— Asta sună ca un *da*, dacă am auzit vreodată unul, a răspuns el în timp ce privirea mi se acomoda. Strălucirea lămpii din afara baldachinului îl lăsa, în cea mai mare parte, în întuneric, dar era îndeajuns de aproape încât eu să îi pot vedea arcuirea sprâncenei şi înclinarea amuzată a buzelor.

„Promis alteia.”

Furia se simţea ca un val de căldură care alunga orice urmă de somn.

— Dă-mi drumul!

— Nu ştiu dacă ar trebui să o fac.

Degetul lui mare trasa un cerc leneş de-a lungul părţii interioare a încheieturii mele, iar el a spus:

— Probabil cineva o să se supere foarte rău dacă mă înjunghii şi ajung să sângerez peste tot prin pat.

— Ai putea oricând să cureţi după tine.

— Este ceva absolut greşit în ideea de a fi înjunghiat şi de a trebui apoi să îmi curăţ propriul sânge.

Am încercat să mă trag din strânsoarea lui, dar mâna mea a rămas ţintuită de pat.

— E ceva absolut greşit în faptul că eşti aici! Cum de ai intrat? Am încuiat uşile.

— Da?

— Da… Am oftat. Cheia. Ai o cheie.

— Poate. Şi-a înclinat capul. Ai plâns?

— Ce? Nu, am minţit eu.

— Atunci, de ce ai ochii umflaţi?

— Probabil pentru că sunt obosită. Dormeam, dar m-ai trezit tu.

— Voiam să mă întorc mai devreme – se pare că întotdeauna vreau să mă întorc mai devreme, a spus el, părând să-mi fi acceptat răspunsul. Mai ales când porţi ceva atât de interesant.

În timpul somnului, pătura îmi alunecase până în talie, lăsând la vedere decolteul cămăşii de noapte. O senzaţie de fierbinţeală mi-a alunecat pe gât în jos şi peste rotunjimile sânilor.

— Era singurul lucru pe care îl puteam purta aici, în afară de halat.

— Îmi place. Şi-a schimbat poziţia, făcându-se comod şi întinzând cealaltă mână pentru a pipăi breteaua cămăşii. Nişte bretele ridicol de minuscule. Îmi plac.

I-am dat mâna la o parte.

— Poţi să-mi dai drumul. Nu am de gând să te înjunghii.

— Mi se pare straniu de dezamăgitor.

— Iar mie asta mi se pare extrem de deranjant.

A râs profund, dându-mi drumul la încheietură. Am vrut să mă mişc, dar el a fost mult mai rapid, mutându-se astfel încât să ajungă deasupra mea. Căldura trupului său îmi apăsa pe piept, în timp ce unul din picioarele lui lungi a ajuns între ale mele, scurtcircuitându-mi simţurile. O explozie de fierbinţeală s-a revărsat prin mine, şi fiecare parte a corpului meu a devenit mult prea conştientă de cât de aproape era el.

— Ce faci? am întrebat.

— Mă asigur că te simţi confortabil.

— Şi cum vei reuşi să faci asta dacă stai peste mine?

— Nu o fac.

Un zâmbet sumbru i s-a aşternut pe chip.

— Fac asta pentru că îmi place să stau pe tine.

— Ei bine, mie nu-mi place, am rostit eu, cu inima bătându-mi frenetic.

Pieptul lui s-a atins de al meu, transmiţând un fior de catifea prin mine.

— Asta e o minciună.

— Nu este. Am ridicat pumnalul şi i l-am pus la gât. Sincer.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat când mi-ai pus ultima dată un pumnal la gât? Vârfurile degetelor lui mi-au atins obrazul, ducându-se mai jos, peste maxilar. Eu îmi amintesc.

Degetele îi erau urmate de o undă de plăcere.

— Aia a fost o pierdere temporară a raţiunii.

— Asta e preferata mea. Degetele i-au alunecat pe gâtul meu în jos şi peste linia claviculei. Chiar îmi plac bretelele astea.

— Chiar nu-mi pasă.

Şi-a strecurat degetele pe sub ele, iar mâna i s-a curbat pe umărul meu.

— Minţi atât de dulce.

Am ignorat asta.

— Casteel…

— Dar nu la fel de dulce precum îmi rosteşti numele.

Am scos un mârâit uşor:

— Tu eşti…

— Minunat? Încântător? De nerefuzat?

— Din ce în ce mai enervant.

— Dar încă nu ai folosit pumnalul ăla pe care îl ţii la gâtul meu.

— Încerc să mă gândesc la oamenii care vor fi nevoiţi să cureţe.

— Ce amabil din partea ta! S-a jucat cu breteaua. Ţi-am mai spus că eşti frumoasă?

— Ce?

Schimbarea subiectului m-a derutat.

— S-ar putea să-ţi mai fi spus, dar nu-mi aminteam, a continuat el, trăgând uşor de bretea. Apoi, m-am gândit că nu este ceva ce poţi spune prea des. Eşti frumoasă, Poppy.

Inima mea mult prea proastă a uitat să mai bată.

— De asta ai hotărât să mă trezeşti în miez de noapte?

— Eşti frumoasă.

Şi-a înclinat capul, iar eu am suspinat, simţindu-i buzele pe cicatricea mai lungă de pe obrazul meu. A sărutat-o mai întâi pe aceea, apoi pe cea mai scurtă, deasupra ochiului meu.

— Ambele jumătăţi, şi nu ar trebui să pui niciodată la îndoială de ce te-ar putea considera cineva complet, iremediabil şi răvăşitor de frumoasă.

Inima mi-a tresăltat din nou, dar am ignorat-o.

— Sunt o mulţime de însuşiri aici.

— Pot veni cu mai multe.

— Nu va fi necesar, l-am avertizat eu. Deci acum, că mi-ai spus asta, poţi să te dai jos de pe mine.

A zâmbit lângă obrazul meu.

— Dar eşti confortabilă, Prinţeso, şi mă faci să mă

simt… ei bine, pur şi simplu, mă faci să simt.

Ce îl făceam să simtă? Dorinţă? Amuzament? Distracţie? Nevoia de a-i citi emoţiile era greu de ignorat.

— Ăsta nu e un motiv.

— E singurul motiv.

Simţeam o mare iritare, chiar şi în timp ce răsuflarea îi dansa pe buzele mele, iar degetele lui îmi mângâiau rotunjimea sânului.

— Ei bine, bravo ţie, dar nu am nevoie să fii aici.

— Vezi, asta e problema.

Vocea i-a coborât până a devenit o şoaptă, pe când mâna îi aluneca peste mătasea rochiei. Materialul era atât de subţire, încât nu putea servi drept barieră împotriva palmei lui.

— Nu ai nevoie de mine.

— Mie asta nu mi se pare o problemă.

— Dar… Buzele lui Casteel au plutit pe lângă ale mele, tăindu-mi respiraţia, în vreme ce şi-a strecurat mâna pe sub pătură, pe şoldul meu. Degetele lui au dat peste pielea dezgolită, şi un val de căldură umedă s-a adunat în mine. Dar tu mă doreşti.

Muşchii mi s-au încordat strâns în stomac, apoi mai jos, în timp ce apăsam muchia ascuţită a lamei pe gâtul lui, crestându-i pielea.

— Nu acum, i-am spus.

Fără să se lase intimidat de cuţit, şi-a coborât gura. Când a vorbit, buzele lui s-au jucat cu ale mele.

— Îţi pot simţi excitarea, Prinţeso.

Nu puteam nega asta. Puteam să mint cât de mult

voiam, dar asta nu schimba faptul că mă străduiam să nu-mi ridic şoldurile spre el, să nu mă gândesc la cum îl simţisem mai devreme, gros şi dur în interiorul meu. Dar rana din piept, provocată de tot ce conştientizasem, era încă acolo, iar amintirea şocului şi durerii resimţite când aflasem că el fusese logodit reprezenta un avertisment de care trebuia să ţin cont înainte de a pierde din vedere ceea ce era important.

— Faptul că trupul meu te doreşte nu înseamnă că şi o altă parte din mine o face.

— Atunci, poate ar trebui să ne prefacem mai mult? s-a oferit el, degetele lui apropiindu-se de locul care mă durea.

Dacă ajungea în acea zonă, ştiam că aş fi fost pierdută. Nu pentru că el ar fi avut o asemenea putere. Ci fiindcă dorinţa mea pentru el o avea.

— Sau poate nu ne mai prefacem, a spus el. Ca să fiu sincer, mi-a plăcut mai mult aşa.

Şi mie, dar ideea noastră despre ce înseamnă real erau diferite.

Cu inima bătându-mi ca nebuna, mi-am lăsat capul pe spate. Buzele mele i-au atins buzele, în timp ce am spus:

— Din moment ce vei ajunge în curând acasă, sunt convinsă că există alte paturi pe care le-ai putea vizita – şi în care nu trebuie să te *prefaci*. Sunt sigură că, foarte probabil, sunt numeroase. Dar ai putea oricând să începi cu cel al Giannei.

Casteel a rămas încremenit, mâna lui încetând să se mai mişte pe coapsa mea interioară, după care a ridicat

capul.

— Nu se poate să vorbeşti serios.

— Ţi s-a părut că te tachinam?

S-a dat jos de pe mine, iar eu m-am stăpânit înainte de a face ceva iraţional, cum ar fi să-l opresc. M-am ridicat în şezut, ţinând strâns pumnalul, în vreme ce el a părăsit patul atât de repede, încât părea ca şi când nici nu ar fi fost acolo.

O senzaţie amară mi-a străbătut venele, şi am închis ochii. Obţinusem ceea ce-mi doream – nu mai era în pat. Atunci, de ce nu simţeam uşurare?

— Nu pot să cred că tu chiar ai spus asta.

Am făcut ochii mari, neîncrezătoare.

— Nu?

Se vedea ca o umbră printre perdele.

— La dracu', nu pot.

M-am întins peste pătură, trăgând perdeaua într-o parte, şi aproape că m-am dat jos din pat. Un firicel subţire de sânge i se scurgea pe gât în jos, deşi rana pe care i-o provocasem se vindecase deja.

Ridicându-mă, am trântit pumnalul pe noptieră, căci aveam mari şanse să îl folosesc. Mai ales când m-am întors spre el şi i-am surprins privirea care urca lent din vârful degetelor, peste pielea dezgolită de pe picioarele mele, spre tivul fluturând şi decolteul cămăşii. Ochii săi de chihlimbar încins i-au întâlnit pe ai mei.

Am strâns din dinţi.

— Ai fost promis alteia, Casteel.

— Nu mă ascultai când am spus răspicat că a fost o

promisiune pe care nu am făcut-o niciodată?

— Am ascultat cu mare atenţie.

— Se pare că nu suficient de mare. Casteel m-a privit cu ochii mijiţi. Ştii, mă bucur că ai adus asta în discuţie. Uitasem pe moment că aveam ceva de discutat. Tu chiar ai crezut că eram logodit cu altcineva, nu-i aşa?

— Tu vorbeşti serios?! M-am înecat, iar mâinile mi s-au strâns în pumni. Pe bune?!

— Vorbeam serios ultima dată când am verificat.

Şi-a încrucişat braţele.

— Atunci, de ce naiba ai fi surprins că aş putea crede aşa ceva? Că nu mi-ai spune? Tu şi minunata ta istorie de minciuni şi de adevăruri spuse pe jumătate?

Căldura dispăruse din privirea lui, înlocuită de un strop de uimire, după care ochii i s-au îngustat din nou.

— Iată întregul adevăr, Poppy. Da, se aşteptau să mă căsătoresc. Sunt sigur că mulţi se aşteptau. Este ceva despre care tatăl meu a vorbit vreme de zeci de ani, dar nu m-a întrebat niciodată dacă asta era ceea ce îmi doream. Lucru care îţi este familiar şi ţie.

Am tresărit. Eram mult prea familiarizată cu asta.

— Credeam că rareori se întâmplă ca atlantienii să se căsătorească fără a fi îndrăgostiţi.

— Aşa este. Dar, după cum sunt sigur că îţi aminteşti, domnia părinţilor mei ar fi trebuit să se încheie deja. Ar fi trebuit să se întâmple cu zeci de ani în urmă. Tatăl meu credea că, poate, dacă mă voi căsători, voi înceta să-l mai caut pe Malik şi voi face ceea ce crede el că este corect. Ştia că ţin la Gianna, că eram apropiaţi, şi o considera

potrivită.

Gianna. Numele acela. Suna distins şi rafinat. Dacă asta era ceva ce se discuta de decenii întregi, atunci între ei doi trebuia să existe o poveste, iar erupţia bruscă şi fierbinte de pe gâtul meu în jos avea gustul unei emoţii pe care nu aveam dreptul să o revendic.

— Vrei să spui că ar fi potrivită în rolul de Prinţesă?

— Îmi imaginez că ar fi, dar, ca să-ţi răspund la întrebare, nu am spus niciodată nimic despre asta pentru că nu am vrut să o rănesc sau să o fac să se simtă respinsă, a spus el. Ea nu are nevoie de asta, căci nu e ca şi când m-ar curta din proprie voinţă.

Oare ea *îl curtase?* Am reuşit să mă abţin şi să nu pun această întrebare.

— Dar nu mi-ai spus niciodată nimic despre ea – despre aceste aşteptări.

— Sincer să fiu, Poppy, uitasem de asta – până când Alastir a pomenit despre obligaţii. Mintea mi-a fost ocupată cu lucruri mult mai importante. Şi am presupus că tatăl meu ar fi renunţat la un moment dat la această idee, a spus el. Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap că Alastir ar putea aduce vorba despre asta în acest fel. Dar el este… A clătinat din cap. Poţi decide să nu mă crezi, dar ăsta este adevărul. Şi, chiar dacă mi-aş fi amintit, de ce i-aş fi menţionat unei femei pe care încercam să o conving să se mărite cu mine o promisiune pe care nu am făcut-o *niciodată* unei alte femei?

— Poate pentru ca eu să fi fost pregătită să aud asta? aproape că am ţipat. Ca să nu stau acolo şi să mă gândesc

că erai logodit cu altcineva când noi doi…

M-am oprit.

— În timp ce noi doi făceam ce, Poppy? Ne sărutam. Ne ofeream reciproc plăcere? Făceam sex? Făceam dragoste?

Am inspirat sacadat.

— Să facem dragoste? am şoptit.

— Ştiu că nu asta am făcut, a spus el, iar ochii îi sclipeau într-un auriu glacial. Dacă am fi făcut asta, nu ai fi crezut nici măcar o secundă că sunt logodit cu altcineva.

— Nu înţeleg ce legătură are una cu alta, am recunoscut. Şi nici nu înţeleg de ce eşti supărat.

— Pentru că nu pot să înţeleg cum de tu chiar ai crezut că *eu* aş putea fi logodit cu altcineva şi, totodată, aş putea face lucrurile pe care le-am făcut cu tine.

— Vorbeşti de parcă aş şti totul despre tine! Mi-am ridicat braţele de frustrare. Ca să ştii, faptul că pot să citesc emoţiile nu-mi spune totul despre o persoană. Şi totuşi, tu te comporţi de parcă te-aş cunoaşte. Dar abia dacă te cunosc, căci tu alegi ce şi când vrei să-mi spui. Îmi spui doar ceea ce vrei să ştiu, iar eu trebuie să pun cap la cap ceea ce mi-ai împărtăşit despre tine ca să-mi formez vreo părere. Iar apoi, trebuie să decid dacă minţi sau nu!

Casteel a făcut un pas înainte.

— De când ai aflat cine sunt cu adevărat, cu excepţia momentelor în care am avut nevoie să mă hrănesc, am fost întotdeauna sincer cu tine.

— Chiar dacă aşa stau lucrurile, tot nu te cunosc suficient de bine încât să ştiu ce ai face sau ce nu ai face.

— Ai încercat măcar cu adevărat? a întrebat el.

— Am încercat!

A ridicat din sprâncene.

— Serios? Asta faci de fiecare dată când pare că vrei să întrebi ceva, dar te forţezi să taci?

— Fac asta pentru că, atunci când te întreb despre anumite lucruri, fie nu-mi spui nimic, fie mă ignori! Am dat să plec, dar m-am întors brusc. Povesteşte-mi despre discuţiile de care tu şi fratele tău fugeaţi. Cele care v-au adus la peşteri. Spune-mi de ce refuzi să ocupi tronul, chiar dacă ştii că fratele tău nu va fi apt să o facă atunci când îl vei salva, i-am cerut eu. Spune-mi, în primul rând, de ce ţi s-a părut că e în regulă să mă răpeşti şi să mă foloseşti ca răscumpărare înainte de a mă cunoaşte măcar! Sentimentul de frustrare îmi ajunsese până în gât. Spune-mi de ce nu ţi-a trecut niciodată prin minte să-mi pomeneşti despre Împreunare. Spune-mi despre Gianna, Casteel. Ţine la tine? Îşi doreşte această logodnă? Tu ţii la ea?

A răsuflat greoi, clătinând din cap, dar eu nu terminasem încă.

— Spune-mi de ce nu mi-ai zis niciodată, până să ajungem aici, adevărul despre Capul Spessa? Pentru că nu aveai încredere să îmi oferi această informaţie? Spune-mi despre *ea*. Cea pe care ai iubit-o şi ai pierdut-o din cauza Ascendenţilor. Spune-mi ce s-a întâmplat cu ea. Îi vei rosti măcar numele?

Pieptul mi se ridica şi cobora cu respiraţii scurte, iar furia îmi copleşea simţurile, blocând complet emoţiile lui.

— Spune-mi cum poţi suporta să stai lângă mine, când eu îi reprezint pe cei care ţi-au luat atât de mult. Spune-mi de ce ai venit cu adevărat în camera mea în seara asta. Spune-mi ceva care contează! Care este real.

Pieptul lui Casteel s-a ridicat cu o respiraţie greoaie.

— Vrei ceva real?

— *Da.*

— Am venit în seara asta în camera ta ca să aflu dacă ceea ce ai spus la cină este adevărat. Că am fost prima persoană care te-a văzut vreodată. Că am fost primul lucru pe care l-ai ales pentru tine. Că m-ai ales pe mine când mă ştiai drept Hawke şi că tot pe mine m-ai ales chiar şi după ce ai aflat adevărul, a mârâit el, cu ochii luminoşi. Am venit aici, în seara asta, ca să aflu dacă ai simţit cu adevărat că îi trădezi pe Vikter, pe Rylan, pe toţi ceilalţi şi pe tine însăţi. Am venit aici să văd dacă asta s-a schimbat. A fost totul *real* sau doar te *prefăceai?*

Am făcut un pas înapoi, simţindu-mă prea expusă, şi asta nu avea nimic de-a face cu acea cămaşă de noapte ridicolă. Nu mă aşteptasem ca el să meargă până acolo. Nu eram sigură de ce, dar nu o făcusem.

A clătinat din cap, scoţând un râset scurt, lipsit de umor.

— Da. Linişte. Ca de obicei. De aceea nu am avut niciodată un motiv pentru care să-ţi spun vreunul dintre lucrurile pe care mi le-ai cerut.

M-am holbat la el, cu mâinile şi braţele tremurându-mi.

— Nu ştiu ce vrei de la mine.

— Totul, a şuierat printre dinţii încleştaţi. Vreau *totul.*

Pielea mi-a fost străbătută de un fior.

— Eu… nu înţeleg ce înseamnă asta, am şoptit. Şi, în mod inexplicabil, simţeam o arsură pe gât în jos. Aparent, nu vărsasem toate lacrimile pe care le aveam, căci acum ameninţau să se dezlănţuie din nou. Nu înţeleg nimic din toate astea. Nici pe tine. Nici pe mine. Cum ar trebui să mă simt. Cum ar trebui să uit totul. Nu ştiu… Strângând din buze, mi-am trecut degetele peste faţă, peste cicatricile pe care el le sărutase. Mi-am lăsat mâinile în jos. Nu înţeleg.

Liniile ascuţite ale feţei lui s-au înmuiat, şi a fost de parcă aş fi privit o mască alunecându-i de pe chip. A făcut un pas înainte, apoi s-a oprit.

— Crezi că eu înţeleg ceva din toate astea, Poppy? Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Aveam planuri. Să te răpesc şi să te folosesc. Să-mi eliberez fratele şi, poate, dacă zeii erau milostivi, să previn un război – sau cel puţin să diminuez vărsarea de sânge. Casteel s-a întors într-o parte, trecându-şi o mână prin păr. Ăsta era planul. Şi să dea naiba dacă nu s-a dus naibii orice plan în momentul în care ai intrat în afurisita aia de Perlă Roşie. A închis ochii. Şi, de fiecare dată – de fiecare nenorocită de dată – când vorbeam cu tine, de fiecare dată când îţi vedeam zâmbetul sau când te auzeam râzând, cu cât te cunoşteam mai bine, cu atât planurile acelea aveau mai puţin sens. Şi crede-mă, Poppy, acele planuri aveau mult mai mult sens decât asta – decât toate astea.

Aerul pe care l-am inspirat mi s-a blocat în piept, în timp ce eu am rămas incredibil de încremenită.

— Eu sunt un Prinţ. Un regat întreg se bazează pe mine să le rezolv problemele – chiar şi pe cele de care oamenii nu sunt conştienţi, dar eu… nu am putut să o fac. Nu te-aş putea da pe tine la schimb, nici măcar pentru fratele meu. S-a întors spre mine, cu ochii aproape strălucind. Şi toate astea pentru că, atunci când sunt cu tine, nu mă gândesc la regatul al cărui popor contează pe mine. În mijlocul zilei, când e prea multă linişte, nu mă aflu din nou în afurisitele alea de cuşti. Nu stau jos ca să mă gândesc la tot ce ştiu că îi fac fratelui meu. Îl bat. Îl înfometează. Îl abuzează. Îl transformă într-un monstru mai mare decât îşi pot ei imagina. Când sunt cu tine, nu mă gândesc la asta.

Mi-am dus mâinile la piept – la inima care-mi bubuia, în timp ce trăsăturile lui se înceţoşau. Şi, în sfârşit, l-am simţit. Durerea lui. Confuzia lui. Uimirea lui.

— Uit. S-a liniştit, clătinând confuz din cap. Uit de el – de poporul meu… Şi nici măcar nu înţeleg cum este posibil. Dar am uitat. Uit. Şi vrei să ştii ceva despre *ea?* Despre Shea?

Am oftat la auzul numelui ei pe buzele lui.

— Nici măcar o singură dată nu am uitat vreuna dintre obligaţiile mele faţă de *ea*. Niciodată nu am încetat să mă gândesc la Malik, a spus el, uimindu-mă. Iar tu… tu ai înţeles totul greşit. Există un motiv pentru care nu-i rostesc numele. Nu are nimic de-a face cu Ascendenţii şi, cu toate că are de-a face cu ceea ce simt pentru ea, nu este ceea ce crezi tu. Casteel a mai făcut un pas spre mine, cu ochii mult prea larg deschişi, spunând: Şi, sincer să fiu,

habar nu am cum îmi poţi suporta atingerea după toate minciunile îndrugate, după tot ce am făcut şi am provocat. Nu ştiu decât că nu am plănuit nimic din toate astea de la început, Poppy. Nu am plănuit să fiu atras de tine. Nu am plănuit să te doresc. Nu am plănuit să risc totul pentru a te păstra. Nu am…

Cineva a bătut cu pumnul în uşă, speriindu-mă atât de tare, încât aproape că am sărit în sus.

— Dacă ţii la viaţa ta chiar acum, a zis Casteel răstit, vei pleca şi te vei preface că nu ai fost niciodată aici.

— Aş vrea să pot. Crede-mă, s-a auzit vocea lui Emil. Dar e ceva important.

— Mă îndoiesc, a mormăit Casteel, şi aproape că am râs văzându-i privirea aceea plină de lehamite care i se aşternuse pe chip.

Dar apoi Emil a spus:

— Cerul a luat foc.

Capitolul treizeci şi patru

Foarte puţine lucruri erau mai importante decât ceea ce spunea Casteel, ceea ce recunoştea în faţa mea – şi ceea ce rămăsese nespus.

Faptul că cerul luase foc era unul dintre ele.

Casteel privea cu o intensitate aproape deconcertantă cum mi-am tras pe mine o pereche de colanţi, după care am îmbrăcat mantia peste cămaşa de noapte ridicolă. Îndesându-mi picioarele în cizme, m-am grăbit spre locul

unde aştepta el, între cele două camere. Ne-am îndreptat spre uşa principală, dar Casteel s-a oprit înainte de a o deschide. S-a întors spre mine, privirea lui întâlnind-o imediat pe a mea.

— Conversaţia asta nu s-a terminat.

— Ştiu, i-am spus, şi chiar ştiam. Am o mulţime de întrebări.

Râsetul a fost scurt, dar nu la fel ca acela de dinainte. Era real, iar o parte din asprimea trăsăturilor lui s-a estompat.

— Bineînţeles că ai.

Emil ne aştepta în afara terasei, şi, când am ieşit în curte, am rămas cu gura căscată. O strălucire înceţoşată, în portocaliu aprins şi roşu, lumina cerul de dincolo de metereze.

— Ce naiba? a întrebat Casteel.

— Cerul chiar a luat foc, am şoptit eu. Este un alt semn prevestitor? De la zei?

— Chiar sper să nu, a răspuns Emil. Pentru că, dacă este aşa, nu poate fi de bine. Delano a plecat deja să vadă dacă poate afla despre ce este vorba.

Casteel a încuviinţat din cap.

— Nu cred că e vorba despre asta.

A dat să cotească pe după fortăreaţă, dar apoi s-a oprit. Întorcându-se spre mine, mi-a întins mâna. Mi-am pus mâna în mâna lui, fără ezitare. Strânsoarea lui era caldă şi puternică, iar eu am simţit din nou acea scânteie de energie luând-o pe braţul meu în sus.

„Habar nu am cum îmi poţi suporta atingerea.”

Am vrut să-i spun chiar atunci că puteam să-i suport atingerea pentru că îl iubeam.

Dar nu mi s-a părut o idee bună, având în vedere că cerul era în flăcări.

Casteel înainta iute.

— De cât timp v-aţi dat seama de ce se întâmplă?

— De vreo zece minute. Te duci pe metereze? a întrebat Emil, în vreme ce traversam curtea, îndreptându-ne spre unul dintre punctele de trecere spre metereze.

— Mă gândesc că ne-ar oferi o privelişte mai bună. M-a condus într-o casă a scării luminată de felinare cu petrol. A mers careva cu Delano?

Emil venea în urma noastră în vreme ce urcam scările de piatră în spirală.

— Cred că Dante a plecat cu el. Probabil s-a gândit că ar fi mai sigur.

— Posibil, a murmurat Casteel.

Când am ajuns pe metereze, paşii mei au ezitat pentru o clipă. Ceea ce părea a fi întregul cer din partea de apus era incandescent.

— Zei buni, a murmurat Emil, oprindu-se.

Eu şi Casteel am traversat acoperişul, în vreme ce aerul rece îmi răcorea pielea. Mai mulţi oameni stăteau în şi lângă creneluri, trupurile fiindu-le conturate cu roşu.

Unul dintre ei s-a întors. Kieran. Tatăl său era lângă el, cu faţa spre cerul aprins. Una dintre femeile-gardian stătea pe cornişă, razele lunii sclipind pe săbiile de aur pe care le avea prinse de-o parte şi de alta. Ea s-a uitat peste umăr, ducându-şi pumnul în dreptul inimii.

Casteel a salutat-o cu acelaşi gest, pe când o rafală de vânt i-a ridicat şuviţele de păr care nu stăteau prinse. Şi ale mele au fluturat în vreme ce mi-am tras mâna dintr-a lui şi am intrat într-un crenel gol. Vântul… purta cu el un miros acru, amintindu-mi de…

Mi-am pus mâna pe piatră.

— Nu cred că cerul e cel care a luat foc.

Femeia-gardian s-a uitat la mine, fără să spună nimic, în timp ce Casteel intra şi el în crenel.

— Nici eu nu cred.

— Deşi mă simt uşurat că cerul nu este în flăcări, a spus Jasper, ceva este.

Era ceva mare, dar ce putea fi? În direcţia aceea nu erau decât câmpuri şi oraşe în ruină.

— Cât de departe crezi că este focul? a întrebat femeia.

— Greu de spus. Casteel şi-a pus mâinile lângă ale mele. Aş zice că la o zi sau mai mult de mers călare, poate chiar mai departe, în funcţie de mărime.

— O zi de mers călare? M-am încruntat. Asta ar însemna… unde? La Pompay? Ce ar putea lua foc acolo încât să creeze aşa ceva?

— Dacă e de mai departe, ar trebui să fie un incendiu masiv ca să se poată vedea de aici, a spus Casteel, clătinând din cap. Delano este rapid. În forma lui de lup, va ajunge la Pompay cât ai zice peşte. Vom şti în curând care este cauza.

— Până atunci, Înălţimea Ta? a întrebat femeia.

— Până atunci, ne asigurăm că nu se creează panică.

Cel mai probabil, cei care au fost la cină au văzut deja asta şi duc cu ei acasă poveşti despre cerul în flăcări. Du-te şi asigură-te că nu se creează panică, Nova.

Aceasta a încuviinţat din cap, apoi a coborât de pe cornişă. A străbătut cu paşi mari acoperişul, dispărând pe una dintre scări.

— Şi noi ce facem? a întrebat Kieran privind către cerul nefiresc.

— Aşteptăm, a spus Casteel. Asta e tot ce putem face deocamdată.

Zorii se revărsau peste Capul Spessa în stropi de violet şi roz, dar, spre apus, părea că soarele se prăbuşise pe pământ. Cu fiecare oră care trecea, mirosul de fum şi de lemn ars se înteţea.

Trăgând de marginile mantiei în jurul meu, m-am uitat la drumul nepietruit din faţă, căutând semne ale venirii lui Delano sau a lui Dante, dar nu am văzut nimic. Nu le vedeam nici măcar pe femeile-gardian despre care ştiam că se aflau dincolo de zid, ascunse în iarba înaltă. Trecuseră ore întregi de când urcasem pe metereze şi, deşi nu era nevoie să rămân, voiam să fiu aici în momentul în care aveam să aflăm ce luase foc – şi, cu puţin noroc, ce îl provocase.

Sprijinindu-mă de zid, am aruncat o privire peste umăr. Casteel stătea la câţiva metri distanţă, discutând cu Alastir şi cu Kieran. Am simţit… îngrijorare din partea lor

şi m-am întrebat dacă nu cumva aveau aceeaşi temere pe care eu nu eram dornică să o exprim.

M-am întors către cerul de la apus, tulburată de strălucirea roşiatică-portocalie. Orice ardea nu era un foc obişnuit.

— Cerul îmi trezeşte vechi amintiri.

Am tresărit la auzul vocii lui Jasper. Intrase în crenel fără să-mi dau seama. Vârcolacul cu păr argintiu era înalt – mai înalt decât fiul său şi decât Casteel. Şi-a rezemat şoldul de perete şi şi-a aţintit privirea la cerul în flăcări.

— Oraşe întregi au fost arse, a continuat el. Unele din greşeală. Altele în mod intenţionat. Erau săptămâni în care, în orice direcţie priveai, cerul părea că ardea. Era ceva ce speram să nu mai văd vreodată. Privirea i-a alunecat spre mine. Nu cred că ne-am cunoscut în mod oficial.

— Aşa este. Nu am descoperit nimic altceva decât că era răscolit de îngrijorare şi curiozitate. Penellaphe Balfour.

— Jasper Contou, mi-a spus el, şi mi-am dat seama că nu ştiusem niciodată numele de familie al lui Kieran. Balfour? Este un nume de familie străvechi din Solis.

— Alastir mi-a spus acelaşi lucru.

— El ar trebui să ştie. Jasper a aruncat o privire spre locul unde stăteau ceilalţi. Deci aveam impresia că trebuie să oficiez o nuntă?!

Mi-am muşcat buza de jos, întrebându-mă dacă în continuare Casteel plănuia să se însoare cu mine cât timp ne aflam aici. Aveam de gând să rămânem în Capul Spessa

doar până la sosirea primului grup de oameni din Eden, ceea ce ar fi trebuit să se întâmple astăzi. Dar cu focul?!

— O nuntă îndelung aşteptată şi totuşi extrem de surprinzătoare, aş putea adăuga.

A zâmbit, iar eu am simţit un dram de amuzament din partea lui.

Cu o zi în urmă, poate că i-aş fi oferit un răspuns corespunzător de vag, aş fi vorbit într-un mod care să fie pe potriva Fecioarei, dar acea parte din mine dispăruse.

— Nu ştiu dacă mai are de gând Casteel să ne căsătorim cât timp suntem aici, am răspuns eu, întâlnindu-i privirea. Vorbeşti în numele vârcolacilor?

El a încuviinţat din cap.

— Deci îmi imaginez că te aşteptai ca el să se însoare cu altcineva.

Amuzamentul lui a urcat o treaptă.

— Având în vedere că el nici măcar o dată nu a dat semne că ar fi interesat să se aşeze la casa lui, nu mă aşteptam la nimic din partea sa.

Mi s-a strâns inima. Nu era vorba că nu-l credeam pe Casteel când spunea că nu fusese de acord să se însoare cu Gianna, dar era… ei bine, era o uşurare să ştiu că vârcolacul care vorbea în numele poporului său nu se aştepta să îl vadă căsătorit.

— Dar te aşteptai ca el să se însoare cu o femeie-vârcolac? Din câte am aflat, au existat nemulţumiri în rândul vârcolacilor, şi bănuiesc că exista speranţa că o căsătorie între Casteel şi o femeie din neamul vostru ar putea atenua aceste probleme.

Maxilarul lui Jasper s-a încleştat uşor, iar eu am simţit un ghimpe fierbinte de furie.

— Sunt de aceeaşi părere ca Prinţul. O căsătorie între cele două popoare ale noastre nu ar fi făcut prea multe pentru a linişti îngrijorările sau pentru a pune capăt nevoii de răzbunare împotriva Ascendenţilor. Şi Valyn este suficient de inteligent cât să ştie asta, a spus el, referindu-se la rege pe numele său mic. Dar, când auzi prea multe şoapte, începi să crezi orice îţi spun ele.

M-am încruntat şi m-am uitat la Casteel – la cei care stăteau cu el. Jasper sugera că uniunea dintre Casteel şi un vârcolac fusese o idee inoculată regelui? Alastir era consilier al Coroanei, dar, cu toate că avea îndoieli cu privire la autenticitatea relaţiei noastre, nu părea să fie împotriva ei. Dar ce-i spusese Casteel lui Alastir aseară, la cină? Că ştia de ce adusese în discuţie această năzuinţă. Poate că fusese ideea lui Alastir, în speranţa de a ajuta la calmarea frământărilor. Nu puteam să-l învinovăţesc pentru asta.

— Îmi închipui că încă urmează să oficiez o nuntă, a cumpănit Jasper.

Am ridicat din sprâncene, concentrându-mă din nou asupra lui.

— Nu te îndoieşti de intenţiile noastre?

— Nu după ce te-am cunoscut.

— Nu ştiu dacă să iau asta drept un compliment, am recunoscut eu, chiar dacă nimic din ceea ce simţeam din partea lui nu indica faptul că era un tip glumeţ.

Zâmbetul i-a devenit şi mai larg.

— Pentru cineva crescută să devină Fecioară, se pare că nu ai nici o problemă în a spune ce gândeşti.

— Nu întotdeauna, am mărturisit eu tremurând, în vreme ce o rafală de vânt cu urme de fum mătura acoperişul. Şi se pare că tu nu ai nici o problemă în a vorbi cu mine, chiar dacă am fost Fecioara.

— Şi chiar dacă eşti capabilă să vindeci oase rupte doar prin simpla atingere a mâinilor tale.

L-am privit surprinsă.

— Am auzit ce ai făcut pentru Beckett. I-am spus lui Alastir că netotul ăla mic nu are ce căuta aici. Se simţea afecţiune în tonul lui. Tinerii vârcolaci pot fi foarte predispuşi la accidentări din cauza curiozităţii lor specifice în legătură cu literalmente orice, ceea ce duce la un nivel aproape catastrofal de neatenţie.

Am zâmbit larg.

— Dar va fi bine.

— Datorită ţie.

Privind din nou către cer, am expirat uşor.

— Nu am mai făcut asta niciodată.

— Am auzit şi asta. De la fiica şi fiul meu. Au mai spus că păreai… *veche.*

Zei buni, la câte se întâmplaseră după acea conversaţie, şi uitasem de asta.

— Şi ţie îţi miros a moarte?

A râs.

— Nu miroşi a moarte, dar ai un miros… diferit. Unul pe care nu-l pot localiza cu exactitate, dar care îmi pare familiar.

Jasper a rămas tăcut pentru o clipă, iar eu mi-am amintit brusc de vârcolacul din Eden – cel care rostise numele lui Jasper şi îmi spusese că el ar fi interesat să mă cunoască.

— Când Delano mi-a zis că descinzi, cel mai probabil, din linia de sânge a empaţilor, iar Kieran a confirmat acest lucru, nu i-am crezut. Dar acum chiar nu cred asta.

Mi-am întors privirea spre el.

— De ce nu?

Vârcolacul şi-a înclinat capul.

— Pentru că foarte puţini empaţi puteau cu adevărat să vindece prin atingerea lor, iar eu nu am auzit niciodată de vreunul care să strălucească precum lumina lunii. Asta nu înseamnă că nici unul nu a făcut-o vreodată, dar cei pe care îi cunoşteam eu cu siguranţă nu o făceau.

Am fost cuprinsă de nelinişte.

— Vrei să spui că nu mă trag din acea linie de sânge?

— Nu ştiu. Sinceritatea vibra în cuvintele vârcolacului cu păr argintiu, în vreme ce mă privea. Eşti un mister în multe privinţe, Penellaphe.

Apropierea lui Casteel a redus la tăcere orice răspuns pe care l-aş fi putut avea.

— Sper din tot sufletul că nu-i umpli capul cu poveşti despre mine.

— Sunt poveşti pe care ar trebui să le cunosc? am întrebat.

— Depinde.

Casteel l-a pironit pe tatăl lui Kieran cu privirea.

— Dacă implică ceva ce s-a întâmplat de când eram

copil şi până la Sacrificiul meu, răspunsul ar fi nu.

Sprâncenele mi s-au arcuit.

— Ei bine, acum chiar sunt interesată.

Îndepărtându-se de zid, Jasper a chicotit.

— Nu am depănat nici o poveste. A făcut o pauză. Încă.

Stând lângă mine, Casteel a mijit ochii.

— Ce-ai zice dacă te-ai abţine de la a depăna poveşti?

— Dar pe mine mă pasionează depănatul poveştilor, am subliniat eu.

Jasper a zâmbit din nou, şi, de data aceasta, la lumina soarelui, nu puteai să nu observi asemănarea dintre el şi Kieran.

— Avem timp. Mă voi asigura de asta.

Mi-a făcut cu ochiul înainte de a-şi pune mâna pe umărul lui Casteel şi de a părăsi crenelul.

— Mă amuză că Alastir ştie să-şi ţină gura când vine vorba despre poveşti jenante referitoare la anii copilăriei mele, dar vorbeşte liber despre lucruri la care ar trebui să se gândească mai mult, a spus Casteel, privindu-l pe Jasper alăturându-li-se fiului său şi lui Alastir.

A sosit şi Beckett, şi, când i-a zâmbit lui Jasper, nu am putut să nu mă gândesc la străfulgerarea de frică pe care o simţisem din partea lui.

— Şi totuşi, în acelaşi timp, Jasper este exact opusul.

— Mă interesează foarte mult anii copilăriei tale.

— Sunt convins.

Casteel s-a înclinat spre mine, şi aceasta era prima dată, de când bătuse Emil la uşă, când eram oarecum

singuri.

Cum ne priveam aşa unul pe celălalt, aveam atât de multe de spus. Atât de multe întrebări şi cuvinte rămase nerostite, dar nici unul din noi nu a vorbit, în timp ce el trăgea de marginile mantiei mele, strângând şi mai mult materialul subţire în jurul meu. Mâinile lui au rămas încleştate acolo, pe materialul strâns sub palmele mele, în vreme ce privirea îi aluneca pe chipul meu.

— Nu e nevoie să stai aici sus, Poppy, a spus el după o clipă.

— Ştiu, dar vreau să fiu aici când se întoarce Delano. M-am uitat în jos, la mâinile lui. În plus, mă îndoiesc sincer că aş putea să dorm.

— Ai putea încerca.

— La fel şi tu.

— Chiar dacă n-aş fi eu Prinţul, tot aici sus m-aş afla, a răspuns el.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Chiar dacă n-aş fi pe cale să devin Prinţesă, tot aici sus m-aş afla.

Casteel a rămas atât de încremenit, încât m-am întrebat dacă mai respira. Am simţit un val intens de emoţii curgând prin el, atât de rapid şi de brusc, încât nu mi-am putut da seama ce era. Totuşi, putea fi un şoc pentru mine, căci nu mai simţisem aşa ceva dinspre el până atunci.

Apoi s-a mişcat, ridicând o mână. A ezitat de parcă ar fi vrut să vadă dacă aveam să mă îndepărtez. Când nu am făcut-o, mi-a cuprins obrazul stâng. Degetele lui s-au întins

peste cicatrici.

— Nu cred că te-am auzit vreodată numindu-te Prinţesă.

Nu o făcusem?

Privirea lui a căutat-o pe a mea, şi între noi s-a scurs un moment lung şi tensionat.

— Sunt atâtea despre care trebuie să vorbim.

— Ştiu, am şoptit. Dar trebuie să aştepte. Ştiu şi asta.

— Dar până atunci?!

S-a lipit de mine, lăsându-mă fără aer.

— Sunt onorat că eşti acum alături de mine.

Nu ştiam ce să spun, dar mi-am dat seama că uneori nu era nevoie să spun nimic.

— Ţi-e foame? m-a întrebat el. Sete?

Am clătinat din cap în timp ce el şi-a ridicat privirea spre cerul dinspre apus.

— Dar ţi-e frig.

— Doar un pic.

— Un pic e prea mult.

Şi-a coborât mâna pe umărul meu şi m-a întors astfel încât să fiu cu faţa spre apus. I-am permis.

Iar când şi-a încolăcit braţele în jurul meu, lipindu-mi spatele de pieptul lui, m-am încordat doar preţ de câteva secunde. I-am permis şi asta şi m-am relaxat în îmbrăţişarea lui caldă, lăsându-mi capul să se odihnească pe pieptul său. Casteel a părut că a început din nou să respire, şi am stat acolo timp de câteva minute. Împreună.

În acele momente, m-am gândit la ceea ce îmi spusese vârcolacul.

— Jasper mi-a dat de înţeles că nu crede că aş fi descendentă a liniei de sânge a empaţilor.

— Da?

— A spus că nu a auzit şi că nu a cunoscut niciodată vreun empat care să strălucească.

— Nici eu, a recunoscut el. Dar nici o altă linie de sânge nu ar avea sens. Şi singurul alt lucru la care mă pot gândi nu are nici el sens.

— Şi care ar fi acela?

— Că nici unul din părinţii tăi nu a fost pe deplin muritor. Dar, dacă ar fi aşa, iar tu eşti un melanj dintre două linii, mi se pare greu de crezut că atât mama, cât şi tatăl tău ar fi trecut neobservaţi de Ascendenţi.

— Şi asta ar însemna ca şi Ian să fie pe jumătate atlantian.

— Posibil.

Bătăile inimii îmi erau mai accelerate. Casteel avea dreptate. Nu avea sens. În acest caz, cum de putuse face Ian Ascensiunea?

Dacă o făcuse cu adevărat.

— Este posibil ca tu să provii dintr-o linie empată rară şi mai veche, a spus Casteel. Doar pentru că nu am auzit de ea sau nu am văzut-o nu înseamnă că nu a existat.

Avea dreptate.

În vreme ce priveam cerul dinspre apus, mi-a trecut ceva prin minte.

— Jasper a fost ales ca reprezentant al poporului său pentru că Alastir era deja consilierul părinţilor tăi?

— Alastir le-ar fi putut face pe amândouă, dar

Jasper… ei bine, el are un simţ al lucrurilor. Nu ca tine. Doar că el se conectează mai bine cu oamenii şi chiar şi cu animalele.

M-am gândit la asta.

— Kieran e la fel, nu-i aşa?

Bărbia lui mi-a atins creştetul.

— Jasper a spus la un moment dat că a existat un clarvăzător undeva în linia lui de sânge – un nestatornic –, şi el a primit o versiune diluată. Când eram mai tânăr, credeam că doar inventează, dar părea să ştie lucruri. Ca, de pildă, când era pe cale să înceapă furtuna sau pe cine să parieze… Uneori, ştia ce aveam de gând să fac înainte ca eu să o fac.

Precum Kieran.

— Vonetta nu e aşa?

— Seamănă mai mult cu mama sa – ei bine, cu excepţia gătitului. Dar cu siguranţă seamănă cu ea la partea cu tăbăcitul fundurilor.

Am zâmbit.

— L-am întrebat pe Jasper dacă el se aştepta să te căsătoreşti.

Nu s-a încordat şi nici nu a devenit rigid când a rostit:

— Şi ce a spus?

— Că nu, i-am zis eu, închizând ochii. Asta e ceea ce nu înţeleg.

— Poppy…

— Adică, nu înţeleg cum de reprezentantul vârcolacilor nu se aşteaptă ca tu să te căsătoreşti cu una de-a lor, dar unii dintre oamenii tăi o fac. Şi alţi vârcolaci

au făcut-o.

Şi anume, Landell.

— Şi, aparent, tatăl tău. Şi cred că, la un moment dat, şi Alastir.

— Ei bine, Alastir se aştepta la asta. Ştiu sigur. Sunt aproape convins că a fost ideea lui, a spus el, confirmându-mi bănuielile. La urma urmei, Gianna este strănepoata lui – verişoara mai mare a lui Beckett.

— Ce?

Am deschis ochii exact când am auzit chemarea îndepărtată a unei păsări cântătoare. Un semnal care a fost întâmpinat mai întâi de un sunet venit de aproape, apoi de unul din celălalt capăt al meterezelor, scos de una dintre femeile-gardian.

— S-au întors, a spus Casteel.

M-am răsucit în braţele lui, privirile noastre întâlnindu-se pentru cea mai scurtă clipă, după care amândoi am luat-o din loc. Nu eram singurii care se grăbeau spre curte. Alastir şi Jasper erau chiar în spatele nostru, împreună cu Kieran.

Emil şi Vonetta au ridicat bariera, iar uşile grele de fier s-au deschis în timp ce Casteel a păşit în centru. Am mijit ochii, dar nu am putut vedea nimic…

Apoi, în faţă, pe drumul nepietruit, o pată albă gonea spre noi – o blană albă, pătată de brun-roşcat.

— Rahat! a mârâit Casteel, ieşind în fugă pe porţi. A mai blestemat şi altcineva, strigându-i să stea pe loc, dar el era deja la jumătatea drumului spre Delano.

Care era rănit.

Care venise, de asemenea, singur.

Am luat-o la fugă, mantia fluturând în urma mea.

— La naiba!

Ăsta cu siguranţă era Kieran.

Nu am încetinit, ajungând la Casteel şi la Delano chiar în momentul în care lupul s-a prăbuşit la pământ, ridicând nori de praf. Inima mi-a stat în loc când i-am citit agonia. Durerea fizică mi-a deschis simţurile în felul în care se întâmplase cu o zi în urmă, înainte să mă trezesc. Legătura s-a format, şi m-am conectat cu el, iar durerea mi-a înmuiat picioarele

Kieran m-a prins de braţ, îndreptându-mă. Am vrut să-i mulţumesc, dar el trecuse deja pe lângă mine chiar când Casteel s-a lăsat în genunchi.

Am ajuns la ei odată cu Jasper.

— De ce nu sunt surprins că atât Prinţul, cât şi viitoarea noastră Prinţesă se află în afara zidurilor de siguranţă? a întrebat el.

— Bine ai venit în lumea mea, a murmurat Kieran.

— Suferă, am spus eu, îndreptându-mă spre locul unde Casteel stătea în genunchi.

Am îngenuncheat şi am văzut rana din coasta lui Delano, sub piciorul din faţă – braţul drept. Sângele de acolo era mai proaspăt, scurgându-se dintr-o plagă înţepată.

— E inconştient, a zis Casteel, ridicând privirea spre drumul pustiu, după care s-a uitat din nou la mine. Poţi să…

Eram deja în genunchi de cealaltă parte a lui Delano,

iar mâinile mă furnicau de căldură.

— Nu ştiu ce se va întâmpla, am spus, uitându-mă la Casteel. Nu ştiu dacă îi voi alina durerea sau dacă voi face mai mult de atât.

Ochii lui, cioburi de chihlimbar, i-au întâlnit pe ai mei.

— Fă tot ce poţi!

Conştientă de femeile-gardian care ne înconjurau în timp ce Alastir îngenunchea la spatele lui Casteel, mi-am înfipt mâinile în blana moale a lupului. La fel ca în cazul lui Beckett, înainte de a putea începe să scormonesc în puţul mult prea puţin adânc al amintirilor frumoase şi fericite, căldura s-a intensificat. O strălucire slabă mi-a învăluit mâinile, şi am simţit cum durerea lui Delano creşte brusc, tăios, după care se atenuează.

— Zeilor, a şoptit Jasper răguşit.

— Strălucesc din nou, nu-i aşa? am întrebat.

— Da, a răspuns Casteel. Ca lumina lunii. Frumoasă.

Delano a tresărit, iar eu am simţit cum i se risipea şi ultima picătură de durere. Urechile i-au zvâcnit, apoi le-a ciulit. O clipă mai târziu, pe când eu îmi retrăgeam mâinile, el a ridicat capul, întinzându-se pentru a privi înapoi, la mine.

— Bună, i-am spus eu, şi puteam să jur că lupul a zâmbit.

— Delano? Casteel s-a înclinat în faţă. Poţi să te preschimbi?

Vârcolacul s-a întors spre Casteel şi a tresărit din nou. În timp ce blana i se subţia, Kieran şi-a dat jos cămaşa,

aşezând-o peste mijlocul lui Delano chiar în momentul în care picioarele i s-au alungit, ghearele i s-au retras, iar pielea palidă a luat locul acesteia. O secundă mai târziu, Delano era în forma sa de muritor.

M-am lăsat pe spate. Să văd un vârcolac schimbându-şi forma nu va înceta niciodată să mă uimească.

Ridicându-se în şezut, Delano şi-a înălţat braţul drept şi s-a şters de sânge, dar nu rămăsese nici urmă de rană. Doar o bucată de piele mai roz, zimţată. Şi-a coborât braţul, ochii săi întâlnindu-i pe ai mei.

— Delano, a spus Casteel. Ce naiba s-a întâmplat?

Mutându-şi privirea de la mine, s-a întors spre Casteel, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând în ritmul respiraţiei regulate.

— Vin. Ascendenţii.

Capitolul treizeci şi cinci

— Pârjolesc tot, a spus Delano printre îmbucături de carne prăjită şi sorbituri de apă, în vreme ce stăteam într-o cameră din interiorul fortăreţei, separată de sala de mese. Tot ce a mai rămas din Pompay. Toate pădurile din Pompay până în – zeilor, posibil chiar până în Eden. Clanul Oaselor Moarte?! Umerii goi i s-au încordat în timp ce s-a întins după apă. Nu văd cum ar fi putut scăpa de acolo. Trebuie să fi pierit cu toţii.

Stomacul meu gol mi s-a întors pe dos. Nu eram vreun fan al obiceiurilor lor de a mânca oameni şi de a le purta

pielea, dar asta nu însemna că îmi doream să fie ucişi cu toţii. Mai ales după ce aflasem că supravieţuiseră războiului şi Ascendenţilor ascunzându-se în acele păduri.

— De îndată ce am văzut cum arăta situaţia în Pompay, ne-am dat seama că ceva nu era în regulă. Nu erau prea mulţi acolo. Poate puţin peste douăzeci de gardieni. Dar să provoace un asemenea incendiu?! Până în punctul în care aerul a devenit aproape negru de fum? Ne-am dat amândoi seama că trebuie să fie mai mulţi.

Articulaţiile degetelor i se albiseră de la cât de strâns ţinea paharul.

Amândoi.

Dar numai el se întorsese, iar eu ştiam ce însemna asta.

M-am uitat spre Casteel, care stătea în picioare de cealaltă parte a mesei.

Expresia lui era complet lipsită de orice emoţie, dar puteam simţi furia imensă şi glacială din interiorul lui.

— Aţi văzut mai mult?

— I-am ocolit, călătorind mai departe spre vest. Acolo, i-am văzut… i-am văzut pe ceilalţi. Ne-am apropiat – cât de mult am putut. Ca să vedem câţi erau. A dat pe gât jumătate din paharul cu apă. Au tabere, Cas. Cai. Căruţe cu provizii.

Alastir, care stătuse în picioare de când intraserăm, cu faţa palidă, s-a aşezat pe un scaun în vreme ce Delano îşi ridica, unul câte unul, degetele de pe pahar.

— Trebuie să fie sute, aproape 800 sau cam aşa ceva, aş zice eu. O afurisită de armată.

M-am lăsat pe spate. Din momentul în care îmi dădusem seama că nu cerul ardea de fapt, bănuisem că Ascendenţii se aflau în spatele incendiului. Orele petrecute pe metereze mă pregătiseră pentru ceea ce ştiam deja. Nu conştientizarea faptului că urmau să vină Ascendenţii mă şoca pe mine. Ci *numărul* lor.

— La dracu', a murmurat Jasper.

— Unul dintre ei ne-a văzut când am părăsit tabăra. Săgeţi. Cu astea m-au nimerit pe mine. Pe Dante.

— A fost ucis? a întrebat Casteel.

Delano a încuviinţat din cap, uitându-se în farfurie.

— L-au nimerit în cap.

Alastir a înjurat, ridicându-se din nou.

— Dante nu ştia când să tacă. S-a întors, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Dar a fost un om bun. Onorabil.

— Ştiu.

Un muşchi s-a încordat în maxilarul lui Casteel.

— Nu m-am putut opri ca să mă vindec, a spus Delano. În momentul în care săgeata m-a lovit şi am văzut că Dante era mort, am fugit. Aş fi ajuns aici mai repede, dar puterile îmi slăbeau.

— Este în regulă. Ai ajuns. Casteel şi-a desfăcut braţele şi a pus mâna pe umărul vârcolacului. Asta e ceea ce contează.

Delano a încuviinţat din cap, dar ştiam că nu credea asta. Puteam să o simt. Furia – îndreptată împotriva Ascendenţilor şi împotriva lui însuşi.

— Cât ai alergat? am întrebat. Cu o rană care, cel mai probabil, ţi-a perforat plămânul. Ai făcut mai mult decât s-

ar putea măcar gândi cineva vreodată.

Ochii lui Delano i-au întâlnit pe ai mei.

— Şi tu m-ai vindecat cu atingerea degetelor tale.

— Şi asta nu a fost nici pe departe la fel de dificil sau de impresionant precum ceea ce ai făcut tu.

Obrajii lui Delano s-au îmbujorat când Casteel a adăugat:

— Spune adevărul. Iar tu eşti prima persoană care a impresionat-o vreodată. Sunt gelos.

Mi-am dat ochii peste cap.

Casteel a mai strâns o dată umărul lui Delano, apoi a întrebat:

— Ai văzut vreun semn de la Elijah? Sau de la cineva din Eden?

Când Delano a scuturat din cap, o pâclă apăsătoare şi sumbră s-a aşternut peste încăpere.

— Există şi alte rute pe care le-ar fi putut urma – rute care ar dura în mod considerabil mai mult. Dar asta nu înseamnă că Elijah şi oamenii nu au plecat din Eden, a spus Kieran, vorbind pentru prima dată. S-ar fi putut îndrepta spre nord, apoi ar putea coborî pe la poalele munţilor Skotos pentru a-i evita pe Ascendenţi.

— Ştiu. Casteel şi-a încrucişat braţele. Ai văzut vreun Ascendent? Vreun cavaler?

— Nu, dar erau trăsuri fără ferestre şi căruţe cu obloane înalte, complet protejate. Este posibil ca unii să îi însoţească.

— Atunci, asta e o veste bună, a spus Casteel.

— Cum adică o veste bună? Alastir s-a întors spre el.

Sute de oameni sunt în drum spre noi. O armată.

— E bine pentru că, dacă e vorba despre sute de muritori, Capul Spessa mai are o şansă, a răspuns Casteel.

— O şansă mică. Alastir s-a întors la locul său. S-ar putea să fii optimist. Respect asta, dar femeile-gardian pe care le avem aici nu vor fi suficiente pentru a ţine în frâu o armată de sute de oameni.

În vreme ce priveam în jurul mesei, în jurul camerei şi al zidurilor de piatră care fuseseră deja martorele căderii unui oraş, un fior mi s-a strecurat în oase.

— Nu putem lăsa Capul Spessa să cadă.

Mai multe perechi de ochi s-au întors spre mine, dar eu am întâlnit privirea lui Casteel.

— Şi nu o vom face, a spus el. Nova?

Femeia înaltă, cu părul blond împletit, a făcut un pas înainte. Era cea care ne urmărise cu privirea în ziua în care le văzusem antrenându-se.

— Da, Prinţul meu?

— Aminteşte-mi câţi oameni capabili să apere oraşul avem?

— Mai puţin de o sută care sunt antrenaţi sau capabili să lupte fizic, a răspuns ea, iar Emil a blestemat cu o voce joasă. Totuşi, cei mai în vârstă dintre ai noştri sunt antrenaţi să mânuiască arcul şi săgeata. Am avea în jur de 20 de arcaşi.

20 de arcaşi însemnau mai mult decât nimic, dar nu erau de ajuns. Toată lumea ştia asta.

— Avem încă 23 din grupul meu şi al lui Alastir. Un muşchi s-a încordat de-a lungul maxilarului lui Casteel.

Când crezi că vor ajunge în Capul Spessa?

— Sunt împărţiţi în două grupuri, a spus Delano. Cel mai mic este mai aproape, la aproximativ o zi de mers călare. Îmi închipui că ar putea ajunge aici până la căderea nopţii.

Tensiunea din cameră s-a accentuat.

— Grupului mare îi va lua mai mult timp să ajungă. Probabil două zile, dar aceste presupuneri depind de posibilitatea ca primul grup să îl aştepte pe cel de-al doilea.

— Şi câţi sunt în primul grup? a întrebat Jasper.

— 200, poate 300.

Ăsta era grupul mai mic? Zeilor…

— Din moment ce au trimis în jur de o mie de soldaţi, nu se poate ca ei să nu ştie ce se întâmplă aici, am spus eu. Vin gata de luptă.

— Cineva trebuie să fi vorbit, a spus Emil în timp ce se îndepărta de perete. Trebuie să fi forţat pe cineva să le dea informaţia. Posibil vreun Descendent care a călătorit aici sau care era la curent cu situaţia.

— Sau cineva din Eden, a spus Alastir, iar pieptul mi s-a strâns de spaimă.

— Probabil nu sunt pe deplin conştienţi de ceea ce s-a reconstruit aici, dar ştiu că, fiind atât de aproape de Skotos, nu trebuie să vină nepregătiţi. Mărimea armatei ar putea fi mai mult de spectacol decât de forţă, în speranţa că ne vor speria şi că le vom da ce vor. Jasper, aşezat la câteva scaune libere distanţă de mine, s-a răsucit în direcţia mea. Ceea ce presupun că eşti tu.

Ştiam asta deja. Indiferent dacă aflaseră sau nu ce devenise Capul Spessa, ei veneau după Fecioara lor. Rezerva lor de sânge. Într-o formă sau alta, viitorul Ascensiunilor lor. Şi, pentru a obţine ceea ce doreau, aduseseră cu ei o armată, fiind pe deplin pregătiţi să facă asta prin forţă.

Şi oamenii… aveau să moară. Poate chiar unii dintre cei care se aflau în această încăpere. Cu toţii erau cea mai apropiată variantă existentă de nemuritori, dar nici unul dintre ei nu era zeu. Şi, chiar dacă toţi erau dispuşi şi capabili să lupte, eram cu mult în inferioritate numerică. Oamenii ar fi murit pentru că mă adăposteau, la fel ca oamenii din Eden.

Ca Renfern.

Stomacul şi pieptul mi s-au strâns de răceala fricii. Nu puteam să trăiesc din nou cu asta.

— Nu pot avea ceea ce vor, a mârâit Casteel în timp ce privirea lui s-a îndreptat spre a mea. *Niciodată.*

M-am liniştit în timp ce el îmi susţinea privirea. În cuvintele lui era un jurământ, unul care spunea multe – unul care spunea că ştia încotro se duceau gândurile mele.

— Au venit după mine, am zis eu privindu-l în ochi şi dorindu-mi să audă ceea ce nu puteam spune în faţa celorlalţi. Nu putem risca…

— Ba da, putem, mi-a tăiat-o el, cu ochii arzând într-un galben intens. Şi, da, o voi face. Ei nu te pot avea. Aplecându-se în faţă, şi-a aşezat mâinile pe masă. Orice ai gândi, te înşeli. Chiar dacă te vor avea, nu vor întoarce spatele şi vor pleca. Ştii asta, Poppy. Ai văzut cu ochii tăi

cum s-a întâmplat cu Lord Chaney. Vor obţine ceea ce vor şi vor face oricum praf tot ce au în faţa lor doar pentru că pot. Asta e ceea ce fac ei. Şi, odată ce te-au prins, te vor folosi pentru a face şi mai multe ravagii şi distrugeri. Dându-te lor, nu vei salva vieţi. Vei distruge şi mai multe.

Casteel avea dreptate, iar eu uram asta. Mă făcea să mă simt de parcă nu puteam face nimic pentru a opri asta – pentru a riposta.

Dar era greşit.

Era ceva ce puteam face. Puteam să lupt.

Casteel şi-a mutat privirea de la mine.

— Avem nevoie de întăriri, şi asta rapid. Alastir, vreau să traversezi Skotos. Alertează-i pe cei de la Pilaştri şi de la Golful lui Saion de ceea ce se întâmplă. Trimiteţi cât mai mulţi soldaţi de-ai noştri care pot ajunge în două zile la Capul Spessa, a ordonat Casteel, la care vârcolacul a şi dat să se ridice de pe scaun pentru a se supune. Casteel nu terminase încă. S-a întors spre Kieran. Vreau să mergi cu el, în caz că se întâmplă ceva.

— Ce? a izbucnit Kieran, fiind, în mod evident, la fel de şocat ca mine să audă ordinul lui Casteel. O armată blestemată din Solis se îndreaptă spre noi, iar tu mă trimiţi în Atlantia?

— Da. Eşti rapid. Eşti puternic. Dacă se întâmplă ceva cu Alastir, nu vei fi slăbit şi nici nu te vei poticni. Casteel a întâlnit privirea stupefiată a vârcolacului. Nu ne vei dezamăgi.

Inima a început să-mi bată cu putere, pentru că ştiam. Ştiam, în sinea mea, de ce Casteel îl trimitea pe Kieran

departe.

— Prinţul meu, a intervenit Nova. Ştiu că simţi că este de datoria ta să rămâi aici, dar tu eşti cel care ar trebui să călătorească dincolo de Skotos. Ar trebui să pleci imediat şi să mergi la adăpost.

— Trebuie să fiu de acord cu ea, a intervenit Alastir. Se poate ca Ascendenţii să creadă că eşti Cel Întunecat, dar se poate să şi ştie cine eşti cu adevărat – moştenitorul în viaţă al Atlantiei. Eşti ultima persoană care ar trebui să se afle aici.

M-am încordat la cuvintele lui Alastir, dar Casteel nu a reacţionat nicicum la faptul că i se spunea că era moştenitorul în viaţă al regatului.

— Apreciez gândurile şi opiniile amândurora, dar ştiţi cu toţii că nu voi lăsa Capul Spessa să se apere singur. Nu când eu am contribuit la a-i convinge pe cei din acest loc să vină şi să-şi facă un rost aici.

— Toţi cei care au venit aici cunoşteau riscurile implicate, a ripostat Alastir. Viaţa ta nu poate fi pusă în pericol pentru Capul Spessa.

Casteel şi-a înclinat capul.

— Dacă eu nu sunt dispus să-mi risc viaţa pentru Capul Spessa, cum aş îndrăzni să le cer oamenilor de aici să o facă? Nu asta face un Prinţ – cel puţin, nu unul bun.

Un munte de respect pentru Casteel s-a ridicat în mine, tăindu-mi răsuflarea. Nu înţelegeam cum de nu putea să vadă că, practic, radia din mine. Nu era dispus să le ceară celorlalţi să rişte ceea ce el nu ar fi riscat, şi nimeni nu putea contesta asta. Nici măcar Alastir.

A răsuflat greoi, apoi a încuviinţat din cap.

— Ar trebui să fiu aici cu tine. Kieran a făcut un pas spre Casteel. Datoria mea este să-ţi apăr viaţa cu preţul propriei vieţi. Asta este ceea ce sunt obligat să fac, asta îmi cere jurământul pe care l-am depus. Cum aş putea face asta fugind de luptă? Nu face asta, Cas, a adăugat cu glas scăzut.

În vreme ce mă uitam la ei, inima mi s-a răsucit în piept. Casteel îşi trimitea departe vârcolacul legat de el. O singură privire aruncată înspre Kieran mi-a spus că el ştia asta. Casteel elimina orice şansă ca prietenul lui să-şi rişte viaţa pentru a-l salva pe el.

La fel cum făcuse când plecase să-i ucidă pe regina şi regele din Solis.

Casteel înţelegea cu adevărat că exista posibilitatea ca oraşul să nu reziste până când sau dacă aveau să ajungă întăriri.

— Ai jurat să mă protejezi şi o vei face, a spus Casteel. Nu vei fugi de luptă. Vei ţine în siguranţă ce este cel mai important pentru mine – şi anume, pe Poppy.

Am tresărit.

— Stai aşa! Ce?

— Vei merge cu ei. Va fi greu, a spus el, susţinându-i în continuare privirea lui Kieran. Nu vă veţi opri, şi va trebui să asculţi tot ce-ţi spune Kieran, mai ales că e noapte în munţi, dar…

— Nu plec, l-am întrerupt.

— Nu poţi fi aici, mi-a răspuns Casteel. Nu când vin ei. Asta nu se discută.

Am sărit în picioare.

— Permite-mi să clarific ceva. Nu ştiu dacă îţi dai sau nu seama de asta, Casteel, dar nu sunt obligată să mă supun nici măcar unui singur lucru pe care îl spui.

Casteel s-a încordat.

— Şi poate că ar trebui să te uiţi la mine când încerci să-mi ordoni să fac ceva, am adăugat eu.

S-a întors spre mine, înclinând capul:

— Mă uit la tine acum.

— Dar mă asculţi?

— Frate, a rostit Delano în barbă în vreme ce restul au rămas în tăcere. Cineva o să fie din nou înjunghiat.

Cineva, cred că Jasper, a pufnit.

— Ah, ascult, a răspuns Casteel. Poate ar trebui să încerci şi tu asta. Împreună cu chestia aia numită simţ al realităţii.

— E clar că va fi înjunghiat, a confirmat Kieran.

Am făcut un pas pe după-masă, conştientă că Delano părea să se facă una cu scaunul.

— Vorbeşti serios?

— Eşti înarmată? a întrebat Casteel surâzând. Eşti, nu-i aşa?

— Sunt derutată de ceea ce se petrece aici, a şoptit Nova cu o uşoară încruntare.

— Se pare că ea l-a înjunghiat deja o dată, a informat-o Jasper. În inimă.

Nova s-a uitat la mine.

— Şi mai devreme în seara asta, m-a tăiat. Altă dată mi-a aruncat un cuţit direct în faţă, enumera Casteel pe

degete. Apoi, data trecută, în pădure, ea…

— Nimeni nu vrea să audă de câte ori te-am făcut să sângerezi, am răbufnit eu.

— Eu vreau, a subliniat Jasper.

Emil a ridicat mâna.

— Şi eu la fel.

— Uite, nu doar că nu este înţelept ca singurul lucru pe care ei îl vor să fie aici, la îndemâna lor, dar nu vreau să-mi fac griji că te-ai putea preda, a zis Casteel. Ştii tu… ca înainte.

— Asta e o greşeală pe care nu o voi repeta, am declarat.

— Dar tocmai te gândeai la asta, nu-i aşa?

A făcut un pas în lateral, astfel că Delano nu mai stătea între noi.

— Da, am recunoscut. Pentru câteva minute. Dar ai avut dreptate.

A ridicat din sprâncene.

— Binecuvântaţi fie zeii, să noteze careva data şi ora. Tocmai a recunoscut că am avut dreptate.

— Ah, taci din gură, am răspuns eu.

— Mie îmi convine. Conversaţia s-a încheiat. Vei pleca imediat împreună cu Alastir şi Kieran.

A dat să se întoarcă.

— Eu nu plec. Mi-am ridicat bărbia când s-a răsucit din nou spre mine. Va trebui să mă obligi. Va trebui să mă târăşti chiar tu până în Atlantia.

A coborât bărbia, încercat de o furie care ajungea până la mine.

— Sau aş putea să te constrâng.

A îngheţat pielea pe mine.

— Nu ai îndrăzni.

Maxilarul i s-a încordat şi a scuipat o înjurătură. Gheaţa s-a topit. Nu ar fi făcut-o.

— Asta e diferit, Poppy. Diferit faţă de ce se întâmpla pe Metereze, sau cu Temuţii, sau cu Clanul Oaselor Moarte.

— Ar trebui să pleci, a zis femeia-gardian. Am văzut ce poţi face – afară, cu Delano. Dar asta nu îţi va fi de nici un folos când va fi timpul să lupţi. Nu vei fi decât o distragere pentru Prinţul nostru. Vei fi o povară.

Încet, m-am întors spre femeie.

— Poftim?

Nova s-a uitat ţintă la mine.

— Nu vreau să te jignesc. Nu fac decât să spun adevărul.

— Adevărul tău este profund greşit, i-am spus eu. Doar ca să subliniez cea mai evidentă dintre erorile tale, ceea ce am făcut pentru Delano ar fi, de fapt, util atunci când şi dacă oamenii sunt răniţi. Asta – am aruncat o privire sumbră în direcţia lui Casteel – înseamnă simţ al realităţii.

Ea m-a privit cu ochii mijiţi.

— În ceea ce priveşte faptul că aş fi o povară? Sunt la fel de bună cu sabia cum sunt şi cu arcul, iar cu arcul sunt afurisit de pricepută. Probabil mai bună decât majoritatea celor de aici. Sunt un atu, am spus eu. Cât priveşte faptul că îi distrag atenţia lui Casteel, asta e slăbiciunea lui. Nu a

mea.

Nova şi-a ridicat bărbia, iar eu am simţit… am simţit o doză de respect din partea ei. Era acolo, cu toate că se afla ascuns sub straturi de prudenţă.

— Spune adevărul, a rostit Casteel, privindu-mă. Penellaphe poate lupta, iar iscusinţa ei în mânuirea sabiei şi îndemânarea de a trage cu arcul sunt cu mult peste cele ale unui soldat antrenat. Ea nu este niciodată o povară.

Privirea mea s-a îndreptat spre el.

— Deci s-a stabilit?

Buzele i s-au subţiat în timp ce a clătinat din cap.

— Ai nevoie de ajutorul meu, i-am spus eu trăgând scurt aer în piept. Iar eu trebuie să fiu aici. Ei vin după mine, şi trebuie să pot face ceva. Trebuie să ripostez, nu să mă dau deoparte şi să stau cu mâinile în sân.

Casteel mi-a întâlnit şi mi-a susţinut privirea, iar eu m-am gândit că poate a înţeles. De ce nu puteam pleca. De ce m-ar fi făcut să mă simt neajutorată să procedez astfel. Dar, chiar şi aşa, eram pregătită pentru mai multă luptă. Pentru că asta *era* diferit. Asta era o bătălie, iar eu puteam simţi amalgamul de emoţii din sufletul lui. Conflictul.

Dar apoi a încuviinţat din cap.

— Bine. Rămâi, a spus el, iar eu am oftat uşurată. Vom discuta mai târziu ce înseamnă, mai exact, asta.

Am făcut ochii mici.

— Dar eu? a întrebat Kieran. Dacă Penellaphe rămâne…

— Tot trebuie să fiţi doi, l-a întrerupt Casteel, iar eu am simţit că oboseala îl pătrunsese până la os. Delano nu

poate face călătoria asta, iar tu eşti mai rapid decât Naill şi decât majoritatea atlantienilor de aici.

Kieran s-a încordat în timp ce tatăl său privea în tăcere.

— Şi ăsta e un ordin?

Întâlnindu-i privirea lui Kieran, Casteel a încuviinţat din cap.

— Da, este.

Maxilarul vârcolacului a scrâşnit atât de tare, încât am fost surprinsă că nu l-am auzit crăpând. Kieran a clătinat din cap. Din el reverberau uimire şi furie, dar am simţit şi altceva, ceva mai profund, ceva cald şi mai puternic decât furia.

— Ştiu de ce faci asta, a şoptit Kieran.

Casteel a rămas tăcut pentru câteva clipe, după care a spus:

— Nu este singurul motiv.

Cuvintele au rămas nerostite între ei, dar au fost totuşi înţelese. Orice ar fi fost, l-a făcut pe Kieran să încuviinţeze din cap şi să accepte ordinul lui Casteel. Apoi Kieran a înaintat, prinzându-l pe Casteel de ceafă.

— Dacă vei fi omorât, a spus Kieran, mă voi enerva la culme.

Buzele lui Casteel s-au ridicat într-o parte.

— Nu voi cădea, fratele meu. Casteel l-a tras spre el pentru o îmbrăţişare strânsă, cu un singur braţ. Asta pot să îţi promit.

Răsuflând sacadat, Kieran i-a întors îmbrăţişarea. Poate eram doar obosită. Nu ştiam, dar îmi venea să plâng

în timp ce-i priveam, chiar dacă nu-mi dădeam voie să iau în calcul posibilitatea ca ei să nu se mai revadă niciodată. Că legătura lor ar putea fi ruptă. Kieran a făcut un pas înapoi, uitându-se la tatăl său.

Jasper era deja în picioare, îndreptându-se spre fiul său.

— Întotdeauna am fost mândru de tine. Şi-a curbat palma în jurul cefei lui Kieran. Întotdeauna am avut încredere în tine. Ştiu că ne vom revedea.

Kieran a încuviinţat din cap, şi, în timp ce el se îndepărta de tatăl său, eu am făcut un pas timid înainte.

— Kieran?

S-a uitat la mine.

— Te rog… te rog, încearcă să fii atent, am spus.

El a ridicat din sprâncene.

— Îţi faci griji pentru mine?

Încrucişându-mi braţele, am încuviinţat din cap.

— Nu fi drăguţă cu mine, a răspuns el, iar eu am simţit amuzament venind dinspre el. Mă sperie.

— Îmi pare rău!

Apoi, în timp ce se îndrepta spre locul unde eram eu, a zâmbit.

— Nu arăţi nici pe departe de parcă ţi-ar părea rău.

Am zâmbit larg.

— Fă-mi o favoare, a spus Kieran, coborându-şi privirea spre mine. Protejează-ţi Prinţul, *Poppy!*

Nu l-am mai văzut pe Casteel pentru tot restul zilei.

După ce mi-am luat rămas-bun de la Alastir, m-am întors în cameră în vreme ce el a plecat să discute cu oamenii din Capul Spessa. Am vrut să-i cer să merg cu el, dar, amintindu-mi de reacţiile orăşenilor din noaptea precedentă, mi-am dat seama că nu aş fi fost decât o sursă de distragere a atenţiei. Genul de distragere care s-ar putea dovedi fatală pentru oamenii din Capul Spessa dacă ar fi fost mai ocupaţi să se holbeze la mine în loc să-l asculte pe Casteel.

Mă aşteptam să se întoarcă, nu neapărat pentru a termina conversaţia noastră, căci acum se întâmplau lucruri mult mai importante, ci pentru că avea nevoie de somn. Dar dimineaţa a făcut loc după-amiezii, iar Casteel tot nu a apărut. Nu am rămas în cameră. M-am pregătit.

Din fericire, Vonetta era prin apropiere când am ieşit în curte şi a fost dornică să începem o sesiune de antrenamente. Mânuirea sabiei sau a unui arc nu era o tehnică pe care să o uiţi, dar putea rugini dacă o neglijai.

În plus, ea era vârcolac, adică mai rapidă şi mai puternică decât un muritor, iar să lupt cu ea ar fi fost ca şi cum aş fi luptat cu un cavaler. Aveam nevoie de antrenament.

Am atras ceva spectatori, dar Casteel încă era printre oameni. După spusele Vonettei, el ajuta la stabilirea celor care puteau lupta.

Pe Casteel l-am văzut din nou atunci când Delano m-a dus în încăperea mică dinspre sala de mese, unde, în timpul cinei, s-au discutat strategii. Faptul că, acum,

Casteel se gândise să mă includă şi pe mine în şedinţă nu a trecut neobservat nici de mine, nici de nimeni altcineva din încăpere.

La lăsarea nopţii, când m-am întors în dormitor, Casteel încă nu o făcuse. Mi-am petrecut câteva ore plimbându-mă agitată şi gândindu-mă la diverse – la tot ce se întâmplase înainte ca el să intre în viaţa mea şi la tot ce se petrecuse de atunci înainte. M-am gândit la darul meu – cum se schimba, cum străluceam ca lumina lunii. Şi m-am gândit la tot ce spusese Casteel şi la ceea ce rămăsese nespus.

M-am gândit la faptul că eram atât de sătulă să mă mai prefac.

La un moment dat, după ce m-am plimbat până am obosit, într-un final, am adormit îmbrăcată, pregătită în cazul în care îşi făceau apariţia Ascendenţii. Nici măcar nu am ştiut ce m-a trezit, dar, când am deschis ochii, lumina cenuşie a zorilor se strecurase în cameră, iar Casteel era în pat lângă mine, rezemat de un munte de perne. Era desculţ şi stătea cu picioarele sale lungi întinse, încrucişate la glezne. Mâinile îi erau libere în poală. Era treaz şi se uita la mine.

— Mă priveşti cum dorm?

— Nu acum. Am făcut-o acum câteva minute, a recunoscut el, un colţ al gurii ridicându-i-se. Acum, vorbesc cu tine.

— E ciudat, am murmurat eu. Partea cu privitul în timp ce dorm.

— Posibil.

— Nu ai pic de ruşine.

M-am întors pe spate. A zâmbit uşor văzând asta, dar zâmbetul nu i s-a oglindit în ochi – ochi care erau obosiţi.

— Nu ai dormit deloc?

— Nu încă.

Când m-am ridicat în şezut, părul, care era un dezastru, mi s-a revărsat peste umeri.

— Ştiu că eşti un fundamental incredibil de puternic, dar trebuie să te odihneşti.

Zâmbetul cu jumătate de gură a revenit, făcându-şi apariţia şi gropiţa din obrazul drept.

— Îţi faci griji pentru mine, Prinţeso?

Am vrut să-i spun că nu. Să neg că eram îngrijorată, căci asta făcusem întotdeauna. Era cel mai uşor – şi cel mai sigur –, dar mă săturasem.

Să mint.

Să mă prefac.

Acesta era un alt lucru la care mă gândisem cât stătusem pe metereze peste noapte, după ce mă pregătisem pentru inevitabil. Mă gândisem la viitorul meu. Cine am fost, cine deveneam şi cine voiam să fiu. Şi era ciudat cum revelaţiile păreau să se întâmple dintr-odată, dar, de fapt, a fost nevoie de multe momente mici, aproape insesizabile, pe parcursul a săptămâni, luni şi ani întregi. În concluzie, am ştiut că nu mai voiam să fiu o persoană care se ascundea fie în spatele unui văl, faţă de alţii, fie faţă de mine însămi.

Aşa cum am spus la cină, nu mă schimbasem din cauza lui Casteel. Eram în proces de schimbare cu mult

înainte ca el să intre în viaţa mea, dar el fusese un catalizator. La fel ca toate ocaziile acelea în care mă furişasem să explorez, ca toate cărţile pe care, deşi îmi erau interzise, le citisem sau ca momentele când îi zâmbeam ducelui, ştiind că aveam să fiu pedepsită mai târziu. Moartea lui Vikter fusese, de asemenea, un punct de cotitură.

— Da, i-am spus. Îmi fac griji pentru tine.

Casteel s-a uitat fix la mine, şi nu a fost nevoie să îi citesc emoţiile ca să ştiu că răspunsul meu îl şocase.

— Vor veni. Ascendenţii ar putea ajunge aici până diseară. Trebuie să dormi. Să te odihneşti. Am făcut o pauză. Şi poate să nu te mai holbezi la mine.

— Eu… A clipit, apoi s-a relaxat din nou. Mă voi odihni. Amândoi ne vom odihni. Dar am nevoie… trebuie să terminăm conversaţia. Nu mai poate aştepta. A întors capul spre mine. Nu pentru mult timp.

Mi-am rezemat spatele de perne, în vreme ce inima îmi zvâcnea în piept.

— De unde… de unde începem?

A râs încet.

— Zeilor, cred că ştiu de unde să începem. M-ai întrebat dacă nu am pic de ruşine? Chiar am puţină. S-a uitat la mine. Aproape toată ruşinea pe care am simţit-o vreodată are legătură cu tine. Am urât să te mint, Poppy. Am urât faptul că am fost în stare să plănuiesc să te răpesc – să te folosesc – fără ca măcar să te cunosc. Că am avut această capacitate în mine. Îmi este ruşine de asta, dar, dacă mi s-ar da ocazia să o fac din nou, aş proceda exact la

fel. Privirea lui Casteel a alunecat peste chipul meu. Nu am minţit mai devreme când am spus că nu plănuisem să se întâmple nimic din toate astea. Nu că nu eram dispus să folosesc tot ce aveam în arsenal pentru a-ţi câştiga încrederea. Dacă ar fi fost nevoie de cuvinte frumoase, de sărutări şi de trupul meu, le-aş fi folosit pe toate. Aş fi făcut orice ca să-l eliberez pe Malik.

Dar nu ar fi făcut-o.

Nu o făcuse.

— Despre asta a fost vorba în noaptea când am fost la Perla Roşie. Când m-ai întrebat de ce te-aş săruta? De ce am rămas în cameră cu tine? A fost pentru că ştiam că aş fi putut folosi asta în avantajul meu. Îmi este ruşine pentru asta, dar nu aş fi făcut nimic diferit. Şi-a lăsat capul pe spate, pe perne, fără a-şi lua privirea de la mine. Dar nu am… nu am plănuit să mă bucur, de fapt, de compania ta. Nu plănuiam să ajung să aştept cu nerăbdare să vorbesc cu tine. Şi nu am plănuit să mă simt vinovat pentru ceea ce am făcut. Nu am plănuit să… ei bine, nu am plănuit să-mi pese de tine.

Mi s-a pus un nod în piept, şi am fost străbătută de un fior.

— Plănuiam să te iau în noaptea Ritualului. Când te-am condus în grădină. La salcie. Kieran şi ceilalţi ne aşteptau. Aveam de gând să te iau atunci, pe când toţi ceilalţi erau ocupaţi şi înainte ca tu să-ţi dai seama de ce se întâmpla.

— Dar nu ai făcut-o.

— Dacă aş fi făcut-o, nu ai fi fost martoră la moartea

lui Vikter. Nu ai fi văzut nimic din toate astea. Pe toţi zeii, Poppy, nu ştiam că aveau să atace…

— Ştiu. Te cred.

Şi chiar îl credeam. Umerii i s-au relaxat.

— De ce nu m-ai luat atunci?

— Nu ştiu. Sprâncenele i s-au încruntat. Nu, asta e o minciună. Nu te-am luat atunci pentru că ştiam că, în momentul în care aş fi făcut-o, nu te-ai mai fi uitat la mine ca şi cum… ca şi cum aş fi fost doar Hawke. Ai fi încetat să mi te mai destăinui. Să mai vorbeşti cu mine. Să mă mai vezi. M-ai fi urât. Nu eram pregătit pentru asta.

Eu nu eram pregătită ca el să recunoască asta.

A înghiţit şi a ridicat privirea înspre baldachinul patului.

— Când te-am atins atunci, în Pădurea Sângerie, ştiam că nu trebuia să o fac, dar eu… am vrut să fiu primul din viaţa ta. Aveam nevoie să fiu primul care îţi oferă orice. Sărut. Atingere. Plăcere.

Ah, zeilor…

A clătinat din cap, şi maxilarul i s-a încordat.

— Kieran… la naiba, am crezut că îmi va trage un pumn când avea să înţeleagă ce făcusem. Dar a ştiut şi… Casteel şi-a dres glasul.

— În noaptea aceea din Eden, când am venit în camera ta, nu plănuisem asta. Dar am vrut să vin. Zeilor, chiar am vrut. Părea că doar la asta mă gândeam, şi ştiu că nu face nici o nenorocită de diferenţă, dar nu am plănuit să fac asta cu tine când tu habar n-aveai cine eram.

Presiunea îmi apăsa pieptul.

— De asta nu ai vrut să-ţi spun Hawke în seara aceea. Am crezut că a fost pentru că acela nu era numele tău.

— A fost pentru că nu ştiai de cine era legat acel nume. Şi-a trecut dinţii peste buză. Ar fi trebuit să plec din acea cameră. Dacă aş fi fost mai bun, aş fi făcut-o. Îmi este ruşine pentru asta, dar, zeilor, nu regret. Cât de îngrozitor este asta?

— Eu…

Mi s-a pus un nod în gât, şi a durat puţin până când s-a deblocat.

— Am urât faptul că atunci nu ai fost sincer cu mine, dar nu regret asta. Nu am regretat niciodată.

Şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Nu spune lucruri de genul ăsta.

— De ce?

— Pentru că mă fac să vreau să te dezbrac şi să mă afund atât de adânc în tine, încât nici unul din noi să nu ştie unde începem şi unde ne terminăm. Ochii lui s-au aprins într-un auriu intens. Şi atunci, nu am mai încheia niciodată această conversaţie.

— Oh, am şoptit, iar cuvintele lui au făcut ca un val încins să alunece prin mine. Bine, atunci.

Zâmbetul a revenit, dar s-a topit repede.

— Ceea ce am spus în acea seară este valabil. Nu sunt demn de tine. Am ştiut asta atunci. Ştiu asta şi acum. Dar asta nu m-a împiedicat să te doresc. Asta nu m-a împiedicat să pun la cale un plan prin care să te am, chiar dacă numai până când totul se va sfârşi. Asta nu m-a

împiedicat să vreau totul de la tine. Să mă prefac că aş putea avea totul, Poppy.

Nu ştiam dacă mai respiram măcar.

— Şi ştiu că, probabil, eşti încă supărată pe mine pentru că am vrut să pleci, pentru că am vrut să mergi cu Kieran, dar eu… A închis ochii. După tot ce mi-au făcut şi după tot ce s-a întâmplat apoi, nu credeam că mai pot să doresc cu adevărat sau să am nevoie de cineva aşa cum am nevoie de tine. Nu am crezut că este posibil. Şi au fost atât de multe momente, prea multe momente, în care mi-am dorit ca acest lucru să fie real.

— Ce parte ai vrut să fie reală?

— Totul. Că acceptam soarta fratelui meu. Că îmi aduceam acasă soţia şi că… exista un viitor pe care nu mai credeam că l-aş putea avea. La asta mă gândeam mai devreme. Ideea că ai fi fost aici când aveau să vină… Simţeam deja frica. Când ticălosul ăla de Ascendent te-a luat din Eden? Am crezut că te-am pierdut. A înghiţit din nou. Şi ştiu că s-au întâmplat prea multe pentru ca toate astea să fie reale. Ştiu că te-am rănit. Ştiu că, atunci când ai spus că te-ai simţit vinovată pentru acţiunile mele, nu ai minţit. Şi îmi… zeilor, Poppy, îmi pare rău. Nu meriţi asta. Nu meriţi toate cele de care te-am făcut să te simţi vinovată şi cu siguranţă nu meriţi faptul că încă încerc să ţin cu ghearele de tine. Că, atunci când va veni timpul să pleci, tot am să te vreau. Chiar şi atunci când inevitabil vei pleca, eu tot te voi vrea.

„Te-ar fi lăsat să pleci, dar mă îndoiesc că te-ai fi eliberat de el.”

Nu asta zisese Kieran?

— Nu ştiu ce înseamnă toate astea. Am încetat de mult timp să mai încerc să-mi dau seama. Genele i-au coborât, ascunzându-i privirea. Poţi să-mi spui tu? Poţi să mă citeşti şi să-mi spui?

În acel moment, nu mă puteam concentra suficient nici cât să citesc o carte, dar ştiam de ce aveam nevoie de la el.

— Spune-mi despre ea!

Ochii lui Casteel i-au întâlnit pe ai mei, şi părea… distrus în timp ce îşi întorcea privirea, concentrându-se asupra propriilor mâini. A rămas în tăcere atât de mult timp, încât am crezut că nu avea să vorbească despre asta. Că nu avea să spună nimic, dar apoi a răspuns:

— Noi… am crescut împreună – eu şi Shea. Familiile noastre erau apropiate, evident, iar la început am fost prieteni. Cumva, la un moment dat, a devenit ceva mai mult. Nici măcar nu ştiu cum sau când, dar am iubit-o. Cel puţin, cred că asta am simţit. Era curajoasă şi inteligentă. Sălbatică. Am crezut că îmi voi petrece întreaga viaţă alături de ea, dar apoi am fost capturat, iar ea a venit după mine.

Inima mea s-a cufundat şi s-a prăbuşit şi mai adânc atunci când el s-a mişcat brusc, ridicându-se din pat.

— Nici măcar nu ştiu de câte ori au venit după mine ea şi Malik. Trebuie să fi fost cu zecile şi, vezi tu, nu au renunţat niciodată la mine. Au crezut că sunt în viaţă. În toţi acei ani, au continuat să mă caute. Şi-a trecut o mână prin păr. Şi apoi, m-au găsit. Abia i-am recunoscut când au

apărut în faţa celulei mele. Am crezut că am halucinaţii – imaginându-mi că fratele meu şi Shea erau acolo, târându-mă afară din temniţă, prin tuneluri. Eram într-o formă groaznică. Nu mă hrănisem de ceva vreme. Eram slăbit. Dezorientat. Nici măcar nu ştiu exact când au apărut cei doi Ascendenţi, dar brusc erau acolo, de parcă ne-ar fi aşteptat. Aşa şi fusese.

M-am tras pe marginea patului în timp ce el se îndrepta spre uşile terasei.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ştiau că urma să fiu eliberat în acea zi. Ştiau că fratele meu – adevăratul moştenitor – urma să vină. Că era un atlantian mai mare şi mai puternic decât mine şi că urma să fie la îndemâna lor.

Începeam să înţeleg şi nu voiam să fie adevărat. Vai, zeilor, nu voiam.

— S-a dat o luptă, şi tot ce-mi amintesc este că Shea m-a tras deoparte – m-a tras de lângă Malik, ducându-mă prin acel labirint de tuneluri. A răsuflat brusc. Nu spunea decât că îi pare rău. Că nu avusese de ales.

Mi-am dus mâinile la gură, aproape dorindu-mi ca el să nu continue.

— Unul dintre Ascendenţi a venit după noi, ne-a încolţit şi… mi-a spus totul. Îşi bătea joc de mine cu asta. Shea fusese prinsă când ea şi Malik se despărţiseră pentru a mă căuta. Ascendenţii voiseră să o ucidă, iar ea le zisese cu cine era. Îl dăduse pe fratele meu în schimbul vieţii ei.

— Oh, zeilor, am şoptit eu, simţind cum îmi crăpa inima când durerea lui a ajuns până la mine, contopindu-

se cu a mea.

— Au crezut că ea mă va lăsa în urmă. De aceea au fost de acord. Doi la preţ de unul. A râs, dar era un râset aspru. Nu erau pregătiţi ca Malik să se lupte atât de mult. Aşa m-a scos Shea de acolo. Nu i-am crezut pe Ascendenţi. Am încercat să o protejez, iar apoi ea a încercat din nou să facă troc. Viaţa mea pentru a ei. Şi eu… odată ce am înţeles prin negura din mintea mea, prin foame, că ea era motivul pentru care îl luaseră pe Malik în locul meu, dar şi că urma să mă predea din nou lor, mi-am pierdut minţile. L-am ucis pe Ascendent. Am ucis-o şi pe ea. Cu mâinile goale. Nici măcar nu ştiu dacă panica a fost cea care i-a determinat acţiunile. Probabil că da. Nu era un om rău, dar nu putea fi vorba despre dragoste.

— Nu, nu putea fi, am spus eu. Ştiu că nu am experienţă, dar, dacă iubeşti pe cineva, nu i-ai putea face niciodată aşa ceva. Îmi pare rău să spun asta. Nu am cunoscut-o, dar pur şi simplu ştiu că nu i-ai putea face asta unui om pe care îl iubeşti.

— Nu. Nu ai putea. Ştiu asta. Şi-a plecat capul. Cred că m-a iubit la un moment dat. Altfel de ce ar fi continuat să mă caute?! Sau poate a simţit că asta era ceea ce se aştepta de la ea. Nu am habar. Dar dacă asta însemna să o salvez pe cea pe care o iubeam, aş fi ales moartea. Şi-a trecut o mână peste faţă, continuând să stea cu spatele la mine. După… după asta, am încercat să-l caut pe Malik, dar nu am reuşit să găsesc drumul prin tuneluri. La un moment dat, m-am prăbuşit pe plajă şi, cu voia zeilor, m-a găsit un bărbat. A lăsat mâna jos. Deci de aceea nu vorbesc despre

ea. De aceea nu-i rostesc numele pentru că, oricât de mult am iubit-o cândva, acum o urăsc. Şi urăsc ceea ce am făcut.

Am tresărit, incapabilă să spun ceva – pentru că nu aveam ce.

— Alastir nu ştie, a zis şi s-a întors spre mine. Doar Kieran şi fratele meu ştiu adevărul. Alastir nu poate afla niciodată că fiica lui l-a trădat pe Malik – a trădat regatul nostru. Nu e vorba că încerc să mă protejez. Mă descurc dacă el află că ea a murit de mâinile mele, dar l-ar ucide să ştie adevărul despre ce a făcut ea.

— Nu voi spune niciodată nimic, am promis eu. Nu ştiu cum de ai ţinut asta în tine. Probabil că… M-am oprit, răsuflând sacadat. Probabil că te roade pe dinăuntru.

— Prefer să fie aşa decât să permit ca adevărul să distrugă un om care a fost mereu loial regatului şi poporului nostru. S-a rezemat de perete, închizând ochii. Şi Shea? Nu ştiu dacă e bine sau rău că oamenii cred că a murit ca o eroină. Nu-mi pasă dacă e greşit.

L-am privit, văzând ceea ce nu credeam că exista sub nici una dintre măştile pe care le purta. Nu doar trupul, ci şi sufletul îi fusese torturat.

— Mi-aş dori să ştiu ce să spun. După toate prin câte ai trecut, îmi doresc să nu fi fost niciodată nevoit să faci asta. Urăsc faptul că te simţi vinovat, şi ştiu că o faci. Ea te-a trădat. S-a trădat pe ea însăşi. Şi îmi pare rău.

Casteel a deschis gura.

— Ştiu că nu vrei compasiunea mea, totuşi o ai. Asta nu înseamnă că îmi este milă de tine. Doar că… Am încetat

să-i mai caut emoţiile. Înţeleg de ce nu ai vrut niciodată să vorbeşti despre ea.

Şi acum, înţelegeam şi de ce mă sfătuise Kieran să nu mă merg niciodată în această direcţie.

Casteel a încuviinţat din cap, întorcându-se spre uşile terasei.

Era ceva ce nu înţelegeam.

— Gianna este strănepoata lui Alastir, iar căsătoria cu ea a fost ideea lui? Când el a încuviinţat din cap, am întrebat: Şi el a fost de acord să te căsătoreşti cu nepoata lui, având în vedere că ai fost cândva cu fiica lui?

— Da.

Am strâmbat din nas.

— Poate că sunt eu altfel, dar asta m-ar face să mă simt ciudat. De acord, nu trăiesc eu sute de ani sau…

— Este unul dintre motivele pentru care nu am putut fi niciodată de acord cu acea uniune, a spus el. Şi nu este vina Giannei. Ea este un om bun. Ţi-ar plăcea de ea.

Nu eram sigură de asta.

— Dar… seamănă cu Shea. Nu izbitor, dar asemănarea este vizibilă, şi a fost ciudat chiar şi pentru mine. Dar chiar dacă nu ar fi semănat deloc cu ea, tot nu m-aş fi gândit niciodată la Gianna în felul acela.

Neştiind cum mă simţeam pentru că aflasem că această Gianna semăna cu Shea – o femeie pe care Casteel o iubise cândva şi de care fusese trădat –, am zăbovit o vreme cu mintea la asta. După câteva clipe, mi-am dat seama că nimic din ceea ce se întâmplase cu Gianna şi cu Alastir nu mai conta. Era doar… zgomot de fundal. Cei

care contam eram noi.

— Ştiu de ce l-ai trimis pe Kieran în Atlantia, i-am spus eu. Ai vrut să te asiguri că nu-şi va risca viaţa pentru a o salva pe a ta.

A rămas tăcut pentru o clipă.

— Nu este singurul motiv. Alastir va chema trupele noastre, după care se va duce direct la părinţii mei – le va spune că intenţionez să mă căsătoresc şi îşi va exprima îndoielile. Ăsta este ultimul lucru de care avem nevoie.

La asta se referise Casteel când vorbise cu Kieran – ceea ce îl făcuse pe lup să cedeze.

Faptul că înţelegeam cât de greu îi fusese să vorbească despre Shea şi că ştiam ce povară purta cu el au făcut ca tot ceea ce am zis în continuare să fie mai uşor decât mă aşteptam.

— Spuneam adevărul aseară la cină.

Capitolul treizeci şi şase

Încet, Casteel s-a întors spre mine.

— Era adevărat când am spus că eşti primul lucru pe care l-am ales cu adevărat pentru mine. Este, de asemenea, adevărat că te-am ales când erai doar Hawke, şi nu doar pentru că ai fost prima persoană care m-a văzut cu adevărat. A avut ceva de-a face cu asta, desigur, dar, dacă aş fi vrut să experimentez cuvinte frumoase sau plăcere, aş fi putut să îmi pun încă o dată masca şi să mă întorc la Perla Roşie. Eu… te-am vrut pe tine. Obrajii mi s-

au încins, dar am continuat: Era adevărat că începusem deja să-i suspectez pe Ascendenţi şi să mă îndoiesc că aş putea fi Fecioara. Şi te-am ales pe tine pentru că m-ai făcut să simt că eram *cineva*, că eram o persoană, nu un simplu obiect. Tu m-ai văzut şi m-ai acceptat, dar ceea ce nu ştii este că, în noaptea în care ţi-am cerut să rămâi cu mine, eu deja lăsasem în urmă vălul. Făcusem o alegere. Am vrut să găsesc o cale de a fi cu tine, chiar dacă habar n-aveam dacă tu îţi doreai sau nu asta. Şi, dacă nu ai fi vrut, ar fi… ar fi durut, dar nu mai eram Fecioara. M-am îndrăgostit de tine când erai Hawke şi am continuat să mă îndrăgostesc de tine când ai devenit Casteel.

A făcut ochii mari.

— Şi nu puteam să înţeleg cum de continuam să mă îndrăgostesc de tine. Eram atât de furioasă pe tine – pe mine însămi pentru că nu văzusem adevărul. Şi am simţit-o ca pe o trădare faţă de Vikter şi Rylan, faţă de ceilalţi. Şi faţă de mine însămi.

Pieptul i s-a ridicat când a inspirat adânc.

— Şi încă simţi asta? Că e o trădare să te îndrăgosteşti de mine? A făcut un pas spre mine, apoi încă unul, înainte de a se opri. Dacă aşa este, înţeleg, Poppy. Unele lucruri nu pot fi…

— Unele lucruri nu pot fi uitate sau iertate, am spus, frecându-mi palmele umede pe genunchi. Dar cred că mi-am dat seama – sau am ajuns să accept – că, şi atunci, unele lucruri nu pot fi schimbate sau oprite. Că ele contează, dar nu sunt totul. Că acele emoţii sunt puternice, dar nu la fel de puternice ca altele. Că ceea ce am simţit

pentru tine nu are nimic de-a face cu ceea ce ai făcut sau nu ai făcut. Nu are nimic de-a face cu Vikter sau cu altcineva. Şi să recunosc asta a fost ca o permisiune de a… simţi. Şi asta m-a speriat. Mi-am pus mâna pe piept. Încă mă îngrozeşte, căci nu am mai simţit niciodată aşa ceva pentru nimeni şi ştiu… ştiu că nu are nimic de-a face cu faptul că tu ai fost primul bărbat din viaţa mea sau cu faptul că aveam, ei bine, opţiuni limitate. E vorba despre tine. E vorba despre mine. E vorba despre noi. Ce simt eu? Cum e să vreau să-ţi iau durerea şi să te sugrum în acelaşi timp? Cum de gropiţele tale idioate sunt atât de exasperante, dar totuşi le caut de fiecare dată când zâmbeşti, pentru că ştiu că acela e un zâmbet adevărat. Nu ştiu de ce aştept cu nerăbdare să mă cert cu tine, dar o fac. Eşti deştept şi eşti mai bun decât îţi dai seama – chiar dacă ştiu că ţi-ai câştigat titlul de Cel Întunecat. Eşti un puzzle pe care aş vrea să-l desluşesc, dar, în acelaşi timp, nu vreau. Şi, când mi-am dat seama că ai atât de multe măşti – atât de multe straturi –, am continuat să vreau să le descopăr, deşi mă tem că, în cele din urmă, nu va face decât să doară mai tare. Am clătinat din cap, încolăcindu-mi degetele în jurul gulerului tunicii mele. Nu înţeleg nimic din toate astea. De exemplu, cum pot să îmi doresc să te înjunghii şi să te sărut în acelaşi timp? Şi ştiu că ai spus că merit să fiu cu cineva care nu m-a răpit sau cu cineva pe care nu vreau să-l înjunghii…

— Uită că am spus asta, a zis el, şi, când am ridicat privirea, l-am văzut mai aproape de mine. Nu am idee despre ce vorbeam. Poate că nici măcar nu am spus aşa

ceva.

Buzele mi-au zvâcnit.

— Cu siguranţă ai spus asta.

— Ai dreptate. Am spus-o. Las-o baltă! Ochii lui i-au căutat pe ai mei. Spune-mi de ce te îngrozeşte asta. Te rog?

Am răsuflat întretăiat.

— Pentru că tu… ai putea să-mi frângi din nou inima. Şi ce facem noi?! E mai măreţ decât noi doi, chiar decât fratele tău. Trebuie să ştii asta. Noi chiar am putea schimba lucrurile. Nu doar pentru poporul tău, ci şi pentru oamenii din Solis.

— Ştiu asta, a şoptit el, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând rapid, cu ochii luminoşi.

— Şi lucrurile sunt deja complicate şi încâlcite, iar recunoaşterea a ceea ce vreau – a ceea ce simt – nu reuşeşte decât să le facă mai complicate şi mai înfricoşătoare. Pentru că, de data asta… Lacrimile îmi ardeau ochii. De data asta, nu ştiu cum voi trece peste. Ştiu că probabil asta mă face să par slabă şi imatură sau ceva de genul ăsta, dar, pur şi simplu, ştiu.

— Nu e slăbiciune. Casteel a înaintat, dar nu a rămas în picioare. Nici nu s-a aşezat lângă mine. S-a lăsat în genunchi în faţa mea. Inima ta, Poppy?! Este un dar pe care nu-l merit. Şi-a aşezat mâinile pe genunchii mei în timp ce a ridicat privirea spre mine. Dar este unul pe care îl voi proteja până la ultima suflare. Nu ştiu ce înseamnă asta. S-a oprit, curbându-şi degetele peste colanţii mei, peste pielea mea. Bine. La naiba! Ştiu ce înseamnă asta. Este motivul pentru care sunt impresionat de tot ce spui

sau faci – de tot ceea ce eşti tu. Este motivul pentru care eşti primul lucru la care mă gândesc atunci când mă trezesc şi ultimul când adorm, înlocuind orice altceva. De aceea, când sunt cu tine, pot fi liniştit. Pur şi simplu, pot să *fiu*. Ştii ce înseamnă asta. Mi-a luat una din mâini şi a apăsat-o de pieptul lui – în dreptul inimii lui. Spune-mi ce înseamnă asta! Te rog.

„Te rog."

Spusese asta de două ori într-o singură conversaţie, un cuvânt care nu-i venea prea des pe buze. Şi cum aş fi putut refuza?

Nu mă concentram asupra lui doar pentru a obţine ceea ce descopeream acum că era o citire superficială a emoţiilor sale. Mi-am deschis simţurile, formând legătura invizibilă cu el şi cu ceea ce simţea el. A revenit la mine în grabă, şi a fost şocant.

Nu era senzaţia de îngrijorare apăsătoare şi densă precum smântâna. Era îngrijorat – de ceea ce avea să se întâmple cu fratele lui, cu regatul lui, cu mine. Nu era picătura rece de surpriză care mă făcea să mă gândesc că nu prea credea în această conversaţie. Gustul acrişor, aproape amar, al tristeţii era minim, iar singura dată când agonia lui nu fusese cruntă şi aproape copleşitoare fusese atunci când îi alinasem suferinţa. Asta, da, m-a surprins, dar ceea ce m-a şocat şi mai mult a fost dulceaţa de pe vârful limbii mele.

— Simţi asta? m-a întrebat el. Cum se simte?

— Ca… îmi aminteşte de ciocolată şi fructe de pădure. Mi-am reţinut lacrimile. Fructe de pădure – căpşune?

Simţeam asta de la Vikter – de la Ian şi de la părinţii mei. Dar nu am simţit-o niciodată aşa – ca şi cum ar fi cumva mai decadent.

Şi credeam că ştiam ce era. Era emoţia din spatele privirilor lungi şi al atingerilor ispititoare. Sentimentul din spatele felului în care braţul lui se strângea mereu în jurul meu atunci când călăream împreună şi motivul pentru care se juca mereu cu părul meu. Era emoţia care îl împinsese să traseze acea linie peste care nu ar fi trecut niciodată cu mine. Era motivul pentru care nu folosea constrângerea şi era ceea ce îi permitea să vrea să mă protejeze, dar care îi cerea să mă lase să mă apăr singură. Era motivul pentru care, atunci când era cu mine, nu se gândea nici la regatul lui, nici la fratele lui, nici la perioada în care fusese ţinut captiv.

Şi era unul dintre multele lucruri care îmi fuseseră interzise mie, ca Fecioară.

Era *iubire*.

— Nu plânge!

Mi-a dus mâna la gură şi mi-a sărutat podul palmei.

— Nu plâng. Nu sunt tristă, i-am spus, iar el a zâmbit.

Gropiţa din obrazul lui drept şi-a făcut apariţia.

— Urăsc gropiţa aia idioată.

— Ştii ce cred eu?

Mi-a sărutat vârful degetului.

— Nu-mi pasă.

S-a ivit şi gropiţa din obrazul stâng.

— Cred că tu simţi exact opusul când vine vorba despre gropiţele mele idioate.

Avea dreptate, iar eu m-am cutremurat.

Casteel mi-a dat drumul la mâini şi a întins braţele, cuprinzându-mi obrajii cu palmele. S-a înclinat înainte, lipindu-şi fruntea de a mea, şi puteam să jur că i-am simţit mâinile tremurând.

— *Întotdeauna*, a şoptit el într-o răsuflare pe care o împărtăşeam. Inima ta a fost întotdeauna în siguranţă cu mine. Întotdeauna va fi. Nu există nimic pe care să-l protejez cu mai multă înverşunare sau cu mai mult devotament, Poppy. Ai încredere în asta – în ceea ce simţi din partea mea. În mine.

Încredere.

De când îl cunoscusem drept Casteel, nu îmi ceruse niciodată să am încredere în el. Ştia cât de delicată era situaţia. O singură fisură ar fi putut distruge totul.

Dar eu ştiam ce simţeam.

Am încuviinţat din cap.

— Nu mai vreau să mă prefac.

— Nici eu nu vreau.

— Eu… nu ştiu ce înseamnă asta pentru noi, am şoptit. Poporul tău şi părinţii tăi… nu au încredere în mine. Practic, tu eşti cea mai apropiată variantă de un nemuritor, iar eu… viaţa mea trece într-o clipă. Ce facem acum?

— Nu ne facem griji pentru poporul meu, pentru părinţii mei sau pentru durata noastră de viaţă. Nu în acest moment. Nici măcar mai târziu. Trăim zi de zi. Este ceva nou pentru tine şi, într-un fel, este nou şi pentru mine. Hai să facem o înţelegere!

— Tu şi înţelegerile tale!

Buzele lui s-au curbat într-un zâmbet pe buzele mele.

— Hai să nu ne gândim astăzi la problemele de mâine!

Ziua de mâine venea întotdeauna destul de repede, dar am încuviinţat din cap. Căci, în acelaşi timp, mâine nu era problema zilei de azi.

— Pot fi de acord cu asta.

— Bine. S-a tras înapoi, şi mi s-a părut că avea o strălucire în ochi. Dacă vom face asta pe bune, atunci simt că trebuie să îmi îndrept greşelile. Şi ştiu că lista lucrurilor pentru care ar trebui să-mi cer scuze este lungă, dar cred că ar trebui să încep cu asta.

S-a mişcat, ridicându-se astfel încât să se aşeze într-un genunchi în faţa mea. Din momentul în care începusem să vorbim cu adevărat, inima mea nu se oprise din a bate ca nebuna şi a se umfla. Dar acum, bătea atât de repede, încât nu ştiam cum de nu leşinasem. Mi-a luat mâna, şi m-am întrebat dacă o simţea tremurând.

O simţea.

Casteel şi-a împreunat mâinile în jurul mâinii mele, stabilizând-o.

— Penellaphe Balfour? M-a privit fix, fără a avea nici o sclipire de tachinare în ochi, nici un surâs pe buze. Nici o mască. Doar el. Casteel Hawkethrone Da'Neer. Îmi faci onoarea de a-mi permite ca într-o zi să devin demn de tine? Vrei să te căsătoreşti cu mine? Astăzi?

— Da. Îţi fac onoarea de a deveni soţul meu, căci eşti deja demn de mine.

Casteel a închis ochii, tresărind.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine. M-am aplecat, sărutându-i fruntea. Astăzi.

După ce am acceptat să mă căsătoresc cu el, a fost de parcă se schimbase totul şi totuşi nimic.

Stăteam în camera de baie, cu pielea aproape uscată, legând cordonul halatului. O roşeaţă roz îmi colorase obrajii, iar ochii mei aveau o strălucire aproape febrilă. Simţeam un freamăt ciudat în piept şi în stomac. Această căsătorie nu era ceva nou, dar acum era ceva real, iar asta schimba totul.

De asemenea, ciudată mai era şi senzaţia neaşteptată de lejeritate, ca şi cum scăpasem de o greutate imensă şi sufocantă. Nu mă aşteptasem la asta. Crezusem că, după ce aveam să recunosc sentimentele mele în faţa lui Casteel, şi mai multă vină avea să se aştearnă asupra mea. În schimb, vina şi sentimentul că îi trădam pe ceilalţi şi pe mine însămi mă părăsiseră cu totul.

În timp ce îmi treceam peria prin părul umed, mi-am dat seama că sentimentul de vinovăţie mă părăsise, de fapt, în peşteră. Doar că nu-mi dădusem seama de asta.

Şi, chiar dacă încă ne confruntam cu o mulţime de necunoscute – invazia Ascendenţilor şi ceea ce părea a fi primul act dintr-un război care nu fusese încă decretat; cum aveau să reacţioneze părinţii lui Casteel la vestea căsătoriei lui şi dacă poporul lui avea să mă accepte

vreodată; fratele lui şi al meu, toate diferenţele biologice dintre noi, care aveau să devină o problemă într-o zi, cu voia zeilor, atunci când eu aveam să îmbătrânesc, iar el abia dacă avea să dea semne de trecerea deceniilor –, aveam de gând să fac exact ceea ce spusese Casteel.

Nu aveam să ne gândim la problemele de mâine. Sau poate chiar la problemele pe care puteam foarte bine să le avem de înfruntat în câteva ore. Căci urma să mă căsătoresc cu bărbatul de care mă îndrăgostisem.

Bărbatul despre care *ştiam* că simţea la fel, chiar dacă nu rostise acele cuvinte.

Eram fericită.

Eram speriată.

Eram plină de speranţă.

Eram emoţionată.

Şi toate aceste emoţii erau reale.

O bătaie în uşa principală m-a făcut să ies din baie. Am deschis-o şi am dat peste Vonetta, care mă aştepta ţinând pe un braţ ceva roşu, iar în cealaltă mână ducea un mic săculeţ.

— Am auzit că va avea loc o nuntă astăzi, a anunţat Vonetta, intrând în cameră. Una pe care Kieran va fi atât de iritat că o ratează.

— Într-un fel, mi-aş dori şi eu ca el să fie aici. Nu că aş recunoaşte asta vreodată de faţă cu el, am spus, iar ea a râs. Închizând uşa, am urmat-o în dormitor. Nu mi se pare corect ca el să nu fie aici când Casteel se căsătoreşte.

— Chiar mi se pare ciudat, dar mă simt uşurată. Nu că va lipsi de la nuntă. S-a uitat peste umăr la mine în timp

ce a aşezat pe fotoliu ceea ce s-a dovedit a fi o rochie. Ci pentru că nu va fi aici *mai târziu*.

— Ştiu.

— Casteel este… are o inimă bună. Ce a făcut el trimiţându-l pe Kieran departe?! Sunt legaţi, şi eu… nu ştiu dacă altcineva ar fi făcut asta.

— Chiar are o inimă bună, am aprobat eu, simţind cum mi se înroşesc obrajii.

Să-l complimentez cu voce tare pe Casteel nu era ceva ce făceam prea des.

Întorcându-se spre rochie pentru a-i netezi poalele, a zâmbit:

— În orice caz, Kieran probabil se bucură că nu este aici pentru partea cu ceremonia propriu-zisă.

Inima mea a uitat să mai bată. Ştiam foarte puţine lucruri despre o ceremonie de nuntă atlantiană. Cele din Solis durau uneori zile întregi. Mireasa se tundea şi se îmbăia în apă unsă de preotese şi preoţi. Nu existau jurăminte, dar existau multe ospeţe. Când mă gândeam la atlantieni, o anumită parte îmi venea mereu în minte.

— Pot să te întreb ceva?

— Întreabă.

Vonetta s-a întors cu faţa spre mine.

— Acum câteva zile am aflat despre Împreunare. Frământam în mâini cordonul halatului. Casteel mi-a spus că nu este ceva ce se face prea des, dar vârcolacii se aşteaptă la asta? Sau atlantienii?

— Depinde foarte mult de părţile implicate. Uneori, se face schimbul de sânge, alteori nu. Dar alegerea de a face

acest lucru dă impresia că există o… ei bine, în lipsa unui cuvânt mai bun, o *legătură* mai puternică. A ridicat din umeri, iar eu nu am putut să nu observ că nu părea jenată şi nici nu vorbea despre asta ca şi cum ar fi fost ceva sexual sau ruşinos. Nu se întâmplă întotdeauna la nuntă. Ştiu că se întâmplă şi înainte, şi după.

Am încuviinţat din cap.

— Dar nu cred că se aşteaptă nimeni să faci asta, a adăugat ea repede.

— De ce? am întrebat, nedumerită.

M-a studiat o clipă, după care a spus:

— Nu ai sânge atlantian pur. Nu a existat niciodată o Împreunare cu cineva care are sânge muritor.

— Pentru că prelungeşte durata de viaţă a muritorului? am întrebat.

— Îmi imaginez că are ceva de-a face cu asta. Şi nu se întâmplă prea des ca un atlantian dintr-o linie de sânge fundamentală să se căsătorească cu cineva cu sânge muritor. Nu este interzis, aşa cum se întâmplă cu actul de Ascensiune, a spus ea, referindu-se la crearea unui vampir. Pur şi simplu, nu s-a întâmplat.

Nu ştiam ce să cred despre asta. Dacă Împreunarea îmi prelungea durata de viaţă, asta ar putea rezolva cel puţin una dintre problemele de mâine, dar nu eram sigură ce părere aveam despre a-mi lega viaţa de cea a altcuiva sau chiar despre ideea de a trăi atât de mult.

— Oricum, Casteel a trecut pe la mine pentru a-l căuta pe tatăl meu şi m-a întrebat dacă am ceva care ar merita să fie purtat de o Prinţesă la nunta ei. I-am spus că nu. Că

tot ce am eu este demn de o regină, a zis ea, iar eu am zâmbit. Miresele din Atlantia poartă, de obicei, un voal roşu sau galben pentru a alunga spiritele rele şi blestemele, dar a menţionat că nici nu se pune problema de voal.

Zeilor…

Fusese incredibil de atent din partea lui.

— Aşa că m-am gândit că rochia roşie ar fi perfectă. Şi, în afară de faptul că este puţin cam lungă, ar trebui să ţi se potrivească, dar nu alerga de colo-colo în ea.

— Voi încerca.

Mi-a întins-o.

— Dedesubt este un furou roşu. Ceva simplu. Ar trebui să te schimbi. Am sentimentul că vor fi aici în curând.

Pe când Vonetta stătea în camera de zi, freamătul din pieptul meu a crescut până a ajuns să se simtă de parcă o duzină de păsări îşi luaseră zborul dintr-un cuib. M-am pregătit rapid, punându-mi furoul catifelat, care abia dacă îmi ajungea până la coapse, după care am îmbrăcat rochia de mătase şi şifon. Strânsă în talie şi mulată pe bust, îmi amintea de rochia pe care o purtasem în noaptea Ritualului. Poalele rochiei erau transparente până la coapse, formând două voaluri vaporoase, iar un fir de aur fin era ţesut pe întreaga rochie, trasând liane delicate. Decolteul era mai lejer decât restul corsajului, iar bretelele erau ajustate astfel încât să se aşeze mai jos pe umeri. În acest tip de rochie, nu îmi puteam ascunde cicatricile, dar eu… oricum nu le mai ascundeam.

— Rochia este superbă, am strigat.

O clipă mai târziu, Vonetta s-a întors. A zâmbit când m-a văzut.

— Clar nu ai voie să alergi.

Am privit în jos, spre locul unde rochia forma o cascadă roşiatică pe gresie.

— Categoric nu.

— Vino! Stai jos! Lasă-mă să văd dacă pot să fac ceva cu părul tău, a spus ea, aruncându-mi săculeţul. Ţine asta!

Am prins săculeţul, care mi s-a părut surprinzător de greu. M-am aşezat pe fotoliu, întrebându-mă ce era în el, în timp ce Vonetta a luat peria şi un batalion de agrafe din camera de baie.

— Credeam că eu am mult păr, a spus ea, strângându-mi părul din lateral. Dar, la naiba, aproape că m-ai întrecut.

Trecându-mi degetele peste săculeţul catifelat, m-am gândit la Tawny.

— O prietenă de-a mea mă ajuta uneori să-l împletesc. Nu împletituri ca ale tale, ci câteva pe care ea le răsucea apoi într-un nod, astfel încât părul meu să nu fie vizibil pe sub văl.

— Prietena ta? Este în Solis? a întrebat ea după câteva momente.

— Da. Numele ei este Tawny. Ţi-ar plăcea de ea, iar ea te-ar adora. Este o a doua fiică – ceea ce înseamnă că îi este dat să facă Ascensiunea, i-am explicat în timp ce răsucea şi împletea părţile laterale ale părului meu aproape uscat. Ea nu are habar cum sunt de fapt

Ascendenţii, iar eu nu ştiu dacă va face Ascensiunea acum, dacă eu nu mai sunt acolo.

— Kieran şi Casteel mi-au spus cândva că mulţi dintre oamenii din Solis sunt inocenţi – că nu sunt conştienţi de cine sunt Ascendenţii cu adevărat. Mi se părea greu de crezut, a recunoscut ea în timp ce strângea părţile împletite şi începea să le răsucească într-un nod la ceafă. Dar, cu cât întâlneam mai mulţi Descendenţi, cu atât mai mult descopeream că Ascendenţii sunt maeştri în a ascunde adevărul.

— Aşa e.

Am înghiţit în sec, uitându-mă la locul unde perdelele erau fixate de stâlpi şi se legănau uşor în briza venită dinspre uşile deschise. Mintea nu mă asculta. M-am gândit la seara asta şi la posibilitatea ca primul grup de Ascendenţi să ajungă la Capul Spessa.

— Detest ceea ce urmează să se întâmple, am spus fără să vreau.

Degetele ei s-au oprit.

— Nunta?

— Nu. Zeilor! De fapt, abia aştept asta, am spus râzând uşor.

— Vorbeşti de parcă asta te-ar surprinde.

— Mă surprinde, am recunoscut cu blândeţe. Mă gândeam la Ascendenţi. La ce ar putea face ei când vor ajunge aici. Şi… urăsc faptul că eu sunt motivul pentru care tot ce aţi construit voi aici este acum în pericol.

— Întotdeauna am fost în pericol, a spus Vonetta. Mai devreme sau mai târziu, am fi fost descoperiţi şi s-ar fi dat

o luptă. Cu toţii ştiam asta când am fost de acord să venim aici.

Dar, la fel ca în Eden, eu fusesem catalizatorul care făcuse ca lucrurile să se întâmple mai devreme.

— Îmi imaginez că majoritatea mireselor nu se gândesc la asedii în noaptea nunţii lor.

— Dar tu nu eşti majoritatea mireselor, nu-i aşa?

Zeilor, nu avea idee cât de adevărat era asta.

— Penellaphe, eşti pe cale să te măriţi cu mândrul şi al naibii de enervantul Prinţ al Atlantiei. Mâinile ei calde mi-au atins umerii în timp ce îmi ridica restul părului, lăsându-l să se reverse pe spate. Şi, din câte am aflat despre tine de la fratele meu şi de la Casteel, Ascendenţii ţi-au răpit deja o mulţime de bucurii. Nu-i lăsa să ţi-o răpească şi pe asta.

Am inspirat adânc şi am încuviinţat din cap.

— Nu o voi face.

— Bine. Poţi să deschizi săculeţul? a întrebat ea. Şi dă-mi ce e înăuntru.

Privind în jos, am desfăcut şnurul şi mi-am strecurat mâna înăuntru. Buzele mi s-au întredeschis în timp ce am scos mai multe şiraguri de diamante.

— Drăguţ, nu-i aşa? Nu este cel mai frumos colier, dar îmi place simplitatea lui.

— Este simplu?

M-am holbat la diamantele strălucitoare înşirate pe trei rânduri de lanţuri. Trebuia să fie cel puţin jumătate de duzină de diamante pe lanţ.

— Dacă ne raportăm la standardul din Atlantia? Da.

M-am gândit la diamantul pe care mi-l promisese Casteel şi am făcut ochii mari.

— Diamantele sunt, de asemenea, o tradiţie aici.

Vonetta a luat colierul din mâna mea, iar eu am ridicat părul pe care ea îl lăsase pe spate.

— Sunt lacrimile de bucurie ale zeilor, cărora li s-a dat formă, mi-a explicat ea, închizându-l. Faptul că le porţi înseamnă că zeii sunt alături de tine chiar şi în timp ce dorm. În Solis exista o astfel de tradiţie?

Am clătinat din cap, aranjând lanţurile colierului.

— În Solis, diamantele reprezintă doar bogăţie. Cei care îşi permiteau organizau festivităţi ce durau zile întregi. Nu am fost niciodată la una, dar, din câte ştiu, Ascendenţii ocupau locul central în timpul nunţilor. Nu zeii. Nici măcar nu-mi pot imagina o nuntă care să dureze zile întregi. Aşa sunt nunţile şi în Atlantia?

— De obicei, pot dura câteva ore, iar asta e partea pe care Kieran ar rata-o cu drag. Ea a ocolit fotoliul. Dar cu tatăl meu oficiind nunta, mă îndoiesc că va dura mai mult de câteva minute.

— Ah, slavă zeilor! am exclamat ridicându-mă. Îmi cer scuze. Zile sau ore ar însemna… prea mult.

Vonetta a râs, iar eu am intrat în camera de baie.

— Cu ceremonia s-ar putea să ai noroc, dar îmi imaginez că, odată ce vei ajunge la Evaemon, Regele şi Regina vor da un banchet în onoarea ta şi pentru a te prezenta supuşilor tăi. Asta va dura zile întregi.

Supuşii mei. Banchet de zile întregi.

Privindu-mi reflexia în oglindă, nu mă mai puteam

gândi la asta. Cele trei rânduri de diamante străluceau în lumina blândă a lămpii. Rochia şi părul meu – toate erau frumoase, şi era mai mult decât mă aşteptam sau speram… sau chiar decât ştiam că aveam nevoie.

M-am întors spre ea.

— Îţi mulţumesc pentru asta – pentru toate astea. Înseamnă foarte mult pentru mine, Vonetta.

— Nu e mare lucru, dar cu plăcere.

Era mare lucru să arăt şi să mă simt ca o mireasă când totul era real.

— Vei veni la nuntă? am întrebat-o, apoi am râs. Nici măcar nu ştiu unde va avea loc.

— Pot veni dacă vrei. Şi dacă îmi spui Netta. Aşa îmi zic prietenii mei, şi, din moment ce voi participa la nunta ta, îmi imaginez că suntem prietene.

Am zâmbit încuviinţând din cap.

— Atât timp cât îmi spui Poppy. Aşa *îmi* spun prietenii *mei*.

— Pot să fac asta. Apropo, nunta va avea loc aici. De fapt, afară. Întotdeauna au loc afară, indiferent de vreme, iar tu nu vei purta pantofi.

— Pentru că amândoi trebuie să stăm pe pământ atlantian? am presupus eu.

— Corect. Şi-a dat, cu peria, câteva cozi împletite pe spate. Şi a sosit timpul. Au ajuns.

— Simţurile vârcolacilor trebuie să fie uimitoare, am spus în timp ce inima a început să îmi bată din nou ca nebuna.

A zâmbit.

— Sunt, dar l-am văzut pe tatăl meu trecând pe lângă fereastră.

— Oh. Am râs. Bine, atunci.

— Eşti gata?

Am încuviinţat din cap. Am dat să o urmez afară, dar m-am oprit.

— O secundă.

Grăbindu-mă spre pat, am luat pumnalul din os de vârcolac şi l-am prins la coapsă.

— Plănuieşti să-l înjunghii în timpul ceremoniei? m-a întrebat Vonetta.

— De ce se comportă toată lumea de parcă aş fi la un pas de a-l înjunghia pe Casteel? am întrebat.

— Se pare că ţi-ai făcut un obicei din asta.

— L-am înjunghiat doar… de câteva ori. M-am întors, aranjând poalele rochiei. Pumnalul mi-a fost dăruit de cineva la care ţin. A fost ca un tată pentru mine şi, într-un fel, va fi alături de mine în momentul când voi face ceva ce el nu credea că voi putea face vreodată.

Ceva ce ştiam că Vikter ar fi fost fericit să vadă, chiar dacă mă căsătoream cu un Prinţ al Atlantiei. În adâncul inimii, ştiam că tot ce ar fi contat pentru Vikter ar fi fost faptul că eu îmi doream asta şi că eram preţuită.

Şi ştiam că ambele erau adevărate. Erau adevărate de mai mult timp decât îmi dădeam seama.

Capitolul treizeci şi şapte

Soarele strălucea deasupra noastră, briza era plăcută, iar pământul şi iarba se simţeau calde sub picioarele mele goale, în timp ce mă îndreptam de bunăvoie spre el.

Hawke.

Cel Întunecat.

Prinţul Casteel Da'Neer.

Alţi oameni aşteptau afară, în curte. Jasper era acolo. Naill şi Delano stăteau în spatele lui Casteel, în partea stângă. Femeile-gardian vegheau de pe metereze, iar Vonetta era în spatele meu. Dar eu nu îl vedeam decât pe Casteel.

Îmbrăcat complet în negru, avea o figură impunătoare, marcată de acea frumuseţe sălbatică, primară, care îmi amintea mereu de pisica de peşteră pe care o văzusem mai demult. Stătea desculţ pe pământul revendicat de Atlantia. Şi nu cred că mai vedea pe altcineva în timp ce eu înaintam. Se uita la mine, cu ochii aceia strălucitori până şi în lumina soarelui, cu o privire aproape speriată, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere. Îi mai văzusem privirea asta, mai ales când zâmbeam sau râdeam. Iar el părea să nu fie conştient de nimeni din jur, nici măcar când Vonetta s-a dus spre el şi i-a vorbit. Se uita fix la mine, chiar şi atunci când a băgat mâna în buzunar şi i-a întins Nettei ceva. Şi când mi-am lăsat simţurile să ajungă la el, am simţit ceea ce simţeam întotdeauna din partea lui, doar că acrimea conflictului dispăruse, iar gustul de ciocolată şi de fructe de pădure era mult mai puternic.

Nu mi-am putut lua ochii de la el, nu până când

Vonetta s-a întors lângă mine şi mi-a pus ceva cald şi metalic în palmă.

— Verigheta. Pentru Casteel, a şoptit ea. Le-a făcut la fierar.

Mi-am coborât privirea asupra inelului sclipitor, de aur. Avea un fel de inscripţie în interior, dar nu puteam să desluşesc ce anume.

Strângând inelul între degete, nu-mi aminteam cum ajunsesem acolo, dar, deodată, mă aflam în faţa lui Casteel. Se uita la mine aşa cum îmi imaginasem că ar face-o cineva dacă ar avea un zeu în faţa ochilor.

— Arăţi… Casteel şi-a dres glasul în vreme ce umbrele norilor rătăceau peste curte. Arăţi minunat, Poppy. Absolut…

Privirea i-a alunecat de-a lungul trupului meu, de la împletiturile din păr la diamantele de la gât, apoi peste corsajul mulat pe corp şi până la voalurile transparente ale rochiei, care se unduiau în vânt. Un rânjet i s-a aşternut lent pe buze. I-a apărut gropiţa din obrazul drept, după care şi cea din obrazul stâng. Şi-a aplecat capul, atingându-mi urechea cu buzele, în timp ce rostea: Am eu halucinaţii sau ăla prins la coapsă e pumnalul tău?

Am zâmbit.

— Nu ai halucinaţii.

— Eşti o creatură absolut uimitoare şi criminală, a murmurat el.

— Veţi avea timp mai târziu pentru dulcegării, a spus Jasper, şi, când Casteel s-a dat în spate, i-am văzut focul din privire. Arăţi încântător, Penellaphe.

— Mulţumesc, am spus eu.

— Dar eu? a întrebat Casteel, iar Naill a oftat din spatele lui.

— Acceptabil.

— Asta a fost nepoliticos, a răspuns el.

— Vrei să mergi undeva la umbră şi să-ţi oblojeşti sentimentele rănite? Aşa cum făceai pe când erai mic şi, inevitabil, te răneai făcând ceva incredibil de stupid?

Casteel şi-a coborât sprâncenele, în vreme ce el îl ţintuia cu privirea pe Jasper.

— Ceremonia asta începe într-un mod foarte ciudat.

— Adevărat. Vârcolacul a chicotit. Să-i dăm drumul, pentru că sunt sigur că eşti mai nerăbdător să se termine această ceremonie decât să înceapă.

Casteel i-a aruncat o privire sumbră vârcolacului, iar eu m-am întrebat ce anume însemna asta.

— Trebuie să staţi amândoi cu faţa la mine, ne-a instruit Jasper, apoi a aşteptat până când am făcut asta.

Mi-a zâmbit, iar emoţiile mele erau prea împrăştiate ca să i le mai pot citi şi pe ale lui, dar afecţiunea i se vedea în privire.

— Nu ştiu cât de multe cunoşti tu despre căsătoriile atlantiene sau cât sunt de diferite faţă de cele din Solis, dar am să te îndrum eu, bine?

— Bine, am şoptit.

— Bine. Este destul de simplu. Nu există jurăminte. În orice caz, nu unele care să fie rostite, a continuat el, în vreme ce norii de deasupra noastră ne învăluiau în umbră.

A aruncat iute o privire spre cer, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ţineţi verigheta în mâna stângă şi împreunaţi-vă mâinile drepte.

Când m-am uitat la el, Casteel ţinea mâna dreaptă cu palma în sus. Nu mai avea nici un zâmbet pe faţă. Doar o anumită intenţie în privire şi în felul cum ţinea buzele. Cu pulsul fremătând, mi-am pus mâna dreaptă în palma lui. Un fior şi-a croit drum pe braţul meu în sus şi, luându-mă după uşoara lărgire a ochilor săi, am ştiut că şi el l-a simţit.

— Îngenuncheaţi. Mai întâi Casteel, a spus Jasper, iar el exact asta a făcut. Acum tu, Penellaphe.

Aşezându-mă în genunchi, mâna lui Casteel s-a încordat sub mâna mea, iar privirile ni s-au unit.

— Puneţi verighetele pe pământul dintre voi, astfel încât să se suprapună, a spus Jasper, iar Casteel a aşezat o verighetă de aur, una mai mică decât cea pe care o ţineam eu în mână, pe solul nisipos.

Eu am aşezat-o pe cea mai mare deasupra, astfel încât cercurile să se suprapună. Casteel cunoştea următorii paşi. Nu şi-a întors privirea de la mine în timpul cât a luat pământ de jos şi l-a presărat peste inele. A încuviinţat din cap, iar eu am făcut la fel, simţind cum, în vreme ce repetam acţiunile lui, firele de pământ îmi alunecau printre degete.

Nori groşi se adunau deasupra noastră în timp ce Casteel mi-a şoptit:

— Partea următoare s-ar putea să doară, dar numai

pentru câteva clipe.

Având încredere în el, am încuviinţat din cap.

— Ridicaţi mâna stângă, cu palma în sus.

Jasper a îngenuncheat în faţa noastră şi, când i-am aruncat o scurtă privire, am văzut că ţinea în mână un pumnal – unul pe care nu-l mai văzusem niciodată. Lama era de aur, la fel ca săbiile pe care le purtau femeile-gardian.

— Voi face o crestătură în fiecare dintre palmele voastre. O să doară pentru o clipă, iar voi veţi face cu sângele vostru ceea ce aţi făcut şi cu pământul. Rana se va vindeca pe dată, dar amândoi veţi purta semnul până când uniunea se va încheia prin moarte sau prin decret.

Nu înţelegeam cum o rană de-a mea urma să se vindece imediat.

— Şi asta e tot?

— De obicei, aceste proceduri durează mai mult, dar asta va fi tot. Cel puţin, părţile în care sunt eu implicat. O sclipire jucăuşă strălucea în ochii palizi ai lui Jasper. Casteel va trebui să te pună la curent cu restul.

— Aşa voi face, a zis Casteel şi a rânjit scurt. Bucuros.

Când am ridicat mâna stângă, cu palma în sus, un fior mi-a alunecat pe piele. Casteel a făcut acelaşi lucru, înclinându-se şi reducând distanţa dintre noi. Buzele lui le-au atins uşor pe ale mele.

— Doar o clipă de durere, a zis el.

— Ştiu, am şoptit. Am încredere în tine.

L-am auzit trăgând aer în piept şi am simţit ce însemna pentru mine să spun asta şi pentru el să o audă.

— Nedemn, a şoptit, apoi m-a sărutat exact în momentul în care am simţit înţepătura ascuţită a pumnalului lui Jasper în palma mea. Sărutul a fost la fel de scurt precum durerea, dar mult mai dulce.

Casteel s-a dat înapoi, împreunându-şi mâna cu a mea, palmă lângă palmă. Şi-a strecurat degetele printre ale mele în timp ce ne ghida mâinile unite spre verighete. Aerul mi s-a blocat în gât în timp ce îmi priveam sângele – sângele *nostru* – alunecând pe palmele noastre, până la încheieturi. A căzut o picătură, apoi alta, stropind verighetele.

Jasper a rămas în tăcere când Casteel şi-a desprins mâna din mâna mea. A luat verigheta mai mică de jos, în vreme ce mâna lui dreaptă încă o ţinea strâns pe a mea.

— Îţi voi pune verigheta pe deget, apoi tu îmi vei pune mie cealaltă verighetă.

Am încuviinţat din cap.

— Întoarce palma spre cer, a spus el calm.

Am întors mâna şi am făcut ochii mari. Rana se închisese, dar, în podul palmei, de-a curmezişul, aveam un vârtej fin de aur vibrant, care strălucea în pofida faptului că soarele se ascunsese în nori.

— Cum…

Casteel mi-a zâmbit.

— Magie.

Asta trebuia să fie.

Mâna mea a rămas surprinzător de fermă cât timp el mi-a strecurat pe degetul arătător verigheta murdară de pământ şi de sânge. Era puţin cam largă, dar nu credeam

că va aluneca.

— E rândul tău.

Am luat verigheta şi mi-am ţinut răsuflarea pe când i-o potriveam pe deget.

Apoi, am privit într-o tăcere împietrită cum pământul şi sângele se infiltrau în inele. Verighetele au strălucit într-un auriu intens, după care strălucirea s-a estompat, iar verighetele au rămas imaculate.

— Gata, a spus Jasper, ridicându-se. Sunteţi soţ şi soţie.

Ziua s-a preschimbat în noapte.

Privind în sus, buzele mi s-au întredeschis. De la răsărit la apus şi de la miazăzi la miazănoapte, norii adunaţi deasupra noastră prefăcuseră albastrul cerului în negrul de la miezul nopţii. Nu se vedea nici măcar un crâmpei din razele soarelui, deşi nu era mai mult de un ceas – sau poate două – peste ora prânzului.

— Zeilor, a şoptit Vonetta.

Casteel s-a ridicat iute, ridicându-mă şi pe mine odată cu el. M-a tras lângă el în timp ce privea cerul negru.

— Este un semn prevestitor? am întrebat.

— Este, a confirmat Jasper cu voce aspră. Nu am mai văzut aşa ceva de când… zeilor, de când mama şi tatăl tău s-au căsătorit. Şi nici atunci, Casteel, nu a fost *aşa.*

Casteel şi-a coborât privirea spre vârcolac.

— Acesta este un semn. Unul puternic. Jasper a clătinat din cap mirat. Un semn de bun augur de la Regele Zeilor. Jasper zâmbea în timp ce norii nefireşti au început să se împrăştie, iar razele soarelui au răzbătut printre ei.

Nyktos, chiar şi adormit, aprobă această uniune.

Verigheta de aur strălucea în lumina soarelui care se revărsa prin ferestrele dormitorului nostru. Încet, am întors mâna. Vârtejul de aur strălucitor urma linia cea mai apropiată de degetele mele. Mi-am plimbat degetul mare peste linia ondulată. Poleiala de aur nu a dispărut, iar mie… nu-mi venea să cred că eram căsătorită. Că trecusem de la Penellaphe Balfour la Fecioara, iar acum eram Penellaphe Da'Neer.

— Sper că nu te-ai răzgândit deja. Dar, dacă da, nu se va şterge.

Am ridicat capul pe când Casteel ieşea din camera de baie.

— Nu încerc să îl şterg. L-am privit dând ocol patului, cu inima bătându-mi tot mai tare. Şi nu m-am răzgândit. Pur şi simplu, nu înţeleg cum este posibil – aurul de pe mâna mea. Cum sângele şi murdăria pur şi simplu… s-au cufundat în inele şi au dispărut.

— Când am spus că e magie, glumeam doar pe jumătate. S-a aşezat lângă mine, luându-mi palma în mână. Atingerea mi-a provocat o undă de şoc. Sunt zeii. Magia lor. Şi-a trecut degetul de-a lungul semnului. Şi asta e ca un tatuaj, dar e mai profund decât cerneala. Toţi atlantienii căsătoriţi au această amprentă până când căsătoria lor se termină.

— Prin moarte sau decret?

Când a încuviinţat din cap, valuri întunecate i s-au rostogolit pe frunte.

— Doar atunci semnul va dispărea.

Ar fi un mod groaznic de a descoperi că cineva a murit. M-am cutremurat.

Casteel a ridicat privirea spre mine.

— Nu credeai în zei?

Am vrut să spun că da, credeam, dar era mai complicat de atât.

— Credeam în ceea ce m-au învăţat Ascendenţii despre zei. Singura magie era Binecuvântarea. În afară de asta, ei erau ca nişte… santinele tăcute care ne vegheau, iar datoria noastră era să îi slujim prin Ritual. Am râs – am râs de mine însămi. Acum, când spun asta cu voce tare, conştientizez cât de ridicol sună. Cât de oarbă am fost.

— Sună astfel doar pentru cineva care a fost învăţat într-un mod diferit încă de la naştere.

— Credeam că magia lor era Ascensiunea. Că Ascendenţii erau dovada acelei puteri, am spus eu în vreme ce degetele lui Casteel au alunecat până la verigheta de pe degetul meu arătător.

Mi-am dat seama de ceva.

— Am fost surprinsă când mi-ai pus verigheta pe degetul arătător. În Solis, ea se poartă pe cel de-al patrulea deget, dar degetul arătător este cel mai aproape de linia din palmă pe care se află semnul.

— Isteaţă fată, a murmurat el, dându-mi pe spate buclele care îmi căzuseră pe un umăr. Se spune că linia din palmă este cea legată de inima ta. De aceea semnul se face acolo.

— Este frumos, am recunoscut.

— Este, a spus el, iar eu îi simţeam privirea aţintită asupra mea.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Nu ştiu tu, dar eu mă simt cu totul special, a adăugat el trecându-şi degetele peste ceafa mea, apoi peste lanţurile delicate ale colierului. Au trecut câteva sute de ani de când Nyktos nu şi-a mai dat acordul pentru o uniune.

Pulsul mi s-a înteţit.

— De la căsătoria părinţilor tăi.

— Aşa am auzit. Tatăl meu se lăuda mereu cu asta. Spunea oricui îl asculta că, atunci când ceremonia a luat sfârşit, ziua s-a transformat în noapte. Nu sunt convins că eu sau Malik îl credeam, dar nu minţea.

— Şi de atunci încolo Nyktos nu a mai făcut asta pentru nimeni?

— Se pare că nu. Asta e o veste bună, Poppy.

— Spre deosebire de copacul din Pădurea Sângerie, care a răsărit în Eden?

— Nu ştim dacă a fost de bine sau de rău, a răspuns el. Ştim doar că a fost foarte ciudat.

Am râs fără să mă pot abţine şi m-am simţit bine să fac asta. Să nu mă lupt cu un râset sau cu un zâmbet şi să fiu fericită.

Pe chipul lui Casteel a apărut din nou privirea aceea. Cea pe care o avea când mă apropiasem de el înainte de ceremonie. Cea pe care o avea de fiecare dată când mă auzea râzând sau zâmbind.

— De ce? Eram extrem de curioasă. De ce mă priveşti aşa când râd? Sau când zâmbesc?

— Pentru că e ceva frumos, iar tu nu faci asta suficient de des. În vreme ce se uita la mâna mea, o uşoară roşeaţă i s-a strecurat în obraji. Şi, de fiecare dată când îl aud, am impresia că l-am mai auzit înainte – adică, înainte de a te cunoaşte. Ca un déjà-vu, dar diferit.

Asta m-a făcut să mă gândesc la ceea ce îmi spusese Kieran.

— Ce înseamnă inimi-pereche? am întrebat eu pe nerăsuflate.

Privirea lui Casteel s-a întors spre mine.

— Cum de ai auzit de inimi-pereche, dar nu şi de însemnul căsătoriei?

— Vezi tu..., am reuşit eu să spun. Vezi tu, ai acest vârcolac legat de tine, care spune adesea lucruri foarte vagi, de cele mai multe ori nefolositoare.

El a râs auzind asta.

— Aşa e, nu? Ţi-a vorbit despre inimile-pereche? Când?

— Acum câteva zile. Deşi părea a se fi întâmplat cu o eternitate în urmă. A spus că el crede că suntem *inimi-pereche*, iar eu m-am gândit că e nebun. Nu mi-a spus ce înseamnă asta, în afară de faptul că e ceva mai puternic decât liniile de sânge şi decât zeii.

— Asta a fost vag.

Un zâmbet îi juca pe buze. Avea o expresie istovită, dar autentică. Am zărit o urmă de gropiţe.

— Inimile-pereche sunt... aproape că sunt o legendă

mai mare decât ideea că Nyktos ar aproba o uniune. Nu sunt fabulaţii, dar e un lucru atât de rar, încât a devenit un mit. Coborându-şi genele, s-a jucat cu o lacrimă de diamant. Totul a început în negura vremurilor, când una dintre zeităţile antice s-a îndrăgostit atât de tare de o muritoare, încât i-a rugat pe zei să o binecuvânteze pe cea pe care o alesese cu darul vieţii lungi. Aceştia au refuzat, chiar dacă era unul dintre copiii lor preferaţi. Şi au refuzat în fiecare an, pe măsură ce muritoarea pe care o iubea îmbătrânea, iar el rămânea neschimbat. Apoi, când iubita sa era bătrână şi căruntă, trupul nemaiputând să mai poarte viaţa în el, a plecat să i se alăture lui Rhain, acolo unde nici măcar el nu putea călători. Cu inima frântă, zeitatea nu a mai mâncat şi nici nu a mai băut, fără să-i pese de rugăminţile zeilor. Nyktos însuşi a venit pe acest pământ şi l-a implorat să trăiască. I-a spus că nu poate, nu când o parte din sufletul său îl părăsise în momentul în care iubita îi murise. Era o parte pe care nu avea cum să o recupereze, şi, fără ea, nu mai avea dorinţa de a trăi. În cele din urmă, a devenit ţărână.

— E… e foarte trist.

— Unii spun că toate marile poveşti de dragoste sunt aşa.

— Unii sunt proşti.

El a râs din nou.

— Dar nu am terminat. Zeii şi-au dat seama de greşeala lor. Că au subestimat capacitatea de a iubi – a două suflete şi a două inimi care erau cumva menite să se unească. Erau inimi-pereche. Zeii ştiau că nu-şi mai

puteau aduce înapoi copilul sau pe iubita lui, dar, când s-a întâmplat din nou, cu un alt copil de-al lor, o fiică străveche, care avusese mulţi iubiţi care veniseră şi plecaseră de-a lungul anilor, au cedat. Când ea le-a cerut ajutorul pentru ca iubitul ei muritor să primească darul vieţii, au fost de acord, dar cu două condiţii. Amândoi au fost puşi în faţa unor încercări aproape imposibile, menite să le dovedească dragostea. Dacă reuşeau, zeitatea trebuia să accepte să fie sursa vieţii iubitului ei. Iubitul ei ar fi trebuit să bea din ea pentru a rămâne alături de aceasta. Bineînţeles, ea a fost de acord, iar ei şi-au dus la bun sfârşit încercările. Ar fi făcut orice pentru cealaltă jumătate a sufletului şi a inimii lor.

Am făcut ochii mari când am înţeles.

— Iubitul ei a fost primul atlantian.

El a încuviinţat din cap.

— Da, linia fundamentală. S-a întâmplat din nou şi din nou de-a lungul veacurilor. O zeitate străveche îşi găsea inima-pereche într-un vârcolac, apoi cei doi duceau la îndeplinire încercările pentru a-şi dovedi dragostea. Unii credeau că aşa au luat naştere nestatornicii şi alte linii de sânge. Sau un atlantian îşi găsea inima-pereche într-un muritor, creând astfel o altă linie de sânge, odată ce zeii îi binecuvântau cu viaţă. Acest tip de iubire era rar – încă este rar. Atunci când este conştientizată de amândoi, este genul în care cei doi ar face orice unul pentru celălalt, şi-ar da chiar şi viaţa. Iar inimile-pereche s-au aflat întotdeauna în legătură cu cei care au creat ceva nou sau au iniţiat o mare schimbare. Se spune că regele Malec şi

Isbeth au fost inimi-pereche.

— Dar, dacă erau inimi-pereche, atunci de ce zeii nu i-au pus la încercare pentru ca apoi să le ofere darul vieţii, aşa cum s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Dacă ar fi făcut-o, atunci nu ar fi fost creat primul vampir, iar lumea… lumea ar fi un loc cu mult diferit. Casteel a urmat direcţia gândurilor mele. Dar, chiar şi pentru zei, crearea vieţii este complexă şi plină de necunoscute. Ei nu au prevăzut niciodată că Malec ar putea fi atât de inventiv încât, în disperarea lui de a o salva, să o sece pe Isbeth de propriul ei sânge şi să îl înlocuiască apoi cu al lui. Dar problema era că ei deja adormiseră pe atunci, fiind prea adânciţi în somnul lor pentru a-i mai auzi rugăminţile lui Malec.

— Zeilor, am şoptit. Asta e oarecum tragic. Adică, acţiunile lui au dat curs… la toate astea. Şi, da, era deja căsătorit, dar tot e tragic.

— Este.

— Iar zeii sunt încă adormiţi, incapabili să mai ofere încercările şi să acorde acele daruri acum.

— Dar nu într-atât de adormiţi încât să nu fie conştienţi de ceea ce se întâmplă, a zis el. Tot crezi că ceea ce a spus Kieran este atât de nebunesc?

Inima mi-a tresăltat.

— Eu… nu ştiu. Dar tu ce părere ai?

A zâmbit misterios.

— Nici eu nu ştiu.

Am dat să mijesc ochii, dar apoi mi-a venit ceva în minte.

— Stai! E ceva ce nu înţeleg. Malec era descendent al zeităţilor antice, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, cum de a transformat-o pe Isbeth într-un vampir? Celelalte zeităţi – când inimile lor pereche au primit din sângele lor, nu s-au transformat în vampiri.

— Asta pentru că celorlalţi nu le-a fost secătuit sângele. Zeii au fost cei care le-au dat darul vieţii, a explicat el. Transformarea nu este la fel.

— Ca şi cum una este sancţionată de zei şi cealaltă, nu?

— Într-un fel.

A venit mai aproape, punând mâna pe pat, lângă şoldul meu. Şi-a coborât puţin capul, iar eu mi-am permis să-i citesc emoţiile. Simţea o mulţime de lucruri, dintre care unul pe care rareori îl simţeam la el. Îmi amintea de ceea ce simţeam eu când mă furişam în ateneul din oraş şi găseam o carte interesantă sau când priveam cum se deschideau trandafirii de noapte. Momente în care eram mulţumită. El era mulţumit. Era, de asemenea, precaut, şi asta m-am gândit că era din cauza a ceea ce putea să vină în seara asta. Şi era… foarte obosit.

— Încă nu ai dormit. Trebuie să dormi. Am vrut să mă întind spre el, dar m-am oprit, nesigură pe mine. Eram căsătoriţi acum. Mai important, era real – ceea ce simţeam unul pentru celălalt era real. Ascendenţii ar putea ajunge aici în seara asta.

— Ştiu. Şi-a ridicat capul. Mă voi odihni, dar mai e ceva ce vreau să fac.

Brusc, mi s-a pus un nod în piept în timp ce mintea mea a luat-o într-o direcţie complet nepotrivită.

— Noi suntem căsătoriţi. Este oficial, cu excepţia încoronării, dar mai este o tradiţie.

Mi s-a uscat gâtul.

— Împreunarea?

A clipit o dată, apoi încă o dată.

— Încerc din răsputeri să nu râd.

— Ce?! Asta e o tradiţie, nu? Am întrebat-o pe Vonetta despre asta…

— Vai, zeilor!

Şi-a trecut mâna peste faţă.

— Şi ea mi-a spus că…

— Nu e vorba despre asta, m-a întrerupt el. Este vorba despre noi. Doar noi doi şi tradiţia de a ne oferi unul celuilalt.

— Oh, am şoptit, iar acum mintea mea se juca fericită într-un loc foarte nepotrivit. Cum ar fi… sexul?

S-a uitat fix la mine.

— Chiar îmi place modul în care mintea ta funcţionează, dar nu la asta mă refeream.

— Ei bine… Faţa îmi ardea. Asta e stânjenitor.

Casteel a râs, mângâindu-mi obrazul.

— Nu te simţi stânjenită. Am vorbit serios când am spus că îmi place cum funcţionează mintea ta. Dar este o tradiţie ca, după nuntă, cuplul să îşi ofere sânge unul altuia. Nu este obligatoriu. Aşa cum am spus, este doar o tradiţie, una menită să întărească legăturile căsătoriei. Faptul că nu o faci nu schimbă cu nimic…

— Dar, dacă o faci, ce se schimbă?

— Este… un act de încredere. Mâna lui a alunecat de pe faţa mea. Este un angajament de a împărtăşi totul. Este mai mult simbolic.

Inima îmi bătea din nou cu putere, iar corsajul rochiei mi s-a părut brusc prea strâmt. Era clar că asta era ceva ce-şi dorea, chiar dacă era doar simbolic. Probabil era chiar ceva ce îşi imaginase cândva că avea să facă la un moment dat cu Shea, înainte… ei bine, *înainte*. Am simţit un val de furie şi de milă pentru o femeie care era moartă de mai mulţi ani decât trăiam eu, dar tot mi-a luat ceva ca să alung acele sentimente.

— Şi ştiu că ideea de a bea sânge nu este tocmai apetisantă pentru tine. Aşa că înţeleg dacă nu vrei…

— Vreau.

S-a lăsat pe spate, ochii devenindu-i strălucitori.

— Este pentru că vrei tu sau pentru că te rog eu?

— De câte ori am făcut lucruri pe care tu le-ai vrut, iar eu, nu?

El a râs.

— Ai dreptate. Umorul i-a pierit din ochi, înlocuit de un fel de intensitate devoratoare. Dacă eşti sigură. Sută la sută la sută sigură?

— Sunt.

— Mulţumesc, la naiba! A dat să se întindă spre mine, dar s-a oprit brusc. Trebuie să dăm jos rochia aia. Netta o să mă ia la bătaie dacă i-o dau înapoi şifonată. A ridicat privirea spre mine. Şi am senzaţia că ar fi foarte şifonată.

Şi eu aveam aceeaşi senzaţie.

Cu pulsul fremătând, m-am ridicat şi am întins mâna spre bretea. Casteel m-a urmat, apucând-o pe cealaltă.

— Are nasturi?

Am clătinat din cap.

— Slavă zeilor! a murmurat el în timp ce trăgea breteaua pe braţul meu în jos. Pentru că probabil m-aş fi dat bătut şi aş fi sfâşiat chestia asta.

— De obicei, ai mai multă răbdare de atât.

Rochia s-a adunat în jurul şoldurilor mele.

— Uneori. Rămânând cu ochii la furou, m-a ajutat să ies din rochie. Dar nu şi când e vorba despre tine.

— Nu cred că e adevărat, am spus eu, iar el a dat să azvârle rochia. L-am oprit. Iau eu asta.

Buzele i s-au încreţit când eu am aşezat rochia pe fotoliu. M-a aşteptat la capătul patului.

— Chiar am o slăbiciune pentru tine şi bretelele alea mici şi ridicole ale tale. S-a întins spre mine, punându-mi mâinile pe coaste. A strâns de material, întinzându-l pe mine. Şi pentru sânii tăi, dar ei nu sunt ridicoli sau mici. În orice caz, şi pentru ei am o slăbiciune.

— Mulţumesc? am spus când el a trecut în spatele meu, iar mâna i-a alunecat pe abdomenul meu.

A râs, iar sunetul era în parte uşurare şi în parte nevoie. Nu trebuia să-mi folosesc abilităţile ca să ştiu asta. Am vrut să întind mâna spre încuietoarea colierului.

— Lasă-l! A aruncat o privire în jos. Şi pumnalul.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios?

— Când vei înţelege că spun adevărul? Înclinarea

buzelor lui era păcătoasă. Mă excită când eşti înarmată cu ceva ascuţit.

— E ceva total în neregulă cu tine.

A venit în faţa mea.

— Dar îţi place ce e în neregulă cu mine.

— Şi cu mine e ceva în neregulă. Mi-am ridicat privirea spre el. Pentru că îmi place.

— Ştiu. Mi-a atins obrazul. Întotdeauna am ştiut că îţi place că mă bucur când mă faci să sângerez.

Casteel m-a sărutat, şi am simţit că a fost de parcă buzele noastre se atingeau pentru prima dată. Într-un fel, a fost ca primul sărut, iar eu şi Casteel am avut mai mult de un prim sărut. Cu fiecare adevăr, cu fiecare schimbare, era de parcă o luam de la capăt, dar păstrând toată experienţa şi amintirile. Şi, când îl sărutam pe Casteel, era ca şi cum aş fi îndrăznit să sărut soarele. Am pus mâinile pe pieptul lui, simţind căldura pielii sale prin cămaşă, şi asta – toate astea – a fost o altă premieră, căci l-am sărutat fără să mă gândesc măcar o dată dacă trebuia, fără să mă întreb dacă voi regreta. L-am sărutat frenetic, iar în asta era o libertate pe care nu o mai cunoscusem niciodată.

M-a tras lângă el, încolăcind un braţ în jurul taliei mele, în vreme ce gura lui se plimba pe linia maxilarului meu, apoi pe gât. M-am încordat cu o nerăbdare perversă.

— Există şi alte locuri, ştii? De unde pot să beau din tine.

— Cum ar fi?

— Locuri care sunt mult mai sensibile decât gâtul. Şi-a coborât mâna pe umărul meu, cuprinzându-mi un sân

prin furou. Degetul lui mare a găsit vârful dureros. Ca aici, de exemplu. Ţi-ar plăcea asta? Nu răspunde încă. Sunt alte locuri şi mai sensibile. Mai interesante. A continuat, trecându-şi mâna peste curbura şoldului meu şi chiar mai jos. A strâns mătasea în mâini. Ridică-ţi braţele!

Mi-am întins braţele deasupra capului, tremurând când îmbrăcămintea lui mi-a atins pielea proaspăt dezgolită. Furoul a alunecat pe podea, apoi mâna lui a revenit pe şoldul meu. Pe coapsa mea. Simţindu-i buzele pe gât, am închis ochii. Degetele lui se plimbau de-a lungul coapsei mele, atingerea verighetei simţindu-se rece pe pielea mea.

— Ai o venă aici, chiar de-a lungul piciorului, cu toate aceste vinişoare care se ramifică. Mă gândesc că ţi-ar plăcea foarte mult.

M-am cutremurat.

— Vrei să faci asta acum?

— Aş face-o, doar că în acest moment mă simt incredibil de arhaic şi vreau ca lumea să vadă semnul proaspăt lăsat de mine pe gâtul tău, a spus el. Şi, dacă întreaga lume ar vedea semnul dintre coapsele tale frumoase, ar trebui să ucid apoi întreaga lume.

— Asta e exagerat.

— Mă simt exagerat, Prinţeso. Mai este un alt loc, unul care nu va furniza atât de mult sânge, dar cred că va fi preferatul tău. Mâna lui mi s-a strecurat între picioare, iar degetul lui mare a apăsat pe mănunchiul de nervi, făcându-mă să mă ridic pe vârfuri. Chiar aici. Aş putea să te gust şi să mă hrănesc din tine în acelaşi timp.

Un vârtej ascuţit de plăcere s-a răsucit prin mine.

— Sună indecent.

— Extrem de indecent, a aprobat el. Nu trebuie să alegi. Mai târziu, pentru că va exista un mai târziu, a promis el, iar eu am simţit cum mi se strânge pieptul, vom încerca fiecare dintre aceste locuri şi îmi poţi spune care este preferatul tău. Ce părere ai despre asta?

— Cred că... Am scăpat un geamăt şuierat în timp ce degetul lui aluneca în interiorul meu. Îmi va face plăcere să fiu foarte indecentă.

— Îmi dau seama.

A chicotit pe pielea mea în timp ce mă împingea înapoi, degetul lui mişcându-se lent, superficial. M-a ajutat să mă întind pe spate, apoi s-a retras din mine.

— Amândoi o vom face.

Îndepărtându-se de pat, s-a oprit pentru a-mi săruta cicatricile de pe abdomen, apoi pe cele de pe picioare. Apoi, a făcut un pas înapoi, stând în faţa mea. Eram complet expusă, purtând nimic altceva decât colierul şi pumnalul. Timiditatea şi-a făcut simţită prezenţa, dar nu m-am mişcat pentru a ascunde ceva de el. L-am lăsat să se uite până la capăt.

— Frumoasă. Vreau să ştii asta. Tu eşti frumoasă. Fiecare centimetru din tine.

La fel ca înainte, nu mă puteam abţine să nu mă simt aşa când mă privea în felul acela. Mâinile lui au coborât spre nasturii de la pantaloni.

— Priveşte-mă!

L-am privit dezbrăcându-se, aşa cum făcusem şi în

peşteră. Dacă el credea că fiecare centimetru din mine era frumos, atunci nu se uitase în oglindă. Întreaga sa piele sărutată de soare şi muşchii aceia fermi. Cicatricile lui nu erau defecte. Nici măcar însemnul. Erau o hartă a puterii sale, a ceea ce depăşise şi un memento al faptului că regăsise bucăţi din el însuşi.

M-a frapat atunci cum de găsea el pielea mea ca fiind perfectă. Vedea ceea ce vedeam şi eu când mă uitam la el. Şi o făcuse de când mă văzuse prima dată fără văl.

Emoţia mi-a blocat gâtul, şi aproape că m-am temut că voi începe să plâng, dar apoi el s-a apropiat de mine. Lungimea dură a corpului său a venit peste al meu. Simţurile îmi erau aproape copleşite de senzaţia părului aspru al picioarelor lui pe pielea mea, de greutatea şi de căldura trupului său când s-a aşezat între coapsele mele, de felul cum pieptul lui îl mângâia pe al meu şi de duritatea care apăsa pe cea mai sensibilă parte a mea.

Şi-a strecurat mâna în părul meu, înclinându-mi capul pe spate.

— Nu ai idee de când aştept să fac asta. Să fiu în tine în timp ce trag o parte din tine în interiorul meu. Să simt cum te răsuceşti de plăcere în jurul mădularului meu în vreme ce îţi simt gustul sângelui pe limbă. Îmi pare că de o veşnicie.

Un fior mi-a străbătut trupul în timp ce mi-am pus picioarele peste ale lui. El a gâfâit când mişcarea l-a adus mai aproape de mine. Mi-am încolăcit picioarele în jurul şoldurilor lui, ridicându-mi, la rândul meu, şoldurile. Am scos amândoi un sunet atunci când el a intrat în mine

doar atât cât să îmi trimită un val de fiori pe şira spinării. Casteel şi-a lăsat capul pe gâtul meu în timp ce degetele i se încleştau în părul meu.

— Atunci, de ce să mai aşteptăm? am întrebat.

Nu a mai aşteptat.

Colţii lui mi-au străpuns pielea în acelaşi moment în care s-a împins înainte. Am ţipat, prinsă între durere acută şi plăcere intensă. Nu puteam să respir sau să mă mişc, nici chiar atunci când gura i s-a închis peste înţepături, iar el a tras adânc, şoldurile lui izbindu-se de ale mele.

Şi apoi, nu a mai existat durere. Doar o plăcere zdrobitoare, necruţătoare, care a erupt din adâncul meu, iar el a obţinut ceea ce îşi dorise de la început. Eliberarea m-a străbătut în timp ce îi strângeam umerii şi îi respiram numele pe când el bea din mine şi se mişca în mine, şi apoi…

Mâna lui era pe coapsa mea. Şi-a ridicat gura de pe gâtul meu, cu buzele lucioase şi roşii. Ţinea pumnalul în mână, şi, zăpăcită, l-am privit cum şi-a trecut lama peste piept. Doar un centimetru sau doi. I-a curs sânge.

— Bea, a gâfâit el, ridicându-mi capul spre pieptul lui. Bea de la mine, Poppy!

Trebuie să fi fost muşcătura lui şi senzaţia de a-l avea în mine, a trupului meu care se încorda în jurul lui. Nu am avut nici o ezitare. Am sărutat tăietura şi am simţit furnicături atunci când sângele lui mi-a atins buzele, limba. Cald şi dens, mi-a acoperit gura. Am savurat gustul său decadent şi bogat.

— Zeilor!

Casteel a tresărit în timp ce mă ţinea acolo, trecându-şi celălalt braţ pe sub umărul meu.

A fost o explozie de culori vii – nuanţe de albastru şi purpuriu. De liliachiu. Să fi fost gustul dulce al sângelui său? Era mai mult? Deodată, am auzit un sunet, un firicel de apă…

Casteel a început să se mişte din nou. Sângele lui… era păcat pur şi dădea dependenţă, aşa cum îmi imaginam că era floarea din care provenea numele meu de alint. Mă puteam îneca în el, în senzaţiile pe care le provoca în mine. Când mi-a tras capul pe spate, am dat să protestez, dar apoi gura lui a fost pe a mea şi ne-am pierdut amândoi.

Nu exista nici un simţ al ritmului sau al cadenţei. Eram dezlănţuiţi. Efectele sângelui şi ale muşcăturii lui, precum şi ale sângelui meu au devenit nebunie. Tensiunea a crescut din nou, încolăcindu-se adânc, strângându-se mai tare cu fiecare mişcare adâncă şi pătrunzătoare a şoldurilor noastre. Presiunea s-a răsucit până când s-a descătuşat, zguduindu-mă din nou până în miezul meu, iar el era chiar acolo cu mine, răsturnându-se peste margine şi căzând, căzând, căzând.

Şi nu s-a oprit.

A continuat să se mişte peste mine, în mine, gura lui alunecând peste a mea. Eram unul în braţele celuilalt. Eram o încrengătură de picioare şi braţe, de carne şi foc, şi creşteam lent. Totul era mai lent, căci nu ne grăbeam, comportându-ne ca şi cum am fi avut tot timpul din lume,

deşi nu îl aveam. Şi când, în sfârşit, ne-am consumat, nu ne-am dat drumul unul altuia. Nici măcar când a adormit în cele din urmă, cu braţele încă strânse în jurul meu. Nici măcar atunci când m-am alăturat lui, cu obrazul sprijinit pe locul în care înfipsesem cândva un pumnal.

Şi aşa ne-am trezit câteva ore mai târziu, după asfinţitul soarelui, la trilul prelung al unei păsări cântătoare. O chemare ce a primit un răspuns.

Un semnal.

M-am ridicat în şezut, privind în întunericul de dincolo de uşile terasei.

Pieptul lui Casteel s-a lipit de spatele meu preţ de o clipă înainte ca el să mă sărute pe un umăr.

— Au venit.

Capitolul treizeci şi opt

În vreme ce traversam meterezele, razele lunii se reflectau pe săbiile de aur prinse la brâul lui Casteel. I le dăduse Delano, care ne întâmpinase la uşă.

Mantia uşoară, cu mânecă scurtă, pe care o purtam peste tunica de un albastru-închis şi peste colanţi, fusese ideea lui Casteel. Dacă printre cei care se apropiau de Capul Spessa se afla vreun Ascendent, m-ar fi putut zări cu vederea lui ageră. Aceasta fusese singura condiţie pe care o impusese Casteel când mă ridicasem din pat.

— Ridici gluga de îndată ce sosesc ei şi rămâne ridicată cât de mult se poate, îmi spusese el. Nu deveni o

ţintă.

— Am veşti bune, veşti potenţial proaste şi, cu puţin noroc, veşti bune, a spus Emil, pe care l-am întâlnit chiar în faţa unui parapet. Iscoadele noastre au raportat că cel care urmează să ajungă aici este grupul mai mic.

— Câţi sunt? a întrebat Casteel.

— În jur de 200.

— Cred că îmi dau seama care sunt veştile potenţial proaste, a spus Casteel. Din moment ce nu avea cum să le ia atât de mult timp să ajungă aici, au aşteptat grupul cel mare şi căderea nopţii.

Ceea ce însemna că, cel mai probabil, erau şi vampiri printre cei din grupul mic, dar şi că nu cu mult în spatele lor mai veneau alte câteva sute.

— Asta, dar şi că au adus cu ei ceva ce par a fi catapulte, a spus Emil. Zidurile ar putea fi avariate de ceea ce plănuiesc să arunce asupra noastră, dar mă îndoiesc că, din moment ce au rămas neclintite pe tot parcursul Războiului Celor Doi Regi, ar putea arunca ei cu ceva care să le doboare.

— Aceste ziduri nu vor cădea, a jurat Casteel.

— Care sunt, cu puţin noroc, veştile bune? am întrebat eu.

— Pentru că au aşteptat să li se alăture trupele mai mari, ne-au dat timp, cu puţin noroc, să ne sosească întăririle, a răspuns Naill în timp ce traversa meterezele.

— *Cu puţin noroc* fiind cuvântul-cheie, a subliniat Emil. Aici intră o mulţime de „dacă”. Alastir şi Kieran ar fi trebuit să călătorească fără oprire. O trupă considerabilă

de soldaţi de-ai noştri ar fi trebuit să se afle staţionată în apropiere de Golful lui Saion, gata de drum.

Frica se prelingea prin mine, dar nu i-am lăsat loc să respire – să crească. Frica nu era o slăbiciune. Doar nebunii şi mincinoşii pretind că nu simt nici o teamă, însă această emoţie s-ar fi putut răspândi ca o molimă dacă îi acordam prea multă atenţie. Nu m-am gândit la ce se putea întâmpla – dacă nu eram capabili să le ţinem piept Ascendenţilor. Dacă Alastir şi Kieran nu ar fi reuşit să trimită întăriri la timp.

— Şi asta fără să luăm în calcul ceaţa din Skotos şi cum ar fi reacţionat ea la prezenţa lor. Emil a făcut o pauză. *Înălţimea Ta.*

Am tresărit auzind acest titlu.

— Poftim?

Casteel s-a uitat la mine, dezvăluind un zâmbet discret în lumina lunii.

— În caz că ai uitat, sunt un Prinţ.

Am făcut ochii mici.

— Nu am uitat.

— Şi suntem căsătoriţi, a continuat el. Ceea ce pe tine te face o Prinţesă.

— Ştiu asta, dar chestia cu Prinţesa nu este oficială. Nu am fost… încoronată sau ceva de genul ăsta.

— Se obişnuieşte ca, încă de dinainte de încoronare, să ne referim la tine cu titlul de Înălţimea Ta sau Prinţesa mea, a explicat Naill.

— Se poate să nu facem asta? am întrebat eu.

— Ar fi considerată o mare dezonoare. Naill a făcut o

pauză. *Înălţimea Ta.*

M-am uitat la el, iar atlantianul mi-a zâmbit inocent. Casteel a pufnit.

— Apropo, felicitări pentru căsătorie, a spus Emil, atrăgându-mi privirea spre el.

Simţurile mele mi-au spus că era sincer.

— Am sentimentul că vei fi o regină foarte interesantă.

Regină?

Vai, zeilor, cum naiba uitasem de asta în toată povestea cu mariajul-este-acum-real? Malik nu avea cum să fie în stare să mai conducă regatul odată ce avea să fie eliberat. Casteel urma să preia tronul. În cele din urmă. Iar eu aveam să fiu…

În regulă.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

— Atunci, te vom numi… Maiestatea Ta, a spus Emil, făcându-mi cu ochiul. Nu-i aşa, Cas?

— Corect, a răspuns el categoric, punând mâna pe şoldul meu. Voi doi ar trebui să treceţi pe poziţii.

Emil şi Naill au făcut un mare spectacol de plecăciuni înainte de a se retrage.

— Despre ce e vorba? am întrebat. De ce i-ai trimis aşa?

— Este oficial, a spus Casteel, privindu-l pe Emil în timp ce acesta se oprea să discute cu una dintre femeile-gardian. Va trebui să-l omor.

Mi-am întors capul spre el.

— Ce? De ce?

— Nu-mi place felul în care se uită la tine.

Confuză, am aruncat o privire înapoi spre Emil, care se îndrepta spre casa scării.

— Cum se uită la mine?

Mâna lui se simţea fierbinte pe şoldul meu, chiar şi prin straturile de haine.

— Se uită la tine aşa cum mă uit şi eu.

Am ridicat mirată din sprâncene.

— Asta nu e adevărat. Tu te uiţi la mine ca…

Acei ochi de chihlimbar încins i-au întâlnit pe ai mei.

— Cum mă uit la tine, Prinţeso?

— Te uiţi la mine ca… Mi-am dres glasul. Ca şi cum ai vrea să mă mănânci.

Întorcând privirea către Emil, ochii lui Casteel s-au îngustat, devenind două fante înguste.

— Exact, a răcnit el.

M-am holbat la el şi apoi am râs. Privirea lui a alunecat asupra mea, cu ochii aceia mari şi strălucitori, aşa cum erau întotdeauna când râdeam.

— De fapt, eşti gelos.

— Bineînţeles că sunt. Cel puţin pot să recunosc asta.

Şi era gelos. Simţeam asta, ca un strat de cenuşă pe gât în jos.

— Eşti…

— Diabolic de chipeş? Al naibii de inteligent? S-a întors spre cerul dinspre apus, unde încă se vedea perdeaua de foc. Uimitor de charismatic?

— Nu asta voiam să spun, am ripostat eu. Mai degrabă, ridicol.

— Adorabil de ridicol, m-a corectat el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştii, nici măcar o singură dată nu m-am gândit să caut afecţiunea altcuiva. Nu de când te-am întâlnit pe tine.

— Ştiu. Şi-a înclinat capul, atingându-mi fruntea cu buzele. Gelozia mea nu îşi are rădăcini în nimic din ceea ce ai făcut tu.

— Sau în logică.

— Va trebui să nu fim de acord în această privinţă. Ştiu cum se uită la tine.

— Cred că ai vedenii.

— Ştiu ce văd. S-a tras înapoi, iar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. De fiecare dată când mă uit la tine, văd un dar de care sunt nedemn.

Am răsuflat poticnit, iar inima stătea să-mi plesnească în piept. Nu era ceva nou ca el să spună astfel de lucruri. Nou era că eu îl credeam.

— Eşti demn, i-am zis eu. De cele mai multe ori.

A schiţat un zâmbet.

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

M-am întrebat dacă era adevărat în timp ce mă apropiam de un parapet. Pe lângă zid erau aşezate arcuri şi tolbe cu săgeţi. M-am uitat în jos, la drumul întunecat şi la câmpurile din faţă, fără să văd nimic.

— Sunt acolo jos? am întrebat, amintindu-mi ce aflasem când discutaseră strategiile. Vârcolacii?

— Sunt pe câmpuri, bine ascunşi, chiar şi de ochii vampirilor. Şi-a aşezat mâinile pe pervazul de piatră, iar

verigheta de pe degetul lui mi-a atras privirea. Femeile-gardian sunt pe poziţii, aşteptând ordinele mele. Cei care ştiu să mânuiască sabia sunt în curte, iar ceilalţi, cei iscusiţi cu arcul şi săgeţile, vor fi aici sus.

Mutându-mi privirea de la verigheta lui, am privit peste umăr. Deja soseau. Muritori care erau prea bătrâni pentru a ridica mai mult de un arc. Femeile-gardian îi escortau spre diferite parapete. Şuvoiul de teamă a revenit, şi m-am întors spre Casteel.

— Câţi avem? Numărătoarea finală?

Maxilarul i s-a încordat.

— 126.

Am strâns din buze şi am închis ochii, forţându-mă să respir adânc şi regulat.

— Îmi doresc să fi plecat cu Alastir şi Kieran, a spus el încet. Ai fi fost departe de locul ăsta. În siguranţă.

Am deschis ochii. Casteel privea ţintă în întuneric.

— Dar mă bucur că eşti aici. Capul Spessa are nevoie de tine. Eu am nevoie de tine. Apoi s-a uitat la mine. Dar tot îmi doresc ca tu să nu fi fost aici.

Puteam accepta asta.

— Îmi doresc ca tu să nu fii aici, am şoptit. Îmi doresc ca ei să nu vină. Am lăsat să iasă la iveală puţină frică. Încă plănuim să-l eliberăm pe fratele tău şi să-l vedem pe al meu, nu? Încă plănuim să prevenim un război?

El a încuviinţat din cap.

— Dar după seara asta?

Am înghiţit în sec, privind înspre cer.

— S-ar putea să fie prea târziu. Războiul a venit la noi.

— Niciodată nu este prea târziu. Nici măcar după ce s-a vărsat sânge şi s-au pierdut vieţi, a spus el. Lucrurile pot fi întotdeauna oprite.

Speram să fie aşa. Chiar speram. S-a întors spre mine, atingându-mi obrazul.

— Poate că suntem cu mult depăşiţi numeric, dar toţi cei care pun mâna pe un arc sau pe o sabie ca să lupte pentru Capul Spessa, pentru Atlantia, o fac pentru că aşa vor ei. Nu pentru bani. Nu pentru că înrolarea în armată a fost singura lor opţiune. Nu din frică. Luptăm pentru a trăi. Luptăm pentru a proteja ceea ce am construit aici. Luptăm pentru a ne proteja unii pe alţii. Nici măcar unul de-al lor – Ascendenţi, cavaleri, soldaţi din Solis – nu vor lupta cu inima, iar asta va face diferenţa.

Respiraţia mi-a devenit mai regulată.

— Aşa este. A rămas în tăcere preţ de o clipă, după care i-am simţit buzele pe obrazul meu, pe cicatrici. Îţi mai cer un singur lucru, Poppy. Rămâi aici sus. Indiferent de ce s-ar întâmpla. Rămâi aici şi foloseşte arcul. Şi, dacă va fi să mi se întâmple ceva, fugi. Du-te în peşteră! Kieran va şti să te găsească acolo…

— Asta înseamnă că-mi ceri două lucruri.

Apăsarea mi-a încleştat pieptul.

— Pe tine te vor, a spus el. Dacă te au, vor putea face şi mai mult rău atât Atlantiei, cât şi oamenilor din Solis, un rău mai mare decât dacă s-ar întâmpla ceva cu mine.

— Dacă ţi se întâmplă ceva…

M-am oprit, incapabilă să mă gândesc la asta acum, când totul între noi era încă atât de nou, căci frica pe care

o simţeam deja ar fi prins viaţă.

— Aceşti oameni au mai multă nevoie de tine decât de mine.

— Poppy…

— Nu-mi cere să fac asta. M-am uitat la el. Nu-mi cere să fug şi să mă ascund pe când cineva la care ţin este rănit sau chiar mai rău de atât. Nu voi mai face asta.

A închis ochii.

— Nu e acelaşi lucru.

Am vrut să-l întreb cum de nu era acelaşi lucru, dar am auzit semnalul grav de avertizare dinspre câmpuri. Ne-am întors amândoi odată, în timp ce focul scânteia şi o torţă s-a aprins în depărtare, după care altele, una după alta, până când lumina s-a revărsat peste drumul pustiu.

Casteel a răspuns semnalului, întinzându-şi mâinile spre gluga mantiei mele şi trăgând-o în sus, pe cap. Pe când îmi încheia rândul de nasturi de la gât, arcaşii s-au repezit înainte, îngenunchind în spatele zidurilor.

Cu bătăile inimii devenite tot mai intense şi cu respiraţia mult prea alertă, am luat un arc şi o săgeată din tolbă – era genul de arc cu care eram eu familiarizată – şi m-am dat în spate, ca să nu fiu văzută de dincolo de zidurile de piatră. Casteel a rămas în locul unde stătea, fiind singura persoană vizibilă pentru regimentul care se apropia. Dar, în loc să privesc la ceea ce înainta mărşăluind, mă holbam la el, concentrându-mi atenţia pe linia dreaptă a coloanei sale vertebrale şi pe bărbia ridicată cu mândrie. Şi, în vreme ce liniştea era înlocuită de zgomotul a zeci de cizme şi copite care se înfigeau în

pământul tasat şi de scârţâitul roţilor de lemn care se tot învârteau, simţurile mele s-au întins spre el. Avea gustul amar al fricii, căci nu era vreun prost, dar era într-o cantitate mică, fiindcă nu era vreun laş.

— Asta îmi aminteşte de noaptea de pe Metereze, din Masadonia, a remarcat el. Cu excepţia faptului că nu porţi papuci şi o cămaşă de noapte mai degrabă indecentă. Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt uşurat sau dezamăgit.

Bătăile inimii au încetinit, iar respiraţia nu îmi mai era sacadată. Mi-am îndreptat spatele şi am ridicat bărbia.

— Ar trebui să fii recunoscător. În seara asta, nu vei mai fi distras.

A râs uşor.

— Tot sunt puţin dezamăgit.

Am zâmbit, strângând mai tare arcul în mâini.

Apoi, privindu-i pe soldaţii din Solis cum se apropiau, înfigând torţe de-a lungul drumului şi al terasamentelor, nu au mai fost cuvinte de spus. Soldaţii din linia întâi erau muritori, înarmaţi cu paloşe grele şi purtând platoşe din piele. Caii trăgeau trei catapulte, iar în urma lor veneau arcaşii împreună cu soldaţii călare, îmbrăcaţi în armuri metalice şi purtând mantii negre. Cavalerii. Erau peste douăzeci. Nu mulţi, dar suficienţi pentru a reprezenta o problemă.

Cavalerii s-au despărţit, căci o trăsură fără ferestre, de culoare stacojie, a înaintat printre două dintre catapultele de lemn. Era ceva în ele. Am mijit ochii. Saci? Nu erau cu praf de puşcă sau alte proiectile. În loc de uşurare, neliniştea a înflorit în mine.

Soldaţii, la rândul lor, s-au despărţit, făcând loc trăsurii care purta Emblema Regală. Câţiva dintre cavaleri au înaintat, încercuind-o în momentul în care roţile s-au oprit, protejând astfel pe oricine se afla înăuntru.

Trebuia să fie un membru al familiei regale.

Uşa s-a deschis, şi cineva a coborât – cineva atât de bine înfăşurat în mantie, încât, atunci când cavalerii s-au apropiat de trăsură, nu mi-am dat seama dacă cel care mergea în faţă şi pe care îl flancau era bărbat sau femeie. Oricine ar fi fost, nu s-a grăbit deloc, oprindu-se doar în momentul în care a ajuns în faţa soldaţilor. Ridicând mâinile înmănuşate, şi-a dat gluga pe spate.

— Cred că glumeşti, am murmurat în barbă.

Ducesa Teerman stătea în faţa meterezelor, cu faţa la fel de palidă şi de frumoasă cum mi-o aminteam, dar în seara asta nu purta nici o podoabă în părul ei castaniu. Îl avea prins simplu la spate, în timp ce privea în sus, spre ziduri.

Atunci, m-am temut cu adevărat de ce urma să descopăr când aveam să îl văd cu ochii mei pe Ian. Ducesa Teerman fusese amabilă – ei bine, nu fusese niciodată deosebit de crudă cu mine. Fusese la fel de rece şi de inaccesibilă ca majoritatea Ascendenţilor, dar, când îl ucisesem pe Lord Mazeen, îmi zisese să nu mai pierd nici măcar o clipă gândindu-mă la el. M-am gândit că poate şi ea fusese o victimă a perversiunilor ducelui. Se poate să fi fost, dar faptul că se afla aici nu putea însemna decât un singur lucru.

Ea era inamicul.

Asta îl făcea şi pe Ian unul?

Buzele ei roşii ca fructele de pădure s-au curbat într-un zâmbet strâns, fără umor.

— Hawke Flynn, a rostit ea, cu o voce prea familiară, în timp ce eu am fixat încetişor o săgeată în arc. Sau ai un alt nume pe care îl preferi.

— Nu contează cum îmi spui, a răspuns el, părând la fel de plictisit precum Kieran în timpul… ei bine, în majoritatea timpului.

— Ar fi nepoliticos din partea mea dacă te-aş striga pe un nume fals, a răspuns ea, împreunându-şi mâinile.

Soldaţii şi cavalerii au rămas tăcuţi şi nemişcaţi în spatele ei.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă.

— Port mai multe nume. Cel Întunecat. Ticălosul. Cas. Prinţul Casteel Da'Neer, a spus el, şi mi-ar fi fost imposibil să nu observ că ochii ei s-au lărgit uşor.

Ea nu ştiuse asta – cine era el cu adevărat.

— Spune-mi cum vrei, atât timp cât ştii că vocea mea va fi ultimul sunet pe care îl vei auzi.

— Prinţul Casteel, a pronunţat ea cuvintele de parcă ar fi avut în faţă un întreg tort de ciocolată… sau un atlantian fundamental. A râs. Ah, regele şi regina mi-au spus totul despre tine. Mereu s-au întrebat unde ai dispărut. Ce s-a întâmplat cu tine. Acum, pot să le spun că *animalul lor de companie* preferat o duce bine mersi.

Animal de companie? Simţeam mânerul arcului în palmă.

— Ştii, s-ar putea să te las în viaţă, ducesă. Doar ca să

te poţi întoarce la regele tău şi la regină şi să le spui că animalul lor de companie preferat abia aşteaptă să-i revadă.

Teerman a zâmbit şi mai larg.

— Cu siguranţă aşa voi face. Asta dacă îmi permiţi să trăiesc. În tonul vocii avea o sfială care mă călca pe nervi. Oare flirta cu el? Dar, înainte să mă omori, sunt aici pentru a împiedica moartea.

— Chiar aşa? a întrebat Casteel.

Ea a încuviinţat din cap.

— Sigur ştii că sunt mai mulţi decât cei care stau în spatele meu. A întins mâna cu eleganţa unei dansatoare. Unul dintre câinii tăi a reuşit să se întoarcă la tine, nu-i aşa? Celălalt, ei bine, caii noştri au fost bine hrăniţi.

Mi s-a făcut greaţă. Nu putea vorbi serios. Îmi venea să vomit.

— Ştii că suntem mai numeroşi decât orice ai avea în spatele acelor ziduri. Nu pot trăi prea mulţi printre ruine, a spus ea, dând de înţeles că ştia foarte puţine lucruri despre Capul Spessa.

Asta a alinat o parte din groaza care punea stăpânire pe mine.

— Chiar dacă ar fi vorba şi despre sute de Descendenţi împreună cu vreo câteva – fie, una în minus – potăi supradimensionate, nu veţi scăpa din asta. Aşadar, sunt aici pentru a preveni acest lucru.

— Iar eu sunt aici pentru a-ţi spune că, dacă te mai referi o dată la un vârcolac ca la un câine, am să te dobor înainte ca acei cavaleri să aibă ocazia să clipească, a

avertizat-o Casteel.

— Îmi cer scuze. Teerman şi-a plecat capul. Nu am vrut să jignesc pe nimeni.

Pe bune?! Mi-am dat ochii peste cap atât de tare, încât m-a mirat faptul că nu mi-au rămas blocaţi acolo.

— Sper să ajungem la o înţelegere. Crezi sau nu, sângele vărsat îmi provoacă silă, a spus ea. Este aşa o mare… risipă. Aşadar, în semn de bună-credinţă, cea mai mare parte a armatelor mele a rămas în urmă. În speranţa că mă vei asculta.

— Se pare că *nu* am de ales. Aşa că te rog. Vorbeşte!

Ducesa a auzit insolenţa din tonul lui. S-a văzut în încordarea maxilarului ei.

— Ai ceva ce ne aparţine. O vrem înapoi. Dă-ne Fecioara!

Le aparţineam? Ceva? Mi-am folosit fiecare dram de voinţă pe care o aveam ca să nu ridic arcul şi să nu îi arunc o săgeată din hematit direct în gură.

— Dă-ne Fecioara înapoi, şi vă vom lăsa această groapă de oase neatinsă, pentru a vă putea întoarce la orice a rămas din regatul vostru măreţ de odinioară.

Dacă vorbele ei erau reprezentative pentru toţi Ascendenţii, atunci chiar nu aveau idee cu ce se confruntau. Ce fel de grindină s-ar putea abate asupra lor dacă s-ar întâmpla ceva cu Prinţul Atlantiei.

— Şi, dacă aş face-o, aţi pleca pur şi simplu? Ne-aţi lăsa în viaţă pe mine şi pe ai mei?

— Deocamdată? Da. Eşti mult prea valoros ca să te ucidem, când te putem captura, dar, acum, Fecioara este

prioritatea noastră. Ochii ei negri ca smoala nu reflectau nici o lumină. Dar vor mai fi şanse de a te captura şi mai târziu. Te vei întoarce. Pentru fratele tău, nu-i aşa? Nu de aceea ai luat-o pe Fecioara noastră? Ca să o dai la schimb pentru el?

Casteel s-a crispat, iar faptul că a rămas tăcut era o dovadă a voinţei sale.

— Urăsc să fiu eu cea care dă veştile proaste, dar nu va fi nici o răscumpărare. Ori ne-o dai înapoi, ori… Văzând că el nu spunea nimic, şi-a înclinat capul, cercetând crenelurile. Penellaphe? Este acolo sus? Am auzit că ai devenit destul de… familiar cu ea.

Casteel nu a spus nimic, iar eu o priveam fix, fără să-mi permit să mă gândesc prea mult la cum de aflase asta.

— Dacă eşti acolo sus, Penellaphe, te rog să spui ceva. Arată-te, a strigat ea. Ştiu că acum gândeşti lucruri îngrozitoare despre noi, despre regina şi regele nostru. Dar îţi pot explica totul. Te vom proteja, aşa cum am făcut-o întotdeauna. Privirea ei a alunecat pe lângă Casteel. Ştiu că îţi este dor de fratele tău. A aflat despre răpirea ta şi e bolnav de îngrijorare. Te pot duce la el.

Aproape că am făcut un pas înainte, aproape că am deschis gura. Ştia cum să ajungă la mine, dar, dacă avea impresia că asta urma să funcţioneze, cu siguranţă credea şi că eram o mare imbecilă.

— Ştii ce s-a întâmplat cu ultimul Ascendent care a venit în căutarea Fecioarei? a întrebat Casteel.

— Ştiu, a răspuns ducesa Teerman. Nu se va întâmpla de această dată.

— Eşti sigură? a replicat el. Pentru că, în primul rând, ceea ce căutaţi nu v-a aparţinut niciodată.

— Aici, te înşeli, a răspuns Teerman. Ea aparţine reginei.

Autocontrolul meu a cedat, şi am luat-o din loc înainte de a mă putea opri, ajungând la crenel în timp ce spuneam:

— Nu aparţin nimănui, şi mai ales nu ei.

Casteel şi-a întors încet capul spre mine.

— Nu asta înseamnă să rămâi nevăzută, a spus cu voce joasă. În caz că aveai îndoieli.

— Îmi pare rău, am murmurat eu.

Zâmbetul încordat, cu gura închisă, al ducesei Teerman a revenit.

— Iată-te! Ai fost acolo sus în tot acest timp. De ce nu ai spus ceva mai devreme? Şi-a ridicat o mână. Nu e nevoie să răspunzi la asta. Sunt sigură că e din cauza a ceea ce ţi s-a spus – o parte foarte părtinitoare a poveştii.

— Am auzit destule ca să ştiu adevărul, i-am zis eu. Cei care stau în spatele tău au auzit? Soldaţii cunosc adevărul despre ceea ce eşti? Despre ceea ce sunt regele şi regina?

— Nici tu, nici Prinţul acela fals care stă lângă tine nu aveţi idee ce este regina Ileana, mi-a răspuns ea. Şi te înşeli, Penellaphe. Tu aparţii reginei. La fel ca prima Fecioară.

— Prima Fecioară? Cea pe care se presupune că am ucis-o, dar pe care nu am întâlnit-o niciodată? a întrebat Casteel. Cea care probabil nici nu a existat?

— Se poate să fi insinuat că ai fost direct responsabil pentru soarta ei, a răspuns ducesa. Dar prima Fecioară a fost foarte reală şi îi aparţinea reginei. La fel ca tine, Penellaphe. La fel ca mama ta.

— Mama mea? Coarda arcului era încordată între degetele mele, ţinând săgeata îndreptată în jos. Mama mea a fost prietena ei. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

— Mama ta a fost mult mai mult de atât, mi-a strigat ea. Îţi voi spune totul despre ea – despre tine.

— Nu ştie nimic, a spus Casteel. Ascendenţii sunt maeştri ai manipulării.

— Ştiu.

Şi ştiam.

— Nu cred nimic din ce-mi spui. Ştiu despre Ritual. Ştiu ce se întâmplă cu fiii şi fiicele de rangul al treilea. Ştiu care-i treaba cu Ascensiunea. Ştiu de ce aveţi nevoie de mine.

— Dar ştii că mama ta a fost fiica reginei Ileana? Că tu eşti nepoata reginei? De aceea eşti Fecioara. Aleasa.

Buzele mi s-au întredeschis pentru a inspira scurt.

— Nici măcar nu te pricepi să minţi, a răcnit Casteel. Ceea ce sugerezi tu este imposibil. Ascendenţii nu pot avea copii.

Ducesa a înclinat capul.

— Cine a spus că regina Ileana este o Ascendentă?

— Fiecare Ascendent din Solis susţine acest lucru. Cărţile voastre de istorie o atestă! am exclamat eu. Regina însăşi s-a numit Ascendentă. Tu chiar încerci să spui că regina nu este ceea ce este? Când ea nu îmbătrâneşte?

Când ea nu se plimbă prin soare?

— Toate au fost minciuni menite să protejeze adevărul – să vă protejeze pe tine şi pe mama ta, a răspuns ea.

— Să mă protejeze? Am râs, iar sunetul mi s-a părut aspru. Aşa numeşti tu să mă ţineţi închisă în camerele mele? Să mă obligaţi să port vălul şi să-mi interziceţi să vorbesc, să mănânc sau să mă plimb fără permisiune? Asta făcea ducele când mă lovea cu biciul pe spate doar pentru că respiram prea sonor sau nu răspundeam într-un mod pe care el îl considera potrivit? Când punea mâinile pe mine? Când le-a permis şi altora să facă acelaşi lucru?

În vreme ce eu vorbeam, Casteel devenea tot mai încordat. Mânia m-a inundat, şi aproape că am ridicat arcul, aproape că am eliberat săgeata.

— Aşa mă protejaţi tu şi regina? Să nu-mi spui că nu ştiai. Ai ştiut şi ai permis asta.

Trăsăturile de porţelan ale ducesei Teerman s-au încordat.

— Am făcut ce am putut şi când am putut. Dacă nu şi-ar fi găsit sfârşitul în mâinile celui de lângă tine, cu siguranţă ar fi făcut-o odată ce regina ar fi aflat.

— Vrei să spui bunica mea? Cine l-a trimis pe Lord Chaney după mine? Care m-a muşcat, am subliniat. Care, cel mai probabil, m-ar fi ucis.

— Nu ştiam asta, a zis ea. Dar pot să-ţi explic…

— Taci din gură, am spus eu, sătulă de ea, sătulă de minciunile lor. Doar taci. Nimic din ceea ce ai spune sau ai

face nu m-ar convinge să te cred. Aşa că termină odată cu tot ce crezi că vei face aici, *Jacinda.*

Trăsăturile i s-au înăsprit când i-am pronunţat numele, lucru pe care mi-l cerea din când în când.

— Arţăgoasă, a murmurat Casteel. Îmi place.

— Sunt la un pas de a-i arunca o săgetă drept în faţă, l-am avertizat.

— Îmi place şi asta, a răspuns el.

Ducesa a făcut un pas în faţă.

— Văd că nimic din ceea ce spun în acest moment nu va contribui la buna desfăşurare a lucrurilor. Poate că darurile pe care le-am adus vă vor face pe amândoi să vă răzgândiţi.

Casteel şi-a îndreptat spatele, înclinând capul spre soldaţi. Mai mulţi dintre ei s-au îndreptat spre catapulte. Soldaţii au apucat sacii, golindu-le conţinutul, după care au îngenuncheat în timp ce încărcătura era aruncată. Mă încordam pe măsură ce metalul trosnea.

Una după alta, catapultele şi-au luat avânt, eliberând *darurile*, moment în care Casteel m-a tras, protejându-mi corpul cu al lui.

Dar ceea ce a fost trimis spre noi a zburat pe deasupra noastră. Au zburat prin aer, peste parapete. Ne-am întors când au lovit zidurile de piatră din spatele nostru. Sunetul lor, izbitura cărnii, dârele pe care le lăsau în urma lor pe ziduri şi care erau vizibile chiar şi în lumina lunii, dar şi urmele lăsate de-a lungul podelei, în timp ce se rostogoleau pe jos, toate acestea au făcut să mi se întoarcă stomacul pe dos, pe când strânsoarea din jurul arcului mi-

a slăbit. Săgeata fixată tremura.

Unul avea părul lung şi negru.

Altul, un giulgiu de argint.

O bucată de piele care fusese cândva de un onix frumos.

O expresie încremenită în frică pentru o eternitate.

Capete. Erau *capete.*

Atât de multe.

Magda.

Mama femeii care murise.

Keev, vârcolacul.

Atlantianul care îmi refuzase atingerea.

Un cap s-a rostogolit şi s-a oprit la picioarele lui Casteel. În momentul în care am văzut barba pătată de sânge, mi s-a pus un nod în gât.

Elijah.

Capitolul treizeci şi nouă

Am făcut un pas şovăielnic înapoi, privirea mea îngrozită ridicându-se spre Casteel, apoi spre locul unde *stătuse* ducesa Teerman. Nu mai era acolo. M-am întors spre Casteel.

I se umflase pieptul, dar, cu privirea aţintită asupra *darului,* nu mai scotea nici o suflare.

— Casteel, am şoptit eu.

Încet, şi-a mutat privirea de la imaginea grotescă, iar ochii aceia, aproape la fel de întunecaţi ca ai unui

Ascendent, i-au întâlnit pe ai mei.

Şi am ştiut că se terminase cu vorbitul.

Închizându-mi simţurile şi suprimându-mi emoţiile, oroarea şi furia, am răsuflat greoi.

— Omoară cât de mulţi poţi!

Scoţând săbiile de aur din teci, s-a rotit spre margine şi a sărit. A sărit din vârful meterezelor, zeci de metri deasupra câmpului.

În vreme ce mă grăbeam spre zid, numele lui a fost un ţipăt fără sunet. A aterizat ghemuit, ridicându-se cu săbiile în mâini în faţa unei armate de sute de soldaţi.

— Drăguţ din partea ta că ni te alături, a strigat un cavaler. Cel Întunecat e singur, singurel? Norocul nu e în favoarea ta.

— Nu sunt niciodată singur, a mârâit Casteel.

Peste tot în jurul meu au răsunat ţipete pătrunzătoare, lansându-se şi căzând într-un strigăt de luptă care i-ar fi dat fiori de groază până şi celui mai experimentat războinic.

Femeile-gardian.

Se mişcau încet ca nişte stafii, făcându-şi apariţia pe creneluri. Au fluturat săbiile, după care le-au împreunat într-o izbitură fulgerătoare. Săbiile au scos scântei, aprinzându-se. Am tras aer în piept când flăcările aurii au trecut în spirală peste lamele din piatră, învăluindu-le în foc. Vâlvătaia s-a întins şi pe metereze. Apoi, şi ele, la rândul lor, au sărit una câte una peste margine, ca nişte stele aurii. Când au aterizat, Casteel nu mai era decât o pată printre platoşe de piele şi armuri, rupând rândurile

de soldaţi înainte ca aceştia să-şi dea măcar seama că fusese acolo şi croindu-şi drum direct spre trăsură. Voia să o ucidă pe ducesă.

Şi, pentru prima dată, nu mi-a păsat de ideea de moarte demnă.

Inspirând adânc şi calm, am ridicat arcul şi am mai fixat încă o dată săgeata, timp în care primul vârcolac a ţâşnit din umbră, doborând un gardian de pe calul său. În stânga şi în dreapta mea, cei mai bătrâni dintre cei prezenţi au ridicat arcurile. Am căutat cu privirea licăriri de negru – de mantii, care reprezentau un cavaler, nu un gardian – şi am ţintit în vreme ce alţii se revărsau dintre copacii înghesuiţi pe lângă zidurile din dreapta ale meterezelor.

Ochind un cavaler călare, ce ataca un om care înfipsese sabia adânc în pieptul unui soldat, am ţintit. Cavalerul a ridicat mâna, întinzând un lanţ ghimpat. Metalul şi ţepii se răsuceau cu o viteză ameţitoare pe când eu mă concentram asupra singurei zone vulnerabile, neblindate.

Am eliberat coarda. Săgeata a zburat în depărtare, nimerindu-l pe cavaler în ochi. Impactul l-a doborât de pe cal, trupul său dezintegrându-se în timp ce cădea la pământ.

Quentyn a ajuns lângă mine, rezemând un scut de zidul de piatră. S-a întins, privind peste zid, cu maxilarul încordat în timp ce îşi potrivea arcul.

— Unde e Beckett? am întrebat eu, căci nu îl văzusem.

— Este cu cei care nu pot lupta.

Am încuviinţat din cap.

— Cei cu mantii negre sunt cavaleri. Vampiri. Ţinteşte-le capul!

— Am înţeles.

A mijit ochii.

Fixând o altă săgeată, m-am uitat după Casteel şi l-am zărit în mijlocul Armatei Regale, trecându-şi sabia prin gâtul unuia şi prin stomacul altuia. Privirea îmi aluneca peste săbiile în flăcări, ochindu-i pe cei cu focul. Un cavaler s-a repezit la una dintre femeile-gardian. Am lansat o săgeată care l-a lovit în gură.

— Arcaşi! a strigat un cavaler. Pe parapete.

Ţintind un gardian care se repezise la un vârcolac, am văzut doar cum săgeata i-a străpuns platoşa din piele, punându-l pe muritor la pământ, cu o secundă înainte ca o salvă de săgeţi să vâjâie prin aer.

— Atac! a strigat cineva.

— Jos! a urlat Quentyn, ridicând scutul care cântărea, probabil, aproape la fel de mult cât el.

Am îngenuncheat în vreme ce săgeţile zburau, izbindu-se de zid şi de metalul scutului. Strigăte de durere îmi chinuiau simţurile, spunându-mi că unele îşi găsiseră ţinta.

Quentyn a coborât scutul, iar eu, potrivind o săgeată în arc, am sărit din nou în picioare.

— Îl vezi? m-a întrebat Quentyn, eliberând o săgeată. Pe Prinţ?

Am clătinat din cap în timp ce observam haosul de jos. Se întâmplau prea multe lucruri – erau prea mulţi. În

încleştarea de săbii şi trupuri, abia dacă mai puteam distinge săbiile în flăcări ale femeilor-gardian.

— O să fie bine, i-am spus lui Quentyn – mi-am spus mie însemi – în timp ce trăgeam înapoi de coardă, uitând de cavaleri.

M-am concentrat asupra soldaţilor, epuizând o tolbă de săgeţi înainte ca o parte dintre ei să treacă de vârcolaci şi de femeile-gardian. Vreo doisprezece sau mai mulţi au ajuns la uşă. Strigătele de jos au făcut ca darul să se umfle în mine. Ştiam că aveau să pătrundă înăuntru.

S-a pornit o altă rafală de săgeţi, iar eu am blestemat în timp ce ne-am adăpostit din nou sub scut. Câteva au zăngănit, aterizând pe podea, lângă noi. Ţipete străpungeau aerul. Privirea mi-a zburat înspre scări. Acolo nu erau destui care să-i ţină pe loc. Ar fi continuat să vină, la fel precum Temuţii. Ne-ar fi năpădit înainte ca armata mai mare să ajungă la noi.

Iar eu eram aici sus, ascunsă în spatele unui scut.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Quentyn.

— Chiar te pricepi cu arcul?

El a încuviinţat din cap.

— Cred că da.

— Bine. Acoperă-mă!

— Ce?

A făcut ochii mari.

— Acoperă-mă când mă vezi acolo jos.

Am aruncat arcul.

— Nu te poţi duce acolo! Casteel… adică, Prinţul…

— Nu s-ar aştepta la altceva din partea mea, am

completat. Acoperă-mă!

Fără să mai zăbovesc o clipă, m-am repezit spre scări, scoţându-mi pumnalul din teacă în timp ce treceam în fugă pe lângă darurile macabre. Am coborât în viteză scara în spirală, paşii mei încetinind numai când am auzit clinchetul încleştării dintre săbii.

Ajunseseră în interiorul meterezelor.

Am coborât şi restul treptelor, ţinându-mă aproape de perete.

Un corp s-a poticnit în capătul scărilor, căzând la pământ. A apărut un gardian regal. Tot ce am văzut a fost un chip tânăr, stropit cu sânge. Un chip prea tânăr. Ochi albaştri. Ştia oare pentru ce luptase? Trebuia să ştie. Fusese acolo când ducesa vorbise. Oricum, nu conta.

S-a oprit pentru o fracţiune de secundă, cu sabia mânjită de sânge în mână. Atât mi-a trebuit. Am ţâşnit înaintea lui, înfigându-i pumnalul sub bărbie. Sângele îi gâlgâia în gât în timp ce s-a rostogolit pe spate, sabia lui izbindu-se de pământ.

Ieşind din casa scării, am trecut pumnalul în mâna stângă şi am ridicat sabia căzută. Testându-i greutatea, am cercetat curtea luminată de torţe, corpurile care stăteau în picioare şi cele care cădeau. Apoi, am făcut ceea ce mă învăţase Vikter în orele noastre de antrenament.

Am închis-o.

Am blocat totul.

Groaza. Ceea ce ochii mei voiau ca inima şi creierul meu să recunoască. Frica, mai ales gândul copleşitor – că aş putea fi rănită, că m-aş putea împiedica, că aş putea

rata ţinta, că aş putea muri – că i-aş putea pierde pe cei la care ţineam. Vikter îmi spusese odată că, atunci când lupţi, trebuie să o faci ca şi cum fiecare suflare ar putea fi ultima.

Am înaintat cu paşi repezi, cu mantia fluturând în urma mea, unduindu-se în vântul îmbibat de sânge. Şi tot ce am văzut atunci când un soldat s-a întors spre mine a fost imaginea darurilor lor.

Soldatul a ridicat sabia, faţa lui fiind o mască de violenţă. Setea de sânge era de mai multe feluri. Ceea ce simţeau vampirii şi Ascendenţii, precum şi ceea ce simţeau muritorii când violenţa se revărsa în aer. M-am repezit sub braţul lui, învârtindu-mă şi înfigându-i sabia în spate. Eliberând lama, m-am răsucit, împlântând adânc pumnalul în pieptul unui alt soldat. Hematitul i-a străpuns pielea şi osul.

Învârtindu-mă, am retezat gâtul unui soldat care voia să-şi înfigă sabia într-unul dintre cei căzuţi. O căldură umedă mi-a lovit obrajii când m-am întors, izbindu-mi cotul de gâtul altuia. În urma mea, auzeam doar oase trosnind şi şuierături, în timp ce durerea celor din jurul meu îmi sfredelea şi mai tare simţurile.

Am întins mâna şi mi-am smuls nasturii de la gât. Gluga a alunecat de pe cap, iar eu mi-am dat jos mantia. Aceasta a căzut la pământ în timp ce eu am luat-o la fugă, ieşind din metereze şi avântându-mă în bătălia pe care era clar că o pierdeam.

Era… o nebunie.

Săbii care se ciocneau de săbii. Urlete de durere şi

strigăte de furie. Crâmpeie de blană, gheare ascuţite şi săbii în flăcări, în vreme ce femeile-gardian tăiau prin muritori şi vampiri deopotrivă.

Un bărbat se tânguia ţinându-se de pântecele însângerat. Era un Descendent, şi am vrut să mă opresc, fie pentru a-i alina durerea, fie pentru a-l vindeca…

O săgeată a vâjâit pe lângă capul meu, lovind un gardian care fugea spre mine. Quentyn era foarte bun cu arcul.

M-am îndepărtat de bărbatul căzut, ştiind că nu era momentul potrivit pentru abilităţile mele. Oricât de mult m-a durut, oricât de tare am simţit că greşesc, m-am întors.

Şi apoi… am fost cuprinsă de nebunie când mi-am înfipt sabia în abdomenul unui soldat care nu putea fi cu mult mai mare decât mine. Am lăsat setea de răzbunare să pună stăpânire pe mine în timp ce lama mea sfârteca gâtul altuia. Nu am ezitat şi nici nu am dat înapoi atunci când am văzut că ochii lor sclipeau în clipa când mă recunoşteau, după cicatricile de pe faţă. Mi-au trebuit doar câteva momente pe câmpul de luptă pentru a şti că primiseră ordin să nu-mi facă rău. Era clar că nu se aşteptau ca eu să fiu aici jos, să lupt, iar acesta a fost un avantaj pentru mine, unul de care am profitat. Pentru că nu ordinele unui Ascendent mă trimiseseră aici. Ci eu alesesem să fiu aici. Am lovit cu piciorul, punând un cavaler în genunchi înainte ca acesta să poată ridica ghiuleaua cu ţepi pe care o mânuia. A căzut pe spate, după care l-am străpuns cu sabia.

Prin faţa mea, la câţiva metri, au alunecat flăcări strălucitoare, gemene, în timp ce o femeie-gardian lovea cu piciorul în spatele unui soldat aflat în cădere. Femeia cu părul negru s-a rotit în aer, lovind doi drept în piept. Lamele de foc au sfâşiat pielea şi oasele. Aterizând ghemuită, s-a ridicat cu graţia fluidă a unei zeiţe, iar ochii ei i-au întâlnit pentru scurt timp pe ai mei. A încuviinţat din cap înainte de a dispărea în învălmăşeala de soldaţi.

Un urlet brusc al unui vârcolac m-a făcut să mă întorc. Unul de culoare cafenie, care îmi amintea de Kieran, dar mai mic decât el, şi care, cu sângele şiroindu-i pe piciorul din spate, se retrăgea din calea unui cavaler. Vonetta? Nu eram sigură, dar am trecut sabia în mâna stângă şi am scos pumnalul din hematit. Cavalerul a ridicat sabia, iar vârcolacul şi-a arătat dinţii, ghemuindu-se pe piciorul rănit. Întorcând pumnalul astfel încât să-l ţin de lamă, mi-am îndoit braţul şi l-am aruncat. Lama l-a nimerit pe cavaler în frunte, doborându-l înainte ca el să ştie ce îl lovise, în vreme ce eu am înfipt sabia în burta unui alt soldat care se repezea spre mine. Vârcolacul s-a năpustit spre mine şi s-a lansat brusc în aer. Mi s-a tăiat respiraţia când s-a izbit de un soldat din spatele meu. Au căzut la pământ, fălcile vârcolacului încleştându-se pe gâtul lui. Şi-a scuturat capul, azvârlindu-l pe soldat ca şi cum nu ar fi fost decât o păpuşă de cârpe. Oasele i-au trosnit când m-am întors cu spatele, cercetând trupurile aflate încă în picioare şi pe cele culcate la pământ. Erau şi vârcolaci printre cei căzuţi. Chipuri pe care le-am recunoscut. Mi-am recuperat pumnalul, moment în care

un vârcolac de culoarea zăpezii a ţâşnit pe lângă mine. Delano. M-am întors, zărindu-l pe Casteel în spatele catapultelor.

Sângele îi brăzda faţa în timp ce-şi flutura săbiile în aer, lovind doi soldaţi în piept. Eliberându-le, şi-a întins gâtul, iar inima mi-a tresăltat. Avea o rană pe gât şi pe umăr, zdrenţuită şi sângerândă. Înconjurat, a răcnit arătându-şi colţii şi l-a prins pe un soldat de gât, sfârtecându-i carnea, timp în care Delano a doborât un cavaler de pe cal, ghearele lui sfâşiindu-i armura metalică de parcă ar fi fost din ţărână. Un alt vârcolac a traversat câmpul – unul argintiu, imposibil de mare. Jasper? L-a apucat pe cavaler de braţ în timp ce acesta îşi îndrepta sabia spre Delano şi… zei buni, i l-a smuls direct, cu tot cu sabie.

Aveam să vomit mai târziu din pricina asta.

Un alt cavaler a sărit de pe calul său, aterizând ca un munte în spatele lui Casteel. A dat la o parte un soldat pentru a ajunge la Casteel, izbindu-l pe muritor de partea laterală a unei catapulte. Pârâitul oaselor mi-a spus că soldatul nu avea să se mai ridice.

Am accelerat ritmul, sărind peste un cadavru şi reducând distanţa dintre noi chiar în momentul în care cavalerul se îndrepta spre Casteel. Apucându-l de păr pe cavaler, i-am tras capul pe spate şi i-am înfipt pumnalul din os de vârcolac în zona sensibilă de la baza craniului, înclinându-l în sus. Când i-am dat drumul, cavalerul s-a cutremurat, trupul său frângându-se în bucăţi.

Casteel s-a răsucit atunci, cu gura mânjită de sânge şi

colţii dezveliţi. Sabia pe care o flutura spre mine s-a oprit la doar câţiva centimetri de gâtul meu. Respira scurt şi neregulat.

— Cu plăcere, am gâfâit. Pentru că ţi-am salvat viaţa.

Răsuflând sacadat, a tras sabia înapoi. Un zâmbet larg şi însângerat i s-a aşternut pe chip.

— Ar fi un moment nepotrivit să-ţi spun că mă exciţi incredibil de rău chiar acum?

— Da. Privirea mea s-a îndreptat spre gardianul care se împleticea în spatele lui. Extrem de nepotrivit.

— Ei bine, ghinion. Casteel s-a întors, iar capul gardianului a zburat într-o altă direcţie decât cea a trupului său. Te găsesc extrem de provocatoare.

Buzele mele s-au curbat într-un zâmbet când m-am întors şi am văzut trăsura.

— Este în trăsură? Ducesa?

— Cred că da. S-a uitat peste umăr la mine. Vrei să o omori?

Am încuviinţat din cap.

— Va trebui să mi-o iei înainte.

Înfigând pumnalul în gâtul unui soldat, am spus:

— Realizabil.

Casteel a râs sălbatic. A prins de braţ un cavaler şi l-a învârtit, fluturând în aer una din săbii şi tăindu-i gâtul. Am luat-o înainte, dar flăcările s-au aprins în întunericul apăsător de pe drumul dinspre apus. M-am oprit brusc, răsuflând greoi când scânteile au continuat să se aprindă iar şi iar. Scânteile au zburat prin aer…

Săgeţi.

Casteel s-a izbit de mine, apucându-mă de mijloc în timp ce ne împingea pe amândoi sub catapultă. Trupul lui a venit peste al meu, strivindu-mă de pământul tare, plin de sânge şi de murdărie.

Săgeţile au căzut, lovindu-i deopotrivă pe soldaţii din Solis şi pe cei care luptau de partea Atlantiei. Am tresărit lipită de Casteel, auzind săgeţile care străpungeau carnea şi văzând pâlpâirile bruşte şi intense de lumină din jurul nostru, după care focul s-a întins peste trupuri, aprinzând catapulta de alături. Lumea a coborât în haos şi moarte.

Capitolul patruzeci

Simţeam frisoanele de spaimă ca nişte degete de gheaţă pe ceafă şi pe coloana vertebrală. Casteel a ridicat capul, iar eu îi simţeam pe spate pieptul umflându-i-se cu respiraţii greoaie. Înghiţind în sec, i-am urmărit privirea. Divizia mai mare sosise, iar noi… eram copleşiţi.

O armată de soldaţi din Solis a dat buzna pe câmp, trecând pe lângă trăsură şi scoţându-şi săbiile intacte. Au împânzit drumul şi câmpurile din afara meterezelor, năpădind apoi meterezele înseşi. Fiorul groazei mi-a pătruns în piele şi în oase, în timp ce închideam ochii. Nu fusese suficient timp pentru Kieran şi Alastir.

Casteel s-a mutat astfel încât să stea cu faţa la mine. Degetele lui mi-au atins obrazul, iar eu am deschis ochii. Chiar şi murdar de sânge cum era, rămânea cel mai chipeş bărbat pe care îl văzusem vreodată, şi deodată mi-

am dorit să ne fi acceptat trecutul şi să ne fi confesat unul altuia mai devreme decât o făcuserăm. Atunci, ar fi fost timp să ne cunoaştem cu adevărat unul pe celălalt. Poate am fi obţinut câteva zile sau săptămâni în plus, dar aş fi putut să aflu dacă îi citisem cartea preferată, iar el ar fi putut descoperi că, pentru mine, căpşunele erau o slăbiciune la fel de mare ca brânza. Ar fi putut să-mi povestească despre conversaţiile care îi făcuseră pe el şi pe Malik să meargă în peşteri, iar eu aş fi putut să-i împărtăşesc visurile pe care le avusesem când eram mică, înainte de a-mi fi fost dat vălul Fecioarei. Am fi putut să ne explorăm unul pe celălalt, iar el mi-ar fi putut demonstra cât de sensibile erau toate celelalte zone pe care le menţionase. Pentru că, acum, era foarte probabil să ni se fi scurs timpul înainte de a-l avea măcar.

Mi-a zâmbit, dar nu avea gropiţe în obraji. Zâmbetul nu i-a ajuns la ochi, iar eu am simţit cum mă podideau lacrimile.

— O să fie bine.

— Ştiu, am spus, chiar dacă ştiam că nu avea să fie.

— Te scot de aici.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Pot să opresc asta. Nu-mi vor face rău. Pot să plec…

— Ei nu te pot avea, Poppy. Ştiu ce-ţi vor face. Degetele însângerate s-au răsfirat pe obrazul meu. Nu pot să respir când mă gândesc la asta. Te scot de aici.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Cum rămâne cu ceilalţi? Naill? Delano? Von…

— Vor avea grijă de ei înşişi, a jurat el. Trebuie să te

scot de aici. Asta e tot ce contează acum.

Dar nu era aşa.

Capul Spessa conta. Oamenii contau.

— Cum rămâne cu oamenii? Cei care nu pot lupta.

— Vor fi avertizaţi. Aveam planuri pentru cazul în care ajungea să se întâmple asta. Vor fi avertizaţi şi vor avea timp să fugă. Se află într-o poziţie mai bună pentru a face asta decât noi. Noi va trebui să luptăm ca să ieşim de aici. Mi-a susţinut privirea. Înţelegi asta?

Am încuviinţat din cap în timp ce nodul devenea tot mai mare.

— Îmi pare rău… pentru Capul Spessa. Vocea mi-a cedat. Pentru Elijah. Pentru toţi..

— Tu eşti cea care contează acum. Casteel m-a sărutat, şi a fost dur şi aprig. O încleştare de dinţi şi colţi care avea gust de sânge şi de disperare. Tu. Noi doi. Să supravieţuim. Asta e ceea ce contează.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am eliberat mintea de panică şi tristeţe şi am încuviinţat din cap.

— Eşti gata, Poppy?

— Da.

A zâmbit din nou, dar de data asta şi-au făcut apariţia şi gropiţele.

— Hai să tăbăcim nişte funduri!

— Haide, am şoptit eu.

Casteel s-a rostogolit de sub catapultă şi a sărit în picioare, înfigându-şi sabia în primul soldat care i-a ieşit în cale. L-am urmat, ridicându-mă iute. Mă înşelasem mai devreme. Nu cunoscusem cu adevărat nebunia până

atunci – până când nu au năvălit din toate direcţiile, încercând să pună mâna pe mine când au înţeles cine eram, înjunghiindu-l şi îmbrâncindu-l pe Casteel.

Sudoarea şi sângele mi se prelingeau pe piele, iar strânsoarea mâinii mele pe sabie şi pe pumnal era primejdioasă. Am mirosit, am gustat şi am văzut moartea. Cu fiecare palmă de pământ pe care o câştigam, eram din nou înconjuraţi. Terenul a devenit cleios de la măruntaie. Cizmele îmi alunecau în timp ce ţipam, împlântând pumnalul într-un piept. Muşchii îmi urlau în semn de protest pe când fluturam sabia în aer, spintecând gâturi, pântece şi braţe – pe oricine se apropia prea mult.

O lovitură m-a nimerit în obraz, făcându-mă să mă împiedic de Casteel. Stabilizându-mă, am lovit cu piciorul, punându-l pe om în genunchi. Nu m-am gândit de două ori când i-am străpuns craniul cu sabia şi nici nu mi-am mai putut ţine simţurile blocate. Darul mi s-a deschis, tăindu-mi respiraţia în vreme ce simţurile mele se întindeau, formând legături cu cei din jurul nostru şi… vai, zeilor, era atât de multă frică. Amărăciunea s-a amestecat cu gustul sângelui, sufocându-mă în timp ce mă învârteam, braţul meu izbindu-se de al lui Casteel în vreme ce înjunghiam un om…

Un om care *se temea*.

Le era frică să moară, le era frică să nu lupte şi le era pur şi simplu… *frică*. Când m-am întors, văzând chipuri tinere şi bătrâne, albe, măslinii şi negre, m-am cutremurat. Emoţiile lor s-au revărsat în mine. Nu am putut să le blochez. N-am avut timp să mă concentrez, căci

m-am repezit în faţa unei lovituri destinate lui Casteel. O lovitură care a fost oprită doar în ultima secundă, după care l-am ucis. L-am ucis pe omul care a proiectat teroarea în aer.

Şi ceva… ceva se întâmpla în mine. Se trezea, se întindea şi creştea, umplându-mi venele şi făcându-mi pielea să vibreze în timp ce am sărit înainte, înfigând adânc pumnalul din os de vârcolac într-un piept, absorbind frica soldatului şi cufundându-mă în agonia lui – în frica şi în agonia lor.

O mână m-a apucat de împletitură, trăgându-mă. M-au lăsat picioarele, dar Casteel s-a răsucit. Şi mai mult sânge fierbinte a împroşcat aerul şi feţele noastre. Privirile noastre s-au unit în timp ce el m-a ajutat să mă ridic, după care ne-am întors, cu inimile bătând nebuneşte, în timp ce ne împiedicam de trupuri, în vreme ce soldaţii ne împresurau, în timp ce se strigau ordine – *luaţi-o, ucideţi-l, prindeţi-i pe amândoi.* Ceva a explodat în adâncul meu, inhalând toată frica, agonia şi emoţiile primare, şi toate s-au ridicat în interiorul meu. Noianul de emoţii care se învârtea şi se agita mă zgâria pe dinăuntru, pe gât, şi trebuia să îl blochez. Trebuia să închid toate…

Am lăsat sabia din mână şi mi-am adus pumnalul la gât.

— Opriţi-vă, am strigat. Opriţi-vă, altfel îmi tai gâtul.

Casteel s-a repezit spre mine.

— Poppy…

— Am s-o fac, am avertizat eu, în timp ce unul dintre soldaţi se apropia de Casteel. Am să-mi spintec gâtul dacă

vreunul dintre voi mai face un pas în faţă. Mă îndoiesc că va mai supravieţui careva dacă se va întâmpla asta. El vă va pune la pământ.

— Sunt pe cale să te pun *pe tine* la pământ, a mârâit Casteel.

L-am ignorat.

— Şi, dacă nu o va face el, ce credeţi că va face ducesa? Regina? Vor face exact ce le-aţi făcut şi voi alor voştri. Veţi muri. Toţi, până la ultimul. Asta v-o promit!

Feţele le-au devenit palide, şi au avut un schimb de priviri. Câţiva au făcut un pas înapoi…

Tânguiri adânci, mârâituri sfâşietoare şi urlete pătrunzătoare, care păreau că vin din pădure şi de peste tot deodată, au sfâşiat văzduhul. Era un crescendo, un strigăt care se ridica şi se tot ridica şi căruia îi răspundeau urlete şi lătrături care păreau să se audă dinspre copaci, dinspre tufişurile care înconjurau partea stângă a meterezelor şi de pe drumul de la apus.

Soldaţii din faţa noastră au început să se întoarcă…

Vârcolacii au ieşit în fugă din pădure, străbătând ca fulgerul distanţa şi lansându-se în aer. Erau o mare de blană şi gheare, doborând soldaţi, sfâşiind armuri şi carne. I-am văzut pe Jasper şi pe Delano printre ei, pe Vonetta, dar erau… trebuie să fi fost zeci şi zeci de vârcolaci, iar sincronizarea lor…

Sincronizarea lor fusese impecabilă.

Un vârcolac mare şi maro şi-a ridicat capul, cu urechile ciulite. Încă unul şi încă unul au făcut la fel, ochii lor palizi şi luminoşi intersectându-se cu ai mei.

Încet, am coborât pumnalul de la gât.

Dintr-odată, s-a auzit de parcă meterezele se prăbuşeau în jurul nostru. Ca o mie de bolovani care se prăvăleau şi cădeau din cer pe pământ. Dar meterezele erau încă acolo, şi nimic – nici măcar stelele – nu căzuse. M-am îndreptat spre Casteel.

Făcând un pas în spate şi răsuflând adânc, a zâmbit, iar ochii îi erau luminaţi de o strălucire interioară.

Sunetul care amintea de un tunet a devenit tot mai puternic şi, când m-am întors, mi-am dat seama că ceea ce auzisem era tropăit de copite. Dintre copaci şi dinspre drumul către apus au dat năvală cai albicioşi, stropindu-se pe picioare cu noroi şi sânge în timp ce striveau iarba şi pământul sub copite. Armurile aurii şi săbiile ridicate sclipeau în razele de lună. Lamele acelea – caii aceia – au secerat rândurile de soldaţi în vreme ce flamuri albe curgeau şi fluturau în urma călăreţilor, flamuri pe care erau înfăţişate sabia şi săgeata de aur încrucişate peste soare. Blazonul Atlantiei.

Atlantia venise – şi erau *cu sutele.*

Când au trecut în trombă pe lângă noi, agitând aerul îmbibat cu sânge şi făcând să-mi fâlfâie buclele de păr care mi se desprinseseră din împletitură, muşchii obosiţi ai braţelor mi s-au relaxat. Au dat foc la catapultele rămase, la căruţe, în timp ce au năvălit asupra oamenilor lui Solis, şi am ştiut că nici unul nu avea să mai rămână în viaţă.

Pe când vârcolacii urmau armata, un nas cald şi umed mi-a atins mâna stângă, iar eu am privit în jos, în ochii de

un albastru pal ai unui vârcolac mare, cafeniu.

Kieran mi-a înghiontit din nou mâna, iar eu am deschis-o, dezvăluind însemnul de aur şi inelul de pe degetul meu.

— Da, am spus răguşit. Ai ratat-o.

Şi-a ciulit urechile, privind în direcţia lui Casteel.

— Ai ratat multe, a spus Prinţul.

Kieran a zbughit-o spre el, iar eu m-am întors şi am văzut trăsura purpurie rămasă neatinsă.

Era încă acolo? Sau fugise? Luând-o din loc înainte să-mi dau seama, am alergat spre trăsură, abia conştientă de faptul că Prinţul striga după mine. Am deschis uşa, iar ducesa a şuierat din interiorul slab luminat. S-a năpustit înainte, ţinându-se de uşă, când m-a văzut.

Ochii i s-au făcut mari de surpriză.

— Penellaphe…

I-am dat un pumn în faţă.

Ducesa s-a împleticit şi a căzut între banchete, ducându-şi mâinile la nas. Sângele îi şiroia printre degete.

— Asta a durut, a şuierat ea, uitându-se la mine în timp ce urcam în trăsură.

— O să doară şi mai rău de atât, i-am promis eu.

A lăsat mâinile jos.

— Când ai devenit atât de violentă, Fecioară?

— Întotdeauna am fost violentă. Am prins-o de braţ în timp ce se întindea după ceva. Degetele mi s-au încolăcit în jurul pielii ei reci. Şi nu am fost niciodată Fecioara.

— Dar ai fost. Întotdeauna ai fost.

— Unde este fratele meu? am întrebat.

— Vino cu mine şi îţi voi arăta!

Am clătinat din cap.

— Unde este fratele lui Casteel?

— Cu al tău, a spus ea, dar nu am crezut-o.

— Trăieşte?

— Care din ei?

— Prinţul Malik.

— Cum altfel am fi putut să-i facem Ascensiunea lui Tawny dacă el nu ar fi fost în viaţă?

I-am dat drumul la încheietura mâinii, simţind cum stomacul mi se întorcea pe dos.

— Minţi.

— De ce aş minţi în legătură cu asta?

— Pentru că Ascendenţii nu fac altceva decât să mintă!

— Ştii că Tawny abia îşi aştepta Ascensiunea. S-a ridicat în genunchi. A fost în extaz când i-am spus că regina le-a cerut zeilor o excepţie pentru ea, că avea să facă Ascensiunea. Am trimis-o în capitală. Regina a făcut-o pentru tine. I-am spus cât de apropiate sunteţi tu şi Tawny.

— Taci din gură!

— Vrea să te simţi bine când te vei întoarce acasă, nepoata ei de sânge… A făcut ochii mari când mi-a văzut mâna. Ce e asta? Ducesa s-a repezit spre mine, prinzându-mi încheietura mâinii stângi. Însemnul. Şi-a aţintit privirea asupra vârtejului auriu din palma mea. Te-ai căsătorit.

Mi-am eliberat mâna în timp ce ea s-a lăsat pe spate.

— Eşti căsătorită? Cu prinţul Atlantiei? Ochii ei negri ca smoala s-au ridicat spre ai mei, pe când un zâmbet larg i s-a ivit pe chip, lăsând la vedere atât colţii din partea de sus, cât şi pe cei din partea de jos. Dacă aş fi ştiut, nimic din toate astea nu ar fi fost necesar. Tu. Născută din carne şi foc. Regina va fi atât de încântată să afle că ai făcut ceea ce ea nu a putut duce niciodată la îndeplinire. Ai cucerit Atlantia chiar sub nasul lor, sub nasul *ei*. Regina noastră va fi atât de mândră de…

— Taci din gură, am răcnit eu, înfigându-i lama de hematit adânc în piept.

Ochii ducesei Teerman s-au lărgit preţ de o clipă, în semn de uimire. I-am întâlnit privirea, ţinând pumnalul acolo până când pielea i-a fost năpădită de crăpături, până când lumina i s-a stins din ochi, iar trupul i s-a năruit în jurul lamei pumnalului din os de vârcolac şi hematit.

Şi, la fel ca un Ascendent, privind-o pe ducesa Teerman transformându-se în cenuşă, nu am simţit nimic altceva decât o răceală bruscă.

M-am întors.

Casteel stătea la uşă, liniile şi unghiurile trăsăturilor sale devenind tăioase în lumina lunii.

— Mi-ai luat-o înainte.

— Da.

S-au scurs câteva minute lungi.

— Ţi-a spus ceva?

— Nu. Am înghiţit în sec. Nu a spus nimic.

— Eşti bine?

Am încuviinţat din cap.

— Tu?

În vreme ce vuietul bătăliei devenea tot mai slab, el a rămas în tăcere, iar eu mi-am deschis timid simţurile. Emoţiile lui erau variate, o furtună învolburată pe care până şi mie îmi era greu să o înţeleg.

— Să nu se apropie nimeni de această trăsură, a spus el, adresându-i-se oricui ar fi fost cel care se afla dincolo de uşă. A urcat în trăsură. Plafonul era suficient de înalt pentru ca el să poată sta în picioare. Am sentimente foarte contradictorii în acest moment.

— Da?

A încuviinţat din cap în timp ce uşa s-a închis în urma lui.

— Sunt furios pe tine pentru că ai atentat la propria viaţă. Pentru că ţi-a trecut măcar prin minte că asta putea fi o opţiune potrivită.

— Ce altceva puteam să fac? l-am întrebat, coborând pumnalul. Ei erau…

— Încă nu am terminat, Prinţeso.

Am ridicat din sprâncene.

— Arăt ca şi cum mi-ar păsa dacă ai terminat sau nu?

În lumina obscură, o umbră de zâmbet i-a apărut pe chip.

— Sunt *turbat de furie* că ai putea face un asemenea lucru.

— Ei bine, pe mine *mă enervează* că nu pari să pricepi că, în acel moment, nu mai aveam alte opţiuni, am răbufnit eu.

— Încă nu am terminat, a spus el.

— Ghici ce! Nu-mi pasă.

Ochii i s-au adâncit, devenind o miere încinsă.

— Sunt furios şi, în acelaşi timp, uimit. Pentru că ştiu că ai fi făcut-o. Te-ai fi sinucis ca să le salvezi viaţa celor care mai stăteau în picioare. Ai fi făcut-o ca să mă salvezi pe mine.

Dându-mă înapoi pe când el înainta spre mine, am călcat pe mantie şi pe orice altceva mai purtase ducesa.

— Nu pari uimit.

— Asta pentru că nu vreau să fiu impresionat de ceva atât de incredibil de nesăbuit. Şi-a coborât bărbia, iar vocea i s-a îngroşat. Pentru că *am nevoie* de tine.

Un val brusc de căldură a alungat răceala care mă cuprinsese.

— Am nevoie să-ţi simt buzele pe buzele mele. Şi-a pus mâinile pe peretele trăsurii, prinzându-mă ca într-o colivie. Am nevoie să-ţi simt respiraţia în plămânii mei. Am nevoie să-ţi simt viaţa în mine. Pur şi simplu, *am nevoie* de tine. E o durere. Această nevoie. Pot să te am? Cu totul?

Nu am ştiut cine s-a mişcat primul. Dacă am fost eu, el sau amândoi. Nu conta. Ne-am apropiat, sărutul fiind la fel de sălbatic precum cel de sub catapultă şi spunând tot ceea ce cuvintele nu puteau comunica în acel moment. Ne-am sărutat de parcă nu ne-am mai fi aşteptat să ne permitem luxul de a o face din nou. Şi, timp de mult prea multe minute, am ştiut că amândoi crezuserăm asta.

Fuseserăm la un pas de a fi despărţiţi sau ucişi, iar acel sărut… şi ceea ce a urmat în acea trăsură întunecată

au fost dovada a cât de zdruncinaţi eram amândoi de faptul că am fi putut să ne pierdem unul pe celălalt exact când ne găsiserăm cu adevărat.

Şi a fost mai mult decât atât ceea ce m-a făcut să nu-mi pese de locul unde ne aflam, de ceea ce făcuserăm acolo şi de ce se întâmpla în afara acelor pereţi subţiri atunci când mi-a luat pumnalul din mână şi mi l-a prins la coapsă. Sau când s-a întors şi m-a ridicat, aşezându-mă în genunchi pe banchetă, în timp ce îmi trăgea colanţii şi lenjeria de corp până la genunchi. Nu îmi păsa datorită cuvintelor rostite de ducesă înainte de a o ucide, răceala şi deşertăciunea absolută pe care le simţisem în timp ce o priveam murind, precum şi intuiţia obsedantă că în vorbele ei era un sâmbure de adevăr.

Casteel mi-a lipit mâinile de perete în timp ce îşi trecea vârful ascuţit al unui colţ de-a lungul gâtului meu, făcând ca un val de fierbinţeală şi umezeală desfrânată să alunece prin mine.

— Este atât de nepotrivit, am gâfâit.

— Nu-mi pasă. Mi-a ciupit din nou pielea, şi întregul meu trup s-a arcuit. Ţine-te bine!

Am făcut-o, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce s-a întâmplat. A lovit la fel de repede ca o viperă, înfigându-şi colţii adânc în gâtul meu, în acelaşi moment în care m-a pătruns. Şocul de durere şi plăcere mi-a tăiat răsuflarea, şi mi-am aţintit ochii larg deschişi spre plafon – la cercul al cărui centru era străpuns de o săgeată, gravat în negru şi stacojiu. Infinit. Putere.

Emblema Regală a Ascendenţilor.

Şi atunci… atunci am redevenit acel foc, flacăra.

Nu mai era nimic altceva decât un exces de plăcere şi extaz, intensificat de sunetele adânci şi răguşite pe care le scotea el, de mâna care îmi aluneca între coapse şi de acele degete afurisit de pricepute.

Ne-a cuprins o nouă nebunie, una nu prea diferită de cea pe care o simţiserăm când ieşiserăm în curte. Şi poate că toată moartea pe care o văzuserăm şi pe care o provocaserăm ne-a adus şi ea în acel moment, la felul înfometat în care gura lui dansa pe gâtul meu şi la modul aproape lacom în care îmi împingeam şoldurile împotriva lui. Faptul că ne simţeam aşa unul pe celălalt ne amintea un lucru simplu: că eram în viaţă. Că supravieţuiserăm. Că aveam timp pentru toate acele lucruri la care mă gândisem în vreme ce eram imobilizaţi la pământ, sub catapultă. Că, oricât de nesigur era, viitorul nostru exista. Şi, când furtuna din interiorul nostru a atins apogeul şi ne-a aruncat pe amândoi în prăpastie, am ştiut că fuseserăm aduşi în acel moment şi de intensitatea sentimentelor noastre, cele împotriva cărora amândoi luptaserăm.

Asta îl făcuse pe Casteel să-şi abandoneze oamenii pentru a mă salva.

Asta mă împinsese pe mine să-mi duc pumnalul la gât, gata să-l sfârtec, pentru a-l salva pe el.

Intensitatea emoţiei, aşa mistuitoare cum era, nu avea sens. Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinit de pieptul lui, iar el mi-a sărutat un colţ al gurii, cicatricea mai lungă, apoi pe cea mai scurtă – nici că îmi păsa.

— Mă ai deja, am şoptit eu.

Capitolul patruzeci şi unu

Câmpul pe care le văzusem pe femeile-gardian antrenându-se era înţesat cu paturi ocupate de morţi şi răniţi. Cei mai mulţi erau muritori. Douăzeci dintre cei care se stabiliseră în Capul Spessa, Descendenţi sau atlantieni, pieriseră. Muriseră cel puţin cincizeci de atlantieni care sosiseră împreună cu armata, şi cam o sută ocupau paturile. Vreo doisprezece vârcolaci aveau răni pe care nu erau în stare să le vindece fără ajutor. Atlantienii fundamentali, cei care constituiau marea majoritate a armatei, se vindecaseră singuri. Nici măcar una dintre femeile-gardian nu căzuse, doar câteva dintre ele numărându-se printre răniţi.

Chiar şi cu pierderile suferite, armata atlantiană reuşise. Preluase deja controlul în momentul în care eu şi Casteel coborâserăm din trăsură şi îi găsiserăm pe Kieran şi pe câţiva războinici atlantieni stând de pază.

Nu putusem să adun nici măcar un dram de jenă la gândul că unii îşi dăduseră seama de ceea ce se întâmplase în trăsură.

Un singur soldat din întreaga armată din Solis fusese lăsat în viaţă. În urmă cu doar câteva ore, Casteel împreună cu alţi câţiva plecaseră să escorteze un băiat abia ajuns la maturitate până pe teritoriul pârjolit al oraşului Pompay, cu sarcina de a transmite un

avertisment.

Şi un mesaj.

Atlantia revendicase Capul Spessa, iar toţi cei care veneau să lupte pentru oraş urmau să aibă aceeaşi soartă precum cei de dinaintea lor. Mesajul era, de asemenea, o oportunitate. Casteel iniţiase o parte din planul său original. Bătălia de la Capul Spessa nu trebuia să fie prima dintr-un şir de multe altele. Prinţul şi *Prinţesa* Atlantiei erau dispuşi să aibă o întrevedere cu regele şi regina din Solis pentru a discuta despre viitorul regatelor.

Nu-l invidiam pe băiatul care avea sarcina de a transmite mesajul.

Şi nu invidiam pe nimeni din familiile sau dintre prietenii celor care pierduseră persoane dragi. Mă simţeam uşurată de fiecare dată când vedeam pe cineva cunoscut stând în picioare.

— Mulţumesc, mi-a atras atenţia o voce răguşită.

Un vârcolac mai bătrân căpătase o lovitură urâtă în braţ, care aproape că i-l retezase. Fusese ultimul pe care îl verificasem. Îl vindecasem. La fel cum îi vindecasem pe toţi cei care mă lăsaseră să încerc.

Unii îmi refuzaseră atingerea, aşa cum se întâmplase cu cei din Eden. Am simţit o apăsare dureroasă în piept în timp ce imaginea lui Elijah prindea contur în mintea mea.

Mi-am dres glasul.

— Cu plăcere!

Mă dureau spatele şi braţele, şi am dat să mă ridic.

— Nu ştiu dacă braţul ţi s-a vindecat complet, aşa că ar trebui să te vadă un vraci cât mai curând. Vârcolacul

m-a apucat de braţul stâng înainte de a mă putea mişca. Ochii i s-au lărgit uşor când m-a atins, şi m-am întrebat dacă nu cumva simţise şi el energia ciudată, asemănătoare cu o descărcare electrică, pe care o simţeau ceilalţi când mă atingeau. Mi-a întors uşor mâna. Este adevărat, atunci? a întrebat el, uitându-se la vârtejul auriu din palma mea. Te-ai căsătorit cu Prinţul nostru?

Am încuviinţat din cap, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte. Acest vârcolac de vârstă mijlocie, cu dreaduri negre şi argintii, a fost primul care a întrebat.

— Alţii spun că ai luptat alături de el toată bătălia.

— Am început pe metereze, dar am coborât apoi.

— Şi totuşi, eşti aici. Ai fost aici în tot acest timp, vindecându-i pe ceilalţi, a spus el, cu ochii lui palizi şi pătrunzători. Cu atingerea ta.

— Cum aş putea să nu o fac dacă pot ajuta?

Şi am ajutat. Talia, Tămăduitoarea, pe care o văzusem pentru scurt timp, era ocupată cu cei care îmi refuzaseră ajutorul. Aşa că, după bătălie, îmi făcusem timp să-mi spăl faţa şi mâinile de sânge, chiar dacă mai rămăsese pe haine şi uscat pe sub unghii.

A încuviinţat din cap, eliberându-mi încheietura mâinii şi culcându-şi din nou capul pe patul de campanie.

— Kieran a spus că eşti din linia de sânge a empaţilor.

Am încuviinţat din nou din cap.

— Nu am mai văzut niciodată un empat care să strălucească argintiu, a spus el. Şi îmi amintesc de ei. Eram băieţandru pe atunci şi mai rămăseseră doar o mână de empaţi în viaţă, dar mi-aş fi amintit aşa ceva.

Întrebându-mă câţi ani avea acest vârcolac, am zis:

— Jasper a spus acelaşi lucru.

— Nu sunt surprins să aud asta. El ştie multe, a zis vârcolacul. Mai puţin când să îşi ţină gura.

Am zâmbit istovită.

— Aşa am auzit şi eu.

— Probabil eşti descendentă a unei vechi linii empate.

— Ce altceva aş putea fi? am întrebat eu, fără să mă aştept cu adevărat la un răspuns.

— Da, a murmurat el. Ce altceva?

Am privit peste umăr, zărindu-i pe Quentyn şi pe Beckett mergând printre răniţi şi printre cei în convalescenţă.

— Vin cu apă şi mâncare. Mai ai nevoie de altceva?

— Nu. Vârcolacul m-a privit ridicându-mă. Dar ar trebui să fii atentă, Prinţeso!

Am rămas pe loc.

— I-am văzut pe ceilalţi cum se uitau la tine. Poate că Prinţul nostru te-a ales. Poate că ai luptat alături de el şi pentru ei. Poate că ne-ai vindecat pe mulţi dintre noi, a spus el cu voce aspră. Dar ei nu te-au ales, iar mulţi nu sunt atât de bătrâni încât să-şi amintească măcar de liniile de sânge empate. Cei care sunt astfel îşi amintesc ce puteau să facă – ceea ce erau chemaţi să facă.

— Devoratori de Suflete? Eu nu pot face asta, am spus, chiar dacă inima mea a început să bată cu putere. Eu nu pot secătui o persoană de emoţii.

— Dar ei nu ştiu asta. Privirea lui s-a îndreptat spre paturi. Este cineva aici? Cineva care să aibă grijă de tine?

A dat să se ridice. N-ar trebui să fii aici singură când Prinţul…

— Sunt bine. Uşor, l-am împins pe spate. Sunt înarmată şi îmi pot purta singură de grijă.

— Nu mă îndoiesc de asta, dar… Trăsăturile i s-au înăsprit, de parcă ar fi avut dureri, dar ştiam că nu era aşa. Nu ar trebui să spun asta. Aproape că e o trădare, dar m-ai vindecat. Îţi rămân dator.

— Nu-mi eşti dator.

— Mi-ar fi luat zile întregi, poate chiar mai mult, ca să vindec acea rană, şi asta în cazul în care mi-aş fi păstrat braţul. Sunt un vârcolac, Prinţeso. Asta nu înseamnă că îmi pot creşte membre la loc.

Am aruncat o privire la semnul roz pal care aproape că îi înconjura în întregime bicepsul. Zeii trebuie să fi fost de partea lui de permiseseră să-şi păstreze braţul după o asemenea rană.

— Este destul de bine cunoscut printre soldaţi că, odată ce regele a aflat despre planurile Prinţului de a te captura, a început să-şi facă propriile planuri. Mă îndoiesc că ştie cât de mult s-au schimbat planurile Prinţului, dar ale lui au rămas aceleaşi.

Am simţit o greutate pe umeri.

— Plănuieşte să se folosească de mine pentru a trimite un mesaj. Mă îndoiesc că aş fi un mesaj viu, am spus. Ştiu.

— Atunci, ar trebui să ştii şi că Prinţul nostru este Casteel, a spus vârcolacul cu voce joasă. Dar Valyn, tatăl său, este Regele nostru.

— Ştiu, am repetat, forţându-mă să zâmbesc.

— Oare?

Greutatea s-a intensificat când am încuviinţat din nou din cap.

— Ar trebui să te odihneşti. Cel puţin, până când Talia poate confirma că eşti vindecat.

Când vârcolacul, nefericit, s-a înduplecat să facă întocmai, ne-am luat rămas-bun, şi eu m-am plimbat prin infirmeria improvizată, scrutând câmpul şi steagurile cu Blazonul Atlantiei.

Simţeam că eram privită.

Simţisem asta tot timpul cât mă deplasasem pe câmp.

Dar, cu toată durerea care răzbătea în jurul meu, nu-mi permisesem să simt nimic dincolo de agonie.

„Dar ei nu te-au ales."

Întorcându-mă cu spatele la câmp, am tresărit când cuvintele vârcolacului mi-au răsunat în minte.

Nu fusese un şoc pentru mine ceea ce spusese vârcolacul despre Rege şi despre avertismentul voalat, care făcea aluzie la loialitatea poporului atlantian.

În adâncul sufletului, îmi dădusem deja seama de asta, nu-i aşa? Şi asta înainte de a asculta afirmaţiile ridicole ale ducesei Teerman cum că eram nepoata reginei Ileana. Regina era o Ascendentă. Eu nu eram sânge din sângele ei şi nici născută din carne şi foc – orice ar fi însemnat asta.

Dar nu eram nici ca restul empaţilor, şi, chiar şi aşa, acea linie de descendenţă părea mai degrabă temută decât respectată. Ştiam că nu urma să am prea mulţi susţinători în Atlantia. Abia dacă îi aveam aici.

Casteel era Prinţul Atlantiei, îndrăgit şi respectat. Asta era evident. Dar nici măcar o singură persoană nu îi vorbise de rău pe tatăl sau pe mama lui, şi ştiam că erau la fel de iubiţi ca el. Casteel era Prinţul, dar tatăl său era Regele, iar dacă el mă voia moartă pentru a transmite un mesaj, poporul său avea să îl urmeze. Nu ştiam dacă un inel sau un însemn al căsătoriei ar fi schimbat ceva, când nici măcar faptul că luptasem şi ucisesem pentru a-i proteja pe oamenii din Atlantia nu o făcuse.

Iar Casteel… trebuie să fi ştiut asta. Ştiuse mereu asta.

Stăteam în cada cu apă caldă şi spumă, cu braţele încolăcite în jurul picioarelor, cu genunchii strânşi la piept şi ochii închişi. Mi-am amintit de nisipul cald de sub picioarele mele şi de cum se simţeau mâinile mamei şi ale tatălui meu în mâinile mele. Mi-am amintit cât de uşor zâmbea Ian în timp ce alerga în faţa noastră, precum şi râsetul mamei mele, dar şi felul în care tata se uita la ea ca la… ca şi cum ar fi fost cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată.

Colţurile buzelor mi s-au curbat într-un zâmbet. Gândul la acele momente atenuase înfrigurarea care mă cuprinsese atunci când mă întorceam în fortăreaţă. Vorbele ducesei şi gândurile despre Tawny mă bântuiau, aşa cum ştiam că avea să se întâmple. Împreună cu grijile legate de planurile Regelui şi de loialitatea poporului atlantian.

Auzind clicul uşor al uşii de la camera de baie, am deschis ochii. Mirosul de pin proaspăt şi de condimente bogate, pământeşti, a învăluit aroma de lămâie a săpunului atunci când Casteel a îngenuncheat lângă mine. Şuviţele de păr îi erau umede, iar hainele pe care le purta erau curate şi fără urme de sânge. Habar n-aveam când şi unde se spălase. Nu-l mai văzusem de când plecase cu tânărul soldat din Solis.

— Salutare, a spus el încet, privirea alunecându-i peste chipul meu, zăbovind asupra unei vânătăi pe care o căpătasem în luptă.

— Salutare, am şoptit eu.

A zâmbit într-un colţ al gurii, iar eu am simţit cum mi se încălzesc obrajii. Mi-am dres glasul.

— Este totul bine? Cu soldatul?

A încuviinţat din cap.

— Este în drum spre Podul Alb. Întinzându-se spre mine, a luat câteva şuviţe din părul meu umed şi mi le-a dat pe spate. A lăsat la vedere semnul muşcăturii de pe gât, şi aş fi putut să jur că rânjetul i s-a adâncit. Am auzit că-ţi datorez un mulţumesc.

Mi-am strâns şi mai tare picioarele la piept.

— Pentru ce?

— Ţi-ai petrecut întreaga zi vindecându-i pe cei pe care i-ai putut vindeca şi alinându-le durerea celor care nu au putut fi vindecaţi. Acele bijuterii gemene de chihlimbar mi-au întâlnit privirea. Mulţumesc!

Am înghiţit în sec.

— Am făcut doar ce am putut – ceea ce ar fi făcut

oricine cu abilităţile mele. Cel puţin, aşa speram eu. Unii dintre ei nu mi-au permis.

Degetele lui au alunecat pe pielea umedă a spatelui meu.

— Unii dintre ei sunt nişte idioţi.

— Sunt poporul tău.

— Poporul nostru, m-a corectat el cu blândeţe.

Mi s-a tăiat respiraţia, şi am simţit un fior de panică şi nelinişte înflorind în mine atunci când am conştientizat că erau poporul meu, fie că le plăcea, fie că nu.

— Îmi... îmi pare rău pentru Elijah şi pentru toţi ceilalţi. Îmi era simpatic, iar Magda era de treabă. Dar ei... ei erau prietenii tăi.

Şi-a coborât genele, răsuflând sacadat.

— Îl ştiu pe Elijah de când era copil şi îmi imaginez cât de nebunesc sună asta, mai ales că par mai tânăr decât el. Cunoştea riscurile, şi ştiu că a ripostat. Ştiu că toţi au făcut-o, dar el nu merita asta. Nici unul dintre ei nu a meritat-o.

— Nu, nu meritat-o, am spus cu blândeţe.

— Ar fi trebuit să-i fac pe toţi să plece. Să risc să atrag atenţia. Ar fi trebuit să...

— Ai făcut ce ai putut. Unii dintre ei nu erau în stare să călătorească fiindcă erau răniţi, şi nici unul dintre ei nu era pregătit să plece imediat, am subliniat eu. Nu eşti tu de vină pentru ce s-a întâmplat acolo.

Casteel nu a spus nimic.

— Ştii asta, nu-i aşa? Ascendenţii sunt vinovaţi. Ei sunt responsabili. Nu tu.

El a încuviinţat uşor din cap.

— Ştiu asta.

— Chiar ştii?

Înghiţind în sec, a încuviinţat din cap. Nu am fost convinsă că aşa era.

— Mi s-a spus ceva ciudat mai devreme, când m-am întors la Capul Spessa.

— Aproape că mi-e frică să întreb.

A zâmbit scurt.

— Mai ţii minte când au venit vârcolacii în timpul bătăliei?

— Cum aş putea să uit?

— Mă bucur că nu ai uitat, pentru că atunci ţi-ai pus pumnalul la gât…

— Încercam să vă salvez pe tine şi pe ceilalţi oameni, i-am reamintit. Am discutat deja despre asta.

— Aşa este, dar Kieran mi-a spus că te-a auzit strigându-l. A zis că şi ceilalţi vârcolaci au simţit asta. Că s-au îndreptat cu toţii brusc în direcţia noastră. Jasper a confirmat asta, a zis el. Mi-a spus acelaşi lucru.

— Eu nu i-am strigat. Cum aş fi putut? Am înghiţit în sec. Evident că simţeam multe în acel moment. Mă simţeam ca şi cum, nu ştiu, ca şi cum aş fi fost pe cale să îmi pierd controlul. Dar cum este posibil aşa ceva?

— Nu ştiu, Poppy. Nu am văzut niciodată aşa ceva. Nu ştiu cum ar fi putut să simtă ceva de la tine. A tras de o şuviţă umedă de păr şi mi-a aşezat-o pe umărul gol. Nici ei nu ştiu. I-am întrebat când au trecut pe aici adineauri. Amândoi mi-au spus că ţi-au auzit chemarea – strigai

după ajutor.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Delano. Vai, zeilor!

— Ce?

— Când eram în Eden, închisă în cameră, a dat buzna înăuntru la un moment dat, jurând că m-a auzit strigându-l. Dar nu-l strigasem.

Casteel m-a privit cu ochii mijiţi.

— S-a întâmplat ceva atunci? Pentru că, dacă da, iar eu nu am ştiut nimic…

— Nu s-a întâmplat nimic. Eram furioasă – furioasă pe tine, pentru că mă închiseseşi în cameră, i-am explicat. Apoi a spus că trebuie să fi fost de la vânt, şi chiar bătea vântul, aşa că am uitat de asta.

Casteel a mai luat o şuviţă de păr.

— Asta-i bizar.

M-am uitat fix la el.

— Asta e tot ce ai de spus despre faptul că îmi pot *simţi* chemarea? Că-i bizar?

— Ei bine, bizar înseamnă ceva ciudat şi neobişnuit…

— Ştiu ce înseamnă bizar, l-am întrerupt eu. Aşa se manifestă vreo altă trăsătură empată?

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea.

— Nu am auzit niciodată ca un empat să poată face asta.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

— La fel cum e cu strălucirea argintie şi cu abilitatea de a vindeca.

— Poate că te tragi din două linii de sânge, a

intervenit el. Am mai vorbit despre asta. E posibil.

Mai posibil decât ca regina Ileana să fie bunica mea. Habar n-aveam ce să cred despre toată povestea cu simţitul chemării mele, dar dacă era o abilitate empată? Oamenii îşi puteau proiecta durerea şi frica. Dacă făcusem şi eu asta, iar vârcolacii, dintr-un motiv oarecare, simţiseră? Asta părea să aibă sens.

— Şi ce facem acum? am întrebat.

— Chiar acum? Chiar în acest moment? Avea un zâmbet cald, iar privirea i se plimba peste pielea mea goală rămasă la vedere – şi nu se vedea nimic din părţile interesante. Am atât de multe idei.

— Nu la asta mă refeream, am spus eu, deşi m-am bucurat să văd că tristeţea i se topea din ochi.

— Ştiu, dar sunt distras. Nu este vina mea. Eşti goală.

— Nu se vede nimic.

— Ceea ce văd este de ajuns. S-a lăsat în genunchi, odihnindu-şi braţele pe marginea căzii. Deci sunt complet distras.

— Că eşti distras e problema ta, nu a mea, i-am spus.

A chicotit înclinându-şi capul şi sărutându-mi pielea genunchiului care nu era acoperită de braţe.

— Mâine plecăm spre Atlantia. Armatele atlantiene care au sosit aici vor rămâne în urmă, pentru eventualitatea în care Ascendenţii vor dori să facă o alegere foarte proastă. Capul Spessa va fi în siguranţă.

Am simţit un şuierat în piept.

— Atât de repede?

— Am fi fost deja acolo dacă lucrurile ar fi mers

conform planului. S-a lăsat pe spate. Suntem căsătoriţi, dar tu nu ai fost încoronată încă. Trebuie să se întâmple asta.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Înţeleg că încoronarea oficializează lucrurile, dar ce va schimba asta cu adevărat? Poporul tău… Am închis ochii pentru o secundă. Poporul nostru tot nu are încredere în mine sau nu mă place. În fine. Iar tatăl tău încă are planurile lui, nu-i aşa? Pentru mine?

Şi-a coborât sprâncenele.

— Planurile tatălui meu s-au schimbat.

— Şi dacă nu s-au schimbat?

M-a studiat pentru o clipă.

— Ţi-a spus cineva ceva?

Fiindcă nu voiam să îl bag în necazuri pe bătrânul vârcolac, am clătinat din cap.

— Doar că… ştiu că mulţi nu mă acceptă, chiar şi după căsătorie şi după noaptea trecută. Tu eşti Prinţul. Dar el este Regele…

— Iar tu începi să vorbeşti ca Alastir, m-a întrerupt el. Dacă nu ar fi rămas în Atlantia, aproape că aş fi zis că el te-a făcut să te nelinişteşti din nou.

— Nu este vorba despre Alastir, am spus eu. Dar el a zis asta şi are dreptate. Ştiu că, în parte, ai vrut să te căsătoreşti cu mine şi pentru că asta îmi asigura un nivel de protecţie…

— La început, Poppy. Şi asta doar pentru că mă convinsesem pe mine însumi că ăsta era motivul, a zis el. Nu a fost singurul motiv. Nici eliberarea fratelui meu sau

prevenirea unui război nu au fost singurele motive. Te-am vrut pe tine şi am vrut să găsesc o modalitate de a încerca să te păstrez.

Simţeam alt fel de înţepătură în piept ca răspuns la cuvintele lui.

— Mă ai, i-am şoptit eu cuvintele pe care i le spusesem în trăsură.

— Ştiu. Mi-a susţinut privirea. Şi nimeni – nici măcar mama sau tatăl meu – nu va schimba asta.

L-am crezut.

L-am crezut cu adevărat.

— Nimeni nu-ţi va face rău, mi-a jurat el. Nu voi permite asta.

— Nici eu.

Atunci a zâmbit, şi ambele gropiţe şi-au făcut apariţia.

— Ştiu. Vino! Ridicându-se, a întins mâna după prosop. Dacă mai stai mult acolo, vor începe să-ţi crească înotătoare.

— Ca unui ceeren?

A zâmbit.

— Ca unui ceeren.

Totuşi, nu m-am mişcat.

— Te-am minţit.

Casteel a arcuit o sprânceană.

— În legătură cu ce?

— M-ai întrebat dacă ducesa mi-a spus ceva înainte de a o ucide, iar eu am zis că nu. Asta a fost o minciună.

S-a scurs o bătaie de inimă.

— Ce ţi-a spus?

— Eu… am întrebat-o despre fratele meu şi despre al tău. Mi-a spus că sunt împreună, dar asta e tot ce mi-a zis despre ei. L-am privit îngenunchind din nou lângă mine. Mi-a zis că Tawny urmează să facă Ascensiunea – că e posibil să se fi întâmplat deja. Mi-a spus că regina ştia cât de mult ţineam la Tawny şi că voia ca ea să fie acolo, astfel încât să mă simt bine atunci când aveam să mă întorc acasă.

— Zeilor! Casteel s-a aplecat, cuprinzându-mi ceafa. Nu ştii dacă este adevărat ceva din toate astea. Nimic din toate astea, Poppy. Fratele tău. Al meu. Tawny. Ea…

— A spus că regina va fi încântată când va afla că ne-am căsătorit. Că, dacă ar fi ştiut asta, nimic din ce s-a întâmplat aseară nu ar mai fi fost necesar, i-am zis, iar el a încremenit. Mi-a spus că am realizat singurul lucru pe care regina nu l-a putut realiza niciodată. Că am luat Atlantia.

— Asta nu are nici un sens, Poppy.

— Ştiu, am spus. Nici afirmaţia cum că regina ar fi bunica mea. Nu are absolut nici un sens. Este atât de neaşteptat, atât de incredibil, încât… nu pot să nu mă întreb dacă nu e un sâmbure de adevăr în asta.

Capitolul patruzeci şi doi

Călătoream spre est, către Atlantia, cerul de deasupra noastră fiind un tablou în nuanţe de albastru.

Bărbaţii care îl însoţiseră pe Alastir erau cu noi, chiar

dacă vârcolacul nu se mai întorsese în Capul Spessa. Câţiva dintre ai lor lipseau, nu doar Dante, însă grupul nostru se triplase, dacă nu se mărise chiar mai mult. Îi mai aveam pe Jasper şi pe alţi câţiva vârcolaci, care se întorceau în Atlantia. Vonetta rămăsese în Capul Spessa, dar îmi promisese că aveam să ne revedem curând, căci plănuia să se întoarcă în Atlantia pentru aniversarea mamei sale şi pentru naşterea frăţiorului sau a surioarei ei.

Pământurile sterpe şi câmpiile ce mărgineau zona bogat împădurită au făcut loc unor câmpuri de trestie înaltă, cu flori mici şi albe. Beckett, în forma lui de lup, alerga pe lângă noi, părând să consume dintr-o rezervă infinită de energie, pe care eu o găseam de invidiat. Se avânta înainte, dispărând printre plantele subţiri, pentru a apărea din nou, câteva secunde mai târziu, lângă noi. Nu s-a îndepărtat niciodată prea mult de lângă noi – sau mai degrabă de lângă Casteel. M-am gândit că această apropiere a lui Beckett avea legătură cu prezenţa Prinţului său şi mă bucuram că nu percepusem nici o teamă din partea lui – din partea nici unuia dintre cei care ne însoţeau.

Dar grupul era tăcut, inclusiv Casteel, şi existau atât de multe motive pentru această tăcere. Nu era nici măcar o persoană de aici care să nu fi pierdut pe cineva în bătălie sau în Eden.

Nu mă puteam gândi la Elijah, la Magda şi la copilul ei nenăscut, la nici unul dintre ei. Nu mă puteam gândi la cine avea să graveze acum numele pe zidurile subterane.

Dar ştiam că Prinţul o făcea. Ştiam că de aceea căzuse pe gânduri de mai multe ori noaptea trecută, şi mi-am dat seama că avea foarte puţin de-a face cu ceea ce discutaserăm noi. Îi era dor de Elijah. Îi plângea pe el şi pe toţi ceilalţi, şi ştiam că credea că îi dezamăgise.

Gândurile îmi erau apăsătoare, iar asta mă obosea. Lipsa somnului nu mă ajuta. Coşmarurile din noaptea atacului Temuţilor mă bântuiseră, şi, deşi Casteel fusese lângă mine atunci când mă trezisem gâfâind după aer şi ţipând din toţi rărunchii, ororile acelei nopţi reveniseră de îndată ce adormisem din nou.

Nu aşteptam cu nerăbdare seara asta.

Soarele era sus pe cer când mi-am dat seama că orizontul la care mă holbasem nu era acolo unde norii întâlneau pământul. Mi-am îndreptat spatele, apucând şaua, în timp ce petice de un verde-închis începeau să se zărească în griul din faţă. Ceaţa asta. Era ceaţa care acoperea munţii şi era atât de densă, încât, pe distanţă de oricâţi kilometri parcurseserăm noi, crezusem că era cerul.

— Îi vezi acum? a întrebat Casteel. Munţii Skotos?

Cu inima palpitând, am încuviinţat din cap.

— Ceaţa este atât de densă. Dacă aşa e pe timpul zilei, cât de rău e noaptea?

— Se va mai domoli puţin odată ce ajungem la poalele munţilor. Braţul lui Casteel a rămas ferm în jurul meu în timp ce mă întindeam înainte. Dar noaptea – ei bine, ceaţa este peste tot în jurul tău.

M-am cutremurat văzând că munţii începeau să se

întrezărească tot mai mult prin ceaţă. Un ciot de stâncă aici, un pâlc de copaci acolo.

— Atunci, cum de au trecut armatele prin ceaţă? M-am uitat la Kieran. Cum de aţi ajuns atât de repede?

— Zeii au permis asta, a răspuns el, iar eu am ridicat din sprâncene. Ceaţa nu s-a ţinut după noi. S-a subţiat în timpul nopţii suficient cât să putem înainta.

Mi-am lipit din nou spatele de Casteel, sperând ca zeii să ne permită şi nouă acelaşi lucru. El a spart bula de speranţă chiar în secunda următoare.

— Ceaţa nu este niciodată la fel de rea la ieşirea din Atlantia cum este la intrare.

— Minunat, am murmurat eu.

— Suntem norocoşi că munţii Skotos nu sunt nici pe departe la fel de mari ca aceia de dincolo, a spus Naill, care călărea de cealaltă parte a lui Jasper.

— Sunt şi mai mari?

Munţii Skotos erau cei mai mari din Solis – cel puţin, din câte ştiam eu.

Atlantianul a încuviinţat din cap.

— E nevoie de mai puţin de o zi pentru a traversa pe unde trecem noi. Totuşi, ar putea dura zile întregi să traversezi unele vârfuri. S-a mişcat în şa. Dar, în Atlantia, sunt munţi care se ridică atât de mult spre cer, încât nu mai vezi nimic altceva. Culmi atât de înalte, încât e nevoie de săptămâni la rând doar pentru a ajunge în vârf. Şi, odată ajuns acolo, până şi unui atlantian i-ar fi greu să respire.

Tentacule de ceaţă au început să se strecoare printre

trestiile stufoase, formând norişori deasupra lor.

Beckett s-a repezit înainte şi, într-o clipită, a fost înghiţit de ceaţă. Am tras adânc aer în piept, întinzându-mă pentru a apuca pumnalul…

— E bine. Mâna lui Casteel s-a încleştat peste a mea. A strâns-o uşor. Vezi? Iată-l!

Bătăile inimii mele nu au încetinit nici când capul întunecat şi blănos şi-a făcut apariţia din ceaţă, cu limba atârnând şi gâfâind de entuziasm.

— Eşti sigur că nu sunt Temuţi aici?

Călărind puţin mai în faţă, Emil a spus:

— Nici un Temut nu s-a mai aventurat atât de departe spre est de la război încoace.

Când ne-am apropiat de o pătură de ceaţă în spatele căreia existau numai umbre şi forme, am rămas totuşi în alertă. Muşchii mi s-au încordat, iar fiecare instinct al meu îşi dorea să apuce frâiele şi să îl oprească pe Setti. Nu puteam să trecem prin asta. Cine ştie ce ne aştepta de cealaltă parte? Şi dacă se înşelau în legătură Temuţii? Mi s-a făcut pielea de găină când Jasper şi Emil au dispărut prin zidul de ceaţă.

Un ţipăt mi s-a oprit în gât şi a rămas acolo în timp ce Delano a dispărut prin ceaţa groasă, albă-cenuşie. Am început să mă trag spre Casteel…

El l-a încetinit pe Setti.

— Prima dată când am văzut zidul de ceaţă de pe cealaltă parte a muntelui, am refuzat să trec prin el. Nu din cauza Temuţilor. Încă nu aflasem că ei călătoresc prin ceaţă. Ci pentru că m-am temut că am fi ajuns la capătul

regatului şi că nu mai exista nimic dincolo de el, mi-a spus Casteel, braţul său fiind ca o centură de oţel în jurul meu. Ştiu că pare o prostie, dar eram tânăr, la mai puţin de un an de la Sacrificiu. Şi Kieran se temea să treacă prin ea.

M-am uitat în dreapta noastră, unde Kieran ţinea pasul cu noi. După tot ce aflasem, încă îmi era greu să mi-l imaginez pe vreunul din ei temându-se de ceva.

— Malik a fost cel care a intrat primul, a continuat Casteel, iar mâna îi aluneca în jurul taliei mele, trasând un cerc lent şi liniştitor.

Am privit în jos, iar ochii mi-au rămas pironiţi pe verigheta de aur de la mâna lui.

— Pentru o clipă, am crezut că aia a fost ultima dată când aveam să-l mai văd pe fratele meu, dar apoi s-a întors. Ne-a spus că dincolo nu erau decât buruieni şi cerul.

— Nu asta ne-a zis la început, a intervenit Kieran. Malik ne-a păcălit că de cealaltă parte erau giganţi cu trei capete.

— Ce a spus?!

Casteel a râs.

— Da, aşa a zis. L-am crezut până când a început să râdă. Nemernicul s-a prăpădit de râs. În tonul lui se simţea afecţiune, şi se întâmpla atât de rar să-l aud vorbind fără tristeţe şi fără furie despre fratele său. Va dura doar câteva secunde să trecem dincolo. Îţi promit!

Când Naill a intrat în ceaţă, am încuviinţat din cap.

— Dacă dincolo sunt uriaşi cu trei capete, o să fiu foarte furioasă pe amândoi.

— Dacă suntem aşteptaţi de uriaşi cu trei capete, furia ta va fi cea mai mică dintre preocupările mele, a răspuns Casteel pe un ton uşor amuzat. Eşti gata?

Nu prea eram, dar am spus *da*.

Luptându-mă cu nevoia de a închide ochii, am tresărit când vapori subţiri, desprinşi din pătura de ceaţă de care ne apropiam rapid, s-au întins spre noi, fiind o mângâiere rece pe obrajii mei. Setti a nechezat uşor când tentaculele s-au încolăcit în jurul picioarelor lui, după care ceaţa ne-a învăluit. Nu mai vedeam nimic. Nimic în afară de aerul dens, sufocant şi de un alb lăptos. Am fost cuprinsă de panică…

Casteel s-a foit în spatele meu, apăsându-şi buzele pe locul din spatele urechii mele în timp ce mi-a şoptit:

— Gândeşte-te la toate lucrurile pe care ţi le-aş putea face. Mâna de pe şoldul meu i-a alunecat în jos, peste coapsă, după care a urcat, cu graţie de prădător, spre centrul meu. Lucruri pe care nimeni nu ar putea să le vadă vreodată. Nici măcar tu.

Răsuflarea îmi era sacadată dintr-un cu totul alt motiv, căci degetele lui dansau peste mine. M-am încordat când muşchii din adâncul stomacului meu s-au încleştat în semn de răspuns şi mi-am întors capul într-o parte. Am deschis gura, dar orice aş fi vrut să spun a fost dat uitării când Casteel mi-a prins buza de jos între dinţi.

Mi-a dat drumul uşor la buză, dar gura lui rămăsese acolo, caldă şi fermă peste gura mea.

— Am *atât* de multe idei.

Inima îmi fremăta şi un val de fiori m-a năpădit. Îmi

puteam imagina ce presupuneau unele dintre ideile lui, şi, pentru o clipă, nu m-am mai gândit *la nimic.* Am scos un şuierat care s-a pierdut în ceaţă…

— Poţi să deschizi ochii acum, a murmurat el pe buzele mele.

Nici măcar nu conştientizasem că îi închisesem până când nu a vorbit, dar acum ştiam de ce făcuse şi spusese asta. Căutase să-mi distragă atenţia şi reuşise, punând capăt rapid panicii crescânde.

— Mulţumesc, am şoptit eu, iar mâna lui, care se întorsese pe şoldul meu, l-a strâns uşor.

În timp ce el se îndrepta în şa, am deschis ochii pentru a vedea…

Pentru a vedea că ceaţa se subţiase până când devenise nişte rotocoale subţiri în jurul stâncilor acoperite de muşchi şi al picioarelor cailor rămaşi pe loc. Am clipit când l-am văzut pe Beckett stând în faţa noastră, coada lui legănându-se pe pământ, agitând ceaţa, în timp ce îşi înclina capul pe spate, privind în sus. I-am urmat privirea, iar buzele mi s-au întredeschis pentru a trage brusc aer în piept în momentul când am văzut la ce se uita.

Aur.

Frunzele strălucitoare, de un auriu luminos, scăldate de razele de soare care pătrundeau prin ceaţă.

— Frumoase, nu-i aşa? a întrebat Delano, ridicând privirea.

— Da. Uimită, am privit printre copacii aurii. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

Chiar şi atunci când, în Masadonia, frunzele îşi

schimbau culoarea odată cu trecerea vremii, galbenul era stins şi tulbure. Aceste frunze erau din aur pur.

— Ce copaci sunt aceştia?

— Copacii lui Aios, mi-a răspuns Casteel, referindu-se la zeiţa iubirii, a fertilităţii şi a frumuseţii.

Nu mă puteam gândi la un nume mai potrivit.

— Au început să crească la poalele munţilor şi peste tot prin munţii Skotos după ce ea a adormit aici, în adâncul pământului.

M-am uitat la Casteel.

— Ea doarme aici?

Ochii lui, care erau doar cu o nuanţă mai închişi la culoare decât frunzele, s-au întâlnit cu ai mei.

— Da.

— Unii cred că se află chiar sub cel mai înalt vârf, a spus Jasper, făcându-mă să-mi întorc ochii larg deschişi spre el. Acolo unde copacii lui Aios înfloresc atât de bogat, încât îi poţi vedea din Odăile lui Nyktos.

— Odăile… lui Nyktos? am repetat.

— Este un templu aflat dincolo de Pilaştri, a explicat Emil. Este foarte frumos. Trebuie să-l vizitezi.

— Acolo doarme el? am întrebat.

El a zâmbit clătinând din cap.

— Nimeni nu ştie unde se odihneşte Nyktos.

— Oh, am şoptit.

— Ar trebui să ne continuăm drumul şi să ne separăm în grupuri mai mici, a intervenit Casteel. Kieran va merge cu noi. Beckett, tu trebuie să iei formă umană şi să mergi împreună cu Delano şi cu Naill.

L-am privit pe lupul care ţopăia prin ceaţă, făcându-l pe calul lui Naill să se agite. Atlantianul şi-a dat ochii peste cap şi s-a uitat la Casteel.

— Este un exerciţiu bun pentru când te vei decide să te aşezi la casa ta şi să ai copii, a spus Casteel, iar eu puteam auzi amuzamentul din cuvintele lui.

Naill arăta de parcă mai avea puţin şi cădea de pe cal. Mânându-şi calul spre noi, Jasper a zâmbit.

— Mă tem că, după o noapte în care îl va supraveghea pe Beckett, se va jura că nu o să aibă copii.

— Zeilor, a murmurat Naill atunci când Beckett s-a avântat brusc spre o… frunză aurie care căzuse în aria lui vizuală.

Privindu-şi prietenul, Quentyn a clătinat din cap.

— Stai să-l vezi cum face cu fluturii.

— Chiar nu îmi doresc, a oftat Naill.

— Ne întâlnim la Stânca de Aur, s-a adresat Casteel grupului. Ţineţi minte, nimeni nu merge nicăieri neînsoţit. Rămâneţi împreună în grupuri nu mai mari de trei persoane. S-a întors spre locul unde se aşezase într-un final şi Beckett. Nu exploraţi. Nu răspundeţi nici unei chemări.

Am simţit un gol în stomac. Se referea Casteel la ceea ce credeau vârcolacii că auziseră de la mine?

— Vreau să vă văd pe toţi la Stânca de Aur, nevătămaţi şi cu mintea întreagă, a continuat Casteel, iar un fior mi-a alunecat pe şira spinării. Aveţi grijă de voi!

Mai mulţi au încuviinţat din cap pe când grupul a început să se despartă. Beckett a plecat împreună cu Naill

şi cu Delano, care a spus:

— Mă asigur eu că se preschimbă.

Quentyn a rămas cu Jasper şi cu Emil, dar, înainte ca aceştia să o ia prin dreapta noastră, Jasper s-a apropiat călare de noi, strângându-i mâna lui Casteel.

— Ai grijă, Cas! Eşti prea aproape de casă şi ai fost plecat pentru prea mult timp ca să nu ajungi.

— Nu ai de ce să te temi.

Vocea lui Casteel suna mai blând. Jasper a încuviinţat din cap, după care şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Stai aproape de ei, Penellaphe. Magia din aceşti munţi are un fel de a ţi se strecura pe sub piele. Ai încredere în ei, dar ai grijă să nu te încrezi în ceea ce îţi văd ochii şi îţi aud urechile.

Şi, spunând aceste cuvinte de despărţire, a plecat însoţit de Quentyn, care acum era palid şi tăcut.

M-am uitat peste umăr la Casteel.

— Ce naiba ne va face muntele ăsta?

— Nimic, a răspuns el, îndemnându-l pe Setti să înainteze. Atât timp cât nu-i permitem.

Linişte.

Casteel şi Kieran nu au vorbit. Stratul gros de muşchi de pe cărare amortiza paşii cailor. Nu se auzeau nici sunete de păsări sau de vreo altă vietate, nici freamătul vântului care să foşnească printre frunzele aurii de deasupra noastră. Cu fiecare oră care trecea, pe măsură ce

urcam pe munte, temperatura părea să mai scadă cu câteva grade. Îmbrăcasem mantia groasă, pe care fusesem cât pe ce să o uit în Capul Spessa. Curând, o senzaţie de amorţeală mi-a pişcat obrajii. Nu la mult timp după aceea, Casteel mi-a tras pe cap gluga mantiei, trecând şi cele două margini ale mantiei lui în jurul meu. Am continuat să înaintăm prin liniştea stranie şi frumuseţea nefirească a muntelui. Frunzele aurii străluceau deasupra noastră, iar pe jos picături de aur pătaseră muşchiul şi sclipeau, amintindu-mi de Pădurea Sângerie.

Mult prea curând, razele de soare care se strecurau printre frunze s-au estompat, iar dârele de ceaţă s-au îngroşat, învăluind muşchiul de pe cărare, în timp ce noi continuam să urcăm. Ceaţa se înteţea, răsucindu-se în jurul picioarelor noastre, ajungându-ne apoi până la brâu. A dispărut şi ultima rază de soare, dar noi am mers mai departe. Ne-am oprit după câteva ore, când ceaţa s-a întins deasupra noastră.

Privind în jur, Casteel l-a ghidat pe Setti spre un popas. Habar nu aveam ce căuta, căci nu vedeam decât nişte dâre de ceaţă albă.

— Ăsta pare a fi un loc la fel de bun ca oricare altul, a spus el, răsuflarea lui formând nori de ceaţă în timp ce se întorcea spre Kieran. Tu ce părere ai?

Vârcolacul era o formă vagă prin ceaţă.

— Cu siguranţă, am ajuns în vârf, aşa că ar trebui să fie bine aici.

Ar trebui?

— Cum îţi dai seama că am ajuns în vârf ?

— Dacă nu am fi ajuns în vârf, nu am fi putut vedea la mai mult de câţiva centimetri în faţă, a răspuns Kieran în timp ce descăleca, agitând ceaţa.

M-am încruntat. Puteau să vadă la mai mult de câţiva centimetri în faţă?

Casteel mi-a dat mie frâiele.

— Ţine astea! Cobor şi vă conduc pe voi doi până la copac.

Apucând frâiele, m-am întrebat despre ce copac vorbea mai exact. S-a aruncat din spinarea lui Setti, şi, pentru o clipă, întunericul l-a învăluit, părând că-l înghite. Inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul. Chipul său risipea ceaţa în timp ce mergea în faţa lui Setti, încolăcindu-şi degetele în jurul căpăstrului acestuia. Ne-a ghidat prin aerul răcoros şi tulbure, după care s-a oprit şi mi-a luat frâiele din mâini, pe când îi vorbea lui Setti, fredonându-i încet calului. Am prins ceva despre nişte morcovi şi golomăţ chiar înainte ca el să vină din nou lângă mine.

Casteel a întins mâinile spre şoldurile mele, iar eu i-am apucat antebraţele în timp ce m-am lăsat pe spate, trăgându-mi un picior peste şa. M-a ajutat să cobor, după care m-a luat de mână în timp ce descărca una dintre tolbele mai mari şi păturile rulate.

— Aşa va fi? am întrebat eu, ghidată de el şi detestând faptul că trebuia să merg orbeşte. Toată noaptea?

— Da, dar te vei obişnui.

— Nu cred că e posibil.

— Ce zici despre locul ăsta? s-a auzit vocea lui Kieran

de undeva. Pământul este destul de neted.

— Perfect.

Casteel părea să ştie exact unde se afla Kieran, pentru că, după câteva momente, a apărut din ceaţă. El mi-a dat drumul la mână, iar eu aproape că m-am întins după mâna lui în timp ce mă uitam în urmă, neputând să văd nimic.

— Crezi că Setti va fi bine?

— Va fi bine, mi-a spus Casteel îngenunchind. O scânteie a scăpărat, apoi el a aprins o lampă cu ulei, alungând un pic din ceaţă. Îi dau să mănânce, apoi îl acopăr. Probabil va adormi înaintea noastră.

Nu ştiam cum aveam să dorm în noaptea asta. Ambianţa făcea ca Pădurea Sângerie să pară un popas de lux.

Un alt felinar, ţinut de Kieran, s-a aprins.

— Mă duc să adun nişte crengi.

Casteel a privit în sus.

— Nu te îndepărta prea mult.

— Da, să trăiţi, a răspuns Kieran cu mult prea mult entuziasm.

Am urmărit cu privirea licărirea galbenă a felinarului său până când aceasta dispărut.

— De ce nu trăiesc animale în aceşti munţi?

— Simt magia şi nu se apropie. Casteel a desfăcut o pânză groasă, una menită să împiedice să pătrundă frigul şi umezeala din pământ. În timp ce întindea una dintre pături, ceaţa s-a risipit puţin. Vino aici! Văzând că nu mă mişc, m-a prins de mâna înmănuşată şi m-a tras în jos,

astfel încât să mă aşez în faţa lui. Merg să mă ocup de Setti. Mă întorc imediat, bine?

Am încuviinţat din cap. Când s-a ridicat, am observat că lăsase în urmă singura sursă de lumină.

— Nu ai nevoie de felinar?

— Nu. A dat să se întoarcă, dar apoi s-a oprit. Nu te lăsa copleşită de curiozitate. Rămâi aici! Te rog!

— Nu ai de ce să-ţi faci griji că aş rătăci pe aici.

Nu aveam de gând să mă mişc mai mult de un metru şi nu am făcut-o nici după ce el s-a dus să-l hrănească pe Setti şi să se asigure că era bine. Dar am ridicat o mână, fluturând-o prin cârceii de ceaţă care se strângeau în jurul meu. Ceaţa s-a împrăştiat, doar pentru a se forma din nou, pentru a dansa şi a se învârti în jurul degetului pe care îmi purtam verigheta. Aproape că părea vie, de parcă ar fi interacţionat cu mişcările mele şi nu ar fi fost pur şi simplu influenţată de ele. Am mijit ochii când un rotocol de ceaţă s-a încolăcit pe braţul stâng al mantiei mele. Mi-am tras braţul, iar ceaţa s-a retras şi a rămas la aproximativ un metru în faţa mea, aşteptând…

Muşcându-mi buza, m-am înclinat în faţă şi mi-am întins degetele. Ceaţa a pulsat, apoi s-a extins încet, formând un firicel din care au crescut ceea ce păreau a fi nişte degete fantomatice. Mâna s-a aşezat pe palma mea stângă.

Am tresărit şi mi-am retras mâna. Ceaţa a reacţionat la fel, imitându-mi mişcările.

— Ce faci acolo?

Vocea lui Casteel a străpuns tăcerea, părând a speria

ceaţa mai mult decât m-a speriat pe mine. S-a împrăştiat.

Şi apoi, am înţeles.

— Asta nu e ceaţă obişnuită, nu-i aşa? Ea este *magia.*

— Da, a venit răspunsul lui. Şi tu cu siguranţă faci ceva acolo, nu-i aşa?

Am clătinat din cap cu uimire.

— Nu, am scos eu cuvântul pe gură în vreme ce magia se rostogolea spre sunetul vocii lui Casteel.

M-am ridicat în genunchi şi m-am întins, trecându-mi doar vârful degetelor prin vapori. Ceaţa a *tremurat.* Am ridicat din sprâncene.

— Kieran a spus că magia de aici are legătură cu zeii. Dacă ei dorm, cum de este asta posibil?

— Versiunea scurtă şi foarte condensată a unui motiv extrem de alambicat este că, deşi zeii dorm, un nivel al conştiinţei lor este încă prezent. Ştii deja asta.

Ştiam.

— Au creat ceaţa pentru a proteja Pilaştrii Atlantiei, mi-a explicat el, iar ceaţa s-a întors spre el, ca şi cum ar fi ascultat şi ea. Dar, practic, este o extensie a lor – sau, cel puţin, o extensie a voinţei lor.

Ideea de a fi înconjuraţi de o parte din conştiinţa zeilor mi se părea incredibil de bizară.

— Cum arată Pilaştrii Atlantiei?

— Îi vei vedea mâine.

— Dar…

— Unii spun că răbdarea este o virtute, a răsunat vocea lui.

— Unii merită un pumn în faţă, am bombănit încet,

apoi am tăcut.

Oricât de mult m-a tulburat să recunosc, Casteel avusese dreptate. În cele din urmă, m-am obişnuit cu ceaţa sau, mai bine zis, cu magia. Mă întrebam totuşi... dacă era o extensie a voinţei zeilor, atunci de ce atlantienii o provocau? Dar, din nou, aceasta le permisese armatelor să treacă. Totuşi, ele plecau, nu intrau în Atlantia.

S-au întors şi Casteel, şi Kieran. Au aprins un foc mic, învingând cea mai densă magie. M-am ocupat de nevoile mele personale, nu departe de prezenţa lui Casteel, lucru pe care nu eram dornică să îl repet vreodată, şi nici un fel de intimitate sau de deschidere nu avea să schimbe asta. Apoi, am mâncat lângă foc. Abia după aceea, când Kieran s-a întins pe pânza pe care Casteel o aşezase mai devreme pe jos, m-am uitat mai atent la culcuş.

Erau trei pături, una lângă alta şi suprapuse. Am făcut ochii mari când am privit cele două locuri de lângă Kieran.

— Dormim aici? am întrebat. Noi trei?

— Chiar mă întrebam când o să observe, a comentat Kieran.

Privirea mi s-a îngustat pe când ceaţa aluneca peste pieptul lui Kieran.

— Chiar este necesar ca noi trei să dormim... atât de apropiaţi?

— Este necesar să faci să pară că am face altceva decât să dormim? a întrebat Casteel şi, când mi-am îndreptat privirea spre el, a zâmbit. Adică, nu facem decât să dormim unul lângă altul. S-a lăsat pe spate, sprijinindu-

se într-o mână, în timp ce gropiţa i-a apărut în obraz. Doar dacă nu cumva ai o altă idee. Dacă da, sunt foarte curios să aflu mai multe despre ea, *nevastă*.

M-am holbat la el în timp ce ceaţa din jurul nostru părea să fi rămas pe loc.

— Ce?! Sunt doar un suflet foarte curios.

— Ai uitat că sunt înarmată? l-am întrebat cu blândeţe.

— Te gândeşti să foloseşti arma împotriva mea? În strălucirea focului, i-am văzut ambele gropiţe. Dacă da, acest culcuş ar putea deveni foarte incomod pentru Kieran.

M-am gândit imediat la Împreunare, iar zâmbetul care juca pe chipul lui Casteel era dovada faptului că ştia la ce îmi zburase mintea.

— Sau… interesant, a venit şi răspunsul vârcolacului.

— Am să vă rănesc grav pe amândoi, am mârâit în timp ce se îndepărta ceaţa.

— Iar acum, eu sunt foarte… *intrigat*, a răspuns Casteel, după care a râs, lovind uşor locul de lângă el. Se va face şi mai frig în timpul nopţii, mai frig decât atunci când eram în Pădurea Sângerie. În aproximativ o oră şi ceva, vei fi recunoscătoare pentru căldura corporală.

Asta era foarte puţin probabil.

— Ceea ce, apropo, este singurul lucru pe care oricare dintre noi îl oferă în seara asta, a adăugat Casteel, iar tachinarea îi dispăruse din privire.

Kieran a pufnit, şi am simţit un gust de zahăr pe limbă – amuzament.

— Da, nu am chef să-mi fie smuls capul în seara asta.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla, am murmurat eu.

Casteel s-a mişcat atunci, apucându-mă de mână. M-a tras jos, lângă el, iar eu nu m-am împotrivit. Culcuşul era ciudat, dar Casteel era… soţul meu.

Şi nu era ca şi cum Kieran nu mai trecuse deja prin situaţii mult mai ciudate cu noi.

Ca atunci când mă văzuse goală în cadă, când abia dacă ne cunoşteam.

Sau când mă auzise ţipând şi intrase peste mine şi Casteel, doar ca să descopere că nu erau strigăte de frică sau de durere.

Sau când Casteel avusese nevoie să se hrănească.

Mi-am impus să încetez să mă mai gândesc la toate astea pe când Casteel trăgea pătura peste noi, după care s-a întins lângă mine. Era spaţiu între noi trei. Nu prea mult. Poate un centimetru sau doi, şi speram atât de tare să rămân nemişcată în timpul nopţii.

Şi speram cu adevărat că ceea ce spusese Casteel despre Kieran – cum că lovea cu picioarele în toiul nopţii – nu era adevărat.

Am vrut să mă întorc spre Casteel. Îmi plăcea… să-l folosesc pe post de pernă. Bine. Îmi plăcea să fiu aproape de el, dar el stătea întins pe spate, purtându-se cuviincios, aşa că am rămas unde eram, privind cum ceaţa se mişca în valuri lente deasupra noastră. După câteva minute, mi-am înclinat capul, iar ea a părut să facă la fel, înclinându-se în aceeaşi parte.

M-am uitat la Casteel. Mi s-a părut că avea ochii

închişi. Când m-am uitat la Kieran, mi s-a părut că şi el îi avea închişi. Se putea să fi adormit deja? Am scos o mână de sub pătură şi am întins-o câţiva centimetri în aer. Ceaţa a coborât şi s-a întins ca mai devreme, formând degete subţiri.

— Ce faci? a întrebat Casteel.

Ceaţa s-a destrămat.

— Ai speriat-o, am mormăit eu.

— Pe cine am speriat? a întrebat el.

— Ceaţa – sau magia. Ce-o fi ea.

Casteel s-a întors pe o parte.

— Nu o poţi speria, mi-a spus el. Este doar magie. Nu e ca şi cum ar fi vie.

— Mie mi se pare că e vie, am răspuns eu.

— Asta nu are sens, a comentat Kieran plictisit.

— Interacţionează cu noi, le-am spus eu.

— Este doar imaginaţia ta.

Vârcolacul s-a întors, iar eu am simţit cum genunchiul lui mi-a atins piciorul.

— Nu este imaginaţia mea.

— Magia îţi poate juca feste, a spus Casteel, luându-mi mâna şi trăgând-o înapoi sub pătură. Te face să crezi că vezi lucruri pe care nu le vezi.

M-am încruntat.

— Ar trebui să dormi, a spus el. Se face dimineaţă în curând.

Nu destul de curând pentru mine.

În liniştea aceea, gândurile mele rătăceau peste tot. M-am gândit la Renfern şi la cum îmi doream să fi făcut

ceva mai mult, să fi făcut ceva diferit pentru a le schimba soarta lui, lui Elijah şi celorlalţi. M-am întrebat dacă Phillips şi Luddie, gardianul şi hăitaşii care călătoriseră împreună cu noi din Masadonia ştiau adevărul despre Ascendenţi sau dacă fuseseră victimele unui război tacit. La fel ca Rylan şi… ca Vikter. Mă durea inima în timp ce priveam ceaţa plutind uşor deasupra mea. Îmi era dor de Tawny, şi m-am rugat ca ea să nu fi făcut Ascensiunea. Apoi, mintea mi-a zburat la modul în care ne înconjuraseră vârcolacii. Să fi fost eu? Oare îmi proiectasem eu emoţiile, iar ei, pur şi simplu, răspunseseră?

M-am uitat din nou la Kieran. Avea ochii închişi. Chiar credea că eu eram cea care îi chemase?

Uram momentele ca acesta, când somnul mă ocolea şi rămâneam doar cu lucruri la care era mai bine să nu mă gândesc. Mi-am alungat gândurile, dar mi-a venit ceva în minte.

— Există vreun zeu care doarme sub Pădurea Sângerie?

— Ce? a murmurat Casteel, cu vocea îngroşată de somn.

Mi-am dat seama că îl trezisem, dar nu mă simţeam nici pe departe prost pentru asta. Am repetat întrebarea.

— Cred că ăsta este cel mai din senin lucru care ţi-a ieşit vreodată pe gură, a mormăit Kieran. Şi te-am mai auzit spunând chestii din senin.

— Nu există zei sub Pădurea Sângerie – din câte ştiu eu, a răspuns Casteel, cu ochii închişi. Ce te-a făcut să te

gândeşti la asta?

— Copacii de aici îmi amintesc de cei din Pădurea Sângerie. Dar sunt aurii în loc de roşii.

— Hmm, a murmurat Casteel. Are sens.

— Poate pentru tine, a mormăit Kieran.

— Ştii unde doarme Penellaphe? am întrebat eu de zeiţa după care fusesem botezată.

Kieran a suspinat.

— Nu aici, îţi garantez.

Un mic zâmbet a jucat pe buzele lui Casteel.

— Cred că se odihneşte sub Marele Ateneu din Carsodonia.

— Serios?

Când Casteel a încuviinţat din cap, am decis că nu-mi plăcea ideea ca zeiţa înţelepciunii, a loialităţii şi a datoriei să doarmă acolo, în mijlocul Ascendenţilor.

— Dar Theon?

— Zeul înţelegerii şi al războiului şi Lailah, sora lui geamănă, se odihnesc sub Pilaştrii Atlantiei, mi-a răspuns Casteel.

Am deschis gura.

— Te rog, nu! m-a întrerupt Kieran.

— Nu ce?

— Să nu întrebi unde doarme fiecare zeu sau zeiţă în parte, fiindcă asta va duce la şi mai multe întrebări. Pur şi simplu, ştiu, a spus el, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Ar trebui să dormi la fel ca ei, *Înălţimea Ta*.

— Nu-mi spune aşa, am răbufnit eu.

— Atunci, culcă-te, mi-a ordonat Kieran.

— Nu pot să adorm pur şi simplu, am mormăit eu. Eu nu sunt ca voi doi.

— Pot oricând să-ţi citesc, s-a oferit Casteel. Încă am la mine un anumit jurnal. Este un capitol care sunt convins că te va interesa. Domniţa Willa are acelaşi tip de culcuş…

— Nu. Nu. Am închis ochii strâns. Nu este necesar.

— Eşti sigură?

Casteel părea să fi venit mai aproape, căci tot piciorul lui era lipit de al meu.

— Da.

A râs încetişor, dar nu am îndrăznit să scot un cuvânt. Nu l-aş fi crezut incapabil de a scoate blestematul ăla de jurnal şi de a reuşi cumva să citească din el, cu ochii ăia extraspeciali, de atlantian. Aşa că am rămas întinsă acolo. Nu ştiu cât timp a trecut până am adormit, dar ştiu că trebuie să fi adormit, căci am devenit brusc conştientă de cât de incredibil de cald îmi era. Cumva, fiecare parte din mine se eliberase de frigul de pe munte. Fiecare parte din mine…

Treptat, mi-am dat seama exact de ce îmi era atât de cald. Mă întorsesem spre Casteel în somn. El stătea pe spate, iar eu aproape mă urcasem peste el. Aveam capul între umărul şi pieptul lui. Piciorul meu era lungit peste al lui, iar toată partea din faţă a corpului meu era lipită de el. Mâna lui era încolăcită în jurul umărului meu.

Dar asta nu era singura explicaţie a faptului că îmi era atât de cald. Căldura venea şi din spate. Un braţ greu atârna peste talia mea şi un picior se strecurase sub al meu.

Dacă eu mă întorsesem spre Casteel în somn, Kieran se întorsese şi el, ca şi cum Casteel ar fi fost un magnet care ne atrăgea pe amândoi.

În vreme ce stăteam acolo neştiind ce să fac, inima îmi bătea cu putere. Să-i trezesc? Să-l dau la o parte pe Kieran? Aveam sentimentul că asta i-ar fi trezit, dar ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Kieran să ne vadă… pe toţi trei ghemuiţi.

Amândoi erau incredibil de călduroşi, şi nu era nimic păcătos în asta. Ei bine, felul în care stăteam tolănită peste Casteel nu se simţea tocmai inocent, dar Kieran făcuse, cel mai probabil, ce ar fi făcut oricine. Căutase căldură în somn, şi nu puteam să-l condamn pentru asta.

Ceea ce nu mi se părea, de asemenea, complet nevinovat era locul în care se odihnea mâna mea. Se afla scandalos de jos pe abdomenul lui Casteel. Ştiam asta pentru că îi simţeam nasturii sub palma mea. Dacă mi-aş fi mutat degetele cu un centimetru mai jos, mă îndoiam că ar mai fi rămas adormit. Conştientizarea acestui fapt mi-a umplut capul cu tot felul de lucruri la care chiar nu ar fi trebuit să mă gândesc în acel moment, cum ar fi ceea ce făcuserăm în trăsură… în dormitor, în cavernă.

Mi-am tras un pumn imaginar în timp ce mi-am îndepărtat mâna de pe acea parte cu adevărat fascinantă a lui Casteel, încercând să nu mă concentrez asupra fermităţii din partea de jos a abdomenului lui sau asupra felului în care pielea sa părea să ardă prin haine…

Braţul lui Casteel s-a încolăcit, strângându-se în jurul umărului meu şi trăgându-mă mai aproape de el. Mi s-a

întretăiat respiraţia când mişcarea lui l-a agitat pe Kieran, care s-a foit în spatele meu; pulsul îmi fremăta precum al unei păsări prinse în capcană. O coapsă zveltă şi musculoasă s-a strecurat între coapsele mele, apăsând. Habar n-aveam dacă era a lui Casteel sau a lui Kieran.

O sută de gânduri şi emoţii diferite au explodat prin mine, atât de multe, atât de rapide, încât nu înţelegeam nimic din ele. Dar nici unul din ei nu s-a trezit, aşa că am rămas întinsă acolo, iar mintea mea a hoinărit din nou, dar nu în locuri care să facă acest culcuş să pară şi mai ciudat sau în locuri triste.

M-am prefăcut.

Nu ca înainte, cu Casteel. M-am prefăcut că fratele meu era încă muritor, la fel ca Tawny. Că fratele lui Casteel era liber şi că Ascendenţii nu existau. M-am prefăcut că mâine aveam să ajung într-un regat care mă primea cu bucurie, la un Rege şi o Regină care mă întâmpinau cu braţele deschise. M-am prefăcut că eu şi Casteel începeam o viaţă împreună, una care avea să fie lungă şi fericită, nu una care se putea sfârşi în orice clipă. M-am prefăcut că îmbătrâneam împreună şi că eram întotdeauna îndeajuns de nesăbuită, îndeajuns de curajoasă pentru a-mi da voie să simt, să experimentez, să trăiesc, fără ca trecutul să umbrească fiecare alegere pe care o făceam sau ca viitorul să îmi bântuie orice decizie.

Că existam aici şi acum… că *trăiam*.

În cele din urmă, căldura pe care o emanau amândoi şi felul constant şi profund în care piepturile lor se ridicau şi coborau m-au adormit din nou. Ceva mai târziu,

pluteam din nou în derivă la limita somnului, purtată acolo de o şoaptă. O chemare. Un nume.

— *Poppy*…

Capitolul patruzeci şi trei

Recunoscând acea voce, întreaga mea fiinţă a încremenit – o voce pe care, oricât de mult aş fi încercat, nu o puteam scoate din străfundul imaginaţiei.

Dar era el – auzeam vocea tatălui meu care mă striga pe nume.

Am deschis ochii în întunericul ceţos şi… în lumina aurie a lămpii mi-am dat seama că nu eram trează.

Eram din nou acolo, captivă în noaptea care se sfârşise în ţipete sângeroase.

— *Poppy-floricică, ştiu că eşti acolo jos. Ieşi*, m-a strigat. *Trebuie să vii la mine, Poppy-floricică.*

Cu inima strânsă în piept, i-am urmărit sunetul vocii, buzele mi se mişcau, dar vocea care ieşea din mine părea mult mai tânără.

— *Tăticule? Te căutam.*

— *M-ai găsit, aşa cum faci întotdeauna.*

În faţa mea, umbrele au vibrat şi s-au adâncit, căpătând formă. Era înalt – cea mai înaltă persoană pe care o cunoşteam.

— *N-ar trebui să fii aici jos, fetiţa mea.*

M-am holbat la el, dorindu-mi să-i pot vedea clar faţa.

— *Am vrut să merg cu tine, tăticule. Nu mi-e frică.*

Dar îmi era. Tremuram şi mă durea burtica.

— *Eşti aşa curajoasă, dar nu ar trebui să fii aici jos.* A îngenuncheat, iar ochii aceia care semănau cu ai mei mi-au acaparat întreaga lume. *Unde este fratele tău?*

— *Cu femeia aia care avea prăjituri, dar eu vreau să stau cu tine şi...*

— *Nu poţi veni cu mine*.

Mâini reci s-au aşezat pe umerii mei, iar chipul lui părea să se recompună. Un maxilar pătrat acoperit cu păr crescut de câteva zile. Mama îi spunea barbă şi se plângea adesea de ea, dar am văzut-o mângâind-o atunci când credea că eu şi Ian nu ne uitam. Nasul drept. Sprâncene întunecate. Ochi ca pinul.

— *Trebuie să rămâi aici şi să ai grijă de mama şi de fratele tău.*

— *Ea este?* a întrebat o altă voce din întuneric.

Vocea unui străin care nu îmi era complet necunoscută.

— *Este fiica mea*, a răspuns tata, privind peste umăr, înainte de a-mi zâmbi. Dar zâmbetul era nefiresc. Prea încordat. *Ea nu ştie.*

— *Am înţeles*, s-a auzit din nou vocea, tot familiară.

Nu am înţeles ce voia să spună. Tot ce ştiam era că el avea de gând să plece, iar eu nu voiam asta.

— *Ce floare mică şi drăguţă!* Mâinile reci mi-au atins obrajii. *Ce mac drăguţ!*

Tăticul s-a aplecat, apăsându-şi buzele pe creştetul meu.

— *Te iubesc mai mult decât toate stelele de pe cer.*

Am răsuflat întretăiat.

— *Te iubesc mai mult decât toţi peştii mării.*

— *Asta-i fata mea!*

Strigătele venite de afară l-au îndepărtat de mine.

— *Cora?* a strigat-o pe mama.

Doar el îi spunea aşa.

Ea a ieşit din umbră, cu chipul îndurerat, şi mi-a luat mâna în mâna ei rece.

— *Ar fi trebuit să îţi dai seama că va găsi o cale de a veni aici.* S-a uitat în spatele lor, acolo unde eu nu puteam vedea. *Ai încredere în el?*

— *Da. Ne va duce în siguranţă.* Tata s-a întors spre mine. *Rămâi cu mămica, puiule!* Mâinile foarte reci mi-au atins din nou faţa. *Rămâi cu ea şi găseşte-l pe fratele tău! O să mă întorc repede după voi.*

Ceaţa s-a îngroşat din nou, luându-l pe tata cu ea atunci când s-a subţiat. Îi auzeam vocea. Vorbea, dar nu puteam să înţeleg ce spunea. Am vrut să îl urmez pentru că ştiam că nu avea să se mai întoarcă...

— *Nu te uita, Poppy! Nu te uita acolo*, s-a auzit glasul înăbuşit al mamei în timp ce mă trăgea de mână. *Trebuie să ne ascundem. Grăbeşte-te!*

Confuză, am încercat să o privesc în vreme ce mă trăgea după ea prin întuneric.

— *Vreau la tata...*

— *Şşştt! Trebuie să facem linişte. Trebuie să facem linişte, ca tata să ne poată găsi.*

Am bâjbâit în urma ei, împiedicându-mă când ea s-a oprit.

— *Treci înăuntru, Poppy! Vreau să intri aici şi să fii foarte tăcută, da? Orice s-ar întâmpla, să taci mâlc. Înţelegi?*

Am clătinat din cap.

— *Vreau să rămân cu tine.*

— *Voi fi chiar aici.* Mi-a atins obrazul cu mâna. I-am simţit pielea umedă când mi-a întors capul spre ea. *Fii fată mare şi ascultă-mă! Trebuie să te ascunzi…* S-a auzit un sunet, un strigăt, care a făcut-o pe mama să… dispară pentru o clipă. *Trebuie să-mi dai drumul, puiule! Trebuie să te ascunzi, Poppy…*

Mama a îngheţat.

Cum ne priveam aşa una pe alta, timpul a încremenit. Pielea ei s-a retras, dezvăluind oasele subţiri de dedesubt. M-am micşorat…

— *Îmi pare rău*, a şoptit o voce.

Mama a fost smulsă de lângă mine. M-am împleticit în urma ei, dar era prea târziu. Numai ceaţa mai rămăsese, iar tot ce mai auzeam erau vocea ei, cuvintele ei.

— *Cum ai putut?!*

— *Mămico?* am şoptit eu, făcând un pas înainte, fără să pot desluşi ce spunea.

Ce floricică frumoasă!
Ce mac drăguţ!
Culege-l şi priveşte-l sângerând!
Nu mai e aşa frumos….

O mână, cu pielea mai palidă decât a mea şi pătată cu

roşu, m-a apucat de braţ în timp ce frunzele zăngăneau ca nişte oase moarte, iar un vuiet prelung a umplut văzduhul. Cum mă trăgea el de braţ, era învăluit în umbre, iar marginile întunericului său s-au revărsat peste mine – marginile mantiei sale negre acoperindu-mă în momentul în care m-am împiedicat. Şi el era înalt, dar chipul său era o voce ascunsă sub ţesătură.

Trebuia să-i văd faţa.

Aveam nevoie…

Am fost azvârlită spre ţipete şi urlete. Şi ceaţa – negura care era în jurul şi înăuntrul meu – a început să se destrame, iar vuietul creştea sub mine, în pământ. Şi o voce, o voce care suna precum aurul pur şi a clopoţei de vânt, şoptea la nesfârşit „*opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te*”.

Dar nu m-am putut opri. Trebuia să-i văd faţa. Bărbatul din întuneric s-a îndepărtat ca o amintire ce îmi aluneca printre degete. L-am urmărit, căci era importantă. Această amintire. Pentru că altcineva fusese acolo cu mama. Cineva care nu voia să fie văzut. Am păşit şovăielnic înainte…

— Poppy!

Vocea a fost ca un şoc, ca un fulger, şi am deschis ochii. În faţa mea, ceaţa era mai deasă, o mare învolburată şi agitată. Stropi de aur sclipeau în ea şi pe deasupra ei.

— Nu merge mai departe, a şoptit vocea, o voce atât de pură, încât era aproape de nesuportat să o asculţi. Ceea ce cauţi tu nu ai să afli aici. Opreşte-te!

Ceaţa s-a cristalizat, a căpătat formă şi a devenit mai

aurie. Era înaltă. *Ea* era înaltă. Valuri ameţitoare de păr de culoarea focului se întrepătrundeau. Un chip neclar, dar ochii de culoarea argintului topit ardeau prin ceaţă. Prin mine.

— Du-te acasă! Ia ceea ce este al tău şi vei găsi acolo ceea ce cauţi. Adevărul. Du-te *acasă!*

— Cine eşti tu? am şoptit. Cine…

Deodată, un braţ m-a prins de mijloc, trăgându-mă lângă un piept cald şi dur. Era un miros de pin şi de condimente bogate, iar apoi nu mi-am mai simţit picioarele, după care ne-am dus în jos, aterizând greoi pe pământ.

— Poppy. Zeilor. Poppy.

Casteel m-a întors în poala lui, pălmuindu-mi uşor obrazul cu o mână. Respira convulsiv, pieptul i se ridica şi cobora iute, pe când firicele de ceaţă pluteau peste faţa lui mult prea palidă.

— Zeilor, Poppy, ce naiba făceai?

— Eu…

M-am uitat în jur, nevăzând nimic altceva decât o ceaţă groasă şi pe Kieran, care stătea deasupra noastră, privind în spatele meu şi respirând la fel de sacadat precum Casteel. Am devenit confuză.

— Ce naiba făceai? a întrebat din nou Casteel, scuturându-mă. Respiraţia îi era aspră, formând norişori răzleţi în aerul îngheţat. Puteai… ai fi fost distrusă, Poppy. Sfărâmată şi spulberată într-un mod pe care nu l-aş mai fi putut repara vreodată.

Nu înţelegeam despre ce vorbea, dar arăta… arăta aşa

cum nu-l mai văzusem niciodată. *Înspăimântat*. Avea ochii larg deschişi şi luminoşi, chiar şi în ceaţă, iar liniile şi unghiurile feţei lui erau clare.

Mi-a cuprins obrajii cu mâinile înmănuşate.

— Ţi-am spus să nu te îndepărtezi.

— Eu… nu am făcut-o, i-am spus. Dormeam – visam. L-am auzit… l-am auzit pe tata strigându-mi numele…

— Ceaţă nenorocită, a mârâit Kieran, fluturând furios o mână prin albul dens.

— Nu. *Nu*. A fost un vis, dar a fost real. Adică, erau crâmpeie din noaptea în care ne-au atacat Temuţii. La sfârşit, cineva… altcineva mai era acolo. Am vrut să mă eliberez din strânsoare, dar Casteel m-a oprit. Era îmbrăcat, camuflat, şi a fost acolo în acea noapte. M-am răsucit în strânsoarea lui Casteel. Am încercat să-i văd faţa. Dacă aş fi putut să-i văd faţa, aş fi ştiut cine era. Eu doar…

Privind în întuneric, am întredeschis buzele. Nu era, pur şi simplu, un vid absent de lumină. Era un *sfârşit*. Un imens neant mă aştepta dincolo de marginea unei… stânci.

— O, zeilor, am şoptit eu, cutremurându-mă când mi-am dat seama cât de aproape fusesem de a mă prăbuşi în… *gol.*

— A fost ceaţa, mi-a spus Casteel pe un ton prea blând, atrăgându-mi privirea răvăşită înapoi spre el.

— Ea m-a oprit, am şoptit.

— Ce?

— Nu ai văzut-o? Ea m-a oprit. Oh, zeilor!

Casteel şi-a trecut degetul mare peste obrazul meu, de-a lungul cicatricei.

— Nu mai era nimeni altcineva aici. Eraţi doar tu şi ceaţa.

— Nu. A mai fost cineva. M-am uitat peste umăr, spre neant. I-am auzit vocea. Îmi tot spunea să mă opresc, apoi a apărut în faţa mea. M-am întors spre Casteel. Era chiar *acolo*. Acolo unde este... unde nu este nimic. Mi-a spus să nu merg mai departe. Că adevărul nu este aici. Mi-a zis să mă duc acasă şi să... Am început să tremur şi nu mă mai puteam opri. Să iau ceea ce este al meu. Şi că voi afla adevărul.

— E în regulă, m-a liniştit Casteel, dar privirea pe care a schimbat-o cu Kieran spunea exact contrariul. Hai să ne întoarcem în tabără!

— N-ai văzut-o?

— Nu, Prinţeso. M-a sărutat pe frunte. Te-am văzut doar când... S-a oprit. Nu, erai doar tu.

Pe când Casteel m-a ajutat să mă ridic, am ştiut că visul descojise straturile timpului, dezvăluind fragmente de mult îngropate sub traume. Şi am ştiut că nu fusesem singură. Cineva... sau *ceva* mă împiedicase să mă arunc de pe versantul muntelui.

Am început să...

Vuietul pe care îl auzisem mai devreme a revenit, de data asta mai asurzitor. Kieran a blestemat, iar Casteel s-a repezit spre mine. Înainte să pot spune vreun cuvânt, m-a ridicat în braţe şi a fugit – a fugit cât de departe a putut ajunge înainte de a părea că-şi pierde echilibrul. Inima

îmi bătea tot mai tare în vreme ce ceaţa se împrăştia. Dat într-o parte, braţul lui Casteel s-a strâns în jurul meu atunci când am căzut peste Kieran. El m-a prins – ne-a prins pe amândoi – în timp ce ne-am împins într-un copac care vibra şi zornăia ca jucăria unui copil. Frunzele aurii ce se scuturau din el au plutit în jos, spre noi, spre pământul care se zdruncina şi gemea.

— Ce se întâmplă? am gâfâit eu, apucând cu o mână atât mantia lui Casteel, cât şi pe a lui Kieran.

Casteel s-a întors spre mine, dar nu am putut auzi ce spunea din cauza vuietului. Aveam impresia că, în orice moment, întregul munte avea să se despice şi să ne înghită cu totul. În vreme ce inima îmi bubuia în piept, ochii mei larg deschişi i-au întâlnit pe ai lui.

Şi apoi, s-a oprit.

Frunzele au încetat să mai cadă, copacii s-au liniştit, iar pământul a rămas neclintit.

— S-a terminat? am şoptit eu după câteva clipe de tăcere.

— Cred că da.

Casteel a înghiţit în sec, ridicând privirea spre Kieran, care, aflat în spatele meu, se ridica încet. Apoi, ochii lui s-au intersectat din nou cu ai mei.

— Pe cine ai spus că ai văzut? Cine te-a oprit?

— Nu ştiu cine a fost, dar era o femeie, i-am spus. De ce?

— Pentru că era o zeiţă, a zis Kieran răguşit. Se întorcea la locul ei de odihnă.

ꕤ

În prima oră a călătoriei noastre spre ieşirea din munţii Skotos, magia ceţii a dispărut. Pe măsură ce coboram muntele, ceea ce mi-a permis să îmi scot mănuşile, copacii lui Aios formau un tavan strălucitor şi auriu. În cea de-a doua oră, m-am gândit să-mi scot mantia. Temperaturile aflate în continuă creştere ar fi trebuit să-mi ridice moralul, dar mintea îmi rămăsese încă la acea stâncă învăluită în ceaţă.

Habar n-aveam dacă bărbatul cu mantie din visul meu sau dacă vorbele lui fuseseră reale sau doar o halucinaţie. Cu cât stăteam mai mult trează, cu atât mai mult cea din urmă variantă părea cea mai plauzibilă explicaţie. Nu mai umblasem niciodată în somn şi nici nu-mi aminteam când anume mă ridicasem. Asta dădea credit ideii că magia munţilor pusese stăpânire pe mine, dar ceva sau cineva mă oprise. Iar Kieran sugerase că fusese însăşi Aios.

Am privit în sus, către copacii aurii. Oare să fi fost chiar zeiţa? Părea prea ireal ca să cred asta.

— Vrei să mănânci ceva? m-a întrebat Kieran, trezindu-mă la realitate.

Casteel îmi pusese aceeaşi întrebare cu nu mai mult de treizeci de minute în urmă, dar aveam prea multe noduri în stomac pentru a înghiţi mai mult decât cele câteva felii de şuncă pe care mi le oferise el în acea dimineaţă.

— Dacă îţi e sete, să-mi spui, mi-a zis Casteel, iar eu

am încuviinţat din cap.

Întreaga dimineaţă, amândoi încercaseră să mă angajeze într-o conversaţie sau să îmi ofere de mâncat ori de băut. Doar că… mintea mea era în prea multe locuri, în trecut şi în viitor.

— M-am gândit că, atunci când vom ajunge în Atlantia, a spus Casteel nu după mult timp, trebuie să reluăm lecţiile alea de călărie. Va fi nevoie de mai mult de una dacă plănuieşti să dai buzna în capitala Regatului lui Solis pe propriul cal.

Am fost cuprinsă de entuziasm.

— Mi-ar plăcea.

— Sunt sigur că şi lui Setti i-ar plăcea. Casteel a ghidat calul de-a lungul unei curbe strânse. Probabil că se va aştepta la vizite zilnice din partea ta. Deşi eu nu voi fi, probabil, prea fericit, a continuat el. Îmi place să te am aici.

— Sper din tot sufletul ca voi doi să nu vă transformaţi într-unul dintre acele cupluri care îşi şoptesc încontinuu dulci nimicuri unul altuia, a murmurat Kieran.

Am ridicat din sprâncene.

— De când suntem căsătoriţi, mi-a spus deja să tac din gură… De câte ori?! Sunt destul de sigur că, de atunci încoace, m-a mai şi ameninţat că mă va înjunghia sau că îmi va trage vreun pumn.

Nu-mi aminteam nici unul dintre aceste lucruri.

— Ei bine, a spus Kieran, astea sunt veşti bune.

— Dar tot o să mă auzi şoptindu-i diverse lucruri. Buzele lui Casteel au atins uşor urma muşcăturii care mi

se vindeca. Doar lucruri extrem de murdare.

— Taci din gură, am spus eu.

Casteel a râs, iar braţul său s-a strâns în jurul meu, dar am văzut privirea lui Kieran alunecând pe deasupra mea, spre Casteel, şi l-am simţit pe Prinţ încuviinţând din cap. Kieran a trecut călare în faţa noastră, ajungând suficient de departe încât abia dacă mai puteam distinge forma lui sau pe a calului său. M-am încordat, ştiind că nu exista alt motiv pentru acţiunile lui Kieran decât acela de a ne lăsa singuri.

Am călărit în tăcere preţ de câteva minute, după care Casteel a spus:

— Nu a fost vina ta noaptea trecută. A fost din cauza ceţii. A fost declanşată cumva şi a venit după tine. N-ar fi trebuit să ţip la tine după aceea. Îmi pare rău!

Sinceritatea din tonul lui m-a uimit atât de tare, încât am întors capul spre el.

— Nu am crezut că ai ţipat la mine. Erai doar…

— Cum?

— Erai doar speriat.

— Nu am fost speriat. Am fost al dracului de îngrozit, a recunoscut el. Când ne-am dat seama că lipseai, am ştiut că nu avea să fie uşor să dăm de tine prin ceaţă. Nu ştiu cum de te-am găsit atât de repede, dar mulţumesc zeilor că am făcut-o. La naiba! A râs sec. Poate că zeii chiar au ceva de-a face cu faptul că te-am găsit.

— Chiar crezi că pe ea am văzut-o? Pe Aios?

— Sincer?! Respiraţia lui mi-a gâdilat obrazul. Toţi trei am simţit cum se cutremură pământul, iar Nyktos ne-a dat

aprobarea sa. Se pare că zeii te plac, Prinţeso.

Mi-am muşcat buza de jos.

— Ştiu că nu crezi că visul meu a fost real…

— Nu am spus asta. Cred că ceaţa te-a afectat, dar asta nu înseamnă că ceea ce ai văzut sau ai auzit nu a fost o amintire reală. Ar fi putut fi real şi ar fi putut fi şi ceaţa. Ambele. Oricum, ceea ce s-a întâmplat aseară nu a fost din vina ta.

— Dar nici tu, nici Kieran nu era să vă aruncaţi de pe o stâncă, am subliniat eu.

— Asta nu înseamnă că nu am fost afectaţi.

— Aţi fost afectaţi?

A tăcut, apoi a spus:

— Am avut nişte vise ciudate noaptea trecută.

— Cum ar fi?

De data asta, a rămas în tăcere pentru şi mai mult timp.

— Am visat că tu erai… erai în cuşca în care am fost ţinut eu.

— Oh!

Mi s-a căscat un gol în stomac.

— Şi eu… nu te-am putut elibera.

S-a foit în spatele meu ca şi cum nu s-ar fi simţit confortabil, iar eu mi-am dorit brusc să fim faţă în faţă.

Inima mi s-a răsucit în piept.

— Asta nu se va întâmpla.

— Ştiu, dar ceaţa tot a profitat de frica mea. M-a strâns de şold. Şi m-a convins de contrariul. Aşa m-am trezit şi, gâfâind după aer şi nevenindu-mi a crede, am

văzut că dispăruseşi.

M-a neliniştit foarte tare motivul pentru care ceaţa îl făcuse să viseze aşa ceva.

— Aproximativ în acelaşi timp, Kieran s-a trezit de parcă ar fi fost bântuit şi el de propriile fantome. Cred că ceaţa ne-a afectat pe amândoi în somn, şi de aceea nici nu am avut habar că te-ai trezit şi ai plecat.

Oare de aceea nici unul din ei nu părea să ştie că dormiserăm cu toţii încolăciţi în timpul nopţii?

— Ce a făcut ceaţa nu a fost ceva personal – şi clar nu a fost vina ta. Ar fi trebuit să fiu mai vigilent. Ar fi trebuit să mă aştept ca aşa ceva să se întâmple.

— Ai fost foarte ocupat.

— Asta nu e o scuză. Ar fi trebuit să controlez mai bine situaţia.

M-am uitat din nou la el peste umăr, zărindu-i maxilarul dur.

— În ciuda dorinţei tale nestăpânite de a face asta, nu poţi controla totul.

— Cine spune asta?

— Eu.

A surâs.

— Ei bine, aici m-ai prins. Nu te pot controla. Dacă aş putea, bănuiesc că viaţa mi-ar fi mai uşoară, dar, ca să fiu sincer, nici nu vreau să încerc. Faci lucrurile… intrigante.

El şi cuvântul ăla blestemat. Cu buzele curbate, am privit din nou în faţă.

— Prinţeso?

— Ce?

— Am văzut asta. Rânjetul ăla mic. S-a aplecat, lipindu-şi bărbia de gâtul meu. De ce sunt momente în care încă îţi ascunzi zâmbetele de mine? Pieptul i s-a ridicat odată ce a inspirat adânc, iar el a revenit în poziţia iniţială. Ai un zâmbet frumos. La fel ca râsetul tău. Şi tu… niciodată nu ai râs îndeajuns de mult, dar şi când ai făcut-o… Am închis ochii. Când ai făcut-o, a fost ca atunci când, în sfârşit, blestemata de ceaţă s-a risipit. Ca atunci când, după o furtună aprigă, primele raze de soare răzbat printre nori, a spus el fără pic de jenă. Râsetul îţi este la fel de încântător precum zâmbetul, iar când ţi-am spus că îmi părea familiar?! Nu am minţit.

Respirând tremurat, am deschis ochii. Frunzele aurii străluceau şi mai tare acum.

— Eu… nu mi-am dat seama că încă fac asta, dar mă face să mă întreb dacă se întâmpla şi înainte de tine. După spusele ducelui, zâmbetul şi râsul nu erau potrivite pentru o Fecioară.

— Vreau să-l omor din nou.

— Şi eu la fel, am murmurat.

Am mai înaintat, dar Kieran era încă destul de departe în faţă, astfel că nu puteam distinge prea mult din el. M-am gândit la ceea ce văzusem noaptea trecută, la ceea ce îmi aminteam de fapt.

— Îţi aminteşti noaptea în care am spus acea rimă înfiorătoare în somn?

— Nu e ceva ce aş putea uita, a răspuns el sec.

— Tatăl meu obişnuia să mi-o spună.

Casteel s-a încordat.

— Poftim?

— Nu ultima parte – partea despre cum să culegi floarea şi să o priveşti cum sângerează, i-am spus. Tot nu ştiu cine a zis asta. Se poate să fi fost ducele sau o parte bolnavă din mine. Nu ştiu, dar prima parte – partea cu macul drăguţ. Uitasem asta. El mi-ar fi spus aşa ceva. Cum am putut să uit?

Braţul lui s-a încolăcit şi mai strâns în jurul meu.

— Nu ştiu, dar amintirile urâte par să găsească întotdeauna o cale de a ajunge la noi înaintea celor frumoase.

Nu era ăsta adevărul?

— L-ai visat pe tatăl tău?

— Da. Mi-am amintit că l-am găsit în acea noapte. Cel puţin, aşa cred. M-am încruntat. Nu, sunt sigură că a fost real. Îl căutam. Aşa m-a găsit mama. El obişnuia să-i spună Cora.

Ăsta era un alt lucru pe care îl uitasem.

— Nu aşa o chema?

— Numele ei era Coralena.

— E un nume frumos, a spus el, şi chiar era. Pe tatăl tău cum îl chema?

— Nu ştii asta?

— Nu. Iniţial, am ştiut doar că numele tău era Penellaphe, şi a durat al naibii de mult să descopăr că ai un frate. Şi aşa am aflat numele tău de familie, mi-a spus el. Ca să fiu sincer, nu m-am interesat de părinţii tăi. Nu am crezut că aveam vreun motiv pentru care să o fac.

— Chiar dacă ai fi făcut-o, mă îndoiesc că ai fi

descoperit vreun indiciu despre faptul că sunt... pe jumătate atlantiană. Încă suna ciudat să spun asta. Se numea Leopold, dar mama îi spunea Leo sau... sau Lion.

— Lion, a repetat el. Îmi place. I se potriveşte unui leu să aibă o fiică atât de neînfricată.

Atunci am zâmbit, şi am ştiut că el a văzut, pentru că şi-a apăsat buzele pe colţul gurii mele. Am simţit-o ca pe o mulţumire.

Braţul lui m-a strâns mai tare.

— Dar să revenim la faptul că zeii par să te placă. Nyktos ne-a dat practic binecuvântarea lui. Dacă aceea de noaptea trecută a fost Aios – şi, zeilor, s-ar putea să fi fost ea –, atunci s-a trezit pentru a veghea asupra ta, a spus el, iar în vocea lui se simţea un pic de admiraţie. Am să repet asta, Prinţeso. După sute de ani în care a fost adormit, un zeu s-a trezit pentru a te proteja. Din câte ştiu eu, nu s-a mai întâmplat aşa ceva până acum.

Pulsul mi s-a accelerat.

— Atunci, de ce s-ar întâmpla acum? De ce ar interveni pentru mine?

De îndată ce am formulat această întrebare, cuvintele ducesei Teerman mi-au revenit în minte: „Tu eşti Aleasa”. Minciuni. Ducesa Teerman spusese doar minciuni.

— Adică, nu sunt specială.

— Va trebui să nu fiu de acord cu ideea că nu eşti specială. Eşti specială pentru mine, dar şi pentru Atlantia şi pentru Regatul lui Solis, a spus Casteel. Împreună putem schimba prezentul şi viitorul. Acesta nu este singurul motiv pentru care eşti specială, dar ar putea fi motivul

pentru care ai atras privirea adormită a zeilor asupra ta. Mi-a luat mâna stângă în mâna lui. Palmele noastre marcate s-au întâlnit, şi am simţit acel impuls ciudat de energie. Zeii te favorizează. În orice caz, asta e o veste bună, Poppy.

Mi-am strecurat degetele printre ale lui.

— Dacă zeii mă acceptă, cum ar putea părinţii tăi să nu mă accepte? Cum ar putea poporul tău… M-am oprit. Cum ar putea poporul nostru să nu mă accepte?

— Exact.

M-a sărutat pe obraz.

Şi, pentru prima dată de când începuseră toate astea, în suflet îmi licărea speranţa. Speranţa reală că era posibil să fiu acceptată de părinţii lui, de popor. Că aveau să ne fie alături atunci când aveam să mergem în Solis pentru a-l elibera pe fratele lui şi pentru a câştiga teritoriu. Că aveau să fie alături de noi şi după aceea, la întoarcere. Şi dacă, într-o zi, aveam să devin mai mult decât o Prinţesă.

Am simţit o uşurare, o căldură care făcea imposibil ca acea răceală să revină.

Am mers mai departe, ajungându-l în cele din urmă pe Kieran, şi nu a trecut prea mult timp până când copacii cu frunze aurii, sărutaţi de soare, au făcut loc unui verde luxuriant. În acel moment, am ştiut că traversaserăm muntele şi că ne aflam cu adevărat la marginea regatului Atlantia.

Stânca de Aur era exact aşa cum mă aşteptam. Un bolovan mare, rotund, care strălucea auriu în lumina soarelui.

Jasper şi alte două grupuri erau deja acolo. Quentyn a început să ne facă vesel cu mâna în momentul în care ne-a văzut.

— Mă bucur să văd că aţi ajuns, a spus Emil, făcând o plecăciune din locul în care se afla, lângă calul său. Şi să te văd aici.

Ultima parte îmi era adresată, iar eu mi-am amintit de gelozia lui Casteel şi m-am oprit din zâmbit.

— Dar pe mine? a întrebat Kieran, descălecând.

— Ar trebui să mint şi să-ţi spun că sunt încântat să te văd? a replicat atlantianul, cu o urmă de zâmbet pe faţă.

— Emil, asta m-ar face să simt că viaţa mea ar fi completă.

— Naill şi Delano nu au sosit încă? a întrebat Casteel, descălecând. A întins mâinile spre mine în timp ce spunea: Mi-am închipuit că ne vor întrece pe toţi.

— Nu au sosit încă, a răspuns Jasper, care, aşa cum stătea rezemat de stâncă, părea obosit. Credeam că voi ne veţi întrece.

— Da? Jasper a încuviinţat din cap, acoperindu-şi un căscat cu dosul mâinii. Abia aştept să mă reîntâlnesc cu patul meu, a spus el oftând, în timp ce eu am început să-mi deschei nasturii de la mantie. Oricum, sper că aţi avut cu toţii o noapte liniştită.

— Nu ni s-a întâmplat nimic interesant, a spus Casteel, întâlnindu-mi privirea în timp ce îmi dădea mâinile la o

parte.

A început să desfacă nasturii micuţi, iar eu am simţit o avalanşă de recunoştinţă la adresa lui. Nu pentru că îmi descheia mantia, ci pentru că nu pomenise nimic despre cele petrecute.

— Dar vouă?

— Vise ciudate, a murmurat Jasper privindu-mă.

— De parcă asta a fost tot, a comentat Emil, suflecându-şi mânecile tunicii. Presupun că aţi simţit asta noaptea trecută – că tot muntele s-a zguduit.

Casteel a încuviinţat din cap, dar nu a oferit detalii. Am simţit atenţia lui Jasper concentrată asupra noastră – de fapt, atenţia tuturor vârcolacilor prezenţi –, în vreme ce Casteel mi-a împăturit mantia şi a aşezat-o într-una dintre tolbe. Au sosit şi ceilalţi. Nici unul dintre ei nu părea să fi dormit bine, şi era ciudat să îl văd pe Beckett în forma lui umană, atât de supus, pe când noi ne-am continuat, în cele din urmă, drumul.

Peticele de iarbă au cedat locul unor dealuri de un verde viguros şi vibrant, şi nu a trecut prea mult timp până când mi-am dorit să mă fi schimbat în tunica fără mâneci.

Ridicând mâna, mi-am şters un firicel subţire de sudoare de pe frunte.

— Mereu este atât de cald? Nu mă plâng dacă este.

— E cald aici, lângă mare, a răspuns Casteel, iar eu m-am uitat în jur, întrebându-mă despre ce întindere de apă vorbea. Dar mai departe, când te apropii de Munţii lui Nyktos, sunt mai multe schimbări de anotimpuri şi

temperaturi mai reci.

Am vrut să îl întreb unde era această mare, dar chiar atunci le-am văzut.

Coloane de piatră albă, graţioase şi strălucitoare, care se înălţau atât de sus spre cer, încât, dacă ar fi fost nori, ar fi trecut dincolo de ei. Vârtejul din piept mi-a tăiat răsuflarea.

— Pilaştrii Atlantiei? am şoptit eu.

— Da, s-a auzit suav vocea lui Casteel în urechea mea.

M-a străbătut o senzaţie de uimire, care, pe măsură ce ne apropiam, devenea mai accentuată decât curiozitatea. Am văzut caneluri umbrite şi însemnări într-o limbă pe care nu o mai văzusem niciodată. Pilaştrii erau mai mult decât simple marcaje sau decât locul de odihnă al lui Theon şi al surorii sale, Lailah. Erau conectaţi la un zid din aceeaşi piatră, ceea ce părea a fi calcar şi marmură. Acesta era la fel de înalt cât Meterezele şi se întindea cât vedeam cu ochii. Am ajuns pe coama dealului şi, când am privit printre cei doi stâlpi, am văzut ce ne aştepta. Mi s-a făcut pielea de găină, în timp ce un zumzet părea să îmi vibreze în sânge, într-un imn de mult uitat.

Bărbia lui Casteel, urmată de buzele lui, mi-au mângâiat gâtul.

— Bine ai venit acasă, Prinţeso!

Capitolul patruzeci şi patru

Acasă.

La asta se referise vocea de aseară? Eram cu adevărat acasă?

Îmi doream asta mai mult decât îmi dădusem vreodată seama.

Am trecut printre Pilaştri, iar inima îmi bătea cu putere în timp ce admiram cu ochi neîncrezători priveliştea din faţa mea.

Primul lucru pe care l-am observat au fost oamenii aflaţi pe lângă ziduri, chiar în interiorul Pilaştrilor. Cum de nu îi văzusem? Erau cel puţin o sută, îmbrăcaţi în tunici fără mâneci şi în pantaloni negri. Aveau prinse săbii cu mânere de aur la cingătoare, iar la spate, arbalete, precum cea distrusă în lupta cu Clanul Oaselor Moarte. În momentul în care l-au văzut pe Casteel şi l-au recunoscut, s-au înclinat, unul după altul, ca un val, dar mie mi-au atras atenţia persoanele care stăteau pe cornişele de deasupra.

Femei.

Erau mai multe femei-gardian. Au căzut în genunchi, rând pe rând, ducându-şi pumnul în dreptul inimii.

Ştiam că aveam ochii larg deschişi. Ştiam că mă holbam, dar şi ei, cu toţii, se holbau – bărbaţii de jos şi femeile de sus – la noi. Brusc, mi-am dorit să fi purtat mantia, cu toată zăpuşeala de acolo. Sau să-mi fi lăsat părul liber. Poate că atunci nu m-aş fi simţit atât de expusă, cu cicatricile la vedere în faţa acestor străini.

Străini de care eu… voiam să fiu acceptată.

Am privit înainte, şi atunci nu m-am mai gândit la cicatrici sau la faptul că aş putea fi acceptată.

Copaci verzi şi frunzoşi străjuiau drumul lat, unul mai neted decât oricare altul pe care îl văzusem în Solis. Era făcut dintr-un fel de piatră neagră, topită. Copacii se înşirau înspre desişurile unei păduri luxuriante, iar în faţă…

În faţă se întindea un oraş, ce cobora şi curgea odată cu văile şi dealurile de acolo – un oraş de două ori mai mare decât Carsodonia. Clădirile albe şi nisipii străluceau sub soare, încadrându-se graţios în peisaj, unele pătrăţoase, altele circulare. Unele se înălţau spre cer, ridicându-se în turnuri elegante, în vreme ce altele, pe cât erau de late, pe atât erau de înalte, iar altele rămăseseră aproape de pământ. Îmi aminteau de templele din Solis, doar că nu erau concepute pentru a oglindi noaptea, ci pentru a reflecta soarele – pentru a-l venera. Acoperişurile clădirilor pe care le vedeam erau verzi, căci pe ele creşteau copaci, iar pe lateralele lor curgeau liane, în vreme ce exploziile de culoare veneau din toate părţile.

Spre deosebire de capitala Regatului lui Solis, unde nu vedeai decât piatră şi pământ, aici, clădirile erau înconjurate de licăriri de verde. La fel ca în Capul Spessa, construcţiile nu păreau îngrămădite, înghesuite până în punctul în care abia aveau loc unele de altele. Cel puţin, nu din câte vedeam eu de la această distanţă.

Dincolo de oraş, unde puncte albe păşteau pe păşuni întinse, dincolo de zona bogat împădurită care urma, se afla un munte care chiar se ascundea în nori. Iar în faţa acelui munte se aflau unsprezece statui care erau, probabil, la fel de înalte ca Ateneul din Masadonia.

Fiecare dintre ele ţinea o torţă arzând în mâna întinsă, flăcările fiind la fel de sclipitoare precum soarele la apus.

Aceştia erau zeii – toţi – care vegheau asupra oraşului sau stăteau de pază.

Nici măcar nu puteam să-mi dau seama cum fuseseră construite şi înălţate pe munte statui de asemenea dimensiuni. Nici cum erau aprinse acele torţe – cum rămâneau aprinse.

— Golful lui Saion este superb, nu-i aşa?

Nici nu era nevoie să întrebe. Era cel mai frumos oraş pe care îl văzusem vreodată – şi îmi imaginam cum arăta capitala.

— Marea nu se vede de aici, dar este dincolo de copaci, în dreapta noastră.

Gândul la nisipul cald şi la aerul sărat mi-a acaparat inima în timp ce îi urmăream privirea. Am zărit printre copaci vârfurile unor coloane.

— Ce se vede acolo?

— Odăile lui Nyktos, mi-a răspuns el. De acolo se pot observa Mările lui Saion şi Insulele lui Bele, a adăugat el. Şi, da, zeiţa vânătorii doarme acolo.

— Am atât de multe întrebări.

— Nici măcar unul dintre noi nu e surprins să audă asta, a remarcat Kieran.

Delano a râs, lăsându-şi capul pe spate şi bucurându-se de soare.

Un clopot a bătut, speriindu-mă. S-a auzit un foşnet de frunze, iar un stol de păsări, cu penele de un verde şi de un albastru vibrant, şi-a luat zborul de prin copacii din

apropiere. Clopotul a mai bătut de cinci ori.

M-am încordat.

— Se întâmplă ceva?

M-am uitat în jur, dar nimeni nu părea îngrijorat. Eu nu mai auzisem clopotul bătând decât atunci când era vorba despre un atac sau când se punea ceva la cale.

Jasper mi-a zâmbit.

— Nu face decât să indice ora. Este ora şase seara, mi-a explicat el. Va bate din oră în oră până la miezul nopţii, apoi va reîncepe la opt.

— Oh!

Era un lucru inteligent. Am observat pe cineva venind călare din faţă, îndreptându-se spre noi.

Casteel a încetinit calul, iar Jasper a spus:

— Iată şi comitetul de primire format dintr-o singură persoană.

— Cine este? am întrebat eu.

— Alastir, mi-a spus el. Probabil ne aştepta.

Consilierul Regelui şi al Reginei a sosit în câteva minute, un zâmbet îndulcindu-i cicatricea adâncă din frunte.

— Nici nu ştiţi cât de uşurat mă simt să vă văd. Pe toţi, a spus Alastir, apoi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru posibil.

O senzaţie înfiorătoare, ca nişte degete de gheaţă, mi-a dansat pe ceafă. Zeilor, semăna atât de mult cu Vikter, dar…

— Trebuie să-mi spuneţi ce s-a ales de Capul Spessa. Alastir şi-a tras calul lângă noi, strângându-i mâna lui

Casteel. Dar trebuie să te avertizez. Şi-a coborât vocea. Tatăl şi mama ta sunt aici, iar sosirea ta a fost remarcată. Ştiu că te-ai întors acasă.

Mi-a sărit inima din piept. Nu plănuisem să-i întâlnesc părinţii lui Casteel atât de repede. Trebuiau să fie în capitală.

Casteel era de aceeaşi părere.

— Ce caută aici?

— Au venit imediat ce au aflat despre problemele din Capul Spessa. Afurisitul de taică-tău era pe cale să traverseze muntele. L-am asigurat că trupele noastre vor reuşi…

S-a oprit când a văzut inelul de pe mâna stângă a lui Casteel. I-a întors palma în sus. S-a făcut alb la faţă.

— Ai făcut-o! S-a răsucit în şa, uitându-se spre mâna mea stângă. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Chiar ai făcut-o.

— *Noi* am făcut-o, a subliniat Casteel. Aşa cum ţi-am spus.

— Ai ratat-o, a intervenit Jasper, dar eu am sesizat neîncrederea şi îngrijorarea care veneau dinspre Alastir.

Ceea ce nu era surprinzător. El ar fi vrut să aşteptăm până când Casteel vorbea cu părinţii lui.

— La sfârşitul ceremoniei, ziua s-a prefăcut în noapte. Nyktos şi-a dat aprobarea.

Alastir a clipit ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la asta.

— Ei bine, asta e… asta e o veste bună. Poate va fi de ajutor atunci când Regele şi Regina vor fi informaţi, dar trebuie să vorbesc cu tine, Casteel, în particular.

— Orice e nevoie să-mi spui poţi să-mi spui în faţa *soţiei* mele, a răspuns Casteel, iar stomacul meu deja întors pe dos mi s-a răsculat.

Soţie.

De ce fusese atât de şocant să aud asta? Totuşi, fusese o surpriză plăcută.

— Este o conversaţie referitoare la regat şi, fără supărare, ea nu este încă membră a Coroanei, a replicat Alastir. Şi nici nu are acces la astfel de informaţii.

Casteel s-a încordat în spatele meu, şi ştiam că era pe cale să riposteze, iar ultimul lucru pe care mi-l doream era ca el să stea acolo când aveau să sosească părinţii lui şi să se certe cu Alastir în legătură cu informaţiile pe care le puteam cunoaşte sau nu atunci.

— Este în regulă. Fără supărare, am spus eu, bătându-l pe braţ. Oricum, aş vrea să-mi întind puţin picioarele.

Casteel nu a fost deloc încântat de asta, dar Beckett a sărit în ajutor:

— Pot să-i arăt Odăile lui Nyktos. Nu sunt prea departe de aici, a spus el. Desigur, dacă ţi-ar plăcea.

— Mi-ar plăcea, am acceptat eu cu uşurinţă, agăţându-mă de oferta lui ca de un colac de salvare. Mi-ar plăcea să fac asta.

— Atunci, asta vei face, a răspuns Casteel.

Inima îmi bătea atât de repede în timp ce Casteel a descălecat şi m-a ajutat să cobor, încât nu m-ar fi surprins să leşin. Cât de jenant ar fi fost? Prima dată când aş fi leşinat… la picioarele socrului şi ale soacrei mele, cel dintâi fiind şi Regele care încă plănuia să mă folosească

drept mesaj.

Dar asta avea să se schimbe. Trebuia să se schimbe. Nu doar pentru că zeii mă favorizau, ci şi pentru că ceea ce împărtăşeam eu şi Casteel era *real.*

— O secundă. Casteel i-a făcut semn lui Beckett, iar Quentyn s-a dus lângă tânărul vârcolac. M-a tras puţin mai departe de ceilalţi, sub umbra unuia dintre copacii din apropiere. Îmi pare foarte rău pentru asta, mi-a spus el. Nu ştiam că vor fi aici. Voiam să-ţi dau puţin timp să te pregăteşti înainte de a te prezenta lor. Asta plănuisem.

— Ştiu şi, sincer, mă bucur că Alastir a fost aici să ne avertizeze, dar şi că vrea să stea de vorbă cu tine. Îmi va da ceva timp să… nu ştiu. Am simţit cum mi se înroşesc obrajii. Să mă pregătesc.

— Nu trebuie să fii stresată.

— Serios? i-am răspuns sec.

— Încerc să fiu de ajutor. A zâmbit în colţul gurii, dar zâmbetul i s-a topit rapid. Am înfruntat lucruri şi mai înspăimântătoare decât părinţi prinşi cu garda jos şi vom înfrunta altele şi mai terifiante de atât. Ţine minte doar că asta – mi-a luat mâna stângă şi mi-a întors-o – este reală, a spus el, reluând şirul anterior al gândurilor mele. Noi suntem reali. Orice-ar fi.

Am privit în jos, la vârtejul de aur orbitor din palma mea.

— Orice-ar fi.

Ducându-şi un deget sub bărbia mea, Casteel mi-a înclinat capul, iar buzele lui le-au găsit pe ale mele. M-a sărutat, şi nu a fost un pupic scurt pe buze. Oamenii ne

priveau, dar Casteel nu s-a grăbit, iar, când a ridicat capul, mă simţeam gata să leşin dintr-un cu totul alt motiv.

— Orice-ar fi, a repetat el.

Încuviinţând din cap, m-am îndepărtat de el şi m-am întors spre locul unde Beckett aştepta, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Poppy?

M-am întors spre Casteel şi, în momentul în care l-am văzut, am simţit cum aerul mi s-a blocat în gât. Felul în care se uita la mine, intensitatea din ochii lui de un aur scânteietor m-au zăpăcit pe loc. Ceea ce am simţit din partea lui… avea gustul celei mai fine ciocolate şi al celor mai dulci fructe de pădure.

Pieptul i s-a ridicat cu o respiraţie neregulată.

— Voi veni după tine.

„Te iubesc."

Asta am crezut că avea să spună Casteel. Asta am simţit de la el, dar acele cuvinte nu i-au alunecat pe buze.

Nici pe ale mele nu au alunecat.

Orice dezamăgire pe care aş fi putut-o simţi a pierit în faţa uimirii, în timp ce Beckett mă conducea prin pădure. Vârcolacul nu era vreun guraliv entuziast, şi puteam spune că încă se ferea de mine. Am simţit o urmă firavă de frică din partea lui şi mi-am imaginat că, oferindu-se să mă însoţească, se provoca pe sine să treacă peste asta.

Copacii răsunau de cântecele şi ciripitul păsărilor,

dar, după cum spusese Beckett, Odăile lui Nyktos nu erau atât de departe. Am traversat destul de repede zona împădurită.

Construcţia se ridica spre albastrul profund al cerului, calcarul şi marmura fiind de un alb strălucitor sub razele soarelui.

Am trecut printr-un câmp mic de floricele albastre şi galbene. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îmi dădeam seama mai bine de cât de mare era templul. Era aproape de mărimea castelului Teerman.

— Zei buni, am spus eu, aruncând o privire la Beckett. Chestia asta e uriaşă.

El a încuviinţat din cap, uitându-se iute la mine.

— Este unul dintre cele mai mari temple de aici.

— De unde i se trage numele? am întrebat eu în vreme ce urcam treptele abrupte, bucurându-mă de această distragere a atenţiei.

Lianele urmau treptele late, ajungând în vârf, unde se înfăşurau în jurul coloanelor.

— I se zice aşa pentru că dedesubt sunt morminte.

Ajungând aproape de capătul scărilor, m-am oprit şi m-am uitat la el.

— Serios?

A scos un chicot nervos.

— Da. Intrarea în ele se află pe lateral. Este locul unde au fost îngropaţi câţiva dintre cei antici – zeităţile, vreau să spun.

— Îmi pare rău. Cimitirele şi mormintele mă cam sperie, am recunoscut eu, începând să merg din nou.

— Şi pe mine. A zâmbit scurt. Mai ales acestea. Te simţi… nu ştiu, ca şi cum cei care sunt înmormântaţi te privesc.

Când am ajuns în vârf, am simţit o briză caldă şi sărată. Nu ştiam unde să mă uit mai întâi. Pietricele şi roci mai mari erau încastrate în Blazonul Atlantiei ce fusese gravat în podelele de piatră.

Între coloane erau dispuse statui ale zeilor, fiecare cu câte un braţ întins. Nyktos era cel mai înalt dintre toţi şi stătea chiar în centrul templului, atingând cu degetele de la picioare Blazonul Atlantiei. Toţi erau sculptaţi astfel încât să pară că soarele răsărea în spatele lor şi ţinând în mâini torţe de piatră, lipsite de flăcări şi de viaţă.

Mutându-mi privirea de la ei, m-am îndreptat spre partea laterală. Frumuseţea a ceea ce vedeam era uimitoare. Nu mai văzusem niciodată o apă atât de limpede. Corali de un albastru strălucitor, verde şi chiar roşu se vedeau clar pe sub apă. Mai departe, unde se adâncea, era la fel de albastră precum cerul. Ştiam că mai erau şi alte lucruri de văzut, cum ar fi copacii lui Aios, care erau vizibili din templu, dar nu puteam să-mi iau privirea de la mare. Am inspirat constant şi liniştit, de parcă nu mai respirasem atât de profund… ei bine, niciodată. Am clipit, dându-mi seama că aveam lacrimi în ochi. În mod normal, nu aş fi fost copleşită la vederea unei întinderi de apă, dar mă simţeam… mă simţeam acasă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai vindecat picioarele, a spus Beckett, speriindu-mă.

Oricât de îngrozitor suna asta, uitasem că era acolo.

— Ştiu că am mai spus asta, dar… ăăă… am vrut s-o spun din nou. Nici nu ai idee ce ai făcut pentru mine.

Mi-a luat o clipă până când mi-am făcut curaj să vorbesc. Sărmanul copil se simţea deja incomod în preajma mea. Nu avea nevoie ca eu să încep să plâng.

— Nu era nevoie să-mi mulţumeşti înainte şi nici acum nu trebuie să o faci. Am atins piatra caldă a unei coloane. Mă bucur că am fost de ajutor.

În depărtare se vedeau Insulele lui Bele. Păreau mari, de parcă ar fi putut găzdui două sau trei oraşe de mărimea Capului Spessa. Era ceva construit pe cel mai înalt vârf al insulei centrale. Un templu? Am dat să-l întreb pe Beckett ce era, dar mi-am dat seama că nu mai zisese nimic.

Smulgându-mi privirea de la apele scânteietoare, m-am întors, şi toţi muşchii din corp mi s-au blocat instantaneu. Beckett plecase.

Dar nu eram singură.

Mai mulţi oameni stăteau lângă statuia lui Nyktos. Majoritatea bărbaţi, dar şi câteva femei. Erau cel puţin o duzină, un amestec de atlantieni şi muritori. Nici măcar un singur vârcolac printre ei. Dar toţi erau îmbrăcaţi la fel, purtând pantaloni largi, albi şi cămăşi mai strâmte, fără mâneci. Aveau banderole aurii pe braţe, asemănătoare cu cele pe care le văzusem la femeile-gardian din Capul Spessa. Ţinuta lor şi felul în care se holbau la mine îmi aminteau de preoţii şi preotesele din Solis.

Doar că preoţii şi preotesele nu purtau arme. Toţi de

aici aveau câte un pumnal auriu, îngust şi lung, prins la piept.

Mi s-a făcut pielea de găină. Nu recunoşteam pe nimeni, dar ştiam ce simţeau. Mânia izvora din ei, îngroşând aerul şi amestecându-se cu neîncrederea mea usturătoare, în vreme ce eu începeam să înţeleg ce se întâmpla. Instinctul mi s-a trezit la viaţă.

— Nu ar trebui să fii aici, mi-a spus un atlantian, făcând un pas înainte. N-ar fi trebuit să traversezi niciodată munţii Skotos. Simpla ta prezenţă aici este o pată, *Fecioară*.

Aceşti oameni ştiau exact cine eram.

Am aruncat repede o privire spre ieşire – singura ieşire. O blocaseră, iar furia lor – ura lor – se tot întindea spre mine, învelindu-mi pielea ca o pătură prea aspră, turnând acid fierbinte pe gâtul meu în jos. Am întrerupt conexiunea cu ei, imaginându-mi cum fiecare cordon era tăiat, până când, în afară de inima mea ce bătea cu putere, nu a mai rămas nimic în mine. Odată ce i-am blocat, am cercetat din nou templul cu privirea, de data aceasta căutându-l pe tânărul vârcolac. Nu era, şi toată fiinţa mea ştia ce se întâmplase, chiar dacă nu înţelegeam de ce. Fusese atât de fericit când ne întâlniserăm prima dată. Îl vindecasem. Nici un alt vârcolac nu fusese neprietenos cu mine.

Dar el… el mă adusese aici. Se oferise să mă aducă aici, după care mă părăsise.

Mă lăsase în mâinile celor pe care nu-i mai văzusem sau întâlnisem înainte, dar care totuşi mă urau.

„Dar ei nu te-au ales.”

Pielea mi s-a înfierbântat, apoi a devenit din nou rece. Fusese o capcană. Una întâmplătoare sau plănuită, habar n-aveam. Şi nu aveam idee cum fusese orchestrată – dacă aceşti oameni mă aşteptaseră sau de cât timp o făceau. Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce era de fapt. Trădarea, dezamăgirea şi durerea profundă până la os şi-au înfipt ghearele ascuţite ca briciul în mine. M-am uitat fix la feţele fără nume, simţindu-mă de parcă mi se deschisese pieptul.

Fusese atât de ridicol din partea mea să vreau ca aceşti oameni să mă accepte. Şi atât de incredibil de naiv să accept acea licărire de speranţă şi să mă agăţ de ea. Îmi venea să ţip. Îmi venea să… Zeilor, îmi venea să plâng. Şi îmi venea să răbufnesc.

Dar nu puteam.

Trebuia să-mi păstrez calmul. Era o capcană, dar ei ştiau cine eram, şi asta însemna că trebuiau să ştie şi că eram soţia lui Casteel. Nu puteau să se gândească serios să-mi facă rău. Trebuia să aplanez cumva situaţia. Muritorii nu aveau să reprezinte o problemă. Însă atlantienii care stăteau în picioare în faţa lor ar fi putut deveni una.

Totuşi, mi-am dus mâna dreaptă spre locul unde puloverul meu ascundea pumnalul din os de vârcolac.

— Îmi cer scuze. Nu ştiam că este interzis accesul în această zonă şi nu ştiu ce aţi auzit despre mine, dar nu sunt o Ascendentă şi nici nu am ales vreodată să fiu Fecioara. Am luptat împotriva lor la…

— Eşti ceva mai rău, m-a întrerupt o femeie, şi mi-am dat seama că ţinea ceva în pumnul încleştat. Noi ştim ce eşti cu adevărat. Ştim cum ai reuşit să-i câştigi încrederea Prinţului – eşti o *empată*. Devoratoare de Suflete.

Un val înţepător de teamă mi-a alunecat pe piele. Nici unul dintre aceşti oameni nu fusese în Capul Spessa ori în Eden. O fi spus Alastir cuiva? Mă îndoiam că ar fi făcut-o Kieran în timpul scurtei sale reveniri. În acel moment, nimic din toate astea nu mai conta. Ceea ce conta era că Alastir avusese dreptate. La fel şi Casteel, chiar dacă nu voise să o spună. Iar eu deja bănuiam asta. Ei nu mă acceptau şi se temeau de mine din cauza a ceea ce eram şi a ceea ce nu eram.

Iar această frică le alimenta ura. Asta era cel mai periculos.

— Nici asta nu sunt, am spus eu, privind mâna femeii – mâinile lor.

Mai era un bărbat care ţinea ceva în mână.

— Nu mă pot hrăni cu energie emoţională şi nici nu pot amplifica frica. Nici măcar nu am ştiut ce sunt până când...

— Ţine-ţi gura, târfă! a scuipat atlantianul.

Am clipit, redusă la tăcere de insulte.

— Eşti o prefăcută, a continuat el. Ţi-or fi mers ţie minciunile cu alţii, dar cu noi nu-ţi merg.

— Nu vei găsi aici ceea ce cauţi, a spus o femeie, iar eu m-am gândit imediat la vocea pe care o auzisem noaptea trecută. Nu vei distruge Atlantia din interior. Poate că i-ai sucit minţile Prinţului, dar nu o s-o scoţi la capăt cu noi.

— Nu i-am făcut nimic.

Degetele mi s-au strecurat sub tivul puloverului.

— Altceva decât că ai încercat să-l ucizi, m-a provocat altul, în timp ce norii se adunau deasupra noastră.

Ei bine, asta era greu de contrazis şi, de asemenea, ceva ce nici unul dintre ei nu ar fi trebuit să ştie.

— Sau că ai adus o armată de Ascendenţi până la zidurile din Capul Spessa? a afirmat altul – lucru, de asemenea, greu de contracarat. Au murit oameni, nu-i aşa?

Muriseră oameni.

— Ascendenţii te-au deghizat în Fecioară. Te-au trimis direct în inima Atlantiei, a spus atlantianul care vorbise primul. Nu te vom lăsa să distrugi Atlantia. Nu-ţi vom permite să ne distrugi pe toţi, târfă a Ascendenţilor.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Mă luptam cu furia şi pierdeam. Eram prea teribil de… rănită şi refuzam să stau aici şi să îi ascult cum mă acuzau că unelteam cu Ascendenţii. *Ucisesem* o sumedenie de oameni pentru a apăra Capul Spessa. Fusesem gata să-mi curm propria viaţă pentru a proteja acel oraş.

— Nu fac decât să fiu sinceră când spun că îmi pare rău pentru toate suferinţele provocate de Ascendenţi. Pot chiar să vă înţeleg neîncrederea şi antipatia faţă de mine, dar, dacă unul dintre voi mă mai numeşte o singură dată târfă, o să vă pară rău.

— Din cauza Prinţului? a întrebat rânjind atlantianul. Crezi că nu suntem dispuşi să murim pentru a ne proteja regatul chiar şi de el? Prinţul este deja pierdut pentru noi,

aşa cum a fost şi Malik.

— Prinţul vostru nu este pierdut pentru voi. Am atins cu degetele teaca pumnalului în vreme ce soarele se ascundea în spatele unui nor întunecat. Şi nu în privinţa *soţului* meu trebuie să vă faceţi griji. Ci în privinţa mea.

Concentrându-mă asupra atlantianului, am uitat de femeie – de ceea ce ţinea ea în mână. Nici măcar nu am văzut-o ridicând braţul. A fost o greşeală atât de prostească din partea mea. Vikter ar fi fost tare dezamăgit.

Durerea a explodat, năucindu-mă. Am gâfâit, strângându-mi umărul ce pulsa de durere, în timp ce m-am uitat în jos.

O piatră.

Mă lovise cu *o piatră.*

Aproape că am râs, dar doar pentru că ar fi putut azvârli cu ceva mai periculos. Cum ar fi pumnalul pe care îl avea prins la gât.

— Asta a durut, am rostit eu, în timp ce norii se întunecau, devenind grei şi groşi. Mirosul de ploaie a umplut văzduhul, iar în depărtare se auzeau tunete. Dar serios? O piatră?!

— Crezi că ne temem de tine? a întrebat atlantianul, scoţând pumnalul. Nu reprezinţi o ameninţare dacă nu ne poţi atinge. Ştim cum se hrănesc Devoratorii de Suflete. Ştim cum simţiţi voi emoţiile. Trebuie să intraţi în contact cu carnea.

Nu aşa se proceda.

— Se pare că sunt o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegi.

Am scos pumnalul din teacă. La naiba cu înrăutăţirea situaţiei.

— Nu sunt duşmanul vostru, dar voi vă transformaţi rapid în duşmanii mei.

— Dar tu nu eşti altceva decât târfa plină de cicatrici a Ascendenţilor, a replicat calm femeia, în timp ce tunetul a răsunat mai aproape.

Înainte de a putea măcar să mă întreb cum era posibil să fiu atât Fecioara, cât şi o târfă, o nouă durere a explodat de-a lungul părţii laterale a capului meu, fiind atât de bruscă şi de şocantă, încât am scăpat pumnalul şi m-am împleticit în spate. Mi-am dat seama imediat că lapidarea avea doar scopul de a mă imobiliza pentru ca ei să se poată apropia de mine. O nouă piatră m-a lovit în abdomen, apoi o alta în picior, în braţe…

Un fulger a luminat cerul de deasupra mării. Tunetul a răsunat prin coloanele templului, în timp ce o agonie bruscă m-a străpuns în momentul în care am fost nimerită în frunte şi în pielea cicatrizată de acolo cu o piatră, o lovitură atât de ascuţită şi de surprinzătoare, încât m-a pus în genunchi. Controlul pe care îl aveam asupra simţurilor mele a slăbit, apoi s-a spulberat. A fost de parcă se căscase o prăpastie în mine, în vreme ce un firicel de căldură umedă mi se scurgea pe la tâmplă.

„Gunoi al Ascendenţilor.” „Devoratoare de Suflete.” „Târfă.”

Cuvintele curgeau în ritmul pietrelor aruncate, dar ceea ce mă lovea şi mai rău era ce simţeam din partea lor.

— Ajunge, am şoptit eu.

Furia şi ura lor mă biciuiau, iar eu mă uitam în jos, privindu-mi sângele curgând pe podeaua de piatră. Nu mai puteam să respir. Emoţiile lor brutale veneau ca un val nesfârşit, iar sub piele simţeam un zumzet, un freamăt izvorât din adâncul meu. Pielea îmi vibra. La fel ca atunci când soldaţii ne înconjuraseră pe mine şi pe Casteel, înainte de sosirea vârcolacilor.

Ceva roşu a stropit pământul, pătând piatra sidefie. Mai mult sânge. A căzut o altă picătură, infiltrându-se prin crăpături. Marmura a tremurat sub picioarele mele, iar din piatră au crescut rădăcini, delicate ca nişte vene fragile, ivindu-se de prin crăpături. Am clipit, iar rădăcinile au dispărut. A căzut o altă picătură, după care încă una, aceasta din urmă ajungând mai departe de locul în care mă aflam.

Era sânge.

Dar nu era al meu.

Cădea de sus.

Cerul sângera.

Capitolul patruzeci şi cinci

Ameţită, am ridicat capul şi am privit sângele curgând ca o ploaie din norul stacojiu care se întindea peste templu şi peste golf.

Stropea albul imaculat al podelei templului, îmbibându-mi hainele şi transformând în roz veşmintele albe ale celor care stăteau în faţa mea. Se uitau spre cer şi

păreau uluiţi.

— Lacrimile unui zeu mânios, a şoptit cineva.

Privirea mea s-a îndreptat spre nebuloasa de chipuri străine.

— Este un semn de bun augur, a afirmat atlantianul care scosese pumnalul. Ne arată că ştiu ce trebuie făcut şi ce vom avea de înfruntat.

— Ajunge, am spus din nou.

— Pentru Atlantia, a zis o femeie.

Era mai aproape. O muritoare cu sânge atlantian şi cu faţa brăzdată de dâre stacojii. Un atlantian stătea lângă ea, cu buzele răsucite pentru a-şi expune colţii, iar ura din mârâitul lui îmi amintea de un Temut. De un Ascendent.

— Din sânge şi cenuşă. Atlantianul a ridicat pumnalul. Ne vom ridica din nou, fraţi şi surori!

Zumzetul din sângele meu a crescut, freamătul de sub pielea mea s-a intensificat, devenind mult mai puternic decât ceea ce simţisem până atunci, iar un sentiment străvechi de cunoaştere s-a ridicat din străfundul durerii mele. Cordoanele pe care le puteam vedea atât de clar se unduiau din mine, conectându-mă cu fiecare dintre ei. Adunau toată ura lor arzătoare, dezgustul usturător, amărăciunea lor acidă şi setea lor de răzbunare după ani, decenii, secole de suferinţă.

Şi eu am atras.

Am luat totul în mine, lăsând acele sentimente să se reverse în fiecare venă, în fiecare celulă, până când m-au sufocat, până când am simţit gust de sânge, până când m-am înecat în el. Până când am simţit gustul *morţii* – şi era

dulce.

— Ajunge! am ţipat, în timp ce conexiunea cu ei – cu toţi – scânteia de energie.

Cordoanele care fuseseră întotdeauna invizibile s-au aprins în argintiu, devenind vizibile nu doar pentru ochii mei, ci şi pentru ai lor.

— Ochii tăi, a şoptit atlantianul cu pumnalul, dându-se înapoi.

Strălucirea luminii a reverberat din mine, răsfrângându-se peste piatră şi unduindu-se în aerul încărcat în timp ce eu stăteam în picioare. Tunetele se rostogoleau necontenit, zguduind templul şi copacii din apropiere.

— Zeilor, a şoptit atlantianul pe când pumnalul i-a alunecat dintre degete pentru a cădea fără zgomot pe marmură. Iertare!

Prea târziu.

Cordoanele care mă legau de ei toţi s-au tensionat în momentul în care mi-am deschis braţele. Toată ura, dezgustul, amărăciunea şi răzbunarea s-au intensificat, s-au triplat, apoi au erupt din mine, curgând prin fiecare dintre acele cordoane şi găsindu-şi drumul înapoi acasă.

Fulgerele brăzdau cerul ca o mie de ţipete, iar emoţiile lor râncede îi sufocau.

Părul le-a zburat de pe feţe. Îmbrăcămintea li s-a întins pe ei. Picioarele le-au alunecat pe podea şi ei s-au prăbuşit la pământ, unul după altul, ca şi cum nu ar fi fost decât nişte puieţi fragili, prinşi în mijlocul unui uragan.

Am privit cum josnicia lor continua să se hrănească

din ei.

Am privit cum se ţineau cu mâinile de cap, zvârcolindu-se şi mişcându-se spasmodic, ţipând şi *urlând* până când oasele din gâturile lor au cedat sub însuşi dispreţul lor.

Şi apoi… nimic.

Linişte în mine şi în afara mea. Eram din nou goală – nici urmă de ură, de furie, de durere. Gol şi rece.

Am tras aer în piept, împleticindu-mă în timp ce cordoanele argintii conectate la ei scânteiau şi se stingeau. Ploaia s-a mai domolit, apoi s-a oprit, formând bălţi rozalii pe podea.

Cei de pe lespezi nu s-au mişcat, nu s-au zbătut şi nu s-au zvârcolit. Roşu. Era atât de mult roşu în jurul lor, care curgea în şiroaie spre băltoace, accentuându-le nuanţa rozalie. Stăteau nemişcaţi, cu trupurile răsucite şi contorsionate, de parcă ar fi fost aruncaţi pe jos de zeii înşişi. Ochii mari şi gurile larg deschise, mâinile strâns încleştate pe pietre sau pe gâturilor lor zdrobite.

Nu am simţit *nimic* de la ei.

Clopotele au bătut din nou, de data aceasta rapid, fără pauze între gonguri, iar templul s-a cutremurat. Piatra a crăpat în spatele meu. S-a răspândit în aer miros de sânge şi de pământ bogat. O umbră a coborât peste mine, întinzându-se pe podea precum sute de degete dezgolite de carne.

Încet, m-am întors, iar privirea mi-a alunecat la scoarţa groasă, strălucitoare şi la crengile goale ale unui copac uriaş. Peste tot pe ele s-au format mici muguri aurii

care înfloreau, mii de muguri care se desfăceau pentru a dezveli frunze roşii ca sângele.

Un copac din Pădurea Sângerie stătea în picioare, înrădăcinat acolo unde sângele meu căzuse prima dată.

O mişcare mi-a atras privirea. Am întors capul spre stânga şi am rămas şi fără puţinul aer pe care îl mai aveam în plămâni.

Umbre zvelte dădeau târcoale treptelor late, ezitând şi examinând cadavrele de pe podeaua de piatră.

Îşi întorceau unii spre alţii capetele. Perechi de ochi ageri, sticloşi, s-au ridicat spre locul unde stăteam eu, în faţa copacului de sânge, respirând greoi. M-am încordat.

În spatele lor veneau alţii mai mari. Doi. Trei. Patru. Atât de mulţi. Erau cu zecile. Poate chiar o sută. Sau mai mulţi. Unul mai mare decât celălalt, cu blana lucioasă în lumina soarelui, căci norii de deasupra se risipeau, cu ochii de un albastru incandescent pe care nu-l mai văzusem niciodată. Şi-au ciulit urechile şi şi-au umflat nările când au adulmecat aerul – sângele.

Când m-au adulmecat *pe mine.*

Am recunoscut blana albă a lui Delano, şi mi s-a strâns inima când l-am văzut pe Kieran, cu ochii lui nefiresc de strălucitori aţintiţi asupra mea şi asupra luminii argintii, care încă strălucea în jurul meu.

Ghearele lor răsunau pe piatră în timp ce înaintau, păşind peste cei căzuţi, cu capetele plecate, mişcându-se lent în jurul meu, înconjurându-mă, făcându-şi loc…

Zei buni!

Vârcolacul de culoarea oţelului era de două ori mai

mare decât oricare altul pe care îl văzusem şi aproape la fel de înalt ca mine. Poate chiar mai înalt. Şi a înaintat, cu labele cât două mâini de-ale mele. Era Jasper. În timpul bătăliei de la Capul Spessa, nu îmi dădusem seama de cât de mare era.

Vârcolacul argintiu s-a oprit în faţa mea, intersectându-şi ochii aceia strălucitori, tulburători, cu ochii mei larg deschişi, şi ştiam că, dacă aş fi dat să fug sau dacă aş fi întins mâna după pumnalul căzut pentru a mă proteja, nu aş fi reuşit să mă mişc nici măcar un centimetru.

Un sentiment de conştientizare înfiorător mi-a atras privirea de la Jasper, de la vârcolaci, dincolo de statuia lui Nyktos.

Casteel a urcat treptele, cu părul lui negru ud şi răvăşit de vânt, de parcă s-ar fi luat la întrecere cu acesta. Dâre slabe de roşu îi brăzdau faţa în timp ce înainta, trăsăturile fiindu-i aspre şi bărbia – coborâtă.

Mi-am dat seama atunci, prosteşte, că, aşa cum stătea acolo, Casteel părea un fel de zeu. Îmbrăcat în negru, cu săbiile prinse în laterale şi cu acea rigiditate aproape brutală care se instalase în liniile şi în unghiurile izbitoare ale trăsăturilor sale, îmi amintea de zeul Theon.

Jasper s-a întors spre Prinţ. Ceilalţi lupi s-au oprit din a mă înconjura. Pieptul lui Casteel se ridica şi cobora greoi în timp ce păşea în jurul unui cadavru, oprindu-se doar când Jasper a scos un mârâit jos de avertizare.

S-a oprit brusc, observându-ne pe mine, pe lupi, cadavrele şi torţele aprinse. Ochii i s-au făcut mari pentru

o fracţiune de secundă, şi ceva asemănător cu înţelegerea i s-a aşternut pe chip.

— Zeilor, a rostit el.

Ochii lui aurii i-au întâlnit şi i-au susţinut pe ai mei în timp ce şi-a încrucişat braţele, eliberându-şi săbiile.

Aerul mi s-a oprit în gât, iar o presiune îmi încleşta pieptul, strângându-mi inima. Casteel nu venise singur.

Mai urcau şi alţii treptele. Naill. Emil. Alastir. Feţe cunoscute. Feţe fără nume. Simţurile mele au pâlpâit în mine, şi am simţit… frica, uimirea şi atât de multe emoţii diferite, încât mă temeam că aveau să mă copleşească din nou şi că aveam să…

Nici măcar nu ştiam ce făcusem.

Ceilalţi vârcolaci au scos mârâituri când alţi doi au ajuns în capătul scărilor, urmaţi de mai mulţi oameni îmbrăcaţi asemenea celor care erau întinşi pe jos, cu săbiile lor de aur scoase. Ar fi trebuit să mă îngrijoreze, dar cei doi care intraseră înaintea lor erau cei care îmi captaseră atenţia.

Un bărbat înalt, blond, lat în umeri şi îmbrăcat într-o tunică albă, pătată de ploaia de sânge, ai cărui pomeţi alungiţi, maxilar pătrăţos şi nas drept îmi erau dureros de familiare, s-a oprit scurt, ducând mâna la sabie.

— Imposibil, a răsuflat femeia care stătea lângă el, cu părul ei de un onix strălucitor dat pe spate, strâns într-un nod lejer la ceafă.

Forma ochilor şi a gurii îmi erau şi ele familiare, şi era frumoasă, absolut la fel de copleşitoare precum neîncrederea care se revărsa din ea. Chiar dacă nu ar fi

fost asemănările, coroanele din os răsucit albit mi-ar fi spus cine erau.

Mâna Reginei Eloana apăsa pe corsajul rochiei sale simple, fără mâneci, de culoarea lavandei – rochie pătată de ploaia care căzuse.

— Hawke…

Strălucirea argintie din jurul meu s-a retras şi a dispărut, infiltrându-mi-se în piele, în timp ce întregul corp îmi tremura.

— Ce ai făcut? a întrebat ea, cu ochii ei la fel de strălucitori ca ai fiului ei, în timp ce făcea un pas înainte. Ce ai adus înapoi?

— Încă nu e prea târziu, a vorbit Alastir, speriindu-mă. Nu este, Eloana…

— Ba da.

Privirea ei s-a întors spre mine, spre locul unde lupii mă înconjurau, apoi spre fiul ei.

Privirea mea s-a îndreptat spre Casteel. Stătea chiar acolo, nu la mai mult de zece metri de mine, dar părea o distanţă imposibilă, o prăpastie de netrecut.

Stătea chiar acolo.

Hawke.

Casteel.

Prinţul Atlantiei.

Cel Întunecat.

Soţul meu.

Inima mea pereche.

Casteel s-a lăsat într-un genunchi, încrucişându-şi săbiile peste piept şi plecând capul între tăişurile mortal

de ascuţite ale acestora. O bătaie de inimă s-a scurs, apoi el şi-a ridicat bărbia doar cât să mă privească.

Vârcolacii şi-au aplecat spinările, lăsând capetele în jos, dar cu buzele răsucite în mârâituri, în timp ce aceia din spatele Regelui şi al Reginei înaintau în linişte.

— Da, aşa este, a vorbit din nou mama lui, ridicând mâinile şi încolăcindu-şi degetele în jurul oaselor răsucite.

Regina Eloana şi-a scos coroana şi, cu ochii mari, am privit-o cum o aşeza pe podeaua templului, la picioarele statuii lui Nyktos.

O pală de aer a aprins torţa de piatră a lui Nyktos, flăcările ei pâlpâind şi dansând în vânt. Celelalte torţe i-au urmat exemplul, focul trezindu-se la viaţă, pe când oasele coroanei au strălucit, albul lor crăpând, alunecând şi transformându-se în cenuşă, dezvăluind oasele aurite de dedesubt.

— Coborâţi săbiile, a poruncit ea, ridicând bărbia în timp ce se lăsa într-un genunchi, în vreme ce un fel de furie intensă şi neputincioasă impregna aerul din jurul ei, o furie ce purta mirosul unei frici de mult îngropate ce ieşea la suprafaţă. Şi înclinaţi-vă în faţa... în faţa *ultimei* descendente a celor străvechi, cea care poartă în ea sângele Regelui Zeilor. Închinaţi-vă în faţa noii voastre Regine.